

Giới thiệu Nguyễn Ước Trọn Đời

Truyện Nguyễn Ước Trọn Đời của tác giả Lục Xu là một tiểu thuyết ngôn tình rất hay, đích đến của tình yêu có lẽ là hai người bên nhau trọn đời sau lễ kết hôn thật hạnh phúc.

Nhưng đúng cái ngày đi chọn áo cưới, cô phải sững sờ khi anh nói hủy bỏ hôn ước với cô? Cô không tin đó là sự thật phải hỏi đi hỏi lại nhiều lần nhưng đó là câu trả lời hiện tại!

Rốt cuộc vì người con gái khác làm anh thay đổi sao? Liệu cô sẽ có những thử thách gì trước ngày lễ kết hôn này?

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bạch Nặc Ngôn nghiêng người trang điểm trước gương. Tay phải cầm thoi son màu hồng nhạt, thoa thoa lên môi, nhưng ánh mắt lại đang chăm chú hướng về phía cô gái bận rộn quét dọn sau gương. Bởi vì tối hôm trước cô tìm được một phim điện ảnh khá thú vị, vừa xem cô vừa cắn hạt dưa, cho nên giờ vỏ hạt dưa mới vung vãi trên mặt đất đến vậy, có chỗ còn có cả vài cái vỏ hoa quả, mặt đất giờ trông chẳng biết là khó coi hay đã được trang trí thành một kiểu đặc sắc nào đó.

Bạch Nặc Ngôn nhìn về đằng sau, trong ánh mắt Uông Đào đang hết sức cố gắng kiềm chế sự tức giận, khóe miệng không nhìn được gương gương về phía trước, đúng là một cô gái không dịu dàng chút nào. Nhưng nếu đã sống cùng nhà với cô lâu như vậy, hẳn Uông Đào cũng phải hiểu được thói quen của cô chứ. Bạch Nặc Ngôn sẽ không bao giờ chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, cho nên toàn bộ những việc đó Uông Đào đều sẽ phải làm thôi. Lúc mới bắt đầu, Uông Đào cũng phản kháng lại, nhưng đây đại khái đã là thói quen sống của Bạch Nặc Ngôn, cho nên dần dần Uông Đào cũng chán chường buồn chán nản nữa.

Uông Đào kéo lê cái chổi tới dưới ghế Bạch Nặc Ngôn :

- Thục nữ dờm, mời cô tránh ra một chút.

Bạch Nặc Ngôn mấp máy môi, có vẻ khá hài lòng với khuôn mặt đã được trang điểm trang nhã, cho nên chỉ khẽ mỉm cười gật đầu đứng dậy, định tiện tay cất luôn thoi son, nhưng rồi lại lưỡng lự chơ trên mặt bàn. Uông Đào quét sạch phía dưới, một tay chống lên cán chổi, sẵn giọng thể hiện rõ sự khó chịu:

- Làm ơn hãy tự cất dọn đồ đạc của chính mình một chút được không? Có cần đến mức lúc nào cần đều phải chạy đến hỏi tôi như vậy không? Nước hoa, thuốc tẩy móng tay đều ở chung một chỗ, rốt cuộc là cô đang sống kiểu gì vậy?

Bạch Nặc Ngôn hơi nhíu mày :

- Không phải còn có cô sao?

- Tôi không phải là mẹ cô

Bạch Nặc Ngôn nín nọt nín nọt cánh tay Uông Đào:

- Bây giờ cô còn thân thiết hơn cả mẹ tôi đấy.

Khóe miệng Uông Đào co rúm lại, một kiểu không thèm để ý đến thái độ của ai đó. Thật ra Uông Đào cũng đã thử rất nhiều cách chống đối lại Bạch Nặc Ngôn, ví dụ như Bạch Nặc Ngôn không làm việc nhà, cô cũng không làm. Kết quả là trong nhà đồ đạc chất đống lung tung, sau đó Bạch Nặc Ngôn cũng coi như không thấy gì hết, rác đầy kệ đầy, Bạch Nặc Ngôn căn bản sẽ không bao giờ tự giác đi vứt rác. Bạch Nặc Ngôn cũng không chịu nấu cơm, cuối cùng là chính Uông Đào giận đến bực tức khi Bạch Nặc Ngôn trực tiếp nói một câu : “Nấu gì cho tôi ăn đi”. Hơn nữa nếu như Uông Đào vẫn lòng dạ độc ác cô chấp không làm, Bạch Nặc Ngôn thì tiếp tục nhìn đối. Cho nên không còn cách nào khác, Uông Đào đành mềm lòng tạm dừng cuộc chiến trong biệt thự.

Câu cửa miệng thường xuyên nhất của Bạch Nặc Ngôn chính là: “Uông Đào, tôi thấy chồng cô sau này nhất định sẽ rất cảm kích tôi nhé, vì tôi đã huấn luyện cô trở nên chăm chỉ như vậy. Đến lúc đó anh ta dù có cảm kích thế nào cũng không cần phải nói nhiều, cứ trực tiếp mời tôi một bữa thật thịnh soạn là được.”

Đáp lại lời của Bạch Nặc Ngôn, Uông Đào thường ném vào giữa mặt cô nàng một cái gỏi ôm.

Uông Đào hất Bạch Nặc Ngôn ra, thật cảm thấy con người này dù đã trưởng thành nhưng vĩnh viễn cũng không thể trở thành quân chúng lao động được. Bạch Nặc Ngôn bề ngoài rất nữ tính, thậm chí muốn bao nhiêu nữ tính sẽ có bấy nhiêu, nhất là khi trò chuyện với người lạ, cô ấy có thể im lặng không

nói bất cứ lời nào, lúc đó nếu đối phương hỏi một câu cô sẽ trả lời một câu. Lúc đầu Ưông Đào trong lòng luôn oán trách cô gái này thật giả dối, nhưng tiếp xúc lâu hơn sẽ hiểu đó chính là tính cách của Bạch Nặc Ngôn, đối với người không quen cô ấy sẽ không bao giờ chủ động đưa ra chủ kiến, hoặc sẽ luôn giữ thái độ trầm mặc kiệm lời, nhưng đối với người thân quen thì cô nàng lại còn thuộc kiểu làm nhảm.

Ưông Đào dọn dẹp xong, uể oải ngã lưng lên chiếc ghế salon lớn trong phòng khách, sau đó lắng nghe, màn hình tinh thể lỏng đang phát ra tiếng cười khe khẽ. Cô mới ngồi xuống không được bao lâu, Bạch Nặc Ngôn cũng ngồi xuống.

- Không phải đang vội sao?

Ưông Đào có chút buồn bực, vừa rồi Bạch Nặc Ngôn còn cuống cuống trang điểm, mà giờ đã trở lại cái bộ dạng lười nhác này rồi.

- Anh ta nói có việc bận, đến muộn nửa tiếng.

Bạch Nặc Ngôn cầm lấy điều khiển tivi trực tiếp chuyển kênh, bấm bấm chọn chọn cho đến khi chuyển đến một kênh thể thao thì dừng lại.

Ưông Đào im lặng, Bạch Nặc Ngôn không thích thể thao, mà cô xem cũng không hiểu thể thao là gì, chỉ xem kết quả trận đấu, hơn nữa cũng không thêm xem diễn biến trận đấu mà thường chỉ quan tâm đến điểm số, nhưng nếu như trên tivi có phát loại chương trình này thì cô nàng vẫn sẽ nhàm chán nhìn nhìn, nhưng chỉ để giết thời gian.

Còn về người đàn ông Mạnh Tân Duy – Mạnh đại thiếu gia, Bạch Nặc Ngôn thường xuyên xuất hiện cùng Mạnh Duy Tân, nhưng xét cho cùng quan hệ giữa hai người họ là như thế nào, Ưông Đào cũng không nắm rõ, mà cô cũng không muốn hỏi, không cần thiết phải hỏi.

Ưông Đào có chút nhàm chán, tiện tay vớ được cuốn tạp chí Bát Quái, sau đó xem mấy tit nổi bật trong cuốn đặc san về giới giải trí này. Ưông Đào cho là cô luôn có hứng thú với đàn ông đẹp trai, nhưng với mỹ nữ thậm chí cô quan tâm hơn. Cho nên cô chỉ chỉ vào ảnh người đẹp Trương trên tạp chí, cười hi hi trên chóc Bạch Nặc Ngôn :

- Mấy hôm trước có phải cô hỏi tôi thế nào là thực nữ chân chính không? Nhìn qua một chút đi, Giang Tang Du, đây mới chính là thực nữ chân chính nhé. Cô ấy được bình chọn là mỹ nữ có khí chất nhất thành phố, giờ tay nhắc chân cũng thấy thật ưu nhã, hơn nữa trên người người ta luôn tỏa ra cảm giác thần tiên, trách sao trên website giới mày râu đều bỏ phiếu bình chọn Giang Tang Du cho danh hiệu : “Tiên nữ trong trái tim đàn ông” . Quả thật người cũng như tên, danh hiệu đó rất xứng đáng.

Bạch Nặc Ngôn nặng nề ném điều khiển tivi xuống ghế salon, sau đó giật lấy quyển tạp chí trên tay Ưông Đào. Cho nên Ưông Đào khoái trá nhặt điều khiển lên, chuyển lại kênh, còn sót sao cắt cái điều khiển sau lưng mình.

Tạp chí đó trưa nay Ưông Đào đã xem qua một lần. Cho nên hiện nay tờ báo kia đối với cô mà nói không còn bao nhiêu giá trị, muốn cướp muốn đoạt cô tuyệt đối sẽ không để ý.

Nội dung trong bài báo căn bản cũng không có gì mới mẻ, chỉ viết về chuyện cậu hai nhà họ Trình và Giang Tang Du, mà đây cũng không phải là chuyện xấu mới chỉ 1,2 ngày. Nhưng sự kiện này vẫn thu hút rất nhiều sự quan tâm, chỉ vì Trình Nghi Triết phong thái phi phàm, mà Giang Tang Du cũng là khuê nữ con nhà danh giá, tài mạo song toàn, một đôi trai tài gái sắc đẹp đôi đến vậy, bất kể từ ngoại hình đến gia thế, dường như họ sinh ra là để cho nhau. Chỉ tiếc rằng đôi trai gái này không đẹp lòng người xem, mối quan hệ vẫn giữ trên tình bạn, dưới tình nhân, luôn trong tình trạng mười phần mập mờ, tin tức này luôn gây hiếu kỳ cho độc giả tạp chí Bát Quái. Bạn bè của Trình Gia Triết đều đã lên tiếng chứng thực, Giang tiểu thư nhà ta cũng có chỗ khó, nên tin tức truyền ra ngoài chỉ là Trình Nghi Triết vẫn theo đuổi Giang Tang Du, nhưng Giang Tang Du vẫn không mặn không nhạt mà chào đón tình cảm của anh ta, cho nên quan hệ của hai người vẫn còn chưa rõ ràng.

Dù sao là không ít người tiếc rẻ, bởi vì Trình Nghi Triết đúng thuộc kiểu con ông cháu cha, nhưng lại không hề có thói xấu trăng hoa trai gái, thậm chí đối với phụ nữ luôn giữ một khoảng cách nhất định, đồng thời đối với sản nghiệp gia đình cũng xử lý chu toàn. Một người đàn ông tốt như vậy, luôn chờ đợi bên cạnh Giang Tang Du nhiều năm, mà vẫn chưa được Giang Tang Du chấp nhận, thì cô gái này quả thật không tầm thường.

Trên báo là một bài viết về toàn bộ câu chuyện của Trình Nghi Triết cùng Giang Tang Du, kèm theo một bức ảnh chụp chung, địa điểm là sân bay thành phố Bắc Xuyên. Giang Tang Du bước ra từ sân bay, Trình Nghi Triết đang bước tới đón cô. Trong tấm ảnh, nụ cười của cả hai nghiêng nghiêng, mặc dù tư thế không quá thân mật, nhưng lại tạo cảm giác hài hòa thoải mái. Trình Nghi Triết đón lấy vali kéo trong tay Giang Tang Du, ánh mắt nhẹ nhàng, vẻ mặt nhu hòa. Trong khi ngày thường Trình Nghi Triết luôn trung ra với công chúng một bộ mặt xa cách, mặc dù giọng nói luôn giữ thái độ khiêm tốn, nhưng vẫn tạo cảm giác không muốn ai tiếp cận. Nhưng từ tấm ảnh này có thể dễ dàng nhận thấy vị trí của Giang Tang Du đối với Trình Nghi Triết hoàn toàn khác biệt so với người ngoài. Vì vậy giới truyền thông không chỉ một lần thăm dò chuyện vui của nhà họ Trình và nhà họ Giang, nhưng câu trả lời nhận được luôn là sự phủ nhận của hai nhà.

Bạch Nặc Ngôn chỉ xem lướt qua bài báo kia, cô đọc rất nhanh, lên đến cao trung, khi làm bài thi ngữ văn cô luôn là người làm xong nhanh nhất, người khác làm bài mất hai tiết học, nhưng cô chỉ cần nửa tiết đã viết xong, hơn nữa so sánh cũng không kém hơn chữ nào. Đọc xong những dòng tựa như là lời bộc bạch, ánh mắt cô dừng lại trên ở mấy tấm “ Xem ảnh thay lời” về mặt thoáng hơi chìm xuống.

Ưông Đào thấy được vẻ mặt này của Bạch Nặc Ngôn.

- Chẳng lẽ lại có hứng thú với anh chàng họ Trình này ư? Không sợ tay họ Mạnh kia tức giận sao ?

Bạch Nặc Ngôn bĩu môi, thả tờ tạp chí lên chiếc bàn trà bằng thủy tinh cách đó không xa, tay chống cằm

- Cô cho rằng nếu tôi cướp Trình Nghi Triết từ tay Giang Tang Du, tỷ lệ thắng là bao nhiêu phần trăm?

Uông Đoàn suy nghĩ một chút :

- Thật ra là không có khả năng. Kể cả anh Trình đó trau chuốt thành không đẹp trai đến vậy, lại không lắm tiền đến vậy, hơn nữa cũng không chung thủy đến vậy, thì việc chuyển sang yêu người khác cũng là chuyện không tưởng nhé. Cô tự xem lại chút đi, anh Trình đó thích Giang Tang Du, ít nhất là vì cô ấy chăm chỉ chịu khó lại hiểu lòng người, nhất định là không giống như cô, lười thôi, ăn cơm không biết rửa bát, quần áo cởi ra cũng không biết giặt, đồ đạc ném lung tung cũng chẳng thu dọn bao giờ, chỉ biết hành hạ người khác. Nếu như trở nên chăm chỉ hơn một chút, biết điều hơn một chút, để cho tính cách cũng giống được như vẻ bề ngoài, tỷ lệ thành công nhất định sẽ tăng lên.

Bạch Nặc Ngôn khinh thường liếc Uông Đào một cái cái.

- Cô sao không ngồi đó mà mơ tiếp đi?

- Cho nên mới nói cô muốn cướp được anh Trình cũng chỉ là mơ thôi.

Bạch Nặc Ngôn không hề bị chọc cho nổi giận, cô chẳng qua chỉ lạnh nhạt mở miệng:

- Cô cho rằng Trình Nghi Triết thật sự là người si tình như vậy?

Uông Đào suy tư nói

- Ít nhất ở góc độ của người xem như chúng tôi thì anh ta đúng là tuyền người như vậy.

Trình Nghi Triết không vướng bất kỳ scandal tình ái nào, nghe nói ở bên cạnh cũng không có người đàn bà nào.

Cô thấy sắc mặt của Bạch Nặc Ngôn có chút thay đổi.

- Lần trước tập đoàn Hoàn Nghệ của họ tuyển chọn người phát ngôn, nhiều công ty tình nguyện dâng tặng mỹ nhân miễn phí cho Trình Nghi Triết, vì dù không nhận được cái hợp đồng quảng cáo đó, nhưng có anh ta chống lưng cũng là chuyện không tồi nhé. Kết quả là các người đẹp châu chực ở phòng khách 2 ngày, thư ký của Trình Nghi Triết luôn trả lời là anh ta đi vắng, nhưng sự thật là anh ta vẫn luôn ngồi trong phòng làm việc. Khi đó còn có lời đồn rằng, trong đám người đẹp đó, muốn kiểu xinh đẹp nào có kiểu xinh đẹp đó, muốn phong cách thế nào có thể đó, nhưng anh ta ngay cả cơ hội nhìn mặt cũng không cho người ta thấy một lần.

- Biết đâu không chừng là do anh ta ngại người ngoài giống trông khuya chảnh thôi, còn thật ra sau lưng vẫn luôn tiến hành những giao dịch kiểu này?

Bạch Nặc Ngôn thừa nhận đầu óc mình rất đen tối, đặc biệt đen tối.

Uông Đoàn lắc đầu như trống bỏi :

- Chuyện này càng không có khả năng nhé. Nghe nói có lần cô nghệ sĩ thuộc công ty K, sau nhiều ngày liên tục cưa cẩm Trình Nghi Triết, mời hắn đi xem phim, cuối cùng cũng chỉ nhận được một câu nói của Trình Nghi Triết mà thôi. Cho nên Trình Nghi Triết chắc chắn là người đàn ông tốt, chỉ là nghe nói anh ta được dạy dỗ rất nghiêm khắc, người này chắc phải được chỉ dạy dỗ kiểu mưa dầm thấm lâu mới được như vậy.

Bạch Nặc Ngôn không nhúc nhích chút nào.

- Chẳng qua là biết giữ hình tượng tương đối tốt thôi. Giống như mấy lão già, cả ngày đều lái nhái chỉ trích người này, người nọ, nhưng thật ra đối với gái đẹp đều có hứng thú như nhau.

- Đầu óc cô đen tối như vậy, sẽ không gặp được người đàn ông tốt đâu.

Bạch Nặc Ngôn nguyền một tiếng

- Tôi chỉ là tin rằng, Trình Nghi Triết không phải là người đàn ông thích Giang Tang Du như cô nói. Ở đâu ra nhiều đàn ông tốt như vậy chứ, có mà gát quý.

Cô còn muốn nói thêm nữa, nhưng điện thoại di động đã vang lên, cô nhận điện, Mạnh Tân Duy đã đợi dưới lầu.

Uông Đoàn nhìn Bạch Nặc Ngôn chỉnh lại đầu tóc, tay sau đó cầm lấy túi, thỉnh thoảng ra một câu :

- Thật ra anh Mạnh đó cũng là người đàn ông tốt đấy chứ, giống như Trình Nghi Triết, đều không có tai tiếng gì, cũng không đem chuyện của cô mà nói ra ngoài nhé.

Bạch Nặc Ngôn chậm rãi mang đôi guốc cao gót vào, rồi dậm nhẹ 2 cái lên sàn nhà, sau đó mới ngó lại Uông Đoàn.

- Trên thế giới này không tồn tại cái gọi là người đàn ông tốt đâu, mà cho dù có đi nữa, người đàn ông đó cũng sẽ không phải là Trình Nghi Triết hay Mạnh Tân Duy.

Uông Đoàn nhún vai, hay là chính mình cũng bị ảnh hưởng bởi phim ảnh đi.

Mà Bạch Nặc Ngôn cũng bước về phía đại sảnh, cô dựa người vào bờ tường, trong lòng có chút hận hực. Nếu như Trình Nghi Triết thật sự yêu Giang Tang Du đến thế, tại sao mỗi khi cô nằm dưới thân anh ta, anh ta cũng chưa từng một lần gọi tên Giang Tang Du chứ?

Dĩ nhiên, anh ta cũng không kêu tên cô, Bạch Nặc Ngôn, thậm chí anh ta còn rất chán ghét tên cô, cô cũng tự biết rõ điều này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bạch Nặc Ngôn bước ra khỏi cửa biệt thự, thấy phía xa xa có một chiếc xe đang đậu ở bên ngoài cổng lớn, hình ảnh người đàn ông vẫn khi thể bức người đang dựa vào thân xe, trong tay anh ta cầm một điều thuốc đang cháy dở, bởi vì khoảng cách khá xa, cộng thêm bóng tối, nên cô không thấy rõ được vòng khói kia. Cô bỗng thấy có chút hiếu kỳ, khói thuốc vừa mới lơ lửng bay lên, đã tan biến mất. Giống như cô thích nghiên cứu những con kiến, xem chúng làm cách nào mà khiêng được những khối thức ăn khổng lồ đến sào huyệt của mình, mỗi khi thấy nhàm chán, tìm hiểu những chuyện này sẽ mang lại cho cô cảm giác thú vị.

Biệt thự này rất nhỏ, căn bản là không hề bắt mắt, nhưng lại được bảo vệ hết sức nghiêm ngặt, tạp nhân nhà rồi bên ngoài tuyệt đối không thể đến gần. Mạnh Tân Duy đại khái cũng có tới đây mấy lần, cho nên bảo vệ luôn nghiêm chỉnh giữ xe bên ngoài mới cho phép hắn được lái xe vào đây. Bạch Nặc Ngôn cũng không nhớ được lúc trước đã bao nhiêu lần Mạnh Tân Duy căn nhắc là bảo vệ ở đây quá nghiêm khắc phiền hà, bất kể khách là thân phận gì cũng không chịu mua sỏ ghi vào.

Bạch Nặc Ngôn đến gần Mạnh Tân Duy, mới phát hiện thì ra hôm nay Mạnh Tân Duy mặc lễ phục màu đen, như vậy đối với bộ váy dạ hội màu trắng của mình cũng rất đối xứng nhé.

Mạnh Tân Duy thoáng nhìn cô, sau đó đem tàn thuốc lá trong tay ném xuống đất, xoay người chuẩn bị bước lên xe.

- Ai dạy anh vứt lung tung thế này ?

Bạch Nặc Ngôn lè lưỡi, chăm chú quan sát Mạnh Tân Duy.

Mạnh Tân Duy quay đầu lại nhìn cô

- Đây là chỗ của em, em muốn phạt bao nhiêu, anh sẽ nhận phạt bấy nhiêu, nhưng e, còn thiếu nợ rất nhiều thứ của anh đó, để khấu trừ anh còn đang tính xem mình có thể ném lung tung bao nhiêu lần nữa cơ.

Bạch Nặc Ngôn mím môi, tự giác đi đến cửa xe bên kia, mở cửa ngồi lên ghế phụ

- Tôi rộng lòng tha thứ đấy nhé, lần này coi như xí xóa.

Mạnh Tân Duy không tính toán với cô nữa, khởi động xe, đem xe nhanh chóng quay đầu, tiến ra khỏi biệt thự.

Bạch Nặc Ngôn chỉ còn biết ngồi sửa soạn với cái xe này, cô ngắm nghía vào bóng mình trong gương, chải chuốt lại mái tóc cầu kỳ, chỉ e còn điểm nào chưa đẹp. Mạnh Tân Duy liếc cô một cái, cái kiểu hành hạ kính xe nhàm chán của cô thật là hết chỗ nói.

Cô “sửa sang” lại chính mình thật đẹp, lúc này mới mở miệng cười

- Nghe nói hôm qua Giang Tang Du về nước rồi đấy, đàn anh khóa trên kiêm bạn học mà lại không đi đón à?

- Đó cũng là bạn cùng lớp kiêm bạn cùng phòng thân thiết của em đấy nhé, em không đi đón sao anh dám lố mắng?

Mạnh Tân Duy lạnh nhạt phun ra một câu.

Bạch Nặc Ngôn đổi sắc mặt.

- Chúng tôi rất tiếc là đã tuyệt giao rồi, nhưng với quan hệ như anh, thì hẳn vẫn giữ liên lạc chứ.

- Giữ liên lạc là chuyện rất bình thường, anh với em vẫn giữ liên lạc đó, em nói xem quan hệ của chúng ta có gì không bình thường sao?

Bạch Nặc Ngôn nhắm hai mắt lại, sau đó cơ thể vận vận uốn éo tại chỗ ngồi, rồi lại bò sang phía Mạnh Tân Duy, tay lúi lúi kéo cà vạt trong áo sơ mi của anh.

- Anh nói xem quan hệ của chúng ta là bình thường hay không bình thường?

Thanh âm của cô rất yếu ớt, động tác lại hết sức trêu chọc. Nhưng sắc mặt Mạnh Tân Duy sắc mặt vẫn không đổi mở miệng.

- Thắt dây an toàn vào.

- Không phải em vừa mới thắt lại cả vạt cho em sao, dù sao cũng là do em làm loạn nó đó nha.

Vừa nói, tay cô thật lấy cả vạt bỏ vào trong áo vest của anh, sau đó nhìn lại bộ dạng thờ ơ của Mạnh Tân Duy, cô nhẹ nhàng cười, sau đó tay lại cời cời nút áo vest.

- Ôi sao lại kín như vậy không nóng sao anh?

Mạnh Tân Duy dừng xe trước đèn đỏ, một tay tóm lấy tay cô, kéo cô trở lại vị trí của mình, kéo dây an toàn lại thắt trên người cô, sau đó mới ngồi trở lại tháo nút áo vest, sau đó đem cái cả vạt kia kéo xuống rồi ném ra ghế sau.

- Dù sao cũng cảm ơn em đã quan tâm tới anh, nhưng tiếc là không cần em khổ cực.

- Một chút thành ý cũng không có.

Cô sờ sờ miệng.

- Như vậy mới báo đáp được sự quan tâm của em chứ.

Như vậy là chăm sóc sự quan tâm của cô cũng là chẳng có thành ý, cũng tốt, vậy là hòa đi.

Nhưng sao cô lại có cảm giác, dây an toàn hôm nay thật cảm giác cứ là lạ, bởi rất ít người đi xe kiểu này, kể cả là xe công vụ hay xe riêng đi nữa người ta cũng không dùng kiểu này, chứ đừng nói là xe gắn máy. Nhưng không biết Mạnh Tân Duy đi du học trở lại bị cái gì, lúc nào cũng sít sao nhắc đến dây an toàn, cuối cùng làm cho cô hình như cũng trở thành phản xạ có điều kiện luôn. Phản xạ có điều kiện ở đây là ý thức thắt dây an toàn của cô, còn cài hay không cài lại là chuyện khác.

Cô dựa vào ghế, xe cao cấp quả nhiên thật thoải mái, cảm giác giống như cô đang nằm ở trên giường của chính mình vậy.

Chẳng qua cô vừa mới có cảm giác thoải mái một chút, Mạnh Tân Duy vừa mở miệng đã phá mất cảm giác này của cô.

- Đợi chút nữa em có thể cùng bạn cùng lớp kèm bạn cùng phòng thân thiết mà em vẫn luôn nhắc đến ôn lại chuyện cũ rồi, lúc đó em cũng không cần phải giả vờ nữ tính nữa đâu, vì giả vờ so với thật cũng không thể giống nhau được.

Cô khẽ cắn răng, nhưng âm thanh so với trước càng thêm mê hoặc.

- Hóa ra anh cũng thích chút chút nhé, sao không thử theo đuổi một chút xem có được không?

Mạnh Tân Duy đột nhiên trợn mắt lườm cô, cô lập tức quay đầu lại, cô không thấy bất cứ cái gì, được rồi, cô cũng không nói bất cứ lời nào nha.

Đến “Lâm cư”, Mạnh Tân Duy cất xe vào bãi đậu xe, lúc này mới xuống xe, sau đó tỏ ra rất phong độ đàn ông mở cửa xe cho Bạch Nặc Ngôn, Bạch Nặc Ngôn thì ưu nhã bước xuống xe, đưa tay khoác lên tay Mạnh Tân Duy, sau đó nhẹ nhàng cười.

Cô đã sớm nghe người ta nhắc đến “Lâm Cư”, đây là khách sạn nổi tiếng nhất thành phố, mặc dù gọi là khách sạn, nhưng đây là một khu nghỉ dưỡng cung cấp mọi hình thức phục vụ. Nghe nói cảnh quan bên trong cũng rất hoa lệ, trang trí tinh xảo, là nơi như thần tiên thoát tục. Bởi vậy nơi này chỉ đón tiếp các hội viên, hơn nữa đề cử được thể hội viên cũng phải qua kiểm tra kỹ lưỡng, không chỉ xem xét gia thế mà còn cả nhân phẩm. Có thể nhận được thể hội viên, phân nửa là những người đàn ông trung niên tay trắng lập nghiệp, hoặc cũng là nhân tài đạt chút thành tựu, cũng không thiếu các công tử con ông cháu cha, nhưng chắc chắn không có loại giả áo túi cơm. Nói đơn giản, những người đạt tư cách thành viên của “Lâm Cư”, đều có địa vị mà người bình thường không thể tưởng tượng được.

Thậm chí có lời đồn mỗi ngày có vô số những người si mê yêu thích canh gác xung quanh “Lâm cư” để chiêm ngưỡng những cỗ xe sang trọng ở đây.

Bạch Nặc Ngôn quay đầu nhìn lại, đúng là có không ít người, nhưng cô không biết họ có phải thật sự mê xe hay không, bởi vì với cô mà nói, một cái xe Rolls-Royce trông cũng giống như một cái xe tùy tiện có thể bắt gặp trên đường, tất cả cô đều không thể gọi tên. Nhưng cho dù cô chẳng gọi được tên, cũng không biết xuất xứ cái xe là từ chỗ nào, cô cũng biết được cái cảm giác kia gọi là “Quý Hiếm”.

Mạnh Tân Duy vỗ nhẹ tay cô, ý bảo trong các trường hợp này cô đừng thất thần như thế.

Lúc Bạch Nặc Ngôn quay đầu lại, chứng kiến Mạnh Tân Duy đem một thiệp mời hình chữ nhật nhỏ, đưa qua cho bồi bàn, bồi bàn gấp đầu mời họ vào. Bạch Nặc Ngôn càng hứng thú với cái thiệp mời nhỏ này hơn, chỉ thấy lúc này vô cùng hưng phấn, hơn nữa nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo rất hiếm có, thoát nhìn tựa như thiết kế thành một bức tranh nhỏ. Ngay cả thiệp mời cũng tinh xảo như vậy, có thể nhận thấy bữa tiệc hôm nay long trọng cỡ nào.

Mạnh Tân Duy không vỗ tay cô nữa, mà ghé vào tai cô:

- Em nhất định phải biểu hiện đáng về chẳng phóng khoáng cũng chẳng biết gì như vậy vào lúc này sao?

Bạch Nặc Ngôn nhẹ nhẹ hít một hơi, để cho mình không phát giận.

- Nếu thật sự anh không thể chấp nhận nổi, cũng có thể giả vờ như không quen em.

Mạnh Tân Duy hừ lạnh hai tiếng.

- Anh cũng nghĩ vậy, nhưng tiếc là không kịp rồi.

Mạc lão tiên sinh cùng Mạc lão phu nhân đi tới phía bọn họ, hai cụ mặc dù bước đến với tốc độ rất chậm, nếp nhăn trên khuôn mặt cũng rõ ràng, nhưng trong ánh mắt vẫn tỏa ra một phong thái rất trẻ trung. Giờ phút này, họ đều cười cười với bọn họ, sau đó gật đầu hài lòng.

- Cháu Mạnh, gọi cháu mấy lần, hôm nay mới chịu tới, gặp được cháu thật là khó.

Mạc lão tiên sinh nắm quyền trưng đen nhánh, tay vuốt vuốt râu.

- Chú Mạc nói oan cho cháu rồi, rõ ràng là mấy lần trước chú quên mất cháu, bây giờ còn mắng cháu sao.

Mạnh Tân Duy trung ra cái vẻ tội nghiệp.

Mạc lão phu nhân vỗ vỗ tay người bạn già của mình

- Không nhớ được người ta, lại còn không chịu nhận.

Bạch Nặc Ngôn không nín nổi bật cười.

Lúc này ánh mắt của Mạc lão phu nhân mới chú ý đến Bạch Nặc Ngôn

- Cháu Mạnh thật sự đã có bạn gái rồi sao? Lần trước còn tưởng cháu gạt qua chúng ta cơ đấy.

- Bạn học thôi ạ.

Mạnh Tân Duy nhàn nhạt mở miệng, câu trả lời này làm Bạch Nặc Ngôn hơi giật mình.

Mạc lão tiên sinh cùng Mạc lão phu nhân trò chuyện thêm với họ vài câu, rồi mới chuyển hướng sang mục tiêu khác.

Hai cụ này lúc còn trẻ luôn phấn đấu cho sự nghiệp, cũng bởi bận rộn nên không có thời gian sinh con, đến lúc sự nghiệp thành công rồi thì cũng đã qua thời cơ sinh nở. Nên bọn họ dứt khoát cũng không có con, đem phần lớn tài sản của mình đi làm từ thiện, xây trường học hi vọng, quyên góp cho người nghèo, đồng thời cũng tổ chức nhiều dạ hội, tác hợp cho nam nữ độc thân. Đồng thời những bữa tiệc như thế này cũng thành công giới thiệu về lịch sử hào hùng của dân tộc Trung Hoa, xây dựng ý thức trách nhiệm xã hội đối với những người trẻ tuổi yêu nước.

- Họ cứ như là Nguyệt lão vậy, sao không để họ hiểu lầm một chút, biết đâu sau này lại bớt phiền toái.

Bạch Nặc Ngôn buồn bực mở miệng.

Mạnh Tân Duy hất tay cô.

- Anh không muốn mọi người cho rằng khả năng thương thức của anh chỉ thấp thế này đâu.

- Anh mới thấp thì có!

Mạnh Tân Duy liếc nhìn cô.

- Chú ý một chút đi, em hôm nay là “thục nữ” đấy nhé.

Nói xong anh cùng cô hướng tới một khuôn mặt khác chau mày.

Thì ra Giang Tang Du và Trình Nghi Triết đang bước tới đây, mà lúc này đôi lão nhân từ ái đang hỏi han Trình Nghi Triết, Trình Nghi Triết cũng lễ phép trả lời các câu hỏi.

Bạch Nặc Ngôn nuốt nuốt nước bọt.

- Ngày hôm nay đúng là rất lắm chuyện tốt lành nha.

Mạnh Tân Duy cười mà không nói.

Bạch Nặc Ngôn lại kéo tay anh,

- Ý em là anh có thể đi xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Những chiếc ly thủy tinh xếp cao tạo thành một tòa tháp, phản chiếu những ánh đèn màu lấp lánh màu sắc, lại chiếu hình ảnh của những tuấn nam mỹ nữ nơi đây thành những hình thù kỳ dị. Có một vài cô gái trong bộ váy dạ hội rất đẹp, trên tay là chiếc ly chứa đựng thứ chất lỏng màu đỏ trong suốt, chậm chậm mím môi, đôi mắt thả ra ánh nhìn mê ly quét qua toàn bộ đàn ông trong hội trường, ánh mắt ấy khiến những người khác phải vốn có thiện cảm cũng phải vội chuyển hướng nhìn. Cũng có một số một chàng trai không coi đây là nơi bàn chuyện làm ăn, mà chỉ đơn thuần là nơi để tán gẫu với bạn bè, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của các cô gái đang liếc mình cũng chỉ thản nhiên mỉm cười. Đàn ông lịch thiệp, đàn bà sang trọng.

Chẳng qua là Bạch Nặc Ngôn không có tâm tình để thưởng thức hết thấy những cảnh đẹp ý vui ở đây, cô khoát tay, muốn tạo cơ hội cho Mạnh Tân Duy cùng Giang Tang Du tâm sự riêng. Mạnh Tân Duy khước miệng cười trừ, sau đó dùng tay kéo cô trở về.

Cô dùng ánh mắt thăm hỏi dụng ý của anh ta.

Anh lại vòng lấy tay cô.

- Quấy rầy người lớn đang quan tâm thăm hỏi con cháu là không ngoan đâu.

Cô chỉ nhún mày, thật là chẳng tinh ý gì cả.

- Không biết à?

Mạnh Tân Duy lộ ra cái biểu cảm giật mình, là một nụ cười thoáng qua.

- Họ là bác và dượng của Trình Nghi Triết đấy, em không biết thật sao?

- Vậy thì sao?

Cô nhưống mi.

- Đừng nghĩ là người ta chỉ muốn tổ chức tiệc tùng, chẳng qua là tạo cho cháu mình và ý trung nhân một cơ hội gặp gỡ hợp lý, em đến náo nhiệt gì chứ?

Cô hơi nhếch môi, chẳng nói gì.

Lúc này, có vài cô gái ăn vận thời trang, nhao nhao đi tới bên cạnh Bạch Nặc Ngôn. Một cô gái nhìn cô, cô nhìn lại họ, rốt cuộc một cô to gan lên tiếng:

- Xin hỏi chị có phải là Ảnh không? Chúng tôi đã quan sát chị từ rất lâu, càng xem lại càng thấy giống. Chúng tôi là fan hâm mộ đã từng tham dự concert của chị, nên rất quan tâm đến chị.

Trong lòng Bạch Nặc Ngôn lúc này thấy có chút phiền muộn, vừa rồi bảo vệ cũng hỏi cô như vậy, mà người ta đã ám chỉ là tương đối hiểu rõ cô, cô phù nhận thì có ích gì.

Cô nở ra một nụ cười mỉm.

- Tôi chính là Ảnh.

Cô chính là một cô gái thật thà nhé, dĩ nhiên cô sẽ không nói dối.

Vậy nên các cô gái lập tức gọi bồi bàn để lấy giấy bút, xin chữ ký của Bạch Nặc Ngôn. Bạch Nặc Ngôn hơi giật mình, không nghĩ các đại tiểu thư ở đây, lại có người thậm chí còn mang album mới của cô trên người, sự hấp dẫn của cô lớn đến vậy sao?

Cô còn nghi ngờ, đối phương chỉ tiện miệng nói vậy thôi, chẳng qua là hôm nay họ đi ngang qua cửa hàng thấy treo poster của cô, vừa hay lại thấy album mới của cô, nên mua thử.

Cô ký tên xong, mấy cô gái cảm ơn rồi lập tức cáo từ.

Trước khi đi, các cô còn cố gắng để lại cho Bạch Nặc Ngôn một lời nhận xét:

- Ảnh bên ngoài so với trên sân khấu còn xinh đẹp hơn, đáng người cũng không tồi. Chúng tôi rất hâm mộ chị, chúng tôi rất hâm mộ chị.
- Tôi cũng vừa ngắm rồi, làn da chị thật đẹp, như chưa từng trang điểm vậy.
- Đối với tôi Ảnh chính là một đại mỹ nhân. Ở trường tôi có không biết bao nhiêu đàn ông cũng nhận xét về chị như vậy.

Bạch Nặc Ngôn rất ghét bị đánh giá, cũng may, đối phương cũng không vượt qua giới hạn chịu đựng của cô mà tự giác rút lui. Cách đây không lâu, trên mạng từng có một cuộc bình chọn, mình tình nào thu hút nhất, Bạch Nặc Ngôn với nghệ danh Ảnh hoàn toàn xứng đáng với vị trí No1. Người hâm mộ Ảnh hiện đã phủ rộng trên toàn quốc, hơn nữa đối với mỗi câu nói của Ảnh còn nhớ kỹ trong tim. Chỉ là cô từng tâm sự không thích cuộc sống riêng tư của mình bị đưa ra bàn tán, người hâm mộ lập tức tổ chức các cuộc họp báo, cùng bài xích những tạp chí viết về cuộc sống riêng của Ảnh. Họ tuyên bố chỉ ủng hộ tất cả các album chân chính của Ảnh, còn tất cả các ấn phẩm khác có ý đồ xây công kích Ảnh đều sẽ bị tẩy chay, dùng chính hành động này để giới truyền thông từ bỏ ý định chụp lên cuộc sống riêng của Ảnh.

Mấy năm trước việc bài xích cũng không lớn lắm, nhưng mấy năm gần đây tất cả fan hâm mộ của Ảnh đều đoàn kết phản đối, nên cuộc sống riêng của Bạch Nặc Ngôn tương đối tự do. Công chúng lại càng quan tâm đến sự phát triển trong sự nghiệp của Ảnh, như thời điểm tổ chức liveshow, bởi vì ngay từ khi bắt đầu debut cô đã không tham gia bất kỳ chương trình biểu diễn nào, cũng không tổ chức các buổi ký tên công khai, chỉ thỉnh thoảng tặng một vài album hoặc poster có kèm chữ ký tới người hâm mộ.

Mà trên album cô cũng chỉ bình luận không quá một câu: “Tôi hi vọng sẽ có ngày trở thành người xa lạ đối với mọi người, sau đó biến những người đã từng nghe ca khúc của tôi trở thành người xa lạ.”

Vậy nên những người hâm mộ Ảnh tôn trọng lựa chọn của ảnh, dùng phương thức này để ủng hộ thần tượng trong lòng họ.

Với sự thành công của Bạch Nặc Ngôn, cô được xem là ca sĩ may mắn nhất, một số ca khúc do cô sáng tác như “Bỏ trốn cùng tình yêu”, tạo một cơn sốt lớn trên mạng, nên công ty âm nhạc tìm đến cô, cô phát hành single “Tình yêu cùng ta nói lời tạm biệt”, bằng một ca khúc đã vang danh cả nước, tài năng của cô được mọi người công nhận, các ca khúc đều do chính cô viết lời, soạn nhạc và tự biểu diễn, hơn nữa chỉ cần là sáng tác của cô, đều là những khúc ca tuyệt vời, nên cô còn được gọi là ca sĩ thiên tài.

Chuyện oanh liệt nhất của cô đó là, người qua đường ngẫu nhiên gọi tên ca khúc, sau đó cô sẽ lập tức viết lời. Trong 3 giờ đồng hồ ngắn ngủi, cô viết được 20 bài hát. Trong đó có đề tài của người qua đường, có đề tài của ký giả, cũng có một số đề tài của vài nhà phê bình, cuối cùng họ đều trở thành fan hâm mộ của cô. Và từ đó tên tuổi của cô lại càng lan truyền vang dội.

Cô có thể viết rất nhiều ca khúc, nhưng cô rất lười, hơn nữa để biên tập thành album cũng hao tốn rất nhiều thời gian, nên một năm cô chỉ ra 1 hoặc 2 album, sau đó mở rất nhiều liveshow. Những ca khúc được lựa chọn để biểu diễn trong liveshow của cô thường không phải là những ca khúc đã trong album mà là những ca khúc chính cô vừa sáng tác, cho nên concert của cô luôn tràn đầy thần bí.

Chính cô lại cảm thấy mình cũng chẳng có tài năng gì, đơn giản chỉ là làm việc bản thân mong muốn, khiến cho cuộc sống của mình thêm phong phú.

Giờ phút này, học giả nổi tiếng do vợ chồng Mạc lão mời tới đang thuyết trình trên lễ đài, những người trẻ tuổi ở dưới mang theo tư thái học hỏi, yên lặng lắng nghe.

Bạch Nặc Ngôn chẳng có chút hứng thú nào với bài thuyết trình này, Mạnh Tân Duy cũng vậy, nhưng anh lại vờ tỏ ra mình có hứng thú.

Bạch Nặc Ngôn hơi nghiêng người, nhìn qua khe hở giữa vài người, thấy xa xa Trình Nghi Triết đang đứng cạnh Giang Tang Du. Trình Nghi Triết cũng không tỏ ra lấy lòng, biểu cảm nhàn nhạt như thường ngày, nhưng anh ta khẽ cúi đầu hạ giọng cùng Giang Tang Du trò chuyện gì đó. Giang Tang Du cũng đáp lại lời Trình Nghi Triết, họ cũng không làm bộ, trò chuyện rất tự nhiên. Một đôi vợ chồng đứng cách họ không xa, nhìn họ cười cười ngụ ý.

Bạch Nặc Ngôn nhăn mày, ánh mắt chăm chú quan sát gương mặt Trình Nghi Triết. Rõ ràng anh ta cũng không có bất kỳ biểu tình đặc biệt, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt xa cách, nhưng sao cô lại cảm thấy ánh nhìn đó rất ôn hòa, đắm vào mắt cô đau nhói.

Cho nên cô theo bản năng vẫn khoắc tay Mạnh Tân Duy, hơn thế còn nắm chặt. Trình Nghi Triết muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, muốn trẻ trung có trẻ trung, mà người đứng bên cạnh cô lúc này cũng đâu kém anh ta. Cô cũng không tin mình không bằng Giang Tang Du kia. Mạnh Tân Duy cúi đầu giấu cánh tay cô đang nắm lấy tay mình, những ngón tay tinh tế, nhưng ngón giữa tay phải hơi nhích tới gần ngón trỏ một chút thật lại hơi đỏ lên, đây hẳn là vết chai do cầm bút ký tên nhiều năm lưu lại. Cô rất thích luyện chữ, cho dù chữ của mình viết cũng không đẹp lắm, nhưng cô vẫn mua nhiều kiểu bút kỳ quái về luyện chữ. Kiểu cầm bút viết của nàng hơi giống với cách cầm bút lông, mặc dù kiểu cầm này đó rõ ràng rất xấu.

Anh nhấp mấy môi, như muốn nói điều gì, nhưng họng lại chẳng thể phát ra tiếng nói, ánh mắt dạo một vòng trên tay cô, rồi lại vờ như không thấy gì.

Cô dĩ nhiên không thể nhận ra, chỉ cảm thấy học giả nổi tiếng kia giảng sao mà buồn ngủ thế. Mà hết người này đến người khác lại cứ mang cái vẻ chăm chú lắng nghe, làm như chỉ có mình cô khó chịu vậy.

Cô ho khan một tiếng, kéo tay anh ra, lại nín nín tay áo anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có một mảng đen.

Cô nhỏ giọng thì thầm:

- Em đi rửa tay một chút.

Anh thu hồi ánh mắt, nhẹ gật đầu.

Cô hơi bồi bàn phương hướng phòng vệ sinh, rồi gật đầu cảm ơn. Phòng vệ sinh thiết kế ở vị trí riêng biệt, phải đi qua một hành lang dài mới đến. Tường hành lang sơn màu lam nhạt, cũng không có chỗ nào đặc biệt, nhưng những chiếc đèn treo ngược lại làm cô chần lười, toàn là những đồ xa xỉ được giới thiệu trên tạp chí, đúng là tác phong của người có tiền. Có nhiều tiền như vậy, sao không mang đi xây trường tiểu học hi vọng, có thể cứu giúp cho biết bao thế hệ sau của tổ quốc, có thể chăm lo đời sống của bao trẻ nhỏ nha. Chẳng qua suy nghĩ này của cô vừa mới hiện ra, lập tức bị vùi dập bởi biết bao suy nghĩ khác trong đầu, người đời có tiền thích xài thế nào kệ họ, liên quan gì đến cô, hơn nữa có tiền sao nhất định cứ phải xây trường tiểu học hi vọng chứ.

Cô cảm thấy mình hơi điên.

Mỗi lần xuất hiện một tin mới, nếu như nhận được sự phản đối của số đông, cô sẽ tìm lý do ủng hộ. Chính cô cũng chẳng nhớ rõ đó là chuyện gì, có lẽ cũng giống như chuyện xảy ra với cô hai tuần trước, đó là một chuyện khiến cô chỉ muốn vứt ra khỏi đầu.

Một giây trước cô cùng tranh luận với một người bạn trên mạng, quan điểm của cô chính là đãi ngộ thiếu sót của nhà nước, chỗ nào cũng có vấn đề, người có tiền đều xuất ngoại.

Một giây sau, một gã lạ hoắc nhảy vào, hấn ta oán trách đất nước muốn bao nhiêu không tốt có bấy nhiêu chuyện chẳng hay ho gì. Cô lại biến thành một thầy giáo giảng bài, đất nước rất tốt, mỗi người đều có cơ hội của mình, dù không hoàn thiện nhưng nhất định sẽ đạt đến được một thời đại mới. Chế độ đãi ngộ tốt ở nước ngoài, chẳng qua là vì dân số của họ thấp hơn. Nhưng nếu như trong nước thật sự có bệnh viện miễn phí, sẽ phát sinh tình huống tất cả người dân đều đến đó khám bệnh, tất sẽ loạn, đó cũng không phải là một chính sách hợp lý. Hơn nữa ở những nước phát triển kia, thể chế quá hoàn thiện, tạo ra áp lực lớn cho những người muốn vươn lên, tỷ lệ tự sát lại càng cao.

Bạch Nặc Ngôn chat cùng hai người bạn trên mạng đối lập hoàn toàn, cảm giác mình giống như mắc bệnh thần kinh.

Cô bước đi trên hành lang rất dài, có chút ngạc nhiên, mặt sàn ở đây thoạt nhìn lát gạch bình thường. Cô đi giày cao gót bước trên sàn, nhưng lại không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Hơn nữa mặt sàn dường như là từ một khối tạo thành, bởi vì không tồn tại bất kỳ một khe hở nào, làm cô hơi giật mình.

Cô đứng ở cửa phòng vệ sinh, cũng không có ý định đi vào. Mà tại đây hiện cũng rất an tĩnh, hẳn không có ai. Cô không thích dùng đồ công cộng, từ hồi học đại học, vì không muốn sử dụng nhà vệ sinh công cộng gần phòng học, cô thậm chí không uống nước, trừ khi là vào thời điểm quá mức khẩn cấp, cô mới vào nhà vệ sinh công cộng. Lúc này cô kéo khóa mở túi ra, lục tìm đồ.

Nhưng sao cô tìm mãi không thấy, sau ba lần lục lọi, sự kiên nhẫn của cô biến mất sạch sẽ, cô ngồi xỏm xuống, đổ tung toàn bộ đồ đạc ra ngoài để tìm bằng được.

Cô nhú mồm, cô rất bức mình.

Cô lại nhét toàn bộ đồ vào túi, kết quả là có một thoi son lăn hơi xa, cô vội tay tóm lấy, nhưng lại bắt gặp một đôi giày da quen thuộc.

Tay cô hơi cứng lại, nhanh chóng thu về, sau đó cô đứng lên.

- Tổng giám đốc Trình, thật khéo.

Trình Nghi Triết khoanh tay, giống như chỉ nhàn nhạt nhìn cô, mà cũng giống như bỏ qua bộ dạng chật vật vừa rồi của cô.

Mà dường như khi tất cả kiên nhẫn của cô biến mất, anh ta giống với một nhà ảo thuật, biến ra một bao thuốc lá đưa tới trước mặt cô.

Cô hơi nhếch môi, không nhận.

- Chẳng phải vừa mới lên cơn thèm thuốc sao?

Cho dù có là đúng, cô cũng không muốn thừa nhận.

- Giám đốc Trình hiểu lầm tôi rồi.

Trình Nghi Triết lại cười cười,

- Em lúc soi gương nhất định không lên cơn thèm thuốc.

Cô nhú mồm, chẳng lẽ lại thể hiện rõ đến thế sao?

Anh ta lại tỏ ra bùng tình nhận ra:

- Thì ra em cũng bị nhan sắc của mình dọa đến vậy?

Cô không thèm giả vờ nữa, rất không có hình tượng đoạt lấy thuốc lá trong tay anh, sau đó một tay từ từ luồn vào trong túi quần anh, lấy ra cái bật lửa ZIPPO anh luôn mang theo người. Nhanh chóng rút ra một điếu thuốc, thâu thục châm lửa.

Trình Nghi Triết lúc này chủ động lui về phía sau cô ba bước.

Cô nhả khói tạo thành một vòng tròn.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho thực nữ của anh nhận ra quan hệ của chúng ta đâu.

Anh ta vẫn mỉm cười như cũ.

- Em cũng yên tâm, tôi cũng không nói cho cái gã đẹp trai lăm tiền kia biết bản chất thật của em đâu.

Tay cô run lên, nhưng không nói thêm câu nào.

Rõ ràng cô đã thử, bước chân trên sàn nhà đều không để lại tiếng động, vì sao cô vẫn nghe thấy bước chân anh – từng bước từng bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Cô ngấm làn khói thuốc lơ lửng trước mắt, từ từ bay lên, rồi lại từ từ tiêu tán. Làn khói xám chậm chậm chuyển động, rồi phân rã thành muôn vàn nhánh nhỏ. Cô thích quan sát những chuyển động nhỏ nhỏ của sự vật, có khi không có việc gì, cô có thể dành cả ngày chỉ để ngắm nhìn dòng sông lững lờ trôi, trong lòng vờ như cũng đang ngổn ngang suy nghĩ, tâm trạng cô trở nên nặng nề hơn. Đến khi đầu óc bắt đầu chệnh choáng, cô sẽ lập tức nghỉ ngơi, cô sẽ không bao giờ để cơ thể mình phải chịu đựng bất kỳ sự không thoải mái nào. Cái kiểu làm việc bất chấp mệt mỏi, chỉ có thời tiểu học thôi, càng trưởng thành cô lại càng thích chiều chuộng bản thân.

Cô lại thở dài cảm thán, chẳng hiểu nổi tại sao lại để lăm chuyện ngổn ngang trong lòng đến vậy, nhưng đầu cô lại không thể dừng suy nghĩ, dù biết mấy cái suy nghĩ kiểu này chỉ là trò cười cho người khác. Hồi còn học trung học, có sự kiện về cái chết của một nữ sinh khiến cô mê mẩn. Cô sốt sắng tra cứu toàn bộ tin tức liên quan đến nữ sinh kia, thấy nhiều người khen ngợi cô nữ sinh này hát rất hay. Cô lại tìm nghe toàn bộ, chỉ thấy giọng hát của cô nữ sinh này cũng chẳng hay như đồn đại, thật sự có khả năng xuyên thấu gì gì đó. Bởi khi cô nằm trên giường lắng nghe những ca khúc của nữ sinh kia, cô lại nói với mình, dù sao nữ sinh này cũng chết rồi, đây toàn là tác phẩm trước khi chết của cô ta thôi. Cô ở trong phòng một mình, tự dọa bản thân đến mức không dám đi ngủ, mới cam lòng đem tư liệu xóa đi toàn bộ. Cô đã bỏ bao công sức lên mạng tìm bằng được tất cả các tin tức liên quan đến nữ sinh kia, sau đó bị chính những thứ đó dọa cho ăn không ngon ngủ không yên 3 ngày, thậm chí thấy thức ăn cũng có thể tưởng tượng ra mùi thối rữa.

Khi đầu óc cô còn đang quần quanh với những suy nghĩ ngu ngốc của bản thân, điều thuốc trong tay đã bị giật mất, cô quay lại, thấy Mạnh Tân Duy đang im lặng nhìn mình chăm chăm.

- Xem ra em không hút trộm một điếu thì không được nhì, phải trông em thật chặt mới được.

Sắc mặt thật khó coi, nói chuyện lại càng khó nghe.

Bạch Nặc ngôn không nghĩ nữa, dứt khoát cũng không thèm giải thích, đứng dựa vào tường, nghiêng mặt cười.

- Anh Mạnh mới chuyển sang nghề ăn trộm đấy à?

Mạnh Tân Duy vút điếu thuốc xuống đất, hung hăng đập một cú, động tác này làm cho cô có ảo giác anh ta đang đá chính cô vậy, nhìn lại đi, điếu thuốc này vô tội nha.

- Ai đưa thuốc cho em?

Anh nhướn mày, chưa đợi cô trả lời đã dòn dập hỏi tiếp:

- Anh vừa thấy Trình Nghi Triết đi qua đấy.

Cô cười khúc khích:

- Anh đang nghi ngờ gì vậy?

Anh cực kỳ khó chịu với thái độ này của cô, trông chẳng ra làm sao cả, dường như đang che che dấu dấu điều gì, với cái kiểu “Hãy tránh xa tôi ra” vậy.

- Anh sợ gì chứ? Người đàn ông tốt như Trình Nghi Triết, ngoài tiền nữ giáng trần như Giang Tang Du, cũng sẽ không thèm nhìn ai khác đâu. Kể cả là

con gái nhà danh giả hay ngôi sao màn bạc, anh ta cũng đâu thèm liếc một cái. Loại đàn ông tốt này, em cứ nghĩ là đã tuyệt chủng rồi cơ. Sao anh lại nữ nghĩ ngờ anh ta, anh làm vậy người ta phải sống sao?

Cô thao thao một hồi, cũng chẳng đã kích được ai, nhưng cô lại rất vui, làm như cô đang mắng thẳng vào bản mặt cái người cô vẫn luôn muốn mắng lâu nay kia, tuy mắng chửi lại không hề có một câu thô tục nào, cho nên tâm trạng cô giờ hưng phấn đến mức như đang bay thẳng lên trời.

- Kể cả có Giang Tang Du bên cạnh, biết đâu lại không đứng đắn hứng thú với em thì sao.

Mạnh Tân Duy lại lừ mắt nhìn cô.

- Đùng đây vào Trình Nghi Triết.

Lúc này cô lại có suy nghĩ, Mạnh Tân Duy cho rằng cô có quan hệ với Trình Nghi Triết cũng tốt. Trình Nghi Triết được hâm mộ như vậy, cô so với người khác xem ra cũng không tồi. Được rồi, cũng không cần phải tào lao quá. Kể cả cô có uốn uốn éo éo, cổ tỏ ra thật gọi cảm, Trình Nghi Triết cũng chẳng thèm để ý đến cô đâu, càng sẽ không vì sự kêu gọi của cô mà trở nên hưng phấn, kể cả cô có chết anh ta cũng chẳng đau lòng. Chuyện duy nhất khiến cho Trình Nghi Triết có phản ứng khi ở trên giường là thời điểm cô “Đau”, cũng không biết có thật hay không, nhưng mỗi khi miệng cô phát ra câu này, Trình Nghi Triết sẽ ngừng lại một chút nhìn cô, xem cô có thể tiếp tục không.

Nếu như Mạnh Tân Duy vẫn không tin, cô còn có thể miêu tả căn nhà Trình Nghi Triết đang sống, căn hộ ở tầng trên cùng, có thang máy riêng. Nội thất trong nhà rất đơn giản, thậm chí lúc đầu cô còn rất coi thường, đến khi Trình Nghi Triết nói cô mới không thể phản bác được nữa, thì ra đây là thiết kế của một kiến trúc sư rất rất nổi tiếng. Chẳng lẽ cứ là thiết kế của người nổi tiếng thì đều đẹp sao? Chẳng lẽ nếu cô không phải là kiến trúc sư nổi tiếng thì cô sẽ không được bình phẩm căn nhà này sao? Được rồi, đúng là cô có ý gây chuyện đấy. Nhưng bị châm chọc như vậy trong lòng làm gì có ai thấy dễ chịu bao giờ. Trình Nghi Triết thích vừa nói chuyện vừa nhấp nhấm một chén nước, cô đã để ý, chén nước luôn rất nóng, bởi vì mỗi lần cô nhìn đều thấy nó thật nguy hiểm. Một làn khói trắng bay lên từ miệng chén, khuôn mặt anh ta cơ hồ càng trắng, ngay cả khi nhấp miệng uống nước cũng vẫn trắng. Có một lần cô rất quyết tâm, định in hình mình lên cái chén, để mỗi lần anh uống đều phải nhìn thấy cái mặt cô, nhưng ý nghĩ này vẫn chỉ ở trong đầu lâu nay, cô chưa bao giờ dám thực hiện, có lẽ sâu thẳm nội tâm cô cũng sợ người kia.

Cô suy nghĩ miên man, nhưng lại chỉ đáp lại Mạnh Tân Duy một câu:

- Anh nghĩ em là loại người gì vậy?

Khi trên gương mặt cô thể hiện rõ sự chất vấn, Mạnh Tân Duy mới nhận ra mình lỡ lời.

- Anh chỉ hi vọng, em đừng nhắm vào Giang Tang Du nữa, mặc dù anh không biết giữa hai người bọn em đã xảy ra chuyện gì, nhưng dù sao cô ấy cũng là một cô gái tốt.

Bạch Nặc Ngôn khinh thường cười cười:

- Cô ấy đương nhiên là cô gái tốt rồi, người xấu ở đây chỉ có em thôi.

Cô dứt lời, không thèm để ý đến anh, quay đi. Mạnh Tân Duy nhủ chặt một bên lông mày, đuổi theo cô, lờ lờ kéo kéo tay cô.

- Em biết rõ ý anh không phải như vậy.

Cô rất chân thành liếc anh một cái.

- Em biết.

Miệng anh há hốc, không nói nổi câu nào, cũng không hiểu tại sao tự nhiên cô bỗng trở nên nghiêm túc đến vậy, nhưng anh rất rõ tính cô, mỗi khi cô trở nên nghiêm túc sẽ đem mỗi lời nói của đối phương trở thành bằng chứng sau này.

- Để anh đưa em về.

Lần này cô không phản đối.

Khi quay lại đại sảnh, những tuần nam nữ đã sắp thành từng đôi cùng nhau tán gẫu, thái độ cũng khá là ngả ngón. Cô nhìn lướt qua bọn họ, thấy thật chướng mắt, khi ánh mắt cô quét đến Giang Tang Du thì dừng lại, giống như có cảm ứng. Giang Tang Du cũng nhìn về phía cô, ánh mắt hai người xuyên qua những con người ở đây, hội tụ cùng một chỗ. Bạch Nặc Ngôn kéo khỏe miệng, làm ra một nụ cười toe toét trông rất xác láo. Mà Giang Tang Du vẫn giữ nụ cười yếu ớt lay động lòng người như vậy, rồi quay lại trò chuyện cùng Trình Nghi Triết và một vài vị tiền bối, đáng về sao mà vợ hiền đâu thảo đến thế, làm Bạch Nặc Ngôn càng thêm chướng mắt.

Hi vọng sẽ có ngày Trình Nghi Triết đi yêu người khác, để cho “Tiên nữ” này sẽ biến thành “Tiên nữ bị bỏ rơi”

Xin tha thứ cho cô độc ác, lòng dạ của cô quả thật rất đen tối, ngoại trừ bản thân mình, cô đối xử với ai cũng thật độc ác. Mắng người mà cứ như chỉ thuận miệng nói ra?

Mạnh Tân Duy đưa cô tới chào hỏi vợ chồng lão Mạc, sau đó gọi bồi bàn mang áo khoác đến cho cô. Cô bước theo anh, im lặng không nói. Không ít người đẹp định tiến lại làm quen với Mạnh Tân Duy, thấy Bạch Nặc Ngôn bên cạnh anh, đành chỉ dám nhàn nhạt cười.

Họ không biết trong lòng Bạch Nặc Ngôn đang thầm nghĩ: Tôi không phải bạn gái anh ta, anh ta cũng chẳng phải bạn trai tôi, hai câu này có phải nghĩa đều giống nhau không hả?

Ra khỏi “Lâm Cư”, Mạnh Tân Duy choàng áo khoác cho cô.

Lạnh.

Cô nhắm mắt lại, bước theo sau anh, chỉ nhằm chán vung vẩy hai cái tay áo đang khoác, tìm chút hứng thú.

Cô đứng gọn sang một bên, chờ anh đánh xe tới, điện thoại bỗng nháy sáng. Cô có thói quen luôn để điện thoại ở chế độ rung, cho nên cô có thể nhận ra bất kỳ rung động nhỏ nào, cô lập tức mở máy, màn hình báo một tin nhắn vừa được gửi tới.

Cô chẳng có hứng thú với cái tin nhắn này, cứ như thể nó vừa được gửi tới để hành hạ cô.

Cô nhìn lại tên người gửi thật lâu, sau đó mới mở tin nhắn ra xem, không ngoài suy đoán của cô, bên trong chỉ có một chữ “Tôi”. Cô nhìn cái chữ “Tôi” này hồi lâu, vẻ mặt như ngày xưa đi học chưa từng được thầy giáo dạy cho cái chữ này là chữ gì, nhìn đi nhìn lại, sau đó mới khóa máy, cất đi động vào túi xách.

Mạnh Tân Duy lái xe tới, cô tự mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ.

Cô thả túi xách vào ghế sau, theo bản năng thắt dây an toàn, động tác này làm Mạnh Tân Duy kỳ quái nhìn cô, cô như cũng phát hiện ra điểm khác biệt, nhưng vẫn thản nhiên thắt lại dây an toàn.

- Tang... Giảng Tang Du vừa hỏi về em

Mạnh Tân Duy vẫn lái xe, ánh mắt tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng nói một câu.

Lúc này chân cô đang đung đưa, mà đôi guốc cao gót cũng tháo ra đặt bên cạnh, tùy tiện hỏi:

- Hỏi gì em cơ?

- Hỏi em có phải....

Mạnh Tân Duy ít khi dùng hai từ “mà thôi”, nhưng giờ phút này anh lại không tìm được từ nào khác để thay thế.

- Vậy anh cứ nói với cô ấy rằng, cô ấy muốn tốt cho em, thì lần sau cứ mua thêm mấy vé liveshow của em là được, để em kiếm được nhiều nhiều tiền một chút. Đại tiểu thư như cô ấy đâu thèm để ý đến chút tiền nhỏ đó đúng không, lần sau anh chỉ cần trả lời cô ấy như vậy là được.

Cô thuận tay vuốt lại mái tóc, như không thèm quan tâm mà mở miệng.

Mạnh Tân Duy không thèm quay sang nhìn cô nữa, cứ như cô là kiểu người không thể nói chuyện cùng.

Cô lại liếc anh một cái, thấy thật buồn cười.

Xe đã đến cửa biệt thự, cô nhảy ra khỏi xe, trịnh trọng mở miệng:

- Cảm ơn anh đã đưa em về.

Anh trả lời cô bằng một cái nhìn từ đầu đến chân để đánh giá cô, sau đó mới ngênh ngang lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Bạch Nặc Ngôn vẫn đứng nguyên tại chỗ, đến khi thấy xe của Mạnh Tân Duy biến mất khỏi tầm mắt, mới uể oải lấy di động ra, gọi Uông Đan đang chuẩn bị lên giường đi ngủ xuống, rồi nhanh chóng cất điện thoại.

Trước Uông Đan, Bạch Nặc Ngôn đã từng làm việc chung với rất nhiều quản lý, nhiều đến mức chính cô cũng không nhớ rõ, nhưng Uông Đan lại cực kỳ nhớ, Bạch Nặc Ngôn đã từng bắt công ty âm nhạc sa thải 5 quản lý trước. Cho nên cô rất sợ mình sẽ là người thứ 6, tâm trạng lúc nào cũng canh cánh lo

ầu. Nhưng sau đó cô nhận ra Bạch Nặc Ngôn cũng không phải người khó sống chung đến vậy. Bạch Nặc Ngôn khi gặp bất cứ chuyện gì, cũng sẽ thẳng thắn bảo vệ quan điểm của mình. Lúc này tuyệt đối không nên phản bác lại cô, nếu không cô sẽ đập đầu cùng chết với kẻ đó hoặc đem kẻ đó tức chết. Cho nên biện pháp tốt nhất là im lặng, không đề ý đến cô, cứ để cô nói chán thì thôi, cô “dạy bảo” chán thì cũng sẽ im lặng. Tranh cãi với Bạch Nặc Ngôn, giống như một kiểu kiểm tra thần kinh vậy.

Lúc đầu Ôn Đào cũng không hiểu tại sao có một buổi tối Bạch Nặc Ngôn tự nhiên mời mình đi ăn khuya, sau đó mới vỡ lẽ, thì ra đó là cách cô thể hiện sự áy náy của chính mình.

Hơn nữa Ôn Đào từ từ phát hiện, Bạch Nặc Ngôn cũng dành ít nhiều quan tâm đến sở thích của cô, thỉnh thoảng cũng làm vài việc nho nhỏ khiến cô vui vẻ, nhưng những ưu điểm này phải tiếp xúc lâu với cô ấy mới biết được. Một khi đã thân thiết với cô gái này, sẽ rất thích cô, thậm chí còn xót xa cho cô. Ôn Đào nhớ nhất là lần Bạch Nặc Ngôn bị đau chân, nhưng không chịu đến bệnh viện khám, cho khẳng khái rằng 2 ngày sau sẽ khỏi, kết quả là đến nửa đêm chân đã nhức đến mức không ngủ nổi, nhưng cô cũng chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà, không khóc không náo loạn, cũng không đánh thức Ôn Đào dậy.

Nhưng một khi Bạch Nặc Ngôn đã nghiêm túc, đối phương cũng phải trở nên nghiêm túc, ví dụ như tình huống lúc này.

Ôn Đào vội vã gỡ mặt nạ xuống, nhanh chóng rửa mặt, tới gara lấy xe.

Ôn Đào hạ kính xe xuống, thấy Bạch Nặc Ngôn đứng từ xa, gió đêm thổi làn váy cô bay bay, hình ảnh cô xinh đẹp động lòng.

Khi xe tiến đến đỗ bên cạnh cô, Bạch Nặc Ngôn trực tiếp chui vào.

Ôn Đào không dám hỏi tại sao Bạch Nặc Ngôn không để Mạnh Tân Duy đưa cô đi, càng không dám hỏi trẻ thế này cô còn muốn đi đâu, có rất nhiều đêm Bạch Nặc Ngôn cũng không về nhà.

Bạch Nặc Ngôn nghiêng người dựa vào ghế, tay xiết mạnh túi xách của mình, cô không suy nghĩ gì, tâm trạng thoát nhìn cũng không xấu.

Địa chỉ cô đưa cũng không phải lần đầu tiên Ôn Đào được nghe thấy, nhưng dù Ôn Đào có đến nơi dò hỏi cũng không biết chỗ đó của ai, cô chỉ dễ dàng đoán ra, người sống ở một nơi như vậy chắc chắn không tầm thường. Đến nơi, Bạch Nặc Ngôn mới nhìn lại Ôn Đào một chút, mỉm cười.

- Về ngủ bù đi.

Ôn Đào ngắm cô bước xuống xe, trong nháy mắt chợt thấy ảo giác, cái vẻ nữ tính hàng ngày chẳng qua là một bộ mặt cô muốn trưng cho mọi người thấy, nếu cô không muốn, đừng mơ thấy được.

Bạch Nặc Ngôn đợi đến khi xe nổ máy phóng đi, cô mới tiến lên tầng cao nhất của tòa nhà. Cô đứng ở cửa thang máy, bấm mã số, sau đó bước vào thang máy. Cô rất thích soi gương, cho nên lúc này ngắm hình ảnh mình bị phóng đại trong gương cô không khỏi bật cười, cô không thích cảm giác khi ở trong thang máy, rất giống cảm giác đắm trên bông, đều khiến cô thấy không thật.

Thang máy đến tầng trên cùng, cô bước ra, bước vào thật chậm.

Cô hơi hốt hoảng, lấy chìa khóa, mở cửa.

Bên trong có ánh đèn, nhưng lại không sáng rõ, đúng kiểu nhọt nhọt của người nào đó. Cô lại chợt nghĩ, lúc cô rời khỏi “Lâm cư”, anh ta vẫn còn ở đó, cứ như thể cô vừa về anh ta cũng vội vã về ngay, nhưng cô cũng không quên khoảng thời gian về biệt thự để đánh lạc hướng Mạnh Tân Duy, rồi mới đi một vòng lớn đến đây. Cô cố tình giẫm mạnh lên sàn, giày cao gót tiếp xúc thân mật với mặt sàn tạo ra một âm thanh chói tai, quanh quẩn thật lâu trong không khí.

Một lát sau, cô lại thấy mình thật nhàm chán, rõ ràng đã biết anh ta sẽ không thêm phản ứng, sao cô vẫn muốn tìm cách kích thích anh ta.

Kết quả là cô uất ức ngồi xổm xuống, tự cởi giày, sau đó lấy ra đôi dép lê của mình trong tủ.

Sở thích cô có chút cố chấp, ví dụ như giày dép của cô nhất định phải cao gót. Một đôi giày cao 5 phân đối với cô cũng giống như giày bệt, khiến cô không thoải mái, nên dần dần, toàn bộ giày của cô đều cùng một độ cao từ 6 đến 8 phân, với độ cao này chân của cô sẽ không bị cảm giác khó chịu.

Đến đôi dép lê này cũng cao, khoảng 5-6 phân, kiểu dáng rất đơn giản, khiến bàn chân cô trông thật đẹp.

Cô lén ngó vào trong phòng, thấy người kia vẫn đang làm việc, thái độ rất chuyên tâm.

Cô khoanh tay trước ngực, tựa cửa ngắm anh.

Con người là một loại động vật kỳ quái, nếu ngắm nhìn một người thật lâu, dường như người đó sẽ cảm nhận lại được ánh mắt, nhưng điều này rõ ràng không hề xảy ra với Trình Nghi Triết. Có lẽ biết được người kia sẽ không bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, cô cũng không muốn trở nên bối rối hơn, chậm rãi tiến về phía anh.

Cô đứng đối diện anh, ở giữa hai người là một cái bàn tròn bằng gỗ nhỏ, trên mặt bàn chất đồng đủ loại giấy tờ.

Mắt anh vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, không hiểu là đang suy nghĩ hay đang bàn thần nữa.

Cô cho rằng mình nên tạo ra một chút âm thanh thể hiện sự hiện hữu của bản thân chứ.

Nhưng đến khi bật ra lời nói, cô lại thấy mình đã lựa chọn một phương thức hơi ác.

- Nghe nói chuyện về Tiên nữ kia hiện đang rất hot trên mạng nha, bảo sao anh lại hứng thú với người ta như vậy.

Cô đã thành công, bởi vì Trình Nghi Triết đã ngẩng đầu nhìn lướt qua cô một cái, nhưng chắc cũng chỉ nhìn bằng nửa con mắt.

Cô hơi buồn bực, hai tay chống lên mặt bàn, đang nghĩ có cần phải ngồi thẳng lên mặt bàn không, rồi lại thấy tư thế này rất không lịch sự, không biết làm gì khác nên giữ thành tư thế cũ.

- Rất nhiều người muốn được gặp đây, không biết hứng thú của anh như thế nào?

Trình Nghi Triết đại khái cũng nhận ra, nếu cứ không phản ứng cô vẫn sẽ tiếp tục quấy rầy, cuối cùng đành mở miệng:

- Nếu em thích, đại khái cũng sẽ hứng thú.

Giọng nói lạnh nhạt của anh kích động cô đến mức cô cũng không hiểu tại sao mình lại khó chịu đến vậy, cô bắt đầu nói mãi không thôi:

- Em lại càng không thích cái kiểu đàn bà như thế, rất không cá tính, em sẽ không bao giờ đối xử với bản thân như vậy, đề sau này có chết còn được an lòng. Mặc dù mỗi người đều lựa chọn những quyền lợi riêng cho bản thân, người khác cũng không có quyền được đánh giá, là người của công chúng cũng thật hấp dẫn, sẽ đối với một vài người không có lý trí mà hâm mộ. Bởi vì con người không nhận ra, trong lòng ai cũng có hư vinh, bởi vì chút hư vinh đó mà muốn được nổi tiếng giống như đang bán mình vậy. Cho nên con người đứng viện có trẻ tuổi mà phạm sai lầm, thanh xuân là con đường một chiều, vĩnh viễn không thể quay lại. Nhưng đối với bất kỳ hành động nào của bản thân, em cũng sẽ can đảm chấp nhận kết quả, và em sẽ càng cố gắng hơn, càng thành thật hơn, điều kiện tiên quyết đó phải là phương thức em đã lựa chọn. Em tuyệt đối sẽ không làm bộ làm tịch như mình là một nữ thần...

Cô cũng không muốn than vãn một mình nữa, nên dừng lại nghỉ một chút.

- Dù sao em cũng sẽ không làm vậy.

Đến khi cô ngừng nói, Trình Nghi Triết vẫn giữ cái bản mặt trước sau như một, môi mắt hơi híp lại, mở miệng:

- Anh thật không ngờ em lại là người tự trọng đến vậy.

Anh cười cười, nhưng trong giọng nói lại không hề biểu lộ chút nhiệt tình nào.

- Nếu như anh trả cho em bất kỳ giá nào em muốn, chỉ cần em chụp một bức ảnh kiểu đó, em có đồng ý không?

Bạch Nặc Ngôn nghiêng rặng, ánh mắt anh dừng lại trên người cô, cô cũng không biết trong ánh mắt kia có tồn tại sự khinh bỉ không. Ngay từ khi quan hệ của họ bắt đầu, cô chưa từng đặt vị trí của mình thấp hơn so với cái người kia, cũng chưa từng tỏ ra khúm núm với anh ta, điều đó đã khắc sâu vào nhận thức của cô, thành công của cô ngày hôm nay cũng không hề dựa vào anh ta, hoàn toàn dựa vào chính bản thân cô từng bước từng bước cố gắng, nếu như có nhắc đến bất kỳ sự thiên vị nào, thì đó chính là vận khí của cô. Có hàng trăm hàng vạn người nỗ lực, lại có hàng trăm hàng vạn người tài năng, nhưng đứng trên đỉnh vinh quang, sao chỉ có mình cô?

Trong lòng cô nổi lên một tảng lạnh lẽo, nhưng trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười tươi:

- Nếu như được kết hôn với anh, em cũng muốn thử một lần.

Đôi mày của Trình Nghi Triết cau lại một chỗ, anh trả lời theo bản năng:

- Em muốn kết hôn với tôi đến thế cơ à?

Có đôi khi, trong lòng cô tồn tại những bất an mơ hồ, cô cũng chưa từng dám suy nghĩ sâu xa xem tốt cùng điều đó là gì. Nhưng hôm nay, những suy nghĩ cô vẫn giấu kỹ trong sâu thẳm tâm hồn ấy đã bị anh vạch trần, nhưng nếu anh không nói ra, cô cũng không dám thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Dường như là rất lâu, đến mức chính đương sự sẽ giả như không nghe thấy gì hết, hoặc giả vờ như như không hiểu ý nghĩa của câu nói kia – có lẽ đó là những lo sợ ẩn sâu trong trái tim.

Sau đó một giây, cô bước từng bước đến bên Trình Nghi Triết, ánh mắt anh vẫn dừng lại trên màn hình máy tính, hiển thị một số biểu đồ số liệu, những đường màu đỏ, màu đen, màu trắng dày đặc ngổn ngang. Cô nhìn nhưng không thể hiểu nổi ý nghĩa của những thứ đó, thật may là anh đã chuyển sang nhìn chăm chăm vào cái bật lửa ZIPPO. Cô có chút hứng thú với cái bật lửa này. Trước đây cô cũng chẳng bao giờ bỏ công tìm hiểu về những ấn tích sâu xa đằng sau mấy cái bật lửa. Chỉ là một lần tình cờ ngang qua một nhà trưng bày tinh phẩm, đúng lúc ở đó đang triển lãm về bật lửa, theo bản năng cô lại bước vào. Những cái bật lửa ở đây là hàng “độc”, chỉ có 10 đồng một chiếc, thiết kế cũng khá tinh xảo. Cô chọn được hai chiếc, thuần sắc trắng, có hình chữ nhật, đến lúc cuối cùng khi xé mác giá ra, trên thân vỏ bị dính lại một ít vết keo, nhìn qua hơi bẩn, cô đã thử một số vài biện pháp nhưng không thể rửa sạch được vết bẩn này. Ngày xưa cô cũng từng mua một cái bật lửa một đồng, trên vỏ máy có khắc hình hai nữ công nhân xường dệt. Lúc cô chọn cái bật lửa một đồng này, cô cũng không thật sự yêu thích bật lửa lắm, lúc đó cô còn đang học sơ trung, cô luôn cất chiếc bật lửa trong ví tiền, cô cũng không nhớ nổi là để đó bao lâu, cho đến một ngày ví tiền của bị trộm mất, và cái bật lửa này cũng vừa vặn thỏa mãn một chút tiếc nuối nhỏ của cô.

Thông thường, khi ở chỗ này, cô được tự do tuyệt đối, cái sự tự do này có nghĩa là, trừ phi cần thiết, còn lại Trình Nghi Triết chẳng bao giờ có ý kiến gì với hành xử của cô. Ví như cô có thể tùy ý lựa chọn một gian phòng ngủ, có thể làm xáo trộn đồ đạc của anh, thậm chí có làm hỏng cũng không sao, dù sao anh cũng sẽ không thèm để ý. Có lúc cô nghĩ, chẳng qua là vì anh ta lười thôi, chắc cô cũng không đáng để anh phải động miệng.

Và sự tự do đó cũng cứ như vậy tiếp diễn.

Cũng như cô – hiện tại.

Cô đứng sau lưng Trình Nghi Triết, hai cánh tay mảnh khảnh ôm lấy anh, nhẹ nhàng thổi vào tai anh. Sau đó môi cô di chuyển đến trán anh, hôn nhẹ, rồi lại từ từ đi xuống dưới, hôn lên cổ anh. Cô cảm thấy mình hiểu khá rõ những thói quen cố định của Trình Nghi Triết, khi anh đang xem tài liệu, đặc biệt là các giấy tờ đã được đem về Văn Thành, một khi chưa xử lý xong công việc, anh sẽ không đi nghỉ, dĩ nhiên cũng sẽ không bị cô dụ dỗ, dù cô có giờ chiều trở hấp dẫn nào cũng không thể kéo anh ra khỏi công việc được.

Khi bàn tay cô luồn vào trong cổ áo anh, vẽ vài vòng trên ngực anh, sau đó khẽ cời từng chiếc, từng chiếc cúc áo. Lúc này cô đã chuyển sang đứng bên cạnh anh, thân thể dán sát vào cơ thể anh, động tác cời cúc áo cũng rất chậm, rất nhẹ, như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Mà ánh mắt Trình Nghi Triết vẫn dừng lại trên màn hình máy tính, đối với hành động của cô cũng chẳng kích lệ, mà cũng chẳng ngăn cản, cho nên lá gan của cô lại càng trở nên dày dạn, hình như có ai đó đã nói rằng im lặng chính là đồng ý.

Cho nên sau khi bàn tay ngừng vuốt ve lồng ngực anh, lại có chút ý xấu roi trên quần anh, thậm chí ở trên quần anh mở ra chiếc khuy quần duy nhất.

Cuối cùng anh ta cũng phản ứng lại, anh nhìn cô một cái, cái nhìn thật sự rất thờ ơ.

- Hoặc là cài hết cúc áo lại, hoặc là mở điều hòa lên, anh không muốn bị cảm đâu.

Tay cô dừng lại, trong lòng cô nén cơn tức giận đang bùng phát mạnh mẽ, nhưng cô cũng không có tư cách nổi giận với anh : nổi giận – đồng nghĩa với khoảng cách của anh với cô lại xa thêm một chút. Cô bước ra ngoài, trong lòng không ngừng rủa xả : tốt nhất là anh chết lạnh luôn đi.

Bạch Nặc Ngôn bị Trình Nghi Triết mang ra khỏi phòng tắm, một tay tháo quần áo của cô, một tay ôm cô bước ra. Lúc này ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô chính là : mấy bộ quần áo này chất lượng rất tốt nha. Ý nghĩ thứ hai chính là lực tay của anh ta hôm nay sao mạnh thế. Ý nghĩ thứ ba là anh ta cũng không cài khuy áo lên nha, nhưng cái khuy quần dù sao cũng được cài lại.

Trình Nghi Triết mở cửa sổ ra, không khí trong lành tràn vào, ánh mắt thâm trầm liếc cô:

- Ai không biết còn tưởng trong này đang xảy ra hỏa hoạn chứ.

Cô lúc này mới nhận ra, vừa rồi cô đã ngồi rất lâu trong một tấm màn sương khói. Trước kia các bạn học cũng từng kể, vì có quá nhiều người hút thuốc trong nhà vệ sinh nam nên cũng tạo thành một màn tinh thể trắng như thế này. Chẳng qua vừa rồi là cô tò mò thử xem có thể tạo ra trạng thái sương khói mờ ảo như lời đồn được không, tất nhiên cô cũng không đem những suy nghĩ ngu ngốc của mình nói ra, vì như vậy rất tổn hại đến chỉ số thông minh của cô.

- Sao anh không nghĩ là em muốn tự sát nhỉ?

Cô từ trên mặt sàn đứng dậy.

- Muốn chết thì cũng đừng chết ở chỗ này.

Cô hiểu, anh hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không bao giờ thêm quan tâm đến việc cô có tự sát hay không, chẳng qua anh ta chỉ quan tâm đến cái phòng của anh có bị cô làm bẩn không thôi. Có lẽ bởi vì nếu cô mà tự tử ở đây, sau này anh ta cũng chẳng thể ở đây nổi nữa.

Cô nhìn về phía anh ta, sau khi anh ta xử lý xong xuôi mọi việc bèn quay lại bên cô, cử chỉ chẳng chút ga-lăng, ném đồng khăn lên đầu cô.

- Đi tắm đi.

Chính anh ta cũng hút thuốc, sao hết lần này đến lần khác cứ luôn chán ghét mùi khói thuốc trên cơ thể người khác chứ, thật là người kỳ quặc.

Cô kéo khăn tắm trên đầu mình xuống, lười biếng đi vào phòng tắm.

Trình Nghi Triết đứng một bên, ánh mắt chợt bị đôi bàn chân cô hấp dẫn. Không biết vì sao, dù đôi chân ấy mang loại giày gì, anh vẫn cứ có cảm giác không thích hợp. Bởi vì ... đôi chân ấy tựa như luôn mang theo cảm giác tự do, không hợp vướng theo bất cứ cái gì, tự do khoáng đạt. Anh phục hồi lại tinh thần, bị chính ý nghĩ nhàm chán của mình sửng sốt gây lắt, nhưng ngay sau đó cũng cầm lấy đồ ngủ đi tắm.

Bình thường Bạch Nặc Ngôn thích tắm lâu lâu một chút, cô rất thích cảm giác nước nóng xối lên trên cơ thể mình, cô cũng không phải kiểu người cuồng sạch sẽ, nên cũng không rõ đó là cảm giác gì. Tuy thật lòng cô cũng thích sạch sẽ, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày lại không thể hiện rõ ràng, bởi vì dường như cô có thể chịu được sự bẩn thỉu và bừa bãi, nhưng việc sử dụng đồ công cộng cô lại không thể chịu được, ví dụ như hứng nước từ vòi nước sau người ta, việc đầu tiên cô làm nhất định là tưới nước rửa sạch vòi nước, sau đó vặn chặt, cứ như làm vậy tay cô sẽ sạch sẽ thêm vài phần. Cô khó có thể tiếp nhận đồ đã qua sử dụng của người khác, thế nên cô không dám nghĩ đến Trình Nghi Triết và Giang Tang Du phát triển đến mức độ nào. Cô nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu, cho nên cô nguyên rủa Trình Nghi Triết cả đời này cũng không thể cưa đổ Giang Tang Du.

Cô thất kỷ khăn tắm rồi mới từ từ bước ra, trên bắp chân cô còn lưu lại vài hạt thủy châu, thoát nhìn sáng lấp lánh.

Cô bước đi không bao giờ mang đến một cảm giác hư không, mà cứ lê bước từng chút một ma sát với mặt sàn.

Cô đi tới cửa phòng anh, ngẩng đầu đánh giá người đàn ông đang nằm trên giường, anh mặc đồ ngủ, dây lưng ở bên hông cũng không buộc vào, cô lại chợt có suy nghĩ nhàm chán: rốt cuộc có nhìn thấu quần lót của anh ta được không nhỉ... Cô thừa nhận, mình lại bắt đầu có những suy nghĩ nhàm chán, dù sao cơ thể người đàn ông trước mắt cũng rất hấp dẫn, cô cũng không thể suy nghĩ trái ngược với mọi người.

Lúc này Trình Nghi Triết đang gối tay trên đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn cô đang từ từ bước tới.

Cô cũng không coi bỏ cảnh xuân, cơ thể chỉ hơi lộ ra một chút, không thể thấy bất kỳ điểm khêu gợi nào. Da cô rất đẹp, trắng như sữa tươi, hơn nữa không dễ đen đi, cô vẫn luôn vì thế mà đắc ý. Hơn nữa, cô có cảm giác, gọi cảm thật sự không phải ở cơ thể sexy, mà là khiến người ta có cảm giác mơ màng. Tựa như cơ thể lơ lửng lại không có sức quyến rũ bằng sức quyến rũ của bộ trang phục tôn vóc đáng gọi cảm, ngược lại lộ ra một nửa làm người ta mơ tưởng cỡ nào, khiến ánh mắt người xem luôn tò mò mơ tới phần bị che giấu.

Có lần khi cô nhận chụp hình cho một tạp chí, ở công ty cô có quyền đề đưa ra quyết định tất cả phong cách cho bản thân. Có một số hình trong đó, phía trên là bikini, nhưng bên dưới lại vận với quần jean, tạo ra cảm giác phong tình khác lạ, khiến rất nhiều người tranh nhau giữ lại hình ảnh kinh điển này.

Cô từ từ đi tới trước giường, nhẹ vung dép ra, bò đến trên giường.

Tóc cô hơi thấp, dán lại trên trán, nhưng cô lại chẳng thêm để ý. Mà gương mặt cô giờ đặc biệt sắc sảo, thậm chí bởi vì vừa rửa bằng nước ấm nên lộ ra vẻ trong trắng hơi ửng hồng.

Lúc họ ở bên nhau, dường như cô luôn là người chủ động, cô bò đến trên người anh, thử hôn nhẹ lên môi anh. Vì có đôi khi, anh không hẳn tỏ ra thích thú với hành động của cô, nhưng chỉ cần anh không chán ghét thì cô vẫn sẽ làm. Lúc đầu anh dường như rất ghét cô hôn lên môi anh, nhưng sau khi đã hưng phấn, anh cũng sẽ chủ động hôn lên môi cô, cho nên về việc này, từ chán ghét đã dần chuyển sang lạnh nhạt.

Giờ phút này, Trình Nghi Triết khẽ nhủ mảy, rồi nhẹ nhàng đem chiếc gối đang dựa sau tay đặt sau lưng cô, từ từ tháo chiếc khăn tắm trên thân cô xuống. Khi cô đưa tay sờ xuống phía dưới anh, anh nhanh tay ngăn lại, thật ra cô chỉ muốn chứng thực một chút suy đoán của mình mà thôi. Cô cũng không để ý, rút tay về, khẽ du động trên ngực anh.

Tay anh bắt được cô, di chuyển đến cổ cô, sau đó trượt xuống dưới, dừng lại trên ngực cô. Vùi đầu trên ngực cô, nhẹ nhàng cắn xé hạt trần châu đang dựng thẳng đứng, mà giờ phút này tay cô cũng ôm chặt lấy anh.

Một lát sau, tay cô ngăn trên quần áo anh, hai chân tách ra từ từ ngồi trên người anh. Cô không thích cơ thể mình trắng trợn bại lộ trong mắt anh, cho nên nửa thân trên của cô dính sát vào thân trên của anh. Cô không ngừng phập phồng phồng phồng đưa thân thể mình, mà tay anh cũng vẫn nắm trọn bộ ngực mềm mại của cô. Cái cảm giác kỳ diệu của cơ thể làm cô chợt thấy hoảng hốt. Một tay anh ôm chặt lấy cô, trực tiếp đẩy cô xuống bên dưới anh, sau đó hưng hăng hôn cô, tay vẫn kích tình xoa nắn, hai chân cô ép chặt lấy hông anh, nhưng vẫn giờ phút này cô cảm thấy rất phong phú, ẩn sâu bên trong nội tâm có chút bí ẩn thích thú.

Dù bất kỳ nguyên nhân nào, giờ phút này, cô là người phụ nữ của anh, người đàn bà nằm dưới cơ thể anh – chính là cô.

Cô thích cái cảm giác anh áp chặt lấy cơ thể cô, sức nặng của cơ thể tạo cho cô cảm giác chân thật.

Một giọt nước mắt lặng lẽ từ khóe mắt cô rơi xuống, cho dù sau này anh có nhớ tới cô hay không, cô nhất định sẽ luôn nhớ kỹ anh – người đã biến cô từ một cô bé trở thành một người đàn bà.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Khi Bạch Nặc Ngôn tỉnh dậy, một chân còn bị đè dưới thân anh, cô phải dùng hết sức rút chân mình ra, sau đó gọi một tiếng thăm dò:

- Trình Nghi Triết.

Anh ta không biết có nghe thấy không, lại nghiêng người tránh ra xa, còn kéo chăn che đầu kín đầu mình.

Cô ngấm anh một lát, mới đành dậy, sau đó đứng lên tìm quần áo mặc vào. Quần áo cô ở đây khá nhiều, tất cả đều mang phong cách nữ tính, vì chính cô cũng thích kiểu phong cách này. Mỗi khi nhàn rỗi, cô sẽ giảng giải cho Uông Đàn một chút về những hứng thú của cô, cô từng mỉm cười kể lại nguyện vọng lớn nhất khi còn bé của cô: Lớn lên sẽ luôn được mặc thật nhiều quần áo lộng lẫy và đi những đôi giày cao gót thật đẹp. Khi đó đang thịnh hành kiểu quần áo bằng vải lưới trắng, đi giày trắng, chất liệu của quần áo và giày giống nhau, may ra màu sắc khác nhau một chút. Một đôi giày lúc đó giá chỉ mấy đồng, lại rất cầu kỳ, nên các cô bé rất thích loại giày này. Thế là có một đám nhóc gái túm tụm với nhau, trầm trồ ao ước ngắm nhìn những phụ nữ trưởng thành với trang phục đẹp đẽ và đôi giày cao gót lộng lẫy.

Nhưng quần áo và giày dép có nhiều đến đâu, đắt giá cao đến đâu, xinh đẹp động lòng đến đâu, cũng phải hợp với tính cách người dùng.

Cô đứng trước gương ngắm nhìn trang phục của chính mình, vừa cố gắng qua gương từ đó mà đánh giá những bí ẩn bao quanh Trình Nghi Triết, nhưng thất vọng là anh ta vẫn đang nằm trên giường không nhúc nhích, nên cô cũng chẳng phát hiện được gì. Cô không nhớ rõ không biết bao lâu, một năm hay hai năm, ba năm hay bốn năm trước, cô tình cờ xem trên một trang web có một đoạn văn viết rằng, đàn ông ở trên giường đều thích phụ nữ chủ động một chút. Cô cực kỳ tin vào đoạn tin đó, sau đó còn đem ra thử nghiệm với Trình Nghi Triết. Thật ra thì đêm đó, khi cô đỏ mặt nói ra mấy lời mà chính bản thân cô cũng tự cảm thấy phi nhỏ, ... thật ra cũng có điểm khác thường, hình như Trình Nghi Triết cũng có gì đó thay đổi, cũng không hẳn là sững sốt, cụ thể thế nào cô cũng không nhớ rõ.

Chi tiết duy nhất khiến cô ghi nhớ sâu sắc là, sau khi ban đêm cô chit chít méo méo một phen, ngày hôm sau khi cô đang mặc quần áo cảm thấy, Trình Nghi Triết nhìn cô bằng một loại ánh mắt kỳ quái.

Cô nhìn lại trang phục đang mặc, giờ mới hiểu ra được ý nghĩa ánh mắt đó, có lẽ Trình Nghi Triết cũng cảm thấy giá trị của cô, cũng tương đối : trên giường lay động, dưới giường thực nữ.

Cô cài lại chiếc khuy áo cuối cùng trên chiếc áo khoác mỏng, vuốt vuốt lại mái tóc lung tung tùy tiện của mình, rồi mới xoay người nhìn lại người đàn ông quen thuộc đang nằm ngủ trên giường.

Đồng hồ sinh học của cô rất thần kỳ, cô thường thức giấc khá sớm, hơn nữa dù đêm ngủ trễ thế nào, chỉ cần cô tự nhủ với mình nhất định phải dậy sớm, sáng hôm sau cô thần kỳ tỉnh dậy vào giờ đó. Trình Nghi Triết là một người thích ngủ nướng, thường ngày cũng ngủ rất muộn, trước đây anh luôn tỏ vẻ khinh thường đồng hồ sinh học của cô, có khi cố ý hành hạ cô thật muộn, nhưng cô vẫn có thể tỉnh lại. Có lẽ sau đó anh cũng chẳng nói được gì, nên cũng đành để nguyên như cũ.

Cô ngấm Trình Nghi Triết rất lâu, sau đó mới đi ra khỏi phòng, trực tiếp đi tới phòng làm việc của anh ta.

Tại nơi làm việc của anh ta : trong ngăn kéo có một tờ chi phiếu, cô cầm lấy chi phiếu, sau đó nhặt cây bút lên, rồi quay lại phòng cũ. Mỗi khi cô làm việc này đều có hưng phấn mơ hồ, như là công khai làm việc xấu, hơn nữa đó lại là lý do tốt nhất. Cô đi tới kéo cái chăn đang trùm lên đầu Trình Nghi Triết, đẩy đẩy anh, vốn cô rất muốn cầu anh ta một cái, nhưng lại không dám.

Trình Nghi Triết không để ý đến cô, thậm chí còn kéo chăn lại.

- Chữ ký.

Cô gằn từng chữ trong miệng, đối với kiểu quấy rầy người khác ngủ nướng này, cô cảm thấy rất sung sướng.

Trình Nghi Triết đột nhiên mở mắt, cướp lấy cái bút trong tay cô, ngặc hai nét ký tên mình lên trên tấm giấy.

Anh nhìn cô chằm chằm:

- Liệu có ngày mở mắt ra gặp em, việc đầu tiên em hỏi không phải là tiền không?

- Không thể.

Cô bình tĩnh đóng bút vào nắp, nhìn lại anh, anh đã nhắm mắt lại từ lâu.

Cô đứng dậy, nắm chặt lấy tờ chi phiếu, bước nhẹ, không quên đóng cửa lại cho anh.

Bước ra khỏi Vân Thành, theo bản năng cô quay đầu nhìn lại nóc tòa kiến trúc, lại nhìn không ra mắt mắt trong lòng lúc này. Tấm chi phiếu trong túi tựa như trở nên thật nặng, mỗi một lần rời khỏi đây cô đều mang theo một tờ chi phiếu, chưa từng có ngoại lệ. Không biết tại sao ngay từ khi bắt đầu, tờ chi phiếu này mang đến cho người ta cảm giác an toàn. Cô mang đến cho anh ta phút giây sung sướng, anh ta trả cô tiền, tựa như một lại giao dịch công

bằng an toàn. Như vậy họ mới giống như ngang hàng, trong lòng dù có một chút hèn mẹn nào đó cũng sẽ nhanh chóng bị áp chế vào góc tối không ai thấy được.

Cô đến ngân hàng nhận số tiền kia, sau đó chuyển vào tài khoản của mình, cô thấy mình thật vội vã, không chịu được tiền chẳng qua là tờ chi phiếu, cô muốn xác thực phải thấy rõ đó là tên mình, chỉ như vậy mới khiến cô an tâm.

Bởi vì nhàn rồi, cô một mình dạo bước trên phố.

Đèn sắp chuyển sang màu đỏ, vốn là còn bốn năm giây mới đến chuyển màu, nhưng cô vẫn đứng bất động ở đây. Chẳng hiểu tại sao, giống như một thói quen nhiều năm, chỉ cần con số trên đèn là 8 giây trở xuống, cô tự nhiên sẽ đứng lại đợi đủ 80 giây, vừa đếm vừa chờ.

Chuyển xong tiền sang tài khoản của mình, tâm trạng cô trở nên tốt hơn nhiều, cô thích tiền, không thể nghi ngờ.

Hồi học trung học cô có một câu danh ngôn bất hủ : có tiền cô nhất định sẽ vui, không có tiền cô nhất định không vui.

Trở lại biệt thự Khánh Vân, Uông Đan vẫn còn đang ngủ, cô thoáng không nói nổi cảm giác của mình.

Cô nằm trên salon, đầu thậm chí gối lên tay vịn, chân cao cao gác lên tấm dựa lưng, nằm chống ngược, chỉ nhìn thấy màu trắng của trần nhà.

Cô mở tivi. Cũng không xem, mà dường như chỉ muốn nghe một chút âm thanh, để bớt đi chút cảm giác cô độc.

Một lát sau, cô ngồi dang hoàng trên ghế, lấy đại một cái bút ký tên, tùy ý viết vài chữ.

Nên khi Uông Đan từ tầng 2 đi xuống, đã thấy cô viết xong ca khúc “Chưa từng rung động”

Lời ca:

Nói gì đây

Xin đừng nói

Không cần đâu

Sẽ chẳng ai thêm nghe

Chẳng người nào ngu ngốc lắng nghe những kỷ niệm của em với anh đâu

Nên xin đừng nhớ tới

Còn nhắc đến em để làm gì

Mỗi người bên em càng thêm đau khổ

Nên đừng hành hạ thêm một ai nữa

Cũng đừng hành hạ chính bản thân mình

Biết em chưa từng rung động, chỉ là thiện lương cùng anh hoàn tất những lớp học bút ký

Chẳng qua cuộc đời nhàm chán, anh thấy bận lòng mỗi khi bầu bạn với em

Chẳng qua không để lãng phí, anh luôn giữ em lại như một bản nháp giấy.

Biết em chưa từng rung động

Chẳng qua có đôi khi không nhận được mà nhìn em cười khúc khích.

Chẳng qua thấy CD em thích tùy tiện chọn mua

Chẳng qua chứng kiến em đậu đại học lại cười như tỏa sáng toàn bộ thế giới

Biết em chưa từng rung động, nhưng chỉ được thấy hình ảnh trong đám cưới

Đột nhiên bão cát khiến nước mắt tuôn rơi

Biết em chưa từng rung động,

Uông Đan xem đi xem lại lời ca khúc nhiều lần, càng xem càng thích, như đang chứng kiến một câu chuyện xưa. Nhưng thấy cái bộ dạng chẳng ra làm

sao của Bạch Nặc Ngôn, chút cảm động cũng bị phai nhạt. Nếu đây không phải là chữ viết của Bạch Nặc Ngôn, Ưông Đàn còn tưởng đây là ca khúc do cô viết.

Nhưng với thói quen như vậy, Ưông Đà có chút lo lắng mơ hồ, Bạch Nặc Ngôn chẳng bao giờ quý trọng tài năng của mình, liệu có một ngày cô ấy hết thời không, mặc dù bây giờ điều đó không thể xảy ra.

- Ngày mai nhớ đến công ty ghi âm

Ưông Đàn nhắc nhở cô. Cô hơi quá tự do, chẳng có dáng vẻ của mình tinh chút nào.

Bạch Nặc Ngôn gật đầu

- Thu âm bài hát này luôn, tôi cũng hơi hứng thú một chút với bài này.

Ưông Đàn lại xem lại lời ca một lần

- Lời bài hát và chủ nhân của nó thật y như nhau.

- Cái gì?

- Rõ ràng là thích mà lại không tỏ ra không thêm đề ý, chỉ sợ toàn bộ thế giới đều nhìn ra, cô cũng vẫn chối bỏ.

Bạch Nặc Ngôn nhún mày:

- Tò mò cái gì.

- Tôi không nói mò đâu nhé, cô tự hiểu mà.

Nói xong liền đi làm bữa sáng kiêm bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đến trưa, không biết Bạch Nặc Ngôn kiếm đâu ra một video hướng dẫn trang điểm, vậy là cô biến gương mặt thành cái bảng pha màu, cứ vẽ chút rồi xóa, xóa rồi lại vẽ, hết lần này đến lần khác, nhất định không cho Ưông Đà hỗ trợ. Kết quả là khi Ưông Đàn quay lại phòng lần nữa, cô vẫn đang trang điểm, lần tiếp theo quay lại, vẫn đang trang điểm, cho đến khi Ưông Đàn không còn lời nào để nói nữa.

Cô luôn luôn trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, mặc dù nguyên nhân được phía chính chủ đưa ra nghe hơi buồn cười, đó là thấy hợp với các kiểu trang điểm này rồi nên cô lười thay đổi. Trên thực tế nguyên nhân này chẳng xứng đáng được gọi là nguyên nhân, chẳng qua phần nhiều là do đối tượng yêu thích của cô quyết định, thông thường cô thích các kiểu đơn giản, nhưng không phải lúc nào cũng đơn điệu như vậy, trong một số trường hợp cô lại yêu cầu cầu kỳ hoặc sắc sảo, nhưng đó là tùy thuộc vào đối tượng gặp gỡ để quyết định. Cho nên giờ phút này, Ưông Đàn không thể hiểu nổi, Bạch Nặc Ngôn luôn trang điểm giản dị tại sao lại lên cơn cuồng trang điểm đến thế này.

Bạch Nặc Ngôn thử đi thử lại rất nhiều lần, đến khi xác định diện mạo của mình có thể ra ngoài gặp người, mới bắt đầu đi chọn trang phục phù hợp, không phải cái kiểu nữ tính thông thường mà theo phong cách gợi cảm, nhưng không quá hở hang, ở điểm này quan điểm của cô khá bảo thủ.

Ưông Đàn suy đoán một chút rồi tỏ ra đắc ý, cuối cùng mới bước đến bên giường ngồi sau lưng cô, cất tiếng:

- Định đi đâu thế?

- Cô đừng để ý việc của tôi.

- Không được, tôi nhất định phải theo cô ra ngoài.

Bạch Nặc Ngôn nhìn bóng Ưông Đàn trong gương, nhẹ nhàng cười một tiếng.

- Dù cô đối xử với tôi chẳng tốt đẹp gì, làm việc cũng không chuyên cần lắm, nhưng cô cứ yên tâm, tôi sẽ không tố cáo những việc này với công ty đâu.

- Bạch Nặc Ngôn, tôi đối xử với cô còn điểm nào thiếu sót?

Uông Đàn lập tức phản đối:

- Quần áo cô mặc là do tôi giặt, cơm cô ăn là do tôi nấu, cái chỗ cô đang giẫm lên cũng là do tôi dọn, thậm chí chăn màn mỗi ngày cũng là do tôi đắp cho cô.

- Ai bảo cô cứ xen vào việc của người khác ?

Bạch Nặc Ngôn nháy mắt mấy cái, nhìn Uông Đàn rõ ràng đang rất tức giận mà vui vẻ:

- Tốt, rất tốt, tôi biết là cô đối xử rất tốt với tôi, vậy thì cô hãy cho tôi được tự do một chút nhé.

- Tôi còn chưa cho cô đủ tự do sao?

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Tự do của tôi là do chính tôi tranh thủ mà có được.

Đối với chuyện này Uông Đàn không thể đánh giá nổi, cô đúng là vợ phải một ngôi sao trăm năm khó gặp, hoàn toàn bỏ ngoài tai tất cả các yêu cầu của cô, đã không quan tâm đến sự hâm mộ mà còn sinh sự gây rối. Trước đây đã từng có một nữ minh tinh có mê lực vô địch nghệ danh là Vân Thường, nhưng từ khi Vân Thường mất tích đến nay, giới âm nhạc dường như có một khoảng thời gian ngừng trệ, không có một ca sĩ nào có thể đạt vinh quang như cô ấy. Mà Anh Nhi xuất hiện đồng thời lại bù đắp góc mắt mắt nhỏ của giới âm nhạc đó, thậm chí cô đã mang âm nhạc chân chính của mình đến người nghe nhạc của cô, hơn nữa để các fan luôn dành sự hâm mộ kín đáo mà không gây ảnh hưởng đến cuộc sống thường nhật của cô. Nhưng trong chuyện này cũng có mặt xấu, các ngôi sao khác không muốn hợp tác cùng Anh Nhi, bởi vì giới phóng viên hiện luôn bài xích các tin liên quan đến Anh Nhi, nhưng vị trí của Anh Nhi trong lòng người hâm mộ vẫn cao không kém ai khác.

Bạch Nặc Ngôn sửa soạn xong xuôi, khoanh tay, đi tới vuốt nhẹ khuôn mặt Uông Đàn:

- Cung ơi, đợi lát nữa chị về chị sẽ mua quà cho em nhé, cười với chị một cái nào.

Uông Đàn hất tay cô.

- Cô làm như là chị tôi thật ý ?

Bạch Nặc Ngôn chỉ toe toét cười.

Bạch Nặc Ngôn bước ra khỏi biệt thự, mới gọi một cái taxi tới. Thỉnh thoảng cô thích được ở một mình, một mình yên tĩnh chờ đợi, đứng một mình nhìn dòng người qua lại trên đường, hoặc là đứng một mình trên ban công ngắm nhìn quang cảnh đường phố bên dưới. Cô từng quên rằng từ rất lâu trước, khi đó cô đã nói với chính bản thân mình rằng, sẽ có một ngày cô đứng trên nóc tòa cao ốc lớn nhất thành phố, chính mắt được ngắm nhìn bao quát toàn bộ thành phố, đem hết thảy đặt dưới chân mình. Nhưng hiện tại, cô rõ ràng chẳng còn cái tư cách đó, dù cho có thời gian, cô cũng chẳng muốn đến tòa cao ốc lớn nhất, cũng chẳng còn muốn nghĩ đến cái tầng cao nhất ấy, có rất nhiều thứ, qua thời điểm của nó sẽ vĩnh viễn mất đi giá trị.

Cô đã không còn đủ sức để nghĩ đến loại chuyện điên rồ này.

Xe taxi đến rất nhanh, cô cũng hiểu tại sao mình lại có điểm cố chấp như vậy, ví dụ như khi gọi taxi cô luôn chỉ gọi một cái đầu tiên đã đi, trừ phi cần thiết, nếu không cô sẽ không bao giờ thay đổi. Điều này cũng gây cho cô không ít phiền lòng, khi đi ra hàng net thời học trung học, từ lần thứ hai trở đi cô nhất định luôn chọn vị trí máy đầu tiên đã ngồi. Hồi đại học khi chọn phòng tự học, dù bao nhiêu lần cô cũng luôn chọn vị trí gian phòng đầu tiên mình đã từng học.

Cô ngồi lên taxi, cắt đứt những suy nghĩ miên man vô vị.

Chỗ cô muốn tới là Thánh Minh, đây là quán bar nổi tiếng nhất thành phố.

Khi cô bước vào Thánh Minh, nhìn những con người đang điên cuồng nhảy nhót nơi đây, cô cảm thấy những trống vắng trong lòng như được lấp đầy. Có phục vụ bàn tiến đến hỏi cô gọi loại rượu nào, cô chỉ cười cười, không trả lời bất kỳ lời nào. Đến những chỗ như thế này, hiện tại cô lại đang ngồi một mình, cô tuyệt đối sẽ không uống rượu, nhất là từ lượng của cô vốn không tốt cho lắm. Hơn nữa cô hơi keo kiệt, dù chi phí dành cho ăn diện của cô tương đối lớn, nhưng đến những nơi như thế này, lại nhớ tới đồ uống ngoài kia bán 3 đồng, trong này trực tiếp lên giá 30 đồng, cô lại không đành lòng gọi. Dĩ nhiên là không thể ra ngoài mua một chai nước rồi mang vào, chỉ là một người cứ ngồi chỗ đó không uống gì thì cũng không hay lắm, nên cô gọi một chai nước. Hơn nữa cầm chai nước trong tay, cô giả như vô tình hay cố ý kiểm tra xem nắp chai có vặn chặt hay có từng bị mở ra trước đó không, ý thức tự vệ của cô khá mạnh.

Cô thích ngồi trong góc, nhắm nhĩ từng ngụm nước nhỏ, rồi nhìn những nhân sinh quan tràn đầy màu sắc nơi đây. Họ cười nói. Họ náo động. Họ điên cuồng khua tay múa chân. Cô không tham dự bất kỳ nhóm nào, luôn là dùng thái độ một người đứng ngoài quan sát trạng thái xung quanh, tốt xấu không quan trọng, quan trọng là ở kinh nghiệm.

Ngồi một lát, cô đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh. Trong phòng vắng vẻ hơn bên ngoài, không biết vì sao, đột nhiên từ trên tầng 2 rơi xuống một gói nhỏ, vừa vặn rơi xuống cạnh bồn hoa. Cô sững sờ mất vài giây, nhưng vẫn đi về phía bồn rửa tay như bình thường. Chẳng qua khi từ phòng vệ sinh bước ra, bên ngoài đang rất hỗn loạn, do cảnh sát đột ngột đến lục soát. Cô bị yêu cầu xuất trình thẻ căn cước, hơn nữa còn bị lục soát trên người xem có vật lạ gì

không. Cô không có cảm giác gì lớn lắm, chỉ là chứng kiến một số cô gái xem cách ăn mặc thì có vẻ chưa trưởng thành, đang khóc lóc van xin, thậm chí trang điểm trên mặt cũng bị lem hết.

Bạch Nặc Ngôn thừa nhận cô chẳng lương thiện chút nào, vì trong đầu đang có suy nghĩ : may mắn phẩm mình dùng không phải là hàng hạ giá.

Cảnh sát làm âm ỹ một hồi, cũng chỉ bắt một nhóm thanh thiếu niên rồi rời đi.

Sau khi trải qua cảnh sát hành hạ một hồi, không ít khách mất hứng, vội vã rời đi, chỉ còn một số khách không liên quan vẫn tiếp tục chơi.

Bạch Nặc Ngôn cũng không lập tức ra về, lại về vị trí cũ ngồi một lúc, rồi mới đi về hướng phía nhà vệ sinh. Mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân, tim cô lại đập nhanh hơn, nhưng trên mặt vẫn điềm nhiên không chút thay đổi, vẫn giữ nguyên thái độ cho đến khi người đó đi tới. Đợi đến khi tiếng bước chân biến mất, cô nhanh tay vươn về phía bồn hoa, quả nhiên bên trong có một gói nhỏ, cô cất nhanh gói vào túi xách, rồi chạy trốn chết.

Đến khi về đến Kinh Vân, tim cô vẫn đập thình thịch.

Cô đưa một túi đồ ăn cho Ưông Đan, rồi tự giam mình trong phòng. Mở gói đồ nhặt được ra, bên trong là bột trắng, cô đoán hơn nửa là do một nhóm đang “chơi” ở tầng 2 ném xuống trong lúc tình thế cấp bách. Cô nhìn lại một lúc lâu, rồi mới mở máy tính lên, search cách hút. Nhưng trên các trang mạng xã hội đều đã bị kiểm duyệt, không thể tra cứu gì thêm.

Thật ra cô cũng đã từng được nghe không ít phương pháp, như là rắc bột trên giấy, hơ lửa, hít khói nhưng cũng không chắc phương pháp này có đúng không.

Bàn tay đang cầm gói bột còn đang run, não nhanh chóng quyết định, đặt gói bột xuống, tìm bật lửa, bật lên. Sau đó cô dùng giấy cuộn lại thành một điều thuốc, đem bột trộn với thuốc lá rồi đốt lên, tạo thành một đám khói mang hình thù kỳ quái. Cô cầm bật lửa cùng điều thuốc, đi vào phòng vệ sinh.

Cô tựa vào tường, quay mặt về phía gương, cô chỉnh lại tư thế, sao cho khí thế hơn một chút.

Nhưng chẳng hiểu sao, tay lại càng run.

Cái bật lửa kêu “Đình” một tiếng, ánh lửa xanh xanh đỏ đỏ trở nên xinh đẹp hơn bao giờ hết.

Cô tiếp tục bật lửa, đến khi các ngón tay chết lạng, mới đưa thuốc lên đốt.

Ánh mắt cô vẫn dừng lại trên làn khói xanh, một bàn tay khác đang nắm thật chặt.

Cuối cùng, cô buông điều thuốc, hung hăng giơ chân đi lên, cái bật lửa đang cầm trong tay cũng rơi xuống. Thời điểm cái bật lửa tiếp xúc thân mật với tường, liền chia năm xẻ bảy.

Cơ thể cô từ trên tường trơn tru xuống mặt đất, cô ngồi chồm hổm ở đó, tay cô ôm lấy chân mình, vùi đầu vào giữa hai đầu gối.

Cô muốn nổi loạn, muốn biến mình thành kẻ xấu xa, khiến cho bản thân trở nên giả dối bất cần. Năm thứ 2 trung học, có một năm cô chán ghét việc học, vô cùng chán nản, nhìn cái đám mỗi ngày đến lớp lại ngồi nghịch điện thoại, không chơi điện tử thì cũng lên mạng, cô cũng muốn được như vậy. Ngày ngày lên mạng, nhuộm tóc đủ màu, làm cho bản thân trở nên khác người, muốn cái loại gì thì thành cái loại đó. Cô từng vô số lần có ý nghĩ như vậy, nhưng chẳng lần nào làm được. Cho dù không thích học, cô cũng không cách nào thay đổi bản thân. Thậm chí cô rất ghét những nam sinh nhuộm tóc đủ màu, đeo khuyên tai, hay cố ý vuốt keo làm cho tóc dựng đứng như con nhím.

Mà hiện tại, rõ ràng cô đang có cơ hội, khiến bản thân trở nên rất rất xấu, rất rất hư hỏng, rất rất khác người, nhưng, cô ở thời điểm quyết định, lại vẫn không thể làm được.

Cô ngẩng đầu lên, Bạch Nặc Ngôn, đừng khóc, mày nhất định không được khóc.

Trọng tâm không vững, cô tựa người đứng lên, đem tất cả gom lại rồi xử lý sạch, ném điều thuốc vào thùng rác, ném đồng bột trắng vào bồn nước xối sạch. Vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra, cô hoàn toàn không làm gì cả.

Tháo trang sức, cởi quần áo, tắm sạch, ngày mai sẽ là một ngày mới.

Vừa vận ngủ một giấc, coi như chưa từng có chuyện xảy ra.

Ngày hôm sau, Ưông Đan đưa Bạch Nặc Ngôn đến công ty, bởi vì hôm nay Bạch Nặc Ngôn thu âm, cho nên các ca sĩ khác đều không có lịch, nên trong phòng cũng không đông người.

Tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn không được tốt lắm, nhưng đối với ca khúc cũng chuẩn bị khá tốt.

Lúc Trình Nghi Triết đang cùng Ngô Khang – tổng giám đốc của công ty Uy Thịnh tiến vào, Bạch Nặc Ngôn đang thu âm một ca khúc mới có tựa đề “Vĩnh viễn”

Lời ca:

Họp lớp nhiều năm nay

Anh chưa từng tham dự

Ca sĩ anh thích nhiều năm nay đã trở lại

Anh cũng chẳng tới xem

Nhiều năm sau em kết hôn

Anh vẫn chưa xuất hiện

Ai đã từng nói sẽ vĩnh viễn bên em

Vĩnh viễn không quên em

Vĩnh viễn yêu em

Ngày ấy khi bạn học giới thiệu

Anh còn đỏ mặt

Ngày ấy hoa son chỉ nở rực rỡ

Anh hái trộm một nhành ép trong cuốn sách đặt trước bàn em

Ngày ấy mình đã từng yêu

Anh nói

Chúng ta thật sớm bên nhau

Nhiều năm về trước

Anh đã hứa với em

Vĩnh viễn không lừa dối

Vậy mà sau bao năm

Anh vẫn ở đây em vẫn còn đó

Sau tất cả những chuyện đã xảy ra

Xin lỗi

Em vẫn tự lừa dối bản thân

Em vẫn luôn tin rằng anh vẫn

Vĩnh viễn

Em vẫn mãi sống trong thế giới của anh

Cùng bước qua cuộc sống bên em

Em biết

Anh vĩnh viễn ở đây

Vĩnh viễn không lừa dối em

Tương lai hay quá khứ

Anh vẫn ở đây và em vẫn còn đó

Sau tất cả những chuyện đã xảy ra

Xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Nhà họ Trình và nhà họ Ngô vốn có chút giao tình, nên Trình Nghi Triết không thể cự tuyệt lời mời của Ngô Khang, nhưng khi đến nơi, qua lời của Ngô Khang mới biết, dụng ý của ông ta chính là muốn là đoạt quyền phát ngôn cho dòng sản phẩm mới nhất sắp ra mắt toàn thế giới của Gia Ái, nhưng thật ra chuyện này cũng không có gì xấu đối với Gia Ái. Gia Ái là nhãn hiệu đạt thành công nhất trên toàn thế giới của tập đoàn Hoàn Nghệ, là thương hiệu giày hạng sang chiếm 30% thị trường giày dép dù trong hay ngoài nước, được không ít ngôi sao hay giới thượng lưu ưa chuộng. Sản phẩm của Gia Ái không chỉ có kiểu dáng thư thái, mà tạo cảm giác thoải mái cho người sử dụng. Khi mang giày cao gót, nữ giới yêu cái đẹp muốn thể hiện sự nữ tính của mình nên phải chịu đựng không ít khó khăn, nhưng giày cao gót của Gia Ái lại có thể xóa đi sự khó chịu mà phái nữ luôn phải chịu đựng khi đi, nên nữ giới có thể mang giày cao gót cả ngày mà vẫn thoải mái.

Ảnh Nhi trước đây chỉ từng đại diện cho nhãn hiệu quần áo “Thời gian thủy sắc” của tập đoàn Bắc Lâm, nhưng lại tạo nên thành công khổng lồ. “Thủy sắc thời gian” vốn chỉ là một nhãn hiệu mới, vì vậy mới tìm đến Ảnh Nhi, nếu không thành công thì chắc cũng sụp đổ thương hiệu. Ảnh Nhi lúc đó rất ít khi xuất hiện, có thể nói là hoàn toàn không ra mặt, bởi vì giá cat-xe của cô cao kinh hồn, nếu không muốn tâng gia bại sản thì đừng tìm tới cô.

Nên Trình Nghi Triết không nói gì, mà chỉ đứng cạnh Ngô Khang nghe Bạch Nặc Ngôn hát.

Lời bài hát rất đơn giản, không phải là phong cách Trình Nghi Triết thích, nhưng giọng ca của cô dường như chứa đựng một lực xuyên thấu, như đang xoáy sâu vào tận cùng tâm hồn người nghe, chạm đến những mềm mại sâu kín tận đáy lòng.

Ngô Khang vẫn đang cẩn trọng trong từng lời nói việc làm, nhưng thái độ của Trình Nghi Triết vẫn không tỏ ra nửa điểm hứng thú, thậm chí không muốn ngồi lâu ở công ty Uy Thịnh. Điều này làm Ngô Khang hơi cảm thán.

Hiện tại Ảnh Nhi chính là cái cây hái ra tiền của công ty Uy Thịnh, cho dù Ảnh Nhi tự do thế nào, công ty cũng không thể khống chế cô, sở hữu một cái cây hái ra tiền như vậy cũng thật sốt ruột, nên công ty cũng muốn đưa Ảnh Nhi ra thị trường quốc tế, mà cầu nối nhanh nhất là thông qua một sản phẩm quốc tế đang được ưa chuộng.

Nhưng nếu Trình Nghi Triết không có hứng thú, cũng thật hết cách.

Bước ra khỏi công ty Uy Thịnh, Trình Nghi Triết chờ Trang Khoa đánh xe tới, rồi ngồi trực tiếp vào ghế sau. Trang Khoa là lái xe riêng, đã phục vụ cho anh 4 năm, thường kiêm xử lý những việc phía sau anh. Vì Trình Nghi Triết thường thích tự lái xe, nên lái xe như Trang Khoa cũng kiêm thêm nhiều chức vụ khác.

Trình Nghi Triết ngồi dựa vào đệm, nhắm mắt trầm tư, nhàn nhạt lên tiếng:

- Anh thấy giọng hát của cô ấy thế nào?

Trang Khoa nhìn kính chiếu hậu một lúc lâu, xác định sẽ không có người thứ ba trả lời câu hỏi này, mới dè dặt mở miệng:

- Cũng không tồi.

Trình Nghi Triết chỉnh lại tư thế ngồi.

- Sao tôi lại cảm thấy thật đơn điệu.

Trang Khoa không chắc là anh ta đang tự hỏi bản thân, hay giống như đang trò chuyện hơn, không biết phải làm sao nên đành buồn bực gãi đầu gãi tai trả lời:

- Anh nói vậy em cũng thấy đúng.

Trình Nghi Triết không lên tiếng nữa, Trang Khoa thở phào nhẹ nhõm, chỉ nhớ trong một bài đánh giá nào đó của một nhà phê bình âm nhạc có thâm niên từng phân tích sâu giọng hát của Ảnh Nhi, đã viết rằng, lời bài hát của Ảnh Nhi nghe qua lần đầu cảm thấy không tồi, xem lại cũng vậy, nội dung đơn giản thẳng thắn, nghe đi nghe lại nhiều lần mới phát hiện ẩn chứa sau những câu chữ đơn giản đó lại tồn tại một câu chuyện xưa, mà đầu đó trong lời ca vẫn lưu lại dư âm cảm xúc của câu chuyện đó. Sâu trong bản thân lời ca, người nghe tinh tế thường thức, vẽ lên trong lòng họ một bức tranh thủy mặc thanh thoát, đường nét trong tranh chỉ đơn giản phác họa bằng vài nét vẽ, nhưng khiến cho người nghe cẩn thận cảm nhận thâm ý trong đó. Hơn nữa bản thân nhạc của Ảnh Nhi cũng đi vào lòng người, tạo nên những dư âm lớn, nhưng dù ai hát lại bài hát của Ảnh Nhi bao nhiêu lần, cũng không thể tái tạo được những âm điệu trữ tình đi vào lòng người như cô hát, nghe cô hát, liền nhận ra ngay có phải giọng hát của cô hay không. Tiếng hát của Ảnh Nhi rất được hoan nghênh, cộng với ngoại hình hiếm có trong giới giải trí, vì vậy, vị trí của Ảnh Nhi trong giới âm nhạc mới không thể suy chuyển.

Hoàn Nghệ luôn coi trọng việc lựa chọn người phát ngôn cho nhãn hiệu Gia Ái, Trình Nghi Triết định chọn một ngôi sao quốc tế, nhưng điều kiện quan trọng nhất là không có scandal, hình tượng khỏe mạnh, nhưng để thỏa mãn điều kiện này rất ít.

Mà về phía Bạch Nặc Ngôn, hát xong ca khúc “Vĩnh viễn” cô liền bước ra khỏi phòng thu âm, vừa nhận cốc nước từ tay Uông Đan, vừa hỏi:

- Vừa rồi có ai đứng ngoài này à?

- Tổng Giám Đốc cùng anh Trình đấy.

Bạch Nặc Ngôn như nhận ra điều gì, trực tiếp đem nước trong miệng phun ra.

- Tại sao?

Uông Đan lập tức cầm giấy ăn lau miệng cho cô.

Bạch Nặc Ngôn lập tức thay đổi sắc mặt.

- Tôi không sao đâu.

Cô đưa lại cốc nước cho Uông Đan, đôi mày cau lại, sau đó chạy đến cửa sổ, nhìn dòng người đi lại bên dưới, nhưng lại không thể tìm thấy người mình muốn.

- Cũng tốt.

Cô lẩm bẩm trong miệng.

Uông Đan không hiểu nguyên nhân sắc mặt cô tại sao lại kém như vậy, chủ động đi đến khoác áo cho cô,

- Ăn gì không, tôi đi mua cho cô. Bữa sáng chưa ăn, chắc là đói lắm rồi hả?

Cô nhìn lại Uông Đan vài lần, lúc Uông Đan cho rằng cô sẽ nói gì đó, cô lại chỉ lắc đầu.

Cô đi bên cạnh Uông Đan, lại thấy mình hơi vô trách nhiệm, dù sao công việc hôm nay cũng đã hoàn thành.

- Tôi muốn đi gặp một người bạn, lát nữa cô tự về nhé, không cần chờ tôi đâu.

Uông Đan sững sốt:

- Anh Mạnh đúng không?

- Đúng vậy, đúng vậy.

Bạch Nặc Ngôn không muốn nói nhiều.

Bạch Nặc Ngôn khoác áo vội vàng, khoác túi xách, trực tiếp lao ra đường. Cô thích đeo túi xách, dù bên trong có đồ hay không, cô cũng nhất định phải đeo túi, như vậy mới cảm thấy thoải mái, mới không cảm thấy mình có gì không đúng. Cái túi này cô mua trên mạng, màu đỏ cờ, xung quanh viền trắng, khiến màu đỏ cũng không quá chói mắt. Cô cảm thấy phong cách của mình hiện rất trưởng thành, nhưng Uông Đan lại nhất định nói trông rất đáng yêu, cuối cùng cả hai đều phải lùi một bước, đều cùng công nhận là trông nữ tính.

Cô gọi xe tới bệnh viện, trong đầu chột nghĩ giá cả càng ngày càng tăng, vừa bước lên taxi đã mất 9 đồng. Cô còn nhớ, hồi cô còn học trung học năm thứ nhất, đi từ bến xe đến trường học chỉ mất có 4 đồng, đi xe máy chỉ mất 2 đến 3 đồng, khiến cô sinh cảm giác, không hiểu thành phố phát triển quá nhanh hay cô đã không theo kịp thời đại nữa.

Cô bước vào phòng khám của bác sĩ Ngô, bác sĩ không quá nhiều biểu cảm.

- Cô chuẩn bị phá thai hả?

- Bụng rộng à?

- Bác sĩ Ngô cất tiếng hỏi.

Cô gật đầu.

Bác sĩ Ngô điền vào bảng thông tin của cô vài chữ, không nhận được thờ dãi:

- Cô đã nghĩ kỹ chưa? Lần trước khám cho cô tôi đã nói rồi, sức khỏe của cô vốn không tốt, không dễ thụ thai, cứ phá thai thế này sẽ rất ảnh hưởng đến sau này. Cô phải suy nghĩ thật rõ ràng, nếu không suy nghĩ cẩn thận, cả đời sẽ phải hối hận đấy.

Cô nhắm mắt nhắm mũi.

- Cú phẫu thuật là được rồi.

Cô xoa bụng mình, giờ cũng không khác biệt gì lớn, cho nên vẫn chưa có cảm giác, vậy thì cứ vậy đi, yên lặng rồi đi, không phải chịu đau khổ gì.

Chỉ mình cô biết sự tồn tại của đứa bé, cũng biết không thể giữ nó lại, cho nên đành để nó đi như vậy.

Cô không thương tâm, cũng không khổ sở.

Y tá tiêm thuốc tê cho cô, cô cảm thấy rất đau. Cô vẫn luôn sợ tiêm, cũng sợ bị truyền nước, nên thường chỉ uống thuốc. Hiện tại cô có suy nghĩ khá chậm chạp, dạo này cô cứ tiêm đi tiêm lại suốt, mà ngày xưa cô chỉ tiêm mũi dự phòng thôi.

Thật ra khi bị tiêm thuốc tê, rồi bị đẩy vào phòng mổ, cô đột nhiên cảm thấy hơi đau.

Cô không biết người khác đang làm gì, khi vào đến phòng phẫu thuật cô đã ngủ, cả quá trình xảy ra, cô hoàn toàn không biết, chỉ nhớ khi tỉnh lại, cô nằm trên giường bệnh nhìn quanh, y tá nói rằng ca mổ thành công, ngoài ra không còn gì khác.

Nước trong bình chảy từng giọt vào cơ thể cô, truyền xong chai nước biển này, cô có thể đi.

Bác sĩ mỗi ngày đều xử lý rất nhiều ca phẫu thuật như thế này, đại khái cũng im lặng.

Cô nhớ mình đã ký một cam kết giữ bí mật với bệnh viện này, giờ lại thấy hơi phí tiền, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều đến chuyện đó.

Cô xoa xoa bụng, cứ xoa một lúc, như chưa từng xuất hiện đứa trẻ nào. Thật ra cô đang chết lặng, đây không phải lần đầu tiên phá thai, vì sao trong lòng cô vẫn còn có một nỗi đau mơ hồ ?

Rõ ràng cảm giác xoa bụng bây giờ và lúc nãy chẳng khác gì nhau, rõ ràng không có gì thay đổi.

Nhưng chỉ có chấp mới hiểu, đã mất rồi, mất thật rồi.

Ra khỏi bệnh viện, cô đi dọc theo con đường lớn, trong đầu không muốn nghĩ bất cứ điều gì.

Thật ra ở ngoài phòng khám, cô vừa bắt gặp một cô bé tuổi không lớn lắm, đang đứng trầm trù, có chút khó khăn khi bước vào hỏi bác sĩ, hình như cô bé không biết mình nên làm gì. Sau đó có vài người bạn tốt đến giúp đỡ, bạn cô bé hình như đang chửi nặng người đàn ông kia thật vô trách nhiệm, nhưng cô bé vẫn nhất định nói rằng là do bạn trai cô chỉ không có thời gian đi cùng cô. Nhiều khi, có rất nhiều chuyện dù đã biết nhưng cũng không hy vọng bị người khác nói ra.

Cũng có nam sinh đến, nhưng bộ dạng của anh ta thật chẳng ra sao. Cũng chỉ có một hai người đàn ông ân cần dẫn người bạn gái hoặc vợ mình.

Điều này làm cô nhớ lại chuyện cũ, không nhớ được là đã bao lâu rồi, là lần đầu tiên cô đến phòng khám thai, lúc đó cô chỉ hy vọng toàn bộ thế giới này không nhận ra cô, hãy bỏ qua cô. Cô tới bệnh viện một mình, ngồi từ sáng đến cuối giờ chiều, cũng là bác sĩ đó chủ động tới hỏi thăm cô, có phải cô đến khám thai không, cô đỏ mặt gật đầu, nữ bác sĩ đó lắc đầu.

- Da mặt cô mỏng như vậy, sao lại không tự biết quý trọng bản thân. Cô đã trưởng thành chưa? Cô đến một mình à?

Cô nhớ lúc đó cô chỉ cắn môi, không chịu phát ra tiếng nào.

Cô rất muốn bỏ chạy, nhưng không thể, cô không thể sinh đứa bé kia, cũng không thể hy vọng nhiều.

Giờ phút này những ký ức xưa lại hiện về trong đầu cô, thời gian đã qua lâu như vậy, khung cảnh hiện vẫn như xưa không hề thay đổi.

Cô đúng là một học sinh hư, từ trước đến nay chẳng ngoan bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Giang Tang Du đứng ở ven đường, làn váy trắng bay bay trong gió, không ít người đi qua phải ngoảnh lại nhìn cô. Cô khép lại làn váy trắng, cô không thích những ánh mắt soi mói của người ngoài, đồng thời cũng không thích được ca ngợi, dù cô đã làm rất nhiều việc tốt, nhưng không hi vọng sự việc bị phóng đại. Cô không muốn người khác soi xét cô, bởi vì cô cũng có buồn vui giận hờn như bao người, đánh giá quá cao, giống như cô chẳng biết giận là gì. Cô không thích người khác nhìn cô với ánh mắt của một nữ sinh áo trắng đang cắp sách đến trường kiểu thập niên 90, dù cô thật sự rất thích màu

trắng, màu sắc này rất hợp với làn da cô.

Hai chân cô không ngừng di chuyển, đầu khẽ cúi thấp.

Rất lâu, rốt cục cũng có một chiếc xe đỗ lại cạnh cô, âm thầm tắt máy, cô mở cửa xe, bước vào bên trong.

Trình Nghi Triết ho khan một tiếng, giọng hơi áy náy:

- Công ty xảy ra sự cố, lại khiến em phải đợi lâu.

- Không sao đâu.

Cô liếc anh ta một cái, lại thấy anh hơi nghi ngờ, nói tiếp.

- Em cũng vừa mới đến.

Cô đặt túi trên đùi, tư thế ngồi toát lên dáng vẻ thanh thoát, khí chất cô luôn như vậy.

- Lần đi này em có thấy vui không?

Anh chủ động tạo đề tài.

Cô suy tư một chút.

- Năng lực thích ứng của em rất mạnh, nếu không sao có thể đi khắp thế giới, chỉ một hai ngày là em có thể thích ứng được rồi. Nên em thích được tìm hiểu nền văn hóa của nhiều quốc gia khác nhau, ngắm nhìn sự đặc sắc của nhiều dân tộc, được thưởng thức toàn bộ món ngon trên thế giới.

Trình Nghi Triết lắc đầu

- Lần này không phải em đến Châu Phi sao?

Cô ra nước ngoài không phải là đi du lịch hay nghỉ mát, mà nhằm mục đích cứu trợ cho trẻ em, cô không chỉ mang đến cho bọn trẻ sách vở mà còn đi an ủi cho những bạn nhỏ. Cô còn giúp đỡ những cụ già, kể cho họ nghe những câu chuyện thú vị, tạo nên những tiếng cười thoải mái khắp nơi.

Cô gật đầu.

- Em đã muốn đến đó từ rất lâu rồi, nhưng cha em không cho, ông thấy em một mình đi xa vậy không yên lòng. Cho nên phải dòi lại đến bây giờ. Khi em đã đi được rất nhiều nơi, cũng học được rất nhiều kinh nghiệm, có thể tự chăm sóc cho bản thân, cha mẹ mới cho em đi, nhưng cũng không được tự do tuyệt đối, cha mẹ vẫn tìm người trông nom em.

- Cha mẹ chỉ là lo lắng cho em thôi.

- Em biết, nhưng khi tận mắt được đi ra thế giới bên ngoài, được ngắm nhìn một thế giới chân thật, không phải qua lời kể của người khác, không phải xem trên TV, báo chí, mà là cảm nhận thế giới bằng chính tâm hồn mình.

- Em có cảm xúc gì?

- Thiết bị chữa bệnh của họ rất tồi tàn, nhưng được cái miễn phí, mọi người đều được khám bệnh miễn phí. Nếu giàu có một chút có thể đến bệnh viện tư, dù sao điều kiện chữa bệnh ở đó cũng tốt hơn một chút.

Nhắc đến vấn đề này cô lại cảm thán:

- Nhưng có một việc em thấy rất bất công, những người sống ở các quốc gia nghèo như vậy, nhưng từ tiểu học đến trung học đều được miễn học phí. Mà học phí đại học cũng được chính phủ tài trợ, sau khi tốt nghiệp tìm được việc làm mới phải hoàn trả, nếu không tìm được việc làm thì tiền sách bút cũng không phải trả.

Đối với đề tài này, Trình Nghi Triết tỏ ra khá hứng thú.

- Có phải độ cao của mực nước sông có sự chênh lệch với mặt nước biển đúng không? Chuyện vốn rất bình thường, không thể yêu cầu mọi quốc gia đều như nhau. Dân số của chúng ta quá đông, điều này gây ảnh hưởng rất lớn. Em thử tưởng tượng xem, các trường đại học ở Mỹ cho phép miễn phí cơm trưa vào các ngày nghỉ, nhưng ở nước ta có thể làm được như vậy không? Vẫn không thể làm ngược lại được.

Nhưng cô vẫn ảo não.

- Nhưng em vẫn khá bất mãn.

- Sao nào?

- Sao ở chỗ nào họ cũng tuyên truyền rằng nước chúng ta là một cường quốc, hơn thế, lúc nào cũng tuyên bố nước ta giàu có cỡ nào, chẳng thiếu thốn bất kỳ thứ gì. Thật ra điều này chẳng nấy gì để kiêu ngạo, nước ngoài không có tiền, chính vì họ dành rất nhiều ngân sách cho việc nâng cấp giáo dục, ngược lại tuy họ rất nghèo nhưng vẫn khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Trình Nghi Triết chỉ cười cười, chẳng nói thêm bất cứ điều gì.

- Anh có cảm thấy em rất ngu ngốc không ?

- Không đâu.

Vậy sao cô lại cảm thấy vậy nhỉ?

Hai người lái xe tới một trường tiểu học tương đối xa, Trình Nghi Triết lúc này không còn biểu lộ phong thái của một thiếu gia nhà giàu nữa, mà giống như một thầy giáo trẻ, hai tay bê đồ từ trên xe xuống. Giang Tang Du đứng sang một bên ngắm Trình Nghi Triết, họ đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, nhưng cô dường như chưa bao giờ có thể hiểu được con người thực sự của anh, giờ phút này đây, cô nghĩ dù bản thân có cố gắng phủ nhận cách nào, thì anh vẫn là một người đàn ông tốt.

Trên quần áo anh hơi dính dấp chút mồ hôi, cô bước tới xoa cho anh.

Đồ mang theo cũng không phải là nhiều, mục đích chỉ là biểu đạt chút tình cảm nho nhỏ. Bọn trẻ dường như rất vui, dù chỉ tặng chúng mấy món đồ chơi đơn giản, nhưng chúng vẫn cười chân thành rạng rỡ.

Họ cùng bước vào một lớp học, đã đến giờ nghỉ trưa, vì trường học đã được thông báo trước lần viếng thăm này, nên trường học cũng báo cho các bạn nhỏ này tới để nhận đồ chơi.

Khuôn mặt của bọn trẻ vẫn mang vẻ ngây ngô non nớt, nhưng ánh mắt chân thật ấy vẫn đủ khiến tâm hồn người ta rung động.

Có lẽ bởi chính những ánh mắt nóng bỏng này, nên Giang Tang Du , dù cô đã tốt nghiệp rất nhiều năm và đi qua rất nhiều nơi, nhưng chỉ bởi thế cũng đủ khiến cô cảm thấy ấm áp.

- Anh có thích trẻ con không?

Cô nhỏ nhẹ hỏi, trong lòng rất muốn biết.

Anh chau mày, anh chưa bao giờ nghĩ tới đề tài này, nên nhìn quanh những đứa trẻ ở đây, anh cũng không biết phải trả lời cô thế nào.

- Rất tốt.

Cô cười cười, đứng bên cạnh anh, thay phiên phát quà cho các em.

Cô rất hạnh phúc, bởi vì... nhiều bé sau khi nhận được quà sẽ lễ phép đáp lại một tiếng “Cám ơn” . Có rất nhiều điều, dù còn nhỏ nhưng vẫn có thể hiểu, giống như cảm ơn vậy.

Sau đó họ đưa ra một sổ đề mục trong sách giáo khoa, em nào trả lời đúng sẽ nhận được phần thưởng, nếu trả lời sai sẽ tiếp tục ném quả cầu trong tay cho các bạn cùng lớp đang chen chúc sau lưng chờ được trả lời. Bọn trẻ rất phấn khích, một đứa trả lời, nhưng bên dưới vô số đứa trẻ khác hô to câu trả lời ABCD, tất cả mọi người cùng tham gia náo nhiệt.

Cũng có vài bé gái sợ phải ném bóng, nên cuối cùng có một bé trai xin xung phong nhận việc ném bóng.

Họ cùng nhau chơi đùa với những người bạn nhỏ đến tận cuối giờ chiều. Hai người đều hoài niệm đến những kỷ niệm học trò vì họ tốt nghiệp đã rất lâu.

Quay về, Trình Nghi Triết mời cô ăn tối, cô cũng không từ chối, nhưng chỉ lựa chọn hai món nhẹ và một món súp trong một nhà hàng cao cấp.

Giang Tang Du thấy rất ngạc nhiên vì Trình Nghi Triết không có ý kiến gì với lựa chọn này. Cô nghĩ chắc là anh ta sợ tổn hại đến danh tiếng của mình.

- Anh không hiểu kỳ vì sao em lại chỉ gọi ít món như vậy à?

Cô thật sự tò mò.

Cô nhìn sang các bàn xung quanh, bọn họ gọi rất rất nhiều món, có ăn hết hay không chắc họ cũng không bận tâm

- Em chắc là thấy xấu hổ khi lãng phí thức ăn.

Cô che miệng cười, anh nói rất đúng, cô thật sự không muốn lãng phí.

- Em thích ăn cơm ta hơn, em không thích đụng đến những món giống như mấy tảng thịt bò lớn trong các nhà hàng Tây kia đâu.

- Thật ra có nhiều người cũng không thích ăn, nhưng vẫn gọi vì họ cho rằng ăn những món kia sẽ tạo cho họ một chút phong cách.

- Vậy sao anh không để cho mình phong cách một chút nhỉ?
- Phong cách thật sự không phải ở món mình chọn, mà phải do chính bản thân tạo nên.

Giang Tang Du quan sát những bộ bát đĩa tinh xảo .

- Anh rất tinh vi.
- Thật lòng lại bị khoác thêm tội danh nữa chứ.

Anh thừa nhận, khi ở bên cô, anh sẽ cảm thấy rất dễ chịu, điều đó do đâu anh cũng không thể hiểu nổi. Cảm giác đó giống như, một dòng sông êm đềm. Cô không khiến người khác liên tưởng đến kiểu phụ nữ oanh oanh liệt liệt, nhưng lạnh nhạt chán ngắt, càng ở bên cô lại càng tỏa ra sức hấp dẫn khác biệt với những cô gái thông thường, khiến đàn ông phải khao khát.

Hơn nữa cô giống như một bức tranh, thanh thoát tao nhã, khiến người khác không thể nổi giận.

Mỗi câu nói của cô, đều như mang đến cho người nghe sự thoải mái.

Họ ăn được một nửa, thì có người quen bước vào.

Mạnh Tân Duy phát hiện thấy họ từ rất xa, nói nhỏ với người bên cạnh mấy câu, rồi đi tới.

- Giám đốc Trình, đã lâu không gặp.

Mạnh Tân Duy gật đầu chào Trình Nghi Triết, sau đó đem ánh mắt thả trên người Giang Tang Du.

Giang Tang Du bật cười.

- Các anh không phải bạn học sao? Sao lại khách sáo vậy?

Trình Nghi Triết cũng cười cười,

- Hơn nữa chúng ta cũng không phải đã lâu không gặp, có lẽ anh Mạnh hay quên, hơn nữa hình như đã quên chúng ta rồi.
- Làm sao chuyện đó có thể xảy ra chứ. Giám đốc Trình luôn luôn là tâm điểm của đám đông.

Trình Nghi Triết lại quay sang hỏi Giang Tang Du:

- Em thấy đây có phải là rất khách sáo không?

Giang Tang Du tiếp tục cười, không hề khách khí:

- Mạnh niên trưởng, anh thấy không, anh bị lật tẩy rồi ?

Mạnh Tân Duy nhìn hai người đánh giá một chút, từ từ mở miệng:

- Tôi nói không lại được hai người đồng khí liên chi, nên tốt nhất là rút lui sớm thôi.

Giang Tang Du cũng nhận ra là bạn anh đang đố bên kia, khẽ gật đầu.

- Em sẽ liên lạc sau nhé.

Mạnh Tân Duy trò chuyện với Trình Nghi Triết vài câu, mới xoay người rời đi.

Trình Nghi Triết nhìn bóng lưng Mạnh Tân Duy rời đi, hơi chau mày.

- Hai người có vẻ rất thân.
- Hoàn toàn đúng.

Giang Tang Du không suy nghĩ, trả lời:

- Trung học cùng một trường, đại học lại chung trường.

Anh gật đầu, không hỏi gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Ăn xong bữa cơm trời đã tối mịt, nhưng không khí bữa ăn cũng không tệ. Giang Tang Du thấy khá hợp khẩu vị, ăn được 2 bát nhỏ, nhưng có vẻ không hợp khẩu vị của Trình Nghi Triết lắm, anh chỉ ăn một bát cơm. Nhưng khẩu vị của anh cũng không đến nỗi nào, đơn giản chỉ là thói quen một bát cơm mỗi bữa. Đối với ăn uống anh cũng không phải quá đam mê, cho nên suốt bữa anh ăn rất chậm, những hạt cơm kẹt trên đầu đĩa rõ ràng đã nguội. Cơm nguội cộng thêm thức ăn dầu mỡ đã nguội, nhưng anh không biểu hiện, cũng không phải rất khó chịu, vì cô ăn có vẻ khá ngon miệng.

Tâm trạng của Giang Tang Du rất vui, cô chỉ đưa vào đĩa cá:

- Hồi em còn học trung học, lần đầu tiên được ăn món này, em thấy rất ngon. Nên sau đó mỗi lần đi đâu em cũng đều gọi món này, nhưng vẫn không thể nếm lại được hương vị năm đó. Khi em nhớ về những kỷ niệm thời trung học, là lại nhớ đến dư vị món cá này, nhưng cửa tiệm đó đã không còn. Điều đó càng làm em buồn hơn, vì ngay đến ngôi trường xưa cũng đã thay đổi rất nhiều, tường trường xây cao thêm một tầng nữa, học sinh càng lúc càng như tù giam lỏng vậy.

Trình Nghi Triết không thích các món ăn chua chua ngọt ngọt, cảm giác rất kỳ quái. Nhưng một có một người rất thích những món ăn vừa chua vừa ngọt, thậm chí còn vừa chua vừa ngọt vừa cay, vị giác của ai đó thật lạ kỳ. Trình Nghi Triết híp mắt, Bạch Nặc Ngón, cô ấy chính là một cô gái kỳ quái như vậy, có khi cô hứng lên mua một lọ dấm, pha một bát nước chấm chua cay, hắt ngửi qua đã thấy vị chua cào cào dạ dày, vậy mà cô vẫn điềm nhiên uống vào. Mà chính Trình Nghi Triết cũng không thể hiểu nổi, tại sao cô ta cư xử với mình như vậy, mà chính anh lại không thể vứt bỏ cô.

Bây giờ anh nhớ lại chuyện đó lại thấy chua xót, dạ dày không nhịn được hơi quặn đau.

Giang Tang Du cũng nhận ra anh hơi bất ổn.

- Có phải mấy món em gọi chán quá à? Anh không thích à?

- Không, chỉ là nhớ lại vài chuyện thôi.

Giang Tang Du hướng mắt hỏi:

- Anh thử kể cho em nghe đi.

Trình Nghi Triết không ngờ cô lại hỏi chuyện này, giọng hơi mất tự nhiên.

- Hình như anh nghe nói có nhiều cô gái thích ăn dấm.

Anh lại nhìn cô.

- Ăn dấm không.

Giang Tang Du che miệng cười khan:

- Cũng có cô thích uống dấm. Nhưng nhiều cô uống là để giảm cân, cụ thể ra sao em cũng không rõ lắm.

Giảm cân? Anh chưa từng thấy.

- Con gái đúng là có rất nhiều phương pháp tự hành hạ bản thân.

Giang Tang Du lại cười vang.

- Có lẽ vậy!

Vì cái đẹp mà duy trì ăn uống điều độ để giảm cân, cũng gọi là tự hành hạ ư?

Bữa cơm này do Trình Nghi Triết thanh toán, cô cũng không chủ động giành trả tiền. Vì trong lòng cô luôn có một suy nghĩ thâm căn cố đế, những người như bọn họ, việc trả tiền đã tập thành thói quen, thậm chí nếu không để họ trả tiền họ sẽ thấy không thoải mái, giống như đang xem thường địa vị của họ vậy. Điều quan trọng là những người như họ, cũng không xem tiền là quan trọng nhất, nên nên cô cũng không muốn vì thể hiện tư tưởng nữ quyền của mình mà khiến người khác không thoải mái.

Trời càng về khuya, cô định lát nữa mới nói, cô biết Trình Nghi Triết không tệ, nhưng cô không hiểu sao lại không thể chấp nhận anh, cô cũng không muốn vì cô mà anh bị lỡ dở.

Đây có lẽ là tâm trạng của con người ta khi màn đêm buông xuống, cô hiểu rằng, cô không muốn anh vì cô mà ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Cô ngồi trong xe lộ vẻ trầm tư, mà Trình Nghi Triết hình như cũng không nhận ra.

Khi đưa Giang Tang Du về biệt thự nhà họ Giang, Giang Tang Du chậm rãi bước xuống, cô dừng lại, phân vân không biết có nên nói ra những suy nghĩ của mình.

Nhưng Trình Nghi Triết không cho cô cơ hội, anh gọi cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh, đợi anh lên tiếng trước.

Trình Nghi Triết chỉ đưa cô một bức vẽ, cô nhận món quà, lòng lâng lâng.

Mở bức vẽ, cô ngắm bức phác họa kia, trái tim khẽ run lên. Cô dường như đã quên mất, thỉnh thoảng, Trình Nghi Triết lại tặng cô một bức chân dung anh vẽ, mà nhân vật trong bức tranh luôn chính là cô. Bức tranh không đẹp lắm, anh cũng chưa từng học vẽ, nhưng anh vẫn cố gắng vẽ lại, hơn thế qua mỗi bức tranh cô lại thấy sự tiến bộ của anh.

- Cảm ơn anh.

Cô cất bức vẽ đi.

Trình Nghi Triết cười với cô, lại làm một tư thế chuẩn bị rời đi.

Nhưng cô gọi anh.

- Trình Nghi Triết.

Anh chống tay lên cằm.

Cô lấy hết dũng khí nói:

- Em thấy anh không cần lãng phí thời gian dành cho em đâu, em không xứng đáng được như vậy.

Khuôn mặt anh hơi căng thẳng, nhưng chỉ một chút, anh nói:

- Nhưng anh lại thấy người được anh đợi rất xứng đáng.

Giang Tang Du không muốn nói nhiều nữa, nhưng tay cô lại xiết chặt bức tranh, thật ra vừa rồi cô cũng hơi lo sợ, nên sau khi thấy anh lái xe đi, cô vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trình Nghi Triết lái xe được một quãng xa, mới lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Bạch Nặc Ngôn.

Rất nhanh có tin nhắn trả lời. mấy chữ khiến anh nhăn mặt.

"Ảnh Nhi hiện đang bận việc bên ngoài."

Anh hơi bức mình, lại khá thất vọng và chán ghét, giống như chán ghét chữ "Nhưng", cũng không hiểu nổi vì sao. Cái điểm này, Bạch Nặc Ngôn lại rất thích. Anh cũng không bao giờ che giấu sở thích của mình, có lần Bạch Nặc Ngôn chỉ vào cô người mẫu cao như cây gậy, lúc đó cô này đang biểu diễn, cô hồ hồ kéo tay anh, nhất định bắt anh phải nói rõ cô gái kia có đẹp không.

Câu trả lời của anh chính là: "Không thích"

Cô: "Tại sao?"

Anh: "Tên khó nghe quá."

Cô: "Nghĩa là anh không thích tên cô ý, còn người thì vẫn thích đúng không?"

Anh lườm cô một cái: "Nếu như điều đó chống lại em, thì nói vậy cũng không sao"

Giờ anh xoa xoa cái trán, ném di động sang một bên.

Mà lúc này Bạch Nặc Ngôn đang nằm trên giường, cầm lấy điện thoại di động xem lại, sau đó nghĩ đến bộ dạng Trình Nghi Triết đang cau mày nhăn mặt, tâm trạng vô cùng sung sướng.

Ở vị trí của cô, dù cô không quan tâm đến chính mình, cũng không có ý thức tự bảo vệ bản thân, nhưng cô biết Trình Nghi Triết chỉ nhớ đến cô để thỏa mãn phương diện nhu cầu, muốn hay không muốn. Cô cũng hơi áy náy, mỗi khi Trình Nghi Triết nghĩ đến cô, phần nửa là do tâm trạng không vui. Ai đó cũng thật đáng thương, tâm trạng đã không vui, mà đối tượng giải khuây là cô lại không ở bên cạnh. Sao cô lại lương thiện đến thế chứ, vẫn còn quan tâm đến người lúc nào cũng chỉ biết hành hạ cô.

Cô nằm trên giường, những suy nghĩ linh tinh đột nhiên thông suốt, cô ném di động sang một bên, trực tiếp đi gặp Chu Công.

Bạch Nặc Ngôn ngủ rất ngon, ngủ chẳng biết trời đất, ngủ liền 30 giờ, sau đó ra khỏi giường, vron vai sáng khoái, thấy cái gì cũng thật thoải mái.

Có lẽ chính vì tâm trạng vốn tốt, nên cô không chút do dự, đồng ý đi đánh Golf với Mạnh Tân Duy.

Dĩ nhiên, Bạch Nặc Ngôn chẳng biết chơi môn thể thao này, cũng không có bất kỳ hứng thú nào. Vì cô thích xem, nên Mạnh Tân Duy nhiều lần chủ động đòi dạy cô, nhưng cô mãi không chịu học, cuối cùng anh ta đành tuyệt vọng.

Cô chỉ chào hỏi Uông Đan mấy câu, ăn mặc cũng cực kỳ tùy tiện, liền ra khỏi biệt thự. Nhìn lại đôi giày thể thao đang đi, cô lại thấy có gì đó không đúng. Cô nhớ tới ngày xưa, khi lần đầu tiên cô đến thành phố để học đại học, cũng một mình đi bộ đến bến xe. Vì cô muốn bắt kịp chuyến xe nên khỏi nhà từ rất sớm, ngồi đợi ở bến đỗ, sau đó lên xe lại phải đứng dựa vào thành xe, hình như xe phải đi mất một giờ mới vào đến thành phố. Nên cô sẽ đem đoạn đường ngắn này công hiến cho đôi chân, vừa đi vừa suy nghĩ miên man, hoặc là hát khê một bài.

Cô nhớ khi còn bé có một ca khúc rất hay tên là “ Yêu không nhận thua”, nhưng cô vẫn chưa bao giờ hát thử.

Cô mới đi được vài bước, lại gặp Mạnh Tân Duy.

Cô tự nhiên thấy buồn cười, có cảm giác, giống như với những tưởng tượng khi còn bé. Hoàng tử bạch mã đứng trên sân trường hoàn toàn giống như trong giấc mơ của cô ngày ấy, ngày ngày đứng tựa cửa chờ cô.

Mạnh Tân Duy dường như luôn đứng nguyên một tư thế, nghiêng đầu dựa vào thành xe, ánh mắt mang chút mê mang.

Bạch Nặc Ngôn hồ hồ đi đến chỗ anh, hình như vì tâm trạng của cô rất tốt, làm anh cũng cảm thấy tốt hơn.

Cô không hề khách sáo, trực tiếp lên xe, hơn nữa đầu tiên là thắt dây an toàn. Mạnh Tân Duy nhìn dáng vẻ của cô, vẻ mặt giống như là một đứa trẻ ngoan...

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Cuộc sống luôn khác xa với tưởng tượng của con người. It nhất đó là cảm nhận lúc này của Bạch Nặc Ngôn.

Khi họ đến sân Golf, tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn vẫn rất thoải mái, cô cũng không vì Mạnh Duy Tân thuận tiện mang cô theo lúc bàn chuyện làm ăn mà trở nên buồn bực. Cô thấy mình chẳng việc gì phải để những chuyện như thế này khiến tâm trạng không thoải mái. Thế nên cô luôn đi cạnh Mạnh Tân Duy với một dáng vẻ vô cùng nữ tính, không nhiều lời, luôn giữ nụ cười ngọt ngào trên môi. Uông Đan đã từng nhận xét, khi cô im lặng, cười hiền hòa lại vô tình tạo nên lực sát thương rất lớn. Mà đôi tác làm ăn của Mạnh Tân Duy dường như cũng hơi kinh ngạc khi thấy cô, cô cũng không muốn tìm hiểu sâu xem cụ thể là anh ta kinh ngạc điều gì, chỉ âm thầm đứng một bên lắng nghe những câu chuyện dài dòng nhằm chán của bọn họ.

Đến khi Bạch Nặc Ngôn đang dạt dào hứng thú theo sau nhóm Mạnh Tân Duy đi ăn mừng thì một chuyện xảy ra khiến cô không khỏi khó chịu.

Trình Nghi Triết và Giang Tang Du đang từ tốn tiến đến, họ cùng mặc quần áo thể thao trắng, chất liệu phản quang. Bạch Nặc Ngôn nhắm mắt, sao cô lại cảm thấy họ đặc biệt vô cùng xứng đôi đến thế.

Cho nên, rất rất theo bản năng, cô làm một chuyện, trực tiếp véo Mạnh Tân Duy một cái, rất nhanh, rất mạnh, rất đau.

Cô dường như đã quên nhắc nhở bản thân, dường như cô lại thích câu người giống như hồi học tiểu học, câu câu véo véo với bạn cùng bàn, chỉ chóc câu cắn. Nhưng dù sao, cô cũng rất kiên nhẫn, kể cả khi thịt bị véo đến mức muốn rơi ra, cô vẫn có thể nhẫn nhịn được. Câu người cũng cần có kỹ thuật, dùng hết sức nhắm vào một chút xiu thịt thôi, như vậy mới đau. Người bị câu đau chết đi càng tốt.

- Sao anh không cho em biết là sẽ hẹn với họ ?

Cô câu một lần vẫn chưa bỏ tức, lại câu tiếp, nhưng lần thứ hai, Mạnh Tân Duy nhảy ra tránh được.

- Ai bảo em không hỏi.

Cô bủi môi, lúc này Trình Nghi Triết và Giang Tang Du cũng đã đến gần.

Trình Nghi Triết bước đến trò chuyện với Mạnh Tân Duy, Giang Tang Du quay sang nhìn Bạch Nặc Ngôn, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Mạnh Tân Duy định kéo cô tới đánh cùng, nhưng dù anh ta có muốn tiếp tục lừa cô thế nào, cô thà chết cũng không theo, nên đành đi sau phục vụ nước cho bọn họ.

Cô nhìn nhóm người đằng xa, cũng không biết ai thắng ai thua, chỉ biết là có người chuẩn bị đánh bóng vào lỗ, nói chung cô đúng là người ngoại đạo mà. Nhưng cô không ngờ lại gặp Trình Nghi Triết trong trường hợp này. Gặp hẳn, cô giống như một người cô vợ mới cưới bị bắt quả tang bởi chính chồng mình. Rồi cô lại âm thầm nghĩ, làm sao giữa họ có thể đạt đến mức độ thân mật đến vậy, chuyện hay ho như vậy sao có thể xảy ra với cô, Trình Nghi Triết và Giang Tang Du người ta vốn là một đôi, mà cô thì kiếm đâu ra chồng mà bắt gặp bên ngoài... Chột dạ gì chứ ? Tại sao cô đi ra ngoài gặp gỡ người khác phải thì cảm thấy áy náy, mà đối với Trình Nghi Triết thì không được có yêu cầu này ? Cô đúng là càng ngày càng làm cho mình trở nên hèn mọn, càng nghĩ lại càng bức mà.

Cô bình ổn lại tâm trạng, đưa mắt ngắm ba người còn lại, người này một câu, người kia một câu. Hình như Trình Nghi Triết và Mạnh Tân Duy đang cùng tiến hành hợp tác một hạng mục nào đó, nhưng cũng không thảo luận quá sâu.

Một lát sau, họ dừng lại uống nước.

Trình Nghi Triết cầm lấy ly nước, mắt lướt qua cô.

Không hiểu sao cô lại thấy cái nhìn này vừa thâm trầm, vừa mang hàm ý kịch liệt, nhưng cô vẫn vờ như không thấy, dù sao Trình Nghi Triết cũng sẽ không định có bất kỳ ý đồ gì với cô ở đây đâu, tiền nữ của người ta vẫn đang đứng ngay kia mà.

Bạch Nặc Ngôn không thích cái kiểu khách khách khí khí của Trình Nghi Triết và Mạnh Tân Duy, lại càng không thích cái bộ dạng ôn nhu lương thiện của Giang Tang Du, nên đi cách họ một quãng, nhưng cũng rất gần, ba người họ chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy cô.

Cô đi rất chậm, một mình dạo bước trên mặt cỏ. Nhớ lại ngày còn học trung học, cô cùng một nhóm bạn ngồi quây lại, khi nói về ước mơ tương lai, có bạn học muốn được đến Tây Tạng, lại có bạn muốn đến sa mạc Sahara. Bạch Nặc Ngôn thật ra chỉ muốn đến nơi, nơi ấy có thật nhiều cỏ, nhưng không phải là kiểu sân cỏ như thế này, mà là những thảo nguyên xanh bát ngát. Thảo nguyên đó không cần nổi tiếng, cũng chẳng cần phải có những đàn bò đàn dê nối đuôi nhau, chỉ cần ở nơi đó, cô có thể ngắm nhìn những ngọn núi xa xa, dưới chân là thảm cỏ xanh ngát. Nếu ở đó có vài thôn xóm lại càng tốt, nhìn những làn khói bếp bay bay, những lo âu trong lòng dường như biến mất. Nếu như có thể, cô sẽ đứng trên đỉnh núi, hét thật to, thật sáng khoái.

Nhưng tưởng tượng lại luôn chỉ là những suy nghĩ mà thôi.

Từ lúc nhìn thấy Trình Nghi Triết và Giang Tang Du, tâm trạng của cô bắt đầu xuống thấp đến cực độ, đến khi dùng bữa trưa, cô cũng không khá hơn chút nào. Dù họ bàn chuyện gì, cô vẫn chỉ mãi ăn, cô mặc kệ tất cả. Thật ra chiều này rất hữu dụng, Mạnh Tân Duy muốn lôi kéo cô vào đề tài họ đang thảo luận, nhưng cô vẫn chỉ chú ý đến ăn, lại giống như lười quấy rầy họ.

Cuối cùng, đến khi Mạnh Tân Duy đưa cô về, không nhận được mới nói:

- Dù em có muốn thi xem ai nữ tính hơn với Giang Tang Du đi nữa, cũng phải nói một câu chứ.

Bạch Nặc Ngôn liếc anh một cái:

- Em sợ nói chuyện sẽ bị lộ mất.

Cô đã phối hợp đến như vậy, không thể không nhắc đến Giang Tang Du được sao?

Khi cô chuẩn bị xuống xe, Mạnh Tân Duy mới thử dò hỏi:

- Có thật em không nhận ra Trình Nghi Triết không?

Hóa ra đây mới là mục đích thật sự của chuyến đi của anh ta.

- Anh thử đoán xem?

Cô xuống xe luôn, thật thật giả giả, cô chẳng thèm nói cho anh ta biết.

Cứ đi mà tự hành hạ bản thân.

Cô luôn luôn mặc kệ, nhưng có nhiều chuyện không muốn vẫn phải làm, ví dụ như cái quảng cáo của tập đoàn Hoàn Nghệ mà Uông Đan không chỉ một lần nhắc đến kia, cái quảng cáo đó sẽ đưa cô thẳng đến đỉnh vinh quang, sẽ mang cho hào quang cực đại. Cô không có hứng thú với các tiền bối đi trước, lại càng chẳng có hứng thú với cái đám hậu sinh theo sau, nhưng có yêu tiền, yêu đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mà tập đoàn Hoàn Nghệ cũng hết sức coi trọng việc lựa chọn người phát ngôn cho nhãn hiệu Gia Ái, vì Gia Ái đã trở thành một thương hiệu được ưa chuộng trên thế giới, nên người phát ngôn được lựa chọn nhất định phải hoàn mỹ, phải thể hiện được sự đặc sắc của Gia Ái. Nhưng hiện tại đang có không ít tranh cãi, một số cổ đông yêu cầu phải lựa chọn nghệ sĩ trong nước, như vậy mới thể hiện được vẻ đẹp Á Đông của thương hiệu giày này. Hơn nữa những năm gần đây, không ít nhãn hiệu lựa chọn người mẫu nước ngoài, nhưng hiệu quả cũng không cao.

Thật ra, những ngôi sao Hollywood ngoài catxê cao cũng không có ý định hợp tác lâu dài. Trong khi Gia Ái là nhãn hiệu kết hợp được cả sự đặc sắc cả về chất lượng và hình thức, hoàn toàn loại bỏ những phê phán bên ngoài.

Nhưng bản thân Trình Nghi Triết lại luôn có thiên hướng lựa chọn những ngôi sao Hollywood, anh ta cho rằng sự nổi tiếng của những minh tinh này, sẽ tạo nên các phản ứng tốt hơn cho thương hiệu Gia Ái, trong khi những ngôi sao trong nước lại không có được sự phóng khoáng như vậy, nói khó một chút chính là khó có thể mang đến đẳng cấp sang trọng.

Sau rất nhiều tranh cãi, Trình Nghi Triết cuối cùng đành lui một bước, đồng ý để cổ đông đề cử 3 ngôi sao trong nước, nhưng nếu ba ngôi sao này không thể đáp ứng được yêu cầu của anh ta, thì ngay lập tức sẽ bác bỏ ý kiến sử dụng nghệ sĩ trong nước.

Những điều này Ưông Đan đã phải dò hỏi rất nhiều nguồn tin mới có, nhằm giúp cho Bạch Nặc Ngôn có sự chuẩn bị. Theo lý mà nói, chi cần không xảy ra biến cố, Bạch Nặc Ngôn nhất định sẽ là một trong ba cái tên được đề cử. Năm nay cô đạt danh hiệu ca sĩ được yêu thích nhất, đồng thời đời sống riêng tư lại không bị giới truyền thông dòm ngó, scandal hoàn toàn không có, hơn thế con đường sự nghiệp của cô lại lý kỳ như tiểu thuyết vậy. Vì vậy không lý nào cô lại không được lựa chọn dự tuyển cho Gia Ái, ít nhất đó là suy nghĩ của nhiều người.

Bạch Nặc Ngôn không muốn đả kích sự tích cực của Ưông Đan, nên chỉ im lặng lắng nghe Ưông Đan thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không phát biểu ý kiến.

Nhưng trong lòng cô khẳng định, Trình Nghi Triết sẽ không hy vọng cô tham gia, anh ta dường như không muốn tồn tại bất kỳ mối quan hệ nào với cô trong công việc.

Anh ta phân chia cuộc sống và công việc rất rõ ràng, từ việc sắp xếp giấy tờ cô cũng có thể nhận ra nguyên tắc sống này của anh ta. Nếu anh ta không như vậy, cô đã chấp nhận thiệt thòi mà lên vào phòng làm việc để dụ dỗ anh. Trong đầu cô hiện lên những tưởng tượng dâm đãng, như cô sẽ mặc một bộ trang phục sexy lượn lờ uốn éo quanh anh. Nhưng dù cô có tưởng tượng thế nào, đều sẽ không có chuyện Trình Nghi Triết đáp ứng cô, thậm chí Trình Nghi Triết có thể sẽ chỉ liếc cô một cái, rồi trực tiếp lờ cô như không khí.

Cô hơi thất thần.

- Cô có biết tôi đang nói đến chuyện gì không?

Ưông Đan có vẻ rất bức, cô đã cố gắng giảng giải đến vậy, cũng nên hưởng ứng với cô một chút chứ.

- Có chứ.

Bạch Nặc Ngôn ngay lập tức khoác lên vẻ mặt thành thật.

- Thật mà.

- Vậy tôi nói đến đâu rồi?

- ...

Cuối cùng chuyện này cũng có kết quả viên mãn, quá trình lại khúc chiết vô cùng, nhưng khi nhớ lại không khỏi khiến người ta buồn bức.

Bạch Nặc Ngôn sẽ phải cùng hai danh ca đến tập đoàn Hoàn Nghệ để dự tuyển. Hai ca sĩ kia đều là những tên tuổi lớn có thâm niên. Một người được giới truyền thông ca tụng là “Nữ thần trẻ mãi không già”. Bạch Nặc Ngôn ghét tất cả những danh xưng có liên quan đến hai chữ “Nữ thần”. Khi tiếp xúc với vị “Nữ thần” này, cô thấy rất khinh thường sự thôi phồng của giới truyền thông, da nhăn nheo thế kia mà cũng gọi là “Nữ thần trẻ mãi không già”. Chính cô cuối cùng cũng phải thừa nhận là ở tuổi tác như vậy, “Nữ thần” này cũng không thể bảo dưỡng nổi dung nhan nữa rồi. Một ca sĩ khác tuổi tác cũng không cách biệt so với Bạch Nặc Ngôn, đặc biệt bộ phim của cô ta tham gia vừa mới được công chiếu và rất được hoan nghênh, cô ta được giới trẻ kiểu “Trạch nữ otaku” rất yêu thích, hơn nữa scandal cũng hiếm gặp.

Bạch Nặc Ngôn tự xét lại ưu điểm của mình. Có gian tình với Trình Nghi Triết có được tính là một ưu thế?

Cô thấy buồn nôn với suy nghĩ dờ hơi đó.

Sau một số bài kiểm tra vật vãnh, mới đến một bài khảo hạch, nghe nói do chính Trình Nghi Triết ra đề, và chính anh ta sẽ đích thân tuyển chọn.

Đề kiểm tra rất đơn giản, đơn giản đến Bạch Nặc Ngôn hơi xấu hổ. Ba ca sĩ được yêu cầu hát lại một lần bài “Gia đình yêu thương” – ca khúc quảng cáo của Gia Ái, ban giám khảo sẽ nghe và cho điểm. Bài hát này do một nhạc sĩ nổi tiếng thể giới sáng tác, giai điệu trẻ trung, lời ca vui vẻ.

Bạch Nặc Ngôn chỉ muốn cầu trời, van xin chỉ hát nốt bài này thôi là xong, không phải kiểm tra thêm gì nữa. Đây là một bài kiểm tra khả năng ứng biến, cô chỉ được nghe một lần, và phải hát lại cả bài.

- Đừng lo lắng, nhất định cô sẽ làm được mà.

Ưông Đan còn muốn chọc tức cô sao.

- Tôi chưa từng nói với cô là tôi không thể hát hoàn chỉnh ngũ âm hả?

Cô lạnh nhạt nói.

Uông Đan trở nên lo sợ.

Được rồi, phải công nhận là chính cô cũng đang rất lo lắng, cô cũng am hiểu nhiều về âm nhạc, nên không bao giờ hát bài hát của người khác, cũng không có giọng ca trời phú.

Nhưng Uông Đan không biết rằng, Trình Nghi Triết biết chuyện đó, một lần cô say rượu, nằm bên cạnh Trình Nghi Triết mà nói :

- Em nói với anh một bí mật nhé. Em không thể hát hoàn chỉnh ngũ âm đâu.

Trình Nghi Triết lúc đó chỉ nhìn nhìn cô một chút, không nói gì.

- Em biết anh sẽ không tin đâu. Cho nên em sẽ hát đại một bài, cái chính là dù em hát không chuẩn, cũng không ai nhận ra. Dù sao em cũng chỉ hát bài hát của mình, giai điệu cũng tương đối đơn giản. Anh nhất định không được kể với ai đâu nhé.

Cô nhớ, hình như Trình Nghi Triết cũng không nói gì.

Thế nên bây giờ Trình Nghi Triết đang vô tức tức giận.

Cô phần nộ nhìn Trình Nghi Triết đang ung dung sáng khoái ngồi kia, sao lại có cảm giác anh ta đang nhắm vào cô?

Vốn cô chẳng để mắt đến cái danh hiệu đại diện này, nhưng bây giờ, cô nhất định phải đạt được.

Có vẻ cô rất muốn xem người ta thất bại, xem người ta tức giận, xem người ta làm chuyện tổn công vô ích...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tình huống trước mắt khiến Bạch Nặc Ngôn cảm thấy bản thân hơi bị buồn cười. Cô hát câu nào, mặt Uông Đan đen thêm câu đó, cuối cùng là trực tiếp bị dọa chết khiếp. Cô dường như có thể tưởng tượng được tâm trạng của Uông Đan lúc này, có lẽ ngày hôm nay toàn bộ hình ảnh của cô đã bị phá hủy, là một ca sĩ nổi tiếng, nhưng cô hát hoàn toàn lạc điệu, không phải chỉ hát sai một chút, mà là toàn bộ, chưa thấy một câu nào đúng nhạc. Trình Nghi Triết lúc này lại còn lấy bật lửa ra bật tanh tách như để đùa giỡn cô. Xin hãy tha thứ cho cô, trong đầu cô hiện chỉ có một suy nghĩ, đó là, sau này sẽ vứt ngay cái bật lửa của anh ta đi...

Tâm trạng của Trình Nghi Triết dường như vô cùng tốt, khóe miệng đang nhếch lên cười.

Bạch Nặc Ngôn kết thúc bài hát, bị nụ cười của anh ta khiến khóe miệng cô không khỏi kéo theo.

Vài người đang ngồi cách cô không xa đều cau mày, nhưng hai ca sĩ rất lão luyện, được đào tạo rất bài bản ngồi đây, lại không hề tỏ ra coi thường cô, ngược lại tiến đến gần thăm hỏi. Điều này khiến cô không khỏi than thở, hóa ra thế giới này vốn rất tốt đẹp, chỉ là cô bản thân cô không đủ tốt, nên luôn nhìn thấy thế giới thật đen tối như vậy.

Bạch Nặc Ngôn quét một vòng quanh mọi người, ánh mắt khi đưa đến Trình Nghi Triết thì dừng lại vài giây. Trình Nghi Triết đang chỉnh lại tư thế, ngừng nghịch bật lửa, hai tay khoanh trước ngực, nghiêm nghị ngắm cô.

Môi cô mấp máy, cuối cùng có người không nén nổi thốt lên:

- Bạch tiểu thư, đứng trên phương diện người hát, xin hỏi cô đánh giá bài hát vừa rồi như thế nào?

Khóe miệng cô dương dương, như sợ không ai hỏi:

- Tôi thấy tôi hát khá tốt.

Người đó cứ tưởng đã á khẩu, vậy mà còn cố gắng hỏi:

- Tốt ở chỗ nào?

Cô háng giọng trả lời:

- Các ca khúc thường được sáng tác riêng cho một ca sĩ, sau đó thỉnh thoảng có vài ca sĩ khác cover lại. Nhưng nghĩ kỹ thì nếu tùy tiện đưa một ca khúc bất kỳ cho một ca sĩ hát, thông thường dù hát hay như thế nào, cũng sẽ mất đi sự độc đáo. Vừa rồi, khi trình bày lại bài hát, tôi đã sáng tác lại bài hát theo một giai điệu mới, không giống như giai điệu trước đó, và đó là bài hát độc nhất vô nhị của riêng tôi. Tôi tin rằng giai điệu cũ bất cứ ca sĩ nào, chỉ cần tập luyện một chút, đều có thể hát tốt. Nhưng với giai điệu mới vừa rồi, chỉ có tôi mới có thể hát đặc sắc đến thế, nếu như có ai có thể hát lại thì chẳng qua chỉ là bắt chước giống tôi. Tôi nghĩ, đối với sản phẩm của mình, quý công ty hẳn sẽ mong muốn đó là sản phẩm độc nhất vô nhị, đặc biệt nhất, hơn nữa không thể thay thế. Một nhãn hiệu thời trang, nếu không đổi mới chắc chắn sẽ bị đào thải, vì vậy bên cạnh việc liên tục đưa ra hàng loạt mẫu mã mới, sản phẩm còn cần có phong cách riêng. Nên tôi nghĩ Gia Á cần đổi mới, cần hoàn thiện, đồng thời cũng cần khẳng định những ưu điểm độc nhất vô nhị không thể thay thế.

Cô dừng lại, không nói thêm bất cứ lời nào.

Sau đó ba ca sĩ được đề cử được mời ra ngoài, những người còn lại tiếp tục ở lại trong phòng để thảo luận và đưa ra kết quả.

Một tay Trình Nghi Triết đang gõ gõ mặt bàn, miệng thao thao bất tuyệt, chẳng rõ là đang hồ ngôn loạn ngữ hay giảng giải đạo lý gì.

Người thông minh không phải là không bao giờ phạm lỗi, cũng không phải không có khuyết điểm, mà là biết cách biến khuyết điểm thành ưu điểm.

Chỉ cần có thể chuyển bại thành thắng "Hồ ngôn loạn ngữ" cũng tốt.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn cũng không được sự tự tin như các thuyết gia nổi tiếng, nên vừa bước ra đến cửa, cô đã níu tay Uông Đan.

- Cô thấy biểu hiện của tôi thế nào?

Uông Đan nhìn cô bằng ánh mắt bá phúc, vỗ vai cô nói:

- Rất rất tốt nhé. Cực kỳ tốt.

Bạch Nặc Ngôn nghi ngờ nhìn lại:

- Cô đang an ủi tôi đấy hả ?

Uông Đan ngậy người nhìn Bạch Nặc Ngôn, hỏi:

- Cô không hề tin tưởng vào bản thân.

- Toàn bộ sự tự tin của tôi đều vừa được sử dụng hết xong, bây giờ nó đã trở về giá trị âm rồi.

Giờ phút này họ chẳng thể làm thêm bất kỳ điều gì, chỉ có thể ngồi đợi kết quả được công bố, cảm giác này thật giống như khi đi phỏng vấn, pháp phòng chờ người ta đánh giá biểu hiện tốt xấu của mình.

Khi ra đến thang máy, Bạch Nặc Ngôn chợt nhớ ra điều gì đó, vỗ vai Uông Đan nói :

- Cô về trước nhé, tôi chợt nhớ ra có chuyện cần làm, tôi sẽ tự về sau.

- Tôi muốn cùng đi với cô...

Uông Đan chưa kịp nói xong, đúng lúc cửa thang máy đóng lại, nháy mắt Bạch Nặc Ngôn đã chạy mất.

Bạch Nặc Ngôn tranh cãi với cô lễ tân xinh đẹp rất lâu, cô cũng biết mình đang làm loạn, nhưng vì cô nàng lễ tân nhất định ngăn cô không được quấy rầy Trình Nghi Triết, mà cô lại nhất định phải nói chuyện với anh. Về mặt cô vẫn giữ được sự bình tĩnh, nhưng trong lòng đã rất nôn nóng, cô muốn được nói rõ với anh ta để trong lòng được nhẹ nhõm hơn. Cô lễ tân bị làm phiền rất lâu, nhưng mặt vẫn không biến sắc, lạnh nhạt cự tuyệt mọi yêu cầu của cô. Cô thầm oán hận trong lòng, sao Trình Nghi Triết kia khéo chọn nhân viên đến thế?

Cuối cùng Bạch Nặc Ngôn đành phải nhắn tin cho Trình Nghi Triết, nhưng ngay khi tin nhắn gửi thành công, cô lại bắt đầu hối hận, chẳng may Trình Nghi Triết trùng hợp không đọc được tin nhắn của cô, thì chẳng phải cô coi như xong? Chẳng phải cô sẽ trở thành trò cười cho người ta?

Cũng may, chuyện cô lo lắng đã không xảy ra.

Nửa phút sau, lễ tân vừa ngăn cản đã lên tiếng mời cô vào phòng.

Bạch Nặc Ngôn nhìn qua biển tên trước ngực cô lễ tân tên Lý Vũ Phi, nếu như bây giờ khuôn mặt cô ta có chút vẻ tán thưởng, cô còn có thể hơi tự mãn, nhưng về mặt Lý Vũ Phi vẫn không hề thay đổi, ngay cả một chút tò mò cũng không có.

Cô lắc đầu, có lẽ người ta chỉ đang làm công việc của mình.

Cô đẩy cửa phòng làm việc của Trình Nghi Triết, trực tiếp bước vào, căn phòng rất lớn, cũng rất trống trải.

Cô khép cửa phòng, tiến vào trong, sau đó nhìn xuống sàn nhà. Cô đang đi một đôi guốc cao, nhưng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, mặt sàn này

khiến cô có cảm giác quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ được chính xác ở đâu. Cô đi một vòng quanh căn phòng, cuối cùng dừng lại đối diện Trình Nghi Triết.

- Lễ tân của anh không tồi nhé, rất công tâm.
- Nhân viên của anh dĩ nhiên làm việc không tồi, anh không bao giờ phải nhắc nhở.

Khi ở Vân Thành với anh, cô chưa bao giờ cảm thấy khản trương như lúc này.

Công việc của cô lại bị phụ thuộc vào anh ta, vô tình khiến cô cảm thấy đè nén và áp bách vô cùng. Cô không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt nhìn chăm chú vào bộ quần áo anh đang mặc. Đó là bộ vest màu xám tro, cà vạt màu đỏ, bên trong là áo sơ mi trắng nghìn năm như một. Cô không thích màu đỏ thắm, nhưng sắc đỏ trên cà vạt anh đang đeo lại khiến cô không thể chê bai.

- Ngắm đã chưa em?

Trình Nghi Triết gõ gõ lên bàn, trong khi đó, mắt vẫn chăm chú hướng về đồng văn kiện nhàm chán.

- Em có muốn phát biểu cảm tưởng không?
- Em đoán nhé...

Cô hơi lưỡng lự.

- Tất cả quần áo đều đã được viết lên chữ : “Tôi rất yêu thích”
- Người ngoài chẳng cần đoán cũng có thể đưa ra kết luận này.

Anh hơi hối hận, thà tiếp tục đọc đồng giấy tờ kia còn hơn, ít nhất không có cảm giác lãng phí thời gian.

Cô lại nhìn anh vài lần, anh vẫn thái độ “giữa chúng ta chẳng có quan hệ gì”.

- Vừa rồi công ty anh đã có kết quả chưa?

Cô là con người thành thật, cô không thêm vòng vo, trực tiếp hỏi thẳng.

Trình Nghi Triết lần này không hề hứng thú.

- Anh nói trước với em một tin tốt nhé, em đừng nên nghĩ đến chuyện này nữa.
- Anh không phải là tổng giám đốc ư?

Anh gật gù:

- Nên chuyện vặt vãnh như thế này đâu thể làm phiền đến anh.
- Vậy sao vừa nãy anh còn ở đó?
- Ngồi lâu quá, thấy chán, nên đi lòng vòng, không được à?

Cô sững sờ hồi lâu, dường như đang ngẫm lại tính chân thật trong lời anh nói.

- Tại sao đối với em lại là tin tức tốt chứ?

Lần thứ hai, Trình Nghi Triết nở một nụ cười hiếm có:

- Vì anh muốn tìm hiểu xem mục đích thật sự của em là gì, là hối lộ hay móc nối quan hệ, hình như đều không phải nhỉ?

Cô nghiêng răng, thấy vô cùng ngứa mắt:

- Từ hồi tiểu học thầy giáo đã dạy em rằng, đánh giặc đầu tiên phải giết vua, thế nên em thấy tốt nhất là ra tay với anh trước.
- Em thật biết nhìn xa trông rộng.

Chẳng biết có phải thật lòng khen ngợi cô không...

Tâm trạng của Trình Nghi Triết hôm nay không tệ, lại lấy cái bật lửa ra, quay quay vài vòng.

- Như vậy nhé, anh để cho em đại diện cho Gia Ái, em sẽ tặng thêm cho anh một chút giao tình, hai chúng ta đôi bên đều có lợi.

Anh đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần.

- Anh vẫn luôn nghĩ em phải cao giá lắm cơ.

Rõ ràng là đang nhục mạ cô mà.

Cô không thèm chấp anh những chuyện nhỏ nhặt như thế này.

- Đây là do mắt anh có vấn đề.

- Mắt anh nhìn mãi mà chưa thấy em có điểm nào để người ta ca tụng tốt đẹp đến thế.

Khóe miệng Bạch Nặc Ngôn khẽ run lên.

- Anh không phải muốn biết chuyện của Giang Tang Du à? Chẳng lẽ tất cả tình cảm sâu nặng của anh đối với cô ấy đều là giả dối sao?

Nét mặt của anh bỗng thay đổi, anh nhìn cô, mím môi không nói gì.

Trái tim cô khẽ run rẩy, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

- Em muốn tiết lộ với anh một chuyện cực kỳ bí mật của Giang Tang Du nhé, anh quen cô ấy từ rất lâu, cũng theo đuổi cô ấy rất lâu, nhất định chưa từng biết, trong lòng cô ấy đã từng tha thiết yêu một người đúng không?

Cô tạm ngừng nói, nhìn Trình Nghi Triết vẫn im lặng như cũ, không cách nào khác lại tiếp tục.

- Giang Tang Du từng rất rất thích Mạnh Tân Duy, đây là tin tức độc nhất vô nhị, xem ra lần này anh được lời lớn rồi nhé?

Cô trực tiếp tiết kiệm đi vài chữ!

Cứ như lời nói dối này là sự thật, cứ như lý do Giang Tang Du vẫn chưa chấp nhận anh ta là vì trong lòng cô ấy vẫn còn có Mạnh Tân Duy.

Cho dù đã bớt đi nhiều chữ “rất”, nhưng sao trong lòng như vẫn còn đó một cái gai nhọn.

Cô đúng là người độc ác mà, không bao giờ cho phép người khác vui vẻ hơn mình.

Sắc mặt Trình Nghi Triết vẫn không hề thay đổi, nhìn cô, chỉ nói một câu:

- Quan hệ của em và Tang Du là như thế nào?

Nếu không có quan hệ, sao có thể biết được những chuyện này ?

- Không có bất kỳ một quan hệ nào.

Cô thốt từng chữ qua kẽ răng, nụ cười trên mặt đủ khiến người ta mê muội.

- Tin tức của em, có đáng giá hay không, còn do tổng giám đốc Trình quyết định.

Cô lê đôi gót cao gót bỏ đi, bước chân rất nặng nề, mỗi bước đi cô đều tự nhủ, cô sẽ không cho ai thấy được vẻ không vui lúc này, càng tự nhủ, cô sẽ không vì cái tên “Tang Du” “Tang Du” gì đó mà để lòng chua xót. Dù chỉ là giả, dù cô vẫn không ngừng nói với chính mình, cô không để ý chút nào đến cách xưng hô thân mật đó, cô không để ý, mà cũng chẳng đến lượt cô để ý.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Thời gian gần đây, Bạch Nặc Ngôn điên cuồng làm việc, tuyên truyền cho album mới chuẩn bị phát hành. Cô không phải là người thích bận rộn, nhưng cũng không muốn để bản thân được nhàn rỗi. Ngay từ thời đại học, cô đã không ôm ấp những lý tưởng xa vời, cô cũng chẳng bao giờ đứng nhất lớp hay đạt học bổng cả, lại càng không dám mơ tới việc dành học bổng du học. Có khi cô ngẫu nhiên nghe được từ các bạn cùng lớp hả hê hay bắt măn kể chuyện nhiều người đi cửa sau với ban lãnh đạo nhà trường, vì vậy những sinh viên dù có thành tích xuất sắc đạt yêu cầu nhưng gia đình neo đơn muốn xin học bổng đều sẽ bị đánh rớt. Thậm chí còn kỳ kỳ hơn, nam sinh nào đó cùng bạn gái muốn xin học bổng du học, rõ ràng hai người đều có thành tích ngang nhau, nhưng anh ta đã lên lút nhờ dim kết quả của bạn gái xuống để cướp học bổng từ tay cô này. Từ trước đến nay Bạch Nặc Ngôn không bao

giờ quan tâm đến những chuyện Bát Quái tào lao như vậy, nên lần đầu tiên nghe được, cô liền cho rằng anh ta tuyệt đối là một người đàn ông thông minh cực phẩm, trực tiếp bắt tay cùng với ban lãnh đạo giải quyết vấn đề một cách hiệu quả. Nhưng đến lần thứ hai, cô lại thấy cô gái kia thật ngu ngốc, đáng bị đàn ông đối xử như vậy, thử nghĩ mà xem, đàn ông không lừa gạt những cô nàng như thế thì đòi lừa ai chứ?

Cô bắt đầu cảm thấy chán chán. Và rồi cô bị rơi vào một vòng tuần hoàn, đầu tiên là nhàm chán, từ đó sẽ chìm vào hồi ức về chuyện đã từng xảy ra. Rồi rằng lúc đầu cô không hề chủ định đào bới lại những điều đã chôn sâu trong lòng đó, nhưng hôm nay những chi tiết quan trọng này lại hiện ra sống động từng ly từng tí trong đầu cô, giống như là muốn lột trần hoàn toàn thời thanh xuân của cô.

Bạch Nặc Ngôn đến lục lọi cả công ty để tìm trong album mới một ca khúc có tên “Không thể quên”.

Lời ca:

Nếu một ngày nào đó

Ta gặp lại nhau

Em sẽ gượng cười thật tươi

Hay là vờ như không thấy

Mỗi khi mơ về ngày đó

Lòng lại thật đau

Vết thương lòng vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí

Biến những lời hứa triền miên

Kết thành băng đá dưới biển sâu 3000m

Không thể quên được anh cũng tốt

Sẽ cùng em vui đùa, cùng em rơi lệ mỗi lúc tổn thương

Từng kỷ niệm

Như một bộ phim

Mỗi hình ảnh đều khiến tim em nghẹn ngào xúc động

Không thể quên được anh

Người đã khiến em tuyệt vọng, khiến em đau khổ

Từng âm thanh

Giống như dao nhọn

Đâm vào tình yêu đau đớn của em

Tình yêu vốn không hề đẹp đẽ

Tình yêu vốn không hề đau đớn

Khiến em đau đến vậy

Chỉ có thể là anh

Sau khi thu xong bài hát, Bạch Nặc ngôn uống hết ly nước Uống Đàn đưa tới, nước rất nhạt nhẽo, đôi môi cô cảm thấy vô vị vô cùng.

Ngồi đợi bên ngoài phòng thu, những hồi tưởng lại trở về. Hôm nay khi viết ca khúc này, cô thật ra chẳng có hứng, tùy tiện viết lới, sau đó ghép nhạc vào. Nhưng vào giây phút hát lên ca khúc, trái tim lại thỉnh thoảng gõ nhịp, đầu óc trong não hiện lên một đôi tình nhân đã chia ly, nhiều năm sau khi đã thành gia lập thất, mỗi người có một cuộc sống riêng, họ tình cờ gặp lại nhau. Cảm giác đau đớn khi gặp gỡ thật không sao sánh được. Nỗi đau ban đầu, có lẽ vì gia đình mà chẳng thể bên nhau, nhưng sau đó họ nhận ra điều đau đớn nhất chính là ngày đó không thử cố gắng một lần, để bây giờ, tình yêu không thể quay về, họ nhìn nhau như hai người xa lạ, mãi mãi không thể quay về.

Trả giá đều là thật, yêu thương cũng là thật, chia tay cũng là thật, gặp gỡ cũng là thật, tất cả đều là thật, mà sao nhìn đi nhìn lại hết thấy đều giả dối.

Cô hơi oán giận, chuyện buồn của người ta, lại tự nhiên đem ra tự hành hạ bản thân.

Uông Đan chẳng biết nghe được tin gì, cao hứng bưng bưng lao tới:

- Này này, có tin tốt nhé, cô đoán xem là gì nào?

Cô chẳng có hứng thú, trả lời:

- Cô trúng xổ số à, giải 500 vạn?

Suy nghĩ một lát, cô lại nói:

- Có chia cho tôi một nửa không?

Uông Đan bị cô đá kích:

- Trong đầu cô chỉ có tiền thôi à?

- Có gì có thể quan trọng hơn tiền sao?

- Người chồng tương lai.

Uông Đan khẽ nghiêng răng.

Bạch Nặc Ngôn dường như hơi hứng thú.

- Chồng tương lai của tôi, giờ còn đang chăm sóc vợ khác của hắn đấy!

- Vậy cô tìm người chồng khác chăm sóc cô đi.

Cô cười giễu:

- Tôi không thừa hơi như thế đâu.

Cô nói đâu có sai, tiền mang đến cho cô cảm giác an toàn hơn bất cứ điều gì, bởi vì cho đến bây giờ tiền không có chân, không thể nói đi là đi. Nhưng đàn ông lại không được như thế, chân dài, lòng lớn, tại sao lúc đến và đi lại khác nhau đến thế?

Uông Đan không trêu chọc cô nữa.

- Tôi vừa được tin, tập đoàn Hoàn Nghệ gọi tôi, thông báo chọn cô là người đại diện đấy.

- Ủ.

Cô gạt đầu, như chẳng có gì to tát cả.

- Sao cô lại phản ứng như vậy.

Bạch Nặc Ngôn đứng dậy, nói:

- Cô cứ xem như vì tôi quá kinh ngạc, đến mức cơ mặt thành ra không thể thay đổi đi.

- ...

Trên thực tế, Bạch Nặc Ngôn nhớ lại, từ trước đến nay, dường như Bạch Nặc Ngôn chưa bao giờ tỏ ra đặc biệt phản kích hay đặc biệt thất vọng. Vì mỗi khi có chuyện phát sinh, cô sẽ nghĩ ngay đến kết quả tốt nhất và kết quả xấu nhất, nếu kết quả tốt nhất xảy ra, đối với cô chẳng qua chỉ giống như trong tưởng tượng, mà nếu đó là trường hợp xấu nhất, cô cũng không vì thế mà đặc biệt khó chịu. Nhiều năm như vậy đã chứng minh, mọi trường hợp tốt xấu đều có thể xảy ra.

Mà kết quả đó tốt xấu như thế nào, đều do tâm trạng bản thân quyết định.

Cô là một nghệ sĩ khá tự do, nhưng không phải lúc nào cũng được thích gì làm nấy, trong một số sự kiện công ty đã sắp xếp, cô bắt buộc phải tham gia.

Vài ngày sau, tin tức Bạch Nặc Ngôn trở thành người phát ngôn cho thương hiệu Gia Ái được công bố rộng rãi, cô không hề thích cảm giác này, trong nội tâm như muốn phát điên, dù biểu hiện bên ngoài của cô vẫn rất nhã nhặn. Hồi trung học, cũng có lần cô cũng muốn phát điên như vậy, ngày đó cô chạy trên sân thể thao 200m của trường cho đến tối mịt. Mà cô bạn thân cùng lớp đã chạy bên cô từng nói: “Tôi chạy theo cô để xem rốt cuộc mình có thể kiên trì đến bao giờ”

Giờ phút này Bạch Nặc Ngôn lại có cảm giác y như vậy, cô muốn những suy nghĩ trong đầu nhanh nhanh biến mất, muốn thời gian trôi thật nhanh, muốn

vờ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra, đáy lòng cô tự trấn an: chuyện gì cũng sẽ qua, lần này chỉ cần kiên trì một chút, sau này nhất định còn phải đối mặt nhiều hơn.

Trình Nghi Triết sẽ không xuất hiện đâu, chức vụ của anh ta đâu cần để ý đến những việc nhỏ nhất của cô.

Sau khi quảng bá cho sự kiện này, Hoàn Nghệ sắp xếp hàng loạt sự kiện, đầu tiên không hiểu họ sử dụng thủ đoạn nào, biến cô thành đại sứ bảo vệ môi trường, đưa hình ảnh của cô phổ biến trên toàn thế giới, hơn thế còn đưa cô xuất hiện trên thảm đỏ. Cô thề, cô tuyệt đối không muốn tham dự, cô sợ nhất títt đầu tờ báo ngày thứ hai sẽ xuất hiện ảnh cô trên thảm đỏ. Cô lại càng ghét cái danh hiệu bảo vệ môi trường kia, liên quan gì đến cô đâu, chính bản thân cô còn chả bảo vệ được, lại còn có khả năng bảo vệ Trái Đất ư?

Cô muốn chửi bới, nhưng lại không thể chửi bới ra miệng. Rất nhiều minh tinh khi ở nhà, ngồi đầm gối thùm thụp, nhưng cô không làm được, là một người không thể tự nói ra những lời cay nghiệt, cô chỉ có thể dồn nén chúng tận đáy lòng, để chúng dần dần tan biến.

Uy Thịnh và Hoàn Nghệ cùng hợp tác quay một phim quảng cáo, sử dụng một ca khúc trong album của Bạch Nặc Ngôn, vì cô không bao giờ hát ca khúc của người khác, có thể coi đây là một chiêu tuyên truyền. Vì vậy đối với một phim quảng cáo được đầu tư công phu, cô rất sợ họ tạo hình cho cô theo kiểu thiên sứ hay công chúa, như vậy cô sẽ tự khinh bỉ bản thân đến chết, cũng may, Hoàn Nghệ cũng không đưa ra ý tưởng này.

Quảng cáo được quay vô cùng thuận lợi, cô mặc một chiếc váy màu nhạt, để lộ ra đôi chân thon dài, chân đi đôi giày nhãn hiệu Gia Ái, nhảy vài động tác tùy tiện. Đơn giản đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng đúng là cứ như vậy hoàn thành, quay xong cô lập tức chạy ngay về Kinh Vân ngủ bù.

Sau đó Bạch Nặc Ngôn nhận được một tin xấu, quảng cáo đó đã bị quăng đi như rác, cô phải quay lại lần nữa, không được đưa ra bất cứ thuyết pháp nào.

Cô ghét phải tái diễn cảnh này, chẳng biết có hoàn mỹ hay không, chỉ sợ lần sau tốt xấu cô đều phải sửa tiếp. Hình như chuyện đã làm một lần, lần sau làm lại không tránh khỏi khiến cô mệt mỏi, phiền não, cô sẽ rất không thoải mái, trong lòng sẽ cực kỳ bị dè nén. Cô chính là kiểu người kỳ quái như vậy, nên liveshow cô cũng không bao giờ diễn tập, có tình chậm trễ những tiết mục kiểu này.

Nên nghe được tin tức kia, cô lập tức thăm hỏi tổ tông 18 đời nhà Trình Nghi Triết, nhưng không dám mắng ra miệng.

Còn ở tập đoàn Hoàn Nghệ, Trình Nghi Triết liếc qua mẫu phim quảng cáo của họ một cái, chỉ nói một câu: “Vứt đi”

Hình ảnh trong quảng cáo rất đẹp, Bạch Nặc Ngôn trong làn váy ngọt ngào bước ra, nếu clip này đặt trên các website, sẽ khiến biết bao đàn ông điên cuồng. Phim để lại cho người xem những cảm giác mới mẻ thoải mái, trẻ trung phơi phới, nhưng ngay câu đầu tiên đã bị Trình Nghi Triết hủy bỏ.

Không ít người trong lòng oán hận phương thức xử lý của Trình Nghi Triết, nhưng chẳng thể làm gì khác ngoại trừ yên lặng.

Trong cuộc họp ngày thứ hai, Trình Nghi Triết trực tiếp sa thải nhà thiết kế quảng cáo, nguyên nhân được công bố sau đó.

Phim quảng cáo nhằm mục đích thu hút sự chú ý của mọi người đối với thương phẩm. Những quảng cáo hiện nay trên thị trường, làm rất cầu thả, thậm chí xử lý âm nhạc khiến người xem khó chịu, chỉ một vài quảng cáo khiến công chúng nhớ được chính xác tên sản phẩm, nghe âm thanh trong quảng cáo là nhớ ngay ra sản phẩm. Nhiều quảng cáo đã hoàn toàn thất bại, khiến người ta không muốn xem lại, vì quá lạm dụng yếu tố thẩm mỹ. Mỗi quảng cáo, có thể sẽ thành công, có thể sẽ thất bại. Điều quan trọng của một quảng cáo chính là hình ảnh đẹp, mang đến được cho người xem ham muốn, thậm chí sau khi xem quảng cáo trong lòng thư thái, nhớ được nội dung quảng cáo, nhớ đến nghệ sĩ xuất hiện trong quảng cáo. Những quảng cáo không thể để lại ấn tượng về sản phẩm trong lòng công chúng là thất bại, cực kỳ thất bại.

Trong quảng cáo này, hấp dẫn người xem không phải là đôi bàn chân của Bạch Nặc Ngôn trong đôi giày, người ta chỉ muốn nhìn cô, chỉ chờ được ngắm cô từ đầu đến chân là hết quảng cáo.

Trình Nghi Triết không chấp nhận quảng cáo của thương hiệu Gia Ái, chỉ để khoe khoang vẻ đẹp của một ngôi sao.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Thời gian quay lại quảng cáo rất gấp, trong lòng Bạch Nặc Ngôn lại vô cùng bức tức, nhưng vẫn phải theo Ưông Đàn đến trường quay.

Nhưng khá bất ngờ, Trình Nghi Triết đã ở đó, điều này làm hao cảm ít ỏi trong lòng Bạch Nặc Ngôn xuống dốc không phanh.

Bạch Nặc Ngôn đáp đáp Ưông Đàn:

- Sao anh ta lại ở đây?

- Nghe nói anh ta không thích cái quảng cáo trước, còn cho nhà thiết kế quảng cáo đó nghỉ luôn, nhưng thời gian phát hành quảng cáo lại đang vô cùng gấp, nên anh Trình muốn tự mình sáng tạo nội dung quảng cáo.

Cô chỉ còn biết cười khan:

- Đẹp mặt tôi chưa !

Uông Đan cũng không dám thừa nhận.

- Cứ như là thật ý.

Bạch Nặc Ngôn nhún nhún vai, mấy nhân viên đang quay cuồng chạy quanh Trình Nghi Triết, rõ ràng anh ta đang rất bận, cô lại cứ thích quấy rầy một chút thì sao. Như vậy cũng tốt, có thể thỏa mãn một chút hy vọng xa xôi nhỏ bé của cô, cô cũng không hiểu sao mình lại muốn chứng minh vị trí của mình đặc biệt trong lòng ai đó.

- Chờ xem anh làm được gì nào?

Cô vỗ vỗ vai anh, quan hệ của họ tốt lắm không bằng.

Trình Nghi Triết tròn mắt nhìn cô một cái, rồi tiếp tục quay lại công việc.

Cô mặt dày mày dạn bỏ qua vẻ đỗi khách trên mặt anh ta.

- Sao anh còn phải làm cả những việc này! Đã điều hành công ty rồi, quảng cáo anh cũng phải làm nữa sao? Giết gà lại dùng dao mổ trâu. Hôn nữa, sao em chưa từng nghe nói anh giỏi cả mảng này nhỉ.

- Cũng đơn giản thôi.

Anh không vui vẻ nói.

Chịu trả lời cô cơ đấy, không tôi không tôi, thế là tiến bộ lắm rồi.

- Tiết lộ chút đi? Để em còn chuẩn bị trước một chút chứ.

- Không cần chuẩn bị đâu, em cứ tự nhiên mà diễn, rất đơn giản.

- Diễn gì cơ?

Cô đang rất vô cùng hết sức hiếu kỳ.

- Một cô gái tham tiền.

- ...

Trình Nghi Triết không hề nói sai, phim quảng cáo một đoạn phim rất đơn giản, Bạch Nặc Ngôn đóng vai một cô gái ăn vận sang trọng, đầu tiên cô từ trong phòng lao ra, hét to “Em muốn chia tay”, sau đó cô chạy ra đường. Cô còn nhớ anh bạn trai nghèo của mình, chưa từng tặng cô một món quà đắt tiền, thậm chí chưa từng nói một lời ngọt ngào, một người đàn ông như vậy, không khỏi khiến cô thất vọng. Cô đi mãi trên đường, vô tình đi đến một cửa hàng đồ quyền của Gia Ái, ở đó cô bắt gặp một đôi giày tuyệt đẹp. Đôi giày dự đồ những kỷ niệm của anh ủa về trong cô. Đôi giày anh đã từng tặng cô nhân ngày sinh nhật. Đôi giày anh đã tặng cô trong ngày lễ tình nhân. Thậm chí trong rất nhiều dịp lễ, anh đều tặng cho cô một đôi giày hiệu Gia Ái. Cô ngẩng mặt lên, và nhìn thấy slogan của Gia Ái: Yêu em trọn đời.

Cô vội vã chạy về căn phòng ban đầu, vừa tới cửa, cô đã thấy một đôi giày của Gia Ái, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi.

Câu chuyện cũ rất ngắn, tràn đầy hoài niệm đồng thời cũng đẩy Gia Ái lên vị trí chủ đề. Cảnh cuối kèm theo một câu nói: có những người đàn ông chẳng biết ăn nói ngọt ngào, vì họ chỉ biết yêu thật lòng.

Lần quay lại này phải chuyển qua nhiều cảnh, nhưng diễn ra tương đối thuận lợi, dù Bạch Nặc Ngôn không phải diễn viên xuất sắc, nhưng đối với mỗi cảnh quay cô đều cố gắng diễn sao cho thật chính chu.

Cô lau đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, đang bố trí sắp xếp công việc tiếp theo thì Trình Nghi Triết đi tới.

- Kết quả thế nào?

Anh hất cằm.

- Kết quả của câu chuyện xưa này ý?

Trình Nghi Triết bấy giờ mới bình tĩnh.

- Anh không biết.

- Không phải do anh nghĩ ra à?

- Chỉ cần không chế nội dung quảng cáo sao cho chuẩn thời gian, như vậy là thành công, tại sao anh lại phải phí tâm tư ngời nghĩ đoạn sau chứ?

Cô buồn bực.

Anh không để ý đến cô, đi về phía nhà vệ sinh. Cô vẫn lèo đèo theo sau anh.

- Anh đánh giá một chút về biểu hiện của em hôm nay đi.

Không cần quá khen ngợi cô đâu, chỉ cần điểm qua những điểm tốt của cô thôi là được.

Anh hít sâu rồi nói:

- Chân em đi giày Gia Ái thoải nhìn hơi dài, nhưng vẫn khá đẹp.

- Chân của em khiến cho những người đàn bà dám dâng chết vì ghen tị.

Trình Nghi Triết dường như hơi mỉm cười.

- Anh muốn vào vệ sinh, em thật sự muốn vào cùng anh ?

Bạch Nặc Ngôn mặt không đỏ tim không nhảy, nói:

- Em cũng vào nhà vệ sinh đấy, chẳng lẽ anh cho rằng em đi theo anh đến đây à?

Nói xong lập tức quay ngược lại hướng nhà vệ sinh nữ, trong lòng cô còn đang YY (tự sướng), có phải chưa từng thấy bao giờ đâu, có vào cùng thì sao chứ. Cô lè lưỡi, sao mình lại thế chứ... Không biết nữa.

Cô rửa tay, lại cảm thấy bản thân càng ngày càng trở nên nhàm chán, cô đặc biệt có tố chất tâm thần, nhưng sao cô vẫn thấy rất vui?

Cô nhìn vào gương tự giễu bản thân: “Gương kia ngự ở trên tường, thế gian ai đẹp được dường như ta?”

Rồi chính cô lại tự trả lời: “Soi gương đi, soi gương đi”

Cô nhìn lại bộ dạng trong gương của mình, mà cười khúc khích, vẩy toàn bộ nước trên tay về phía gương.

Đúng lúc Trình Nghi Triết từ phòng vệ sinh nam đi ra, nghe thấy cô hỏi câu kia, không thể kháng cự mà nhìn sang bên phòng cô đang đứng, anh nhắm hai mắt lại, dứt khoát quay đi, anh không nghe thấy bất cứ điều gì, anh cũng không nhận ra cô gái này là ai.

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, Bạch Nặc hơi mất hứng.

Cô không ngờ Mạnh Tân Duy lại ở đây, thật hiếm có.

Khi cô đi tới, Mạnh Tân Duy đang trò chuyện với Trình Nghi Triết, giọng nói và nội dung rất khách sáo. Cô đứng yên, nhìn lại hai người đàn ông này một lần nữa, thật ra họ cũng không kém nhau là bao, đều có những ưu điểm và cả khuyết điểm, nhưng bất kể họ ở đâu đều sẽ trở thành tiêu điểm của đám đông.

Cô đã từng mơ mộng rất nhiều, đôi khi cô lại tự cười bản thân ngốc nghếch, làm sao có chuyện các hotboy như vậy vừa vịn yêu cô chứ.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô chơi khá thân với một bạn gái đến từ Tây Tạng, cô ấy từng kể. Khi cô ấy đứng trên thảo nguyên, từ xa nhìn thấy một chàng trai cưỡi ngựa trắng đi tới, phản ứng đầu tiên của cô đó chính là chàng hoàng tử bạch mã. Chàng trai đó tiến đến cầu hôn cô. Cô chưa kịp trả lời, anh ta đã thao thao kể lại tình sử của mình. Anh ta từng cưới một người vợ 18 tuổi, nhưng cô này không chịu sinh con cho anh ta. Hiện tại anh đang có một cô vợ 17 tuổi nữa, nhưng cũng chưa sinh được cho anh một đứa con trai. Cuối cùng anh quay lại hỏi cô một câu: “Tại sao 19 tuổi rồi còn chần chừ gì không chịu cưới ta?”

Bạch Nặc Ngôn nghe xong không nhịn được ôm bụng cười lăn lộn. Ai nói cưỡi ngựa trắng sẽ là hoàng tử chứ, có khi chỉ là “hàng dôm” mà thôi.

Đương nhiên, hai người đàn ông trước mắt đều là hoàng tử bạch mã hàng thật giá thật, cô lại buồn cười, thấy cuộc sống sao mà tuyệt đẹp.

Có ăn có mặc, lại còn có trai đẹp để ngắm, cuộc sống chẳng phải rất đẹp đó sao?

Cô đi tới bên cạnh Mạnh Tân Duy.

- Đến xem em quay à?

Mạnh Tân Duy ngừng nói chuyện với Trình Nghi Triết, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô.

- Tiện đường ghé qua.

Thật khiến cô mất hứng mà, cứ thừa nhận là đến xem cô quay thì đã sao nào? Cho cô đỡ mất mặt.

Trình Nghi Triết như cười như không, im lặng quan sát hai người trò chuyện, tựa như xem kịch.

- Nếu Mạnh thiếu tiện đường ghé qua, vậy thuận tiện chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm. Không biết Mạnh thiếu đây có chịu để cho tôi chút thể diện không?

Trình Nghi Triết vẫn chỉ nhìn Mạnh Tân Duy, không có nửa phần để ý đến Bạch Nặc Ngôn đứng bên. Lúc này quần áo anh ta cũng không còn chỉnh chu như lúc mới đến, nhưng anh ta cũng không vì thế mà ngại.

- Vừa hay tôi cũng hơi đói, làm phiền tổng giám đốc Trình rồi.

Bạch Nặc Ngôn nhiệt huyết sôi trào, chạy đến bên cạnh Uông Đan:

- Đến đây, cô thấy anh Trình và anh Mạnh đây, ai tốt hơn nào?

- Cô đặt bên trái một tờ 100, bên phải một tờ 100, sau đó hỏi ta bên nào giá trị hơn, làm sao ta có thể so sánh được cho cô?

Uông Đan suy nghĩ một lúc lâu, quyết định đưa ra một câu trả lời vô cùng triết lý.

Đứng bên kia Mạnh Tân Duy đang ngắm Bạch Nặc Ngôn, lạnh nhạt nói:

- Nghi tình nghi động, phảng phất tình linh.

Sau đó mới xoay người nhìn lại Trình Nghi Triết, nói:

- Mắt nhìn của tổng giám đốc Trình đúng là không tồi nhé, chọn được cô ấy làm người phát ngôn.

- Xem ra tổng giám đốc Mạnh cũng rất ái mộ Bạch tiểu thư đây.

- Chúng tôi đã quen biết từ rất lâu rồi.

Trình Nghi Triết nheo nheo mắt, nhưng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Trình Nghi Triết khá hào phóng, sau khi kết thúc công việc liền mời tất cả nhân viên đi liên hoan một bữa, hơn nữa còn chọn một nhà hàng cực kỳ sang trọng. Nhưng tất cả những điều đó có đáng gì, đối với Bạch Nặc Ngôn mà nói, nhà hàng càng sang, cơm lại càng khó nuốt, đặc biệt Trình Nghi Triết không buông tha cơ hội mời Giang Tang Du đến. Còn chưa hết, anh ta còn để Giang Tang Du ngồi vị trí đối diện cô, làm cô không muốn cũng phải nhìn thấy cô ta.

Mạnh Tân Duy ngồi bên cạnh Bạch Nặc Ngôn, thấy sắc mặt cô hơi kỳ lạ, nhẹ nhàng hỏi:

- Không thích đồ ăn ở đây à?

Cô mấp máy môi:

- Sắc đẹp cũng có thể ăn được, nên no rồi.

Mạnh Tân Duy nhếch khóe miệng cười, lại dùng đũa gấp vài món cho cô, dù động tác này anh vừa làm cách đây ít phút. Trình Nghi Triết và Giang Tang Du ngồi đối diện cùng nhìn về phía hai người, về mặt Trình Nghi Triết vẫn điềm nhiên, nhưng trong ánh mắt dường như còn có ý khác, mà lúc này ánh mắt Giang Tang Du chứa đầy kinh ngạc.

Bạch Nặc Ngôn có thói quen, cô thích ăn một mình, ngồi ăn hai người cô còn có thể tạm chấp nhận, càng đông người ăn càng không nuốt nổi.

Cô cầm đĩa gấp món này một chút, bởi món kia một chút, chủ yếu để giết thời gian.

Nhất là khi đang phải ngồi đối diện với cái bộ dạng đến là hiền thực của Giang Tang Du.

Bồi bàn lại tiếp tục bê món ăn lên, cô hậm hực nguyên rửa, để cho đồng đồ ăn đó trút hết lên người Giang Tang Du đi, sau đó tiếng thét chói tai của Giang Tang Du sẽ khiến tất cả mọi người ở đây được vui vẻ. Nhưng hết lần này đến lần khác lại chẳng có gì xảy ra, bồi bàn rất thành thực đặt các món ăn lên bàn với một thái độ rất chuyên nghiệp.

Cô lại càng thấy khó chịu, tựa như hồi bé, mẹ có lần dạy bảo cô. Mẹ từng nói người bán hàng trong siêu thị lớn cứ luôn tươi cười chào hỏi, khiến cho những khách hàng không vào mua cảm thấy áy náy. Hồi đó, cô đứng là cực kỳ ít cười, cô cảm thấy, những người cứ cười cười cả ngày lẫn đêm đều rất ngớ ngẩn. Đến khi trưởng thành, cô lại thấy cười cũng rất hay nhé, bởi vì sẽ không ai thấy được nỗi đau đằng sau nụ cười cả.

Cô lại đánh giá Giang Tang Du một lần nữa, sau đó ánh mắt dừng về phía Mạnh Tân Duy.

Thời thiếu nữ, có cô gái nào chưa từng thích một chàng trai, dù đó là thầm mến hay là tình cảm đến từ hai phía. Họ đều hy vọng có một chàng trai sẽ thỏa mãn được những giấc mộng thanh xuân của mình, để sau này khi nhớ về thời thanh xuân sẽ không cảm thấy trống trải. Bất kể là thật lòng hay gian dối, chỉ cần để sau này khi nhớ lại sẽ không phải hối tiếc. Bây giờ nghĩ lại, cô thấy thật ngớ ngẩn.

Cô lại giừu cọt nhìn Giang Tang Du, kiểu người ngu ngốc đó là Giang Tang Du nhé, ngàn vạn lần đừng nhầm với cô.

Bạch Nặc Ngôn thừa nhận cô không phải là người khéo đưa đẩy, càng không phải là người sống trách nhiệm. Từ nhỏ đến lớn, khi đi chơi, dù có qua đêm ở nhà bạn học, cô cũng chưa bao giờ gọi điện về xin phép, đó là tính cách của cô. Cho nên giờ phút này cô chỉ muốn nói một câu: “Xin thứ lỗi, tôi có việc gấp phải đi ngay”, sau đó lập tức thoát khỏi cuộc vui này, thậm chí mới nghĩ đến đây cô đã muốn đứng dậy đi luôn.

Uông Đoàn thấy Mạnh Tân Duy ngồi đây, lịch sự đi sang bàn khác, bỏ mặc sự sống chết của cô.

Bước ra khỏi phòng bao, cô bước tới cuối hành lang, ở đó có đặt một chậu cây cảnh, trên cánh có nụ hoa còn vừa chớm nở. Cô đi tới, nhìn một lượt xung quanh, xác định không có ai, mới nhanh tay ngắt nụ hoa xuống, sau đó vờ thản nhiên đi tiếp về phía bên kia hành lang. Rõ ràng không phải là vật giá trị, nhưng cảm giác lên lút khi ăn trộm vẫn giống nhau. Nó dường như y hệt hồi cô còn học năm thứ hai trung học, một lần tâm trạng buồn bực, cô bỏ chạy đến một cửa hàng lưu niệm, lén trộm một cái cặp tóc nhỏ, cuối cùng vì áy náy, cô đã mua nguyên một ví mười cái.

Cô ngồi ở một vị trí khuất trên cầu thang bộ không có người đi lại, tháo đôi giày ra, rồi tùy tiện vuốt chân. Trên tay cô vẫn cầm bông hoa, không một chút nể nang, cô ngắt từng cánh hoa xuống, miệng lầm bầm đếm “Đi, ở lại, đi, ở lại...”

Khi cô tàn phá xong toàn bộ những cánh hoa, ngẩng đầu lên, thuận tiện đánh giá một lượt từ đầu đến chân người đứng trước mặt cô – Giang Tang Du.

Giang Tang Du liếc nhìn đôi giày vứt cách đó không xa, rất tốt bụng nhặt đôi giày đặt xuống trước mặt cô.

Cô nhếch miệng cười, cô chẳng cần Giang Tang Du làm những việc này, muốn ra về tốt bụng còn có đầy chỗ, cô ta ở chỗ này tỏ cái kiêu dượng cho ai xem chứ?

- Dạo này thế nào?

Giang Tang Du khẽ cắn môi, cố nặn một câu xã giao.

- Cô muốn thấy tôi tốt hay không tốt đây?

Cô nhướn mày, cũng may không có người bên cạnh, nếu không thế nào cũng có người nói cô bắt nạt con gái ngoan hiền nhà người ta.

- Dĩ nhiên là mong cô được tốt đẹp.

Bạch Nặc Ngôn giống như vừa nghe thấy một chuyện rất buồn cười.

- Vậy tạm thời cô cứ coi như vậy đi, còn hỏi tôi làm gì?

Chân mày Giang Tang Du hơi khấn trương:

- Lần trước gặp cô ở trong buổi tiệc, tôi cũng muốn trò chuyện với cô một chút, rất tiếc cô lại về sớm mất.

- Tôi lại thấy rất may đấy.

Giang Tang Du không để ý, thối thối vị trí bên cạnh chỗ cô ngồi, lấy một tờ giấy ăn đặt lên, sau đó ngồi xuống.

Bạch Nặc Ngôn chỉ còn biết đảo cặp mắt trắng giả, cô đã cho phép người này ngồi đây sao?

- Hôm nay quay quảng cáo cả ngày, cô chắc là đã mệt rồi? Cô đúng là rất giỏi, đứng trước bao nhiêu ống kính mà không hề lo sợ, tôi chẳng làm được

như vậy đâu.

Không sợ mới lạ đây, lần đầu tiên đứng trước ống kính, cô còn đỏ mặt rất lâu, cô phải vỗ vỗ mạnh vào mặt, hi vọng da mặt cô sẽ nhanh chóng hạ nhiệt, cô không nói ngoa đâu nhé, đúng là cô đã từng như vậy.

- Vừa hay, đó là nghề nghiệp mà, đương nhiên là phải quen thôi. Hơn nữa tôi trời sinh số đã khổ, có mệt cũng vẫn phải làm, đó là công việc, là kiếm cơm nuôi miệng đó.

Cô không phải là Giang Tang Du đại tiểu thư, không cần làm gì vẫn ăn sung mặc sướng.

- Công việc của cô không tồi chút nào, mỗi ngày trôi qua đều rất sinh động, mỗi ngày đều đầy ý nghĩa.

Cô có đừng làm nhảm vớ vẩn được không? Chỉ khi có tiền, cô mới có thể lựa chọn những công việc “Ý nghĩa”, mới có thể muốn yêu ai thì yêu.

- Đúng là rất sinh động.

Cô nhìn lên trần nhà, bọn họ đúng là chẳng thể thân thiết mà.

- Cô cô có thích công việc hiện nay không?

Giang Tang Du không chuyện gì lại tiếp tục nói nhảm.

- Dĩ nhiên là thích, kiếm tiền rất nhanh, tôi vốn chỉ thích tiền.

Tâm trạng cô đột nhiên tốt lên một chút, cứ nói chuyện như thế này, rất sướng miệng nha.

Giang Tang Du nhú mày:

- Cô cần tiền lắm à?

- Cô nên tin đi, chẳng ai lại ngại mình nhiều tiền quá đâu.

Giang Tang Du hơi sững sờ, nhưng sau đó lập tức gạt gù, kiên trì vẫn không giảm chút nào.

- Tôi sẽ kể cho cô nhiều chuyện ly kỳ mà tôi từng gặp phải khi tôi ở Châu Phi nhé, tôi còn nhớ cô rất thích nghe kể chuyện mà. Ở đó tôi từng gặp rất nhiều bạn nhỏ, bọn trẻ rất ham học. Nhưng chúng tôi ngôn ngữ bất đồng, tôi cố dạy bọn trẻ chữ Hán, nhưng kết quả là chúng luôn viết sai...

- Pass

Giang Tang Du ngẩn người:

- Ở đó có một người da đen, ngay lần đầu gặp mặt anh ta đã cầu hôn tôi, nhưng tôi không đồng ý, sau đó...

- Pass

- Lần đầu tiên nghe thấy tôi bị giết mình, tôi còn tưởng...

Trông dáng vẻ Bạch Nặc Ngôn không hề có chút hứng thú.

- Tôi muốn nghe chuyện xấu hổ của cô cơ, cô có kể được không, không thì tôi đi đây.

Cô đi giày vào, chuẩn bị rời đi.

Giang Tang Du gọi với theo:

- Quan hệ giữa cô và Mạnh Tân Duy hiện nay là như thế nào?

Bạch Nặc Ngôn lười xoay người, nói:

- Tại sao tôi phải nói với cô chứ, chúng ta thân thiết lắm à?

Thật sáng khoái biết bao, tại sao thấy bộ dạng đau khổ của Giang Tang Du cô lại thấy vui vẻ đến thế chứ? Thật vô cùng sung sướng, cảm giác đó cũng không sai, cô khích bác nạt Giang Tang Du, thích cười trên nỗi đau của cô ta đấy. Bụng dạ cô xấu xa đen tối, không muốn ai sống tốt hơn mình đây.

Cô giẫm mạnh đôi guốc cao quay lại phòng bao, trong lòng còn hối hận tại sao mình không giẫm mạnh hơn nữa chứ, âm thanh càng lớn càng chứng tỏ sự sáng khoái của cô lúc này, giống như vừa thắng trận trở về ý.

Mạnh Tân Duy nhìn cô một cái, cũng không hỏi cô đi đâu, chỉ quay sang từ biệt Trình Nghi Triết, sau đó kéo cô ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng ăn, Mạnh Tân Duy lập tức hất tay cô hỏi:

- Em thật sự không biết Trình Nghi Triết à?

- Anh nghi ngờ gì thế? Cứ như ghen tuông bạn gái vùng trộm không bằng, quan hệ của chúng ta đến mức đó sao?

Anh ôm ngực ngó cái bộ dạng tùy tiện của cô gái này, thấy vô cùng khó chịu.

Cô nhìn anh thật lâu, mới hiểu, à, ra anh vẫn còn đang tức giận cơ đấy.

Cô kéo kéo áo anh:

- Lấy xe đi, cứ đứng chỗ này trông thật ngu ngốc.

Cô đã mở đường rồi, nhìn xem cô thật biết điều nha.

Anh lại trợn mắt nhìn cô lần nữa.

- Em mới ngu ngốc.

Cô buông tay, không thèm chấp chuyện nhỏ nhặt với anh ta.

Anh đi lấy xe, cô chờ anh lái xe đến, rồi ngồi vào.

Đợi đến khi người biến mất trong tầm mắt, một lúc lâu sau đó hai người xem là Giang Tang Du và Trình Nghi Triết mới từ xa bước xuống bậc thang.

- Trông họ thật thân thiết.

Trình Nghi Triết lạnh nhạt phun ra một câu, nghe không rõ là ý đồ gì.

- Tôi cũng không ngờ, đã nhiều năm như vậy họ vẫn còn giữ được liên lạc với nhau.

Anh hơi kinh ngạc:

- Em cũng quen Bạch tiểu thư à?

- Biết

Dường như hơi ngượng ngừng nói:

- Không chỉ quen biết

Trình Nghi Triết không có thói quen thăm dò đời tư người khác, cho rằng cô không muốn nhắc tới Bạch Nặc Ngôn, nên cũng không hỏi nhiều.

- Anh đưa em về nhé.

- Cũng hay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Giang Tang Du về đến nhà, tay cầm túi, đứng bên lề, nhìn theo cho đến khi xe của Trình Nghi Triết biến mất khuất tầm mắt.

Cô nhận ra hôm nay cô hơi đau lòng, những cảm xúc như vậy dường như đã lâu rồi không xuất hiện. Dù để an ủi người khác hay vỗ về chính bản thân, cô luôn mong muốn mọi người đều có thể ngày ngày vui vẻ, dùng thái độ lạc quan để đối mặt với tất cả những gì có thể xảy ra, dù tốt hay xấu vẫn giữ được nụ cười trên môi. Ít ra đó là cách sống của cô, có lẽ vì cô lớn lên trong một gia đình giàu có, có cha chiều chuộng, có mẹ yêu thương, nên cô không thiếu thốn bất cứ cái gì, tất cả cô đều có trong tay.

Có lẽ chính vì trong suốt một thời gian dài quá quen với suy nghĩ như vậy, nên đến khi trưởng thành dường như mới khao khát mong chờ đến thế.

Mà hôm nay, vừa vặn tất cả những nhân vật trong câu chuyện nằm đó đều gặp mặt cùng một chỗ, nên cô cảm thấy khá hoảng hốt.

Khi ở nhà, đầu tiên cô thường đến thăm hỏi cha, sau đó sang phòng mẹ tâm sự một chút, rồi cuối cùng mới về phòng mình.

Cô mệt đến mức lười động chân động tay, nhưng vẫn lê bước vào phòng tắm, thay bộ đồ ngủ cô thích nhất.

Từ phòng tắm đi ra, cô cời dép, xếp ngay ngắn, rồi nằm lên giường.

Suy nghĩ chợt rối loạn, trong đầu bỗng hiện ra hình ảnh vô cùng thân thiết của Mạnh Tân Duy và Bạch Nặc Ngôn khiến đáy lòng cô khẽ ê ẩm. Cô không ghen tỵ, cũng chưa từng hăm dọa, càng sẽ không thù hận, chẳng qua lại thấy chua chát.

Lần đầu tiên gặp Mạnh Tân Duy, cô mới học năm thứ hai cao trung. Cô muốn trở nên độc lập hơn, không muốn cứ mãi là đóa hoa trong bàn tay cha mẹ nên không cho phép lái xe đưa cô đến trường, cô nghĩ mình có thể tự gọi taxi hoặc đi bằng một phương tiện công cộng nào đó. Cô hi vọng sẽ được nhìn thấy nhiều sự vật hơn nữa, có lẽ chính cô cũng hơi kỳ lạ, lại thích ngồi ngắm cảnh vật bên ngoài qua cửa kính xe buýt. Cảnh người ta vứt rác, cảnh ẩu đả ven đường, và cả những phiến lá trên hàng cây cổ thụ hai bên đường đầy bụi bặm, những thứ không hề đẹp đẽ nhưng trong mắt cô trở nên thật thú vị, vì đó là một phần sinh động của cuộc sống.

Cô thích được thử nghiệm cuộc sống. Cô hi vọng được tiếp xúc với nhiều phương diện khác nhau, được trực quan cảm thụ những kinh nghiệm quý báu này.

Ngôi trường cao trung cô theo học nằm ở vị trí khá hẻo lánh, dù đó là trường điểm tốt nhất của thành phố. Từ cổng phải đi bộ vào một đoạn khá xa, thông thường trường sẽ cấm các phương tiện đi lại trong khuôn viên, vì không muốn xe cộ cản trở học sinh học tập. Tay cầm một cốc nước ép trái cây, cô nhàn nhã bước vào trường. Đi được một quãng, cô lại thấy có hai người đang cãi nhau trước mặt.

Cô đứng xem một lúc lâu, mới nhận ra mình không tốt, lại đi nghe lỏm chuyện của người khác.

Đó là lần đầu tiên cô gặp Mạnh Tân Duy, thật ra, cũng không hề lãng mạn. Mạnh Tân Duy bị lái xe riêng đưa tới, mà anh lại không muốn bị chờ đến như vậy, nên về mặt anh giờ rất khó coi, nhưng anh vẫn không nạt nộ, chỉ bất mãn một cách im lặng. Giang Tang Du ngắm chiếc ô tô, có vẻ rất sang trọng, rồi nhìn lại Mạnh Tân Duy trong trang phục khá thường, có lẽ anh không muốn ai biết gia cảnh của mình.

Ở độ tuổi này, rất ít người có thể hiểu biết đến vậy. Dường như ai cũng muốn được nể trọng, thậm chí có người còn nhin ăn nhin uống để mua quần áo đắt tiền cho mình sang trọng.

Vì vậy, hình ảnh Mạnh Tân Duy trong lần gặp gỡ đầu tiên đã khắc sâu trong tâm trí cô.

Sau đó, trong ngày khai giảng, chính anh là đại biểu thay mặt cho toàn bộ học sinh khối 12 đọc diễn văn chào đón học sinh mới.

Có một câu nói thế này, khi người ta bắt đầu chú ý đến một ai đó, tần suất tương ngộ của họ sẽ trở nên rất cao.

Triết lý này rất đúng, hoàn toàn chuẩn xác trong trường hợp của Giang Tang Du.

Ở tuổi này, các nữ sinh cực kỳ thích buôn chuyện, nhưng tuyệt đối không hề khoa trương như trên ti vi, kiểu như các cô gái té xỉu trước sự xuất hiện của hotboy, cũng lắm chỉ là một đám con gái trầm trồ, coi đó là một niềm vui trong cuộc sống. Vì vậy Giang Tang Du được nghe kể rất nhiều về anh, ví dụ như tên anh là Mạnh Tân Duy, anh vẫn chưa có bạn gái, anh còn là phát thanh viên chủ trì phòng phát thanh của trường, dù chẳng qua anh bị thầy giáo bắt làm, sau đó cô được nghe kể rằng thành tích học tập của anh cực kỳ cao, thường xuyên chiếm vị trí đứng nhất toàn trường.

Lần đầu tiên được tiếp xúc với anh, lòng cô rất bối rối.

Trường học thường rất ít khi tổ chức các hoạt động ngoại khóa, lớn nhất cũng chỉ có đại hội thể thao, điều đó khiến học sinh rất oán thán. Khi cô học năm nhất, trường có tổ chức trình một buổi trình diễn văn nghệ nhân ngày 12 tháng 9, thật ra chẳng khác gì ngày kỷ niệm thành lập trường. Về mặt này trường học khá keo kiệt, dù trang thiết bị của nhà trường không hề kém. Nhưng lần này nhà trường vẫn tổ chức ca nhạc, dù các tiết mục khiến người xem không thể nói lên lời. Mỗi lớp hát một bài, toàn thể học sinh trong lớp sẽ xếp hàng đồng ca, ban giám khảo ngồi hàng đầu để chấm điểm. Điều duy nhất thu hút người xem chính là người dẫn chương trình, Mạnh Tân Duy.

Người tham gia biểu diễn đa phần đều mặc trang phục giống nhau, thoạt nhìn tương đối đồng nhất, nhưng có lớp không có đồng phục riêng, nên đề nghị mượn đồng phục trường của lớp khác mặc tạm. Mấy năm trước nhà trường có phát cho học sinh năm 2 một bộ đồng phục, nhưng nhiều năm nay không còn ai mặc, nên nếu không có đồng phục học sinh chỉ cần tìm lớp 12 để mượn. Học sinh mượn đồng phục để biểu diễn xong, lập tức thay quay quần áo để tham gia hội trường.

Giang Tang Du không thích vậy, nhưng không dám phản đối, chỉ đành lèo đèo làm theo.

Cho lớp cô mượn đồng phục chính là lớp của Mạnh Tân Duy, nhưng chưa có cơ hội bắt chuyện với anh, cô đã bị các nữ sinh kéo vào phòng vệ sinh nữ để thay áo, các nam sinh còn lại đều trực tiếp thay áo bên ngoài. Sau khi thay quần áo chỉnh tề, cô nhìn thấy Mạnh Tân Duy từ xa đi tới, trong tay cầm một túi áo đồng phục. Anh là người chương trình, nên không cần phải mặc đồng phục. Mỗi động tác của anh cô nhìn đều thấy rất đẹp mắt. Giờ cô đã có thể lý giải tại sao vừa rồi khi Mạnh Tân Duy cùng bạn diễn nữ dẫn chương trình trên sân khấu, các nữ sinh ở dưới đều trầm trồ khen họ xứng đôi, vì bạn đồng diễn với anh chính là hoa khôi của trường. Cô ấy tuy không phải người xinh đẹp nhất trường, nhưng cô luôn năng nổ tham gia các hoạt động của

trường, trong trường ai cũng biết đến nữ sinh năng động này.

Trong cả chương trình, Giang Tang Du chỉ nhớ họ đã cùng song ca bài hát “Canh giữ Hoàng Hà”:

Gió thét gào

Ngựa hí gọi.

Hoàng Hà đang gầm thét

Hoàng Hà đang gầm thét

Hà Tây Sơn Cương cao vạn trượng

Hà Đông Hà Bắc

Lúa chín ruộm đồng.

Anh hùng kháng chiến ở khắp nơi

Ruộng đồng xanh tươi vạn dặm

Chiến sĩ du kích sinh anh hào

Tay giương ca vũ khí

Vung đao múa kiếm

Bảo vệ Hoàng Hà

Canh giữ Trung Quốc

Nhiều năm về sau khi nhớ lại ngày ấy, Giang Tang Du chỉ nhớ được hai câu đầu bài hát, hình như hồi đi học cô cũng hiểu biết rất ít về âm nhạc. Hồi đó khi cả lớp cùng xếp hàng tập hát bài này, thầy giáo đã không khách sáo phân nân lớp họ là lớp hát chán nhất trong trường.

Dù sao được nhìn Mạnh Tân Duy từ khoảng cách gần như vậy, anh mặc vest, giống như trang phục thường thấy của các MC khác khi trình diễn. Khi anh đứng ngoài, thường không chú ý đến diễn biến chương trình, nhưng mỗi khi anh bước ra sân khấu, anh vẫn phát biểu rất chuyên tâm. Lúc này anh đang đứng một mình, tay vẫn cầm mic, mắt đang nhìn đắm đắm về phía vườn hoa, miên man không biết nghĩ về đâu.

Sau đó Giang Tang Du liền lĩnh tham gia hội học sinh của trường, đồng thời cô cũng đăng ký trở thành phát thanh viên, dù bản thân cô không thích, cũng không chịu thừa nhận, cô vì Mạnh Duy Tân mà tham gia vào đài phát thanh trường.

Tiếp xúc với Mạnh Tân Duy, cô nhận ra anh rất khác so với tưởng tượng của cô, nhưng cũng không vì thế mà cô mất đi sự hâm mộ đối với anh.

Anh rất ưu tú, thành tích học tập xuất sắc, nhưng không hề một sách chút nào, thỉnh thoảng anh cũng tham gia hoạt động thể thao như chơi bóng rổ, đá bóng, có khi còn ra hàng net chơi game.

Sau này khi đã quen thân, anh từng thừa nhận, chơi điện tử ở nhà nhất định sẽ bị mắng, nên anh toàn trốn ra hàng net chơi. Anh khá hòa đồng với các bạn cùng lớp, nên mỗi khi chơi điện tử suốt đêm, luôn có bạn cùng lớp giúp anh điểm danh hộ, vì vậy chưa bao giờ anh bị trường học phát hiện.

Sau này khi đã bình tâm hơn, Giang Tang Du nhận ra dường như cô luôn bị thu hút bởi những nam sinh nghịch ngợm như thế, trước mặt cha mẹ và thầy cô vẫn luôn ngoan ngoãn, nhưng sau lưng lại luôn ngấm ngầm lên lút chống đối.

Dù thường xuyên gặp anh, họ vẫn không thân thiết lắm, dường như Mạnh Tân Duy đối xử với ai cũng lịch sự như nhau, chẳng bao giờ thay đổi.

Cô còn nhớ ngày đầu tiên gia nhập phòng phát thanh, trong phòng còn có rất nhiều nam sinh khác, nhìn thấy cô họ đều náo động: “ Có người đẹp đến này”

Cô lại chỉ chú ý quan sát biểu hiện của Mạnh Tân Duy, gương mặt anh vẫn lạnh nhạt, anh chỉ hơi mỉm cười.

Có một thời gian Mạnh Tân Duy tỏ ra rất bất cần, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, anh không xuất hiện ở trường, cũng không về nhà, khiến cha mẹ anh rất lo lắng. Cuối cùng cha anh tìm thấy anh trong một cửa hàng internet, anh bị quản lý rất chặt cho đến khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp, dù vậy thành tích của anh vẫn rất cao. Anh thức trắng một đêm chơi game ở hàng net ngay trước ngày thi, thành tích vẫn tốt như vậy khiến tin tức nhanh chóng lan truyền khắp trường học như một kỳ tích.

Sau đó Mạnh Duy Tân đỗ đại học, và Giang Tang Du cũng thuận lợi vào năm hai cao trung.

Tất cả dường như không hề thay đổi.

Mà tất cả dường như lại hoàn toàn thay đổi.

Ít nhất, cô không còn đi tới phòng phát thanh.

Căng tin trường vẫn đông đúc như vậy. Sau mỗi buổi tối, vô số nam sinh cùng nữ sinh chen chúc đến hứng nước nóng. Sân thể thao cũng vẫn luôn chật kín. Thầy cô vẫn hăng say giảng bài trong lớp... Tất cả vẫn diễn ra.

Nhưng chỉ Giang Tang Du biết, rất nhiều thứ đã không còn như trước.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Khi Giang Tang Du còn học năm thứ 2 trung học, mùa hè năm đó nóng hầm hập, cô ngồi thong dong trên ghế đá trong sân trường xem diễn tập.

Cô cầm di động trên tay, trong ánh nắng chói chang, chiếc điện thoại chợt lóe sáng. Cô đổi chỗ, lấp sau lưng một bạn học để chắn ánh sáng, mới có thể đọc rõ mấy chữ trên tin nhắn điện thoại. Cô dành rất nhiều tình cảm cho các vật dụng thân quen, cô mới chỉ đổi điện thoại một lần, cô không thích phải thường xuyên thay đổi di động. Nhưng bây giờ cô khá hối hận, điện thoại của cô cho dù kiểu dáng không đẹp, đến cả QQ cũng không sử dụng nổi, cô chỉ có thể sử dụng 3G để đăng nhập website chat chit, liên tục bị lỗi, cô rất sợ đột nhiên bị out khi đang chat. Người đang chat với cô chính là Mạnh Tân Duy, nhưng anh lại không hề biết, lưu lượng 3G cô vừa sử dụng đã vượt quá chỉ tiêu, nhưng cô vẫn không suy nghĩ tiếp tục chat với anh.

Trên sân đang biểu diễn một tiết mục gì đó, cô chẳng quan tâm. Nghe nói đó là một trung tâm quản lý thanh thiếu niên hư, họ đến các trường học để thuyết trình về diễn biến quá trình hình thành tâm lý tội phạm vị thành niên, đồng thời kêu gọi rất nhiều hoạt động ngoại khóa của học sinh.

Giang Tang Du vẫn im lặng lắng nghe người đàn ông đang hăng say diễn thuyết trên sân khấu, từ tâm lý tội phạm đến công tác quản giáo, cuối cùng là cảnh báo toàn bộ học sinh.

Giang Tang Du ghi nhớ từng câu nói của thầy ấy, thậm chí cô còn nhớ ông còn nặng nề trò chuyện: “Tôi rất hâm mộ các em, rất rất hâm mộ, có lẽ các em không nhận ra giá trị của bản thân, nhưng đối với tôi các em đang nắm trong tay tương lai tươi đẹp, đó có thể là những khát vọng lớn lao mà chính bản thân tôi đã đánh mất.”

Cô bình tĩnh lại, ghi lại những lời vừa nghe được gửi cho Mạnh Tân Duy, cô đợi rất lâu không thấy anh trả lời, thì ra anh đã logout từ lâu.

Cô cũng không rõ tâm trạng của bản thân lúc này.

Mấy ngày sau cô thay một chiếc di động mới, nhưng chỉ dùng được vài ngày, điện thoại của cô đã bị trộm mất.

Cô cảm thấy cuộc sống của cô rất nhàm chán, nên sau khi sắm cho mình một chiếc di động đời mới khác, cô đăng ký QQ. Vì lần đầu tiên sử dụng QQ, cô chưa quen các thao tác tắt mở âm thanh, vừa đăng nhập đã có người nhắn tin. Tin báo phá vỡ không khí yên tĩnh trong lớp học, hấp dẫn mọi ánh mắt nhìn về phía cô. Vừa hay, giáo viên vẫn chưa tức giận, cô biết thầy giáo này không cho phép học sinh sử dụng điện thoại di động trong giờ của ông.

Cô thấy lá gan mình hôm nay rất lớn, cô vừa thấy Mạnh Tân duy đăng nhập trở lại, sự hăng hái của cô lại dâng lên.

Dường như ở bất cứ chỗ nào, cô cũng đang nhập đề chờ đợi Mạnh Tân Duy online chat cùng cô, có khi anh ngủ trưa, có lúc anh có việc bận ra ngoài, rồi thì ăn cơm, nhưng cô vẫn luôn lên mạng. Cảm giác này khiến chính cô cũng cảm thấy bản thân rất hèn mọn.

Cô vẫn nghe được một chút tin tức của Mạnh Tân Duy, anh thường vào lớp trễ nhất, luôn chọn vị trí khuất nhất cuối lớp, thành tích của anh vẫn luôn lạng lạng, đa số là tầm 60 điểm, nhưng anh lại chẳng thèm để ý, anh còn nói qua môn là tốt rồi.

Giang Tang Du cuối cùng không thể chấp nhận được thái độ này của anh, nên cô tuyên bố với Mạnh Tân Duy, cô sẽ thi vào trường của anh, sau đó cô bỏ thói quen chat chit trên QQ, bắt đầu tập trung vào việc học.

Tháng sáu năm sau, cô hoàn thành kỳ thi tốt nghiệp, khi tham gia liên hoan tốt nghiệp, lúc ấy cô vừa hồi hộp vừa kích động. Cha mẹ gọi điện đến hỏi thăm tình hình thi cử của cô, cô cười cười bảo không tệ lắm, trong lòng chỉ mơ hồ cầu nguyện. Cô không dám uống nhiều rượu, kết thúc liên hoan cô nhận được tin nhắn của Mạnh Tân Duy. Đó là một câu hỏi bình thường đến không thể thường hơn được nữa: “Em thi thế nào?”

Đầu tiên cô không biết trả lời tin nhắn thế nào, tin nhắn khiến cô mừng phát điên luôn.

Anh cũng quan tâm đến cô ư? Nếu không sao anh lại nhắn tin hỏi thăm cô chứ.

Kết quả thi được công bố, cô có thể vào trường đại học anh đang học, cô không do dự điền vào phiếu nguyện vọng, dù cô không được gặp anh, chỉ cần

trò chuyện qua QQ, cô vẫn sung sướng vì cảm giác được anh quan tâm. Thật tuyệt vời, dường như họ đã đến gần nhau thêm một chút, dù chỉ một chút thôi.

Dường như cô cũng không cách nào lý giải những cảm xúc của bản thân, trong đời cô chưa từng cảm thấy vui đến thế.

Sau đó cô nhìn thấy một câu chuyện trên Web Forum, do một nữ sinh đăng lên. Cô ấy thích một nam sinh, luôn nỗ lực phấn đấu để thi đỗ vào trường đại học của anh. Cô luôn muốn biết cuối cùng cô gái đó có đỗ vào cùng trường với bạn trai không, có thể đạt được nguyện vọng của mình hay không. Nhưng cuối cùng, cô vẫn không hiểu được câu trả lời.

Lúc đó, cô nhìn thấy một bình luận thiên về “chia ly”. Tác giả viết về nam sinh, bởi vì chuyện gia đình mà thành tích học tập vô cùng giảm sút, trở nên chán chường. Cô nữ sinh này vốn là bạn cùng bàn với anh, biết chuyện của anh, từ đồng cảm chuyển sang yêu thích, cô ấy chủ động bày tỏ tình cảm của mình, chăm sóc khích lệ anh, đưa anh trở lại đối mặt với cuộc sống. Sau đó họ yêu nhau, người nam sinh lại đạt thành tích ưu tú trong trường đại học, đồng thời cô nữ sinh cũng thuận lợi tiến vào cùng trường đại học với anh. Nhưng cô luôn tự ti, rất tự ti. Người nam sinh chuyển ra ngoài sống chung với cô, không bao lâu sau, cô mang thai. Thấy giáo trong trường khuyên anh không nên có con vào thời điểm này, nhưng nữ sinh đó lại muốn dùng đứa trẻ để trói chặt anh. Cuối cùng, kết quả rất máu chó, cô gái sinh ra đứa trẻ, nhưng thực tế rất tàn nhẫn, không tiền bạc, không việc làm, chính cô đã bỏ đi. Người nam sinh vẫn mang theo đứa con đi khắp nơi tìm kiếm mẹ.

Khi Giang Tang Du đọc bình luận này, cô tự hỏi liệu có phải mọi thứ đều không đẹp như cô tưởng tượng, đối với hiện thực tàn khốc, tất cả những mộng tưởng đều tan vỡ. Nhưng chỉ khi tự trải qua, mới thực sự nhận ra.

Mấy ngày nghỉ sau đó, cô không ra khỏi nhà, cô rất hồi hộp chờ đợi cuộc sống trong trường đại học, chuẩn bị tư thái đối diện với Mạnh Tân Duy.

Trong đầu cô luôn chỉ tâm niệm một điều, Mạnh Tân Duy vẫn chưa có bạn gái.

Dường như đó là một động lực rất lớn với cô, nuôi một tia hi vọng mơ hồ nảy mầm trong lòng cô. Cô từng mơ mộng rằng, anh vẫn chưa có bạn gái, liệu có phải anh đối với cô có chút đặc biệt không nhỉ?

Trường đại học vốn cách nhà cô không xa, vào ngày khai giảng, cha mẹ coi việc đưa cô đến trường như tham gia một nghi lễ trọng đại, nhưng cô lại không thích bị cha mẹ quan tâm thái quá như vậy, nên sau khi nộp xong học phí và hoàn tất thủ tục nhập học, cô cất đồ đạc vào phòng ngủ và theo cha mẹ xuống nhà ăn dùng bữa.

Rất nhiều sinh viên phải tự làm thủ tục nhập học, tự thu xếp tất cả mọi việc với bản thân, thậm chí phải tự hỏi thăm các thông tin từ phía nhà trường, ngược lại với họ, cô nhận thấy bản thân vô cùng may mắn.

Giống như nhiều bạn học trong trường, ngay từ trước ngày nhập học, cô đã tìm hiểu khá kỹ thông tin về nhà trường, và tham gia vào hội sinh viên.

Hội sinh viên là một tổ chức hoạt động khá sôi động với rất nhiều niên trưởng ưu tú, vừa đẩy mạnh các hoạt động kinh doanh của sinh viên trong trường, vừa giao lưu kết bạn. Cô không chỉ nhận được một lời hò hẹn làm quen, nhưng cô từ chối tất cả.

Trong phòng của Giang Tang Du gồm có 4 người, giường tầng phía trên, phía dưới đều là học tử. Trường học mới được xây dựng và có trồng khá nhiều cây xanh.

Sau khi tiễn cha mẹ về, cô liền trở về phòng sắp xếp đồ đạc, hai giường bên cạnh đã có người chiếm, các cô cùng nhau làm quen. Cô chỉ có thể chọn một trong hai giường còn lại, thật ra đối với cô ngủ ở giường nào cũng được.

Sau khi, Giang Tang Du sửa soạn xong, cửa phòng được mở, Bạch Nặc Ngôn, người con gái sau này sẽ có quan hệ mật thiết với cô tiến vào.

Bạch Nặc Ngôn bước vào phòng, tay cầm rất nhiều đồ đạc, Giang Tang Du theo thói quen chạy ra đỡ hộ cô, nhưng Bạch Nặc Ngôn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, chẳng nói cảm ơn, cũng chẳng khiến cô giúp.

Dù thế nào, cô vẫn cảm thấy thật sự rất thích Bạch Nặc Ngôn, trông cô rất dịu dàng, lại còn cực kỳ xinh đẹp, quan trọng hơn cả là Bạch Nặc Ngôn rất yên lặng, chẳng thấy nói năng gì.

Ngày đầu tiên, mấy nữ sinh sau màn làm quen giới thiệu lẫn nhau, bắt đầu bàn về cái trường học xa lạ này, từ đầu đến cuối, Bạch Nặc Ngôn cũng không trò chuyện gì với họ.

Giang Tang Du cũng không rõ Bạch Nặc Ngôn có thật sự đang nghe họ nói chuyện không, hay cô rõ ràng có nghe nhưng không chịu đáp lại họ.

Trong lòng Giang Tang Du luôn cho rằng Bạch Nặc Ngôn là một người hướng nội, không thích chuyện trò với các bạn gái, nhưng cô lại rất thích cô gái này, mặc dù rõ ràng Bạch Nặc Ngôn lớn hơn cô một chút, nhưng cô lại muốn làm chị em với cô ấy, luôn muốn được ở bên cạnh Bạch Nặc Ngôn.

Cảm giác của con người với con người vốn rất kỳ diệu.

Khi lấy sách hướng dẫn, Bạch Nặc Ngôn không đi, Giang Tang Du liền mang cả sách cho cô.

Khi mưa xối xả, vì Bạch Nặc Ngôn vẫn ngủ, hình như cô ấy mệt, Giang Tang Du mua luôn cả hai phần cho cô.

Cách đối xử của Giang Tang Du đối với Bạch Nặc Ngôn khiến các nữ sinh khác tò mò khó hiểu, thậm chí còn dò hỏi các cô có còn mối quan hệ nào

thân thiết khác đằng sau bạn học không, nhưng Giang Tang Du toàn phủ nhận.

Giang Tang Du luôn tin vào cảm nhận của mình, từ phong thái của Bạch Nặc Ngôn mà cô đã thấy, cô tin rằng họ sẽ trở thành bạn tốt.

Câu đầu tiên Bạch Nặc Ngôn nói với Giang Tang Du chính là: “Cảm ơn, những thứ đó cô mua bao tiền, tôi trả cho cô.”

Bạch Nặc Ngôn không bao giờ chấp nhận thiếu nợ ai, mà Giang Tang Du lại luôn muốn được chia sẻ cùng cô.

Có lẽ, ngay từ giây phút đầu tiên đã định, hai người luôn đi về hai hướng đối lập nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Giang Tang Du đối xử với Bạch Nặc Ngôn rất tốt, ngay chính bản thân cô cũng không thể lý giải tại sao mình lại tình nguyện tốt với cô ấy đến vậy, không cần đền đáp, không cần cảm ơn, cô chỉ cần cô ấy thích là được.

Bất kỳ thứ gì cô thích, cô đều sẽ mua hai phần, thậm chí cả quần áo, cô cũng mua hai chiếc, bắt Bạch Nặc Ngôn phải mặc cùng mình, sau đó kéo cô ra căng-teen, để tất cả mọi người đều phải trầm trồ khen ngợi.

Dù cô thấy bất kỳ cái gì hay ho, theo bản năng đầu tiên cô sẽ nghĩ đến Bạch Nặc Ngôn và mua thêm một chiếc nữa, đi shopping trên đường thấy gì hay hay cô đều sẽ tự hỏi Bạch Nặc Ngôn mặc có đẹp không.

Bạch Nặc Ngôn không bao giờ nói nhiều, lúc đầu cô còn phản đối, về sau khi đã quen, cô đưa gì Bạch Nặc Ngôn cũng nhận, nhưng rất ít khi sử dụng.

Vì Giang Tang Du tham gia hội sinh viên nên cô quen biết rất nhiều niên trưởng. Mỗi khi nhàn rỗi, cô lại kéo Bạch Nặc Ngôn ra ngoài, kết quả khiến người ta không khỏi buồn cười, rất nhiều nam sinh vốn đang thích Giang Tang Du lại chuyển sang theo đuổi Bạch Nặc Ngôn, nhờ cô chuyển giúp socola và kẹo tặng Bạch Nặc Ngôn, đối với họ Bạch Nặc Ngôn chỉ im lặng, nhưng cô luôn lặng lẽ vứt toàn bộ quà.

Giang Tang Du không hề ghen tị hay có suy nghĩ Bạch Nặc Ngôn đoạt mất danh hiệu của cô chút nào, nhưng thấy Giang Tang Du vứt hết socola đi, cô lại thấy hơi tiếc.

- Cô không thích socola vị này à?

Giang Tang Du nằm bò trên bàn, quan sát Bạch Nặc Ngôn qua khe hở.

- Tôi không thích nhận đồ của họ.

Bạch Nặc Ngôn lạnh nhạt trả lời.

Giang Tang Du bĩu môi:

- Nhưng vứt đi thì tiếc quá, thật lãng phí.

- Vậy lần sau cô cứ cầm luôn hết đi cho khỏe.

- Tôi không thèm đâu. Đó là món quà họ muốn dùng để biểu đạt tình cảm mà.

Giang Tang Du lắc đầu:

- Tôi rất hiếu kỳ nè, rốt cuộc là cô thích kiểu đàn ông như thế nào vậy?

- Gặp được mới biết.

Giang Tang Du rất muốn được tâm sự nhiều hơn với Bạch Nặc Ngôn, nhưng chẳng hiểu tại sao, mỗi lần nhắc đến đề tài này, Bạch Nặc Ngôn đều lảng tránh. Chính cô cũng tự cảm thấy kém cỏi, luôn mong mỏi được Bạch Nặc Ngôn nhiệt tình đối đáp hơn một chút, sau đó cô lại tự an ủi bản thân, có lẽ đó chính là con người Bạch Nặc Ngôn, đối với cô đã được coi là rất rất nhiệt tình rồi.

Cho tới nhiều năm sau, cô mới nhận ra, cô đã tự lừa mình dối người.

Cô cũng gặp lại Mạnh Tân Duy một lần, ba ngày sau khai giảng, lấy danh nghĩa đàn em để mời niên trưởng Mạnh ăn một bữa cơm.

Cô rất xấu hổ vì đã chủ động bắt chuyện Mạnh Tân Duy, chẳng thể tự bào biện lý do, cô đúng là rất nhu nhược mà.

Ngay tuần thứ hai sau khai giảng, Chủ nhật, Bạch Nặc Ngôn đã bắt đầu ra ngoài tìm việc làm thêm, cô rất thích cách sống của Bạch Nặc Ngôn, lạnh lùng bí ẩn, không bao giờ chịu tiết lộ về hoàn cảnh bản thân, trong lúc mọi người nhiều chuyện cô cũng không tham gia bất kỳ câu nào, gắng hỏi mãi cô cũng chỉ đáp lại bằng một cái nhìn, rất yên tĩnh, rồi không trả lời ai.

Tan học ngày thứ sáu, Giang Tang Du kéo Bạch Nặc Ngôn đến bãi tập sau trường. Cô thích tính yên lặng của Bạch Nặc Ngôn, cô tâm sự về câu chuyện của mình, chẳng thêm bận tâm đối phương có ghét bỏ hay không.

Cô đặt sách vở trên mặt cỏ để Bạch Nặc Ngôn ngồi xuống, còn chính cô thì chỉ ngồi trên mặt cỏ.

Bạch Nặc Ngôn chỉ nhìn cô, không bao giờ chủ động bắt chuyện.

- Cô thấy Mạnh Tân Duy thế nào?

Giang Tang Du vừa bối rối vừa ngượng ngùng, cuối cùng tự mở miệng.

Bạch Nặc Ngôn đã từng được gặp Mạnh Tân Duy trong một lần “tình cờ” Giang Tang Du hẹn anh ra ngoài ăn cơm, hôm đó cô vừa gọi điện hẹn Mạnh Tân Duy xong thì bị giáo viên sai ra ngoài chạy việc, không cách nào khác, cô đành nhờ Bạch Nặc Ngôn thay cô đến xin lỗi Mạnh Tân Duy. Chuyện lần đó Giang Tang Du thấy rất tiếc, phí mất một cơ hội được kết thân với anh.

Hôm đó, Giang Tang Du còn nhắc lại một câu làm người ta không thể nói lên lời: “Cứ tìm người đẹp trai nhất ý, không cần nghi ngờ gì hết, chính là anh ý”

- Rất tốt.

Bạch Nặc Ngôn không hứng thú, trả lời.

- Cô cũng thấy anh ấy không tồi nhì.

Bạch Nặc Ngôn thực ra muốn nói, đúng là rất tốt, mỗi bậc thang chỉ vừa vịn cao có 60 phân, thế này thì cần phải bước bao nhiêu bậc nhì.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn chỉ gật đầu.

Ánh hoàng hôn vẽ lên khuôn mặt trắng nõn với ngũ quan thanh tú của Giang Tang Du một màu đỏ ửng hồng.

- Tôi biết anh ấy từ rất lâu rồi. Từ năm lớp 10 tôi đã để ý đến anh ấy. Anh ấy là kiểu người khiến người ta chú ý đến đầu tiên trong đám đông, nên tôi luôn dõi theo anh ấy. Anh ấy không giống một ai, càng không giống với bất cứ nam sinh nào trong trường. Giọng nói của anh ấy rất trầm ấm. Trước đây, anh ấy còn là phát thanh viên ở loa trường, khi ấy mỗi ngày tôi đều lắng nghe anh ấy trò chuyện. Anh còn rất thích chơi game, tôi cũng đã thử download vài trò anh ấy đã chơi nhưng không sao học nổi...

Bạch Nặc Ngôn vẫn yên lặng ngồi nghe cô ấy nói.

Từ chuyện cô nhìn trộm Mạnh Tân Duy.

Từ chuyện lần đầu tiên cô được trò chuyện với Mạnh Tân Duy.

Từ chuyện cô muốn thi vào cùng trường đại học với Mạnh Tân Duy.

Từ chuyện cô được chính miệng Mạnh Tân Duy tiết lộ những sở thích của anh.

Từ chuyện kỳ tích của Mạnh Tân Duy trong kỳ tốt nghiệp phổ thông trung học.

Thật ra, Bạch Nặc Ngôn không thể nói lên lời, cô chẳng có chút hứng thú nào cả.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn rất nể nang nhé, chỉ âm ừ cho qua, khi câu cuối cùng nói xong, trong lòng cô nghĩ: “Rốt cuộc cũng xong”. Nhưng dù sao cô cũng phụ họa vài câu, kiểu như:

- Cô thích anh ấy như vậy, sao không biểu lộ với anh?

Giang Tang Du tròn to hai mắt:

- Sao cô biết thế?

Không phải quá rõ đó sao?

- Đoán thôi.

Giang Tang Du chỉ dám ấp ứng hỏi cô:

- Cô thấy anh ấy có ý gì với tôi không?

- Đối xử với cô tốt vậy, chắc chắn là thích rồi.

Làm ơn đừng tìm cớ để nói những chuyện vô văn thể này nữa nhé, cô hoàn toàn không hứng thú chút nào đâu.

Giang Tang Du vì những lời của Bạch Nặc Ngôn mà cực kỳ sung sướng.

Chưa đến mấy ngày sau, Mạnh Tân Duy đứng là chủ động hẹn Giang Tang Du đi ăn cơm. Cô ở trong phòng ngủ, thay vô số bộ quần áo, lại đổi rất nhiều kiểu tóc, trong lòng công nhận Bạch Nặc Ngôn cực kỳ hay. Bạch Nặc Ngôn không chịu nổi cô nữa, chỉ âm ờ qua loa ý kiến của mình, sau đó Giang Tang Du mới chịu hài lòng ra cửa.

Giang Tang Du đến chỗ hẹn với Mạnh Tân Duy. Đó chính là một phòng ăn khác của trường, nhưng dù sao cũng là phòng căng teen cao cấp nhất trong trường rồi. Nói thật chẳng qua đồ ăn ở đây chỉ sạch sẽ hơn một chút, cơm người còn có thể nhai được một chút, khiến người ăn thiện cảm hơn chút chút.

Khi Giang Tang Du đến nơi, Mạnh Tân Duy đã đứng đợi ở cửa, họ tùy tiện chọn một vị trí, anh liền chạy ra cà phê mua cơm.

Thế nhưng, tâm tình rạo rực của Giang Tang Du dần dần nguội lạnh.

Bởi vì, Mạnh Tân Duy lần lượt chuyển sang các chủ đề xoay quanh Bạch Nặc Ngôn.

- Sao bạn học hôm trước không cùng em đến ăn cơm?

- Cô ấy không thích ăn cơm đâu, thỉnh thoảng chỉ ăn một hai lần.

- Cô ấy thích ăn gì vậy?

- Thích ăn quà vặt thì sao.

- Cô ấy thích ăn loại quà vặt nào thế?

....

Giang Tang Du đâu có ngốc, khi Mạnh Tân Duy dò hỏi về Bạch Nặc Ngôn, từ tuổi tác, tính tình, ngày thường thích gì, hay làm gì, ghét cái gì, trong phòng chơi trò gì, ra ngoài thế nào...., còn tất cả chuyện liên quan đến cô, anh đều hỏi sau, cô đột nhiên cảm thấy trái tim trong ngực buốt giá.

Cô rất muốn hỏi, hỏi xem Bạch Nặc Ngôn có ý gì khi nói với cô như vậy.

Dĩ nhiên, cô không dám hỏi.

Cô cảm thấy rất tủi thân, cô biết anh từ năm lớp 10, vì anh mà tham gia vào phòng phát thanh trường, vì anh mà nỗ lực học tập, để được học chung trường với anh. Nhưng tại sao anh lại hẹn cô ra ngoài, để tìm hiểu về một người con gái khác.

Rõ ràng so với Bạch Nặc Ngôn, cô biết anh sớm hơn.

Rõ ràng so với bất cứ ai, cô đã làm biết bao việc vì anh.

Rõ ràng cô so sánh với bất luận kẻ nào cũng làm rất nhiều việc vì anh.

Đúng là khi ý nghĩ như vậy xuất hiện trong đầu, cô cảm thấy cực kỳ khó chịu. Dù trong tiểu thuyết hay trên phim truyền hình, thường xuất hiện kiểu nhân vật “Rõ ràng như vậy”, họ nhất định sẽ không bao giờ được chấp nhận, ngay từ đầu đã định sẵn vai bi kịch, mà chính cô – hiện đang sắm vai diễn ấy.

Quan trọng nhất là, rõ ràng tâm trạng cô đã vô cùng tồi tệ, vậy mà Mạnh Tân Duy vẫn không hề phát hiện ra, anh vẫn từng bước từng bước hỏi cô chuyện về cô ấy.

Anh có biết, cô đang rất khổ tâm.

Anh có biết, cô đang rất khó chịu.

Cô đang rất muốn được ôm khóc.

Có thể hình dung tâm trạng của cô bằng một câu chửi thề cũng được, vì sao người cô thầm mến lại thích bạn thân nhất của cô.

Có rất nhiều kiểu bi kịch, mà chính cô đang ở trong một kiểu bi kịch như thế.

Nhưng cô không thể tỏ ra đau khổ, cho nên Mạnh Tân Duy hỏi điều gì, cô đều trả lời, hơn thế cô đều trả lời hoàn toàn chính xác.

Sau đó, trong lòng, cô lại tự khinh bỉ bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau khi trở về phòng ngủ, lần đầu tiên, Giang Tang Du nổi nóng với Bạch Nặc Ngôn.

Nhưng dù rất tức giận, cô cũng không quá nặng lời, chỉ hỏi lại lần trước Bạch Nặc Ngôn đã nói gì, làm gì với Mạnh Tân Duy.

Trước vẻ lạnh lùng xa cách của Bạch Nặc Ngôn, lần đầu tiên Giang Tang Du cảm thấy rất dè dặt.

Sau đó, ngay lập tức, Bạch Nặc Ngôn chuyển sang phòng khác, Giang Tang Du không kịp ứng phó. Mặc dù cô khá là giận, thậm chí còn muốn mượn chuyện lần này để phát tiết những bất mãn bấy lâu, nhưng cô không thể ngờ rằng phản ứng của Bạch Nặc Ngôn lại dữ dội đến vậy. Cô chỉ còn biết ngơ ngác nhìn Bạch Nặc Ngôn đang gấp quần áo, cất vào vali. Cô muốn tiến đến gần, nhưng chân chừ rồi nhịn xuống.

Cho đến giờ, cô chưa bao giờ kể cho Bạch Nặc Ngôn nghe, lần đầu tiên cô gặp cô ấy không phải ở phòng ngủ.

Hôm đó, cô bị cha mẹ chở đến trường học, sau khi đã được thu xếp chu đáo, cha mẹ mới chịu ra về. Nhưng lúc cô tiễn cha mẹ ra cổng, trên đường trở về phòng ngủ, cô gặp Bạch Nặc Ngôn. Trên tay cô cầm một túi lớn, trên lưng là cái ba lô cực to, tay phải cũng đang kéo một cái vali rất to. Cái vali kéo hình như bị hỏng, bánh xe không chuyển động, nên Bạch Nặc Ngôn vất vả vô cùng mới có thể kéo rê nó dịch chuyển một chút.

Cô cách Bạch Nặc Ngôn một đoạn khá xa, nhưng vẫn im lặng đứng nhìn theo, trong lòng cô chợt thấy xót xa.

Bạch Nặc Ngôn một thân một mình tự đi đến trường đại học, một mình tự báo danh, một mình tự xách nhiều hành lý đến vậy.

Cô muốn tiến lên giúp đỡ cô ấy, nhưng hai cô vốn chẳng quen biết, đối phương còn chưa mở miệng, mà lòng cô sao cứ không ngại áy náy.

Cô cũng không hiểu tại sao, hình ảnh của cô ấy lại in đậm sâu sắc trong tâm trí cô đến vậy, nên cô luôn muốn đối xử với Bạch Nặc Ngôn thật tốt, thật thật tốt. Tuy Bạch Nặc Ngôn không bao giờ nói ra, nhưng cô có thể khẳng định, hoàn cảnh của Bạch Nặc Ngôn không tốt đẹp gì, thậm chí có thể cô ấy xuất thân từ một gia đình thiếu hoàn chỉnh.

Nên khi thấy Bạch Nặc Ngôn bỏ đi, trái tim cô rất đau đớn. Hai nữ sinh còn lại chẳng yêu mến gì Bạch Nặc Ngôn, thậm chí các cô ấy không tiếc lời miệt thị “ Cái kiểu người đó, có tốt với cô ta nữa, cô ta cũng chẳng thêm nhận đâu”

Dù Giang Tang Du không thêm bất cứ lời nào, nhưng cô biết, những lời nói xấu sau lưng của các cô, Bạch Nặc Ngôn nhất định sẽ luôn đặt trong lòng.

Cô lại tự vấn lương tâm, cô đúng là đã sai rồi, tại sao cô lại trách Bạch Nặc Ngôn chứ. Dù Mạnh Tân Duy thích Bạch Nặc Ngôn, nhưng đó đâu phải lỗi của Bạch Nặc Ngôn chứ, cô không nên trút toàn bộ ghen tị và thù hận lên cô ấy. Tình bạn vốn quan trọng nhất, tại sao cô lại để bản thân làm ra loại chuyện xấu hổ thế này.

Chuyện ngoài ý muốn của Giang Tang Du chính là, ngay hôm sau, thậm chí Bạch Nặc Ngôn còn xin chuyển chuyên ngành, đến mức này thì cô không nhịn nổi nữa, cô tìm gặp Bạch Nặc Ngôn bằng được.

Sau khi tan học, cô chặn Bạch Nặc Ngôn ở ngoài cửa lớp.

Bạch Nặc Ngôn chỉ lướt mắt nhìn cô, ánh mắt rất lạnh nhạt, vẻ mặt rất thản nhiên.

- Tôi rất muốn xin lỗi cô, cô không nên đối xử với cô như vậy. Chúng ta xí xóa nhé, quay lại giống như trước được không?

Giang Tang Du suy đi tính lại cũng không biết phải mở miệng thế nào, cô rất ảo não, chỉ biết lựa lời nói vậy.

- Tôi chẳng nhớ cô đã sai chỗ nào.

Bạch Nặc Ngôn xiết chặt thêm quyển sách trong tay.

- Ý cô là đã tha thứ cho tôi rồi phải không?

Cô mừng rỡ, bạn bè sao có thể tuyệt tình với nhau thế chứ.

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Cô hiểu lầm rồi, ý tôi là cô vốn không tồn tại trong cuộc sống của tôi.

Giang Tang Du nhú mày:

- Cô vẫn giận tôi à? Tôi biết tôi sai rồi, cô tha lỗi cho tôi nhé.

Bạch Nặc Ngôn nhăn mặt, hít sâu rồi nói:

- Cô có thể đừng mãi cái kiểu ngây thơ vô tội như vậy được không?

Ngữ khí của cô rất cay nghiệt, Giang Tang Du chỉ còn biết đứng ngây ngốc nhìn cô.

Bạch Nặc Ngôn đã định xoay người bỏ đi, nhưng lại sợ Giang Tang Du vẫn tiếp tục lằng nhằng, nên quyết định một lần nói rõ luôn mọi chuyện:

- Cô biết không? Tôi ghét nhất là cái điệu bộ ngây thơ vô tội lương thiện thực nữ của cô đấy. Cô muốn cho cả thế giới biết cô tốt đẹp chứ gì, nên cô mới đưa người ta hết cái này đến cái khác, mà chẳng thèm xem người ta có cần không. Cứ nhìn cái bộ dạng Thiên sứ của cô ấy, như thể toàn bộ người trên thế giới phải luôn luôn che chở chăm chút cho cô vậy. Điều kiện gia đình cô tốt, cha mẹ yêu thương cô, cô muốn gì được nấy, dĩ nhiên cô có thể lương thiện vô cùng. Nếu tôi được sinh ra và lớn lên trong hoàn cảnh đó, so với cô tôi còn có thể trở nên tốt đẹp hơn cơ. Nhưng vì tôi không bao giờ có những thứ đó, nên cô đừng đem mấy thứ của cô ra kích thích tôi chứ. Trời sinh tính tôi đã hay đổ kỵ, hay ghen tức rồi, tôi không thể chấp nhận bất kỳ ai sống thoải mái hơn tôi đâu, nên cô đừng lượn lờ cạnh tôi làm tôi ngứa mắt nữa. Mỗi lần thấy cô, trong lòng tôi chán ghét vô cùng, mà còn phải giả vờ tươi cười với cô. Tôi hiện giờ không thích giả dối đâu, nên cô làm ơn tránh xa tôi ra.

Khóe mắt Giang Tang Du hồng hồng:

- Tôi đâu có... Tôi chỉ muốn giúp đỡ cô, thấy cô vất vả như vậy, nên tôi mới mua thêm cho cả cô...

Hai mắt Bạch Nặc Ngôn tròn trắng:

- Vừa rồi tôi không hề phủ nhận sự tốt bụng của cô nhé, nhưng cô đừng có tỏ ra khinh người như vậy. Cô vốn tốt đẹp, trời sinh tính tôi đã ác độc, cô đừng có đòi làm bạn tôi.

Bạch Nặc Ngôn còn muốn nói tiếp, nhưng Giang Tang Du đã nín cánh tay cô:

- Tôi không tin, cô không phải người như thế, có phải có chuyện gì xảy ra không? Cô nói cho tôi biết đi, tôi có thể giải thích giúp cô mà.

Bạch Nặc Ngôn hất tay Giang Tang Du ra:

- Tận cùng của ngây thơ chính là ngu ngốc đấy, tôi còn phải nhắc cô lần nữa không?

Giang Tang Du lại tỏ vẻ tội nghiệp nhìn cô:

- Cô thật sự nghĩ tôi như vậy sao?

- Đúng đấy.

Bạch Nặc Ngôn dứt khoát trả lời.

- Tôi ghét tất cả mọi thứ của cô, lại càng ghét con người cô.

Giang Tang Du vẫn không chịu thừa nhận:

- Tại sao? Tại sao chứ? Tôi chỉ muốn đối xử thật tốt với cô, chỉ đơn giản thế thôi mà.

- Nếu đã nói đến thế rồi, thì tôi cũng tiết lộ với cô một chuyện cực hay nhé. Không phải vốn có rất nhiều niên trưởng thích cô sao? Cô biết tại sao tất cả bọn họ đều chuyển sang theo đuổi tôi không?

Cô lại càng cười lớn.

- Bởi vì tôi đã miêu tả về cô với bọn họ, xấu xa thậm tệ đến mức không ai nhìn nổi, vậy tự nhiên họ sẽ phải bỏ rơi cô thôi. Còn cái người mà cô luôn tâm niệm niệm Mạnh niên trưởng đó hả, cô có biết anh ta đối xử với tôi tốt gấp mấy lần cô không.

Giang Tang Du cắn môi nhìn cô, cái câu cuối cùng đó, thật vô cùng khó nghe.

- Cô thật sự ghét tôi đến thế sao?

- Tất nhiên. Tôi ghét cô đã lấy mất mọi thứ đáng lẽ thuộc về tôi.

Bạch Nặc Ngôn lúc này không cần quan tâm đến hình tượng của mình một chút nào nữa.

Giang Tang Du cứ khóc mãi, nước mắt chảy chan chứa trên khuôn mặt cô, nhưng dù thế nào, cô vẫn không chấp nhận sự thật này. Trong cuộc đời, lần đầu tiên cô muốn thật tâm đối xử tốt với một người, muốn chia sẻ mọi điều tốt đẹp may mắn của mình với cô ấy, nhưng kết quả cô nhận được lại chỉ có thế.

Bạch Nặc Ngôn vẫn càng bực mình.

- Đừng có đem nước mắt của cô ra để lừa phỉnh tôi, còn lâu tôi mới bị cô quay vòng vòng nhé.

Bạch Nặc Ngôn cứ như vậy mà ôm sách bỏ đi, vừa đi cô vừa thở dài, cứ như vậy đi. Bản thân cô không thích Giang Tang Du, càng không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với Giang Tang Du. Bất kể những lời cô nói ra là thật lòng hay giả dối, quan trọng nhất chính là cô không muốn gặp lại Giang Tang Du.

Giang Tang Du đau lòng đến mức ốm nặng.

Dường như mọi chuyện xảy ra như một phản ứng dây chuyền, đúng lúc đó, Trình Nghi Triết, một người mà Giang Tang Du chưa từng nghe nói đến, đột nhiên tỏ tình với cô.

Cô lập tức từ chối.

Cô không còn chút hứng thú nào nữa.

Thật ra cô còn chưa biết Trình Nghi Triết trông như thế nào, học chuyên ngành gì, vì sao thích cô. Nhưng quan trọng là, cô không có nổi đến nửa điểm quan tâm.

Từ ngày đó, Giang Tang Du không còn liên lạc với Bạch Nặc Ngôn nữa.

Cô cũng nghe được một số tin tức của Bạch Nặc Ngôn, cũng biết được cô ấy đang rất nổi tiếng, kiếm được rất nhiều tiền.

Mà dường như Mạnh Tân Duy luôn theo Bạch Nặc Ngôn, cuối học kỳ năm đó, Mạnh Tân Duy tham gia tất cả các cuộc thi lớn nhỏ trong trường, vì điểm trung bình môn của anh quá thấp, nên không cách nào khác, anh buộc phải tham gia thi đấu để tăng nhanh thành tích, đủ điều kiện đi du học.

Không lâu sau, Mạnh Tân Duy ra đi.

Bạch Nặc Ngôn cũng coi cô như người xa lạ.

Tất cả những mong ước của cô, đều không thể đạt được.

Tình bạn hay tình yêu, cô đều không đạt được.

Từ lâu, Giang Tang Du luôn nghĩ, cô rõ ràng không làm gì sai, tại sao cô lại không thể oán giận Bạch Nặc Ngôn.

Sau đó cô nhận ra, sâu trong nội tâm cô luôn thương xót Bạch Nặc Ngôn.

Dù Bạch Nặc Ngôn có nhẫn tâm với cô đến đâu, nhưng có một số việc, Bạch Nặc Ngôn sẽ không bao giờ làm hại cô, cô luôn tin tưởng Bạch Nặc Ngôn. Nhưng sợ rằng, Bạch Nặc Ngôn sẽ không bao giờ thích cô.

Trong cuộc sống luôn tồn tại rất nhiều thứ bất bình đẳng, giống như tình yêu vậy, giống như tình bạn vậy, người bày tỏ đầu tiên, mãi mãi sẽ phải chịu thua thiệt.

Giống như một giấc mơ, kỳ lạ chính là một khi đã rơi vào đó, sẽ luôn luôn nhưng nhớ.

Giang Tang Du nghĩ, dường như hình ảnh Bạch Nặc Ngôn đơn độc, một mình kéo lê cái vali, vì hành lý quá nặng, người cô nghiêng xiêu nghiêng vẹo sang một bên, hình ảnh đó đã in sâu cắm rễ trong tâm trí cô. Nhưng từ Bạch Nặc Ngôn luôn luôn toát ra một dũng khí, dũng khí đó khiến Giang Tang Du luôn ghi nhớ.

Có kiểu người, luôn giấu tất cả mọi thứ trong lòng.

Sau đó, cuối cùng Giang Tang Du cũng hiểu được, Bạch Nặc Ngôn thật sự rất ghét cô, muốn tránh xa cô, vậy mà cô còn muốn xấn lại làm thân, cô bị ghét như vậy là hoàn toàn xứng đáng.

Chương 21

Mạnh Tân Duy nhận ra từ lúc lên xe, tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn cực vui vẻ, đúng là rất tốt nhé, không hề nói quá chút nào. Anh chỉ biết lắc đầu, chẳng thể hiểu nổi trong đầu Bạch Nặc Ngôn chứa những gì.

Niềm vui chẳng ai có thể hiểu nổi đó, thực ra nguyên nhân lại đơn giản như một tờ giấy trắng.

Đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, anh đạp gấp phanh xe.

- Em vừa nói chuyện gì với Giang Tang Du vậy?

Anh nhú mày, nhếch môi thành một nụ cười thần bí.

Cô quay sang nhìn lại anh:

- Sao anh biết em đã nói chuyện với cô ấy ?

- Chân trước em vừa đi ra, chân sau cô ấy cũng ra theo. Lúc em về trên mặt còn viết rõ “ Tội thật sáng khoả” nữa đấy, thường trong những hoàn cảnh như thế này, miệng lưỡi của em hoạt động cực linh hoạt nhé.

Cô khẽ “Hừ, hừ” hai tiếng.

- Đừng có đoán già đoán non em thế.

Mạnh Tân Duy chỉ kín đáo khẽ cười, tiếp tục lái xe.

Cô day day nhẹ mũi mình, bỏ qua vẻ mặt khiến cô đang rất khó chịu.

- Anh thấy em đứng cạnh Giang Tang Du, cô ấy luôn là khuôn nữ đoan trang lương thiện, còn em giống như hóa thân của nữ đại ma đầu đúng không, nên vừa nhìn anh đã biết em bắt nạt cô ấy ?

Anh trầm mặc trong chốc lát, dường như cô rất dễ tâm đến vấn đề này. Thật ra khi cô đứng bên cạnh Giang Tang Du, cô không hề thua kém Giang Tang Du chút nào, mặc dù cách ăn nói của cô khá ngang ngược và mạnh mẽ, nhưng giọng nói phát ra lại không một chút chua ngoa. Chẳng qua cô vốn quá dễ ý, quá cuồng điệu chuyện này, khiến người nghe cho rằng đó thật sự là suy nghĩ của chính cô.

Thế nhưng, dù cô tự đưa ra một lời lý giải cho hành động của mình, nhưng cô lại luôn hi vọng sẽ có người phủ nhận điều đó, cô luôn cuồng điệu rằng con người cô vừa xấu xa, vừa ích kỷ, nhưng nhìn từ mọi góc độ đều thấy, cô luôn giấu mọi chuyện tận sâu trong đáy lòng.

Cô không chấp nhận bản thân có bất kỳ điểm nào tương tự Giang Tang Du.

Anh quan sát cô từ gương chiếu hậu, gương mặt cô vẫn tỏ ra thần nhiên, dù tâm trạng có rối bời thế nào, cô vẫn luôn có thể chung ra một kiểu biểu cảm như vậy.

Anh khẽ thở dài:

- Không sao, dù em có bắt nạt cũng chẳng thể gây ra chuyện gì to tát.

Cô trừng mắt mạnh mẽ lườm cái người đang nhận xét về cô.

Nên anh nhanh nhẹn để thêm một câu:

- Ý anh là, dù em có là người ích kỷ, em chắc chắn sẽ không bao giờ gây sự với ai, cũng không để ai tổn thương em, người ích kỷ càng không bao giờ tự sỉ nhục tự đã kích bản thân đâu.

- Chuyện!

Cô vẫn chẳng thấy thoải mái hơn, lại không thể phát hỏa được, chỉ có thể mím môi:

- Anh quả là hiểu em nhé.

- Anh tạm coi đó là một lời khen.

Trong lòng cô âm thầm năg anh ta một lượt từ đầu đến chân, cho nên anh ta làm ơn hãy tự giác hơn chút đi.

Cô ôm chặt túi xách, xoay mặt chuyển sang hướng bên ngoài cửa sổ. Tâm trạng hiện nay của cô đang cực kỳ bức xúc, tốt nhất là hãy quan sát sắc mặt cô trước khi nói nhé.

Trở lại Khinh Vân, cô đi thẳng xuống xe, để lại cho anh ta một bóng lưng. Hừ hừ, trước mặt cô còn dám nói thế, khen cô một câu thì chết à.

Mạnh Tân Duy dõi theo bóng cô, bắt đầu đi lắc đầu, rõ ràng là vẻ đẹp như tiểu thần tiên, tính tình cứ như trẻ con, động chút là giận.

Lần nào cũng vậy, rõ ràng đang nổi giận, nhưng cô không bao giờ chịu biểu lộ, cứ vờ như không có.

Anh nở má, quay đầu xe, nhìn lại một lượt mới chịu rời đi.

Bạch Nặc Ngôn đi về hướng biệt thự, mới được vài bước, cô nhìn lại điện thoại trên tay. Cô dừng một lát, rồi gọi điện báo với Uông Đan đêm nay cô sẽ không về, sau đó xoay người nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Cô lại nhận được tin nhắn trả lời, cô thấy kỳ lạ, có sao hôm nay anh ta lại hăng hái trả lời tin nhắn của cô chứ. Chẳng lẽ người này gặp chuyện gì vui khiến tâm trạng đột nhiên sáng khoái? Nghĩ đến đây, cô đập tắt tâm tình, nguyên rủa anh ta, còn lâu mới có chuyện tốt nhé, chắc anh ta lại bị từ chối, nên mới nhớ đến cô, nghĩ như vậy, cô cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Cô nghĩ về chuyện anh vừa trở về đã tìm đến cô, trong lòng lại có chút tự hào.

Từ hồi còn học năm thứ nhất cao trung, một lần cô đi tản lên thị trấn học thêm. Cô đứng bên đường bắt xe, vừa giờ tay lập tức có rất nhiều xe trên đường đỗ lại mời cô. Đó có thể là lần đầu tiên trong đời cô đi nhờ xe. Cảm giác của cô lúc đó thật kỳ diệu. Bao nhiêu xe như vậy, cô vừa giờ tay, lập tức họ đều dừng lại chờ đón cô. Loại tình huống vốn chẳng hề có ý nghĩa này lại để lại cho cô cảm giác tự mãn: Cô rất đặc biệt, dường như sự hiện diện của cô có ảnh hưởng cực lớn, dù cô rất ngượng khi phải nói ra điều này nhé.

Suy nghĩ của cô ngày đó, chẳng qua là lừa mình dối người.

Cô đứng được một lúc, rồi lại đắn đo, có nên đi ra phòng bảo vệ để chờ không nhỉ. Cô suy đi tính lại thật lâu, cuối cùng vẫn đứng nguyên tại chỗ. Chính giờ phút này, trong lòng cô bất chợt dậy lên một nỗi sợ hãi mơ hồ, cô sợ cuộc sống của mình rồi sẽ trở nên như vậy, không tiến không lùi, không biết rồi sẽ đi về đâu.

Đèn xe chói mắt chiếu thẳng lên mặt cô, cô nhanh tay che mắt, khi ánh đèn đã bớt đi, cô mới tức giận nhìn về phía chiếc xe.

Cô giận dữ đi tới, rất muốn, rất muốn, vô cùng mong muốn, ném thẳng túi của cô vào cái xe kia, dù túi có hỏng, thì cũng được hả giận trong lòng.

Nhưng cuối cùng cô chỉ nhìn Trình Nghi Triết, hé môi nở một nụ cười quyến rũ:

- Anh Trình thật yêu thương Ảnh Nhi, vừa đưa “Tiên nữ” về nhà đã đến tìm Ảnh Nhi, Ảnh Nhi cảm thấy vô cùng cảm động.

Cho anh ta ghé tòm mà chết đi! Nhưng cũng thành công tự làm bản thân buồn nôn đến chết.

Một tay Trình Nghi Triết vẫn đặt trên vô-lăng, một tay anh ta gác trên cửa kính, anh cười cười nhìn cô.

- Đừng hát cái lương để chào đón anh thế chứ, anh sẽ xúc động phát khóc đấy.

Cô nhin lăm mới không đá một phát vào thành xe, đi vòng sang bên kia, mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Cô vừa ngồi xuống, định thắt dây an toàn theo thói quen, lại nghĩ đây là vị trí Giang Tang Du vừa ngồi, cô lập tức cảm thấy không thoải mái, cũng không thắt dây an toàn nữa, môi mím lại không nói câu nào.

Sắc mặt cô khá khó coi, lướt mắt nhìn anh, cô lại tự dè bủ bản thân, cô mặt nặng mày nhẹ cho ai xem chứ, người ta cũng đâu có thiếu nợ cô.

Sắc mặt cô mới khá lên đôi chút, nếu nhìn từ góc độ của Trình Nghi Triết mà suy nghĩ thì lại là chuyện tốt nhé. Trong mắt anh, cô được ngồi ở vị trí Giang Tang Du vừa ngồi đã là vinh hạnh mười đời của cô mới đúng, vì cái gì mà cô vẫn còn oán hận, vẫn còn giận dữ, vẫn còn bất mãn chứ?

Một lần nữa cô đang tự nhìn nhận lại địa vị của bản thân, Trình Nghi Triết đột nhiên mở miệng:

- Rốt cuộc Mạnh Tân Duy hào phóng thế nào ?

- Gì cơ?

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Anh nhếch môi.

- Lúc em lên xe anh ta, nét mặt đầu có “toàn bộ thế giới đều thiếu nợ em” như bây giờ.

Cô cần môi, cô ngẫm hiểu ý anh, là Mạnh Tân Duy tặng cô chi phiếu giá trị lớn hơn, nên cô mới vui vẻ lên xe Mạnh Tân Duy như vậy.

Giờ phút này cô còn biết làm gì, ném thẳng cái túi này vào mặt anh ta, sau đó gào thét, la khóc ầm ĩ, hỏi tại sao anh ta có thể nghĩ về cô như vậy, cho anh ta biết cô là một trung trinh liệt nữ nhé, vừa nói phải vừa nhỏ vài giọt nước mắt nữa chứ.

Biến đi!

Trong lòng buốt giá, cô nhìn anh không hề sợ hãi.

- Anh Trình đây chuẩn bị tặng thù lao cho em à?

- Tham lam vô độ chẳng hay ho gì đâu.

Cô nghịch nghịch móng tay.

- Chim chết vì mồi, người chết vì tài, có gì không tốt?

Trình Nghi Triết nhìn thấy ánh đèn xe chọt lóe qua khuôn mặt cô, giọng cô quá bình thản, khiến anh không thể phân biệt thật giả, nên chỉ hỏi một câu không liên quan:

- Bạch Nặc Ngôn, anh rất muốn biết, em rốt cuộc có thật sự biết cách nói dối không.

- Đối với anh, em luôn rất thành thật.

Cô chỉ không thành thật nhất, với chính bản thân cô thôi.

Về đến Vân Thành, Trình Nghi Triết cất xe vào tầng hầm, rồi cùng cô bước vào thang máy.

Đã từ lâu, cô vẫn thích tình huống này, hình ảnh anh và cô cùng phản chiếu trong gương, khiến cô nảy sinh ảo giác, họ vẫn luôn bên nhau, họ rất xứng đôi, không phải là kiểu quan hệ không thể tiết lộ, mà có thể thân nhiên ở cùng nhau. Nhưng hôm nay, cô tuyệt đối không muốn nhìn vào gương, tâm trạng của cô thật dễ dàng bị ảnh hưởng, dù cô vờ như không thêm đề ý. Lời Trình Nghi Triết vừa nói đã tổn thương cô, dù cô vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thương hiệu thời trang “Thời gian thủy sắc” tổ chức một show thời trang nhằm quảng bá cho bộ sưu tập mới, muốn mời Ảnh Nhi làm khách mời kiêm người mẫu xuất hiện trong chương trình. Ảnh Nhi thường ít khi xuất hiện trước ống kính, cô luôn cố gắng hạn chế xuất hiện trong các sự kiện công chúng, vì vậy đối tác khi gửi lời mời luôn thấp thỏm mong chờ, có lẽ vị trí của Bạch Nặc Ngôn trong giới giải trí cao hơn cô tưởng. Không giống như các minh tinh khác dùng trăm vạn chiêu trò nhằm lăng xê tên tuổi, dù là hoạt động quang minh chính đại hay mờ ám phía sau, Ảnh Nhi hết lần này đến lần khác đều như muốn đẩy toàn bộ vinh quang cho kẻ khác, thế nhưng nhân khí của cô trong lòng công chúng vẫn không hề thua kém bất cứ ai. Cho nên mới nói cô chẳng giống ai.

Dạo này tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn có vẻ không tệ, nên Uông Đan tự ý nhận lời mời của khách hàng, tuy nhiên cô cũng không từ chối, hoặc là cô đã quên mất mình có quyền được từ chối.

Phía sau sân khấu, trợ lý trang điểm đang quay cuồng vừa trang điểm vừa chỉnh sửa trang phục, động tác cực nhanh. Hậu đài dường như vô cùng hỗn loạn. Người mẫu vừa sửa sang lại y phục đã lập tức lao ra ngoài sân khấu, cảm giác như đang giành giật từng giây. Bạch Nặc Ngôn là khách mời tiêu biểu rất được mong đợi nên xuất hiện sau cùng, hiện đang được hóa trang. Cô thích cảm giác yên lặng quan sát người ta biến cô trở nên kỳ kỳ quái quái, chẳng qua trang điểm đậm như vậy khiến cô cảm thấy hết sức phiền toái, vì sẽ mất công tẩy trang rất lâu.

Cô chỉ thích trang điểm nhẹ nhàng, thường chỉ thoa chút son môi, cùng một chút kem dưỡng da... cùng lắm là đánh chút phấn, cô không bao giờ đánh mắt.

Mỗi lần tham dự hôn lễ, khi nhìn thấy cô dâu trên mặt là ba tầng phấn, trong đầu cô tự hỏi liệu anh chồng không biết có sợ quá mà nôn luôn trên người cô ta không nhỉ?

Rồi cô lại tự dè bieu bản thân, người ta thường chỉ đến tán dương vẻ đẹp của cô dâu, sao cô tự nhiên lại thích đi tìm hiểu đánh giá nội tâm của người ta

chứ, mặc dù cô rất biết nhìn người nhé (không được buồn nôn).

Suy nghĩ lan man hồi lâu, cuối cùng cô nhìn vào gương, cũng may trang điểm không đậm như cô tưởng tượng. Có lẽ vì đây là bộ sưu tập thời trang xuân hè, chủ yếu là váy, chất liệu ren và chiffon là hai chất liệu rất được ưa chuộng hiện nay. Loại vải này mịn màng như lụa. Cô rất thích cảm giác trơn mịn này, chỉ cần nhẹ nhàng cời ra, làn váy như một dòng nước sẽ từ từ chảy xuống trên cơ thể cô, mang đến cho cô cảm giác kỳ diệu khó tả.

Chiếc váy trắng mịn, khiến cô dường như cũng trở nên trắng mịn hơn.

Sau khi đã sửa soạn chỉnh chu, Bạch Nặc Ngôn mới bước lên sân khấu chữ T. Cô hơi khấn trương, dù sân khấu chữ T không quá cao, nhưng luôn khiến người ta có cảm giác có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Hồi nàg học bơi ở trường đại học cũng vậy, chỉ cần bước xuống nước, cô có cảm giác mình có thể chết đuối bất cứ lúc nào. Giờ phút này, cô muốn thờ dài, hóa ra cô vẫn còn sợ chết.

Cô thư thái bước đi vài vòng trên sân khấu, sau đó MC mời vài người nào đó lên sân khấu, rồi cảm ơn một vài quan khách có mặt đã quan tâm đến sản phẩm của hãng, cuối cùng mới tuyên bố show diễn đã thành công tốt đẹp. Cô chẳng thích thế, cảm giác chẳng khác gì khi tham gia hội thao của trường học, kết thúc buổi lễ, ban lãnh đạo nhà trường sẽ luôn lên tuyên bố một câu: “Đại hội thể dục thể thao năm X đã thành công viên mãn”. Thành công ở chỗ nào, sao cô không thấy?

Đồng thời cô cũng nghe được vài chuyện khiến cô hứng thú. Nghe nói con trai của tổng giám đốc Trình chi nhánh Bắc Lâm vốn ra nước ngoài nhiều năm nay đã về nước. Cô tò mò quan sát anh chàng ngồi hàng ghế thứ nhất đang bước lên sân khấu chữ T. Nụ cười trên khóe môi Bạch Nặc Ngôn trở nên khó hiểu đến mức không thể lý giải, vì anh ta ngồi vị trí bên cạnh Trình Nghi Triết, lúc này anh đang chống cằm, nhìn cô bằng ánh mắt chán không bằng chết. Anh ta có thật đang nhìn cô hay không cô cũng không dám chắc, ánh mắt anh ta đúng là nhìn về hướng cô, nhưng biểu cảm và động tác giống như đang giết thời gian.

Trình Nghi Bắc phát biểu, một câu cô cũng không nghe thấy, cô ghét nhất cái bộ dạng tỉnh tỉnh tướng tướng của người này, làm tốt chắc chỉ khen ngợi được một hai câu, mà chuyện sai thì đổ hết trách nhiệm cho cấp dưới, chỉ biết ăn sung mặc sướng nhậu nhẹt phê phờn.

Kết thúc show diễn, nhà thiết kế và đối tác thân chinh tặng cô chiếc váy đang mặc, kèm theo là hai chiếc váy khác vẫn chưa tung ra thị trường, vì khá thích kiểu dáng của trang phục, nên cô không biết làm gì hơn là tiếp nhận. Thế nhưng thời tiết chẳng chiều lòng người, cứ mặc chiếc váy này, cô thấy hơi lạnh, nhưng nếu không mặc cô lại luyến tiếc hương thụ cảm giác được xinh đẹp, thật đau lòng mà, phụ nữ muốn xinh đẹp cũng phải trả giá thật đắt.

Theo thông lệ, sau chương trình biểu diễn luôn tổ chức một bữa tiệc, Bạch Nặc Ngôn thường không thích xuất hiện trong các bữa tiệc kiểu này, nhưng hôm nay lại là ngoại lệ.

Uông Đan dọn dẹp đồ đạc giúp cô, thuận tay khoác thêm áo cho cô.

- Sao hôm nay lại tự nhiên đôi tính thế?
- Cả ngày cứ ngồi nhà buồn chán sợ sẽ mọc nấm luôn.
- Cô cũng đâu có suốt ngày ở nhà.

Bạch Nặc Ngôn cười cười:

- Ý tôi là cô mới suốt ngày ở nhà mọc meo đấy, nên hôm nay mới đưa cô ra ngoài giải ngố.
- Ôi, cô thật vĩ đại nhé, vì tôi mà hi sinh bản thân, tham gia bữa tiệc nhằm chán này.
- Không cần quá cảm động vì tôi đâu.

Uông Đan chỉ còn biết lắc đầu và câm nín.

Thật ra, mục đích của Bạch Nặc Ngôn chỉ đơn giản là tiếp cận nghiên cứu thêm về Trình Nghi Bắc và Trình Nghi Triết, cụ thể là tìm hiểu về vấn đề gì, cô cũng không rõ, người nhà người ta sao tự nhiên cô mất công nghiên cứu chứ.

Bước vào trong hội trường xa hoa , Bạch Nặc Ngôn không thèm đếm xỉa đến một ai, ngồi thẳng vào ghế bên cạnh Trình Nghi Bắc.

Thật ra, diện mạo của Trình Nghi Bắc và Trình Nghi Triết có nhiều nét giống nhau, nhưng Trình Nghi Bắc mang phong thái trẻ trung hơn, trên người toát ra khí chất điềm đạm, không rõ vui buồn, trong khi bên cạnh là Trình Nghi Triết, dù đáng vẻ đến 6 phần tương tự, nhưng Trình Nghi Triết dường như cường tráng hơn.

Trong lòng cô than thầm, gen của Trình gia thật khinh người, trực tiếp loại bỏ toàn bộ gen của mẹ bọn họ rồi.

Bạch Nặc Ngôn nhắc một ly rượu đưa tới, đặt lẫn với những ly rượu ngổn ngang trên bàn, sau cùng nhìn Trình Nghi Bắc chào hỏi:

- Lần đầu được gặp gỡ với tổng giám đốc Trình, vô cùng vinh hạnh.
- Không dám, tôi chỉ về đây chơi vài ngày, danh hiệu “tổng giám đốc Trình” thật quá nặng nề.

Bạch Nặc Ngôn nhấp môi một chút rượu, nhìn Trình Nghi Bắc uống cạn ly, chột sáng tỏ.

Từ lượng của Trình Nghi Triết rất cao nhé.

Bạch Nặc Ngôn ngồi ở vị trí đối diện với Trình Nghi Triết, xem ra người em họ này cũng được thừa hưởng gen uống rượu di truyền của Trình gia, nhưng cô cảm thấy, kiểu người như Trình Nghi Bắc phải tiếp xúc lâu mới có thể hiểu hết, con người này, thoát nhìn vô hại, nhưng lại ẩn giấu một năng lực phi thường.

Cô im lặng ngồi xem họ tán thưởng lẫn nhau, nhấm nháp chút ít thức ăn, vui vui vẻ vẻ.

Rượu hảo hạng, đồ ăn hấp dẫn, trai đẹp, cần gì có này.

Hơn nữa, ở đây không chỉ một, đẹp trai có đến tận hai người nhé.

Trình Nghi Bắc uống khá nhiều, khuôn mặt thoáng đỏ hồng, nhưng có vẻ vẫn chưa quá say.

Bạch Nặc Ngôn hé môi nở một nụ cười duyên dáng với Trình Nghi Bắc, rất vô tình kéo ngực váy của mình xuống thấp hơn một chút. Cô liếc mắt nhìn qua, thấy Trình Nghi Triết đang nhướn mày lườm cô, cô lại vờ như không thấy, tiếp tục chuyện trò với Trình Nghi Bắc. Cô hỏi thăm đôi điều về nền văn hóa Đức, cô nghe nói đàn ông Đức rất chiều chuộng bạn gái, còn có một câu nói nổi tiếng về họ “Người đàn ông kiếm tiền vì người đẹp trong lòng họ”, cách chiều chuộng này rất thực dụng nhé, so với tiền thì có gì để mình chứng chân tình hơn chứ.

Nên nhớ, người đàn ông tình nguyện đưa tiền cho cô tiêu, mới là người thật lòng yêu cô.

Trình Nghi Bắc chẳng nói câu nào để trả lời cô, thái độ buông thả, nhưng không một lần nhìn thẳng vào cô.

Một lúc sau, bản thân cô cũng mất hứng, nên xin phép rời khỏi bàn ăn.

Cô vừa đi, Trình Nghi Triết đã lắc đầu.

- Lần này ở lại bao lâu?

Trình Nghi Bắc cười cười:

- Em vẫn sẽ đi.

- Tránh né không phải là cách hay đâu.

Trình Nghi Bắc thở dài:

- Lần tránh vẫn tốt hơn, em không có khả năng thích ứng như anh, vừa có thể vùng vẫy như cá gặp nước trên thương trường, vừa có thể thương thức người đẹp.

Trình Nghi Triết nhếch miệng cười.

- Mong muốn em trở về, tâm nguyện đó của chú Hai chắc em không phải không biết.

Thái độ của Trình Nghi Bắc trở nên vui vẻ hơn.

- Em vẫn tưởng anh sẽ chú ý đến nửa câu sau cơ.

Trình Nghi Triết mấp máy môi, tuyệt nhiên không dả động đến câu nói vừa nghe.

- Xuất ngoại hai năm, cách nhìn người của em đã thay đổi.

- Sao anh biết?

Trình Nghi Bắc rất tò mò.

- Anh vẫn chưa từ bỏ cái cô Giang Tang Du đó ư? Thật không giống tác phong thông thường của anh nhé.

- Có gì khác nào?

Anh tự ngẫm lại.

- Người con gái anh sẽ lấy làm vợ là Giang Tang Du, chuyện này anh chưa bao giờ đổi ý, còn về phần những người khác, ... đến lúc đó, tự nhiên sẽ không còn quan hệ.

- Như vậy mà được à?

Trình Nghi Bắc nhíu mày.

- Em nghĩ yêu một người là phải toàn tâm toàn ý, nếu đã yêu thì hãy đoạn tuyệt mọi mối quan hệ với những cô gái khác.

Trình Nghi Triết nhìn anh thật lâu.

- Thím nói tính cách của em không giống cô, cũng chẳng giống chú, rất chính xác.

- Ý anh chẳng qua ám chỉ em vẫn ngây thơ?

Trình Nghi Bắc không ngần ngại chút nào.

- Con người em là thế, khi yêu em chỉ muốn dành trọn tình yêu cho một người, không dây dưa với bất kỳ người con gái khác.

- Quan hệ của em và Đỗ Trạch Văn đến đâu rồi?

Trình Nghi Bắc trầm mặc hồi lâu mới trả lời:

- Có lẽ, em và cô ấy sẽ chẳng thể cùng nhau đi đến cuối đời.

- Vì sao? Có chuyện gì xảy ra à?

Anh lắc đầu:

- Chắc vậy. Dường như cô ấy không hề muốn kết hôn với em.

- Em vẫn trẻ mà, lo đến chuyện đó làm gì?

Trình Nghi Triết như còn thấy chưa đủ, tiếp tục bổ sung:

- Ngàn vạn lần xin em đừng kết hôn sớm, nếu không mẹ anh sẽ ca cẩm anh đến chết mất.

- Chính anh cũng đâu sống ở nhà, anh sợ gì?

- Trên thế giới vẫn tồn tại một thứ gọi là điện thoại di động.

Trình Nghi Bắc cười vang.

- Em nhất định sẽ nhanh chóng kết hôn, em rất thích được nhìn lại bộ dạng sợ mẹ của anh.

Trình Nghi Triết nhìn anh, im lặng không nói thêm câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Khi Bạch Nặc Ngôn quay lại phòng tiệc, Trình Nghi Bắc đã biến mất tăm, cô chỉ biết mở to hai mắt, rồi đành ngồi xuống bên cạnh Trình Nghi Triết. Thức ăn trên bàn vẫn chưa được đụng đũa, mặc dù đa số là các món salad và gỏi, cùng với vài ly nước hoa quả được trang trí tinh xảo. Cô dùng đũa gắp một ít nộm chua cay lên ăn thử. Cô rất thích món này, chua chua cay cay mát mát. Dù cô đã từng vì ăn quá nhiều nộm chua cay mà phải trả giá đắt, nhưng trí nhớ cô luôn luôn tự lựa chọn loại bỏ cảnh báo trên.

Mùa xuân năm đó, khi cô dự hôn lễ tại một khách sạn 5 sao, thức ăn ở đó khó nuốt muốn khóc, cô chẳng biết làm gì khác, ngoại trừ tiếp tục thưởng thức món ăn duy nhất có thể nuốt được là món nộm chua ngọt, kết quả là cô bị đau bụng mất 10 ngày, đúng là được chẳng bằng mất. Thật ra ăn dầm không có hại, nhất là khi đã được nấu chín, thành vị chua dịu, ăn rất ngon.

Được ăn ngon, tâm trạng cũng khá hơn.

Sau khi cô quay lại, vài vị khách trên bàn cũng chủ động đến cáo từ Trình Nghi Triết.

Vậy nên cũng dễ nói chuyện hơn.

- Em họ anh đi đâu rồi?

- Thật khó để được em để mắt, sau này anh sẽ dẫn cậu ta đến chào hỏi em.

Anh vẫn ngồi dựa vào ghế, tư thế cũng không nghiêm chỉnh như cũ, hai tay đặt tùy tiện, hờ hững nhìn cô.

Cô mỉm cười.

- Anh và em họ anh thật giống nhau.

- Thì sao?

- Bảo sao các anh đều họ Trình.

Anh chỉ biết thở dài oán thán:

- Thật không phải, phát hiện của em, dường như ai ai cũng đều đã biết.

Bạch Nặc Ngôn sắc mặt một cái, buông đũa, không ngừng ho khan.

Trình Nghi Triết lướt mắt nhìn quanh các món trên bàn.

- Đáng tiếc, đều bị em chộp nát rồi.

Cô vừa dứt ho, lại sắc mặt nữa, cổ họng vẫn còn hơi ngứa ngứa.

Cô không muốn ăn thêm bất cứ cái gì nữa, hết nhìn đôi đũa, lại nhìn anh.

- Anh ăn no chưa?

Trình Nghi Triết nhún mày.

- Lát nữa cùng đi tìm xem có chỗ nào bán cây đu đủ không.

- Mua cái đó làm gì ?

Cô vô cùng kinh ngạc.

Ánh mắt anh hứng thú vòng quanh ngực cô.

- Nghe nói ăn cái đó ngực sẽ lớn hơn đấy.

Cô khẽ nghiêng răng, nhìn lại ngực mình một chút.

- Có nhỏ hơn nữa vẫn to hơn ngực anh.

Anh lại gật gù.

- Nhưng vẫn chưa đủ lớn để người ta nhìn một cái đã nhận ngay ra là cô nàng ngu ngốc.

Cô lại càng nghiêng răng mạnh hơn, đúng là sỉ nhục, thì ra anh ta ngồi chờ ở đây để mắng cô đấy. Có mà anh ngu ngốc ấy.

Cô nổi giận không nhỏ, hô hấp cũng nặng nề.

Trình Nghi Triết cầm lấy áo khoác treo trên ghế, lừ mắt liếc cô.

- Em có đi không nào?

Anh cũng không định đợi lâu hơn nữa,

Cô thở dài một cái, đành đứng dậy, đi theo anh ra ngoài.

Bước ra ngoài đại sảnh, cô mới nhận nhiệt độ ngoài trời và nhiệt độ trong phòng vốn không cùng khái niệm. Cô vô cùng căm phẫn, sao vừa xong cô lại cho Ôn Đình về trước, không thì bây giờ cô ấy nhất định sẽ khoác thêm áo cho cô, đúng là lúc cô không trân trọng, mất đi mới tiếc nuối. Được rồi, chẳng qua cô không muốn Ôn Đình biết quan hệ giữa cô và Trình Nghi Triết, lí do vì sao đến chính bản thân cô cũng không muốn tìm hiểu kỹ, đại khái là lòng cô muốn giữ lại một góc nhỏ - những chuyện chỉ thuộc riêng cô, cô không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

Trình Nghi Triết đứng tựa bên cạnh cô, hơi liếc nhìn cô, ánh mắt thâm trầm lại chuyển sang hàng xe đỗ bên ngoài, không có động tác gì.

Hai tay cô ôm ngực, mấy cái xe kia thì đẹp gì chứ, không biết bây giờ cô đang rất lạnh không.

Ánh mắt cô không ngừng gắt gao đuổi theo cái áo khoác anh cầm trên tay, sao anh ta không ga lăng – dù chỉ một chút chứ?

Trình Nghi Triết chẳng hiểu vô tình hay cố ý bỏ qua ánh mắt rạo rực như lửa của cô, vẫn đứng yên, không có bất kỳ động tác khác.

Cô bỗng tủi thân nhớ lại một câu Tiểu Kiều từng nói với cô: “ Khi cảm thấy rất lạnh, hãy tự nói với bản thân, tôi không lạnh chút nào, tự nhiên sau đó sẽ không thấy lạnh nữa”

Cô liếc mắt, nhóc Tiểu Kiều mới có 4 tuổi, cô sao lại tin lời nói của một đứa trẻ chứ.

Cuối cùng Trình Nghi Triết cũng đem toàn bộ ánh mắt đặt trên người cô, lướt mắt quét một vòng từ trên xuống dưới khiến người ta phát rét.

- Em rất lạnh à?

Không lạnh, không lạnh chút nào, có khí phách đương nhiên phải nói như vậy.

Nhưng khí phách đó, chỉ người không lạnh mới có.

Cô đáng thương mở miệng:

- Rất lạnh.

Anh gạt đầu.

- Có như vậy mới nhớ kỹ bài học này.

Bạch Nặc Ngôn trợn mắt há mồm nhìn Trình Nghi Triết cầm áo khoác ung dung bước về phía cái ô tô của anh ta.

Cô khẽ nghiêng răng, đáng lẽ anh ta phải ân cần cầm áo của anh khoác lên người cô chứ? Được rồi, không phiền anh đại giá quang lâm, anh có thể đưa áo cho cô, để tự cô mặc vào cũng được mà, không thì hỏi làm gì chứ, lãng phí về mặt của cô, lừa gạt tình cảm của cô.

Trình Nghi Triết bước vài bước rồi quay lại hỏi:

- Em có định gọi xe không?

Lúc này cô mới chạy lên, rất nhanh chui vào trong xe, mang theo căm giận.

Bật điều hòa , bật điều hòa lên.

- Thì ra em rất lạnh nhé.

Anh làm như lúc này mới chợt nhận ra.

Cô trợn mắt nhìn anh thật lâu.

- Em nóng đến mức mồ hôi đầm đìa đấy, được chưa?

- Vậy à, anh chỉnh sai nhiệt độ rồi, đáng nhẽ phải để thấp hơn chút nữa.

- ...

Bạch Nặc Ngôn vô cùng tức giận, suốt quãng đường trên xe cô không nói thêm một câu nào. Dĩ nhiên, Trình Nghi Triết cũng chỉ dọa cô, không hề hạ nhiệt độ trong xe xuống. Nhưng trong lòng cô vẫn luôn canh cánh, đi cả chặng đường cô vẫn không thể nguôi giận.

Nhưng cô vừa nhận ra, cô càng giận, Trình Nghi Triết lại càng vui.

Trên thế giới này thì ra còn rất nhiều người biến thái nhé, cô vẫn chưa phải là người bụng dạ xấu xa nhất.

Cho nên khi đến Vân Thành, vừa xuống xe, cô liền thay đổi thái độ. Cô không được tức giận, ngàn vạn lần không được tức giận.

Cô tự nhủ: cô không tức giận, cô không tức giận, cô tuyệt đối không hề tức giận.

(chị ơi, anh ý không chỉ sung sướng nhìn một mình chị tức giận đâu chị ạ, người ta không chỉ là cao thủ trên giường ngủ đâu nhé, ghen cao thủ đấy)

Hướng một nụ cười về phía Trình Nghi Triết:

- Hôm nay anh nhăm vào em như vậy, không phải đang ghen chứ?

Cô cố tình lung la lung lỉnh, Trình Nghi Triết đuổi cô ra.

- Anh không có khẩu vị giống em đâu, em có khuynh hướng tự ngược đãi đấy.

- Ai cơ?

Cô lại càng làm bộ dễ dãi.

- Người em họ của anh đúng là tuấn tú lịch sự nhé, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn học thức có học thức.

Trình Nghi Triết gạt gù, bấm thang máy, chậm rãi mở miệng.

- Em họ anh nói em không đoan trang, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.

Cô nổi giận, bước vào thang máy.

- Em họ anh cái gì cũng tốt, chỉ có mắt nhìn là có vấn đề.

Trình Nghi Triết gạt đầu.

- Hơn nữa còn không biết thương thức.

Anh động thủ kéo chiếc váy trễ vai tụt xuống khỏi ngực cô, lộ ra đôi nhũ hoa trên rãnh ngực sâu.

- Có như vậy, may ra em họ anh mới có chút hứng thú.

Cô xóa mọi dấu vết, tuyệt đối không thèm nhìn anh.

Trình Nghi Triết không để cho cô thực hiện toan tính của mình.

- Dù sao em vẫn đủ thông minh để không làm vậy.

Khen cô cơ đấy? Cô cực kỳ nghi ngờ.

- Thông minh?

Anh cười:

- Nếu không sẽ lộ ra miếng dán ngực đấy, cũng chẳng đẹp đẻ gì.

Cô nổi giận, cô thật sự muốn cho anh một cước, kết quả là người này đã trốn rất nhanh, thoát cái đã ra khỏi thang máy.

Vừa vào phòng, cởi giày, đi đi lại lại vài vòng mới nguôi lửa giận trong lòng, sau đó chạy lại bên cạnh Trình Nghi Triết.

- Có thật em họ anh nói thế không?

- Nói gì cơ?

Anh vừa mở máy tính, vừa nhìn cô.

- Chuyện anh vừa kể ý.

- Anh quên mất rồi.

Cô nhìn anh hồi lâu.

- Rốt cuộc Trình Nghi Bắc là kiểu người thế nào?

- Em có hứng thú với anh ta?

- Tất nhiên, em luôn luôn có hứng thú với đàn ông dễ nhìn.

- Anh cũng có thể giúp em.

Tâm tình Trình Nghi Triết rất tốt.

- Yêu cầu của em họ anh với khác phái cũng thấp thôi, chính là kiểu phụ nữ hiền thực, ăn nói nhẹ nhàng, có thể nấu ăn, tôn trọng người lớn, vừa biết điều vừa hiểu lòng người. Em thỏa mãn được điểm nào chứ?

- Em điểm nào cũng thỏa mãn.

Trình Nghi Triết càng cười thành tiếng.

- Còn một điểm quan trọng, nhất định không có khuynh hướng SM nhé.

Anh mở toang cúc áo, để lộ ra lồng ngực của mình, tất cả đều là dấu răng cùng vết cào.

- Bạch Nặc Ngôn, em xem lại một chút những việc tốt em đã làm đi nhé.

Cô nhắm mắt lại, nhanh chóng xoa người.

- Em không nhìn thấy gì hết, em không làm gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Bạch Nặc Ngôn nhớ lại đêm hôm qua, thật giống như một trận đại chiến, họ đã náo động, từ phòng khách đến phòng ngủ, không hề ngơi nghỉ. Cô đứng trong thang máy, ngắm mình trong gương, tự nhiên thấy buồn cười. Một khi đã mặc quần áo vào, chẳng ai biết được cô đã làm cái gì. Chỉ cần để ý một chút là cô vẫn hấp dẫn mê người, mười phần hoàn hảo. Cộng thêm với kiểu cách mũ áo chỉnh tề của Trình Nghi Triết, họ liền trở nên lý tưởng, không ai có thể biết được bộ mặt thật đằng sau lớp nguy trang này.

Bước ra khỏi thang máy, cô lại nặng nề tâm sự, cô nghĩ có lẽ cô đã nhầm, không phải chỉ khi tâm trạng xấu Trình Nghi Triết mới nhớ đến cô, đôi khi tâm trạng không tồi anh ta cũng có thể sẽ tìm cô.

Đạo này dường như ngày càng thường xuyên, cô rất không thích nhé.

Trên web mới có một tin mới, nói rằng năm nay thời tiết sẽ không nóng lắm, làm cô hoài niệm về những mùa hè nóng bức vô cùng. Vào thời điểm nóng nhất, trên web xuất hiện một câu chuyện cười, nếu sáng sớm gọi điện hẹn bạn học không nghe máy, nhất định bạn ấy đang tắm. Nếu buổi trưa gọi điện cho bạn học vẫn không nghe, nhất định bạn ấy đang tắm, nếu buổi chiều gọi điện bạn học vẫn không nghe, nhất định bạn ấy vẫn tắm, nếu buổi tối gọi điện bạn học vẫn không nghe, nhất định lại tắm...

Thành phố này nhiệt độ mùa hè thường nóng kinh khủng, đột nhiên giờ lại tuyên bố, mùa hè năm nay sẽ không nóng lắm.

Đến cả thời tiết cũng chẳng tuân theo quy luật, huống chi con người.

Cô dường như cảm thấy ánh mắt ai đó đang theo dõi cô, nhưng cô không để tâm lắm.

Hôm nay, cô chẳng thèm đi bộ một đoạn theo thói quen, trực tiếp gọi xe về Kinh Vân.

Vì cô hơi mệt, nên không thể làm gì khác ngoài gọi taxi.

Uông Đan đã sớm quen với hành tung của cô, trừ ép cô ăn sáng, ngoài ra không có bất kỳ phiền phức nào. Điều này gọi Bạch Nặc Ngôn nhớ lại hồi bé, cô nhất định nằm lì ở trên giường không chịu dậy, vì vậy mẹ luôn phải đánh thức cô, nhưng cô vẫn không dậy được, dần dần mẹ chán chường buồn gọi cô dậy nữa, nhưng nếu rời giường thì còn chỗ nào để vừa ăn vừa ngủ, thế nên mẹ bưng bữa sáng lên tận giường cho cô, để cô ăn sáng ngay tại giường.

Chuyện cũ quanh quẩn trong đầu, nên lần này cô không từ chối, vừa ăn sáng vừa khen tay nghề của Uông Đan, rồi mới quay về phòng riêng.

Lúc tắm, cô thấy trên người có rất nhiều vết đỏ, cô chẳng thèm tính toán, chỉ thầm nghĩ, rốt cuộc ai mới thích SM đây?

Bạch Nặc Ngôn ngủ một giấc tương đối dài, mở di động xem một chút, màn hiện lên 16 cuộc gọi nhớ.

Cô hí hóp mắt thật lâu, sau đó mới xuống giường thay quần áo, đánh răng rửa mặt.

Sau khi sửa soạn xong xuôi, cô cô vừa chạy ra xem di động, đã thấy trên màn hình hiện chính xác không sai một tin nhắn của Mạnh Tân Duy. Thật kỳ lạ, họ đã quen nhau nhiều năm, đây là lần đầu tiên Mạnh Tân Duy gửi tin nhắn cho cô, thông thường trong bất kỳ tình huống nào anh ta cũng gọi điện, chưa bao giờ cô thắc mắc về phương thức liên lạc giữa hai người. Trong lòng cô đã mặc định, tình bạn của họ dường như đã tốt đến mức không thể chia lìa.

Dù lý do đó, chỉ là để xoa dịu tâm tư của cô.

Cô thường không trang điểm, đơn giản vì lười – lười trang điểm, lười tẩy trang.

Cô ôm một cái bụng trống rỗng, cố gắng chịu đựng không ăn gì thêm, cô dự tính lát nữa lừa Mạnh Tân Duy một bữa thật hoành tráng.

Bạch Nặc Ngôn tiến vào phòng Mạnh Tân Duy đã đặt trước, từ xa nhìn thấy bóng dáng anh, cô bùng bùng khí thế bước đến. Gần đến nơi, cô liền phát hiện không khí có điểm khác lạ, dù phòng ăn rất ít người, nhưng hết lần này đến lần khác Mạnh Tân Duy không thèm nhìn cô lấy một cái, mắt anh ta tối sầm, trên mặt viết rõ sự mệt mỏi. Cô mím môi, không biết hôm qua anh đã gặp phải chuyện gì.

Cô ngồi vào vị trí đối diện anh, chỉ thấy trên bàn đặt 2 cốc nước, liền gọi phục vụ mang đến vài món ăn.

Trước kia họ cùng ăn, cô đều là người chọn món, nhưng hôm nay cảm thấy có gì không đúng, nên cuối cùng cố gắng thêm một câu:

- Anh muốn ăn thêm không?

Hồ hấp Mạnh Tân Duy xuống thấp:

- Cứ vậy đi.

Biết thế cô không thêm hỏi, phí nước bọt.

Bồi bàn lui ra, Bạch Nặc Ngôn nhăn mày nhăn mặt.

- Không vui à?

Cô cũng là người thấu đáo nhé, cũng có thể giúp đỡ bạn bè mà không cần báo đáp nhé.

Khóe miệng Mạnh Tân Duy khẽ cử động, cực kỳ khó khăn mới mở miệng:

- Đêm qua em đã đi đâu?

Cô đảo mắt một vòng.

- Chả đi đâu cả, em về nhà đi ngủ, em vốn mê ngủ, đó là sự nghiệp lớn thứ hai của em đấy.

Cô chẳng qua chỉ thuận miệng trả lời, chẳng khác tượng tượng là mấy, nên đừng có bảo cô nói sai nha. Anh thật không thể tin rằng cô dùng khuôn mặt cực kỳ ngây thơ trong sáng của mình để thoải mái biểu đạt một lời giả dối như thế.

- Bạch Nặc Ngôn, đừng lừa dối anh.

Anh gằn từng chữ trong miệng.

Cô lại nhìn anh:

- Em thì sao nào?

- Anh đã thấy em lên xe của Trình Nghi Triết.

Anh thẳng thừng tuyên án.

Thực tế không chỉ như vậy, anh không chỉ thấy cô lên xe Trình Nghi Triết. Anh đuổi theo chiếc xe, vô cùng hi vọng chẳng qua Trình Nghi Triết thể hiện phong độ mà lái xe đưa cô về, nhưng chiếc xe đến một trung tâm cao cấp và không hề quay ra. Anh đợi ở bên ngoài, anh hi vọng anh đã nhìn nhầm, đây hoàn toàn không phải sự thật, nên anh đợi suốt một đêm, thậm chí anh từng tự cho mình một giả thuyết nguyên nhân cô chưa rời khỏi tòa nhà, có thể là Trình Nghi Triết say rượu, cô đã đưa anh ta về. Nhưng anh vẫn chờ, đến tận sáng cô mới đi ra.

Anh không phải thẳng ngu, có thể tin rằng một đêm hai người ở chung không xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Vì đến chính anh còn chẳng tự thuyết phục được chính bản thân mình.

Giờ phút này, Bạch Nặc Ngôn chỉ nhìn anh, tìm hiểu xem không biết rốt cuộc anh đã thấy được những gì, cô muốn giải thích, lại sợ càng nói càng sai.

- Vậy thì sao?

Cô lựa chọn chau mày, dù sao cũng sai rồi, cô vẫn muốn bày ra vẻ mặt “Tôi chả có quan hệ gì với anh”.

- Có phải em gặp khó khăn?

Anh châm một điếu thuốc, đã nhiều năm nay, dù anh một lòng bên cô, nhưng tiền bạc hay lợi nhuận, cô chưa bao giờ hỏi anh, nên dù gặp khó khăn cô cũng sẽ không nhờ vả anh.

Cô lắc đầu:

- Không có, bây giờ em có tiền, có sự nghiệp ổn định.
- Trình Nghi Triết uy hiếp em?
- Không, dù anh ta không phải người đàn ông tốt, nhưng cũng đủ coi là phong độ.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô:

- Vậy vì sao?

Cô hơi nhếch môi, dựa lưng vào thành ghế, cô thật sợ ánh mắt này của anh, làm như cô hết thuốc chữa ấy.

- Anh thông minh như vậy, anh đoán thử xem?
- Em nhất định phải cướp đoạt mọi thứ của Giang Tang Du vậy sao?

Tốt quá, anh đã thay cô suy nghĩ một lý do hoàn hảo, khiến cô không chỉ có thể lừa người khác, thậm chí có thể dùng lý do này lừa gạt chính bản thân mình.

Cô thở dài oán thán:

- Hồngбет, thói quen này bắt đầu từ thời đại học, cứ như không thể để Giang Tang Du gặp bất cứ chuyện tốt nào. Nhìn cái bộ dạng si tình của Trình Nghi Triết lại khiến em nực cười, chắc bây giờ anh có thể tưởng tượng được cảm giác thỏa mãn của em lúc này, người đàn ông luôn một lòng một dạ với Giang Tang Du thật ra đã sớm gian díu với em. Cảm giác này, nghĩ lại cũng thấy không tồi đâu.

Mạnh Tân Duy nhìn cô chùng chùng:

- Đừng hết lần này đến lần khác em cứ nhắm vào Giang Tang Du như vậy, đối với em cũng đâu có lợi gì, vì sao em phải hi sinh chính bản thân mình.
- Không biết, em vẫn thấy rất tốt.

Bồi bàn dọn thức ăn lên, cô hối hận, đáng nhẽ trước khi đến đây cô nên ăn qua chút gì, thì bây giờ không đến nỗi một chút tâm trạng muốn ăn cũng không có, lại còn đói run người.

Anh lại không thể chấp nhận thái độ dửng dưng của cô.

- Hãy rời xa Trình Nghi Triết đi, em sẽ chẳng chiếm được bất cứ cái gì đâu.

Anh tiếp tục nói, bất kể cô có lọt tai không.

- Cho dù em có hi sinh bản thân, cũng không xoay chuyển được tình thế đâu. Trình Nghi Triết sẽ lấy Giang Tang Du, dù là vì chính bản thân anh ta hay vì gia đình đi nữa, Giang Tang Du là lựa chọn tốt nhất. Em sao cứ ngạo mạn, cứ mơ sẽ cướp được Trình Nghi Triết thế? Em đang phạm tuổi xuân của chính mình đấy, thành món trà dư tửu hậu của anh ta, trong mắt anh ta em chẳng là gì đâu.

Cô hoàn toàn không nuốt nổi nữa rồi.

- Anh biết không, em ghét nhất là cái điệu bộ sách giáo khoa do nhà xuất bản giáo dục phát hành của anh đó.
- Em không thể nghe anh khuyên một chút sao?
- Mạnh miệng thì ai chả nói được, ai dạy dỗ người ta chẳng dùng mấy lời kịch này. Cả đời chân chính anh cũng chỉ thật sự muốn làm vài việc, đây chính là chuyện em muốn làm đấy, hơn nữa, không ý nghĩa thì sao nào? Anh dám cam đoan với em mọi việc anh làm đều có ý nghĩa không?

Cô cười cười thờ dãi:

- Hơn nữa, bây giờ anh khuyên em, anh thấy còn kịp không?

Tay anh nắm chặt cùng một chỗ.

- Bao lâu rồi? Em đã cùng hần bao lâu rồi?

Bạch Nặc Ngôn nở một nụ cười tươi như hoa:

- Không lâu lắm, mới chỉ khoảng 6 năm thôi.

Mạnh Tân Duy mạnh mẽ nhìn về phía cô, 6 năm, từ hồi học đại học cô sớm đã có quan hệ với Trình Nghi Triết. Thời gian cô ở quen biết Trình Nghi Triết và anh đều như nhau, vì sao nhiều năm như vậy, anh lại không hề phát hiện chứ.

Chuyện này, anh sao có thể tin đây.

6 năm, chắc chắn không phải chỉ là cao hứng nhất thời của cô.

Anh nhếch miệng, cổ họng ngứa ngáy, cả người đều khó chịu.

Bạch nặc Ngôn thờ dài ngao ngán:

- Em tiết lộ với anh một bí mật, ngay sau khi có lời đồn đại Trình Nghi Triết đã tỏ tình với Giang Tang Du, em và anh ta đã có quan hệ.

Nếu đối phương hiện là một phụ nữ, cô rất muốn xem thử vẻ mặt sụp đổ hình tượng người đàn ông hoàn hảo Trình Nghi Triết của cô ta, nhất định sẽ rất sung sướng.

Nhưng lần nào cũng là Mạnh Tân Duy.

Đau lòng ư?

Không đâu, nếu thật sự có ngày Mạnh Tân Duy tìm ra sự thật này, vậy chính cô là người duy nhất nói cho anh.

Đúng vậy, giữa cô và Trình Nghi Triết vốn có quan hệ, nhưng cái quan hệ đó, cô chẳng mất gì.

Bọn họ là nam nữ độc thân, ở bên nhau không phải là chuyện rất bình thường sao?

À, không đúng, Trình Nghi Triết một mực theo đuổi Giang Tang Du, nhưng hần đâu có cưa đổ cô ta, nên hần vẫn độc thân nhé.

Tay Mạnh Tân Duy run run, đó là chuyện phát sinh từ hồi học kỳ 3, anh cũng quen cô hồi học kỳ 3, khi đó cô còn là một nữ sinh năm nhất ngo ngác.

Cô cười cười:

- Sao anh cứ như là cha em vậy, cái gì cũng quản thế. Anh dùng cái thái độ của bậc phụ mẫu mà đối xử với em, khiến em cảm thấy mình nhất định sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này, có đứng trên cao ngã xuống mới thấy đau. Em bây giờ vẫn rất tốt, cho nên nếu đã phải ngã, em sẽ ngã thật sảng khoái, dù đau đớn em vẫn biết mình sẽ phải làm gì. Em không nghĩ là Trình Nghi Triết sẽ không đem lại cho em điều gì đâu, nếu số em may mắn, sẽ câu được rùa vàng, nếu không, em cũng sẽ tự chấp nhận sự thật, nhận ra cái mình cần quý trọng. Nói nhiều làm gì, tuổi thanh xuân chẳng qua chỉ là một bài học của cuộc sống, vào thời điểm học phí leo thang như hiện nay em sợ gì mà không dám thử?

- Cho nên, em vẫn nhất định ở bên Trình Nghi Triết đây chưa rõ?

- Tất nhiên.

- Chúng ta thử cá xem, sau khi Giang Tang Du biết chuyện này, Trình Nghi Triết có lập tức bỏ rơi em không nhé.

Bạch Nặc Ngôn trừng mắt với anh:

- Anh sẽ không bao giờ làm chuyện đó.

- Chuyện này chưa chắc.

- Em tin anh.

- Tốt nhất em đừng tin.

Cuối cùng Bạch Nặc Ngôn liếc anh một cái, đáng tiếc đồ ăn trên bàn còn chưa động đũa chút nào, cô xoay người rời đi. Tại sao nhất định phải dạy dỗ cô, biến cô thành kiểu phụ nữ ngoan ngoãn, cô không làm nổi đâu, chính cô muốn gian díu với Trình Nghi Triết đấy, cô muốn xem xem mọi chuyện rồi sẽ ra sao.

Nhưng liệu sẽ ra sao?

Trình Nghi Triết có vì một cái nhìn mặt cau mày của Giang Tang Du mà thẳng cánh vút bỏ cô không.

Có thể không?

Thì ra tận sâu trong đáy lòng, thân phận cô trong tưởng tượng của mọi người thật hèn mọn, chẳng qua cô không chịu thừa nhận với họ, chỉ bản thân cô luôn cố chấp, tự vờ như mình quan trọng.

Cô đối với Trình Nghi Triết, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nắm giữ, cho đến bây giờ chưa từng tin tưởng.

Thật kỳ lạ, cô luôn tin rằng Mạnh Tân Duy tuyệt đối sẽ không làm vậy.

Cô thở dài, gọi xe về nhà.

Cuối cùng, cô nhìn lại phòng ăn lần nữa, Mạnh Tân Duy vẫn chưa đi ra ngoài, đáy lòng cô day dứt: thật xin lỗi, trong lòng em đều biết, nhưng chỉ là không thể...

Không tới vách núi, trái tim còn chưa chết, cô vẫn còn dành cho bản thân một con đường, đau khổ cũng không sao, vì đó là lựa chọn của chính cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Giang Tang Du đang ngồi trang điểm ngệch ngoạc trước gương, cô thích phong cách tương đối nhẹ nhàng. Hơn nữa cô cũng không thích bắt người khác phải đợi cô, kể cả khi người đó đến sớm hơn giờ hẹn, hơn nữa họ lại luôn luôn giữ thái độ ôn hòa đối với người trẻ hèn. Đó chẳng qua là thói quen của riêng cô, tất nhiên cô cũng không bao giờ bắt người khác phải sống theo cách của cô. Cô mặc một bộ trang phục vàng, đó vốn là một chiếc váy hai tầng màu trắng pha vàng.

Sửa soạn xong xuôi, cô từ trong phòng bước xuống.

Cô thấy bà Lý Tinh đang kín đáo đánh giá mình, liền cười nói:

- Mẹ, sao cứ nhìn con vậy?
- Mẹ cuối cùng cũng đợi được con xuống, người ta đã đợi trong xe rất lâu rồi.

Cô hơi kinh ngạc:

- Đợi lâu vậy sao?

Lý Tinh nhìn con gái của mình.

- Không đâu, mẹ chỉ đùa con chút thôi.

Cô bước đến ôm chặt bà Lý Tinh.

- Hay mẹ đi cùng con nhé?
- Mẹ không thèm đi chung với lũ trẻ tuổi, lại bị ghét bỏ.

Cô lay lay cánh tay bà Lý Tinh:

- Không có chuyện này đâu mẹ ạ.

Lý Tinh vỗ về cô:

- Mau đi đi, để người ta đợi lâu quá không hay đâu.

Cô quay lại chào:

- Mẹ, con đi đây.

Bà Lý Tinh làm một động tác khoát tay với cô:

- Đi chơi vui vẻ nhé.

Cô làm một cái mặt quỷ với bà Lý Tinh, rồi mới xỏ chân vào đôi giày cao gót bước ra khỏi biệt thự.

Cô nhận ra đúng là xe của Trình Nghi Triết đã đỗ tại trước cổng không biết từ bao giờ, khiến cô hơi áy náy. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng cảm thấy áy náy với ai, về phần người khác có áy náy với cô hay không lại không nằm trong phạm vi quan tâm của cô, nên cô luôn cố gắng không phải nợ bất kỳ ai.

Cô đi tới, mở cửa xe, ngồi vào.

- Đến lâu chưa anh?

Trình Nghi Triết không đề ý đến vấn đề của cô, anh chỉ cười cười đáp:

- Em ra sớm mà.

- Chúng ta đều đến sớm.

Cô chỉnh lại tư thế, đáng ngồi thoải mái hơn, nhưng không kém phần đoan trang. Họ cùng đi xem phim Titanic 3D. Doanh thu của bộ phim ở nước ngoài không quá cao, nhưng ở Trung Quốc lại đoạt doanh số kinh hồn, ngay trong tuần đầu tiên đã lên đến 5 con số, khiến người ta phải choáng váng vì sức thu hút chưa từng có của bộ phim kinh điển này, thậm chí vượt qua Avatar.

Dù sao bộ phim đã gây háo hức rất nhiều đề cử ở nước ngoài, khiến khán giả cảm thấy mất niềm tin với điện ảnh trong nước, không có nhiều bộ phim có thể đạt được thành công này.

Trình Nghi Triết đã nhiều lần hẹn cô, cô cũng không muốn để người khác đánh giá mình kèn kiệu, khiến anh phải mất công nhiều lần, nên đành đồng ý.

Cô nhìn anh, muốn phá vỡ không khí bế tắc lúc này, nên kể với anh một câu chuyện cười về Jack và Rose cô tình cờ xem trên mạng.

Câu chuyện rất đơn giản, chỉ xoay quanh một câu hỏi:

“Nếu là Jack, câu nói cuối cùng của bạn dành cho Rose là gì?”

Ngu Công: Nghe anh, Rose, nếu còn sống, em hãy sinh thật nhiều con, sau đó nhìn chúng lớn lên, tầng tầng lớp lớp chung vai dãi dầu núi nhé.

Thịt băm hương cá: Nghe anh, nếu còn sống, hãy sống thật tốt, sau đó đến Trung Quốc, cưới một người đàn ông nickname là Thịt băm hương cá nhé, hãy cùng anh ấy sáng tạo một món ăn vang danh thiên hạ.

Bản sắc dân tộc: Nghe anh, Rose, em là mỹ nhân đẹp nhất trong đời anh, anh sẽ mãi mãi khắc sâu hình bóng em. Mãi mãi nhớ đến em.

Đại Thoại Tây Du: Nghe anh, Rose, nếu còn sống, sau này em hãy tìm một người đàn ông trên người có 3 nốt ruồi son, anh ta sẽ có thể khôi phục chân thân cho em.

Chung tình: Nghe anh, Rose, hạnh phúc lớn nhất trong kiếp này của anh là được gặp em, hãy gắng sống tốt, mang theo giấc mơ của anh và sống thật tốt nhé.

Giảm cân: Nghe anh, Rose, nếu em không béo như vậy, người yêu em là anh đây sẽ không phải chết, kiếp sau anh muốn yêu một cô gái mảnh mai.

Vô tình: Ông trời ơi, ông hãy nhắc tôi, nếu có kiếp sau hãy tránh xa cô gái này, không sẽ mất mạng vì cô ta.

Hài hước: Nghe anh, Rose, kiếp sau nếu em thấy anh, hãy xoay người chạy trước nhé, tìm anh chàng khác đến cứu em, anh sợ chết lắm.

Không biết có phải cô kể chuyện quá nhạt nhẽo không, Trình Nghi Triết chẳng thể hiện bất kể phản ứng gì.

Cô khe khẽ thở dài:

- Anh đã xem phim này bao giờ chưa?

Khi còn ở nước ngoài, cô từng xem một phiên bản phản ánh về đời thật của hai nhân vật chính trong bộ phim này, trong đó có viết, hơn 10 năm sau, đôi tình nhân trong tình yêu bất diệt trên màn ảnh vẫn độc thân. Cô gái kiên cường từng bước từng bước sống tiếp, kết hôn rồi lại ly hôn. Người đàn ông kia đã qua lại với rất nhiều phụ nữ, đáng tiếc họ chỉ tình cờ gặp nhau lần đó, chính Teite Nick đã liên kết hai cái tên với nhau, thật ra giữa họ chưa từng có sợi dây liên hệ. Câu chuyện còn được dựng lại thành phim, nhưng phản ứng của người xem không được tốt lắm.

Trình Nghi Triết khẽ xoay người:

- Em xem, đâu có trọn vẹn.

- Anh thích kiểu tình yêu như vậy không?

- Anh thấy họ diễn cũng không tồi.

Được rồi, cách xem phim của họ, trọng điểm là không giống nhau.

Thật ra cô chỉ muốn hỏi anh, cách nhìn nhận của anh về “Nhất kiến chung tình”, đáng tiếc anh đã trực tiếp tránh né.

Đoàn người xếp hàng trong phòng bán vé nóng như đổ lửa, hai người bước song song cùng nhau đi vào phòng chiếu, rất ít khi họ đến những nơi như vậy, nên cảm thấy không quen, chỉ mua một cốc nước, đơn giản, không ăn thêm.

Diễn biến của bộ phim, cô không nhớ rõ, cô cảm thấy ấn tượng không phải với cảnh cuối cùng tai nạn xảy ra, mà chính là trong thời khắc một số người chạy lên thuyền cứu sinh. Bởi vì đã biết được kết quả, nên cô không quá xúc động, trong lòng chỉ lo sợ một ngày bị kịch tái diễn.

Cảm xúc thật giống với khi cô xem phim “Tuyệt sơn phi hồ”, cô đã ghi nhớ một câu nói của Linh Tổ: “ Sur phụ, con đã không thể cứu chữa, vì khắp thiên hạ không ai, không một thần y nào có thể cứu con, nên hãy dùng mạng con để cứu sống những bệnh nhân khác, đại ca, anh ấy không bao giờ biết được con sẽ đối với anh ấy như thế...”. Ít nhất, Giang Tang Du không so sánh giữa tình yêu trong các phim, nhưng dù chưa từng xem bộ phim này, chỉ cần nghe lời thoại ấy đều có thể cảm nhận thâm tình trong đó.

Bởi vì quá thất thần, nên khi xem phim cô không chú tâm lắm đến nội dung.

Không hiểu sao cô lại nhớ đến câu nói của Trình Linh Tổ, khi còn bé cô thích Miêu Nhượng Lan, sau này phim truyền hình đã kết hợp hai bộ phim làm một, nhưng cô vẫn thích nhân vật Miêu Nhượng Lan, sau khi xem bộ phim truyền hình cô lại thích Linh Tổ. Nhưng cô không thích cách đánh giá của tác giả dành cho Linh Tổ, họ cho rằng Linh Tổ vì biết sẽ không dành được tình yêu của Hồ Phi, nên đã lựa chọn cái chết, để lưu lại một vị trí vĩnh cửu trong lòng Hồ Phi. Như vậy trong nháy mắt họ đã biến Trình Linh Tổ thành một cô gái mưu mô, nhưng thật ra con đường cô lựa chọn dựa trên một tình cảm chân thành.

Được rồi, cô tự tổng kết, sở dĩ cô bức xúc là vì cô không thích cái kiểu tình yêu oanh oanh liệt liệt ấy, quá giả dối, cô tuyệt đối không tin, vì không tin nên không cảm động chút nào.

Trong lòng cô luôn tin tưởng, tình yêu cần phải được thời gian kiểm nghiệm, được minh chứng qua nhiều tháng năm, đó mới là tình yêu kiên cố nhất.

Họ cùng ra khỏi phòng chiếu, Trình Nghi Triết ngạc nhiên nhìn cô:

- Em thật không khóc à?

Cô cũng cười, mấy cô gái ngồi cạnh cô thi nhau cầm khăn giấy lau nước mắt, hình như cô khá vô tình.

- Tại sao em nhất định phải khóc?

- Cảm giác.

Cũng may, anh không nói thẳng, vì người ngoài đều nói cô là cô gái lương thiện, v.v nên anh cho rằng người lương thiện như cô nhất định sẽ khóc khi xem phim.

Cô cảm thấy bản thân rất có nhiều tế bào hài hước, nên tự châm biếm.

- Em rất muốn biết, anh đã bao giờ khóc vì một bộ phim nào đó chưa?

Anh suy tư một lát, mới không đếm xỉa mà trả lời cô:

- Anh rất ít khi xem phim.

- Em nhớ lần cuối cùng em khóc là khi xem phim “ 13 tội của Kim Lăng”, em thấy phim rất hay nhé, nhưng tiếc là ít người thích, nên bộ phim đã bị quên lãng, chẳng trách điện ảnh nước nhà chẳng phát triển được.

- Cái này còn do cảm nhận riêng.

- Nhưng đối với thị hiếu chung em thật chẳng hài lòng, thế nên ngày càng ít những bộ phim điện ảnh ý nghĩa, toàn xuất hiện các phim thị trường nhằm mục đích giải trí kiếm lời.

Trình Nghi Triết cười cười:

- Có em ủng hộ nền điện ảnh sẽ phát triển.

Cô hơi nhụt chí.

- Thật ra khi em xem phim “Kỳ tích tiếp theo”, thật đúng là kỳ tích, cả rạp phim chỉ có mỗi mình em.

Tâm trạng của Trình Nghi Triết khá hào hứng:

- Cảm giác bao toàn bộ rạp thế nào?
- Vô cùng chán nhé, đến cả bác lao công cũng tới hoan nghênh em đã bao trọn phòng chiếu đấy.

Anh lại nhìn cô cười, nụ cười của cô rất đẹp, giống như đóa hoa hải đường, mỹ mà không kiêu, không rực rỡ, cũng không có hương thơm, nhưng vẫn có thể hấp dẫn người người.

Hơn nữa anh cũng không thích hương thơm, bất kể loại nước hoa nào.

Không thấy câu trả lời, cô lên quan sát anh.

- Anh có thích xem những thành tích của điện ảnh không?
- Anh chỉ thích những kinh nghiệm thất bại thôi.
- Như vậy anh sẽ thấy thành công hơn sao?
- Không đâu, không ai có thể sửa chữa sai lầm của người khác, nhưng có thể tránh lặp lại những thất bại đó.

Giang Tang Du nở nụ cười tươi:

- Anh luôn nhìn nhận vấn đề một cách sâu sắc như vậy?
- Có sao?
- Như em, em sẽ nhìn vào thành công của người khác, sau đó tự cổ vũ bản thân, em chưa thành công như vậy vì em chưa trả giá, thế giới này rất công bằng.

Trình Nghi Triết suy ngẫm lại:

- Em mới là người nhìn nhận vấn đề một cách sâu sắc nhất.
- Em lại nghĩ anh sẽ nói em giả ngu chứ.
- Anh nghĩ nếu nói vậy, em sẽ giận anh mất.

Giang Tang Du khẽ nghiêng răng, nhưng lại không nói được câu nào, chỉ thấy trong bóng tối anh đang nở một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Kể từ sau trận cãi cọ đó, Bạch Nặc Ngôn và Mạnh Tân Duy không còn có bất kỳ liên lạc nào. Cô cầm di động trên tay, bấm khoản không biết có nên gọi cho Mạnh Tân Duy nói một câu xin lỗi, hoặc ít ra cũng mềm mỏng hơn, nhưng cuối cùng cô quyết tâm không gọi. Vì cô không biết phải nói gì với Mạnh Tân Duy, thậm chí có lẽ, chính bản thân cô cũng không biết mình muốn gì, đã từ lâu, cô vẫn sống mà không màng đến tương lai, cô chỉ dám nhìn vào những kết quả đạt được trong hiện tại.

Cô nằm trên giường, lăn qua lộn lại, hết cắn lại xé cái chăn, cuối cùng cô vẫn cất di động đi.

Uông Đan đẩy cửa phòng cô.

- Đại tiểu thư, cô nhất định phải về đẹp thanh xuân của mình trải qua trên cái giường này à?

Bạch Nặc Ngôn cũng chẳng hề lạnh cười cợt:

- Hình như tôi nghe nhầm thành mộng xuân đấy nhé.

Uông Đan liếc nhìn cô.

- Nhanh ra khỏi giường đi, lát nữa cô còn phải quay một MV nữa đấy.

- Biết rồi.

Cô miễn cưỡng mở miệng, ngồi dậy, kéo chăn xuống, nhìn lướt sang người đang đứng.

- Cô cứ thích đứng nhìn tôi thay quần áo thế à?

Uông Đan nhếch miệng, nhưng vẫn đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép cửa.

Cô bò dậy, giẫm vài bước trên đệm bông mềm nhũn, lên con nhảy nháy vài cái, rồi mới thôi tiếp xúc thân mật với chiếc giường.

Bạch Nặc Ngôn đi xuống dưới nhà, Uông Đan đã bày đồ ăn sáng hấp dẫn trên bàn, nhìn qua khá ngon miệng.

Nhưng khi cô vừa mới bước đến, toan khao cái dạ dày một bữa, Uông Đan đột nhiên thốt ra một câu hỏi, làm giảm mất một nửa ham muốn ăn uống của cô.

- Sao gần đây không thấy anh Mạnh liên lạc nhỉ?

Cô thật muốn cầm đũa gõ gõ thật mạnh vào bát, để thực hiện một hành động nào đó để thể hiện rõ sự bất mãn của mình, liệu ai sẽ để cho cô làm cô bé ngoan đây.

- Đạo này công việc của anh ấy khá bận rộn.

Uông Đan vẫn nhìn cô.

- Vậy sao ngay cả điện thoại cũng chẳng thấy gọi thế?

- Cô còn hơn cả bà cô 38 tuổi đấy.

Uông Đan mỉm cười:

- Mỗi khi cô không muốn trả lời đều dùng chuyện này để chặn miệng tôi, xin mạn phép hỏi cô nhé, trả lời thẳng thắn xem hai người có phải đang cãi nhau không? Cô lại làm gì khiến anh Mạnh đây giận hả?

- Sao cô lại nghĩ là tại tôi chứ?

- Anh Mạnh là người tốt tính nhé.

Bạch Nặc Ngôn lườm cô một cái.

- Chẳng lẽ mắt cô chỉ nhìn được mỗi người đẹp thôi hả?

Uông Đan phun thẳng miếng cháo vừa cho vào miệng, còn Bạch Nặc Ngôn lại tiếp tục chum ra cái bản mặt “Tôi độc ác đấy”.

Đến trường quay, Uông Đan vừa đảm nhận trách nhiệm của cả cha lẫn mẹ, thay hết bộ này đến bộ kia cho vị tiểu tử tổng kia, rồi lại bê hết đồng quần áo này đến đồng quần áo khác. Trong khi Bạch Nặc Ngôn vẫn chỉ ngồi yên một chỗ, để chuyên gia trang điểm bôi vẽ lung tung trên mặt mình, vì cô không thích nói chuyện với người lạ, nên Uông Đan còn phải thay cô chào hỏi.

Thật ra, MV này quay khá đơn giản, trong MV, Bạch Nặc Ngôn chỉ xuất hiện một mình trong vài phân cảnh, cô không bao giờ diễn chung cùng với bất kỳ nam diễn viên nào trong các cảnh diễn thể hiện tình tiết chuyện, nếu có thể cô cũng không muốn xuất hiện trong MV. Vậy nên trong đại đa số các MV bài hát của cô, cô sẽ là người kể lại câu chuyện tình, còn tình tiết trong câu chuyện sẽ do diễn viên khác đóng.

Uông Đan đứng ở một bên, quan sát biểu hiện của Bạch Nặc Ngôn.

Vào giây phút này, Bạch Nặc Ngôn cực kỳ hấp dẫn. Cô không nói bất cứ một lời nào. Sự im lặng đó khá đặc sắc, tựa như cô đang đi đến một thế giới khác, một thế giới vô cùng thần bí. Mọi người đều chăm chú hướng về phái cô, trong khi Bạch Nặc Ngôn như đang bị hút mất linh hồn, cô như hoàn toàn trống rỗng, làm người xem càng hiếu kỳ về thế giới mà cô đã tới. Cô giống như một cái động không đáy, khiến ai cũng muốn tìm hiểu đến tận cùng.

Đợi khi cô diễn xong vài cảnh, Uông Đan sẽ mang nước cho cô uống, đồng thời tiện tay khoác áo cho cô.

Bạch Nặc Ngôn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, cách không xa chỗ nam nữ diễn viên chính đang diễn.

Cô càng lúc càng nắm chặt bình nước.

Cô chưa bao giờ diễn chung với các bạn diễn nam, càng không bao giờ diễn các vai phụ, chứ đừng nói đến cảnh nóng. Cô chưa bao giờ cho bản thân một cơ hội tiếp xúc với những người đàn ông khác. Trong showbiz, đàn ông đẹp trai nhiều vô số, nhưng quen biết cô dường như không hề có. Thì ra

chính cô đã tự đánh mất cơ hội gặp gỡ người khác phái, cô không chịu xã giao với xung quanh.

Nói dễ nghe, cô là người chung thủy, nói khó nghe, cô chính là kiểu cô lỗ sĩ.

Trên thế giới này có rất nhiều đôi tình nhân đi tình biệt ly, bởi vì họ biết cách cho người khác cơ hội.

Cũng có những người mãi mãi lưu luyến một mối tình, bởi vì họ không biết tạo cơ hội cho bản thân cũng như đối phương.

Cô luôn cho là, mình là kiểu người thứ nhất, nhưng đến giờ phút này, cô đau đớn nhận ra, cô chính là kiểu người thứ hai.

Cho nên, dù có tiếp tục kiên trì hay không, từ trước đến nay cô luôn tự quyết định, chưa bao giờ tham khảo ý kiến của mọi người xung quanh.

- Sao thế?

Uông Đan quơ quơ tay trước mắt cô.

Cô lắc đầu.

- Không sao đâu. Cố gắng xong sớm nghỉ sớm đi.

Cô cúi xuống nhìn lại bàn tay cô đang nắm chặt.

- Cảm giác giống hết hơi còn đi học, đợi trống tan trường, bây giờ, tôi cũng đợi kết thúc công việc như thế.

- Hết giờ đi xem phim đi? Đang chiếu "Titanic" đấy, nghe nói hay lắm đấy.

- Không đi đâu.

- Không phải cô định về thẳng biệt thự chứ? Cô không sợ sẽ mớ luôn ở đó à?

- Vừa hay, được làm "Cô nàng Mốc meo" nhé.

- Không được, cô nhất định phải đi cùng tôi đấy.

Bạch Nặc Ngôn nhìn lướt cô một cái:

- Cô mời tôi đấy à?

- Cô có thể đừng ki bo thế không?

- Không thể. Trong đời tôi thích nhất là được chiếm lợi của người khác đấy.

Sau khi kết thúc buổi quay, Uông Đan thật sự kéo Bạch Nặc Ngôn đến rạp phim, bởi vì là quyết định đột xuất, nên hai người phải ngoan ngoãn xếp hàng mua vé. Kể cả chuyện ai mua nước các cô cũng chỉ chèo còi, nhưng dù sao vẫn theo quy luật cũ, tảng đá luôn phải đặt cạnh cái cây mới được.

Cuối cùng cũng mua được vé, tung tẩy đi vào phòng chiếu.

Trong suốt buổi chiếu phim, đối với Uông Đan, cô thể thâm đến không thể thâm hơn.

Vấn đề đầu tiên của Bạch Nặc Ngôn:

- Cô có thấy Rose béo quá không?

- Đó gọi là kiểu mập mập đáng yêu như trẻ con.

- Nghe nói Rose mà gầy hơn một chút thì Jack đã chẳng chết đấy.

- Jack nhất định sẽ chết.

- Tại sao?

- Vậy mới trở thành kinh điển chứ sao.

Vấn đề thứ hai của Bạch Nặc Ngôn:

- Cô có thấy Jack giống một tên lừa đảo không? Lừa cả tình lẫn tiền nhé?

- Con gái ai cũng mơ được gặp một kẻ lừa đảo như thế đấy?

- Chỉ có cái loại con gái ngu dốt mới mơ thế thôi nhé, nếu là tôi, tôi sẽ chỉ nghĩ cách lừa Jack đến cứu tôi.

- Vậy loại con gái như người và Rose cũng được gọi là cao thủ đấy.

Vấn đề thứ ba của Bạch Nặc Ngôn:

- Cảnh cuối chán quá.

- Cô là người đầu tiên nói vậy.

- À, thì ra chỉ có tôi là người tinh mắt ở đây.

Thật kỳ lạ, sau cảnh đó, trong rất nhiều tiếng khóc thảm thiết của những cô gái đang cầm khăn giấy lau lau giọt lệ hoen mi, đột nhiên vang lên tiếng cười của hai cô gái...

Sau khi bước ra khỏi phòng chiếu, Bạch Nặc Ngôn tự tổng kết lại quá trình xem phim của mình:

- Chúng ta vừa được xem một tai nạn khôỉ hài.

- Đúng là, tai nạn của người ta, còn chuyện cười là của chúng ta.

- Rất có tiền đồ, còn hiểu được thâm ý của chị đây.

- Cô có thể đừng làm tôi buồn nôn thế được không? Chị gái? Cô thử mang thẻ căn cước ra đây để tôi xem cô rốt cuộc có tư cách gọi hai chữ này không?

- Chị gái vì sự trưởng thành trong tư tưởng nhé, cô đừng chối nữa, trong lòng tôi luôn là chị của cô. Người trưởng thành phải như tôi đây này, vừa có văn hóa, vừa có đạo đức, rất có tố chất làm chị nhé.

Một lần nữa, Uông Đàn làm động tác buồn nôn, thật không thể chấp nhận được.

Cho đến khi ra khỏi rạp phim, Bạch Nặc Ngôn mới yên lặng trong chốc lát.

Uông Đàn kéo kéo tay Bạch Nặc Ngôn.

- Cô nhìn xem kia có phải anh Trình và Đại tiểu thư nhà họ Giang không?

Bạch Nặc Ngôn nhìn sang, đúng là hai người đó, môi cô hơi mấp máy, sắc mặt trầm xuống.

Cách đó không xa, Trình Nghi Triết và Giang Tang Du không nhận ra, họ đã trở thành phong cảnh hữu tình cho người ta thưởng thức.

Giờ phút này, Trình Nghi Triết cầm một bức tranh, để trên tay Giang Tang Du, hai người còn đang cúi đầu tâm sự gì đó.

Uông Đàn vỗ vỗ tay.

- Tình tứ, cái này chính là tình tứ nhé, anh Trình đây thật thông minh, xem xong một bộ phim lại tặng người đẹp một bức họa, người này vô cùng thông minh nha.

Bạch Nặc Ngôn không nói lời nào, chỉ biết nhìn đôi tình nhân.

- Cô có thấy họ rất xứng đôi không?

Uông Đàn vẫn không chịu im lặng.

Xứng cái rắm, cô đang rất muốn chửi thề đây.

Uông Đàn cầm điện thoại di động của cô lên.

- Tôi phải chụp lại đã, Kim Đồng Ngọc Nữ, tài tử giai nhân, hiếm có khó tìm đấy.

Đột nhiên Bạch Nặc Ngôn nổi giận, vung tay ném điện thoại của Uông Đàn xuống đất.

- Cô làm gì thế?

Hiển nhiên Uông Đàn không thể thích ứng với hành động đột ngột này, cô cúi xuống nhặt di động.

Bạch Nặc Ngôn cũng cảm thấy mình hơi quá đáng, nhẩn mặt nhú mày:

- Có sao không? Có hỏng không?
- Vẫn tốt, hàng Nokia chống rơi mà. Đại tiểu thư ơi, sao tự nhiên lại nổi điên thế?
- Cô đói chưa, tôi khao ăn đêm nhé, cô muốn ăn gì nào?

Uông Đan suy nghĩ một chút:

- Quán XXX trước mặt không tồi nhé.

Nói xong cô lại nhận ra có gì không đúng.

- Sao cô không trả lời tôi mà lại lái sang chuyện khác thế.

Bạch Nặc Ngôn hướng về chỗ bên kia vừa nhìn sang, đôi trai gái đã rời đi, cô hơi ngẩn người.

- Tôi trả tiền ăn đấy, cô cầm miệng lại cho tôi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Quảng cáo của Bạch Nặc Ngôn được phủ sóng rộng rãi trên tất cả các đài truyền hình lớn, đạt được hiệu quả vô cùng tốt, tạo nên một cơn sốt lớn.

Bản thân cô lại không thấy quá đặc biệt, điều duy nhất cô cảm thấy chính là khi cô nhận lời làm người đại diện cho nhãn hiệu Gia Ái, quý công ty đã mang đến tặng cô rất nhiều giày, khiến cô yên lặng chẳng thể nói lên lời. Đúng là cô không thích chất một đồng giày chung một chỗ như vậy, nhưng tặng phẩm miễn phí này cô thấy rất may mắn nhé, dù sao suy nghĩ này cũng khiến cô bỏ qua thực tế đối tác chỉ muốn cô trở thành đại diện độc quyền của nhãn hiệu.

Cô cho Uông Đan chọn vài đôi, sau đó mặc kệ Uông Đan tùy tiện vứt đồng giày ở chỗ nào, cô chẳng thêm quan tâm.

Con người quả thật thay đổi theo hoàn cảnh, khi cô còn học đại học, bất kể đồ gì giá trên 80 tệ đối với cô đều quý giá, nhưng từ sau khi tốt nghiệp đến nay, hàng trăm hàng nghìn bộ trang phục giày dép cô vẫn thấy bình thường, thời gian lâu dần cô không biết nổi đồng hàng hiệu kia và quần áo vỉa hè giá 20 tệ có gì khác biệt.

Uông Đan gọi cô là “Cô nàng mốc meo” cũng có lý, nếu không bận việc, chỉ cần là không việc cần thiết, cô nhất quyết ở trong phòng, mấy ngày không chịu chui ra. Cô hiển nhiên coi chuyện trạch nữ ngủ ngày của mình như một chiến tích vẻ vang, còn bưng bưng khí thế giảng giải cho Uông Đan kinh nghiệm vĩ đại 2 tháng ở nhà không thấy chán của cô.

Tối đêm, Bạch Nặc Ngôn thay quần áo sửa soạn ra ngoài, điều này khiến Uông Đan hết sức nghi ngờ.

- Cô định đi đâu thế?
- Đùng quần tôi nữa.

Bạch Nặc Ngôn cười hì hì vỗ vỗ vào mặt Uông Đan:

- Mai về tôi sẽ mua đồ ăn cho cô nhé.

Những lời này khiến Uông Đan thuận lý thành chương đưa cho cô một câu hỏi khó:

- Đêm nay không về à?

Rồi Uông Đan lại lắc đầu:

- Ngày thì nằm lì trong nhà, đêm lại chạy ra ngoài, không hiểu cô đang làm gì nữa.
- Tại cô suy nghĩ quá nhiều quá nên mới rối rắm thế.

Uông Đan không thèm phí nước bọt nói cô nữa, tiếp tục quay lại với bộ phim Hàn Quốc rất hay cô đang theo dõi, dù cô biết sẽ bị Bạch Nặc Ngôn chế diễu, vì Bạch Nặc Ngôn ghét cay ghét đắng mấy thể loại phim truyền hình thiếu năng này.

Nhưng có vẻ tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn khá tốt, chẳng những không chê bai Uông Đan như mọi khi, lại còn khen một câu:

- Cừ xem phim cho tốt nhé, tôi thấy phim này cũng không chán lắm đâu.

Nói xong cô ra khỏi biệt thự, nhớ lại bộ phim “Truyền thuyết Thất công chúa” Uông Đan đang xem, cô thích nhất nàng công chúa thứ bảy, đặc biệt sau khi cô ấy mang thai đã lựa chọn chia tay. Bởi vì cô nghĩ nếu là cô, cô cũng làm vậy, cô tuyệt đối không chấp nhận chuyện hai người vì đứa trẻ mà tiếp tục chung sống, khiến cuộc đời họ trở nên thảm hại, dù có phải chịu thiệt thòi, cô vẫn không thể chấp nhận.

Cô thở dài than thở, rồi mới gọi taxi.

Hồi đại học, khi rất nhiều bạn cùng lớp tự lái xe đến trường, cô không hề động lòng. Tại sao phải đi xe ô tô chứ? Cô không biết lái xe chính vì không muốn trở thành nô lệ của chiếc xe, nghĩ đến đây cô lại cảm thấy bản thân vô cùng may mắn vì không biết lái xe.

Cô bước vào taxi, chống tay dựa đầu trên cửa sổ.

Trước đây cô luôn cho rằng, mỗi khi tâm trạng Trình Nghi Triết bức tức hay vui vẻ, anh ta mới nhớ đến cô, hiện tại cô nhận ra, cô cũng chẳng khác anh ta, khi tâm tình tích tụ đến cực điểm, cô sẽ tìm đến bên anh.

Thình thoảng cô cũng chủ động chạy đến Vân Thành, mới đầu, Trình Nghi Triết vẫn còn tâm trạng đã kích cô, “Có phải hết tiền rồi không?”. Về sau, có lẽ thành thói quen, Trình Nghi Triết lười phát biểu cảm tưởng với cô, nên da mặt cô cũng ngày càng dày.

Mỗi lần Bạch Nặc Ngôn vào phòng Trình Nghi Triết, nếu anh ta ở nhà, 98% anh ta sẽ ở trong thư phòng. Mà giờ phút này, hành động của anh ta rất không bình thường, khiến cô sửng sốt. Không bình thường chính là, anh chỉ ngồi trên salon phòng khách, hơi nghiêng người, trên khuôn mặt rõ ràng còn vương vẻ mệt mỏi.

Dĩ nhiên anh vẫn đang nghe nhạc, kiểu âm nhạc thực sự, là âm thanh của thiên nhiên, như tiếng chim hót, tiếng nước chảy..., trông rất nhàn nhã thoải mái.

Cô thay giày, không định rời mắt hỏi anh, chỉ hảo tâm mở miệng:

- Anh không sợ trộm cướp lên vào nhà à? Sao bình tĩnh thế?

Lúc này Trình Nghi Triết mới liếc cô một cái:

- Vấn đề này, em mới là người cần lo lắng nhất nhé? Ở đây ngoài anh, dấu vân tay của ai nhiều nhất?

Oa, đối tượng tình nghi chỉ có thể là cô.

- Hôm nay không làm việc à?

Không ở trong thư phòng, thật khó tin nhé.

- Không muốn làm.

- Anh cũng có lúc lười biếng cơ đấy.

Anh không kiên nhẫn liếc cô một cái.

- Thưa cô, lần sau trước khi vào xin nhớ gõ cửa.

Tay cô giờ giờ chùn chìa khóa.

- Cần gì phải làm mấy chuyện thừa thãi chứ, thật phiền phức.

Cô bước tới bên cạnh anh, rất tùy tiện dựa vào người anh, kết quả cô bị cự tuyệt hoàn toàn, Trình Nghi Triết trực tiếp lấy tay đẩy đầu cô ra.

Cô lườm anh một cái, cũng không dẩy mặt li lợm sán vào.

- Công ty anh đưa đến cho em rất nhiều giày nhé, rất hào phóng.

- Vậy sao.

Trình Nghi Triết có vẻ khá hứng thú:

- Chắc là hàng thừa à?

Cô cần rằng:

- Nghe nói là mẫu mới nhất của công ty đấy, còn chưa đưa ra thị trường, sao lại là hàng thừa chứ.
- Uh, để em đi cũng phí, chẳng khác gì đâu.

Cô không khách sáo, một chút cũng không khách sáo.

- Nếu vậy, chúng ta bàn chuyện làm ăn đi.
- Em chắc không?

Khuôn mặt Trình Nghi Triết bỗng mỉm cười, dường như anh ta có chút hứng thú.

- Máy đôi giày công ty anh đưa tặng em, em chẳng cần đâu, tặng lại anh đấy, trực tiếp đổi thành tiền mặt cho em đi. Vậy mọi người đều có lợi nhé.
- Lần trước em làm vỡ một cái bình hoa ở chỗ anh, em có muốn biết chiếc bình đó giá bao nhiêu không?

Cô bỗng giận dữ:

- Không cần.

Anh liếc cô một cái:

- Em thấy hôm nay anh đang chán, nên đến góp vui đấy à?

Cô đây không phải thú cưng nhé, xin hãy chú ý dùng từ.

Cô nhìn màn hình tinh thể lỏng khổng lồ trên tường, trên đó đang phát một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp, thỉnh thoảng có vài chú chim bay ngang, phía sau là thác nước vĩ đại đang ầm ầm xối xả. Cô không khỏi hoài nghi, người này không phải đang có ý định vào chùa chứ, không phải báo chí suốt ngày đăng tuyền ni cô hòa thượng đấy sao, đặc biệt họ nhấn mạnh sau khi tuyển dụng sẽ không can thiệp vào đời sống riêng tư, bất kể có tu nghiệp ra sao.

Cô nhích lại gần anh hơn.

- Có phải anh vừa thu mua công ty khác, cảm thấy nghiệp chướng quá nặng nề, nên muốn thay đổi triệt để một lần?

Trình Nghi Triết nghiêng đầu nhìn cô:

- Vừa rồi có hình con rắn hai đầu, có mấy điểm giống em.

Nói xong tay vòng một vòng quanh cổ cô.

Cô lạnh lùng cúi xuống, hất tay anh ra.

- Có mà giống anh ý.
- Em thật sự sợ rắn sao?

Anh gạt mình.

Không chỉ rắn, bất kể loại động vật nào dài, mềm nhũn như sâu, điều kiện đầu tiên là chúng không bò đến vị trí gần cô, cô sẽ chủ động tạo thành một khu vực an toàn, chỉ cần còn trong phạm vi khu vực an toàn đó, cô đều cảm thấy đang bị uy hiếp.

- Sợ cũng chẳng có gì mất mặt.
- Anh vẫn tưởng em không sợ trời, không sợ đất đấy.
- Làm gì có chuyện đó? Em sợ khổ, sợ đau.

Cô chăm chú nhìn anh.

- Em càng sợ chết.
- Thật khó tin.

Trình Nghi Triết bất khả tư nghị nhìn cô:

- Thế mà vẫn có thể nói ra một cách vô cùng tự hào, em thật đáng học hỏi.

Cô nhào vào lòng anh, lần này anh không thể trốn thoát, đánh phụng mệnh vịn vào hông cô.

Cô sung sướng cười rộ lên:

- Có phải anh bị Tiên nữ từ chối, nên đang ngồi đây đau lòng không?

Tay anh đang vuốt tóc cô, từ từ dùng sức, kéo da đầu cô rất đau.

Cô đang uốn éo trong lòng anh, tức giận cắn một cái trên vai anh.

Lúc này anh mới bỏ tóc cô ra, ỉu xiu buồn bã nhìn cô, giống như không nhận ra cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, rất ít khi cô làm trò trước mặt anh như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chân thành dường như khiến không gian ngưng đọng.

Nhưng cô không hề e sợ, tiếp tục dùng ánh mắt giằng co với anh.

T

ình Nghi Triết ngắm nghía gương mặt quen thuộc, ôm cô vào lòng, sau đó bế cô đi về phía phòng ngủ.

Phát sinh sau đó là những việc đã xảy ra vô số lần, giống như một chuyện thuận lý thành chương.

Buồn cười nhất chính là lần này anh vô cùng nỗ lực làm chuyện “tiêu hao năng lượng”, đưa cô lên đỉnh hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới chịu nằm xuống.

Cô vẫn nằm trên ngực anh:

- Không nghi ngờ gì nữa, chỉ một giây nữa là em sẽ ngủ thẳng luôn.

- Em mà không nói lời nào, thì anh đã ngủ được rồi.

Cô ha hả cười vang.

Anh nghe thấy tiếng cười của cô, mơ hồ mở miệng:

- Em thích gì nhất?

- Tiền.

- Vậy sao?

- Em nói em thích nhất là tiền, có tiền rất tốt nhé, thích mua gì thì mua, thích ăn gì thì ăn, hơn nữa, nó còn cho em cảm giác an toàn, thật tuyệt vời.

- Bạch Nặc Ngôn.

- Gì cơ?

- Em thích tiền cũng chẳng sai.

- Em biết, không cần anh nhắc nhở.

- Nhưng em cần nhiều tiền như vậy làm gì? Trên đời này có trăm nghìn ngàn vạn người mê tiền, nhưng vì sao họ không bao giờ cường điệu hay thể hiện rõ ràng như em vậy?

- Vì em sợ nghèo lắm.

Rất lâu sau không thấy tiếng anh trả lời.

Cô cho rằng anh đã ngủ thiếp đi.

Nhưng đột nhiên anh xoay người nằm đè lên cô, giọng anh khàn khàn không rõ:

- Em đang che dấu điều gì vậy?

Cô kinh ngạc, anh cũng không để cô kịp suy nghĩ, trực tiếp hôn lên môi cô.

Rất lâu sau, mới nghe được tiếng anh tiếp tục nói:

- Thật ra, anh tuyệt đối không thêm đề ý.

Anh không ngại ngần điều gì, cô chẳng biết.

Vì anh vẫn tiếp tục hết lần này đến lần khác tiến sâu vào trong cô, mang đến cho cô một thế giới kỳ diệu.

Sau này, rốt cục cô cũng hiểu, anh không ngại lý do vì sao cô lại như vậy, nhưng đến lúc đó, cô lại chẳng quan tâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Mạnh Tân Duy quả thật rất giận Bạch Nặc Ngôn tự tung tự tác, hoặc chính anh đang tự giận bản thân, anh có tư cách gì mà được phép nói với Bạch Nặc Ngôn những lời như thế. Nhưng những điều cần nói, anh nhất định phải nói, dù anh biết chắc chắn cô sẽ không nghe. Cả đời này, toàn bộ sự trăn trở của anh dường như đều đặt trên người Bạch Nặc Ngôn, hơn nữa chẳng sợ bất cứ ai có thể thay thế điều đó.

Thời gian này, anh thường xuyên đi công tác, đồng thời dùng khoảng thời gian này để thể hiện sự bất hòa đối với cô.

Thế nhưng trên chuyến bay quay về thành phố, anh ngồi ở vị trí của mình, cánh tay chống lên cằm, suy nghĩ về những điều không thể lý giải nổi. Lần này anh thật sự đã cãi nhau với Bạch Nặc Ngôn, có lẽ anh sẽ phải rời xa cô, sau đó đi xem mắt với một cô gái khá khâm nào đó được giới thiệu, cùng nhau từng bước từng bước trải nghiệm cuộc sống, sau đó biến cô trở thành cô gái của anh. Nhưng đồng thời khi những suy nghĩ đó hiện lên, anh lại chợt thấy oán giận, liệu anh có hiểu rõ Bạch Nặc Ngôn như anh tưởng, những suy nghĩ vừa rồi của anh, chưa chắc Bạch Nặc Ngôn chưa từng nghĩ tới. Có thể bản thân cô đã từng nghĩ đến việc rời xa anh, nhưng cô vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp nhất.

Anh thậm chí đã từng nhân rồi tưởng tượng đến những hình ảnh xa xôi, nhiều năm về sau, anh đi cùng con trai anh, cô dắt theo con gái của cô, họ gặp lại nhau trong biển người mênh mông này, chỉ có thể đứng xa xa lẫn trong dòng người để nhìn nhau.

Không cần phải đoán về mặt của Bạch Nặc Ngôn lúc đó, vì chắc chắn cô sẽ tự mỉm cười.

Anh day day trán, tại sao anh lại cho rằng Bạch Nặc Ngôn nhất định sẽ sinh con gái chứ. Có lẽ trí nhớ của anh vẫn tốt, anh còn nhớ nhiều năm về trước Bạch Nặc Ngôn từng nói: “Tại sao trên đời lại có lắm kẻ trọng nam khinh nữ thế chứ, em nhất định sẽ không như họ, khi mang thai em sẽ kiểm tra xem là trai hay gái, nếu là con trai thì sẽ bỏ luôn, em nhất định sẽ sinh con gái.

Anh luôn tin rằng con gái của Bạch Nặc Ngôn sẽ khá ngoan, dù phương thức giáo dục của cô là một tai họa dọa người, có lẽ đứa trẻ quá đen đui, hoặc sẽ là một cô bé rất hay, có lẽ sẽ có rất nhiều người với gu thẩm mỹ đặc biệt tình nguyện rước cô.

Hình như anh quá nhầm lẫn, nên mới nghĩ đến những chuyện vớ vẩn như thế.

Máy bay vừa hạ cánh xuống sân bay, anh bước ra đại sảnh, mắt vừa mở ra đã chợt bắt gặp một quảng cáo đang phát trên màn hình Led khổng lồ.

Anh không thể không nhớ lại một câu chuyện đăng trên tiểu mục “Cảm động” của tạp chí:

G: Đáng em không đẹp.

B: Anh không cần người mẫu!

G: Em cũng chẳng xinh.

B: Anh cũng chẳng cần tiên nữ!

G: Em không biết nấu ăn.

B: Em không cần đầu bếp!

G: Trình độ học vấn của em cũng không cao.

B: Anh đâu cần thiên tài.

G: Em cũng chẳng dẫu dẫu,

B: Anh không cần người giúp việc.

G: Vậy... anh cần ai?

B: Người anh cần chính là em!

Có những người tuy chẳng có gì xuất sắc, cũng chẳng thể đem lại cho ta điều gì, nhưng hết lần này đến lần khác ta lại luôn tìm kiếm chính người đó.

Mất anh lại càng mở to hơn, anh chăm chú theo dõi những hình ảnh trên màn hình Led khổng lồ, đó là Bạch Nặc Ngôn trong bộ váy trắng tinh, để lộ ra đôi chân trắng nõn, cô đang chạy trên phố, sau đó bước vào một cửa hàng, cô nhìn thấy slogan của Gia Ái. Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt của Bạch Nặc Ngôn, cô diễn rất hay, không phải ở kỹ thuật diễn xuất tài tình, mà chính vì cô đã hòa mình vào cảm xúc của nhân vật. Anh luôn hoài nghi từ lâu, liệu cô đã từng theo học diễn xuất, nên trong các MV ca khúc của mình, cô luôn thể hiện nội tâm nhân vật một cách chân thực đến vậy. Có lẽ cô vẫn để cho tâm trạng bị đè nén tới tận cùng, chỉ cho phép bản thân nổi giận chuyện người khác, chứ không cho phép người khác nhận ra tình cảm của cô.

Đối với những người không ở trong lòng cô, phải chăng cô chỉ đang diễn kịch.

Lúc này, tâm trạng anh giống như trở lại giây phút lần đầu tiên anh được nhìn thấy MV của cô. Khi ấy cô đang kể lại một câu chuyện tình do cô viết, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt cô. Cô nhất định không biết rằng, những giọt lệ đó dường như đã chảy vào trái tim anh, mọc rễ nảy mầm ở đó.

Trước ngày xuất ngoại, anh đã từng một mình hẹn gặp cô.

Anh đợi trước cửa lớp cô rất lâu, vì cô không chịu nghe điện thoại anh gọi.

Bạch Nặc Ngôn ôm tài liệu tài liệu bước ra, nhìn thấy anh, cô liền cười:

- Thật là có duyên nhé, anh vừa đi ngang qua à?

Rõ ràng cô đã thấy anh đứng chờ trước cửa từ lâu, nhưng vẫn nói vậy, anh cũng không bóc mẽ cô.

- Anh muốn gặp em.

Khóe miệng Bạch Nặc Ngôn giật giật.

- Có việc gì sao?

- Anh muốn mời em ăn cơm.

Cô nhìn lại anh.

- Anh muốn tìm Giang Tang Du sao? À, em quên không kể với anh, em đã chuyển phòng rồi, hiện nay quan hệ giữa em và cô ấy không có gì đặc biệt đâu, nên anh đừng tìm em để hỏi chuyện của cô ấy nhé.

Rất lâu sau, anh mới hiểu ra, chính cô đã cự tuyệt, trái tim cô luôn nhạy cảm, chỉ cần nhìn vào mắt anh, cô lập tức nhận ra nguyên nhân anh muốn gặp cô, thế nhưng cô vờ như không biết.

Nhưng anh chỉ có thể thuận tình mà nói:

- Anh tìm em, anh chỉ muốn mời em một bữa cơm thôi.

- Bây giờ em muốn về phòng mình.

Anh cố chấp nói:

- Anh chuẩn bị đi du học, em không thể tiễn anh bằng một bữa cơm được sao?

Lý do của anh khiến Bạch Nặc Ngôn không thể tiếp tục từ chối.

Họ cùng ăn cơm tại căng tin nhỏ trong trường, thức ăn ở đây cũng khá cầu kỳ.

Bạch Nặc Ngôn đặt sách tại một bàn ăn để chiếm chỗ, rồi bước song song bên cạnh Mạnh Tân Duy, chuẩn bị tự bê một phần cơm cho mình. Nam sinh mà giúp nữ sinh bê cơm, phân nửa là giữa họ có gian tình, mối quan hệ của hai người lại không phải như vậy, nên anh cũng sẽ không gượng ép cô.

Nhưng cô cũng không cần nhất quyết tự quệt thức ăn, đó chỉ là vài đồng bạc, đâu ảnh hưởng đến ai.

Nhưng cô thật sự không muốn đi cùng Mạnh Tân Duy, gia cảnh anh thế nào, cô biết rõ, dường như giữa họ đã được viết rõ: Họ ở hai thế giới khác nhau.

Sau khi ngồi xuống, cô ăn rất từ tốn, kể cả đôi mớ mứt, cô vẫn có thể gấp từng miếng từng miếng nhỏ, rất nhiều người đã khen tướng ăn của cô rất đoan trang, nhưng điều kiện tiên quyết là họ không thân thiết với cô. Cô luôn muốn để cho những người xa lạ thấy mặt tốt đẹp của bản thân.

Mạnh Tân Duy rất kiên nhẫn nhìn cô ăn từng miếng từng miếng, cô thích dùng đũa gấp từng miếng cơm nhỏ, từ từ cho vào miệng, ăn từng chút từng chút một.

Giờ anh đã hiểu tại sao Giang Tang Du nói là không muốn ăn cơm với Bạch Nặc Ngôn lần thứ hai, cô ăn chậm như vậy, không biết sẽ phải ăn đến ngày tháng năm nào.

Anh không nhịn nổi nở một nụ cười:

- Có muốn gọi thêm gì không?

Anh nhớ Giang Tang Du từng vô tình kể, khi ăn cơm Bạch Nặc Ngôn nhất định sẽ phải uống nước, hơn nữa cô không uống nước canh mà uống nước lọc.

Không đợi cô trả lời, anh đứng dậy gọi cho cô một cốc sữa đậu nành, nhưng khi bề về chỗ anh không khỏi phiền lòng, đúng là chất lượng đồ uống trong nước rất có vấn đề, cốc sữa đậu nành này chẳng hơn bột đậu nành pha sẵn là mấy.

Cô không ngại chuyện này, chỉ nói cảm ơn rồi nhấp vài ngụm.

- Khi nào anh đi?

Cuối cùng cô cũng chủ động mở miệng.

Trong bát cô còn dư lại vài hạt cơm, nhưng dáng vẻ của cô hình như không thể ăn tiếp.

Anh tiện tay dọn toàn bộ bát đĩa trên bàn, dùng giấy ăn lau lại một lần, sau đó mới đặt tay lên bàn, gương mặt anh mang theo nụ cười:

- Cuối tuần này.

- Sao vội vàng thế!

Cô thuận miệng nói.

Mạnh Tân Duy mỉm cười, anh đã sớm có quyết định du học từ lâu, ngay từ đầu năm học gia đình anh đã đề nghị, câu hỏi này của cô, khiến anh không biết phải trả lời sao.

Anh đã cố gắng bằng mọi cách cấp tốc nâng cao thành tích học tập, buồn cười là anh còn phải tham dự hầu hết các cuộc thi lớn nhỏ trong trường cùng với sinh viên năm nhất và năm hai, những cuộc thi này chẳng có tiếng tăm gì, có lẽ ấn tượng duy nhất của cuộc thi chỉ là có sự tham gia của anh.

- Cũng không nhanh quá đâu.

Anh nhàn nhạt nói.

- Em đã từng muốn ra nước ngoài chưa?

Khi anh thốt ra câu nói này, không chỉ khiến cô giật mình, chính bản thân anh cũng giật mình, thì ra đây cũng là những mong muốn chân thật trong sâu thẳm nội tâm anh.

Nếu có thể, anh hi vọng cô sẽ đi cùng anh, mặc dù ý nghĩ này không khỏi khiến anh tự thấy nực cười, quan hệ giữa họ là như thế nào chứ, mới chỉ gặp gỡ được vài lần, còn là mối quan hệ bắc cầu qua một người bạn học.

Thật quá đường đột.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn tỏ ra như chưa có chuyện gì xảy ra:

- Nếu anh biết em lớn như vậy mà tàu hỏa còn chưa từng được ngồi, anh sẽ gì ?

Cô còn vừa cười vừa nói:

- Em không thích xa gia đình, em sợ chỗ lạ, bởi vì khả năng thích nghi của em vô cùng kém, hẳn em sẽ chẳng làm được việc gì ra hồn đâu.

- Em đã đi đâu mà nghĩ thế? Biết đâu khi tiếp xúc với thế giới rộng lớn bên ngoài, em sẽ nhận ra mình rất thích thú.

Cô lắc đầu:

- Em không thích bất kỳ thứ gì lạ cả.

Tầm mắt của cô dừng lại trên bàn ăn của một sinh viên bên cạnh. Bạn học Na Na cùng phòng cô từng kể, có rất nhiều người thích chọn món kia, nhưng từ nhỏ đến lớn cô đều không thích, vì cô chưa từng được ăn nên cô sẽ không thích. Dù món ăn đó gồm có rất nhiều gan lợn và đồ bỏ máu, nhưng đó là món cô chưa từng ăn, nên chính vì vậy cô sẽ không thích.

Anh há to miệng, thờ dài một hơi.

- Em thật đặc biệt.

Cô che miệng cười.

- Người ta đều nói em kỳ quặc, mặc dù nhận xét này cũng chẳng sai, đều giống nhau ở chỗ “khác người”.

Anh chỉ cười nhạt, thế nhưng trong lòng còn đang rối loạn, tâm trạng vẫn như lần đầu gặp cô. Thì ra anh cũng chỉ là một người bình thường, mang theo những tâm tư rất đời bình thường, luôn hiếu kỳ khám phá những điều bí ẩn.

- Thật hay, em nghĩ nhiều rồi.

- Anh đã chuẩn bị xong hết chưa?

Anh gật đầu, anh không muốn lãng phí thời gian vào đề tài này.

- Em có nơi nào thật sự muốn đi, hoặc có chuyện gì thật sự muốn làm không?

- Em chẳng cần đi đâu hết.

Cô vẫn luôn cho rằng cuộc đời cô chẳng có gì thú vị.

- Ngày xưa, chuyện em muốn nhất chính là mỗi ngày mua một tờ xổ số, rồi hàng ngày so kết quả, đến khi trúng được giải đặc biệt trị giá 500 vạn em sẽ bỏ học luôn, vì em khẳng định có học cả đời em cũng chẳng kiếm được nhiều tiền đến thế. Nhưng sau đó em lại nghĩ, số em từ khi sinh ra đã đen đui, chỉ có thể cống hiến cho nền xổ số kiến thiết nước nhà.

- Thật ra em cứ thử xem, biết đâu lại trúng đấy.

Cô lắc đầu:

- Tỷ lệ này nhỏ như cô bé Lọ Lem gặp được hoàng tử bạch mã vậy, cần gì phải thử chứ?

- Biết đâu sẽ được.

Anh vẫn kiên trì.

Cô lại lắc đầu:

- Em không thích làm cô bé Lọ Lem, bởi vì em biết người ẩn tượng đầu tiên trong mắt hoàng tử sẽ là công chúa, không phải là cô bé Lọ Lem, nên em luôn có cảm giác, Lọ Lem sẽ chỉ là người thứ ba.

Cô nhìn anh.

- Thật ra đa số mọi người đều muốn trở thành cô bé Lọ Lem, dù đó chỉ là một giấc mộng đẹp, nhưng rất ít người nhận ra, cuộc sống sau này của hoàng tử cùng cô bé Lọ Lem sẽ như thế nào. Có lẽ là vì quan điểm bất đồng, có lẽ vì cha mẹ phản đối, hơn thế có thể bản thân họ luôn xung đột, trên đời làm gì có chuyện tình nào hoàn mỹ. Em thích hoàng tử đứng bên công chúa, giống như tiết mục rùa đen gặp rùa vàng.

Rồi cô kinh ngạc che miệng.

- Hình như em lại lạc đề rồi.

Đến bây giờ Mạnh Tân Duy mới hiểu cô lạc đề chỗ nào, cô rõ ràng muốn lôi kéo anh đến đề tài kia. Bằng cách đơn giản nhất, cô muốn nói cho anh biết, anh chính là hoàng tử, anh nên tìm công chúa của anh, chứ không phải là cô bé Lọ Lem như cô.

Nhưng cô không hề biết, chính vì những suy nghĩ này của cô, khiến anh mãi mãi không thể quên được.

Thậm chí thời gian thấm thoát thoi đưa, ngay khi trở về nước, điều đầu tiên anh nhìn thấy là poster của cô, trong nháy mắt, tràn ngập mắt anh là hình ảnh của cô, phảng phất thời gian như đã qua cả thế kỷ, lại khiến anh dường như cảm thấy, anh chưa từng rời xa.

Chương 29

Nhận được điện thoại do Mạnh Tân Duy chủ động liên lạc, Bạch Nặc Ngôn rất vui mừng, ít nhất điều đó đã chứng minh anh đã tạo cho cô một nấc thang đi xuống. Mỗi quan hệ hiện nay giữa hai người dường như giống với việc bước đi trên một sợi dây, có thể cắt đứt bất cứ lúc nào, nhưng nếu cứ đoạn tuyệt quan hệ như vậy không khỏi khiến người ta tiếc nuối, vì vậy cả hai đều tự hiểu tình cảnh “đầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” của họ.

Cảm giác này thật kỳ lạ, dù đôi bên đều không giải thích một lời, cũng không liên lạc với nhau, cứ như sẽ dễ dàng cắt đứt như vậy, nhưng chỉ cần một bên chịu nhún mình liên lạc, tất cả trở lại như ban đầu. Cho dù đó chỉ là suy nghĩ của Bạch Nặc Ngôn, cũng khiến cô hăng hái bồng bồng chạy đến ăn một bữa cơm với Mạnh Tân Duy. Cả hai đều không đề cập đến sự kiện lần trước, vì họ không muốn tiếp tục cãi vã.

Vậy nên bữa cơm này rất vui vẻ, họ cũng lựa chọn những đề tài khá an toàn.

Vì lý do này nên tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn không tồi tệ, Ưông Đàm còn có cảm giác, trạng thái cảm xúc của Bạch Nặc Ngôn giống như thời tiết tháng sáu vậy, chợt buồn chợt vui, khiến cô không thể theo kịp nhịp điệu.

Sau khi chào từ biệt Mạnh Tân Duy, Bạch Nặc Ngôn trở về Khinh Vân, tùy tiện vứt túi sách một chỗ, chạy đến cướp điều khiển tivi của Ưông Đàm.

Hiếm khi Bạch Nặc Ngôn hưng phấn như vậy, nên Ưông Đàm cũng nhường cô, ai bảo Ưông Đàm sinh ra đã tốt bụng.

Cô thích xem những bộ phim kinh điển, do những thiên vương thủ vai. Lần nào xem cô đều bị Ưông Đàm chế diễu, thậm chí còn hoài nghi liệu cô có theo kịp thời đại, nhưng cô vẫn không sao thích nổi những sản phẩm giải trí công nghiệp hiện hành.

Không hiểu sao cô lại nghĩ đến phim ảnh, ví dụ như bây giờ, cô muốn xem phim “Phong Nguyệt Vân Thiên”.

Bộ phim “Yêu một người thật khó” đã từng được hoan nghênh khắp làng trên xóm dưới, nhưng cô lại chẳng có ấn tượng gì. Hồi nhỏ, mỗi lần xem phim truyền hình, cô đều không khỏi hoài nghi. Tại sao Phương Mỹ Lâm lại có thể dành toàn tâm toàn ý để yêu Trầm Gia Vi đến thế mà không lựa chọn một người đàn ông tốt hơn? Trầm Gia Vi là một người đàn ông hư hỏng, xấu xa, không hề xứng với cô. Thậm chí cô cho rằng, bộ phim này chỉ hấp dẫn cô ở chỗ, không biết từ bao giờ Phương Mỹ Lâm đã yêu Trầm Gia Vi. Vì trong các bộ phim truyền hình, nữ chính sẽ không yêu nhân vật nam phản diện, thường chỉ yêu nam chính diện. Nhưng cô đã nhầm, bộ phim này hoàn toàn khác, từ đầu đến cuối Phương Mỹ Lâm đều yêu Trầm Gia Vi, thậm chí nguyện chết vì anh. Cô nhớ lại cảnh khi Phương Mỹ Lâm tự sát, cô đã uống rất nhiều thuốc ngủ, cô mang theo toàn bộ chứng cứ phạm tội của Trầm Gia Vi, cứ như vậy chết đi.

Hôm nay, khi xem lại bộ phim truyền hình này, suy nghĩ của cô đã khác trước. Yêu chính là yêu, sao có thể phân biệt đối phương là người tốt hay xấu đây. Thậm chí, cô thích lựa chọn của Phương Mỹ Lâm, thả lăm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, chấp nhận hi sinh tính mạng của mình vì tình yêu. Cô cho rằng thật ra Gia Vi cũng yêu Phương Mỹ Lâm, thế nhưng tình yêu này cuối cùng đã trở thành liều thuốc độc giết chết người anh yêu, đối với anh ta tình yêu không quan trọng bằng lợi nhuận. Thế nhưng cô lại thích ích kỷ hủy hoại Trầm Gia Vi, cô không ưa kiểu đàn ông như Trầm Gia Vi chút nào, trong lòng cô thậm chí muốn Phương Mỹ Lâm công bố chứng cứ phạm tội để hủy diệt cả nhà họ Trầm kia, nếu không nhà hán sao có thể thoát tội.

Cô lại nghĩ, đến cuối cùng thiện giả ác báo, mọi chuyện đều sẽ có nhân quả tuần hoàn, thế nên cô bình tâm trở lại.

Cô nằm co quắp trên ghế salon, Ưông Đàm nhìn cô nghiêng răng nghiêng lợi. Bởi vì Bạch Nặc Ngôn theo dõi phim truyền hình còn nhanh hơn xem tiểu thuyết, cô đọc truyện đã nhanh như gió, mà xem phim cũng mau lẹ vô cùng, rốt cục cô cũng không hiểu nổi Bạch Nặc Ngôn đang xem cái gì.

Cô hoàn toàn không thấy ánh mắt cay độc của Ưông Đàm, vì cô đã rơi vào những suy tư của chính mình.

Cô nhớ lại một bộ phim truyền hình cô từng rất thích, nhưng cô không thể tìm lại được, cô không còn nhớ chính xác tên nam chính nữ chính, nhưng cô vẫn nhớ được chi tiết nội dung bộ phim. Khi còn bé, nữ chính thường chạy bên chị gái cô, cha mẹ rất yêu thương cô chị, mỗi khi người chị chơi đàn piano, cả nhà cùng sum vầy, đó là khoảng khắc vui vẻ nhất. Nhưng một ngày kia, nữ chính và chị gái cùng thả diều trên bờ biển, đúng lúc đó con diều rơi xuống khe núi, người chị bò xuống nhặt, không may rơi xuống vực. Từ khi người chị ra đi, cuộc sống gia đình họ hoàn toàn thay đổi, trong nhà cô không hề có tiếng cười. Khi cô ấy lên chơi đàn piano của chị, lập tức bị cha mẹ mắng, không cho phép đụng vào đồ đạc của cô chị. Sau đó, cha mẹ cô thường xuyên cãi vã, không lâu sau liền ly hôn. Mẹ cô sau này sinh được thêm một người con gái.

Tình tiết phía sau, cô cũng không còn nhớ rõ. Hình như sau này nữ chính đã mạo danh chị gái cô, cô nói rằng sau khi rơi xuống vực đã thoát chết. Vừa phải diễn cuộc đời người chị, vừa phải đóng nhân vật người em, nhưng tất cả mọi người đều tin. Sau đó cô gặp nam chính, hình như còn có một nam phụ khác. Có một cảnh phim nam phụ cãi nhau với nữ chính trên cầu, cô sắp rơi xuống nước, nam chính cố hết sức để kéo cô lên, khi đó cô đã mang thai. Nhưng Bạch Nặc Ngôn không nhớ chính xác, nữ chính không biết đứa trẻ trong bụng là con ai, thậm chí cô nàng còn không biết bản thân thật sự yêu ai, vì cô dường như đã kết hôn với nam phụ, mà nam chính và nam phụ lại là đối thủ trên thương trường của nhau, vô cùng rắc rối.

Vậy cuối cùng nam phụ mới thực sự là nam chính, hay là do cô luôn mặc định nam chính là nam chính, chính cô cũng không rõ. Kết thúc của bộ phim

chính cô cũng không nhớ được rõ ràng.

Cô chợt liên tưởng đến bộ phim này, là vì, phim nào cũng có nhân vật nam phản diện và chính diện, nhưng nữ chính lựa chọn nhân vật phản diện, lại rất mới mẻ hiếm có.

Nhưng còn có chuyện mới mẻ độc đáo nữa, bị cô quên mất.

Mang theo chút tiếc nuối, cô mơ mơ hồ hồ nhớ lại một vài tình tiết trong phim.

Nhưng cô vẫn thấy, bi kịch của nữ chính, cuối cùng đều do chính cô ấy tạo thành, chỉ có những cô gái ngu dốt mới mù quáng yêu một người đến mức không để lại cho bản thân bất kỳ lối thoát.

Cô suy tư đến mơ màng, dường như ngủ thiếp trên ghế salon, đến lúc đó Uông Đan mới lay cô tỉnh lại.

- Bảo vệ thông báo bên ngoài có một cô gái đến tìm cô.

Bạch Nặc Ngôn ngồi thẳng dậy:

- Ai thế nhỉ?

Uông Đan gọi điện hỏi lại, vô cùng kinh ngạc nói:

- Giang Tang Du?

Bạch Nặc Ngôn chẳng qua chỉ hơi nhú mày:

- Bảo cô ta đi đi.

Mặc dù Uông Đan thấy hơi kỳ quái, nhưng vẫn làm theo lời Bạch Nặc Ngôn, rồi lại bắt đắc dĩ trả lời:

- Giang tiểu thư đó nói, hôm nay không gặp được cô, cô ấy sẽ nhất định không về.

- Vậy cứ mặc kệ cô ta đứng đó.

Bạch Nặc Ngôn thật sự nói là làm, Đừng tưởng cô chỉ nói chơi. Bản thân cô lại tiếp tục cầm điều khiển chỉnh chỉnh các kênh, cố gắng không để chuyện bên ngoài ảnh hưởng đến tâm trạng. Uông Đan vẫn khuyên cô, lựa lời xin cô ra ngoài xem đối phương còn tốt không, cuối cùng miễn cho việc bị Uông Đan quấy nhiễu, nửa giờ sau, Bạch Nặc Ngôn mới đứng đĩnh ra ngoài.

Cô dường như vậy chưa tỉnh ngủ, rõ ràng cô có thể để Giang Tang Du đi vào, nhưng cô không bao giờ chấp nhận chuyện đó.

Giang Tang Du quả nhiên vẫn còn đứng đó, nhìn thấy Bạch Nặc Ngôn bước ra mà không hề nổi giận chút nào.

Bạch Nặc Ngôn lại rất sợ cái biểu cảm ôn hòa không biết giận dữ của Giang Tang Du.

- Tôi vừa ngủ quên, trợ lý lại không muốn đánh thức, cô cũng biết tôi bận rộn trăm công nghìn việc, lâu lắm mới ngủ được một giấc. Thật không phải, để cô phải chờ lâu.

Giang Tang Du cũng không bóc mẽ cô:

- Bây giờ cô đã tỉnh ngủ chưa, tôi muốn nói chuyện với cô một chút.

Bạch Nặc Ngôn làm như vô tình nhìn xuống đồng hồ đeo tay:

- Vậy thì nhanh lên, nói ngắn gọn thôi, thời gian của tôi vô cùng quý giá đấy.

Giang Tang Du cũng không để ý đến thái độ của cô.

- Cha bệnh nặng lắm, phải vào viện rồi.

Bạch Nặc Ngôn đánh giá lại một lần từ đầu đến chân cô, rồi mới chậm chạp mở miệng:

- Cô vẫn còn nhàn rỗi mà đến tìm tôi, hẳn là không nghiêm trọng.

- Là bệnh tim tái phát, rất khẩn cấp, hiện đã qua giai đoạn nguy hiểm. Mẹ vẫn ở trong viện chăm sóc cha, còn tôi chạy thẳng từ bệnh viện đến đây. Dù cha không hề nói, nhưng tôi biết, khi cha tỉnh lại, người cha muốn gặp nhất là cô.

Bạch Nặc Ngôn nhú mày:

- Thì sao?

- Tôi hi vọng cô có thể vào viện thăm cha một chút, cha nhất định sẽ rất vui.

Bạch Nặc Ngôn mím môi:

- Tôi không đi đâu.

Giang Tang Du nóng nảy nói:

- Cô đừng vậy mà, cha rất nhớ cô, hơn nữa cha còn đang bệnh nặng. Tình thế như bây giờ cô còn không chịu gặp cha sao?

- Tại sao tôi phải đi chứ?

- Cô là con gái cha, sao cô không đến gặp cha được chứ?

Bạch Nặc Ngôn dương dương khoe miệng:

- Ông ấy họ Giang, tôi đây họ Bạch, tôi không nhớ được mối quan hệ giữa tôi và ông ấy.

Giang Tang Du lại cắn môi:

- Tôi biết cô vẫn oán hận chúng tôi, nhưng dù sao cô vẫn là con gái của cha, cô vẫn là chị ruột tôi, sự thật này không bao giờ có thể thay đổi.

- Giang đại tiểu thư ơi, tôi từ nhỏ đã mồ côi cha, năm 15 tuổi mồ côi mẹ, sao đột nhiên bây giờ có một người sống lại thế. Trước kia tôi không cần cha, hiện tại cũng không cần. Mà cô không cần biểu hiện tấm lòng hiếu thảo của cô trước mặt tôi đâu, sẽ chỉ làm tôi càng trở nên độc ác hơn thôi. Từ nhỏ cô không thiếu thứ gì, thế nên lớn lên cô đương nhiên lương thiện thuần khiết. Nếu tôi ở trong hoàn cảnh của cô, tôi còn có thể tốt đẹp hơn cơ. Nhưng tôi lại không có được cơ hội đó, cô quen biết tôi đã lâu như vậy, sao vẫn không hiểu rõ tôi thế. Sao tôi có thể trở thành đứa con hiếu thảo vĩ đại như cô?

Giang Tang Du lắc đầu:

- Bệnh của cha thật sự nghiêm trọng.

- Tôi nói cho cô biết nhé.

Bạch Nặc Ngôn khoanh tay trước ngực:

- Ngày mẹ tôi mất, anh họ tôi và những đứa khác đều khóc, chỉ có tôi là không nhỏ một giọt nước mắt. Tôi là loại người lạnh lẽo vô tình thế đấy, đừng có mơ tôi làm những chuyện thập đại tứ hiếu, cô tìm nhầm người rồi.

- Ngày di mất cô nhất định rất khó khăn, không khóc không có nghĩa là...

- Đừng tưởng cô hiểu tôi nhé.

- Tôi chỉ muốn cô đến thăm cha một lần thôi.

Giang Tang Du lôi kéo Bạch Nặc Ngôn.

- Tôi xin cô đấy. Không phải cô từng nói sẽ thực hiện một nguyện vọng của tôi sao? Bây giờ cô hãy thực hiện yêu cầu này của tôi đi, cùng tôi đến bệnh viện nhé.

Nhắc đến nguyện vọng phải ngược dòng thời gian trở về học kỳ một năm đó, vào một buổi tối, Bạch Nặc Ngôn đang mải mê đọc một cuốn tiểu thuyết, cô mê mẩn đến mức quên ăn, nhưng dù sao vẫn không tránh khỏi đói bụng. Nhưng cô vốn không thích mặc đồ ngủ, còn Giang Tang Du lại đang mặc đồ ngủ, hẳn sẽ không có ý định ra ngoài. Hơn nữa phòng ngủ cách trường khá xa, nhưng Bạch Nặc Ngôn thật sự đói đến không ngủ nổi. Giang Tang Du khuyên cô cố chịu đựng, nhưng cô không thể chịu được. Cuối cùng, chuyện được giải quyết bằng cách, Giang Tang Du phải thay quần áo, mất 30 phút đi từ phòng ngủ đến nhà ăn để mua nộm chua cay cho cô, sau đó mất 30 phút mang về. Bạch Nặc Ngôn tự cảm thấy áy náy, đã chủ động đề nghị sẽ thực hiện một yêu cầu của Giang Tang Du. Ngày đó cô còn nói, nếu có thể làm được, cô nhất định sẽ không từ chối.

Khi đó tình bạn giữa hai cô vẫn chưa đứt đoạn, nên cô đã tình nguyện hứa hẹn.

Mà bây giờ, Bạch Nặc Ngôn chỉ có thể hận bát nộm chua cay kia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Bạch Nặc Ngôn tuy mạnh miệng nhưng đành phải không cam tâm tình nguyện theo chân Giang Tang Du đến bệnh viện, thế nhưng bước ra khỏi thang máy, khi nhìn lại hành lang bệnh viện hẹp dài trống trải, khiến lòng cô nảy sinh những mâu thuẫn kỳ lạ. Tường trắng tinh, trần nhà cũng trắng tinh, ngay đến sàn nhà cũng trắng tinh. Nếu không có màu sơn xanh biếc của dây ghế đợi, cô dường như có cảm giác mình đã lạc vào mê cung của màu trắng, hơn nữa không biết phải nói như thế nào, loại cảm xúc khó chịu này mang đến cho cô một tâm trạng bất an. Giống như khi còn học trung học năm nhất, cô có đọc một bài thơ, miêu tả những dãy núi trùng trùng điệp điệp, trải dài đến vô tận, giống như không bao giờ có thể nhìn thấy được điểm cuối, khiến cô sợ hãi.

Cho dù chủ đề của hai sự việc rõ ràng không giống nhau, nhưng cô vẫn không khỏi liên tưởng đến những dãy núi không có điểm tận cùng.

Mà cô lại rất ghét cảm giác này, không thể nhận ra phương hướng, không biết đâu là kết thúc, cũng không thể biết được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Giang Tang Du vẫn chỉ đi sau lưng cách cô một bước chân, không xa không gần, khiến cô có ảo giác, Giang Tang Du đang giám sát không cho cô trốn thoát.

Suy nghĩ chán cũng thông suốt, cô đã đứng trước cửa phòng bệnh.

Cửa phòng không đóng, cho nên ngay từ ngoài Bạch Nặc Ngôn đã nhìn thấy Giang Bác Nghi đang nằm trên giường nhìn cô với đôi mắt hoài nghi, bên cạnh là Lý Tinh đang cầm cũi ngồi gọt táo.

Bà Lý Tinh ngồi gọt táo một cách chuyên tâm, lớp vỏ mỏng gọt rất dài, không hề bị gãy.

Khuôn mặt Giang Bác Nghi mang theo nụ cười, mắt ông đang chăm chú nhìn lớp vỏ táo đang đung đưa, dường như ông đang đợi lớp vỏ đó gãy xuống.

Lòng Bạch Nặc Ngôn bỗng thất lại, bức tranh vợ chồng hòa thuận, gia đình ấm áp thật khiến người xem cảm động. Ánh mắt cô rơi trên gương mặt Lý Tinh, người phụ nữ gần 50 tuổi nhưng nhan sắc vẫn được chăm sóc như mới 30, trang phục trên người bà đều không hề xa hoa tục tĩu, ngược lại gây được ấn tượng là một phụ nữ gia giáo. Trong khi ông Giang Bác Nghi dù đã có tuổi, nhưng dường như năm tháng chỉ càng tôn lên khí chất trầm ổn của ông, nụ cười của ông cũng khiến cho đôi phương nín thở, ngay đến nếp nhăn trên khóe miệng cũng mang theo vẻ ôn hòa.

Bạch Nặc Ngôn hít thật sâu, môi hơi nhếch.

Giang Tang Du bước vào, ôm vai bà cô Lý Tinh:

- Mẹ.

Rồi cô quay sang hướng Giang Bác Nghi.

- Cha, cha xem ai đến này?

Giang Bác Nghi rời mắt sang hướng cửa, nhìn thấy Bạch Nặc Ngôn vẫn đứng cửa, sự kinh ngạc pha lẫn vui mừng, ông liền ngồi thẳng dậy. Giang Tang Du thấy thế, lập tức đỡ Giang Bác Nghi dậy, chỉnh lại gối dựa sau lưng ông, lại khoác áo bên cạnh cho ông. Trong khi đó, Giang Bác Nghi vẫn luôn ngắm Bạch Nặc Ngôn, miệng ông mở ra nhiều lần, cuối cùng vẫn không thể thốt được tiếng nào.

Biểu cảm của bà Lý Tinh rõ ràng hơi khác, dù không quá trầm mặc, bà chỉ cười mà không đứng lên. Lớp vỏ quả táo trên tay bà vẫn còn dư một ít, nhưng bà vẫn cầm nguyên, không hề mở miệng.

Giang Tang Du nhăn mặt nhíu mày, lay lay cánh tay bà Lý Tinh.

Bạch Nặc Ngôn vẫn đứng ở cửa, cô không vào trong, đồng thời dường như đang tìm một lối thoát cho bản thân.

- Cha chắc là đói rồi, chúng ta ra ngoài mua một vài món ngon cho cha đi mẹ.

Lý Tinh đứng lên, đem quả táo thả để vào chiếc đĩa nhỏ đặt trên chiếc tủ đầu giường, lúc này bà mới than thở:

- Cũng được.

Hai người đi ngang qua vị trí Bạch Nặc Ngôn, Giang Tang Du muốn mở miệng nói thêm, nhưng đối với ánh mắt trốn tránh của Bạch Nặc Ngôn, giờ bà Lý Tinh không có nửa tâm tình để tiếp đón Bạch Nặc Ngôn.

Bạch Nặc Ngôn cắn răng, cô đâu muốn nhận nhà bọn họ, cứ như vì họ luôn có lỗi với cô, nhưng thực tế khi cô ở bên cạnh họ sẽ không khỏi chạnh lòng cảm thấy bản thân thật thừa thãi, gia đình người ta một nhà ba người hòa thuận, sự có mặt của cô không khỏi khiến không khí trở nên lung tung, ai cũng không thể tự nhiên.

Một cánh tay Giang Bắc Nghi vươn ra khỏi chăn, vỗ vỗ vào khoảng trống trên giường, ý muốn cô ngồi xuống.

Lần này cô hơi do dự, nhưng không từ chối mà đi vào.

Nhưng đến khi ngồi xuống cô lại cảm thấy có chút không thoải mái, vị trí này, là chỗ Lý Tinh vừa ngồi.

- Cha rất vui.

Giang Bắc Nghi nở nụ cười, những nếp nhăn càng đậm sâu trên khóe mắt ông.

- Con đã đến gặp cha.

Cô bỗng thấy cổ họng khô rát, dù uống bao nhiêu nước cũng không thể xoa dịu trạng thái này.

- Bác sĩ thông báo kết quả phẫu thuật chưa? Giờ sức khỏe đã thấy khá hơn chút nào chưa?

Cô chẳng nghĩ được lời nào khác, nên chỉ có thể lảm nhảm mấy chuyện này. Cảm giác giống như thấy người ta đang ăn cơm, mình lại chạy ra hỏi “Đang ăn cơm à?”, đều ngu ngốc đến mức không thể lý giải. Hỏi một người đang ăn cơm xem có phải anh ta có ăn cơm không, thực ra chỉ là một cái bắt chuyện làm quà, vì chẳng tìm được chuyện gì khác để nói, nên mới phải đau đớn lựa chọn những câu nói khách sáo lung tung này.

Cô rời khỏi chỗ đang ngồi, một cách rất mất tự nhiên.

- Bác sĩ nói phẫu thuật thành công, sẽ không có chuyện gì đâu, con không cần quá lo lắng.

Những lời của ông khiến cô hơi xấu hổ, cô chưa hề lo lắng, cho dù bệnh tình của ông ấy có nghiêm trọng như thế nào cũng đã có bác sĩ tốt nhất chữa trị, đồng thời còn có vợ con ông bên cạnh chăm sóc.

Cô đành nhìn quả táo trên đĩa thủy tinh.

- Có ăn táo không? Con cắt.

Giang Bắc Nghi lắc đầu, khuôn mặt vẫn ánh lên sự vui mừng.

- Cha nghe Giang Tang Du kể chuyện, cuộc sống của con bây giờ không tệ, con vừa sáng tác, vừa soạn nhạc, còn có thể vừa hát vừa nhảy nữa. Album bán rất chạy, liveshow cũng cháy vé. Cha rất mừng cho con, có thể tận hưởng những thành tựu này, cha rất tự hào về con.

Bạch Nặc Ngôn hơi cau mày:

- Chắc là do con may mắn, ông trời đã tích góp toàn bộ những may mắn từ bé đến giờ bù đắp lại cho con.

Sau khi Giang Bắc Nghi nghe được những lời này, sắc mặt ông trắng bệch:

- Cha thật có lỗi với con, cha đã không hoàn thành trách nhiệm của người làm cha, để con thiếu tình thương của cha từ nhỏ đến lớn, khiến con trở nên tự lập, phải tự làm tự chịu.

- Vậy thì đã sao? Con vẫn tốt.

Giọng cô rất bình tĩnh, nhưng chính sự bình tĩnh đó không từng gia tăng cảm giác đau lòng của Trình Bắc Nghi, cũng khiến chính trái tim cô trở nên băng giá. Từ nhỏ cô đã tự nhủ với bản thân, nếu một ngày cô được đứng trước mặt người cha ruột này, cô nhất định sẽ lớn tiếng mắng ông ta một trận, vì ông đã đang tâm bỏ vợ bỏ con, mắng ông ta là đồ đàn ông phụ bạc. Cô sẽ đem toàn bộ sự khổ sở từ nhỏ đến lớn cô đã phải chịu đựng nói cho ông ta biết. Chuyện sau khi sinh ra cô, mẹ bị cả làng mắng chửi là thứ đàn bà lăng loàn trác nhết, ngoại trừ người nhà không ai chịu giúp đỡ bà. Ngay tháng đầu sau khi sinh, mẹ cô không chỉ cho cô bú, còn phải tự tắm rửa giặt tã cho cô. Cô được sinh trong mùa đông cực rét, giặt tã cũng chẳng dễ dàng, mẹ cô lần nào cũng nhóm than pha nước, thậm chí nhóm lò giặt tã đến nửa đêm. Bởi vì, mẹ cô nhất quyết sinh cô, nên khiến ông bà ngoại bất hòa, không chịu nhìn mặt mẹ cô. Sau khi sinh ra cô sức khỏe của mẹ rất kém, bệnh lớn bệnh nhỏ không ngừng. Từ khi một tuổi, mẹ cô bắt đầu đi làm, tháng chỉ kiếm được ít tiền. Cũng may cô rất ngoan, không bao giờ mang đến phiền toái cho mẹ...

Dù cô đã khổ sở ra sao, cô cũng không bao giờ kể cho người khác.

- Con gái.

Giọng Giang Bắc Nghi như bị đè nén:

- Cha xin lỗi con.

Bạch Nặc Ngôn quay lại nhìn ông, khó khăn mở miệng:

- Không cần xin lỗi con, cũng không cần xin lỗi mẹ con, hãy xin lỗi tình yêu bằng bột thời trẻ của người...

Giang Bác Nghi trầm mặc rất lâu.

- Con...

- Mẹ không trách người, ngay từ bé mẹ đã kể với con, cha là người đàn ông ưu tú nhất trên đời, là do số con không may...

Cô cắn môi, dùng một chút nói:

- Mẹ đã luôn nhắc nhở con, chẳng qua cha con không biết đến sự tồn tại của con, nếu không người nhất định là người cha tốt nhất trong số những người cha trên thế giới.

Cuối cùng là Bạch Văn mẹ cô đã lừa cô, hay chính cô đã tự lừa dối bản thân.

Đàn bà thường hay gian dối, mà nhiều khi là tự lừa gạt chính bản thân mình.

Cha rất có lỗi với con.

Đôi mắt Giang Bác Nghi ánh đỏ hồng, ông vội nhắm mắt lại.

Bạch Văn cũng không biết rốt cục tận đáy lòng bà Bạch Văn đã từng oán giận người đàn ông này chưa, nhưng cô chắc chắn bà vẫn luôn yêu ông. Có bao nhiêu người đàn bà tình nguyện hiến dâng tuổi thanh xuân của mình cho một người đàn ông, dù biết rõ ông đã ở bên người phụ nữ khác, ông đã có gia đình mà vẫn nguyện ý sinh con để cái cho ông.

Tên của cô là Bạch Nặc Ngôn – lời thề nguyện. Cô biết, Bạch Văn đã thực hiện được lời hứa của bà đối với tình yêu đầu tiên của bà, bà dành cả cuộc đời để yêu một người, một đời một kiếp bà chỉ nguyện yêu ông. Bạch Văn đã làm được, bà đã không phụ tình tình của bà.

Thật ra nếu không phải bắt đắc dĩ, Bạch Văn sẽ không để cho Giang Bác Nghi biết sự tồn tại của cô. Nhưng hết lần này đến lần khác, trong lòng Bạch Nặc Ngôn càng thêm oán hận.

Thế nhưng cả đời này cô không có cơ hội hỏi Bạch Văn, tình yêu của bà dành cho Giang Bác Nghi như thế nào.

- Người đối với mẹ chỉ còn lại hối hận thôi sao?

Bạch Nặc Ngôn đối diện với ánh mắt hoài nghi của Giang Bác Nghi.

- Chỉ là ân hận thôi sao

Giang Bác Nghi thờ ơ:

- Hai mươi năm trước cha đã phụ bạc tình yêu của mình, hai mươi năm sau cha lại phụ bạc cả phần sinh mệnh thuần túy của cha.

Tình yêu không phải là duy nhất, là toàn bộ cuộc sống.

Hồi ông và Bạch Văn yêu nhau, sau đó ông ra nước ngoài, còn bà tốt nghiệp đại học trở về quê dạy học trong một trường học nhỏ của thị trấn. Bởi nhân sinh quan khác nhau, hoàn cảnh bất đồng, nên họ cuối cùng đã chia tay. Gia đình ông làm kinh doanh, cha mẹ một lòng hi vọng ông sẽ chấn hưng gia nghiệp, mà trong mắt họ Bạch Văn không phải là người con dâu xứng đáng. Sau đó ông gặp Lý Tinh, hai người tính cách hòa hợp, vừa vặn bù trừ nhau. Lần cuối ông gặp lại Bạch Văn, ngày đó bà đang dạy tiểu học trong lớp, ông đứng cửa lớp đợi bà. Ông không ngờ bà lại thờ ơ với ông đến vậy, trong lòng ông cảm thấy rất mất mát. Ông cho rằng cuộc sống của bà rất tốt, trong lòng dễ chịu hơn, bà nói rằng ông đã cho bà món quà tuyệt vời nhất trên thế gian, bà không còn gì để tiếc. Ông không biết khi đó bà đã mang thai, càng không biết bà đã tự sinh đứa trẻ kia.

Nhiều năm về sau, ông nghĩ lại, nếu ngay từ đầu ông không ra đi, liệu tất cả có như bây giờ.

Nhưng, cuộc sống không xảy ra hai chữ “nếu như”.

Ông đã đánh mất người phụ nữ ông yêu nhất, nhưng ông lại gặp được người phụ nữ hợp với ông nhất, con người luôn tuân theo số phận.

Bạch Nặc Ngôn ngửa mặt.

- Khi còn sống, mẹ đã cho con biết, người là một màn pháo hoa rực rỡ trong cuộc đời bà, là kí ức tươi đẹp nhất trong đời.

Chẳng qua mỗi tình vĩnh hằng trọn đời trọn kiếp đó, chỉ như một chớp mắt.

Mà chính bà chớp mắt đã lừa dối bản thân, sau một cái chớp mắt, màn pháo hoa rực rỡ đã biến mất.

Chương 31

Bạch Nặc Ngôn vẫn liên miên không dứt, những điều cô vẫn chôn sâu tận đáy lòng, vốn cô vẫn cho rằng cả đời này cô sẽ không bao giờ tiết lộ với bất kỳ ai. Cô vẫn nghĩ khi nhìn thấy Giang Bác Nghi cô sẽ lớn tiếng trách móc ông vô tình, sẽ gào khóc than thân trách phận. Nhưng khi thật sự đứng trong hoàn cảnh này, cô lại không thể làm như cô nghĩ. Trong lòng cô dường như có một điều kỳ diệu nào đó mọc rễ nảy mầm, khiến cô không thể cho phép bản thân được lên tiếng chỉ trích. Nếu như cô bác bỏ người đàn ông đang ngồi trước mặt cô, cũng giống như trên một phương diện khác, cô đã bác bỏ chính tình cảm của bà Bạch Văn, cô hẳn nên tôn trọng quyết định của Bạch Văn, vì cô không có tư cách phán xét tình cảm của người đi trước, lại càng không thể cho phép bản thân đặt ở thân phận của người bị hại để. Hơn nữa, cô càng không thể công nhận những người trước mặt cô là người thân, làm thế sẽ khiến người khác có cơ chỉ trích mẹ cô không biết dạy bảo con. Đúng là cô học hành chẳng được giỏi giang, nhưng cô sẽ không để bất cứ ai mang những tội lỗi đó đổ lên đầu mẹ cô.

Cho nên cô muốn thể hiện thật tốt, để người đàn ông này biết, dù bà Bạch Văn không thể chu cấp cho cô điều kiện vật chất tốt, nhưng trừ điều đó, cô không hề thua kém bất kỳ điều gì khác. Vì người phụ nữ ấy đã dâng trọn cuộc đời bà cho một tình yêu, cho đến tận ngày nhắm mắt xuôi tay.

Đối với Bạch Nặc Ngôn, Bạch Văn là một giáo viên giỏi đầy kinh nghiệm, đầu tiên bà tốt nghiệp ở một trường học nổi tiếng nên dễ dàng xin về làm giáo viên dạy cho một trường tiểu học trọng điểm trong huyện. Sau đó, vì Bạch Văn mang thai, ban lãnh đạo của trường cho rằng hành vi đạo đức của bà ảnh hưởng đến uy tín trường, nên sau khi sinh đã khéo léo ép bà từ chức. Bạch Văn thôi việc về nhà, hàng xóm trong thôn giới thiệu cho bà một công việc đan lưới, ngày ngày bà đan lưới, cuối ngày sẽ có người đến lấy đi.

Bà Bạch Văn từng kể lại, ngày bé cô rất đáng yêu. Cô luôn nằm ngoan ngoãn trên giường, bà chỉ cần vỗ nhẹ vài cái là cô đã ngủ ngoan, nhưng nếu bà không về, cô sẽ khóc mãi. Bạch Văn chẳng còn cách nào khác hơn là về ôm cô ngủ, mỗi lần như vậy cô sẽ cười thật tươi. Bà chỉ có thể đợi cô ngủ say mới tiếp tục đi đan lưới.

Cô vẫn còn nhớ như in, lần đầu tiên cô cầm 2 đồng đi mua đồ hồi cô học trung học năm thứ nhất. Thời điểm hiện tại tờ hai đồng còn rất hiếm gặp, nhưng khi cô còn học tiểu học, cô sẽ tiết kiệm từng đồng, từng đồng này, cất vào một chỗ, sau đó sẽ cùng một cô bạn cùng thôn chạy ra cửa hàng tạp hóa mua một túi ô mai, mỗi túi chỉ có năm viên, nhưng mỗi khi ăn cô đều thấy cực kỳ sung sướng.

Cô chơi khá thân với cô bạn ấy, thường cùng nhau đi hái dâu, sau đó đổ dâu vào một bát nhỏ, dùng thìa đảo thật kỹ, làm thành một món đồ uống ngon lành. Buồn cười nhất có lần, cô đảo dâu chung với lá cây kim ngân, tạo thành một loại đồ uống có mùi vị cực lạ, vừa cay cay, vừa đắng đắng, thật ra món đó rất khó uống, nhưng ngày đó cô còn uống rất hăng. Bởi vì ham chơi, cô còn quên cả ăn cơm, đợi đến khi Bạch Văn đến tận nơi gọi cô về, bọn cô mới nhớ ra mình còn chưa ăn cơm, thật ra cô đã uống no nước từ lâu.

Những chuyện đó đã trở thành những ký ức xa xôi trong tâm trí cô, cũng như việc tiết kiệm tiền, đã dần dần biến mất, cô ngày càng bị dung nhập với tốc độ phát triển nhanh đến điên đảo của thành thị, ngày càng trở nên thỏa hiệp với cái thành phố này.

Nhưng có lẽ vì vậy, tâm trí cô càng khác sâu, những điều không bao giờ còn có thể tìm lại một lần nữa.

Cô không biết chuyện của cô có gì để cho Giang Bác Nghi cảm thấy hứng thú đến thế, nhưng ông vẫn chỉ chăm chú lắng nghe, không hề ngắt lời mạch truyện của cô, thỉnh thoảng ông khẽ mỉm cười.

Đến khi khát khô cả miệng, tiện tay cô bỏ quả táo thành từng miếng nhỏ, không hời mà dứt thẳng một miếng vào miệng ông. Chính cô cũng ăn vài miếng, cho vào miệng cô mới nhớ ra bà Lý Tinh đã gọt quả táo rất cẩn thận, mà cô ăn cũng rất chậm nhè, như vậy rất công bằng, cô lại thấy hay.

Lúc Giang Tang Du đưa bà Lý Tinh quay lại, vẫn thấy ông Giang Bác Nghi đang nói chuyện rất vui vẻ với Bạch Nặc Ngôn.

Giang Tang Du thấy hơi yên lòng, cô biết Bạch Nặc Ngôn chỉ là người ác khẩu, chứ không phải là kiểu người vô tình như cô nói. Dù sao, Bạch Nặc Ngôn trước kia đã phải sống rất cực khổ, có lẽ cô ấy cần phải xả hết những ám ức trong lòng, nên mới bộc phát như vậy.

Cô khẽ thở dài, chính cô cũng ngạc nhiên, cô vừa tự vạch trần những suy nghĩ của Bạch Nặc Ngôn.

Thế nhưng cô cười khổ, chẳng trách Bạch Nặc Ngôn không thích cô, cả đời này Bạch Nặc Ngôn cũng sẽ chẳng muốn hiểu một người như cô đâu, bởi vì cô ấy rất ghét bị nhìn thấu.

- Cha, con về rồi.

Giang Tang Du tươi cười bước vào.

Bạch Nặc Ngôn thấy hai mẹ con quay về, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô không hề tình nguyện ngồi đây chờ đợi với Giang Bác Nghi.

Đáng lẽ cô phải thân mật thăm hỏi người cha nghĩa nặng tình thâm này, nhưng tình cảm trong lòng cô đối với ông rất mờ nhạt, một thứ tình thân thật mờ hồ, ngoại trừ đối với bà Bạch Văn, tình cảm của cô đối với mọi người xung quanh đều lạnh nhạt như nhau, huống chi người cha ấy cũng chưa hề tồn tại

trong cuộc sống của cô. Nhưng kể cả không nhiều tình cảm, cũng không có nghĩa hoàn toàn vô cảm, vẫn có lo lắng, chỉ là không nhớ thương mong mong ngóng từng phút từng giờ.

Giang Tang Du dường như nhìn thấu tâm tư cô, để cho Lý Tinh chăm sóc com nước cho ông Giang Bác Nghi, còn cô gọi riêng Bạch Nặc Ngôn ra ngoài ăn com.

Bạch Nặc Ngôn chẳng tính toán, lập tức đồng ý.

Khi hai cô ra ngoài, Bạch Nặc Ngôn đi trước, Giang Tang Du vẫn đi theo sau.

Họ vẫn bước đi như vậy, từ rất lâu, dường như đã trở thành thói quen. Nhưng Bạch Nặc Ngôn rất ghét kiểu này, mặc dù rất mọi người đều nói suy nghĩ của cô rất độc đoán, nhưng cô cũng không thích người ta làm gì cũng hỏi cô, cứ nom nớp làm theo ý cô.

- Đi đâu đây?

Cô dừng lại hỏi.

- Cô thích ăn gì? Hình như com đậu hoa cũng không tồi đâu.

Giang Tang Du đang đánh giá nét mặt cô.

- Có chuyện gì không vui sao? Vậy cô thích ăn gì?

Bạch Nặc Ngôn vào một quán gần đó, đúng là quán com đậu hoa.

Cô rất ghét cảm giác này, cái gì cũng theo quyết định của cô, lúc nào cũng đối xử với cô bằng bộ dạng nhân nhượng này, khiến cô như đang bắt nạt cô ta ấy, cô cũng đâu có thích phải quyết định đâu.

Cực chẳng đã, cô nghĩ, cô muốn người ta cứ chọn luôn giúp cô là được. Cô vốn đâu kén ăn, cũng chẳng đặc biệt thích món gì, nghĩ đi nghĩ lại cũng hơi mâu thuẫn. Nhưng cái chính là cô không thích người ta cứ hỏi cô thích cái này không, thích cái kia không, thích ăn chỗ nào, thích ăn cái gì. Bởi vì lúc đó câu trả lời của cô phân nửa là không thích, cho dù trong lòng có chút thỉnh thích.

Cô gọi gia vị bằng ớt xanh, Giang Tang Du cũng gọi giống cô.

- Dạo này có bận lắm không?

Giang Tang Du nhẹ nhàng mở miệng.

Cô nhướn mày, hơi cảnh giác:

- Sao nào?

Nếu cô thừa nhận mình thừa thời gian rảnh rỗi thì tự tổ cáo mình không chịu ra, cô nói cô thiếu thời gian thì là kiếm có.

Giang Tang Du dường như hơi không khớp, hòa nhã cười cười:

- Nếu rảnh, hãy đến bệnh viện thăm cha nhé, gặp lại cô cha rất vui, như vậy rất tốt cho bệnh tình của cha.

Bạch Nặc Ngôn đang nghĩ xem nên ném thẳng đĩa xuống bàn cho cô ta biết cô không muốn ăn bữa com này, hay uyển chuyển nhẹ nhàng gác đĩa lên chén, nhưng cuối cùng cô vẫn không thể thể hiện sự phẫn nộ của mình, chỉ đặt đĩa lên bát. Ngày xưa cô nói với Mạnh Tân Duy rằng, có thể ngấm Giang Tang Du đến quên cả ăn, có lẽ hoàn toàn chính xác, ví dụ như lúc này, cô thấy đúng là “Sắc đẹp cũng có thể ăn được”.

- Tại sao tôi phải làm theo lời cô chứ?

Cô tỏ ra khó hiểu.

Giang Tang Du chau mày, thờ dãi:

- Dù có như thế nào đi nữa, cô vẫn là chị tôi, chúng ta là những người thân duy nhất trên đời của nhau, chúng ta ở chung khiến cô khó chịu vậy sao?

Bực bội, hết sức bực bội, hết lần này đến lần khác, cô không thể giống như người ta, có thể lớn tiếng mắng chửi những người đàn ông phụ bạc, để cho người phụ nữ phải đau khổ.

Cô đã từng học cùng lớp một nữ sinh tính cách rất tệ, cô nàng có thể cười nói tám chuyện với các bạn nữ trong nhóm, mặc dù trong lòng vẫn luôn căn nhằn bóí móc. Nhưng một cô bạn nham hiểm như thế lại luôn được các nam sinh trong lớp hoan nghênh, họ luôn cảm thấy cô ấy rất tốt, luôn dịu dàng lương thiện. Nhưng Bạch Nặc Ngôn rất ghét bạn nữ đó, lúc nào cũng ở trước mặt các bạn nam giả bộ ngoan hiền, cô nhìn thấy cô ta thấy đã bực mình, chắc chắn cô không phải kiểu người có thể xử sự như cô ta.

Cho nên cô mới thích những người xấu tính, xấu thật là xấu, xấu xa toàn tập, xấu chính là xấu, không bao giờ giả vờ hay kiêu căng. Nhưng đại đa số mọi người đều muốn trở thành nữ thần để người khác kính cẩn nghiêng mình, trong lòng không một chút tạp niệm tà ác, có chuyện xảy ra là chỉ biết khóc lóc kêu gọi sự thông cảm của mọi người. Thế mà không biết bao nhiêu kẻ thiếu năng trên diễn đàn tranh cãi, bảo vệ nữ thần đó.

- Tôi còn chưa đến nỗi đáng thương vậy đâu, tôi vẫn còn có người nhà của tôi.

Cô không thèm liếc mắt buồn một câu.

Sắc mặt cô hơi tối dần, Giang Tang Du không biết phải tiếp tục như thế nào.

- Cô thường xuyên đến thăm cha nhé, cha sẽ rất vui.

Bạch Nặc Ngôn hoàn toàn không thể nuốt nổi.

- Cô không cần lúc nào cũng ra cái vẻ lương thiện đấy, không cần tỏ cái thái độ đáng thương đấy ra đâu. Tôi nhìn cái kiểu tốt đẹp đấy, vừa hâm mộ vừa ghen tị, vừa cảm hận, cho nên cô không cần làm bất cứ điều gì đâu. Cũng không cần phải giảng giải đạo lý với tôi. Tôi chỉ biết là, cô vừa sinh ra đã là Giang đại tiểu thư, muốn gì được nấy, cô có vô số búp bê để chơi, còn tôi, sinh nhật năm 18 tuổi, lần đầu tiên trong đời tôi mới được bạn học tặng cho một con búp bê. Khi mẹ cô mang guốc cao đắt cô đi mua sắm, mẹ tôi ngày ngày chân đất ngồi đan lưới, để mua cho tôi một chiếc kẹp tóc, bà phải vác hơn 40 cân hàng đi bộ hơn 2 tiếng về nhà, vì bà tiếc tiền không dám ngồi xe. Con người sống trên đời vốn không tồn tại sự công bằng, cứ như vậy đi, cần gì bây giờ phải đóng vai cha hiền con thảo chứ, tôi sống rất tốt, tôi không cần chút tình cảm bố thí từ các người.

- Không phải bố thí mà, chúng tôi đều coi cô là người nhà.

- Đó là người nhà cô, không phải người nhà tôi.

- Bạch Nặc Ngôn, rốt cuộc cô cần bao lâu mới có thể vứt bỏ sự cố chấp đấy đi?

- Không cần đợi, cô không chờ được đến ngày đó đâu.

Cô đứng dậy, tâm trạng xuống thấp đến cực điểm, một mình bước ra khỏi nhà hàng.

Giang Tang Du vội vã trả tiền, chạy ra ngoài theo cô:

- Cô không muốn cùng tôi vào chào mọi người một tiếng sao?

- Bản thân cô sẽ tự biết phải nói như thế nào.

- Tôi không biết đâu.

Bạch Nặc Ngôn nhếch miệng:

- Hiện tại tâm trạng tôi không được tốt, tôi không dám đảm bảo đến đó sẽ nói gì đâu nhé, cô thật sự nhất định muốn tôi đi vào hả?

Giang Tang Du nhìn cô rất lâu, sau khi xác định cô không nói đùa:

- Cô đi đi. Nhưng tôi hi vọng cô có thể quay lại thăm cha.

Bạch Nặc Ngôn không muốn tới, cô nói cô sẽ không tới, huống chi Giang Bác Nghi đã qua cơn nguy hiểm, cô còn tới đó để làm gì, đóng vào cô con gái hiếu thảo sao?

Có một người đóng vai đó là được rồi, cô không cần thiết phải tới tranh đất diễn với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Sau ngày đó, Bạch Nặc Ngôn thật sự không hề quay lại bệnh viện một lần nào. Giang Tang Du cũng có vài lần gọi điện đến thăm cô, nhưng người nào đó ngoại trừ không nghe máy chính là tắt máy, chỉ duy nhất một lần điện thoại được chuyển máy đến tận tay cô, nhưng Bạch Nặc Ngôn chỉ nói một câu “ Cô không thấy phiền sao?” Giang Tang Du cũng không hề tức giận, thậm chí cô còn chẳng hề buồn. Cô nghĩ, có lẽ cô là một trong số ít những người biết được con người thật của Bạch Nặc Ngôn, khó chịu sẽ mắng thẳng vào mặt cô, mất hứng sẽ chằm chọc cô, thời điểm tâm trạng không tốt thậm chí còn

ồn ào cãi cọ với cô, đó là một Bạch Nặc Ngôn mà người khác không bao giờ thấy được. Lần nào cũng vậy cũng thật nhàm chán, nhưng cô vẫn tốt bụng hưởng thụ sự giận dữ của Bạch Nặc Ngôn.

Cảm giác này có điểm giống như người lớn trong nhà đối với sự cố tình sinh sự của trẻ con, chẳng còn cách nào khác là phải chịu đựng.

Cô đáng lẽ không nên ví dụ về Bạch Nặc Ngôn như vậy, dù cô có bức mình, rõ ràng Bạch Nặc Ngôn mới là chị cô, mà cô lại coi những con giận của Bạch Nặc Ngôn như trẻ con tùy ý nổi loạn, nên bản thân cô không bao giờ chấp nhận, dần dần đã trở thành thói quen.

Cô lại tự cười, ngồi trên giường bệnh của Giang Bác Nghi, kể lại một vài chuyện cười cô thấy trên mạng.

Giang Bác Nghi nhìn lại cô con gái yêu rất hiểu biết, ông khẽ thở dài.

Giang Tang Du rõ ràng cũng nhận ra, từ ngày đó, Bạch Nặc Ngôn chưa bao giờ quay lại đây thăm ông, trong lòng ông vẫn luôn mong đợi, dù ông chưa từng nói ra miệng.

Sau khi nghe Giang Tang Du kể một vài chuyện cười, ông Giang Bác Nghi thấy hơi buồn ngủ, cô liền đỡ ông nằm xuống, còn cô đón đến ra khỏi phòng bệnh.

Ra đến cửa, cô gặp bà Lý Tinh đi tới, cô không nói tiếng nào, kéo bà đến cuối hành lang, Trong tay bà đang cầm một chai nước hoa quả, thuận tay bà đặt lên bàn, sắc mặt bà không tốt:

- Cha con ngủ chưa?

Giang Tang Du gật đầu, đỡ bà ngồi xuống:

- Cha buồn ngủ, trông sắc mặt cha hôm nay khá hơn, bác sĩ nói cha đang hồi phục rất nhanh, chỉ mấy ngày nữa là cha có thể xuất viện.

Lý Tinh mấp máy môi, Giang Tang Du khẽ thở dài, dựa đầu vào ngực bà:

- Mẹ vẫn giận cha sao?

Người bà hơi căng lên, tay bà liền vuốt nhẹ mái tóc Giang Tang Du, quần một lọn tóc cô lên đầu ngón tay:

- Mẹ không biết nữa. trong lòng mẹ khẳng định sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này, nhưng mẹ lại không thể trách cha con, vì những chuyện này đều xảy ra trước khi kết hôn. Nhưng mâu thuẫn trong chuyện này chính là, ông ấy có một đứa con với người phụ nữ khác, mẹ hi vọng cha con có thể cư xử với chúng ta như một nhà ba người trước kia. Nếu biết ông ấy như vậy, trước đây mẹ đâu có lấy ông ấy.

Trong lòng Giang Tang Du cũng ca thán:

- Mẹ có biết vì sao con không giống như con nhà khác, phản cảm với chuyện này, thậm chí con còn muốn cha nhận chị không?

Bà Lý Tinh trầm mặc, chỉ khẽ thở dài.

- Nhiều lúc con cảm thấy cuộc sống của con cứ bình bình trôi, chẳng bao giờ gặp phải sóng to gió lớn, từ nhỏ con đã luôn thuận buồm xuôi gió, cuộc sống của con dường như chẳng có mùi vị gì hết. Nhưng từ khi gặp chị ấy, lần đầu tiên con nhận ra cuộc sống không giống như trong tưởng tượng của con. Chị ấy lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, không thể muốn gì ăn nấy, cũng không được mặc đồ mình thích, thậm chí chuyện chị ấy sinh ra đã là một đề tài cho người khác châm chọc chỉ trích. Chị ấy tiều tuỵ rất nhiều thứ, ngay từ đầu chị ấy đã không được hưởng tình thương của cha, thậm chí còn thiếu thốn cả tình cảm của mẹ, nhưng chị ấy vẫn luôn sống, thậm chí còn sống một cuộc sống rực rỡ đầy màu sắc. Con rất hâm mộ chị ấy, chị ấy luôn luôn biết mình cần gì. Đúng là trong suy nghĩ của con, có hâm mộ chị ấy, biết mình muốn gì, tự mình xác định mục tiêu, có phải chị ấy cũng có sự hâm mộ con như vậy không. So với chị, con rất may mắn, có mẹ quan tâm, có cha chỉ bảo, con còn có gì để oán hận đâu. Mẹ ạ, bởi vì có chị, con mới biết quý trọng. Hơn nữa, chị ấy bây giờ chỉ còn một mình, nếu như chúng ta không nhận chị ấy, cô ấy thật sự sẽ chỉ còn có một mình thôi. Chị ấy là chị của con, không phải ai xa lạ, là người thân.

Cô ôm chặt Lý Tinh, khẽ cắn nhẹ môi.

Thật ra, trong lòng cô luôn chôn giấu một điều, chỉ là không tiện nói ra.

Cô muốn nói, tình yêu của người phụ nữ đó, xứng đáng được trân trọng. Chính bản thân cô còn nghĩ vậy, khẳng định cha cũng như cô, nếu như mẹ vẫn không chịu chấp nhận Bạch Nặc Ngôn, sẽ chỉ làm cha thêm áy náy, trong lòng cha sẽ trách mẹ.

Cô mãi mãi không thể quên được, ngày ông Giang Bác Nghi đến trường học thăm cô, ông đã nhìn Bạch Nặc Ngôn bằng ánh mắt kinh ngạc.

Chuyện đó xảy ra khiến cô không biết phải làm thế nào, Giang Bác Nghi còn thường xuyên đến trường học thăm cô, lúc đến ông thường mang theo hai phần quà, nhất là ông luôn dò hỏi ngày sinh trên chứng minh thư của Bạch Nặc Ngôn.

Cho nên cô mới biết vì sao Bạch Nặc Ngôn cứ luôn không thích cô, nhiều lúc cô nghĩ, trước khi Bạch Nặc Ngôn phát hiện ra chuyện này, tình cảm của cô ấy đối với cô thật giả thế nào, dù Bạch Nặc Ngôn đã hoàn toàn chối bỏ tình cảm đó, nhưng cô vẫn muốn biết.

Cô không ghét chuyện Bạch Nặc Ngôn là chị cô, thậm chí chuyện này lại làm cô có phản thích cô ấy hơn.

Hồi học kỳ một năm nhất, cuối cùng Bạch Nặc Ngôn cũng đi vào lớp, thầy giáo kêu cô ngồi bàn đầu nhưng cô nhất định không chịu, cô nói ngồi bàn đầu sẽ phải hít nhiều bụi phấn. Thầy giáo còn cố chấp, giảng giải ngồi bàn đầu mới nghe giảng sẽ rõ ràng. Bạch Nặc Ngôn cũng ngang bướng cãi lại, ngồi cuối vẫn có thể nghe rõ bài.

Thầy giáo rất giận, nói thời nay, 80% dân số bị cận thị.

Bạch Nặc Ngôn đi thẳng xuống bàn cuối ngồi, cô còn nói rằng, cô rất không vinh hạnh đứng trong 20% còn lại.

Trong nháy mắt, Giang Tang Du bị ấn tượng mạnh mẽ với Bạch Nặc Ngôn, có lẽ bởi vì cô mãi mãi không thể làm được như cô ấy, nên cô luôn thích người con gái có thể làm những điều cô không bao giờ có thể làm được.

Thật ra, còn còn có nhiều chi tiết nhỏ khác nữa. Hồi đó, Bạch Nặc Ngôn rất ghét một nữ sinh khác trong phòng, cô còn nói thẳng với Giang Tang Du tốt nhất là không nên chủ động thân thiết với cô kia. Hôm đó trong phòng các cô cùng nhau tám chuyện, cô cũng không trốn được, sau đó Bạch Nặc Ngôn liền giận cô, vì cô đã buồn chuyện về mấy ngôi sao điện ảnh với cô kia.

Sau trận cãi nhau nho nhỏ đó, Giang Tang Du nhận ra, Bạch Nặc Ngôn đối nhân xử thế rất hà khắc.

Trong khi Bạch Nặc Ngôn chỉ nói một câu: “Tôi biết ai cũng có cách đối nhân xử thế của mình, cô cũng không sai, tôi biết chuyện đối nhân xử thế rất quan trọng, nhưng có thể tôi chỉ cho rằng, bạn thân cực thân của tôi, sẽ đặt tôi ở vị trí quan trọng hơn tất cả những người khác.”

Có lẽ trong thâm tâm Bạch Nặc Ngôn luôn tâm niệm, chẳng cần biết như thế nào, nhưng trong thế giới của cô, người đã đối xử tốt với cô, là phải cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra vẫn không được để ý, không bao giờ được rời xa cô.

Khi Giang Tang Du nhớ về những chuyện cũ, nhìn qua cô luôn đối xử với Bạch Nặc Ngôn rất tốt, có một nguyên nhân quan trọng, cô sợ Bạch Nặc Ngôn sẽ không bao giờ có thể tìm thấy người đó, dù là trong tình bạn cũng như tình yêu. Kiểu người như Bạch Nặc Ngôn, trong mắt không bao giờ chấp nhận một hạt cát, dù là yêu hay thích, cũng sẽ vô cùng quyết tuyệt quay lưng bỏ đi, thậm chí cô còn không phân biệt bất kỳ lý do nào để quay đầu nhìn lại.

Những tình tiết chia ly do hiểu lầm hay có trên TV sẽ nhất định không bao giờ tồn tại trong cuộc sống của Bạch Nặc Ngôn, vì dù có hiểu lầm, Bạch Nặc Ngôn cũng sẽ không bao giờ quay đầu.

Lý Tình lắc đầu:

- Con ơi, làm sao mẹ không biết chuyện đó chứ, chỉ là nhìn con bé trong lòng mẹ vẫn thấy có chút chua xót. Hơn nữa, con bé đó tính tình kỳ lạ, sống cùng với nhau, con nhất định sẽ thiệt thòi.

- Mẹ không cần lo lắng cho con.

Giang Tang Du cười cười.

- Con đã không còn là đứa trẻ.

- Đói chưa con? Nếu đói rồi thì đi ăn cơm đi.

- Con muốn mẹ đi với con cơ.

Bà Lý Tình lại lắc đầu, lúc này mới cùng Giang Tang Du đứng lên.

Khi Trình Nghi Triết đến bệnh viện, Giang Tang Du bất ngờ trở tay không kịp, cô thấy quan hệ của họ còn chưa tới mức đó...

Chuyện này đúng là có khiến cô hơi rung động.

Ông Giang Bác Nghi nằm trên giường, ông khoác một cái áo màu xám, sắc mặt ông đã khá bình phục.

Trình Nghi Triết ngồi bên cạnh ông, trông khá vui vẻ, nhưng không nhiều.

- Thật là phiền Nghi Triết cháu, còn phải chạy đến đây nhìn cái bộ dạng già yếu của ta.

- Là cháu thất lễ, muộn vậy mới đến thăm bác.

Giang Bác Nghi cười cười, ông đã sớm biết Trình Nghi Triết đi công tác nước ngoài, đường xa mệt mỏi về đến đây, việc đầu tiên là tới thăm ông. Ông liếc mắt nhìn Giang Tang Du ngồi bên kia, chỉ mỉm cười.

Mà trong lòng Giang Tang Du cũng đang có những suy nghĩ riêng, Trình Nghi Triết đi công tác về thì cứ về nhà nghỉ ngơi đi, cần gì phải đến đây cho người ta thấy vẻ mệt mỏi của hấn chứ. Đương nhiên, nhìn từ khía cạnh khác, họ vẫn có thể thấy được thành ý của anh khi vừa về đã tới đây. Chẳng qua Trình Nghi Triết cố tình không muốn cô phản cảm với chuyện này, cô ngược lại cũng nhận ra, người đàn ông này rất thông minh. Nhưng vừa nghĩ đến

đây, cô lại cảm thấy có gì không đúng, sao cô lại toàn nghĩ đến mặt tốt của anh ta chứ?

Cô hơi đỏ mặt, tìm một cái cốc.

- Cha, con đi rót nước cho cha nhé.

Lúc đó Trình Nghi Triết mới nhìn cô một cái:

- Anh đi với em.

Cô hơi ngạc nhiên, chỉ là một cốc nước thôi, cũng không phải cô bé không nổi, nhưng cô vẫn gật đầu.

Giang Bác Nghi thấy Trình Nghi Triết đi cùng Giang Tang Du, trên khuôn mặt ông hiện lên toàn là vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Giang Tang Du chậm rãi bước phía trước, Trình Nghi Triết tản bước sau lưng cô, tiếng bước chân họ nhịp nhàng vang bên tai cô.

Hai bên tường đều một màu trắng xóa, in bóng hai người bước bên nhau, khiến cô không khỏi nhớ đến một bài viết cô vô tình đọc trên trang thienhai.com, tiêu đề bài viết “Ân tình khó hiểu” có đăng một tấm hình chụp lại bóng in trên tường của hai người đang trong tư thế mập mờ, vừa nhớ đến đây, mặt cô khẽ đỏ lên, cứ như đầu óc cô toàn những tư tưởng không trong sáng. Nhưng bây giờ, nhìn bóng hai người đang song song chuyển động trên bờ tường, lòng cô chợt cảm thấy ấm áp. Hẳn là anh hoàn toàn có thể đi nhanh hơn nhiều, nhưng anh lại tình nguyện tản bộ chậm như cô, những hành động nho nhỏ kỳ diệu này của anh từ từ in sâu trong lòng cô.

Cô xiết chặt cốc nước trong tay thêm một chút.

- Đạo này công việc của anh có bận lắm không?

- Vẫn tốt.

Anh nhướn mắt, nhìn cô.

- Trên khóe mắt anh vẫn hiện lên sự mệt mỏi đấy.

Anh hơi nhíu mày:

- Tất cả đều ổn rồi, mọi chuyện tiếp theo đều sẽ thuận lợi thôi.

- Đàn ông hình như đều không thích nói về công việc của mình với người khác phải đúng không?

Cô tỏ ra cái kiểu rất ư là “trẻ con tò mò”.

Anh bỗng chợt trầm tư:

- Cha em luôn như vậy sao?

Cô mỉm cười:

- Anh đoán đúng rồi. Cha em không bao giờ chủ động đề cập đến sự nghiệp của ông, bất kể công việc đang căng thẳng hay mệt mỏi thế nào, ông đều không kể với mẹ em đâu. Nếu mẹ em chủ động hỏi han, ông thậm chí còn thấy phiền.

- Vậy chắc là bác trai sợ bác gái và em lo lắng thôi, nên mới không kể với hai mẹ con.

Giang Tang Du cắn răng, đột nhiên quay đầu lại nhìn anh:

- Người ta nói đàn ông có nghĩa vụ phải chinh phục cả son hà, mà phụ nữ có nghĩa vụ chinh phục đàn ông, anh thấy những lời này có đúng không?

- Mỗi chuyện đều có cái lý của nó, rất khó để nhận xét.

- Anh cứ nói thật suy nghĩ của anh đi.

- Anh thấy, người phụ nữ ở bên cạnh dốc sức cùng người đàn ông chinh phục giang sơn lại càng đáng quý, không cần cô ấy phải làm gì to tát, chỉ cần tạo nên một chỗ dựa ấm áp để người đàn ông tìm đến sau một quá trình phấn đấu mệt mỏi là được.

Giang Tang Du ngẩn người, cô muốn nói với anh, có nhiều người đàn ông sau khi công thành danh toại đã quên mất người phụ nữ sớm hôm vất vả chăm lo cho anh ta, chỉ thấy được người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp mà không nhớ đến những dấu vết in hằn trên khuôn mặt người phụ nữ tảo tần kia.

Nhưng có lẽ bầu không khí dần trở nên trầm xuống, nên cô không muốn nói ra những lời dễ gây mất hứng như vậy.

Cô đi vào phòng trà, hứng đầy một cốc nước, cô lắng nghe âm thanh những giọt nước thỉnh thoảng thay đổi, cô lại nghĩ người nhớ đến những âm thanh cô từng nghe từ hồi học trung học.

Trình Nghi Triết đứng cách cô không xa, ngắm khuôn mặt xinh đẹp tinh tế của cô, tóc cô rất mỏng, rất thẳng. Dường như, mái tóc của cô đang đợi chờ từng làn gió mát đến vuốt ve. Trong nội tâm mỗi người đàn ông đều lưu giữ một mái tóc đen bay bay trong gió, trước kia anh hỉ mũi coi thường những suy nghĩ đó, nhưng giờ phút này anh nhận ra những điều ấy hoàn toàn chính xác. Mái tóc cô rất tự nhiên, không hề nhuộm xanh nhuộm vàng như các cô gái khác, cũng không uốn xoắn làm hư tổn đến chất tóc. Trang phục của cô cũng rất tùy ý, mang phong cách trẻ trung trong sáng, dường như anh chưa từng thấy cô phải đau khổ bao giờ, nụ cười của cô rạng rỡ như ánh nắng sớm mai, khiến cho cả thế giới chỉ còn tồn tại mình cô.

Đúng lúc Giang Tang Du xoay người bắt gặp cái nhìn của anh dành cho cô, ánh mắt anh dường như hơi khác.

Trình Nghi Triết đỡ lấy cái cốc trên tay cô.

- Để anh cảm cho.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, rồi mới đưa cốc nước cho Trình Nghi Triết cảm.

- Chẳng hiểu sao phải đi xa như vậy để lấy nước sôi chứ, thật phiền toái. Nhưng cha em không chịu nằm phòng VIP, ông nói ông không muốn cứ nuông chiều bản thân như vậy, nhà em khuyên ông mãi chẳng được.

- Vậy em hãy nói với bác trai rằng, nằm phòng VIP không chiếm dụng giường ngủ công, những phòng bệnh bình thường dành cho những người không có thu nhập cao, không có điều kiện chữa bệnh, nếu bác trai nằm ở đấy, có nghĩa là bác đã chiếm một cái giường, cũng có nghĩa là có một người dân nghèo không được chữa bệnh.

- Đúng rồi, sao em lại không nghĩ ra nhỉ?

- Em không nghĩ ra là vì còn chờ anh nhắc đấy.

Cô thấy nụ cười ranh mãnh của anh, nhất thời không biết phải làm sao cho tốt.

Quay lại phòng bệnh, ông Giang Bác Nghi nhìn thấy Trình Nghi Triết từ xa đi tới, ông liên tục gật gù khen:

- Làm phiền Nghi Triết cháu, phải đi xa như vậy để lấy nước sôi.

- Đây là việc người nhỏ tuổi như cháu phải làm ạ.

Trình Nghi Triết thân nhiên đổi lại ánh mắt của Giang Bác Nghi.

- Bây giờ bác trai đã thấy khá hơn chút nào chưa?

- Khỏe hơn nhiều rồi, tại mẹ con nhà nó cứ không yên tâm, nên mới bắt ta chịu khổ như thế này.

Giang Bác Nghi nhìn sang hai mẹ con Lý Tĩnh và Giang Tang Du một cái, mặt ông bỗng tỏ ra một chút ủy khuất.

Giang Tang Du quay đầu sang hướng khác, vờ như không thấy vẻ oán trách của ông, còn bà Lý Tĩnh chỉ cười:

- Cứ ở bệnh viện thêm ít ngày quan sát thêm có gì không tốt chứ, có bệnh phải trị dứt điểm, đỡ khiến chúng tôi phải một phen hoảng sợ nữa, mẹ con tôi bị dọa mấy lần rồi.

Giang Bác Nghi sờ sờ cằm.

- Hóa ra toàn là lỗi của tôi đấy.

Lý Tĩnh gật đầu liên tục.

- Cho nên ông cứ ở trong này mấy ngày đằng hoàng tử té đi.

Trình Nghi Triết nhìn cảnh một nhà ba người chụm đầu vui vẻ, không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười. Người ta luôn nói rằng, nhìn những người hạnh phúc sẽ rất dễ lây, thì ra thật sự như vậy. Anh lại ngắm Giang Tang Du một lần nữa, cô sinh ra trong một gia đình như vậy, nên tính tình cô luôn lương thiện tốt đẹp. Bất kể người như thế nào, đều phải chịu sự tác động của hoàn cảnh sống, làm gì có người sinh ra đã xấu, hoặc sinh ra đã tốt, đứa trẻ sơ sinh tâm hồn chỉ như một tờ giấy trắng, chính hoàn cảnh sống đã vẽ lên những sắc thái khác nhau trên tờ giấy đó.

Trình Nghi Triết ngồi thêm một lúc, mới xin phép rời đi. Biết anh còn bận trăm công nghìn việc, nên ông Giang Bác Nghi cũng không giữ anh ở lâu, ông bảo Giang Tang Du tiễn anh ra ngoài.

Khi Giang Tang Du tiễn Trình Nghi Triết quay lại, liền nhận được ánh mắt bà Lý Tĩnh và ông Giang Bác Nghi chăm chú nhìn cô, xem ra lần này cô sẽ bị tra khảo rất lâu đây, trong lòng cô than vãn không ngừng.

Cô ngồi xuống một cái ghế nhỏ.

- Cha mẹ sao lại nhìn con bằng ánh mắt như vậy?

Bà Lý Tĩnh ngồi xuống bên cạnh cô.

- Mẹ và cha con đều nhất trí cho rằng, Trình Nghi Triết đó đến thăm bệnh là giả, đến ngắm con mới là thật

- Mẹ này.

Giang Tang Du cắn cắn môi.

- Mẹ nói gì thế!

Bà Lý Tĩnh lại nhìn ông Giang Bác Nghi một cái, ý bảo ông nói gì đi. Nhận được ám hiệu của vợ, ông Giang Bác Nghi ho khan một tiếng, lấy lại tinh thần rồi nói:

- Cha vừa thấy, Nghi Triết biểu hiện không tồi đâu, mặc dù trong câu đùa có chút lạnh trí, nhưng đều không ảnh hưởng đến toàn cục. Điểm quan trọng là tác phong anh ta đều không có vấn đề. Không cần nói đâu xa, có mấy người đến nhà chúng ta hỏi con, tác phong của họ thật khó nói lên lời, tốc độ thay bạn gái khiến người ta nghe phải xấu hổ thay. Cha mẹ không hiểu nổi những người trẻ tuổi bây giờ nghĩ gì nữa, sinh hoạt cá nhân càng ngày càng loạn, coi tình yêu như trò đùa. Cha rất đề ý tác phong của Trình Nghi Triết, nhiều năm nay đều không có tai tiếng gì bên ngoài, những tin xấu về anh ta cũng rất ít ỏi. Đối với những người đứng ở địa vị như anh ta, mà làm được như vậy, là rất hiếm đấy.

Giang Tang Du yên lặng lắng nghe, theo lời cha mẹ, đều là có cảm tình với Trình Nghi Triết.

Cái người Trình Nghi Triết kia đã hoàn toàn mua chuộc lòng người rồi, hai vị bề trên nhà cô đều đã mắc câu rồi.

- Cho nên bố mẹ chuẩn bị đem bán con gái đi đây ạ?

Bà Lý Tĩnh véo nhẹ má Giang Tang Du:

- Con nói bậy bạ gì đấy.

- Đau con mà!

Giang Bác Nghi lắc đầu.

- Đây là cha và mẹ của con nói lên suy nghĩ của mình thôi, chúng ta chỉ đang phát biểu ý kiến cá nhân thôi, chẳng lẽ chúng ta tự do ngôn luận không được sao?

Giang Tang Du nâng trán lên:

- Được rồi, là con nói linh tinh.

Lúc đó ông Giang Bác Nghi mới nghiêm túc nói:

- Tuy nói là như vậy, nhưng cha và mẹ con vẫn đánh giá cao Trình Nghi Triết. Dù sao, đây vẫn là cuộc đời con, là hôn nhân của con, con nhất định phải tự lo cho bản thân, cha và mẹ chỉ nói rõ quan điểm của mình, cuối cùng con muốn một người như thế nào, là do con tự quyết định.

Giang Tang Du hết nhìn nhìn bà Lý Tĩnh, rồi lại nhìn ông Giang Bác Nghi.

- Cha mẹ, con hiểu ạ, cảm ơn cha mẹ đã lo cho con.

Cô nhớ hồi cô đến hiệu sách Tân Hoa, cô vô tình đọc một quyển tiểu thuyết, trong truyện viết một câu: “Hạnh phúc của bạn không nhất định phải nhận được từ người B, vậy chẳng lẽ nhất định phải nhận được từ người A?”

Khi đó, cô nhớ mãi câu nói đó, rất lâu vẫn không quên.

Hồi đó, cô hoàn toàn xác định Mạnh Tân Duy không hề để ý đến cô, trong lòng cô lúc nào cũng rối như tơ vò. Đã thích anh lâu đến thế, đáy lòng dường như đã lên men, nhưng ngay cả lời tỏ tình vẫn chưa kịp nói ra, chỉ đơn giản là trái tim anh đã bị một người con gái khác ngự trị. Cô từng cho rằng, chỉ cần cô nỗ lực không ngừng, cô sẽ đạt được tất cả những mong muốn của bản thân, nhưng có lẽ tình cảm và sự nỗ lực vốn không hề có liên quan đến nhau, không yêu chính là không yêu, mà đã yêu thì không sao cưỡng được. Ai là người có tình cảm trước, sẽ là bên bị động.

Hạnh phúc của cô, có lẽ không nhất định là do Trình Nghi Triết mang đến, chẳng lẽ nhất định cứ phải là Mạnh Tân Duy mang đến hay sao?

Có lẽ, trong một giây nào đó, cô đã lựa chọn buông tay.

Thậm chí cô còn suy bụng ta ra bụng người, cô đối với Trình Nghi Triết không hề có cảm giác, có lẽ Mạnh Tân Duy cũng đối với cô cũng vậy.

Hồi đó, cô không thích Trình Nghi Triết, mà cũng chẳng có ai tự nhiên đi thích một người không quen biết, ngoại trừ tên của anh ta, cô chẳng biết gì về anh ta cả. Cô không biết tính tình của anh như thế nào, không biết cuộc sống của anh ra sao, tất cả, tất cả về anh, cô đều không biết.

Nhưng khi một người không hề quen biết tỏ tình với cô, thậm chí suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô chính là: anh ta có biết gì về cô đâu, anh ta dựa vào cái gì mà nói thích cô chứ?

Nhưng đối với một người thờ ơ như cô, đã nhiều năm như vậy, tên của cô lại chỉ cùng tên của anh đặt chung một chỗ.

Đây phải chăng chính là duyên phận?

Dường như cô bắt đầu có cảm giác thỏa hiệp.

Anh rất tốt, không hề có ý đồ bất chính, cách cư xử của anh cũng không hề khiến cô chán ghét, có lẽ thử một lần cũng không phải ý tồi.

Con người, luôn phải để cho bản thân một cơ hội.

Cô mỉm cười:

- Trước kia, con không có cảm giác, con cảm thấy con và anh ấy đều không hiểu rõ con người đối phương lắm, con không muốn nói một chữ yêu quá sớm, quá trầm trọng. Hơn nữa, lúc đó con còn nhỏ, nên con cảm thấy có mắt cũng không sao. Không phải cha mẹ thường nói, đối với người đàn ông, người con gái càng khó có được, mới càng khó buông tay sao? Cho nên con mới nghĩ, nếu anh ấy vẫn tiếp tục theo đuổi con, vẫn tiếp tục kiên trì, con sẽ cho anh ấy một cơ hội. Nếu như anh ấy yêu một người con gái khác, con cũng không bị tổn thương. Đối với tình cảm, con không muốn tùy tiện, cho nên con muốn tìm một người đàn ông con sẽ theo trọn cuộc đời. Thế nên bây giờ, có lẽ đã đến lúc con dành một cơ hội cho anh ấy.

Ông Giang Bác Nghi gật đầu, nhìn lại cô, cô rất hiểu biết, lại biết cách bảo vệ bản thân, thậm chí vợ chồng ông không cần có nửa điểm lo lắng cho cô, vì bất cứ chuyện gì cô đều thận trọng cân nhắc chu đáo.

Bà Lý Tinh ôm cô vào lòng:

- Con gái mẹ cuối cùng đã trưởng thành rồi.

- Ai da.

Cô cố tình thờ dài:

- Nếu không, cha mẹ cứ nghĩ, con gái của cha mẹ không có ai thèm lấy, thì cha mẹ

định làm gì ạ?

Bà Lý Tinh thờ dài bất đắc dĩ, thật là:

- Con gái mẹ người ta xếp hàng xin cưới nhé.

Giang Bác Nghi cũng thờ dài:

- Công còn bị đẩy đồ thì biết làm sao bây giờ?

Giang Tang Du không nói gì thêm với họ, nhưng trong lòng cô rất ngọt ngào, thật tốt, cô thích họ cứ mãi hạnh phúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chỉ vài ngày sau, ông Giang Bác Nghi đã xuất viện. Hơn thế, Trình Nghi Triết còn tự lái xe đến giúp. Giang Tang Du sau khi chọn lựa và dọn dẹp các vật dụng xong, cô chỉ đem từ bệnh viện về mỗi một cái chậu, Trình Nghi Triết đứng một bên theo dõi các hành động của cô lại thấy hơi buồn cười.

- Mấy đồ đó, cầm về nhà có dùng tới đâu?

Anh không tưởng tượng nổi.

- Đương nhiên là có thể dùng tới.

Giang Tang Du cầm lấy một cái chậu có chất lượng có vẻ không tốt lắm.

- Có thể tạo mấy cái lỗ nhỏ dưới đáy chậu, làm thành một cái chậu hoa, thậm chí còn trồng được đến mấy loại hoa ấy chứ.

Trình Nghi Triết sờ sờ cầm:

- Vậy em định trồng loại hoa gì?

Giang Tang Du suy nghĩ một lát.

- Lần này em sẽ không trồng hoa, mua một ít hạt giống rau hẹ về reo thử. Đến lúc làm sùi cảo có thể hái ăn luôn.

Một tia tâm tình xoẹt qua mắt anh.

- Em còn biết nấu mì vẫn thần cơ à?

- Món đó có khó gì.

Họ dọn dẹp xong xuôi, mới ra khỏi bệnh viện. Ông Giang Bác Nghi và bà Lý Tinh đã ngồi chờ sẵn trên xe, và Giang Tang Du cũng đến ngồi an vị tại ghế phụ bên cạnh Trình Nghi Triết.

Bà Lý Tinh rất hài lòng về Trình Nghi Triết, ngay từ lúc anh đến bệnh viện đã nhiệt tình mời anh về nhà ăn cơm, ngoài mặt lấy có cảm ơn anh đã giúp đỡ, Trình Nghi Triết cũng không từ chối.

Không khí trong xe khá yên lặng. Giang Tang Du khẽ đánh giá anh một chút:

- Sắp tới công việc của anh có còn bận rộn không?

- Có chuyện gì sao?

- Em đã liên hệ với một trường học, để quyên góp một ít đồ dùng cho các em học sinh, đến lúc đó anh có thể đi cùng với em không?

Cô mấp máy môi, dù trong lòng cô biết chắc anh sẽ không từ chối, nhưng không hiểu sao cô vẫn bất an.

- Khi nào thì đi?

Anh định sắp xếp thời gian.

- Tháng sau. Có phiền đến anh không?

- Không biết.

Anh vừa quan sát con đường trước mặt, vừa quan sát cô, các cô gái thường thích dành thời gian đi mua sắm hoặc trang điểm, nhưng cô không giống họ, cô khiến anh thấy rất hiếu kỳ.

- Vì sao em luôn muốn giúp đỡ mọi người vậy? Hay nói cách khác, điều gì khiến em giúp đỡ người khác mà không cần báo đáp thế?

Sắc mặt Giang Tang Du chợt trầm tư, ánh mắt của cô quét về phía hàng cây dương liễu phía sau.

- Có rất nhiều người cho rằng hành động đó của em là giả dối, chỉ vì em muốn thỏa mãn sự hư vinh của bản thân, thậm chí còn mắng em là con người giả tạo. Vậy anh hãy nói cho em biết, anh cảm thấy em bất chấp hậu quả để giúp đỡ mọi người như vậy, theo anh là vì cái gì chứ?

Trình Nghi Triết bắt gặp thái độ nặng nề của cô, lời lẽ của anh cũng trở nên mềm mỏng hơn:

- Có lẽ, lí do ban đầu của em chỉ đơn thuần là xúc động, sau đó liền chọn làm một việc tốt, rồi sau đó em nhận ra khi làm những việc đó em sẽ cảm thấy vui vẻ. Mặc dù bên ngoài chỉ là giúp đỡ mọi người thôi, nhưng thực chất cũng là một mục đích sống đáng giá để theo đuổi.

Anh đánh giá lại thái độ của cô một lần nữa:

- Đây là anh chỉ nói lên suy nghĩ của mình.

Cô hơi cúi đầu, đôi mắt cô long lanh hơn.

Thật ra, anh đã nói đúng.

Vì sao cô cứ luôn đi giúp đỡ mọi người chứ? Bây giờ con người ta đều không muốn rước phiền toái vào thân, tại sao bản thân cô lại luôn tìm đến những phiền phức đó chứ? Từ rất lâu về trước, có lẽ cô cũng là một người trong số họ. Các chính sách trong nước còn chưa hoàn thiện, lòng người cũng trở nên khó đối phó, mọi người chỉ biết mắng người khác là dối trá, là đạo đức suy đồi, mà không nhận ra, chính bản thân mình cũng như vậy.

Cô không cho rằng ai ai cũng đều tốt đẹp, muốn đánh giá một quốc gia, hãy xem cách họ đối đãi với trẻ em, cô hi vọng thế hệ sau sẽ được hưởng những điều tốt đẹp hơn, ít nhất không bị cái thực tế tàn khốc này khiến trái tim trở nên băng giá. Cho dù cô chỉ là một trái tim nhỏ nhoi ảm áp, cô vẫn muốn được làm những việc có ý nghĩa.

Sau khi dọn dẹp ổn thỏa tâm tình của bản thân, cô mới nói ra một chuyện đã ấp ủ từ rất lâu trong lòng:

- Anh còn nhớ không, từ năm thứ nhất đại học, trong trường đã phát triển công tác sinh viên. Mỗi lần lại bày ra một chuyện nhằm chán, nào là kỷ niệm bao nhiêu năm ngày thành lập Đảng, nào là phát triển Đoàn thanh niên Cộng sản, nội dung chính trong đó, chủ yếu là nghe mấy vị lãnh đạo nào đó ba hoa chích chòe khen thưởng.

Trình Nghi Triết đương nhiên cũng biết rõ, mặc dù chuyện anh tham gia hoạt động Đoàn vô cùng hiếm hoi, thế nhưng thật khó mà thừa nhận:

- Lần cuối cùng anh tham gia hoạt động Đoàn, anh tận mắt nhìn thấy trên bảng đen có viết một đề tài “Chi sống một lần duy nhất”, lần sinh hoạt Đoàn đó đã để lại cho anh một ấn tượng sâu sắc. Sẽ chẳng có sinh viên nào nhằm chán đề cập đến việc tra cứu tư liệu trên mạng hay nói về các chủ đề nhằm nhí khác như game đấu. Tâm lý của các ủy viên chỉ đơn giản là đang phát cho chúng ta xem một video, xem xong phim là trực tiếp kết thúc chương trình. Đôi khi bộ phim đó sẽ cung cấp cho chúng ta rất nhiều ý tưởng, thậm chí ảnh hưởng lớn đến cả cuộc đời chúng ta.

- Là gì vậy anh?

Thái độ của cô vẫn rất nặng nề, nên anh chỉ có thể nghĩ đến một bộ phim có nội dung vĩ đại đến mức khiến cô rung động.

- “Thiên đường sám hối”. Có một nhóm người trên thế giới, cao lớn hơn người bình thường rất nhiều, vậy mà chỉ vì thảm bại trong một trận đấu vật mà phải nhập viện, chính sự khác biệt trong gen đã khiến râu ria lông tóc của họ mọc rất khác với các bạn đồng tuổi, bởi vì cơ thể của họ giống với loài bò sát, nên tỉ lệ tử vong của họ do bệnh AIDS lên tới 100 % mỗi ngày. Có thể trên thế giới, mỗi ngày đều xảy ra những chuyện bi kịch, như tai nạn xe cộ, tai nạn máy bay, sự cố trên xe lửa, hay các nhà chính trị đã tâm phát động những cuộc chiến tranh đẫm máu, người phải chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là những người dân vô tội và trẻ em. Bộ phim đó đã đánh thẳng vào tâm lý chúng ta, nó cho ta xem những bi kịch của con người, có thể có vô số tai nạn sẽ xuất hiện trong cuộc sống. Vụ nổ hạt nhân, sóng thần, động đất, thậm chí vô số xe va chạm mà không thể ngăn cản. Ngay từ thời khắc chúng ta sinh ra, đã cần bình đẳng, không phải bởi những tranh chấp mà so sánh, không vì những lời bàn tán mà tồn tại, không tiêu tốn thời gian vào những trò giải trí vô bổ. Mà nhiều người, ngày ngày đi hát karaoke, nói xấu sau lưng người khác, hành hạ người khác, là đang không quý trọng cuộc sống của chính mình. Sinh mạng chỉ có một lần duy nhất, có rất nhiều người trong chúng ta chưa bao giờ giàu có, bình an, ổn định, khỏe mạnh, nhưng vẫn chỉ là những con người tầm thường vô tri vô giác, như vậy cuộc sống của họ không hề có một chút ý nghĩa nào. Anh hi vọng cuộc sống của mình trở nên ý nghĩa hơn, dù chúng ta không thể như những nhà sản xuất sáng tạo ra những bộ phim khẳng định giá trị bản thân, nhưng anh vẫn hi vọng có thể thực hiện những việc có ý nghĩa với người khác.

(anh Triết thật cao thâm vô đối, edit xong đoạn này của anh em toát mồ hôi hột, không dám đọc lại vì chả hiểu gì)

Đôi mắt cô hơi ươn ướt:

- Em thích một câu nói trong một cuốn phim, trong đó tác giả có một câu nói: “Chúng ta luôn muốn đẩy tai nạn đến cho người khác, cứ như mình sẽ không bao giờ gặp chuyện giống như vậy.” Nhiều người đều cho rằng bộ phim của ông ta không có ý nghĩa, nhiều nhất chỉ tạo nên khoảng 3 phút hưng phấn trong lòng khán giả, nhưng những người đó chỉ nhìn thấy những chuyện tốt trong phim, mà trong cuộc đời họ chắc gì đã làm được một việc tốt, lại có người cả cuộc đời chẳng làm nên một việc gì tốt đẹp, nhưng họ vẫn sống vui vẻ sung sướng.

Trình Nghi Triết thờ dài:

- Vậy bộ phim đó ảnh hưởng rất lớn đến em sao?

Cô vội gật đầu mà không hề cân nhắc:

- Mỗi khi trong lòng phân vân lo lắng, em sẽ xem lại bộ phim này, dù sao anh vẫn biết bản thân nên làm gì và không nên làm gì, mà không cần phải làm theo lời người khác. Em nghĩ em có lẽ đã tìm được mục đích sống của mình rồi.

Trình Nghi Triết cười cười:

- Bởi vì bộ phim đó rất có ý nghĩa với em.

- Em hi vọng có nhiều người theo dõi bộ phim đó, cho dù chẳng có gì tốt, nhưng ít ra, người ta cũng biết quý trọng sinh mạng duy nhất của mình.

Trái tim Trình Nghi Triết bỗng đập thình thịch: (?)

- Em thật là lương thiện, nhiều người chỉ nghĩ được mà không làm được như vậy đâu.

- Càng nhiều càng tốt chứ sao, em chính là lực lượng nòng cốt, em hi vọng, đến lúc già em sẽ không phải tiếc nuối bất cứ điều gì về cuộc sống của mình.

- Lời này làm anh thấy thật hồ thẹn.

Cô cuối cùng cũng thấy vui lên:

- Đầu phải thế, ý nghĩa cuộc sống không phải ở chỗ giúp đỡ người khác, chỉ cần anh phát huy tốt nhất giá trị của bản thân, tạo thật nhiều lợi ích cho xã hội là được rồi. Giống như anh này, quản lý một công ty lớn như vậy, phục vụ nhu cầu của nhiều người dân, tạo công ăn việc làm cho rất nhiều lao động, sắp xếp rất nhiều vị trí, thậm chí còn mang đến hi vọng có cơm ăn nhà ở cho rất nhiều con người. Việc đó cũng rất có ý nghĩa.

- Anh còn tưởng là em sẽ yêu cầu anh đi ủng hộ, quyên góp cho mọi người cơ.

- Cái đó là tùy tâm của mỗi người, nếu đem việc viện trợ áp đặt lên suy nghĩ của mọi người, thì bản thân sẽ trở nên giả tạo, và việc làm đó cũng mất đi ý nghĩa.

- Em rất biết tạo chỗ đứng cho bản thân.

- Vậy có gì không tốt? – Cô nghiêng đầu- Nếu cuộc sống chỉ là để sống cho người khác, thì nào có ý nghĩa, việc có thể làm thì làm cho tốt là được rồi.

Cô tình nguyện giúp đỡ mọi người, dù phải trả giá, phải thiệt thòi, nhưng cô lại không thể nhận sự giúp đỡ của người khác như vậy.

Trình Nghi Triết gật gù, anh phát hiện ra cô không phải là kiểu phụ nữ hiền lành yếu đuối như trong tưởng tượng của anh, cô làm những việc có ý nghĩa đối với cô, theo sự sắp đặt của riêng cô, con người cô đủ lý trí để biết bản thân nên làm gì, cô sẽ không sống vì yêu cầu của người khác.

Gặp gỡ cô, anh như phát hiện ra đại lục mới, trong lòng vô cùng vui sướng.

Lúc họ đi ngang qua một khu trung cư, đột nhiên Giang Tang Du yêu cầu anh dừng xe,.

Trình Nghi Triết dù trong lòng rất nghi ngờ, nhưng vẫn đỗ xe lại.

Nàng gọi điện thoại về cho bà Lý Tinh, nói rằng cô muốn nấu mỳ vằn thắn, hôm nay nàng sẽ đích thân thể hiện tài năng.

Sau khi dập máy, cô nhìn lại Trình Nghi Triết:

- Em sẽ nấu sủi cảo cho anh thưởng thức, anh sẽ biết ngay em có khỏe khoắn hay không.

Khóe miệng Trình Nghi Triết khẽ nhếch cao, anh đi theo cô vào siêu thị trong tòa nhà, siêu thị này không phải là lớn, nhưng vẫn có thể mua được những nguyên liệu cần dùng, hơn nữa điều kiện cũng rất đầy đủ.

Giang Tang Du đi chọn thịt, chọn rau hẹ, còn Trình Nghi Triết tùy tiện đi dạo bên trong.

Bên trong siêu thị có một quầy hàng bán đồ ăn sẵn, có bán bánh bao mới ra lò, bánh bao được đóng gói trong hộp kèm với nước chấm.

Anh vô thức cầm lấy hộp nước chấm.

Bình thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy rõ một túi gia vị hảo hạng rất lớn bên trong, màu đỏ của ớt và dấm trộn lẫn lộn không thể phân biệt nổi.

Anh nhớ rất rõ, Bạch Nặc Ngôn rất thích ăn những món kiểu chua chua ngọt ngọt đến ê ẩm như thế này, lúc nào cũng nói dấm chua là ngon nhất, ăn vừa ngon làm lại đơn giản, mua đâu cũng được, thật là tốt.

Giang Tang Du ở bên cạnh vô tình nhìn anh:

- Anh đang xem cái gì vậy?

Anh lắc đầu, đặt cái hộp xuống, sau đó đi về phía Giang Tang Du:

- Anh ra ngay đây.

Anh thuận tay xách những đồ cô chọn, cô đứng bên cạnh, lòng thấy ấm áp.

Đến chỗ quầy thu ngân, cô còn chưa kịp nói gì, anh đã trả tiền trước.

Cô theo sau anh, bước ra khỏi siêu thị:

- Không biết có cần mua thêm gì không.

Anh nhìn một lượt đánh giá túi thịt đang xách trên tay.

- Có cần mua thêm không, nếu không, anh miễn cưỡng đành phải ăn nhiều thêm một chút đấy.

Một túi thịt xay to đùng, thành một tảng trắng trắng.

Anh như chợt nhận ra gì đó, hỏi rất lạ:

- Thịt này có hơi mỡ quá không?

- Thịt nạc quá rất khó ăn, lúc cần vào sẽ rất khô.

- Chuyện này, anh cũng không biết nhiều.

- Anh vốn đâu cần biết đến những việc như thế này.

Cô cười rồi ngồi vào xe anh.

Khi anh vào trong xe, nàng quan sát anh từ gương chiếu hậu, anh không có điểm nào không tốt, có lẽ, cứ là anh đi.

Cũng không có điểm nào là không tốt, ít nhất cô cũng không thấy miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Biệt thự nhà họ Giang không quá lớn, nhưng lại tọa lạc ở một vị trí tương đối thuận lợi, trong biệt thự có hồ nhân tạo và diện tích khuôn viên khá lớn, trong khi khu vực phòng ở lại hơi nhỏ.

Thế nhưng, trong ngôi nhà không quá lớn ấy, tràn ngập sự ấm áp.

Trình Nghi Triết đang ngồi trên bàn ăn, nhìn bà Lý Tinh sai bảo ông Giang Bác Nghi làm việc nọ việc kia, trong khi Giang Tang Du đang chịu trách nhiệm nấu mì sủi cảo vồn vã. Cuối cùng, toàn bộ bát đĩa sẽ do ông Giang Bác Nghi phụ trách.

Mặc dù chỉ là bữa cơm bình thường, anh lại thấy được sự ấm áp mà từ trước đến nay anh chưa bao giờ được cảm nhận. Từ nhỏ anh đã được coi là người nói nghiệp, bất kể làm việc gì cũng bị yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Anh sống với ông nội từ bé, ông là người rất nghiêm khắc, chuyên tâm dạy bảo anh, cả đời anh chưa từng nhận được một lời khen ngợi từ ông. Mọi quan hệ của anh đối với cha mẹ tương đối nhạt nhẽo, đến tận bây giờ vẫn chưa từng hoàn thành tiểu ngữ, cũng bởi tình cảm vì điều ấy, nên anh chuyển thẳng ra ở riêng bên ngoài, thỉnh thoảng mới về nhà thăm cha mẹ.

Trước cảnh này, nói không ngượng mộ, nhất định là giả.

Sau khi ăn cơm xong, bà Lý Tinh nháy mắt, bảo Giang Tang Du đưa Trình Nghi Triết ra ngoài đi dạo một chút.

Gần biệt thự có trồng đủ loại hoa, từng khóm từng khóm nở hoa, ngược lại trông khá khác thường.

Hoàn hôn buông xuống con đường họ đang dạo bước, trên bầu trời tỏa ánh sáng mờ mờ, anh ngắm nhìn những bông hoa bên đường.

- Tất cả hoa ở đây đều do em trồng à?

- Lúc nhàn rỗi chẳng biết làm gì, em có trồng một ít cây cảnh hoa lá, anh nhìn đấy, em đúng là thể loại vô công rồi nghề mà.

Anh nín cười không nói:

- Đây là yêu thích riêng của mỗi người, đâu có gì xấu đâu.

Đi thêm vài bước, trong không khí thoang thoảng hương thơm ngan ngát, khiến tâm tình trở nên khoan khoái.

Cô ngửi thấy mùi thơm, rất vui mừng:

- Hoa hoàng lan lại nở rồi, thích quá. Rất thơm đúng không anh?

Anh gật gù:

- Cây này lá trông rất giống cây hoàng thụ.

- Vâng, rất giống, nhưng cây hoàng thụ thì không có hoa, còn cây này hoa nở rất đẹp.

Cô nhìn nhìn.

- Anh còn nhớ cây hoàng lan trồng trên sân trường em không? Mỗi khi hoa nở, lúc nào cũng có một tốp sinh viên kéo nhau đi hái hoa, cuối cùng hoa hoàng lan chỉ còn nở mỗi trên ngọn cây. Mỗi khi em quay về phòng ngủ, chỉ có thể từ xa ngắm nhìn hoa hoàng lan mà thôi.

Anh sinh hoạt trong trường không nhiều, nên không chú ý đến những chuyện này, lúc này anh chỉ có thể gật đầu.

Cô thích nói về hương thơm, về màu trắng ngà của hoa quế, màu trắng tinh khiết của hoa sơn chi, màu vàng của hoa mai, hương thơm ngát xóa tan hết mọi phiền não trong cuộc sống.

Sắc trời đã dần tối, anh lấy điện thoại di động ra xem giờ, cũng đến lúc phải xin phép ra về.

Cô nhận ra dụng ý của anh, lần đầu tiên cô gọi tên anh:

- Trình Nghi Triết.

Anh quay lại nhìn cô, nét mặt cô rất nghiêm túc, khiến anh ngạc nhiên.

Cô từ từ mở miệng:

- Hiện em vẫn chưa muốn kết hôn, hơn nữa đối với em hôn nhân là chuyện lớn cả đời, em muốn hai chúng ta dành thêm nhiều thời gian để tìm hiểu đối phương. Nên em muốn chúng ta bắt đầu làm bạn trước, anh có đồng ý chờ đợi tốc độ chậm chạp của em không?

Trình Nghi Triết sững sờ mất vài giây, mới hiểu được ý cô, không do dự mà lập tức gật đầu.

- Cảm ơn.

Anh hơi nhú mày, giữa họ luôn tồn tại một cảm giác vô hình, hết lần này đến lần khác anh không thể nói được là không đúng ở đâu.

(ở chỗ anh không yêu chị này, anh còn có chị Bạch đây anh, bao giờ anh mới nhận ra chứ).

Giang Tang Du tiễn anh ra ngoài, nhìn thấy anh lái xe đi khuất, mới quay về nghe thăm tra và phán quyết của bà Lý Tinh và ông Giang Bác Nghi.

Nhưng lần này, cô không thấy phiền chút nào.

Lúc cô về đến phòng, cô ngắm lại những bức tranh Trình Nghi Triết đã vẽ cô từ nhiều năm nay, mỗi bức tranh là một dáng vẻ khác nhau, mặc dù bút pháp còn kém xa họa sĩ chuyên nghiệp, nhưng lại có thể dễ dàng nhận ra tâm ý của anh.

Cô yên lặng ngắm nghía từng bức, không nén nổi bật cười, có lẽ cô cần phải tiến thêm một bước.

Tại đúng thời điểm, gặp được đúng người.

Đạo này Bạch Nặc Ngôn lúc nào cũng thấy bức mình, mặt dù Ưông Đan luôn coi sự bức bối của cô là một chuyện quá đổi bình thường, câu cửa miệng của cô lúc nào cũng là “ Hôm nay tôi chết vì chán mất”, giống như mỗi ngày cô đều sống trong cảnh trần ngập phiền chán.

Cô còn nhớ từ hồi đại học, cô đã không thích nghe giảng, lúc nào cô cũng tự nhủ, bây giờ có nghe cũng vô ích, đến lúc thi thể nào cô cũng quên. Đến thời điểm thật sự thi, còn một ngày cô hoãn một ngày, cho đến trước ngày thi một hôm, cô mới không cam tâm mà mở sách ra xem một chút, nếu hôm sau chiều mới thi, cô tự an ủi bản thân dành đến sáng hẵng xem vẫn kịp. Tối sáng hôm sau cô lại rất buồn bực mà ngắm đồng hồ tài liệu, sao hôm qua cô không cố nhai nốt đi chứ?

Lúc nào cô cũng thích đẩy tất cả mọi chuyện đến cuối cùng, nhưng đến lúc cần hoàn thành, cô luôn thiếu kiên nhẫn, làm qua loa đại khái cho xong, quan trọng là tốc độ chứ không để ý đến chất lượng. Sau đó, vì không làm tốt cô lại bức bối tự trách, cứ như thế, hết lần này đến lần khác.

Đến lúc thấy nhàm chán, cô sẽ đồng muốn tây tửng, nhớ lại những chuyện đã xảy ra, giống như ngày còn học đại học, có thể nếu cô thật sự thích học,

cô cũng không quay về học lại, mà nàng cũng không tình nguyện kể cho bất cứ ai chuyện này. Cô nhớ rõ có một lần cô ngồi trong phòng thể dục buồn chuyện, vô tình kể về một chuyện rất thần kỳ, hồi tốt nghiệp tiểu học, cô gặp dịch SARS, tốt nghiệp sơ trung cô gặp một trận hạn hán trăm năm mới có, tốt nghiệp trung học cô gặp biểu tình, cả một đoàn người đi đường hô vang phản đối quân huân, đó trở thành một kỷ niệm khó quên. Lúc ấy cô cười nói với cô nữ sinh kia, nhất định phải tránh xa mấy đàn anh đàn chị bị học lại, nếu không sẽ bị lây nhiễm vận đen của họ, lúc nói chuyện đó cô cũng không quá để tâm.

Đối với quá khứ, trí nhớ của cô luôn khắc sâu, bất kể là người cô có quan tâm hay không. Cô còn có thể nhớ rõ, hồi học tiểu học cô ngồi cùng bàn với một hotboy, lúc ấy họ còn cãi nhau mấy lần. Đến sơ trung thấy nam sinh đó đá bóng trên sân trường, cô còn xấu tính nghĩ, đồ lùn đó đá gì mà đá chứ.

Nếu trí nhớ của cô không quá sâu sắc như thế, có lẽ cuộc đời cô đã không trở nên mê muội như bây giờ. Quá mù quáng, sau mỗi lần khủng hoảng, cô lại tự nói với bản thân được ngày nào hay ngày đấy, mãi mãi không tính toán ngày mai rồi sẽ ra sao, vì ngày đó rồi cuối cùng cũng sẽ đến trước mắt cô, thế nên cô không cần thất vọng hay chờ đợi.

Mà bây giờ, cô thật sự thấy nhàm chán, ngay cả suy nghĩ cũng lười, nên cô đành phải đến chỗ Trình Nghi Triết.

Anh đang ngồi trước máy tính, thỉnh thoảng lại nhú mày, rồi lại xoa xoa cằm, nghiêng người, không biết đang suy tính gì.

Anh luôn luôn không thích bộc lộ, rất ghét bị người khác nhìn thấu, điểm này tính hai người khá giống nhau.

Cô đã đến ngồi khá lâu, nhưng người này vẫn coi cô như người vô hình. Cô phải tạo ra một chút cảm giác tồn tại, để người ta coi thường như vậy, từ trước đến nay không phải là tác phong của cô.

Cô thừa nhận, trong nội tâm cô có điểm tự coi thường, cô muốn gây chuyện gì đó, để chứng minh bản thân tồn tại ở một vị trí đặc biệt. Ví dụ như trước đây khá lâu, bạn cùng phòng về quê mang lên một ít đặc sản, cô sẽ luôn muốn thêm hơn mọi người một chút, cứ như nếu vậy cô sẽ chứng minh rằng cô không giống người thường, mặc dù cô rõ ràng không thích cô bạn cùng phòng đó. Càng nhìn càng thấy con người cô rất mâu thuẫn, lúc nào cũng muốn người ta đả ngộ khác người bình thường, dù chuyện đó không hề có ý nghĩa gì.

Nàng đến trước mặt Trình Nghi Triết, thấy anh đang xem một clip gì đó.

Rất khéo, thật vừa vặn, trong phim đang trình chiếu hai quang cảnh đối lập, của một bên xã hội thượng lưu và một bên là những người nghèo khổ, có một chiếc xe xịn đang rước một cô tân nương. Màn này cũng giống như nhiều tin tức cô đã được xem trước đây cô từng được xem, vì vậy cô rất không từ tể, nở một nụ cười.

Trình Nghi Triết kinh ngạc nhìn cô, nhưng không lên tiếng.

Cô mặc một chiếc váy không tay, rất ngắn, chỉ vừa vặn che kín bắp đùi. Cô thích cảm giác mát mẻ, lại càng thích khoe đôi chân trắng nõn. Giờ phút này, cô vòng bàn tay nhỏ bé khoác lên cánh tay Trình Nghi Triết, cảm cô chống trên vai anh, tóc anh đâm đâm lên da mặt cô, chất tóc người này thật là tốt nha, có thể làm người khác bị thương nữa chứ.

- Cười gì thế?

Trình Nghi Triết vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng xoa xoa nắn nắn như đang nghịch.

- Em đang cười cái mẩu tin em từng đọc, viết về một hôn lễ vô cùng xa hoa tốn kém của một siêu sao. Dưới bài viết đó có rất nhiều bình luận, thậm chí có nhiều người đồng thanh nhất trí hỏi, nhiều tiền thế sao không đi giúp cho người nghèo khổ, tại sao hôn lễ lại cần lãng phí vậy.

Khóe miệng cô giương cao một nụ cười:

- Sao trên đời có nhiều thánh mẫu đến như vậy chứ, tiền của người ta cho dù có đem đốt cũng không phải việc của bọn họ nhé, cần gì phải đến lượt họ bàn luận? Người ta có tiền, vì sao không cho phép người ta hưởng thụ, dựa vào cái gì nhất định phải đi quyền góp cho người nghèo chứ? Em cho rằng có tiền cũng không nên đem tặng nhu thế, mà có cho hay không lại là tự do của mỗi người, người khác không có tư cách để mang ra thuyết giáo.

Khóe miệng Trình Nghi Triết cũng giương cao một nụ cười:

- Em đang cười cái video này đúng không?

Cô mới chỉ xem một phần của nội dung, cho dù công nhận nhưng cô vẫn vô cùng bài xích nụ cười của anh:

- Anh có ý gì đấy? Viện trợ cho mọi người để được tuyên dương, cống hiến cho đất nước để lưu danh thiên cổ? Những thứ đó thì có ý nghĩa gì chứ? Dù anh có bỏ ra nhiều hơn nữa, cũng chỉ lưu lại bất quá một cái tên, chuyện đó đối với bản thân cũng đâu thật sự quan trọng, em chỉ thích làm những việc mình thích, miễn sao không tổn hại đến người khác là được. Tại sao phải yêu cầu bản thân cao như thế chứ? Em từng chứng kiến rất nhiều người tranh cãi trong một web forum, về chuyện một cuốn sách nào đó đã đổ oan cho một đại anh hùng, đến nỗi rất nhiều người không thể thừa nhận Viêm Hoàng tiên tổ.. Lúc đó em thấy rất buồn cười, cái người mở topic đó sao mà thừa hơi thể, cứ làm như bản thân yêu nước lắm không bằng. Như em đây, em chỉ thừa nhận em là do mẹ em sinh ra, em là cháu của ông bà ngoại em, Viêm Hoàng là ai, lão nương đây không thêm biết, đó chẳng qua chỉ là một nhân vật trong sách giáo khoa. Em không cần thiết phải vì một nhân vật như thế mà náo loạn với người ta. Anh xem anh xem, bao nhiêu người khoe khoang ca ngợi lịch sử lâu đời Trung Quốc đến thế nào, vĩ đại ra sao, sau đó suốt ngày lập đi lập lại giải thích đất nước ta hào hùng đến thế nào. Những khẩu hiệu đó đâu cần mấy người đó suốt ngày hô hoán, quốc gia này có vĩ đại hay không cũng không quan trọng, quan trọng là nó có thể cung cấp cho chúng ta một cuộc sống ổn định an toàn hay không, thức ăn đảm bảo dinh dưỡng hay không, chất lượng sữa bột có tốt hay không. Nếu ngay cả những chuyện

này cũng không làm được, cường quốc đứng đầu thế giới có ý nghĩa gì chứ?

Trình Nghi Triết bất khả tư nghị nhìn cô:

- Em luôn suy nghĩ sâu sắc thế sao?

Cô nhìn lên trần nhà:

- Em luôn luôn chú ý đến vấn đề bản chất tối thượng của xã hội.

Anh nín cười:

- Thật ra anh muốn nói, em lúc nào cũng lạc đề thế à?

Cô mấp máy môi, bị người ta nói trúng sự thật rất ghét nhé. Khi còn học cao trung, trong các bài làm văn, điểm cô không bao giờ cao, chỉ có mỗi lần điểm cực kỳ cao. Cô cười nhạo một nam sinh khác sáng tác văn chương kém, còn bị lạc đề. Cô vừa chê bạn kia xong, giáo viên ngữ văn đi đến nói với cô: “Bạch Nặc Ngôn, lần này cuối cùng em cũng không bị lạc đề. Lối viết văn của em cực kỳ rồi, dù viết rất hay, nhưng luôn bị lạc đề, nên không biết phải cho điểm thế nào cho tốt.”

- Em lạc đề chỗ nào.

Trình Nghi Triết chỉ vào cái video:

- Lời nói của em chính là cách em nhìn nhận cư xử như thế nào trong cuộc sống của chính mình, đâu có ai để cho em vô duyên vô cớ đi tuyên truyền sự bất mãn với xã hội. Hơn nữa em nói thử xem vì sao có nhiều người lại phản cảm và ác ý với những người có tiền đó vậy. Không phải lúc nào người ta cũng hâm mộ, cũng ghen ghét, mà trong nước bây giờ phú hào nhiều như nấm, toàn là những người đầu cơ trục lợi cướp tiền của xã hội, phát nhanh sau một đêm, tự nhiên sẽ khiến người khác phải bất bình.

Anh thấy cô hơi hoảng hốt:

- Có nói em cũng không hiểu.

- Em.

Cô dừng lại một chút.

- Em chỉ muốn nói, em chỉ là một người bình thường, em không muốn trở thành một người vĩ đại. Em thích chơi gì thì chơi, chơi tất cả các trò mà mình thích. Cứ muốn tìm ý nghĩa cuộc sống, người sống như thế rốt cuộc có một không chứ? Chuyện có ý nghĩa nhất với em là ăn và ngủ, có tiền để tiêu, muốn bộ quần áo nào đẹp cũng có tiền để mua.

- Điểm này em rất có tiền đồ.

May là Bạch Nặc Ngôn có móng tay, cô xấu bụng để một vết đỏ trên cổ anh.

- Điểm này em rất có tiền đồ.

Trình Nghi Triết cầm lấy ngón tay cô, ngậm vào miệng, cắn một cái rất mạnh, cô đau đến nỗi run cả người.

Lúc ấy, cô nhớ đến lời một nữ minh tinh, cô ấy từng nói, cô mơ ước một cuộc sống bình bình phàm phàm, cô không hi vọng bản thân xuất chúng, bởi vì phàm là người xuất sắc, cuộc sống nhất định sẽ như đang ở trên cáp treo vậy, pháp phòng lo sợ, không được thoải mái, cô chỉ hi vọng cuộc sống của mình trở nên vô cùng giản dị, không khiến người khác chú ý. Rất nhiều người vì quá bình thường mà mơ ước trở nên oai phong lẫm liệt, lại có người chỉ luôn theo đuổi tế thủy trường lưu.

Trong lòng cô, ý nghĩa thật sự của một cuộc sống chân chính đại khái là được trải nghiệm một cuộc sống bình yên.

Cần gì phải bận tâm đến ý nghĩa cuộc sống, thế giới này vốn không thể phân biệt rõ ràng đúng sai đen trắng, được sống vui vẻ ngày nào, hay ngày ấy.

Cô thấy đây không phải là thời điểm không thể quấy rầy, không cần phải câu nệ lời nói, liền nghĩ đến cảnh lúc già, không biết bản thân có phải hối hận vì mình quá nhu thuận.

Nghĩ gì làm nấy, chỉ cần không vượt quá giới hạn, đều có thể nói ra.

Cô đưa tay với con chuột, tắt phim.

- Xem mấy cái này thì có gì hay, giống hệt như đang ở trên giảng đường ý. Có phải anh tiếc vì ngày xưa đi học nghe chính trị ít quá, nên bây giờ bổ xung kiến thức không?

Trình Nghi Triết nhìn dấu răng nhàn nhạt của mình trên đầu ngón tay cô.

- Em chẳng lẽ muốn anh dạy thêm?

Cô lại dời con chuột đi, trực tiếp tắt máy tính, sau đó chuyển cơ thể đến trước mặt anh:

- Nhìn em xem em có đẹp không?

Một tay Trình Nghi Triết nắm cằm, nhìn làn váy trong suốt của cô, một hồi lâu, anh mới vươn tay, nắm lấy phần ngực hiện lên trên làn váy bó sát, nhẹ nhàng sờ nắn.

- Anh rất có tố chất làm kẻ háo sắc.

Cô cười ha ha, sau đó ngược lại tiến vào lòng anh.

Anh đón lấy cơ thể cô, nhẹ nhàng hôn lên cái cổ trắng nõn cúi đầu nói:

- Em rất thích bị kẻ háo sắc lợi dụng nhỉ?

- Em rất khổ tâm đấy chứ. – Cô giả vờ nín cồ anh. – Em thật sự rất khổ tâm.

Tốc độ tư duy của cô hẳn là cực nhanh, suy nghĩ lúc nào cũng kỳ quái, anh bế cô lên:

- Khổ tâm cái gì thế?

- Em thích tất cả các nam chính trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long. Anh nói xem, chưa kể đến Sở Lưu Hương hoa tâm, dù sao em vẫn không thích con người đó. Hôm nay em mới nhận ra, cho dù người khác đều cho rằng Lý Tầm Hoan yêu Lâm Thi Âm, vậy mà cuối cùng anh ta lại ở bên Tôn Tiểu Hồng, em đặc biệt không thể chấp nhận. Trước kia em đặc biệt thích “Viên nguyệt loan đao”, có Đinh Bằng và Thanh Thanh, bây giờ em lại thấy, thật ra Đinh Bằng cũng hoa tâm, mập mờ với nhiều cô gái. Trong các tiểu thuyết sau này, em cực kỳ thích “Kiếm khách Tam thiếu gia”, hồi ấy em còn ngưỡng mộ một nam nhân tốt như Tạ Hiểu Phong, đó là hình tượng đàn ông hoàn mỹ trong lòng em, em luôn muốn anh ấy sẽ ở bên Mộ Dung Thu Dịch, có trời mới biết vì sao họ không ở bên nhau, đúng là bị kịch. Mà Tạ Hiểu Phong chẳng biết ở với ai sinh ra Tạ Tiểu Ngọc, em cũng không thích”

Cô dùng sức nín cồ anh, tất cả những chuyện mà cô yêu thích, cuối cùng đều là bị kịch.

Cô từng thích cô gái tóc trắng trong “Tái ngoại kỳ hiệp”, đó lại là một bi kịch thảm thiết nhất, thương tâm đến mức cô không dám xem lại.

Trình Nghi Triết không biết có nghiêm túc lắng nghe cô nói không, tay anh luôn vào trong mân mê mảnh eo thon gọn của cô:

- Hóa ra em đã sớm từng trải như vậy, từ hồi tiểu học đã xem mấy loại phim tình cảm này.

- Em chỉ để tâm đến những chuyện tình cảm như thế hơn người bình thường một chút thôi.

- Đúng vậy, bình thường hồi đó anh chỉ toàn nhìn bằng khen của mình mà ảo não, tại sao lại có nhiều giấy khen thế chứ, thật lãng phí giấy.

Cô cắn cắn môi, nhìn cái bản mặt thập phần trâu tặc cực kỳ đáng ghét kia, một mực cắn lấy miệng anh, bắt đầu trận chiến mới.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trình Nghi Triết đen mặt bước ra khỏi phòng vệ sinh, áo choàng tắm còn chưa buộc dây chỉnh tề, lộ ra khuôn ngực rắn chắc với làn da ngăm lăm tắm những bọt nước trong suốt. Không hiểu sao cô lại liên tưởng những giọt nước đó với giọt sương sớm đọng trên những ngọn cỏ, dù cuối cùng cô nhận ra chúng không có gì khác biệt, rốt cuộc đều là nước, đều sẽ bị bốc hơi. Trong tiềm thức cô chối bỏ việc cái bản mặt thối kia có liên quan đến cô, cô lại càng chối bỏ sự thật chính cô đã khiến anh trở nên vô cùng bức bối.

Trình Nghi Triết bò về phía bên kia giường, nằm cách cô một khoảng vô cùng lớn, đưa lưng về phía cô, để cô không nhìn thấy nét mặt anh.

Cô mấp máy môi, như một con mèo nhỏ trèo đến trước mặt anh, không dám mạnh tay, giống như đang làm nũng:

- Chỉ có người nhỏ nhen mới hay tức giận.

Đáp lại lời cô, Trình Nghi Triết trực tiếp chụp lấy tay cô.

Ừ đây, cô rất ám ức, thậm chí phần vô cùng ám ức.

Cô đâu có làm sai chuyện gì chứ, chỉ là sau khi bọn họ quay cuồng kích động nhiều lần, đúng lúc anh tấn công mãnh liệt nhất, anh biết cô đã đến điểm giới hạn. Chính bản thân cô cũng đã đi đến biên giới chuẩn bị sụp đổ, không hiểu sao cô lại mở miệng nói với anh:

- Anh thử nói xem, đúng giờ phút này, có phải con người ta rất dễ phạm tội không? Giống như cảm giác yêu đương vùng trộm ấy, rõ ràng biết là không đúng, sẽ bị người đời phi nhổ, hết lần này đến lần khác vi phạm quy chuẩn đạo đức, lại càng khiến người ta bị kích thích. Anh nói đi, bây giờ anh có thể thối lui ngay lập tức không?

Nói xong cô cô tỉnh giấc chân lên.

- Giờ phút này anh có thể tìm lại lý trí, sau đó hành xử như Liễu Hạ Huệ ý?

Chuyện này khiến cô cực kỳ tò mò nhé, nhất là trong đại đa số tiểu thuyết, chỉ cần người đàn ông đã chinh phục thành công người phụ nữ, dù người phụ nữ đó có đoan trang trong đầu cũng sẽ có tư tưởng hạ lưu, thậm chí cô ta còn cầu xin người đàn ông làm chuyện đó. Nhưng cô vẫn cho rằng lý trí mới là điểm quan trọng nhất, chuyện xảy ra với nữ giới cũng sẽ xảy ra đối với nam giới. Trong cảm giác của cô, cô cảm thấy thật ra chuyện gì cũng có thể cực tuyệt, chỉ là thói quen dung túng không muốn từ bỏ thôi, chứ đến thời điểm đặc biệt cần thiết, con người ta cũng có thể chủ động chấm dứt trong chính thời điểm lên đỉnh.

- Em thật là nhảm chán.

Giọng Trình Nghi Triết hơi khàn khàn, hiện anh lại đang tức giận, không biết trong đầu cô có cái gì nữa.

- Rốt cuộc anh có làm được không?

Cô cảm thấy cơ thể cô cần anh, chính bản thân cô cũng hiểu kỳ diệu cô có thể chống lại cảm giác thỏa mãn đó không, hình như cơ thể cô là một phần, lý trí cô lại là một phần khác, hai bộ phận này không hoạt động thống nhất với nhau.

Trình Nghi Triết không để ý đến lời của cô, trực tiếp hôn lên môi cô.

Thật ra lúc đó cô nghĩ đến tiểu thuyết kia, cô thấy nếu có người đàn ông nào nói với cô mấy lời này, cô trực tiếp sẽ cho anh ta một cú đá, sau đó cô đuổi anh ta cút đi cho khuất mắt cô, chứ không để cho đối phương được như ý.

Vì vậy cô rất trơ trên nói :

- Hành động của anh đã chứng minh sau này cho dù có kết hôn anh cũng sẽ ngoại tình, vì anh không thể cực tuyệt được sự cảm dỗ như thế này, rất kích thích đúng không?

Cơ thể của anh, cô rất quen thuộc, dục vọng của anh đang nóng rực, cô biết sẽ có chuyện gì xảy ra, cô khom người chuẩn bị phối hợp với anh.

Rất thần kỳ, sự nghịch ngợm và trấn an khiến cơ thể cô xuất hiện một chút nước.

Rất thiết thòi nhé.

Chuyện khiến cô kinh ngạc chính là Trình Nghi Triết không động đậy, mà trực tiếp rút bộ phận của anh ra khỏi cơ thể cô.

Mắt anh nhìn thẳng vào khuôn mặt đỏ rực dị thường của cô, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Cô cho rằng anh cũng giống như vô số những người đàn ông khác, chuyện quan trọng nhất đối với họ là làm tình, có thể phương pháp của anh có cảm giác hơi khác biệt một chút, cô không ngưng ngừng mà kéo cái chắn che kín người anh.

Vì vậy hai mắt cô mở to, trơ mắt nhìn cái vật đỏ đỏ nóng bỏng đang sôi trào nhiệt tình dần khôi phục trạng thái bình thường, cảnh này đã gây đả kích lớn cho cô.

Người ta đều nói người đàn ông có thể chống lại mọi cảm dỗ mới làm được việc lớn, mà anh có thể trơ mắt nhìn cô nằm đây, sau đó hành động như vậy, cô cảm thấy một lần nữa cô phải nhìn lại người đàn ông này.

Sau một hồi lâu, Trình Nghi Triết nở một nụ cười:

- Lâu nay anh không từ chối, vì anh cảm thấy không cần thiết, hơn nữa chuyện này vẫn chưa đi đến giới hạn cuối cùng. Nhưng một khi đã đi đến giới hạn cuối cùng đó, em cho rằng anh thật sự không thể cực tuyệt được cảm dỗ sao?

Thời điểm có thể hưởng thụ, nếu có thể để cho bản thân vui vẻ, cần gì phải tự tìm lấy bức bối.

Cô dường như ngờ ngác nhìn Trình Nghi Triết, cô thực là có khuynh hướng tự ngược mà, cảm thấy bây giờ anh đặc biệt hấp dẫn.

Tận đáy lòng cô tự khinh bỉ bản thân một ngàn lần.

Trong khi Trình Nghi Triết đặt tay giữa hai chân cô, mân mê sờ nắn một lúc, sau đó đưa một chất lỏng trắng mịn tinh khiết đến trước mặt cô:

- Cần anh giúp không?

Lúc anh nói câu này, khóe mắt anh mang theo ý cười, giống như một hoàng tử đứng ở vị trí cao cao tại thượng, cô luôn phải cúi đầu xưng thần trước anh.

Cô không muốn gây chuyện ồn ào trước mắt anh, nhưng lại không cam tâm vì thế mà ảm ức, nên cô lười biếng nằm đó:

- Dừng tay anh đi !

Đúng là trò thử cảm giác lạ này của cô khiến người ta chán ghét.

Hai bên mày của Trình Nghi Triết cau lại đến dính vào nhau, kéo chân cô cong lên, thật sự đưa ngón tay vào vị trí tư mật, rút ra đút vào rất nhiều lần.

Bạch Nặc Ngôn cũng không nherong bộ, cô cảm thấy giống như đang đùa giỡn, hai người trưởng thành lại chơi cái trò trẻ con này, vì vậy cô chẳng từ tế mà nở nụ cười.

Kiểu này khiến cô kích động, nhưng không đạt được mục đích thật sự cô mong muốn, nên cô không nói thêm điều gì.

- Anh làm nhanh lên, chán chết đi được.

Cô cầm lấy cốc nước, nằm trong chăn cắn cắn miệng cốc.

Trình Nghi Triết cũng chẳng hào hứng, ngay cả ngoài mặt cô cũng chẳng thém tỏ ra nhấ nại, bộ dạng này của cô để thể hiện rõ suy nghĩ trong đầu cô, chỉ cần nhanh nhanh để cho cô lên đỉnh là xong, còn chi tiết có như thế nào cũng không sao.

Ngay cả chuyện này cũng qua loa, anh không thém hào hứng.

Cô cứ trong trạng thái không trên không dưới, cuối cùng tự mình tưởng tượng cảnh tượng cô đang làm tình với Trình Nghi Triết, hơn nữa còn vô cùng sung sướng, đang chuẩn bị lên đỉnh, đột nhiên có một cú điện thoại gọi đến, hơn nữa lại là của Giang Tang Du, cho nên cô không thể không dừng lại, thậm chí mất toàn bộ hứng thú. Có lẽ cô đang tự trách chính bản thân cô, thật sự nếu đúng lúc đó Giang Tang Du có gọi đến, không chừng chính cô phải càng kích thích mới đúng, lại càng được sung sướng nhé.

Trong lòng cô phui phui, sao tự nhiên lại nghĩ ra cái chuyện vớ vẩn này chứ.

Cô ngồi dậy, nhìn anh, với một bộ dạng đáng thương:

- Làm sao bây giờ?

- Không biết.

Anh nhìn ngón tay dính nhóp nhóp của mình, chán ghét nói.

Anh đứng dậy định bỏ đi, cô giữ chặt lấy anh, ấn anh ngồi xuống giường.

- Không được bỏ mặc em.

Anh trợn mắt trừng cô, vẻ mặt muốn nói “rốt cuộc em muốn gì”.

Tay cô không dám chạm vào cổ anh, đành phải trèo lên giường, đứng trước mặt anh.

- Dù sao anh vẫn phải khiến anh được sung sướng.

Trả lời cô là gò má của Trình Nghi Triết.

Cô lại cười:

- Anh thử nghĩ mà xem, nếu em không được sung sướng, người ta sẽ nghĩ về anh như thế nào?

Cô vỗ về cơ thể anh.

- Người ta sẽ nói anh chẳng phải là đàn ông, thậm chí có khi còn có vấn đề trong chuyện kia nữa, để cho đến cả con gái như em cũng phải bức xúc.

Anh đúng là điên mà, mới có thể chịu đựng được cô lâu như vậy.

Anh đang nghĩ phải chăng toàn bộ sự nhần nại của anh đều dành cho cô không, nếu không hẳn đã ném thẳng cô xuống đất, sau đó mặc kệ sự sống chết của cô, mà không ngu dân ngây ngốc đứng đây phối hợp với cô.

Loại đồ chơi này, cũng thật hiếm có khó tìm mà.

Anh ngồi thẳng xuống mép giường, tách hai chân cô ra, đặt lên một chân anh, nhưng vẫn ảo não:

- Để anh thử xem cảm giác thế nào.

Tay anh giữ chặt nửa người trên của cô, tùy ý ma sát trên đùi mình, tất cả thể trọng của cô dồn lên một chân anh, cảm giác này rất khó chịu, nhưng có lẽ cô đang chơi đùa rất hưng phấn. Giống như một đứa bé trong nhà, thích đứng trên giày anh, mỗi lần anh giơ chân lên cô lại rơi xuống, cứ như là đang đi cà kheo.

Anh thoát nhìn có vẻ cao lớn, nhưng người lại rất gầy, cô hưng hăng dán chặt cơ thể đè xuống đùi anh, thậm chí không tự chủ mà tự lên xuống theo.

Đến cuối cùng, mắt cô hơi ươn ướt, hưng hăng ôm lấy anh.

Thế nhưng đến tận thời điểm này, một bàn tay của cô vẫn có thể phân tâm sờ đến bộ phận đó của anh, cô thấy nó hơi cứng cứng, rất tử tế mà mở miệng:

- Anh có muốn không, em đảm bảo sẽ không cười nhạo anh đâu?

Trình Nghi Triết trả lời cô bằng một cái véo, ném thẳng cô xuống giường:

- Em mà nói thêm một câu nữa, có tin anh lấy kim khâu miệng em lại không?

Nói xong anh nhìn dòng chất lỏng trắng mịn đang từ từ chảy xuống phía dưới đùi mình, cảm giác sao mà quá quái dị, làm cho sắc mặt anh trầm xuống, rồi bước thẳng vào nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Đêm hôm đó tiếp tục xảy ra một chuyện không hề thú vị càng khiến người ta bức bối nhàm chán đến nỗi không thể nói thêm một lời nào được nữa.

Trình Nghi Triết vẫn nằm trên giường, không nói một lời, trên thực tế là anh không muốn nói chuyện, không phải vì anh buồn bức, cũng không phải vì tức giận, nhưng anh không muốn mở miệng. Hết lần này đến lần khác, người nào đó hoàn toàn không gượng dậy nổi. Anh mở mí mắt lên, bàn tay nhỏ bé của cô không ngừng sờ mó loạn xạ trên cơ thể anh. Người nào đó lại càng bất động, cô lại càng kích động, cứ như càng đánh càng hăng.

Kết quả là người chỉ muốn ngủ Trình Nghi Triết thật sự bức mình.

Anh chẳng hiểu cái ý tưởng kỳ quái nào từ đâu chui ra, đến khi anh ngồi thẳng dậy, nhìn thấy chân Bạch Nặc Ngôn đeo một cái lục lạc.

Trong lòng anh có một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt.

Đôi khi, con người Bạch Nặc Ngôn đặc biệt tự luyến, cô cho rằng diện mạo vóc dáng của cô rất khác với mọi người, cô có một cảm giác huyền hoặc bản thân rất ưa là vui sướng, nhất là khi cô mặc chiếc váy lưng có đường viền bằng ren hoa, cô thích váy ngắn, đặc biệt thích cảm giác làn váy mỏng tiếp xúc vuốt ve cơ thể. Cảm giác tuyệt vời đó khiến cô vui vẻ lượn một vòng, sau đó Trình Nghi Triết lờm cô như một người mắc bệnh thần kinh.

Hôm nay có điểm gì đó rất lạ khiến anh không phản ứng kịp, thì ra dưới chân cô có đeo một cái lắc chân.

Cô thích đeo các kiểu vòng tay, đa số đều trông rất lãng mạn, nhưng cô luôn có thói quen cũ, cứ vài ngày lại thay một cái. Đạo gần đây cô lại chú trọng đến phần chân, mỗi bước chuyển động của cô lại phát ra những tiếng leng keng, ban ngày thì rất khó nhận ra, nhưng đến đêm khuya yên tĩnh âm thanh đó lại rất chói tai.

Quên không nói, âm thanh của cô cực hút hồn, đó là ý kiến riêng của Bạch Nặc Ngôn.

Giờ phút này, Trình Nghi Triết rất ác độc nhìn chằm chằm vào sợi dây kia.

- Cởi ra.

Bạch Nặc Ngôn sùng sốt, rất không tình nguyện mà quay đi, muốn làm gì thì làm. Thế nhưng cô do dự một chút rồi xoay người cười hi hi nhìn anh.

- Cởi gì cơ?

Sau đó cô nhìn lại bộ váy mỏng tang cô đang mặc.

- Cái này có khi anh tự cởi đi?

Ngày trước suy nghĩ của cô sắc sảo hơn, cô sẽ phản bác quyết liệt, nhưng bây giờ cô lại không suy nghĩ theo chiều hướng đó nữa. Cũng giống như cách thưởng thức tiểu thuyết yêu thích của cô đã thay đổi, nếu chương 1 cô không thấy nam chính và nữ chính có gian tình, cô trực tiếp bỏ luôn, quả thật càng ngày cô càng trở nên buông thả.

Khuôn mặt của Trình Nghi Triết càng lúc càng âm trầm, trực tiếp nắm lấy chân cô, lờ lờ kéo kéo sợi dây chuyền, nhưng không sao tìm được cách tháo ra.

- Anh thích những món đồ như thế này từ bao giờ thế?

Cô cố tình hiểu lầm ý anh, cố tình làm cho anh khó chịu, cô thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

Trình Nghi Triết ngẩng đầu nhìn cô:

- Cởi ra.

Cô lắc lắc đầu, ánh mắt cô mang theo sự bướng bỉnh.

- Cởi ra.

Lần này hình như anh thật sự giận dữ, tay anh đặt mạnh sợi dây khiến sợi dây ma sát với chân, chân cô hằn lên một vết đỏ.

Lúc này cô mới thôi đùa giỡn:

- Em rất thích sợi dây này, nên lúc đeo vào đã yêu cầu nhà thiết kế nghĩ cách một khi đã đeo thì không thể tháo ra, trừ phi có ngày nó tự đứt. Em không tháo được, em không nói dối anh đâu.

Trên thực tế, cô đang rất hưng phấn vênh mặt lên. Cô hí hửng cho rằng mình rất khôn vặt, cô đã sớm nhận ra từ lâu sẽ có ngày họ phải chia tay, về điểm này anh cũng rất phù hợp. Hồi còn học tiểu học cô đã từng được các thầy cô trong trường khen ngợi vì sự thông minh, mọi người đã rất kỳ vọng vào cô.

Lúc này đây, anh thật sự thấy phiền.

Nếu sở thích của cô có thể duy trì trong ba ngày, anh cảm thấy đó đã là kỳ tích.

Ngày hôm trước cô còn nói với anh cô thích nhà văn nào, đến hôm sau cô đã đứng trước mặt anh, lôi một loạt các chuyện xấu của tác giả đó ra, sau đó tuyên bố một câu xanh rờn, cô không hề thích nhà văn đó. Có hôm cô ca ngợi trên trời dưới biển về một nhân vật nam chính họ Trình nào đó, cô thao thao bất tuyệt về anh ta tốt đến như thế nào, rồi một ngày người họ Trình đó ôm một thi thể ngồi khóc, cô lại nói cô không thích anh ta, cho dù lý do anh khóc là vì cái chết vô cùng bi thảm của người con gái thanh mai trúc mã anh đã thăm mền từ thời đi học. Những ví dụ như vậy nhiều không đếm xuể, thứ ngày hôm trước cô thích, đến hôm sau đã biến thành không thích chẳng bởi một lý do gì.

Có thể hôm trước cô xem một bộ phim truyền hình dài tập đến tận nửa đêm, sau đó ghé tai anh nói rằng phim rất hay, rất đặc sắc, sau đó đúng lúc cô buồn bực, cô mở miệng chê cái phim tivi đang phát thật khó coi, lãng phí thời gian của cô.

Có lần, Trình Nghi Triết hào hứng hỏi cô, cô có thể thích ai đó quá 3 ngày không, ánh mắt của cô mê mẩn nhìn anh khiến anh không thể nhịn cười.

Thế mà cô có thể đối xử với một cái lắc chân như vậy sao, dường như anh có thể tưởng tượng bộ dạng vui sướng của cô khi đến một ngày nào đó cô dạo phố bất gặp được một cái lắc cô đặc biệt thích.

Anh cũng không hiểu tại sao bản thân lại hao tâm tổn sức vì một cái lắc chân như thế.

Càng lúc anh càng đặt mạnh, lần này thì cô thật sự đau.

Cô muốn đá cho anh một phát. Sau đó biến thành loại đàn bà chanh chua chống tay chửi đồng lên, nhưng mà cô không dám.

Lúc không có chuyện, cô là một cô gái độc lập độc hành, nhưng đến khi có chuyện, cô lại chính là kiểu người đầu đội trời chân đạp đất người người chán ghét.

- Thật sự không thể cởi được ra đâu.

Cô bướng bỉnh nhìn anh, cô không hề nói dối.

Cô nuốt nước miếng:

- Anh không thích âm thanh đó sao? Vậy thì anh cứ tháo ra đi, em cũng không biết cách tháo đâu.

Trình Nghi Triết nhìn cô một lúc lâu, sau đó đứng dậy xuống giường.

Cô chưa kịp nói gì, vì sự thái bình của thiên hạ, anh cầm một cái kim đi đến.

Lần này anh rất nghiêm túc, cô cũng không hiểu khí phách của mình biến đi đâu mất. Cô chỉ có thể thấy anh cầm kim tháo từng chiếc chuông nhỏ trên sợi lác ra, cô chợt thấy lòng đau như có dao cứa. Chân cô rất đau, cô không hiểu tại sao anh lại trở nên nghiêm túc đến vậy.

Đến khi anh chuẩn bị tháo chiếc chuông nhỏ cuối cùng ra, tay cô đề chặt lấy cái chuông nhỏ kêu leng keng:

- Cái này anh không cần tháo đâu.

Trình Nghi Triết lòng vòng cái kim trên tay, ánh mắt dữ dội quét lên khuôn mặt cô:

- Nếu anh không đồng ý thì sao?

Ánh mắt anh đen láy, tựa như một dòng xoáy cực đại, khiến cô run rẩy:

- Nó là của em, anh có bản lĩnh thì cứ ra tay với em đi, sau đó có thể hủy thi thể để phi tang chứng cứ.

Nói xong câu đó cô mới nhớ ra, có khi nhầm chán cô đã giới thiệu với anh một quyển tiểu thuyết cô rất thích tên là “Cô gái hoàn hảo nhất”, trong truyện vừa vận có một vụ án hủy thi thể. Miệng cô khô lại, cô nuốt nước miếng, nghĩ mà sợ.

Trình Nghi Triết liếc cô một cái, cất kỹ cái kim, không lời thôi với đề tài này nữa, trực tiếp quay lại giường ngủ.

Thực tế đã chứng minh, Bạch Nặc Ngôn đúng là không biết lựa lời mà nói, nếu không cô đã đủ thông minh mà không quấy nhiễu Trình Nghi Triết.

Cô không ngủ được, nên cô lại men đến bên con người rất bạo lực nào đó.

- Hôm qua em gặp lại một cô bạn học từ hồi sơ trung, con cô ấy lớn lắm rồi, em không nhận ra nổi cô ấy. Anh nói xem có phải một người học nhiều và một người ít chữ rất khác nhau không, người học nhiều thì kết hôn muộn, mà những người sau khi tốt nghiệp sơ trung và trung học không học tiếp thì luôn kết hôn sớm. Anh thử nói xem nguyên nhân là gì nào?

Người nào đó không đáp lại.

Cô tiếp tục lẩm bẩm:

- Em kể cho anh nghe một chuyện cực kỳ buồn cười nhé. Hồi em học tiểu học em rất có cảm tình với một bạn nam, có cảm tình chứ không phải là thích. Vì lúc đó em thấy anh ấy rất là soái nhé, cho nên em hay nhìn trộm anh ấy, em cảm thấy đôi mắt anh ấy thật đẹp. Nhưng sau này em không còn gặp lại anh ấy nữa, nghe đồn anh ấy đã chuyển đến Tân Cương. Đến sơ trung cuối cùng em cũng được gặp lại anh ấy, anh ấy trở nên béo phì, chẳng còn soái tí nào nữa. Thế nên em hết thích anh ta luôn, thì ra lúc đầu có tình cảm chẳng qua là thấy anh ta đẹp trai hơn người khác một chút. Không phải vì béo lên thì xấu, vì lúc đó em còn béo hơn cả anh ta cơ.

Người nào đó vẫn không có phản ứng.

Cô tiếp tục:

- Nhà cậu ta nhận khoán một mảnh ruộng lớn, sau đó mở một con đường, đào ao thả cá. Cái ao đó rất sâu. Có một năm, em rủ mấy đứa cùng tầm tuổi đi tắm ao, chúng nó đều biết bơi, còn em thì không biết bơi. Lúc chúng nó lội qua ao, em cũng muốn lội qua. Em thấy hình như có đứa đón em, nên em lao thẳng sang. Nhưng không biết vì sao, em lại ngã xuống nước. Lúc ấy em chẳng biết phải làm sao, chỉ biết vùng vẫy, cứ vùng vẫy mãi, cho nên em rất sợ nước, nước sâu quá một mét là em đã sợ rồi.

Cô không thao thao kể lẻ nữa.

Trong bóng tối Trình Nghi Triết bất đắc dĩ mở mắt.

Anh day day hai mí mắt, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô trong bóng đêm, tay anh mân mê miệng cô.

- Nếu bây giờ là thời cổ đại, anh nhất định sẽ đầu độc em, để em không thể hành hạ lỗ tai anh.

- Nói thế nghĩa là anh muốn kiếp trước chúng ta cũng được gặp nhau?

- Phải làm thế nào em mới chịu cầm miệng lại?

Anh có thể cho cô đi đóng quảng cáo 502 luôn.

Mắt cô đảo một vòng trong bóng tối:

- Anh thử kể một chút xem, vì sao anh lại thích cái vị Tiên nữ Giang Tang Du kia thế?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Bạch Nặc Ngôn tự thừa nhận cô lòng dạ hẹp hòi, tâm địa xấu xa. Giờ phút này cô đang vụng trộm suy đoán tâm trạng Trình Nghi Triết có đặc biệt khó chịu đến nỗi anh ta có thể đâm cô chết đuối luôn không. Suy nghĩ này lại khiến cô tự nhìn lại chính mình, nếu thật sự cô có chết đi, khóc cho cô khẳng định chẳng có mấy người. Đầu tiên chắc là cậu, rồi đến mẹ. Cô giờ mấy ngón tay lên, cố gắng nhớ lại xem ngày còn đi học cô có chơi thân với đứa bạn nào không. Nghĩ mãi cuối cùng cô mới nhớ ra một người, có thể tạm tính lên là 3 người có thể vì cái chết của cô mà rơi nước mắt. Rồi cô nhớ ra có một chuyện buồn, hồi đó cô cãi nhau với cô bạn học đó, đến mức không nhận làm bạn bè, vì vậy người thứ ba có thể khóc vì cô nháy mắt đã bị thủ tiêu (có phải Giang Tang Du không nhỉ?). Sự thật này khiến cho cô vô cùng buồn bực. Ngày trước trên tivi có phát một bộ phim kể về một cô gái muốn sống lại phải thu thập đủ 3 giọt nước mắt của những người yêu cô, nếu chuyện này mà xảy ra với cô, chắc là cô xuống thẳng địa ngục luôn chứ khỏi phải tìm.

Có thể cô cứ chết đi như vậy, sẽ không phải gặp lại Mạnh Tân Duy, không phải gặp gỡ Giang Tang Du cũng như Trình Nghi Triết.

Và cô sẽ sắp đặt cho họ một kết cục theo ý thích của cô.

Mạnh Tân Duy sẽ gặp được một cô gái tài mạo song toàn, tâm tính hiền lành lương thiện, vừa đoan trang, lễ phép lại nhẹ nhàng, đến Giang Tang Du cũng phải tự ti khi đứng cạnh. Và Mạnh Tân Duy sẽ cùng cô gái may mắn đó sống hạnh phúc bên nhau trọn cuộc đời.

Giang Tang Du sẽ gặp phải một gã lăng nhăng đa tình, sau đó yêu chết một hán tử, sau nhiều bi kịch rồi ren, anh ta cảm động trước tình yêu của cô mà cải tà quy chánh, sau đó vượt qua thử thách mà sống hạnh phúc bên nhau. Cô đúng là một con người mâu thuẫn. Có lẽ vì cô không thích Giang Tang Du nên cô không muốn cô ta lúc nào cũng được tốt đẹp, nhưng ít nhất kết cục cuối cùng vẫn là được hạnh phúc.

Còn cái người đàn ông tên Trình Nghi Triết đó á, cô sẽ khiến cho anh ta đen đủi gặp phải một cô nàng chẳng được điểm nào, không đúng, phải là một người thua kém cô gấp 1 vạn lần, như vậy lòng cô mới được thanh thản.

Dù sao cô cũng không ghép Mạnh Tân Duy cho Giang Tang Du, cũng không cho phép Giang Tang Du thỏa mãn ảo tưởng ban đầu của Trình Nghi Triết. Ba người bọn họ không ở bên nhau, cô mới thấy hợp lý.

Cô đúng là một cô gái nhàm chán không hề thú vị, nên cô không cho phép đầu óc mơ mộng linh tinh nữa.

Trình Nghi Triết cũng tự rơi vào một tâm trạng trầm tư đến một nơi xa xăm nào đó.

Đầu óc anh nhanh chóng quay lại thời điểm lần đầu tiên anh gặp gỡ với Giang Tang Du, hoàn cảnh lúc đó cũng không hề lãng mạn chút nào.

Anh thường không để ý đến mọi người xung quanh, mà nhìn mấy đôi uyên ương tình cảm ngọt ngào trong trường anh cũng không có bất kỳ cảm xúc gì. Con gái theo đuổi anh cũng không ít, những lá thư tình mờ ám chuyển đến tay anh không ngừng, thậm chí anh phải nhiều lần đổi số di động. Lúc nào, trong đầu anh cũng có một suy nghĩ rất biến thái, anh hi vọng người con gái ở bên anh sẽ do chính bản thân anh theo đuổi, cho nên anh không thích những cô gái quá chủ động.

Bạn bè thường nói cuộc sống đại học của anh quá tịch mịch, nhưng anh không thấy vậy, anh còn có rất nhiều việc cần làm, đầu tiên anh phải thực tập trong xí nghiệp, ở đây anh không được thiên vị thân phận, họ sắp xếp cho anh làm ở vị trí nhân viên thực tập hạng bét, để anh có thể tự nhận ra những thiếu sót bất cập cần thay đổi.

Những kỷ niệm mơ hồ hiện về trong tâm trí.

Đôi mắt anh mỗi lúc một thâm trầm, đầu anh gối lên hai cánh tay, anh không động đậy,

Bạch Nặc Ngôn bò đến bên cạnh anh, ôm nửa người anh, một chân cô đè lên đùi anh, tay cô không ngừng vẽ vẽ mấy vòng tròn trên ngực anh.

Lúc tâm trạng vui vẻ, anh nhớ ra cô thường nói: “Em sẽ vẽ vòng tròn nguyên rửa anh”

Trình Nghi Triết để kệ cô tự nghịch trò của cô.

Hồi đó có một nhóm bạn có quan hệ khá thân tổ chức một dạ hội hóa trang, cứng rắn bắt anh phải tham gia, để tránh mất hết cả mặt mũi, anh đành phải

không cam tâm tình nguyện đến. Anh đeo một cái mặt nạ che nửa mặt, ngồi một góc cố gắng nhất có thể giảm bớt ảnh hưởng của mình. Anh còn đang nghĩ cách trốn thoát khỏi hiện trường, anh không muốn lãng phí thời gian với những con người xa lạ. Anh cố tình chiếm một vị trí khuất nhất, để không ai có thể thấy được tâm trạng của anh.

Dạ hội này thu hút rất nhiều người, cảm giác không thể nhìn rõ diện mạo đối phương giống như đang đánh cược, may mắn có thể gặp được hoàng tử và công chúa.

Đối với những con người bản thân không rõ, sẽ luôn khiến người ta tràn ngập sự kích thích hiếu kỳ.

Đến thời điểm Trình Nghi Triết chuẩn bị rời đi. Có một chuyện ngoài ý muốn liên tiếp xảy ra.

Một cô gái bị ai đó đẩy về hướng ghế salon, có lẽ người đẩy không để ý đến cường độ và phương hướng, khiến cô gái ngã trực tiếp vào ngực anh.

Đó cũng là lần đầu tiên anh tiếp xúc thân mật với một nữ sinh đến vậy, sự va chạm này làm cho làn da anh lan tỏa một cảm giác ấm áp.

Tâm trạng thật kỳ diệu khiến anh không đẩy cô ấy ra.

Gặp gỡ như vậy, một người đàn ông không bao giờ tin vào duyên phận như anh cũng phải mỉm cười suy ngẫm, đó cứ như là một chuyện rất đỗi bình thường.

Cô bạn đó dường như nhận ra có gì không ổn, lập tức đứng dậy, động tác quá gấp khiến váy cô quét lên bàn rượu, mép váy bị ướt mất một mảng.

Trình Nghi Triết không biết cô có buồn bực hay không, cô đứng một lúc mà không nói một câu nào.

Mặc dù trang phục của cô đã không còn chỉnh tề, nhưng dù một người không hay để ý đến quần áo như anh vẫn có thể nhận ra, bộ váy cô mặc rất đắt tiền, nên cô tỏ ra hơi khó chịu.

Tâm trạng anh cũng không tệ, vì vậy anh mở miệng:

- Rượu của anh làm bẩn váy em, nên anh sẽ đền em.

Cô nữ sinh kia xoay người nhìn anh, ánh mắt dữ dội. Cô đeo mặt nạ che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, cái mũi và cái miệng. Ánh đèn mờ ám khiến anh cũng không thể nhận ra cảm xúc ẩn sâu trong đôi mắt kia.

Anh hơi hận vì đã ngồi ở vị trí này.

Bóng lưng của cô, xứng đáng được ca ngợi là “Lưng ảnh sát thủ trái tim”

Anh tự loại bỏ một số lời nhắc nhở hão huyền trước đó anh nghe được, một cô gái sở hữu một bóng lưng tuyệt đẹp, có thể phía trước là một khuôn mặt như khủng long.

Hai lông mày anh nhíu lại, anh đứng dậy ngăn cản cô:

- Sao không ngồi thêm chút nữa?

Cô không nói một câu, trong khi anh lần đầu tiên trong đời chủ động như thế, lời cô ngồi xuống bên cạnh anh. Anh muốn ngồi bên cạnh cô thêm một chút nữa, thậm chí cảm giác được chạm vào cánh tay cô cũng làm cho tâm trạng của anh ngấy ngất tuyệt vời. Thì ra cảm giác gặp gỡ một người khác phái lại kỳ diệu đến thế, ít nhất anh đã bị hấp dẫn đến mức không thể thoát ra.

Khiến cho toàn bộ thế giới đều như chuyển động quanh anh, trong lòng Trình Nghi Triết cảm thấy thật không dễ chịu.

Cô thà tình nguyện nghịch di động chứ không thèm nói chuyện cùng anh.

Cảm giác này, vô cùng khó nói.

Anh uống vài ly rượu, suy nghĩ cách xử lý tình huống kỳ diệu này như thế nào.

Lúc anh còn chưa kịp nghĩ ra, cô đã toan rời đi, anh cảm thấy vô cùng tức giận, dừng khí không biết từ đâu tới, anh kéo tay cô lại, trực tiếp đẩy cô ngã xuống ghế salon, trắng trợn tấn công, hôn lên môi cô.

Trong mắt cô thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Có lẽ vì quá khiếp sợ, toàn thân cô cứng ngắc.

Nụ hôn này khiến tâm hồn anh trở nên mềm yếu, anh lạc vào một thế giới khác lạ, một giây

đó, anh tự nói với bản thân đây chính là cô gái anh tìm kiếm.

Có thể vì quá khiếp sợ, cô gái đáp lại anh bằng một cái tát, sau đó chạy mất.

Bao nhiêu năm nay, cô là người duy nhất dám bạt tai Trình Nghi Triết, nhưng chuyện đó cũng chẳng khiến anh tức giận.

Khi chuyện cũ phát lại trong tâm trí, đến bây giờ anh vẫn có thể nhớ rõ cảm giác tim đập rộn ràng, trong nháy mắt đã khơi lên toàn bộ nhiệt tình của anh, cô dường như có thể gọi là một chấp niệm không nên có.

Có thể bây giờ ngẫm lại chuyện này, thật không giống với tác phong thông thường của anh.

Hơn nữa chuyện đó rất mất mặt.

Anh tự động quên đi cảnh tượng đó.

Bạch Nặc Ngôn tiếp tục vẽ những vòng tròn trên ngực anh.

- Sao anh không nói gì thế?

- Hả?

Anh bắt được tay cô:

- Em nói chuyện nhẹ nhàng với người khác như vậy, thật hiếm có đấy.

- Vì em muốn biết làm thế nào mà Giang Tang Du mê hoặc được anh, mặc dù xét về mọi mặt thì cô ấy cũng không tồi, nhưng cũng không phải là người tốt nhất. Hơn nữa không phải tất cả mọi người đều thích kiểu con gái lương thiện dịu dàng, rất nhiều người thích kiểu nồng nhiệt quyến rũ nhé. Vì sao anh lại chọn cô nàng ngoan ngoãn đấy thế?

Anh nhắm mắt, không muốn mở miệng.

Trong đầu thoáng nhớ về một vấn đề cô đã từng hỏi anh đã không trả lời. Kết quả là đầu tiên cô hỏi ba lần, ngày hôm sau cô hỏi bốn lần, ngày thứ ba hỏi tám lần, ngày qua ngày, anh vừa nghe thấy giọng cô đã muốn đá cho một cái.

Cô luôn có biện pháp hành hạ anh, khiến anh muốn làm chuyện xấu, nhưng anh lại không muốn đi đến ranh giới cuối cùng, nên mới yên lặng chấp nhận.

Nhìn xem, anh rất thiệt thòi.

Anh bất đắc dĩ mở miệng:

- Trường đại học mở một liên hoan văn nghệ chào đón tân sinh viên, cô ấy là người dẫn chương trình. Lúc đó anh vô tình nhìn thấy cô ấy trên lễ đài, rõ ràng trên sân khấu còn có rất nhiều người khác, nhưng anh lại chỉ nhìn thấy cô ấy. Cô ấy là cô gái đặc biệt nhất, chiếm hết ánh nhìn của anh.

Thật ra nguyên nhân chính là anh thấy bộ váy cô đang mặc trên người, buồn cười nhất là váy bị khâu lên một chút, tạo cảm giác càng trẻ trung tươi mát.

Anh còn đang nghĩ, nhà thiết kế nhìn thấy tác phẩm của mình bị lãng phí như vậy, có khi còn tự xin bãi phòng, dù sao thiết kế nổi tiếng kia cũng chỉ xứng đáng để một cô gái đầy khí chất như thế mặc, bây giờ lại còn sửa lại thiết kế của người khác...

Anh luôn không nhớ đến các buổi dạ tiệc, nhưng lần này anh phá lệ.

Chính bản thân anh cũng cho rằng, đây có phải là nhất kiến chung tình không?

Nếu lúc này bóng lưng của cô gái khiến anh động lòng đó mang một diện mạo xấu xí, vậy anh có tình nguyện theo đuổi không, đáp án của anh dĩ nhiên là từ chối. Có lẽ vì bất kể dung mạo hay tính tình của Giang Tang Du đều phù hợp với mong đợi của anh, nên họ mới dùng dằng dặt quanh quẩn nhiều năm nay.

- Cứ như vậy?

Dường như Bạch Nặc Ngôn vừa nghe được một câu chuyện bán tán rất buồn cười, khiến cô nhiệt huyết sôi trào:

- Cô ấy đứng trên sân khấu, anh đứng dưới sân khấu, sau đó anh đối với cô ấy “nhất kiến chung tình”?

Anh chỉ muốn mau chóng thoát khỏi đề tài này:

- Cứ cho là vậy đi.

Cô không vui, ôm anh chặt hơn, áp lên người anh:

- Em kể cho anh một bí mật nhé.

- Gì ?

Anh giống như là ngoài ý muốn.

- Lần đầu tiên em nhìn thấy anh cũng vậy.

Anh nhúm mày, chờ đoạn tiếp theo.

Cô tiếp tục:

- Nhưng lúc đó, em cho rằng anh là một kẻ háo sắc, cứ liên tục đứng trước mặt em, vướng mắt em. Tâm trạng em không tốt, vì vậy hung hăng đập cho anh một cái.

Trên thực tế là cô không chấp nhận một người nghiêm túc theo đuổi Giang Tang Du, nhất thời ngửa mặt, liền đá cho một cái.

Trình Nghi Triết khóe miệng run rẩy:

- Anh còn đang tự hỏi có ai thiếu đạo đức dẫm lên chân anh.

Lúc đó bữa tiệc vừa kết thúc, mọi người tản đi, anh không tìm thấy người vừa đập anh.

Thì ra cái người đầu sỏ gây chuyện lại ở ngay bên cạnh.

Cô leo lên người anh, hôn lên môi anh, giọng cô rất tội nghiệp.

- Ấn tượng đầu tiên của em đối với anh chính là thiếu đạo đức đấy.

Chênh lệch như vậy, làm sao có thể khiến người ta cam lòng đây!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Ngoại truyện : Chân tướng là ai.

Thực ra, Bạch Nặc Ngôn cũng không thích đi làm, nhất là vào mùa hè, cứ nghĩ đến việc phải mua kem chống nắng là cô lại đau cắt da cắt thịt. Nhưng trong phòng có người ngày ngày đều bôi kem chống nắng, cô lại không muốn tỏ ra quá thua kém, để ai nhìn thấy cô đều có thể nghĩ rằng cô rất quê mùa. Mặc dù chính bản thân cô cũng thấy vậy.

Nhưng đáng giận là, một lọ kem giá đến 280 đồng, cô tuyệt đối không thể lãng phí số tiền này.

Có một vị học trưởng tình nguyện giới thiệu cho cô một công việc, với điều kiện cô phải đồng ý tham dự một buổi dạ hội với anh ta. Ở trường này tỉ lệ mất cân bằng giữa nam và nữ khá nghiêm trọng, đến nỗi ngay cả dạ tiệc cũng phải bắt ép nữ sinh tham gia cơ đấy. Cô không thích bị uy hiếp, không thích bị ép buộc, nhưng lúc đó cô không thể không cúi đầu.

Mỗi khi đứng ở vị trí như vậy, cô sẽ tự nói với bản thân, lùi một bước để tiến mười bước, rồi mình sẽ kiên cường, sẽ mạnh mẽ hơn, cho nên chỉ cần nhẫn nại một lần này thôi.

Cô ngồi trên giường, ngắm Giang Tang Du đang không ngừng thay quần áo, cảm thấy hơi bức bối.

- Cô có thể tạm dừng việc thay quần áo lại không?

Cuối cùng cô đành phải mở miệng.

Giang Tang Du ngẩn người, nhìn cô:

- Sao thế?

- Tôi muốn tham dự một buổi dạ tiệc.

Cô không nói thêm một câu nào.

Giang Tang Du cười cười:

- Người nào có thể diện lớn đến nỗi có thể mời cô ra ngoài thế?

Cô rất muốn nói, tiền có thể diện lớn nhất đấy.

Giang Tang Du tự mở tủ quần áo.

- Cô tự chọn đi, tôi không biết cô thích kiểu dáng như thế nào.

Bạch Nặc Ngôn cảm thấy bản thân bị coi thường, cô ghét mọi thứ của Giang Tang Du, cô muốn dựa vào mấy chuyện này để tăng thêm sự ghét bỏ đối với cô ta hơn một chút.

Cô tiện tay cầm một cái váy:

- Cái này đi, cho nhanh.

Cô không suy nghĩ nhiều, cho nên không thấy sự bối rối hiện lên trên trán Giang Tang Du.

Nếu là bộ khác Giang Tang Du nhất định sẽ không nói gì thêm, trực tiếp tặng luôn cho Bạch Nặc Ngôn, nhưng đây là bộ váy mẹ cô tặng cô nhân dịp sinh nhật năm 18 tuổi, cô không thể tặng cho người khác.

Nhưng điều đó chỉ là một vấn đề nhỏ, Giang Tang Du liền cười:

- Cô mặc nhất định sẽ rất đẹp.

Bạch Nặc Ngôn không nói gì thêm, cô ghét dùng đồ của người khác, bất kể đó là cái gì.

Đến khi Bạch Nặc Ngôn đến nơi đã khá muộn, cô mới phát hiện ra, đây là một dạ hội hóa trang có quy mô khá hoành tráng. Cô không muốn ở lâu. Cô vốn chỉ định ở lại qua loa là được, nên không định làm gì, nhưng rất nhiều người đến mời cô khiêu vũ, cô thấy hơi phiền.

Cô không muốn nán lại thêm nữa, cô muốn đi về.

Hết lần này đến lần khác, vị học trưởng giữ chặt tay cô:

- Em đợi thêm chút nữa đi, đến lúc kết thúc bữa tiệc hãy về.

Cô không thích, nhất là cứ phải đối diện với những khuôn mặt xa lạ này, cũng may là cô đang đeo mặt nạ, nếu không cô không ở lại thêm một giây phút nào.

Học trưởng đó không chịu buông tha, trực tiếp đẩy cô xuống.

- Em cứ ngồi đây đợi là được, sẽ không có ai quấy rầy em đâu.

Cô đang muốn nói thêm, phát hiện ra mình bị đẩy lên người một người nào đó, thế nên cô không nói tiếp.

Nhiệt độ xa lạ làm cô sợ hãi.

Cô thầm đánh giá người đó, dáng anh rất cao, khí chất rất tuấn tú, cho dù khuôn mặt giấu sau mặt nạ có không dễ nhìn đi nữa, người như anh cũng rất khó gặp được.

Trên thực tế, chính bản thân cô cũng không rõ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nụ hôn đầu tiên của cô, cứ như vậy bị cướp mất.

Trước kia xem phim truyền hình, người đàn ông nào dám cưỡng hôn cô, nhất định cô sẽ cho anh ta một cái tát, xem có dám không.

Nhưng sau cái tát đó cô chợt dạ.

Cho dù đó là ý kiến chủ quan của cô, nhưng cô rất thiếu kinh nghiệm thực chiến. Cô chỉ mới cãi vã, chứ chưa bao giờ đánh nhau với người khác, vì cô biết nếu đánh không thắng, thì rất mất mặt.

Giờ phút này, trong lòng cô thầm tự xỉ vả.

Cô sợ.

Cô biết thực lực của cô vốn không phải là đối thủ của anh ta.

Có thể khi nhìn vào đôi mắt của anh ta, ánh mắt nóng bỏng đó làm cô thêm hoảng hốt.

Ánh mắt cô rơi xuống sợi dây trên cổ anh, cô chỉ nhìn thoáng một cái, rồi quay đầu bỏ chạy.

Đúng là cô rất giỏi trong việc trốn tránh, cô luôn trốn khỏi tất cả những thứ mà bản thân không thích. Cô không kiên cường giống như trong tưởng tượng, càng không phải là một người vui vẻ, không tìm không phôi.

Hôm đó, trông cô rất chật vật, không chỉ vậy bị ướt, cô chạy nhanh quá nên bị ngã, vậy bị rách một góc.

Quay về phòng ngủ, đối với Giang Tang Du, cô có chút hối hận.

Giang Tang Du không nói gì thêm, chỉ hỏi cô có đau không.

Giang Tang Du đúng là một người rất khéo tay, cái góc vậy bị rách được cô ấy đính một vài vật trang trí vào, không hề xấu đi mà càng thêm khí chất.

Bạch Nặc Ngôn tự ngắm lại bàn tay mình, tâm không sáng, tay không khéo.

Tìm lại người thanh niên đó không hề khó.

Trên thực tế, Bạch Nặc Ngôn nhìn thấy sợi dây xích trên cổ anh, mới nhận ra anh, nhưng anh ta chỉ mãi ngắm Giang Tang Du trên sân khấu, khiến lòng cô bỗng nổi nóng.

Cô cảm thấy bản thân bị coi thường, nội tâm cô nhớ lại chuyện đó, cô cảm thấy anh ta đối xử với cô rất đặc biệt.

Nếu như diện mạo hần xấu như con chuột, cô còn không tính, cô đối với những người không vừa mắt luôn không thêm để ý, nhưng lần này, tướng mạo đó là kiểu cô thích nhất.

Là loại đàn ông rất dễ chiếm được trái tim của thiếu nữ.

Cuối cùng cô lại thấy bức bối, Giang Tang Du có điểm nào tốt đáng xem chứ?

Đến lúc tan cuộc, thừa dịp hỗn loạn, cô hung hăng đá anh ta một cái.

Lúc đó cô thấy thật sáng khoái, cú đá này, cô đã đập tan tất cả. Cô không bối rối vì anh ta là đối tượng đã cướp mất nụ hôn đầu tiên của cô, cũng bản khoăn vì anh ta quan tâm đến Giang Tang Du như thế nào, sau cú đá vừa rồi, anh đối với cô chính là một người xa lạ, quan hệ giữa họ hoàn toàn trong sáng.

Cô không ngờ sau này còn xảy ra rất nhiều chuyện rắc rối với anh ta.

Trong lòng cô luôn khắc sâu một suy nghĩ, Trình Nghi Triết cũng tốt, Mạnh Tân Duy cũng tốt, Giang Tang Du cũng tốt, nhưng bọn họ không phải là người cùng tồn tại trong một thế giới với cô.

Vậy mà hết lần này đến lần khác, họ lại cứ vướng vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Uông Đan thu xếp cho Bạch Nặc Ngôn chuẩn bị phát hành đồng thời cả album và MV mới. Ấn tượng ban đầu của Uông Đan đối với Bạch Nặc Ngôn chẳng có gì tốt đẹp, nhưng càng về sau lại càng trở nên hoàn hảo. Ngoại trừ vấn đề lớn nhất của Bạch Nặc Ngôn chính là thiếu ý thức trách nhiệm, chẳng bao giờ ra ngoài mà chịu gọi về báo trước một tiếng, cô cứ mất tích lâu đến mức mọi người còn tưởng cô bị bắt cóc. Rất có thể là do cô chưa bao giờ tự nhủ với bản thân cần có ý thức tự giác, điều này khiến Uông Đan rất đau đầu.

Nội dung của MV rất đơn giản, chỉ cần quay hai cảnh trên bãi biển, động tác lại càng đặc biệt đơn giản, không hề có bất cứ điểm nào gây khó khăn.

MV kể về một câu chuyện tình của một cô gái yêu đơn phương, luôn sống trong ảo tưởng rằng người đàn ông trong trái tim cô sẽ cưới cô, nhưng cuối cùng thời gian trôi qua, tất cả chỉ là một giấc mơ.

Rất nhiều người bạn học quen biết Bạch Nặc Ngôn từng nói rằng, cô luôn nhìn nhận vấn đề một cách rất khác người, trước kia cô còn mơ hồ không hiểu, nhưng càng ngày cô càng thấy điều đó hoàn toàn chính xác.

Cô từng xem một vài bộ phim, cũng từng đọc một vài cuốn tiểu thuyết, khi nhìn lại mới thấy nhận xét này không hề nói quá.

Cô đã từng đọc không ít tiểu thuyết, trong truyện nam chính không thêm thêm đến nữ chính. Lúc ấy cô từng nghĩ, nhất định phải ngược nam chính thật thậm tệ vào, tốt nhất là để nữ chính bỏ đi, đi tình biệt luyện luôn.

Nhưng trong các bộ phim khi nam chính nhận ra tình cảm của mình đối với nữ chính, chỉ cần tỏ tình, lập tức sẽ được nữ chính tha thứ. Khi đó cô còn cảm thấy, cô nữ chính đó rất không có lập trường, thật là làm xấu mặt nữ giới, khiến người xem không thể nói nổi lời nào.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, có điều gì quan trọng bằng cưới được nhau?

Những diễn biến bi kịch rắc rối kia, không phải chỉ để đến được một kết quả viên mãn sao, vì sao cần phải hành hạ đối phương để thỏa mãn tự ái của bản thân.

Vì không bao giờ có thể đạt được, nên mới không cam tâm.

Bạch Nặc Ngôn liếc về phía Uông Đan đang đi tới, lại vẫn tiếp tục cúi mặt vào cuốn tiểu thuyết, cô lướt qua cái tên.

- Thấy thế nào?

-

Rất đẹp đấy!

Uông Đan nhìn cô nói:

- Tôi đọc lần thứ hai rồi đấy, nghe nói đã được dựng thành phim truyền hình rồi đấy, nam diễn viên chính cực kỳ cool nhé, tôi cũng xem qua nội dung tập 1 rồi.

Trái tim Bạch Nặc Ngôn bỗng đập mạnh.

- Tôi đặc biệt không thích nhân vật nam chính này, vô trách nhiệm, đối với cô gái nào cũng tốt, chưa kể nữ chính và nữ phụ còn là bạn thân nữa. Anh ta cứ cho rằng đối xử với phụ nữ nào cũng ga-lang như nhau là tốt sao? Cách làm đó chỉ hại mình hại người, chỉ để tạo cảm giác anh ta là một người đàn ông có trách nhiệm và tốt đẹp.

Uông Đan cầm lại quyển sách, cười nói:

- Vậy cô thích nam phụ sao?

- Nếu như so với nam chính, thì có thể nói vậy.

Thật ra cô cũng không thích tính cách nữ chính, nhưng nữ chính chỉ chung thủy yêu nam chính 10 năm, nhất định phải ở bên nam chính. Điểm này làm cô không biết phải nói là thích hay là chán ghét cô ta.

Có thể cô cảm thấy, nếu quy người mình thích thành một hình cố định, đều là hình tam giác chẳng hạn, nếu ngay từ đầu đã thích một người, vậy thì thể tích hình tam giác ban đầu sẽ tương đối lớn, lúc ban đầu khi yêu thâm sẽ chỉ luôn nhìn thấy những mặt tốt của anh ta, nhưng sau khi tiếp xúc mới phát hiện ra trên người anh ta có vô số khuyết điểm. Nhưng có thể ngay từ đầu đã không thích người đó, vì vậy thể tích hình tam giác này nhỏ hơn, nhưng về sau từ từ lại phát hiện ra nhiều ưu điểm của anh ta.

Giờ phút này, cô cảm thấy bản thân đánh giá sai, có một vài người cô thích không thể coi là hình tam giác, mà phải là hình chữ nhật, từ trước đến nay đều không thể nói tới.

Uông Đan lại rất vui vẻ:

- Vậy cô may mắn nhé. Nghe nói trong phim nam phụ sẽ được nâng lên làm nam chính, sau đó nữ chính sẽ chọn anh ta.

Bạch Nặc Ngôn gật gù, nở một nụ cười, chuyện tình yêu vốn là chuyện tình yêu, sửa lại kết chuyện thì sao chứ.

Thật ra cái mà cô bắt mắt nhất chính là trong cuốn tiểu thuyết cổ đại này, tác giả để cho câu chuyện tình của nam chính và nữ chính đầy trắc trở, sau đó nam chính còn vì bảo vệ tính mạng nữ chính mà đẩy nữ chính đi thật xa, dù nàng chết đi vẫn không chịu gặp nàng lần cuối, còn cam tâm sống bên cạnh một cô gái chỉ là thể thân cho nữ chính. Bạch Nặc Ngôn thấy buồn cười, hình như cô tác giả này rất thích viết những tình tiết kiểu thể thân. Lần nào cũng thế, bao nhiêu khổ sở vất vả nữ chính đều phải chịu, đau khổ bị thương cũng là nữ chính, còn nam chính lại sủng ái một cô gái khác, cô gái đó được nhận mọi may mắn, mọi ưu đãi. Còn nữ chính bắt hạnh đó chỉ được mọi người ca ngợi vì có một người đàn ông si tình như nam chính yêu cô đến mức có thể tìm một cô gái làm thể thân cho cô ấy để yêu.

Nhìn xem, đúng là đáng châm chọc.

So với cưới được nhau, còn có gì quan trọng hơn chứ? Nếu yêu cô ấy thì hãy đối xử tốt với cô ấy, trao toàn bộ thế giới cho cô ấy, để cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy người anh ta yêu thương nhất chính là cô ấy.

Bạch Nặc Ngôn xùy nhẹ một tiếng, đàn ông khôn khiếp nhiều cả đồng như thế, hết lần này đến lần khác đều giờ một tám biển ba chữ “Cao phú suất” để bắt nữ giới phải quy thuận.

Cô ung dung diễn theo chỉ đạo của đạo diễn, cũng không có cảm giác gì nhiều, bởi vì cô rất nổi tiếng, nên mọi người đều không dám to tiếng với cô, điều này khiến cho cảm giác hư vinh của cô trở nên mạnh mẽ cực kỳ. Giống như thời còn đi học, trong lớp luôn có một thiên tài với thành tích đứng đầu nhưng ngày thường chẳng bao giờ đọc sách, cũng rất ham chơi, và không làm bài tập về nhà.

Bụng dạ đen tối của Bạch Nặc Ngôn cho rằng, chẳng phải đều chỉ là muốn người khác khen mình thông minh hay sao. Cô không bao giờ thêm làm trò đó.

Còn có những cô gầy như que củi, nhưng suốt ngày đi hỏi mọi người xung quanh có phải cô ta rất béo không, có phải lại lên cân không? Mỗi lần đối diện với câu hỏi như vậy, Bạch Nặc Ngôn luôn trả lời, đúng vậy. Sau đó đối phương có lung tung nhìn cô, cô coi như không thấy.

Sau khi kết thúc công việc, không hiểu sao cô nhìn thấy Mạnh Tân Duy đứng cách đó không xa, cô không biết anh đã đứng đây bao lâu, không biết anh đã đợi cô từ lúc nào.

Hôm nay cô cảm thấy bức mình, cô bức bối đến mức tự tra tấn bản thân.

Cô liếc nhìn Uông Đan một cái, Uông Đan hiểu ý tự rời đi, không làm phiền cô.

Bạch Nặc Ngôn đứng trước mặt Mạnh Tân Duy, móc một điều thuốc ra hút, một cách rất chuyên chú.

Quả nhiên, lòng mày Mạnh Tân Duy cau cè một chỗ, khó chịu nhìn cô chằm chằm.

Nội tâm của cô rất có thừa số tự ngược, chính cô muốn nghe những lời dạy dỗ của anh để tự cảnh cáo chính mình. Ít nhất trong thời điểm này, cô nghĩ vậy.

Nhưng lại khiến cô thất vọng, Mạnh Tân Duy không lái nhai nhiều, trực tiếp lấy điều thuốc trên miệng cô vứt xuống.

Cô nhận ra đã khá lâu cô chưa gặp lại anh, mà cô cũng không để ý đến chuyện đó, cô đứng là máu lạnh, chẳng bao giờ nhớ đến ai.

Cô bước lên xe anh, trong lòng tâm huyết dâng trào, muốn một lần tận hưởng cảm giác ngồi thử cáp treo.

Trên cáp treo, anh mua cho cô một chai sữa, cô cầm chai sữa chua trong tay, nhưng trong lòng cô vướng mắc khó chịu.

Cô thích uống sữa chua, trên đời này còn mấy người có thể nhớ được sở thích này của cô?

Tâm trạng của cô hôm nay hình như hơi nhạy cảm, thế nên chỉ một việc nhỏ như vậy, cũng khiến cô cảm thấy đặc biệt.

Trên cáp treo chỉ có hai người, họ ngồi rất gần nhau, cô cố gượng cười:

- Sao hôm nay anh lại nhớ đến em?

Cô hung hăng hút mạnh một hơi, mực sữa chua cạn còn một nửa.

Cô rất thích hương vị này, cô muốn uống một hơi hết sạch, nhưng lại tiếc rẻ vị ngon của nó, nếu hút một hơi hết luôn thì sẽ chẳng còn gì để uống.

Mạnh Tân Duy liếc nhìn cô:

- Đi ngang qua.

Cô thiếu chút nữa bị sặc, không nhịn được cười, hai mắt chớp chớp:

- Đạo này anh bận làm chuyện xấu gì đúng không?

- Bóc lột tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân lao động.

Cô khinh bỉ:

- Anh không phải người luôn làm chuyện này sao? Nói điếm đặc biệt đi.

Đôi lông mày đẹp của anh hơi nhướng lên, đánh giá cô một chút rồi mới phun ra hai chữ:

- Xem mắt.

Lần này, Bạch Nặc Ngôn càng cảm thấy khôi hài:

- Đàn ông trên 30 tuổi mới là tinh phẩm nhé, anh còn chưa đến thời kỳ tinh phẩm đó, sao mà đã sớm đẩy nhanh tiêu thụ ra ngoài thế, rất đáng tiếc đấy, sao không vui chơi thêm vài năm nữa có phải tốt hơn không?

Anh sờ sờ cằm:

- Ý em là tạm thời anh không nên quen bạn gái thì tốt hơn?

Cô rất không đạo đức hút một hơi hết sạch bình sữa chua, rồi trực tiếp ném thẳng ra ngoài cửa sổ:

- Không tốt sao?

Ánh mắt của anh quá thẳng thắn, cô có chút khó hiểu:

Cô liếm môi:

- Đàn ông không phải đều thích tự do sao? Kết hôn sớm để bị một người quản lý, cảm giác ấy khẳng định là chẳng có gì hay ho đâu.

Khỏe miệng Mạnh Tân Duy mỉm cười, đầu gật nhẹ, bỏ thêm một câu:

- Anh có đi xem mắt một vài cô gái.

Cô trợn mắt liếc anh một cái, phí công cô khích lệ.

Cáp treo đi đến vị trí không quá cao, từ trên nhìn xuống có thể nhìn thấy một vườn thực vật lớn, bên trong trồng rất nhiều cây sơn trà. Vào mùa sơn trà chín, cả vườn cây tràn ngập một màu xanh diêm dúa của phần hoa sơn trà. Cô đẩy vai anh:

- Anh có thể từ cửa sổ này hái sơn trà không, em rất muốn ăn.

Mạnh Tân Duy mở cánh cửa sổ bên tay phải anh, giống như một bé trai, thò tay ra ngoài, khi cáp treo di chuyển gần đến một cây sơn trà, anh cố hái một trái màu đỏ.

Bạch Nặc Ngôn chứng kiến cảnh anh thò tay ra hái sơn trà, cả người anh gần rơi xuống dưới, cả tim và cổ họng đều thót lên.

Cô chưa muốn là cô gái thảm thương nhất, chỉ vì yêu thích một cây sơn trà mà kết thúc mạng sống của một chàng trai, chỉ là nhìn thấy cái cây ngay dưới chân, hết lần này đến lần khác không hái được, rất khó chịu.

Cuối cùng họ chấp nhận một sự thật, là không thể hái được.

Cô chỉ có thể buồn bực:

- Đáng lẽ có thể hái được, chỉ vì cái cáp treo tự nhiên di chuyển một tí, làm mình không với được.

Mạnh Tân Duy nhìn bộ dạng buồn bực của cô, rất giống một cô bé, vì không chiếm được búp bê mà không ngừng phụng phịu, anh không nhịn được lắc đầu:

- Mọi người đều là ăn trộm, còn em là người tốt.

Cô rất bực nhé:

- Em lại muốn làm ăn trộm cơ.

Cáp treo vẫn di chuyển trên không trung, sau đó họ nhìn thấy một cánh đồng kim ngân rất lớn, rất nhiều nông dân đang không ngừng hái những cánh hoa:

- Hoa này là được trồng hay mọc tự nhiên vậy?

- Chắc là mọc tự nhiên nhĩ?

Anh cũng chỉ tự suy đoán.

Cô rất tốt bụng nói với những người phía dưới, mọi người cứ hái nữa đi, phía bên kia còn rất nhiều. Những người nông dân đang bận rộn niềm nở cười đáp lại cô rằng, họ hái hết bên này sẽ qua đến bên đấy.

Loại hoa này không thơm lắm, nhưng sắc thành trà thì uống rất ngon, điều này gọi những ký ức xa xôi và ấm áp hiện lên trong trí nhớ.

- Nhà em cách không xa một rừng trúc, ở chỗ rừng trúc đó có mọc rất nhiều cây kim ngân trên vách đá, em còn leo lên đó hái, hồi ấy thật là vui.

Mạnh Tân Duy chỉ yên lặng ngồi nhìn cô, nghe cô kể chuyện.

Hồi bé cô rất thích đi hái loại hoa này, cô còn thích đi bắt bướm, có khi cô cột một cái mạng vào cần que, để đi bắt chuồn chuồn.

Những chuyện lúc nhỏ của cô, bây giờ nhớ lại không chỉ luôn có những chuyện buồn u ám.

Có lẽ cô thích nhất là đom đóm. Nếu như phải kể đến những kỷ niệm hồi đại học, vào một mùa hè, khi cô nhìn thấy đom đóm bay lập lòe, dù ở đó không có nhiều. Chẳng biết tại sao, cô lại có cảm giác, đom đóm ấy đặc biệt đáng quý, thế nên một bạn học bắt một con đom đóm nhưng không chịu thả nó ra, cô liền tục lải nhải nhắc nhở cô ta, đến lúc cô ta không chịu được nữa thả con đom đóm đó ra mới thôi.

- Em kể cho anh một bí mật, được không anh?

Cô đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, cô nhìn anh.

Anh nhún vai, ý bảo cô cứ nói.

- Có một lần em nhận nhầm mặt trời thành mặt trăng đấy.

Mạnh Tân Duy nở một nụ cười vô ý thức:

- Sáng sớm à?

Cô bĩu môi:

- Hoàng hôn. Em kể cho anh, anh không được cười em đâu đấy.

- Anh đâu nó nói anh sẽ đồng ý.

- Có lẽ trong lòng em, anh đã đồng ý.

Anh lại càng cười đến sáng khoái:

- Vậy em cứ coi như anh không cười đi, dù sao lúc nào em chả như vậy.

Cô không thèm để ý đến anh, cô ghét anh, khinh bỉ khinh bỉ khinh bỉ khinh bỉ khinh bỉ....

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Nếu không kể đến buổi tối, thì có lẽ đó sẽ là một ngày trọn vẹn hoàn mỹ. Họ nói chuyện với nhau rất nhẹ nhàng, chỉ cần cố gắng không chạm đến điểm nhạy cảm của đối phương, mọi chuyện sẽ vẫn bình an vô sự. Mà điểm nhạy cảm đó chính là, Mạnh Tân Duy luôn tự nhận thấy bản thân dường như không tồn tại, bởi vậy chột cần anh không phá vỡ màn hài kịch này, thì có thể đặt một dấu chấm tròn hoàn mỹ vào cuối ngày. Nhưng sẽ không có chuyện gì diễn ra theo kế hoạch, kể cả khi anh đã rõ ràng cố gắng kìm chế để không hỏi cô rốt cuộc mối quan hệ giữa cô và Trình Nghi Triết rốt cuộc là như thế nào, giữa họ có còn liên lạc với nhau hay không.

Nhưng anh đều cố gắng chối bỏ tất cả các lý do có thể đặt ra, cố gắng kiềm chế không hỏi cô.

Nhưng vẫn không thể nhẹ nhàng kết thúc chủ đề này tại đây.

Từ lượng của Bạch Nặc Ngôn vốn không tốt, cô mới chỉ uống một hai ly rượu đã khiến khuôn mặt đỏ ửng.

Mạnh Tân Duy ngồi đối diện với cô, lắc đầu:

- Kể cả có biết anh sẽ thanh toán, em cũng không cần phải cố uống nhiều như thế để bắt anh trả tiền chứ?

Bạch Nặc Ngôn nhìn chằm chằm vào bình rượu xa xỉ, đột nhiên đôi mắt cô chiếu thẳng về phía anh.

Mạnh Tân Duy thấy hơi kỳ lạ, ban ngày tâm trạng của cô còn rất tốt, sao bây giờ tự nhiên lại muốn nào loạn gì đây.

Anh chờ cô chủ động nói trước, anh cảm thấy cô chắc chắn muốn nói chuyện gì đó, nhưng vì sao anh lại chắc chắn như vậy, chính bản thân anh cũng không hiểu.

Những ngón tay của cô khẽ nhịp nhịp.

- Đàn ông các anh có phải đều thích loại phụ nữ dịu dàng, mới nhìn đã thấy đáng về mẹ hiền dâu thảo đúng không?

Anh không muốn kéo dài đề tài này, trong lòng anh dường như có bản năng kháng cự, nhưng kháng cự ở điểm nào, anh chỉ biết một không gian đen kịt kéo dài vô hạn đang bao vây xâm chiếm anh, rõ ràng anh đã nhận ra, nhưng anh lại không chịu thừa nhận.

Cô không để ý đến vẻ mặt thiếu kiên nhẫn của anh:

- Có phải tất cả đàn ông đều vì thế mà thích Giang Tang Du?

- Không phải là tất cả.

Giọng anh trở nên kiên định, bàn tay anh nắm chặt.

Anh đoán được cô muốn về chuyện gì, nhưng khi cô bắt đầu đề cập đến vấn đề đó, anh tình nguyện không đoán được, không hiểu được bất cứ chuyện gì.

Giả vờ, thì ra rất vất vả.

Cô lại cười một cách hơi hàm hồ, hơi quá :

- Nhưng là đại đa số.

Mà câu nói “ Không phải là tất cả” đầy ẩn ý đấy, cô lại chưa bao giờ để tâm.

Không phải tất cả đều giống anh ta, nhưng anh lại chính là đại biểu.

Anh nhìn cô, lửa giận trong lòng dường như tiêu tán:

- Những người khác anh không biết.

Hơi thở của cô trở nên nặng nề:

- Vậy vì sao Trình Nghi Triết lại yêu Giang Tang Du như vậy?

Anh trầm mặc nhìn cô, biểu hiện của cô chính là cố tình gây sự.

Chính cô cũng nhận ra mình đang cố tình gây sự, có thể cô không chịu buông tha cho chính mình:

- Anh nói đi, vì sao Trình Nghi Triết lại yêu Giang Tang Du.

Anh trầm mặc. ánh mắt anh trở nên tĩnh mịch.

Miệng cô hơi khô, cô nhấp thêm một ngụm rượu, rồi phun ra. Cô vốn không thích uống rượu, hương vị này, thật sự rất khó uống, không biết tại sao nhiều người lại thích đến thế.

Người ta ca ngợi rượu, còn cô chỉ cảm thấy tiền mất tật mang.

Nhưng lại rất phù hợp với tính cách của cô, luôn tự làm khổ mình.

- Giang Tang Du có điểm gì tốt?

Trong giọng nói của cô ẩn chứa một sự chua xót nặng nề, anh cô nhìn nhướn mi.

Thấy anh không trả lời, cô lại tiếp tục:

- Tại sao anh ấy lại yêu Giang Tang Du đến thế.

Mạng Tân Duy hít thật sâu, đứng lên gọi thanh toán.

Còn cô vẫn nhìn anh chăm chăm.

- Anh đưa em về.

Ngữ khí của anh vẫn thông thả, khiến cô tức giận.

- Vì sao không trả lời em?

Một bàn tay anh đỡ lấy vai cô.

- Có một số người chỉ không tốt trong mắt em, còn trong mắt người khác lại là tốt nhất.

Cô cắn cắn môi, đó chính là điểm khiến cô ghen tị, khiến cô cố tình gây sự.

Nhưng thực ra, cô muốn có ai đó chịu đồng tình với suy nghĩ của cô.

Cô đẩy cánh tay của Mạnh Tân Duy, xoay người, bỏ đi..

Vì sao anh không giả vờ hòa theo cô một chút, chỉ cần anh nói với cô, cô cũng rất tốt, vì sao không thể chứ?

Bạch Nặc Ngôn đang đứng trước cửa Văn Thành, cô phát hiện trong cơ thể cô có vô số thừa số tiện mệnh sinh trường. Tính tình cô vốn không tốt, nhất là trong những tình huống như hôm nay, cô lại có thể ngồi loại phương tiện giao thông đến đây để gặp con người mà cô vô cùng bất mãn. Có lẽ vì Trình Nghi Triết chủ động gọi cô đến, ngay lập tức cô vứt bỏ mọi suy nghĩ bất mãn trong đầu, vui mừng chạy đến. Đúng vậy, bởi vì tính tình cô không tốt, nhưng cô lại chỉ có thể đem những tính xấu đó trút lên những người mà cô cảm thấy có thể bắt nạt, chẳng trách bạn bè cô ít đến thế, tất cả chỉ vì tính cách cô không được hiền lành.

Cô đẩy cửa bước vào, cô nhận ra cô cảm thấy rất tủi thân, chẳng hiểu cảm giác buồn tủi đẩy đến từ đâu, nhưng cũng không biết tìm ai tâm sự cho vui nỗi buồn.

Cô không muốn bản thân trở thành một kẻ bất cần, không được dạy dỗ, mà Trình Nghi Triết khẳng định sẽ không có tâm tình đi an ủi một người ở vị trí như cô.

Tự đặt bản thân ở một vị trí hèn mọn có lẽ sẽ khiến cô bớt ngập chìm trong những thất vọng liên tiếp.

Trình Nghi Triết không có mặt trong thư phòng mà ở trong phòng ngủ.

Cô đứng tựa ở cửa, hưng phấn nhìn anh đang gấp quần áo, xếp gọn gàng vào một vali nhỏ bên cạnh anh.

Nếu như là người khác, cô khẳng định sẽ bài xích con người kia, sâu trong nội tâm cô vẫn luôn tồn tại một sở thích nhỏ nhỏ đối với chủ nghĩa nam quyền, đương nhiên cô cũng không phải là người tuyệt đối theo chủ nghĩa đàn ông. Có lẽ bản thân cô cũng không có tự giác của một người phụ nữ, giống như bây giờ cô sẽ không đến gặp giúp anh.

Đáng giận hơn là cô cảm thấy anh gấp quần áo còn cẩn thận hơn cô. Quần áo của cô nếu Uông Đan không gấp giúp, khẳng định sẽ bị vo tròn thành một đồng nệm lung tung quanh nhà.

Cô ngấm anh một lát, mới đi tới:

- Hiếm khi anh lại chủ động nhớ tới em nhé.

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, thật tốt, chỉ cần cô cứ làm bộ làm tịch thế này, sẽ không ai có thể nhận ra trong lòng cô có bất cứ chuyện gì.

Cái này có được tính là đối trá không?

Anh chỉ mang theo một vài bộ quần áo, khóa vali lại cất một bên, rồi nhàn nhã cầm một cốc nước.

Cô đặc biệt thích dáng vẻ này của anh, tay áo được xắn lên cao, để lộ ra cánh tay, trông anh vô cùng tiêu sái, khiến trái tim cô bỗng đập nhanh.

Cô có một suy nghĩ, ham muốn được nhảy vào ngực anh.

Cô nghĩ, cảm giác này có lẽ gọi là “đặc biệt thèm muốn đàn ông” gì gì đó.

Nghĩ đến đây, cô không nhịn được bật cười.

Anh nghi ngờ liếc cô một cái:

- Sao lại tự chơi say đến mức này?

- Tâm trạng của em có hơi mưa nắng thất thường.

Khóe miệng anh hạ xuống, cũng không nói rõ là đúng hay sai.

Cô ngồi trên giường, nghiêng lệch cả đầu để ngó anh:

- Anh còn chưa nói tại sao lại gọi em đến?

- Lúc gọi anh đã nói với em cái gì?

Lông mi anh nhướn lên, chớp chớp liên tục, có vẻ không hề có ý tốt.

Cô nhìn xuống vali của anh:

- Đi công tác à?

- Còn chưa đến nỗi ngốc.

Chê bai chỉ số thông minh của cô.

- Đi công tác ở đâu thế?

- Sao em lăm nhăm nhiều thế?

Chê cô nhiều chuyện.

Cô hít một hơi thật sâu, đứng lên ôm lấy anh:

- Vậy em sẽ không nói bất cứ một câu nào nữa, chỉ làm thôi.

Anh mở hai cánh tay cô đang ôm lấy anh.

- Lần này anh có lẽ sẽ đi hơi lâu.

Cô đã đoán được, nếu không anh sẽ không mang theo quần áo.

Cô nháy mắt với anh.

Tay cô di chuyển từ vạt áo lần vào trong lồng ngực anh.

- Sau đó thì sao?

Anh mân mê đôi bàn tay cô, nở một nụ cười, sau đó ôm cô đến bên cạnh cái giường lớn, anh đè lên người cô, vuốt ve khuôn mặt cô.

- Em muốn tiễn anh đi bằng cách này sao?

Cánh tay cô ôm lấy cổ anh.

- Không thích à?

Trả lời cô là đôi bàn tay anh, côi chiếc váy của cô, sau đó lhoong gian trong phòng trở nên nóng bỏng.

Sau một màn ân ái, cô không thể nào ngủ được, người cô dập dính.

Ngoài cơ thể, còn có một vấn đề khác khiến anh không thoải mái.

Cô đẩy đẩy anh:

- Anh đi công tác cũng không tệ.

Anh mở mắt ra, mày nhíu lại không vui.

Nhưng cô vẫn không tự giác dừng lại:

- Mọi quan hệ của anh và Giang Tang Du gần đây tiến triển rất tốt đúng không?

Anh không trả lời cô mà gúi đầu lên cánh tay.

Cô tiếp tục:

- Anh thử nghĩ mà xem, nếu Giang Tang Du thực sự quan tâm đến anh, nếu anh đi xa lâu như vậy, cô ấy sẽ không kiềm chế được mà gọi điện cho anh. Anh cũng có thể nhờ đó mà tác định được tâm ý của cô ấy đối với anh, rất tốt nhé.

Cho dù Giang Tang Du có muốn gọi điện, cô cũng không cho phép.

Cô đúng là có tố chất xấu xa.

Phá hoại mối lương duyên của người ta nhé.

Như vậy có thật sự tốt hay không?

Trình Nghi Triết hí hóp mắt nhìn cô:

- Em rất có kinh nghiệm nhé.

Cô hơi ngưng lại:

- Anh không thấy đạo lý này rất logic sao?

- Em cảm thấy em mà cũng có lúc nói chuyện đạo lý cơ đấy?

Đả kích.

- Anh thử nghĩ một chút mà xem, anh cố kiềm chế đừng gọi điện thoại liên lạc với Giang Tang Du. Cứ theo tư duy của một người bình thường mà nói, cô ấy tất nhiên sẽ không nhận được mà phải gọi cho anh thôi.

Chuyện anh để ý lại không phải nội dung trong lời nói của cô:

- Sao em lại tích cực với chuyện không liên quan đến em thế?

Cô buồn bực:

- Anh khô ngô tuần tú, Giang Tang Du xinh đẹp hiền hòa, em cực kỳ tốt bụng muốn mai mối cho hai người thành một đôi, như vậy có thể tạo ra một NST gen tối ưu cho đời sau nhé.

Trình Nghi Triết cười cười:

- Ngay cả đến gen của bản thân em còn không thể trông nom cho tốt, còn làm chuyện vô ích để ý gen người khác.

- Em quan tâm đến mọi người, cũng không được sao?

Anh xoa nắn khuôn mặt cô:

- Mỗi khi trong đầu em có suy nghĩ xấu, em sẽ nói chuyện đặc biệt nhanh.

Cô bấu môi.

Anh vẫn cười như cũ:

- Thôi đi, em sẽ không vì ghét Giang Tang Du mà nguyên rủa luôn cả anh đấy chứ? Để anh đoán xem nhé, em sẽ hạ độc trong nước? Hay trộn thuốc xổ trong thức ăn? Cố ý để đồ ở cửa để ngáng chân?...

- Anh đoán sai hết rồi.

Cô xoay người nằm lên trên người anh:

- Em sẽ khiến anh tận tình mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Bạch Nặc Ngôn đang đứng trong phòng khách của biệt thự nhà họ Giang, cô vốn cho rằng mình sẽ lúống cuống, nhưng khi chứng kiến bà Lý Tinh dù trong lòng không hề thoải mái nhưng vì thân là bậc trưởng bối nên không thể không “quan tâm” đến cô, trong nội tâm chợt tràn ngập cảm giác thỏa mãn. Cuộc sống hiện tại của bà Lý Tinh thật hạnh phúc biết bao, bà có một người chồng tốt, lại còn có một cô con gái ngoan. Bà có mọi thứ mà một người phụ nữ bình thường mong muốn, nhưng mẹ của cô, thì đã an nghỉ từ lâu dưới mười tấc đất. Cô không muốn trả thù cho bất kỳ ai, nhưng nếu có thể khiến bà Lý Tinh vì chuyện của cô mà không thoải mái, cô lại rất đắc ý.

Vị trí của bà Lý Tinh, mẹ cô chưa bao giờ đạt được.

Cô đánh giá căn phòng một lần, phòng không quá lớn, nhưng rất ấm áp.

Mặc dù sự ấm áp này đối với cô lại quá đổi xa xôi, cô còn nhớ ngày bà Bạch Văn ôm lấy cô ngồi trên mảnh sân nhỏ, hai mẹ con cùng nhau nhìn lên bầu trời đầy sao, lúc đó cô cảm thấy thật ấm áp, sự ấm áp trong vòng tay ôm ấp đó khiến cô luôn hoài niệm.

Bà Lý Tinh nhìn cô đánh giá một chút.

- Cha con một lát nữa sẽ về, ta vừa mới gọi điện báo cho ông ấy.

Bạch Nặc Ngôn nở một nụ cười:

- Di nhìn vẫn rất trẻ trung.

Bạch nặc Ngôn ngồi xuống vị trí đối diện bà Lý Tinh, nhìn thấy một bức tranh thêu chữ thập rất lớn.

- Đạo này di thích thêu cái này ạ?

- Nhân rồi không biết làm gì, nên tìm ít việc làm cho vui.

Đúng là mẹ con, khéo tay như nhau.

Bạch Nặc Ngôn nhìn lại bàn tay mình, còn cô thì giống ai nhỉ?

- Tang Du không có nhà ạ?

Cô vừa dứt lời, liền thấy một giọng nói khác truyền tới.

- Ai nhắc đến mình thế nhỉ?

Từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy Bạch Nặc Ngôn khiến Giang Tang Du sững sờ, lập tức vui mừng chạy đến:

- Mới đầu nghe giọng còn thấy không thể tin được, thật sự là chị đến.

Bạch Nặc Ngôn rút bàn tay cô đang bị Giang Tang Du nắm mà không để lại bất kỳ dấu vết nào và hỏi:

- Đạo này làm gì rồi?

- Em đi phát quà cho các bạn nhỏ, chị không tưởng tượng được đâu, nhìn bọn trẻ cười, em thấy rất vui vẻ.

Giang Tang Du thuận tiện ngồi bên cạnh Bạch Nặc Ngôn, còn không yên tâm hỏi:

- Cha sẽ về ngay đây, cùng ăn cơm nhé?

Bạch Nặc Ngôn nhận ra sự mong đợi hiện rõ trong đôi mắt Giang Tang Du, mà lần này cô cũng không định về ngay.

- Rất tốt.

Bà Lý Tinh nghe vậy cũng cười cười:

- Vậy để ta hôm nay chuẩn bị vài món ngon nhé.

Giang Tang Du thấy Lý Tinh đi khuất mới cười nói:

- Mẹ nhất định sẽ tự tay nấu vài món ăn, chị xem mẹ nể mặt chị biết bao, nên mới tự mình xuống bếp.

Mặc dù, bà Lý Tinh không phải đơn giản là cao hứng vì Bạch Nặc Ngôn, hơn nữa có khi còn muốn Giang Bác Nghi đừng về.

Bạch Nặc Ngôn nhìn nhìn Giang Tang Du:

- Chắc vậy.

Giang Tang Du nhíu mày, không hiểu rõ thái độ của Bạch Nặc Ngôn, nhưng chuyển viếng thăm nhà này khiến cô rất vui mừng:

- Đạo này sức khỏe của cha khá hơn trước rất nhiều rồi, có thể đến công ty làm việc bình thường, buổi sáng có hôm cha còn hẹn vài người bạn đi tập Thái Cực Quyền, buổi tối còn chơi vài ván cờ tướng với em nữa.

Bạch Nặc Ngôn không thấy quá hứng thú với vấn đề này, như thể ngoại trừ ba chữ Giang Bác Nghi cô không còn lý do nào khác để đến đây.

- Vậy là tốt rồi.

Giang Tang Du nhận ra cô không hứng thú, nên liền lôi kéo cô lên phòng.

- Trong phòng em có nhiều đồ đẹp lắm, mình cùng lên xem đi.

Giang Tang Du đúng là có rất nhiều đồ chơi, cô có thú vui sưu tập đồ chơi, hơn nữa cô cực kỳ quý những món đồ chơi nho nhỏ đó, cho lên trong phòng cô trưng bày một đồng những thứ kỳ kỳ quái quái gì đó.

Giang Tang Du hằng hái giải thích về những món đồ chơi từ đâu tới, có một số cô mang về từ châu Phi, có cái từ Mỹ, có cái từ Pháp.. Sau mỗi món đồ chơi đều là một lịch trình ly kỳ, những kinh nghiệm ly kỳ của họ.

Bạch Nặc Ngôn nghĩ, Giang Tang Du có lẽ không hoàn toàn hiểu cô, nếu không tại sao cô ta lại có thể đứng trước mặt cô mà đề cập đến những món đồ chơi này.

Rõ ràng cô là người có lòng đồ kị cực kỳ mạnh mẽ.

Ngày bé, nguyện vọng duy nhất của cô là có một con búp bê, bằng vải cũng được, cô có thể luôn luôn ôm bên người, sau khi Bạch Văn mất đi, mỗi đêm về trước khi đi ngủ cô cũng sẽ không cảm thấy quá cô đơn, không đến nỗi phải nghĩ rằng trên thế giới này chỉ có mình cô tự tồn tại.

Cô không hề biết tên những món đồ chơi đó, rất nhiều thứ cô lần đầu tiên được nghe thấy, lần đầu tiên được nhìn thấy.

Cô không bao giờ có thể có được những thứ này, nhưng Giang Tang Du đều có thể có.

Cô rất ghen tỵ, rất rất ghen tỵ.

Nhưng cô lại không muốn thể hiện những điều đó ra ngoài, nếu không cô lại càng cảm thấy mình kém xa Giang Tang Du.

Cô không muốn nhìn thấy các món đồ chơi nữa, nên đi sang phía bên kia, cứ như vô tình mở miệng:

- Đúng rồi, nghe nói em cùng cái người bên Hoàn Nghệ nào đó cực kỳ thân thiết à?

Tư duy của Giang Tang Du không thể chuyển động nhanh như thế, đối với câu chuyện cô đột nhiên đề cập, cô ấy phải tiêu hóa rất vài giây:

- Chị nghe ai nói thế?

- Thế chắc là đúng sự thật rồi?

Bạch Nặc Ngôn chống một tay lên cửa sổ, vờ như vô ý.

Giang Tang Du xoa xoa đầu ngón tay:

- Chúng em vẫn chưa đạt đến loại quan hệ như mọi người tưởng tượng.

Bạch Nặc Ngôn nở một nụ cười khó hiểu, không hiểu là vì thái độ của Giang Tang Du hay là vì nội dung câu nói.

- Nghe nói Trình Nghi Triết đi công tác rồi, khá lâu mới về, mà đàn ông đi lâu thì thường có rất nhiều nhân tình ở ngoài đấy, khi hai người gọi điện thì thường nói gì với nhau?

Về mặt Bạch Nặc Ngôn vờ như đang tò mò, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Giang Tang Du.

- Anh ấy đi công tác rồi sao?

Giang Tang Du có vẻ kinh ngạc, lập tức hỏi lại:

- Sao chị biết thế?

- Chị là người phát ngôn của thương hiệu Gia Á đấy nhé, hoạt động của tổng giám đốc cũng có thể biết được bấy nhiêu.

Lý do này, coi như là tạm đủ.

- Anh ấy hình như không kể với em chuyện anh ấy đi công tác.

Tận đáy lòng Bạch Nặc Ngôn cười thầm, Trình Nghi Triết đúng là không để Giang Tang Du gọi điện thoại cho anh ta, chuyện này khiến cô khá vui vẻ.

- Có thể vì anh ta bận quá nên quên.

Cô kiểm một có lung tung, hi vọng anh tốt nhất đừng bao giờ gọi.

Mỉ mắt Giang Tang Du ngừng lại, dường như có gì không hiểu.

- Anh ta không gọi điện cho em, vậy hay là em gọi điện cho anh ta đi, nhất định khiến anh ấy vui vẻ.

Bạch Nặc Ngôn nhìn đáng vẻ bối rối của Giang Tang Du mà không nhịn được cười.

- Con gái mà chủ động hình như là không hay lắm...

Khóe miệng Bạch Nặc Ngôn giương nhẹ:

- Cũng đúng, một khi con gái đã chủ động, đàn ông sẽ không coi trọng đâu.

Giang Tang Du cúi xuống nhìn đôi giày của mình:

- Nói thật, bây giờ em cũng không biết mối quan hệ giữa em và anh ta được gọi là gì. Gọi điện như thế cũng tùy tiện quá, cảm thấy không được hay lắm...

Bạch Nặc Ngôn gật gật đầu:

- Chuyện này để đàn ông chủ động vẫn tốt hơn, em nhất định phải kiên định giữ vững lập trường, nếu không Trình Nghi Triết cảm thấy em là con người dễ dãi, trong khi em cũng không như vậy...

Giang Tang Du ngưng mi tâm, không biết là đang nghĩ gì, Trình Nghi Triết đi công tác lâu như vậy mà một cú điện thoại cũng không gọi cho cô, điều này khiến cô cảm thấy hơi mệt mỏi.

Tâm tình Bạch Nặc Ngôn đang tốt, nhưng vừa quay đầu đã bắt gặp những bức tranh về Giang Tang Du, sắc mặt cô thoáng một cái đã cứng đờ.

Cô lần lượt cảm từng bức tranh nên xem, rồi lại đặt từng bức từng bức xuống, dù nội tâm không muốn thừa nhận nhưng vẫn mở miệng hỏi:

- Tất cả đều là tranh do Trình Nghi Triết vẽ?

Giang Tang Du ngượng ngừng gật nhẹ đầu.

Bạch Nặc Ngôn cảm thấy thật buồn cười, giống như cô đang muốn đi trộm đồ của người khác, rốt cuộc sắp trộm được, đến phút cuối cùng mới nhận ra mình chẳng lấy được cái gì cả.

Cô cũng chỉ nhận ra là mình chẳng có gì cả, dù có muốn tự lừa dối bản thân một chút, cô vẫn không thể làm được.

Bữa cơm tối hôm đó, không khí cũng không quá xấu.

Giang Bác Nghi đối với việc Bạch Nặc Ngôn đến chơi, cảm thấy vô cùng hứng khởi, còn lấy cả rượu ông để dành ra uống, bà Lý Tinh ngăn cản thế nào cũng không được.

Đề tài được nói đến trên bàn ăn cũng tương đối nhẹ nhàng, Bạch Nặc Ngôn chỉ trò chuyện qua loa nên cũng khá ổn.

Cô không muốn ở đây thêm nữa, dù những người này có thể được gọi là “người thân” của cô.

Có thể cô là người máu lạnh, từ trước đến nay không có khái niệm kết thân, cô hình như có thể nhớ kỹ rằng những thứ mang đến cho sinh mệnh của cô sự ấm áp tình người, cho tới tận bây giờ chưa hề có tình thân.

Cô có thể chỉ cần xã giao qua loa với Giang Bác Nghi thôi, ông ta đối với cô như thế nào sẽ nhận được như thế.

Cô cảm thấy lòng dạ mình sao mà quá độc ác, chỉ biết nghĩ cho bản thân, đối với một vài người, cô vừa ngoan cố vừa vô tâm là thế.

Đến phút cuối cùng, Giang Bác Nghi vẫn muốn giữ cô lại, nhưng cô kiên trì cáo từ.

Không hiểu vì sao, đối mặt với mối quan hệ này, với những con người này, cô luôn cảm thấy vô cùng đè nén.

Một thời gian dài cô tự trách bản thân vì sao quá vô dụng. Rất nhiều người cho dù trong lòng không hề thoải mái, vẫn có thể miễn cưỡng bản thân cười

nói thoải mái như thể đó không phải chuyện của họ, sao cô lại không thể làm được như vậy chứ. Nếu không thích, cô không thể giả vờ như là yêu thích người ta.

Quay lại Khanh Vân, cô ngồi an vị trên sofa.

Uông Đan nhìn thấy bộ dạng này của cô, có chút tò mò:

- Đi đâu về mà đã điên rồi?

- Nếu có một ngày tôi ra đi, cô có còn nhớ đến tôi không?

- Say rượu đấy à?

Cô đẩy bàn tay Uông Đan đang duỗi ra:

- Có nhớ hay không?

Uông Đan nhận ra cô rất nghiêm túc, nên trả lời qua loa:

- Sẽ nhớ mà, sẽ rất nhớ .

Bạch Nặc Ngôn có vẻ vô cùng hài lòng, gật nhẹ đầu, ít ra cũng không phải không có ai quan tâm đến cô đi hay ở.

- Tôi muốn đến thành phố B.

Uông Đan có vẻ giật mình, thậm chí cô còn cảm động, cô ấy lại có thể chủ động nói với cô lịch trình của mình.

- Khi nào đi thế?

Bạch Nặc Ngôn cười rất vui vẻ:

- Chờ chút nữa thôi.

Uông Đan khinh bỉ không thèm nói gì.

Bạch Nặc Ngôn làm việc rất hiệu quả, lên phòng thu dọn vài bộ quần áo rồi lập tức chạy đến sân bay, cô là người thiếu kiên nhẫn, cho nên một khi nghĩ ra chuyện gì sẽ lập tức làm ngay, nếu không thì sau này sẽ chẳng làm gì được nữa.

Đương nhiên sau khi đến thành phố B, cô chọn một khách sạn, tắm rửa sạch sẽ, sau đó hăng hái ngủ một giấc thật sâu.

Cần phải ngủ ngon, cô mới biết mình nên làm gì.

Đến ngày hôm sau, cô đi tìm trợ lý để nghe ngóng lịch trình làm việc của Trình Nghi Triết, vòng vo tam quốc một hồi, cô mới nghĩ ra cách xuất hiện trước mặt Trình Nghi Triết.

Cô cảm thấy mình là cô gái trời sinh đã xấu xa, vì sao tự nhiên cô lại kích động như vậy chứ? Chẳng lẽ trong lòng cô lại thích kiểu phương thức như thế này?

Dù sao Trình Nghi Triết vẫn chưa kết hôn, cũng không thể nói cô là suy đồi đạo đức được nhé?

Những người như họ không thể đem mấy thứ đạo lý đó ra để giáo huấn cô.

Cô thấy trong tivi, những cô gái muốn quyến rũ đàn ông đều làm như vậy.

Cô tự suy nghĩ đắn đo một lúc, sau đó mới đi trang điểm.

Trình Nghi Triết tham dự một bữa tiệc đến tận khuya, cô quyết định tự mình đi đến đó.

Về mặt của anh lúc đó sẽ thế nào nhỉ?

Cảm động ư?

Hay là kinh hãi?

Nhưng dù thế nào, chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Đến tiệc rượu cô mới phát hiện ra, bản thân cô vẫn tương đối hiểu Trình Nghi Triết.

Bất kể anh đến dự loại hội nghị hay tiệc tùng nào, sau một thời gian, anh ta nhất định sẽ đi đến nhà vệ sinh, có thể chỉ để đứng ngẩn ngơ một lúc, có khi chỉ để rửa tay, có khi là hút một điếu thuốc. Nhưng chắc chắn anh ta sẽ rời khỏi phòng học vài phút, đây là đặc điểm của anh ta.

Cho nên, cô không cần biết rõ cuộc chính xác đứng ở đâu, cô chỉ cần đứng gần nhà vệ sinh, là nhất định sẽ tìm thấy anh.

Cô đã từng tưởng tượng ra vô số biểu hiện của anh, nhưng sự thật so với tưởng tượng luôn rung động hơn.

Cô thật sự gặp Trình Nghi Triết, chỉ là trong một hoàn cảnh tương đối hoang đường.

Trình Nghi Triết đang đi, có một cô gái đuổi theo anh chỉ cách vài bước chân.

Cô gái xoa trán, sau đó kêu lên:

- Ai u!

Cô gái cố ý ngã về hướng Trình Nghi Triết, căn cứ vào thái độ ga- lăng thông thường, Trình Nghi Triết sẽ đỡ lấy tay cô gái, về mặt anh không rõ cảm xúc:

- Đi đường nên cẩn thận.

Sau khi đỡ cô dậy, anh lập tức thu tay lại.

Cô gái đó dường như không cam tâm.

- Cảm ơn anh, em uống nhiều quá.

Bạch Nặc Ngôn không nhìn thấy vẻ mặt của Trình Nghi Triết, nhưng cảnh tượng đang diễn ra khiến cô thấy rất buồn cười.

Mới đi thêm vài bước, cô gái lặp lại chiêu cũ.

Trình Nghi Triết dừng bước:

- Cần tôi gọi cho bạn cô đến đón cô không?

- Điện thoại á? Em cũng không nhớ nữa,

- Trong di động luôn có lưu số đấy.

Giọng nói của Trình Nghi Triết vẫn không hề giao động.

Cô gái xoa xoa trán, trông rất đáng thương:

- Điện thoại di động á? Em không tìm thấy...

Vừa nói vừa vịn vẹo cơ thể.

Trình Nghi Triết không để ý đến cô nữa, lấy điện thoại ra gọi.

Cô gái đó hơi tò mò:

- Anh gọi ai thế?

- 110, họ luôn quản lý những cô gái xinh đẹp say rượu bị rơi mất di động như cô, nếu không có chuyện gì xảy ra thì biết phải làm sao?

Cô gái không tin vào tai mình, mở to hai mắt nhìn Trình Nghi Triết, miệng cô ta mấp máy:

- Không cần gọi, không cần gọi đâu, điện thoại di động của em ở trong túi, em chỉ định đi đến WC thôi.

Trình Nghi Triết cắt di động đi:

- Xem ra cô đã tỉnh rượu rồi.

Mặt cô gái lại càng đỏ hơn, cô ta trực tiếp xông thẳng vào nhà vệ sinh.

Bạch Nặc Ngôn cảm thấy Trình Nghi Triết đúng là chẳng hiền lành tử tế, sao bây giờ còn có kiểu người như anh ta chứ, thật ra anh có gạt đầu chấp nhận cũng đâu có ai biết ... Cô lại quên mất chuyện của mình. ...

Trình Nghi Triết châm một điếu thuốc, lần này anh đứng yên lặng thật lâu, lâu đến mức cô gái kia từ trong WC đi ra nhìn anh một hồi lâu mới không cam

tâm tình nguyện mà rời đi.

Bạch Nặc Ngôn đứng so với anh lại càng lâu.

Cô lặng lẽ nhớ lại một chuyện trong quá khứ, cô đang muốn ôm Trình Nghi Triết từ phía sau, nhưng kết quả anh không quay đầu mà đã vung tay.

Đau quá.

Anh không thể không phát hiện người tiến đến gần là cô, chỉ là không cho phép, hoặc là anh khinh thường.

Anh thậm chí còn chưa từng quay đầu nhìn lại, việc này chẳng hề khiến anh để tâm.

Lần này cô trực tiếp ôm chặt lấy anh, cúi xuống mở miệng.

- Anh Trình, đã lâu không gặp.

Trình Nghi Triết đang chuẩn bị dùng lực tay chốt dừng lại, dường như bị bất ngờ, quay đầu nhìn lại cô, ánh mắt anh mang theo sự nghi ngờ.

Cô xoa xoa vai mình:

- Rất đau đấy!

Anh hừ một tiếng:

- Đáng đời.

Thương hoa tiếc ngọc một chút, thì chết ai chứ.

- Thật sự rất đau đấy, em đau chết mất.

Trình Nghi Triết cố ý để tay lên vai cô, xoa bóp một chút, thấy tiếng cô thở nhẹ, anh nở nụ cười:

- Không phải em vẫn chưa chết sao?

Phi.

- Em không phải là không xa được anh sao?

Tay cô nắm lấy cà vạt của anh.

Anh kéo cô vào một góc khuất, một tay anh chống lên tường, vây cô lại trong lồng ngực của mình.

- Sao em lại đến đây?

Tay cô ôm lấy cổ anh:

- Nhớ anh quá đấy mà.

Anh khinh bỉ liếc nhìn cô một cái:

- Tự về đi.

Anh bây giờ còn đang bận rất nhiều việc nữa.

Cô méo miệng, anh đúng là trực tiếp vứt bỏ cô.

Đi vài bước, anh quay lại, lấy thẻ mở cửa phòng trong áo ra nhét vào tay cô.

Cô cầm lấy thẻ phòng, sau đó nhìn bóng Trình Nghi Triết từ từ đi xa.

Trong đôi mắt cô, lúc sáng lúc tối, không thể nhận ra cô đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Khi quay lại khách sạn, Trình Nghi Triết đã mệt mỏi gần chết, anh thấy cô đang thong thả sảng khoái nằm trên giường, vẻ hưởng thụ này khiến người ta không khỏi khó chịu. Cô lăn vài vòng trên chiếc giường êm ái, cầm điều khiển liên tục ấn nút chuyển kênh, vừa thấy anh trở về, cô đã ném thẳng chiếc điều khiển vào tay anh. Sau đó cô nhẹ nhàng mở miệng:

- Đồ đàn ông hoang phí.

Tất cả ga giường và chăn màn đều là hàng mới tinh, ở khách sạn mà yêu cầu cao như vậy, sao không trực tiếp đem luôn cả nhà đến đây đi?

Anh chỉ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt của anh khiến lỗ chân lông của cô cũng run sợ.

Cô từ trên giường đứng lên, tư thế cũng khá thoải mái, thuận tiện kéo thắt lưng trên váy xuống, bộ dạng cô trông cũng không quá uể oải.

- Sao anh lại nhìn em như thế?

- So với đi công tác, anh thấy vụ này còn phiền toái hơn.

Anh ngồi trên ở một bên ghế, chiếc ghế này trông rất đặc biệt, màu sắc thoải mái, được thiết kế rất tinh tế, tay anh gõ nhịp trên ghế.

Cô gật đầu, cô biết rõ là công việc của anh ở đây không thuận lợi lắm, nhưng việc đó thì liên quan gì đến cô chứ?

- Nhìn mà xem, anh và em đúng là không công bằng.

Anh lắc lắc đầu, rút tay về, xoa xoa trán.

- Vì sao?

Cô hiểu kỳ.

- Anh thì phải vất vả vừa phải ăn uống, vừa phải cười nói để kiếm tiền, kiếm được bao nhiêu công trình, cũng chỉ đủ để nuôi em một năm, em thử nói xem, giá trị của em lớn đến thế nào?

Cô tức đến nôn ra máu, anh ta một năm kiếm được có tí tiền thế sao, mà còn ngồi đây tính toán với cô, bắt đầu từ lúc nào anh ta trở nên keo kiệt đến như vậy?

Cô đi chân đất thẳng đến trước mặt anh, cười hi hi ôm lấy anh:

- Đó chẳng phải vì em làm việc còn nhiều hơn cả anh sao?

Anh cau mày, thể hiện thái độ phản cảm đối với động tác của cô.

Nhưng cô lại càng không buông tay:

- Nhưng em còn muốn cùng đi ngủ với anh nữa.

Sắc mặt Trình Nghi Triết trầm xuống:

- Ngày nào anh cũng làm việc mệt muốn chết.

Cô lại tỏ ra hơi lơ đãng:

- Sức khỏe của anh rất tốt mà, mệt hơn một chút cũng đâu sao.

Anh tuyệt đối không thêm đề ý đến cô nữa, muốn vui về ở đâu thì vui.

Cô ghé vào tai anh thì thầm:

- Như vậy lại càng tăng giá trị của em, cho anh thấy đương nhiên phải quý trọng giá trị của em.

Cô không muốn nói rằng, tâm trạng cô rất vui, bởi vì cái từ “nuôi” anh nói khiến cô rất thích.

Anh liếc nhìn cô, tay bắt đầu đặt hạnh kiểm xấu, tung vẩy cô lên, kéo quần lót xuống. Trong khi tay cô cũng không chậm trễ ném quần anh xuống đất. Anh tách hai chân cô ra, hung hăng ép cô xuống, cả cơ thể anh dán lên người cô.

Cô không ngừng đẩy dụa, nhưng miệng anh vẫn chôn trên ngực cô, không ngừng cắn xé.

Cô cố gắng hít lấy một chút không khí, cuối cùng gất gao ôm chặt lấy cơ thể anh.

Anh ôm cô đi thẳng đến chiếc giường cách đó không xa, trực tiếp ném cô lên giường, cơ thể cao lớn của anh lại trực tiếp áp lên người cô.

Cô vừa né tránh vừa cười:

- Em đã bảo anh vẫn có thể mệt hơn mà, em còn hiểu rõ anh hơn chính bản thân anh nhé, đúng không?

Anh vẫn nắm chặt cơ thể cô, tiến mạnh vào cơ thể cô, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, hưng hăng hôn lên môi cô:

- Anh chỉ đang nghĩ, phải làm thế nào khiến em mệt đến mức không nói ra hơi, anh mới có thể yên tâm ngủ ngon.

Lúc anh nói câu này, anh vẫn không ngừng rong ruổi trong cơ thể cô.

Một màn kịch tình tới quá đột ngột, cô nói không lên lời, những âm thanh trên miệng cô chuyển thành những tiếng kêu gào tình tẻ.

Cô chợt nhận ra rằng cô đã nghĩ sai về anh, cô vẫn luôn cho rằng phản ứng của cô không còn tác động lớn đến anh nữa, nhưng khi cô rơi vào mê trận hoan ái này, tiếng kêu rên không ngừng của cô khiến động tác của anh ngày càng trở nên mãnh liệt.

Trong cơ thể họ dường như là một ngọn núi lửa đang không ngừng tăng nhiệt độ đến mức nham thạch có thể nóng chảy.

Cô gất gao ôm lấy cơ thể anh, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến nhiệt độ cơ thể cô không ngừng tăng cao.

Anh hôn cô một cách cuồng nhiệt, mọi động tác của anh cũng trở nên mãnh liệt, như là nghiệm chứng chứng minh điều anh vừa nói.

Đến khi nham thạch nóng bỏng sôi trào, toàn thân cô run rẩy, cô không kìm được thét lên một tiếng.

Nhưng vẫn chưa xong, cô không hiểu hôm nay anh làm sao, ngay tại giờ phút đó, anh vẫn không ngừng lại.

Anh vẫn đè lên người cô như vậy, vẫn liên kết chặt chẽ với cơ thể cô.

Mồ hôi trên cơ thể anh chảy xuống người cô, khiến cô hơi khó chịu:

- Em, mệt chết mất.

Dường như anh đang cười, cô cũng chẳng thấy rõ, chỉ nghe thấy anh nói:

- Không phải không còn sức để nói nữa sao?

Cô thật rất muốn mắng người, nhưng bộ dạng mềm nhũn của cô lại chẳng đủ khí thế đó.

Đến thời điểm anh mở toan hai chân cô thêm nữa, cô thật sự nhớ đến một câu nói nổi tiếng: “Họ là giao thốt, ta là thịt cá”.

Cuối cùng anh cũng đứng dậy, nhưng chỉ kéo chân của cô vòng lên người anh, tay anh vừa vôn về mông cô, vừa ra vào nhiều lần.

Cô thực sự không còn chút sức lực nào, hoặc cô dùng toàn bộ chút sức ít ỏi cầm lấy cái ga giường, cô cảm thấy toàn thân nóng rực, mồ hôi hòa tan vào nước mắt, chậm chậm rơi trên cơ thể. Không còn nghĩ ngợi gì nữa, khuôn mặt cô hồng đến mức không thể nhận ra hình dáng.

Có thể vì động tác của anh vẫn mạnh mẽ không ngừng, cô không nhận được mở miệng:

- Trình Nghi Triết... Em xin anh, chậm một chút...

Anh không mở miệng, tốc độ lại càng tăng.

- Chậm một chút đi mà... Em không chịu nổi nữa...

Anh vẫn chưa nói chuyện, cơ thể vẫn không ngừng chuyển động.

Cô muốn di chuyển chân một chút, nhưng anh giữ chặt mông cô, cô không thể cử động, mà âm thanh va đập không ngừng vang lên, khiến đầu óc cô càng thêm trống rỗng.

Cuối cùng, anh điên cuồng tiến vào, đem chất lỏng nóng rực của mình bắn vào cơ thể cô.

Cô cúi đầu khóc, để chất lỏng kia tùy tiện chảy ra ngoài cơ thể.

Anh nằm trên người cô, không ngừng thở gấp.

Cô mềm nhũn, cả người nhóp nhép, cô giật giật chân, chỉ có một cảm giác rất rõ ràng một dòng chất lỏng trắng mịn liên tục chảy trên đùi cô.

Anh nghỉ một lúc, tay anh hướng về phía mặt cô:

- Khóc cái gì mà khóc ?

Cô không trả lời, cô thấy rất tủi thân:

- Anh đâu có bắt nạt em.

Cái này mà không tính là bắt nạt, thì thế nào mới được gọi là bắt nạt đây.

- Em muốn đi tắm... .

Cuối cùng cô mới chịu phun ra một câu đầy đủ.

Trình Nghi Triết nhướng mày:

- Anh cũng không cấm.

Cô lấy tay đẩy anh ra:

- Em..

- Sao?

- Cả người em chẳng còn chút sức lực nào nữa...

- Cho nên?

- Anh có thể bế em đi không?

Trình Nghi Triết nở một nụ cười:

- Có thể.

Trầm mặc một lúc, tay anh trượt đến ngực cô:

- Làm tiếp lần nữa.

- Anh là đồ khốn khiếp.

Tay anh mân mê bộ ngực mềm mại:

- Em còn nhiều lần khốn khiếp hơn anh cơ, anh chỉ tính tiền một lần duy nhất, còn em bây giờ mới đến thời điểm tính tiền.

Anh chống tay lên người, cúi đầu cắn lên bộ ngực vô cùng mềm mại.

Cô khóc không ra nước mắt, lần này là tự cô đem thân đến tận cửa dâng cho anh nhé.

- Anh thiếu phụ nữ đến thế cơ à?

Cô tức giận đến mức lồng ngực phập phồng.

Anh gật gật đầu:

- Hôm nay anh vô cùng thiếu thốn, may mà em tốt bụng, nhất định đoán được anh cần nên từ ngàn dặm xa xôi chạy đến đây thỏa mãn anh.

Tốt bụng cái con khi.

Anh đi vài bước, nâng mông cô lên, lại gắn chặt hai cơ thể với nhau.

Cô phát hiện, bụng dạ anh vô cùng xấu xa.

Bởi vì anh ôm cô đến phòng tắm, sau đó đóng chặt cửa phòng, nhưng khóa cửa đã bị xử lý nên không khóa được, chỉ có thể đẩy vào. Anh vòng cô trên người anh, coi cô như một xà nữ, quần quanh anh.

Lưng của cô áp lên cửa phòng tắm, phía sau cửa treo vài bộ quần áo tắm.

- Giữ chặt lấy nó.

Anh mở miệng ra lệnh.

Anh lúc này, cô chưa từng được thấy, nên cô thấy hơi sợ hãi, nhưng lòng cô lại nôn nao muốn thử.

Chân của cô còn quấn trên eo anh, anh bắt đầu từ từ chuyển động, từ từ đè ép, cô cảm thấy những chất lỏng còn lại chưa kịp thoát ra đang bị nặn ra ngoài. Cô không kịp liên tưởng đến những loại nước trái cây ngọt mát, dịch nước đã tứa ra, nhẹ nhàng tiến vào tiền cảnh.

Sau đó anh bắt đầu chuyển động, theo một tiết tấu, cánh cửa cứ mở ra một khe nhỏ, rồi lại đóng vào, những âm thanh va đập mạnh mẽ lại càng kích thích động tác của anh thêm kịch liệt.

Cô không nhận được kêu rên a a toán loạn, nhưng lực tiến vào của anh mỗi lúc một tăng.

Tiếng cửa từng nhịp từng nhịp vang lên, tiếng rên của cô mỗi lúc một mê hồn.

Cô cảm thấy toàn thân không còn một chút sức lực, tay cô hoảng hốt, cô nắm lấy một thứ bất kỳ nào đó.

Cơ thể cô trượt xuống dưới, anh rút cuộc dừng lại một chút, nhưng chỉ sau một giây, lại đẩy cô lên một bờ tường khác, hung hăng tiếp tục tiến vào, cuối cùng mới chôn chặt trong cơ thể cô.

Nước mắt và mồ hôi của cô đã không thể phân biệt được từ lâu, chỉ biết, cuối cùng cũng kết thúc, trong tiếng thở dốc của anh.

Cô cúi đầu nhìn xuống chân, chất lỏng trắng mịn đang từ từ chảy xuống.

Cô muốn khóc, cũng không còn sức để khóc..

Lần này, đúng là chẳng còn sức để nói.

Thật hiếm khi, Trình Nghi Triết tắm rửa sạch sẽ cho cô.

Lúc này, chất lượng giấc ngủ tốt đến mức từ trước đến nay chưa từng có.

Thật lâu về sau, Bạch Nặc Ngôn nhớ lại ngày này, cô không biết Trình Nghi Triết có phải bị kích thích hay không, nhưng hỏi thế nào anh cũng không chịu thừa nhận.

Cho đến cực kỳ lâu sau này, cô nghe được một người bạn kể rằng, hôm đó trong phòng bao riêng của họ, mấy người đàn ông đã cá nhau rằng: “Phụ nữ tuyệt đối rên rỉ vì phong độ của người đàn ông.”

Cô rất buồn bực vì chuyện này, nhưng đó là chuyện rất sau này.

Lúc này đây, sau sự kiện đó, họ không đề cập gì thêm, ai vẫn làm chuyện của mình.

Thế nhưng mỗi lần nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, cô đều cảm thấy quá mức kích tình.

Mà những chuyện này không hề ảnh hưởng đến chi số tội ác trong con người cô.

Lúc Trình Nghi Triết trông không quá mệt mỏi, cô liền châm ngòi ly gián:

- Anh xem em từ xa xôi chạy đến thăm anh, anh có thấy đặc biệt cảm động không?

Bình thường anh không bao giờ để ý đến cô, nhiều nhất cũng chỉ liếc nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục xử lý công việc của mình.

- Anh xem Tiên nữ của anh, một cú điện thoại cũng không thèm gọi.

Bị nói trúng sự thật, Trình Nghi Triết về vài vòng lòng vòng trên giấy, trong lòng có chút tức giận.

Cô tiếp tục:

- Bình thường lúc con gái quan tâm đến một người đàn ông, sẽ ngó trước ngó sau, hỏi anh ở đâu, hỏi anh muốn gì, không một phút giây nào không hạn được ở bên cạnh anh. Anh nhìn lại mà xem, đã lâu như vậy mà một cú điện thoại cũng không gọi.

- Không cần em phải đem những chuyện nhảm chán của người khác làm tiêu chuẩn đánh giá tình cảm của anh.

Cô bĩu môi:

- Anh chẳng lẽ không có chút ngần ngại nào sao?

- Em quan tâm làm gì?

- Anh thử nghĩ mà xem, Giang Tang Du thà đem thời gian dư thừa phân phát cho những đứa trẻ cũng không gọi điện cho anh một cú. Chuyện này không khiến trái tim anh mệt mỏi sao?

Trình Nghi Triết liếc cô một cái:

- Không biết.

- Thật không à?

Nói dối.

- Anh xem em cũng đã tìm đến đây, nếu một người thật sự quan tâm đến một người khác, vì sao không đến tìm anh ta chứ, vì sao không gọi điện thoại, vì sao không bận tâm chứ?

Cô cười rất khoái trá, anh cũng không trả lời.

Bắt người ta nói chuyện một mình, thật đáng ghét.

Trên thực tế, anh cũng không nghĩ chuyến công tác này kéo dài đến vậy, quả thật công việc rất bề bộn, cô lại đến đây gây ồn ào với anh, nên anh cũng quên mất chuyện này...

Nhưng trong lời nói của cô, cũng rất có lý.

Nhưng anh cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cụ thể là không đúng ở đâu, anh cũng không thể nói rõ.

Còn cô lại cảm thấy mình làm nhảm nhiều như vậy, thật phí lời, chẳng có chút tác dụng nào, chán quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Công việc của Trình Nghi Triết quả thật rất bề bộn, ngoại trừ ban đêm có thể ôm nhau ngủ, ban ngày cô dường như không hề nhìn thấy bóng dáng anh ta. Trong một thành phố hoàn toàn xa lạ, mỗi ngày cô đứng trên ban công trên khách sạn nhìn ra quang cảnh bên ngoài, với bầu trời màu xanh lam, những hàng cây xanh xanh, và bãi cỏ trải dài xanh mát. Quan trọng là cô không hề cảm thấy cô đơn, dù đến một nơi hoàn toàn xa lạ nhưng cô không hề có cảm giác đề nén. Khả năng thích nghi của cô rất yếu, thậm chí đặc biệt kém. Hồi vừa tốt nghiệp tiểu học mới chuyển sang sơ trung, có một lần cô một mình tham dự một hội trại Anh Ngữ, 2 tuần phải đơn độc ở một nơi xa lạ khiến cô muốn khóc, chỉ biết ở trong phòng ngủ nghe những âm thanh nhốn nháo của những người bạn cùng phòng nói chuyện mà cô không hiểu họ nói thứ tiếng gì khiến cô càng muốn khóc, cô cũng không biết cảm giác hiện tại của mình là gì, lại càng không thể kể với bất kỳ ai, khiến cô càng muốn khóc. Hai tuần trước khi tốt nghiệp sơ trung, ngày ngày, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là về nhà, suy nghĩ đó khiến cô không muốn học hay làm bất cứ việc gì khác, cứ như vậy, tâm trạng của cô càng ngày càng bức bối. Tuần lễ đầu tiên khi học đại học còn thê thảm hơn, lần đầu tiên đối mặt với những con người xa lạ, cô thật sự muốn “bán tình yêu” của chính mình, cô muốn quen đại một người nào đó, chỉ cần anh ta có thể chấp nhận cô. Nhưng thật may đó chỉ là ý nghĩ, bản thân cô cũng biết cô không thể làm được, cô không thể tùy tiện với bản thân như vậy.

Nhưng lần này ở một nơi xa lạ cũng không khiến cô cảm thấy không thể thích ứng hay đề nén, thậm chí dường như cô còn hơi mong đợi, cô mong chờ một ngày được trở về, khiến cuộc sống của cô bỗng trở nên bắt đầu có ý nghĩa.

Vào ban ngày, vì chỉ có một mình nên cô không muốn ăn cơm, cô luôn cảm thấy hơi xấu hổ. Cô ra ngoài, ngắm những người nói chuyện phiếm, nhìn những bạn nhỏ đánh cầu lông trong công viên. Khung cảnh này khiến cô bồi hồi xúc động. Đến khi bóng chiều chạng vạng, cô sẽ ngồi trong công viên ngắm các ông bà già đang tập khiêu vũ, tư thế của họ rất thanh lịch trên nền âm thanh tung bừng vang xa, nhưng lại không hề phá vỡ mỹ quan chung.

Cô rất thích ngắm các ông bà già cùng nắm tay nhau, giống như trong một câu nói khá nổi tiếng: chuyện lãng mạn nhất trong cuộc đời, là cùng nắm tay nhau đến già.

Một bức tranh cuộc sống vô cùng bình thản là thế, khiến tâm tình cô có rất nhiều chuyển biến, ví dụ như, cô muốn nấu ăn.

Trước đây cô rất kính thường công việc này, mặc dù bà Bạch Văn ngày xưa có dạy bảo cô rằng cô phải luôn chăm chỉ, thì mới mong có một tương lai tươi sáng, mới có thể đạt được một cuộc sống tốt đẹp hơn, mới có người đàn ông tình nguyện cưới cô. Nhưng cô luôn rất khinh thường loại lý thuyết

này. Quan điểm của cô rất đơn giản, tại sao phải luôn sống khổ sở như vậy chứ, tại sao phải lấy chồng để làm bảo mẫu hay người giúp việc chứ? Hơn nữa con người đúng là một loại động vật đáng bị coi thường nhé, nếu cô ta luôn cần cù chịu khó chăm lo cho gia đình nhà chồng, gia đình đó sẽ đương nhiên coi cô ta như một bảo mẫu miễn phí, nếu cô ta cứ duy trì thói quen này trong một thời gian dài, nếu có chuyện gì xảy ra đương nhiên họ sẽ đổ mọi tội lỗi lên đầu để chỉ trích cô ta. Họ sẽ coi việc cô vừa phải ra ngoài làm việc, vừa phải làm việc nhà là một việc chẳng ghê ghớm gì, sẽ chỉ cho rằng đó là chuyện đương nhiên cô ta phải làm.

Thế nhưng nếu cô ta luôn lười biếng, đến một ngày ngẫu nhiên làm một việc gì đó ý nghĩa, họ ngược lại sẽ cảm thấy cảm động

Con người đúng là luôn bị coi thường.

Chuyện này cũng giống như tình yêu vậy, khi yêu một người, bạn sẽ phải trả giá, và người đó sẽ nhận như một chuyện hên nhiên, không có gì cần phải bàn cãi.

Bất kể là gì, nếu có quá nhiều, liền bị hạ giá rẻ mạt.

Nên cô luôn không thích làm việc nhà, không thích nấu cơm, mà mỗi lần cô nổi hứng dọn dẹp nhà cửa, Ưông Đan sẽ lập tức sử dụng một ánh mắt khác thường để nhìn cô.

Nhưng hôm nay thì khác, cô tự nhiên tình nguyện muốn nấu ăn.

Khách sạn được thiết kế rất đẹp, vì muốn đem lại cho khách hàng cảm giác quen thuộc nên trong phòng có bếp với đầy đủ dụng cụ, nhưng dường như chưa bao giờ được sử dụng.

Cô lại nhớ đến món ăn gần gũi nhiều tình cảm với cô nhất, là món khoai lang xào xả ớt, khi nấu cô quên cho thêm nước vào dầu ăn, nên đến khi khoai lang cháy, cô lại thả quá nhiều ớt, khoai lang bị chiên đỏ thành một mảng lớn.

Sau khi nấu xong, cô mới nhận ra mình đúng là chẳng hề tử tế chút nào, vì cô nấu toàn những món cô thích ăn, khoai tây xào xả ớt, thịt băm hương cá, trứng sốt cà chua, túng trứng rau hẹ.

Trước đó, cô gọi điện cho Trình Nghi Triết, yêu cầu anh không được ăn cơm bên ngoài.

Có lẽ tâm trạng của Trình Nghi Triết đang vui vẻ, nên anh trả lời cô bằng một câu nói ngây thơ đến mức không thể nói lên lời:

- Về ăn em à?

Cô thấy bối rối không biết phải nói gì thêm.

Cô nghĩ rằng muốn tạo ra một bất ngờ thú vị, nhưng nếu Trình Nghi Triết ăn xong mới về, cô có thể không bức mình được ư?

Khi về đến nhà, trên quần áo Trình Nghi Triết còn dính một ít bùn đất, hẳn là anh vừa từ công trường giám sát thi công về, nên quần áo cũng không hoàn toàn sạch.

Cô nhìn bộ dạng của anh, đột nhiên trong lòng cô chợt thấy chua xót, đúng là anh kiếm tiền rất vất vả.

Anh cởi áo khoác, cô vui vẻ chạy ra cầm áo cho anh. Anh nghi ngờ nhìn cô, cô cũng tự cảm thấy đáng về bây giờ của mình rất chân chó, liền nói:

- Em đang tập làm một người vợ hiền dâu thảo, để sau này còn gả cho một người đàn ông tốt chứ.

Anh nhướng mi tâm:

- Bất chúc vớ vẩn.

Câu nói này chỉ có giá trị với người chết thôi.

Cô bỗng nhớ ra chuyện gì đó:

- Trình Nghi Triết, anh nhất định phải đối xử với em thật là rất rất rất rất rất rất rất tốt nhé.

Trình Nghi Triết dùng một ánh mắt “Đồ già vờ - ngớ - ngẩn” để nhìn cô.

Cô ôm lấy eo anh:

- Cô gái thường được đàn ông chăm sóc mới có thể gả cho một người đàn ông tốt được.

Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Trình Nghi Triết là, hôm nay cô lại đọc loại tiểu thuyết gì đây.

Suy nghĩ thứ hai trong đầu Trình Nghi Triết là, hôm nay sao cô vẫn chưa trích dẫn một câu nói trong một cuốn nào đó nhỉ.

Anh cốc đầu cô:

- Em không biết là em chỉ xứng đáng gả cho một người đàn ông xấu thôi à?

Cô tức muốn trào máu.

Anh liếc nhìn những món ăn trên bàn, vô sự mà ân cần, không phải trộm thì là cướp.

Anh mở cánh tay cô:

- Đây là đại tiệc mà em đã nói à?

Cô cũng chăm chú nhìn các món ăn:

- Nhìn có đẹp không?

- Tài nấu ăn của em cấp đại sư phụ à?

Cô ho khan một tiếng:

- Em mới chỉ cấp nhập môn thôi, anh ngày nào cũng tiệc tùng thịt cá, chắc chắn là ngán lắm rồi, thay đổi một chút cũng không tồi đâu nhỉ. Giống như nhiều đàn ông ngày ngày thích các cô nàng sexy nóng bỏng, sau một thời gian, khẳng định sẽ thích các cô gái thanh thuần liễu yếu đào tơ. Nếu không sao bây giờ đàn ông lớn tuổi cứ thích bao các em sinh viên đại học gì gì đó.

Anh nở nụ cười:

- Cái lý do chống chế này của em, khiến bao nhiêu người muốn ly hôn đây.

- Nên tỉ lệ ly hôn năm sau luôn cao hơn năm trước đó thôi.

Trình Nghi Triết gật gật đầu:

- Vậy chế độ đa thê vẫn là tốt nhất, có thể thỏa mãn tất cả.

- Anh đang nói lên quan điểm của đại đa số đồng bào nam giới đúng không?

Anh ngồi vào bàn ăn, vươn tay lấy một đôi đũa.

- Bát, đũa.

Cô vội vàng cầm lấy đũa anh, xong rồi cô lại thấy không công bằng, vì sao cô lại phải hầu hạ anh chứ? Nhưng cô lại không có khí phách, vẫn đưa tận tay anh.

Anh ăn thử một miếng:

- Đàn ông tuyệt đối không đa tình như trong tưởng tượng của phụ nữ đâu, nhưng phụ nữ vẫn không có cửa chung tình với một người đâu.

Cô rất thích thảo luận về đề tài này:

- Thực tế đã chứng minh, đàn ông ngoại tình tỉ lệ nhiều hơn phụ nữ nhé.

- Đó là vì phụ nữ thích hưởng thụ sự chu cấp của đàn ông, mà đàn ông thì phải chịu áp lực lớn, nên tỉ suất phải đối mặt với hấp dẫn cũng lớn hơn.

- Toàn là lời bao biện, dối trá.

Trình Nghi Triết đặt cái bát vừa cầm lên xuống.

- Em chính là một ví dụ, anh phải đi làm mệt mỏi rồi, còn em thử nhìn lại em xem, sao mà nhẹ nhàng thư thái. Thật khiến người khác cảm thấy không thể thoải mái nổi.

- Lúc ăn cơm anh có thể đừng nhắc đến những chủ đề trẻ con không nên biết này được không?

Đôi mắt của Trình Nghi Triết nhìn từ trên xuống dưới một lần nữa đánh giá cô.

- Sao em không nghĩ đến bộ váy ngủ em đang mặc, đó không phải loại trang phục cấm trẻ em nhìn à?

Áo mỏng thì không cần nhắc tới, còn cái váy ngắn của cô chỉ cần bước một bước là người ta có thể nhìn thấy quần lót nhé.

Cô đuối lý.

- Em mặc cho em xem đây.

- Anh nói cho anh nghe.

Bữa cơm này, không khí cực kỳ kém.

Quan trọng nhất là Trình Nghi Triết hậu tri hậu giác mở miệng:

- Em có phải quên nấu cơm không?

Cô đứng là có thấy thiếu thiếu cái gì, thiếu một cái gì đó mà cô không thể nhớ ra.

Cô đuối lý, chạy ra đun một bình nước sôi, rót vào ly, đưa đến trước mặt anh:

- Hôm nay anh phải mệt rồi, uống nước thay vậy nhé.

Trình Nghi Triết đáng thương, ăn một bữa cơm chẳng có gì ngon lành, cũng chẳng có món gì đặc sắc, lại còn phải uống nước lọc.

Ăn cơm xong, cô rất không tự giác đi rửa bát mà ngược lại, còn nhìn đồng bát một lượt không nói câu nào, sớm biết vậy cô đâu cần phải chứng minh mình là một người vợ hiền dâu thảo chứ. Ai tình nguyện nấu chứ, cô đứng là mệt rồi mà, dù sao cũng là cô tự tay vào bếp, khen một câu thì chết sao.

Trình Nghi Triết đó á, ăn xong là đi tắm, cô không thể trông cậy Trình Nghi Triết sẽ làm những việc như thế này đâu.

Phiền phức, cô ghét nhất là giặt quần áo và rửa bát.

Nhưng vẫn phải rửa, nếu không sẽ bị mắng.

Hôm nay rốt cuộc cô đã hóa thành một người vợ hiền rồi.

Nhưng có một số việc, cô không nói anh vẫn sẽ tự làm, ví dụ như bây giờ.

Anh ôm lấy cô từ phía sau, tay anh từ từ luồn vào làn váy mỏng trong suốt, tiến đến trêu chọc eo cô. Cô cất cái bát cuối cùng đi, tay ướt không biết phải lau vào đâu, cô thấy hơi cuồng, cũng hơi bị kích thích, bàn tay lau tạm vào rèm cửa sổ.

Cùng lúc đó, tay anh sờ đến ngực cô, trêu chọc kéo áo lót cô lên cao, tay không ngừng xoa nắn vị trí nhạy cảm đó.

Cô thật sự không muốn thừa nhận, kể từ sau lần đó, trên phương diện này họ ngày càng cuồng nhiệt hơn, số lần cũng ngày càng nhiều hơn.

Trước kia họ thường mây mưa trên giường, nhưng hiện tại dường như ở bất kỳ chỗ nào họ cũng có thể “làm” được, cảm giác rất tùy tiện, chỗ nào cũng có thể “muốn”.

Váy và áo lót tuy không bị anh cởi ra, có lẽ anh cảm thấy cô như vậy lại càng hấp dẫn càng mê hoặc.

Hồ hấp của cô bởi động tác của anh lại càng trở nên dồn dập.

Anh lật người cô lại, ôm cả cơ thể cô lên kệ bếp, bỏ qua áo ngực và váy của cô, anh không thể kiềm chế, ngậm lấy hai viên bi nổi lên trên ngực cô, cô cũng theo bản năng ôm chặt lấy đầu anh, đầu cô ngửa về phía sau.

Anh cúi xuống hôn cô, hơi thở mờ ám ngày càng nặng nề lan tỏa.

Bàn tay anh tiến vào quần lót cô, xoa nắn vị trí giữa hai chân cô, sau đó liền kéo quần cô xuống.

Cô giúp anh cởi áo ngủ, tay cô cảm nhận nhiệt độ không ngừng tăng cao bên trong làn áo.

Chân cô tách ra, để anh nhanh chóng kết hợp với cô, không ngừng ra vào theo cô, ngón tay cô không ngừng vạch lên những dấu vết chỉ thuộc về cô trên lưng anh.

Rất may là kệ bếp tròn và trơn, nếu không cô nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Họ cúi đầu thở gấp trong ánh đèn nhàn nhạt, toàn bộ không khí trong phòng đều trở nên mờ ám.

Chân cô gât gao quần lấy anh, trong khi anh cố định nửa thân trên của cô, kiểu động tác “Nâng đỡ” này khiến cho cơ thể cô giống như một viên hồng ngọc mong manh dễ vỡ.

Như sóng biển ào ạt xô bờ, cuối cùng xóa tan tất cả.

Vào thời khắc cuối cùng, cô chôn mình trên ngực anh, cơ thể cô nóng rực, cô không biết bản thân đang nghĩ đến cái gì, anh một lần nữa lại mang cô vào phòng tắm.

Anh kéo cô ra khỏi bể, lật người cô lại, tay anh chống lên mép bể.

Tay anh vỗ nhẹ lên eo cô, khiến hông cô vênh lên.

Cô đang biết rất rõ cô muốn làm gì, trước đây cô vẫn không thích tư thế này, nhưng khi hai tay anh từ phía sau luồn vào cầm lấy nơi mềm mại, không ngừng xoa nắn, cô lập tức thỏa hiệp.

Anh ở rất gần cô, không hề xoa dịu mà hung hăng ôm chặt lấy eo cô, sau đó đem lửa nóng tiến thẳng vào cơ thể cô.

Từng phát, từng phát một, hết lần này đến lần khác.

Cảm giác đó vô cùng phong phú và thỏa mãn, khiến cô quên hết tất cả.

Chỉ còn lại những âm thanh rên rỉ không ngừng vang lên trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Những ngày qua, Bạch Nặc Ngôn dường như cảm thấy chơi nhiều phát chán, mỗi ngày chẳng có việc gì để làm, chỉ hết ăn đến ngủ, hết ngủ rồi lại ăn, làm cho cô dường như có ảo giác trọng lượng của mình đang không ngừng tăng vọt. Nhưng lượng vận động mỗi ngày của cô cũng lớn không kém, cô vẫn tự an ủi bản thân như vậy.

Dường như Trình Nghi Triết cũng đã đỡ bận rộn hơn, nhưng ngày nào tránh được phải đi ra ngoài, sẽ ngủ bù đến lúc tự tỉnh mới rời khỏi giường.

Cơ hội này hiếm có nhường nào, khiến cho Bạch Nặc Ngôn đã nhiều ngày không biết phải làm gì, bèn tính toán kế hoạch để tận dụng sạch sẽ quãng thời gian quý giá này.

Cô thích bước chân trần nhảy nhót trên sàn nhà, để cho chiếc chuông nhỏ duy nhất còn lại không ngừng vang lên, âm thanh này khiến tâm trạng của cô cực kỳ vui vẻ.

Cô thích ăn sữa chua, mấy ngày nay rất biến thái, cứ một lúc cô lại uống một lọ, chẳng mấy chốc trong sọt rác chật kín toàn là vỏ hộp sữa chua.

Cô cảm thấy mình như đang trải qua cuộc sống của một con thú nhỏ, nhưng cô có thể khẳng định cô đáng yêu hơn mấy chú thú cưng đó rất nhiều lần.

Khi Trình Nghi Triết tỉnh dậy, hình như đã vào xế chiều, mắt nhắm mắt mở nhìn thấy Bạch Nặc Ngôn đang quan sát gương mặt anh, khiến anh không tự chủ mà lùi tránh xa cô một chút. Vừa tỉnh dậy đã bị dọa, đúng là âm hồn bất tán mà.

Anh mặc quần áo, từng thứ từng thứ một, cô vẫn ngồi an vị trên sàn nhà, đầu ghé lên giường, nhìn anh như đang ngắm một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Động tác của anh chậm dần lại, anh phát hiện ra cô đang nhìn anh.

Anh nhắm mắt lại:

- Có chuyện gì thì em cứ nói thẳng đi.

Bạch nặc Ngôn cười hi hi:

- Anh nói xem, sự tồn tại của em đối với anh thật tốt biết bao, anh có thấy cảm kích em không?

Tốt ư?

Cô còn không biết xấu hổ mà nói ra câu này.

- Nói thử anh nghe, anh được lợi chỗ nào?

Cô tựa đầu đứng dậy, lại thấy không thoải mái, nên trực tiếp nằm thẳng ra sàn nhà, không ngượng ngùng mà nói:

- Anh xem, danh tiếng của anh rất tốt nhé,. Ai ai cũng đều khen ngợi anh chung tình, tuấn tú lịch sự, tuổi trẻ triển vọng, tất cả đều là hình tượng chính diện mẫu mực. Anh là hoàng tử bạch mã trong trái tim bao cô gái, cò con rể lý tưởng của bao bác gái, ôi nhiều thật là nhiều...

Anh đi tới, dùng chân đá cô, vốn chỉ là gọi cô đứng dậy, nhưng lời nói thốt ra lại là:

- Nói thẳng vào điểm chính đi.

Cái tật xấu làm nhảm này mãi chẳng biết bao giờ mới sửa được?

Cô chớp mắt đưa tình:

- Hình tượng chính diện của anh ít nhiều đều có liên quan đến em nhé.

Anh xoay người, không thèm để ý đến cô nữa.

Cô tiếp tục nói:

- Anh thử nghĩ mà xem, sự tồn tại của em, không chỉ thỏa mãn nhu cầu cơ thể anh, còn khiến anh không cần phải dây dưa lằng nhằng với những người phụ nữ khác. Nếu không chừng ngày nào đó dục vọng không thể kiềm chế được, mà gặp phải một người đàn bà không ra gì, tên tuổi của anh đều sẽ bị phá hủy, hình tượng vĩ đại tốt đẹp hiện nay khẳng định sẽ không còn chút nào, người đàn ông si tình chỉ yêu một người duy nhất căn bản sẽ biến mất hoàn toàn. Bởi vì có em, nên anh không chỉ bảo vệ được hình tượng mạnh khỏe, mà vấn đề của anh cũng được giải quyết, em có phải rất có ích hay không?

Trình Nghi Triết quay lại nhìn cô từ trên cao xuống, đánh giá cô thật lâu:

- Xin cảm ơn em, người phụ nữ vĩ đại.

- Không cần khách sáo.

Cô vờ như rất khiêm tốn.

Trình Nghi Triết lắc đầu, gọi cho thư ký, xử lý vài công việc không quan trọng, vấn đề của tổng công ty vừa được thông báo khẩn cấp cũng bị anh gác lại chờ ngày quay về sẽ xử lý sau.

Cô nghe một lúc, từ sân nhà đứng dậy, vui mừng chạy đến trước mặt anh:

- Anh sắp về à?

- Chẳng lẽ ngày nào cũng ở đây ngắm em?

Ngắm cô thì sao chứ, ngày nào cô cũng ngắm anh, cô cũng đâu có cảm thấy thiệt thòi.

Cô chỉ đành cười:

- Không phải anh vừa khen em vĩ đại sao?

Rốt cuộc cô có thật sự hiểu ý anh không?

Anh nhăn mặt.

Cô ôm lấy anh, như một con thú cưng đang làm nũng:

- Anh còn nói cảm ơn, cũng không thể chỉ cảm ơn suông bằng miệng chứ.

- Vậy thì phải làm sao?

Thật hài hước, anh biết chắc cô đang tính toán chuyện nhảm nhí gì đó mà.

- Chúng ta đi dạo phố cùng nhau được không? Em muốn mua quần áo, em mang theo rất ít nên bây giờ chẳng có quần áo để mặc nữa, ngày nào cũng mặc đi mặc lại một bộ rất khó chịu.

- Em tự đi đi.

Cô nắm lấy cánh tay anh nhất định không buông, lắc lắc, nhận ra mặt anh cũng chưa đen lại:

- Chúng ta cùng đi được không anh?

- Không tốt.

- Đi dạo có thể tăng vận động, anh xem cơ thể của anh so với trước kia cũng không được tốt lắm.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô:

- Em cứ lo sao cho mình không bị phát phì trước đi.

Khóc không ra nước mắt.

Không ngừng cố gắng:

- Trang phục của anh cũng bắt đầu bị lộn xộn rồi, nên mua mới đi.

- Gọi một cú điện thoại là có thể giải quyết được vấn đề này.

- Anh luôn bận rộn liên tục như vậy, không ra ngoài cả người sẽ mọc đầy.

- Vậy em vẫn chưa mọc à?

- ...

Cuối cùng cô đành bất đắc dĩ nằm ườn lên salon, cô tốt là thế, dịu dàng là thế, đáng yêu là thế, có ích với anh là thế, vậy mà chẳng hề cảm kích cô chút nào, yêu cầu nhỏ như vậy cũng chẳng thể thỏa mãn.

Đồ Trình Nghi Triết đáng ghét, đồ Trình Nghi Triết chán chết.

Cô nguyên rủa Trình Nghi Triết uống nước bị dất răng, ăn cơm phải sâu gạo, ra cửa bị chó đuổi... .

Cô còn chưa nghĩ xong, Trình Nghi Triết đã hất xi vài cái, sau đó nhìn cô bằng một vẻ mặt rất kỳ quái:

- Em đang mắng anh đấy à?

Đầu cô chuyển động không ngừng như trống bỏi:

- Dạ không dám.

Anh đi tới giật giật tóc cô, lại sờ nắn khuôn mặt cô, cô mà không dám, mới là chuyện lạ đấy.

Cuối cùng anh thay quần áo, kéo Bạch Nặc Ngôn ra cửa.

Trình Nghi Triết không thích đi dạo phố, cũng rất ghét nhìn mấy cô gái tụ tập buôn hết chuyện nọ đến chuyện kia, càng không thích ánh mắt dòm ngó của mọi người xung quanh.

- Em muốn mua gì? Chọn nhanh lên đi rồi mua luôn.

Anh giục.

Cô nhìn anh chăm chăm.

- Muốn tìm thấy đồ đẹp thì phải có niềm vui thật sự khi đi dạo phố, anh như vậy thì chẳng còn gì là thú vị cả.

Trình Nghi Triết hỏi hận, đến đây làm gì chứ... .

Cô ngắm hết bộ quần áo này đến bộ quần áo khác, anh ngồi một chỗ cầm di động không ngừng chơi game.

Lúc cô đang đứng giữa một quầy đựng đầy các loại quần áo, nhìn thấy Trình Nghi Triết từ xa. Cô thấy thích như bây giờ, để anh chờ một chút, tự nhủ với bản thân anh chính là đang chờ cô, tâm tư nhỏ bé và yếu đuối của cô lập tức được thỏa mãn. Bắt đầu từ bao giờ, cô để cho bản thân trở nên hèn mọn đến vậy.

Chỉ cần thêm 1 giây, cũng đã rất tuyệt.

Cô thay một chiếc váy, chạy đến bên cạnh Trình Nghi Triết:

- Anh thấy sao?

- Chẳng có gì đặc biệt.

Một câu nói đã phá vỡ bao công sức trang điểm của cô.

Cô buồn bực. Cô không hề biết rằng, anh vừa liếc qua, nhìn thấy đôi chân Bạch Nặc Ngôn lộ ra, nếu ở trong phòng riêng còn không sao, ở chỗ đông người như vậy, anh liền cự tuyệt theo bản năng.

Chính cô cũng mất vui:

- Anh thấy em mặc gì thì đẹp?

Người đàn ông thông minh sẽ nói rằng: em mặc gì cũng đẹp.

Trình Nghi Triết thuận tay cầm một bộ váy:

- Cái này đi.

Cô không biết nói gì:

- Xấu lắm.

- Vậy mới hợp với em.

Cô càng hết chỗ nói.

Sau vài hiệp, cuối cùng họ cũng chọn được vài bộ vừa ý. Bạch Nặc Ngôn phát hiện ra cô đặc biệt thích cảm giác quét thẻ, thật hưng phấn, điều kiện tiên quyết là thẻ này của người khác.

Quẹt thẻ của mình sẽ rất xót ruột.

Cô mặt dày mày dạn nhất quyết đòi kéo Trình Nghi Triết đi mua quần áo cho anh.

Cô thích chọn những bộ quần áo hợp với anh, áo sơ mi, cà vạt, coi anh như người mẫu do cô quản lý.

Anh hiển nhiên không muốn hưởng thụ loại đãi ngộ này, nên thanh toán rồi vội vàng kéo cô ra về.

Khi bước ra khỏi cửa hàng anh vẫn chưa nguôi giận, anh đưa toàn bộ các túi đồ cho cô cầm, rất không ga lăng mà phóng lên phía trước.

Bạch Nặc Ngôn xách túi hai bên, như một cô vợ nhỏ vội vã đuổi theo.

Trình Nghi Triết không để cô đuổi kịp, cách cô một khoảng không xa không gần.

Đôi mắt của Bạch Nặc Ngôn không ngừng phát ra những tia oán giận, cô muốn vẽ từng vòng từng vòng tròn nguyên rửa anh.

Đồ mắt dạy, đồ kém tấm, đồ vô duyên.

Cô mệt chết đi được, cuối cùng chạy lên đuổi theo anh:

- Tay em mỏi lắm rồi.

Không nghe thấy.

- Tay em đỏ hết lên rồi.

Không nhìn thấy.

- Trình Nghi Triết.

Cô đứng yên một chỗ.

- Bà đây không thèm đi nữa.

Trình Nghi Triết kín đáo đi đến trước mặt cô:

- Em nói đi. Vì em, tháng này anh đã tốn mất bao nhiêu noron thần kinh.

Cô nhìn anh, ầm ứ:

- Anh cũng được lời mà, em ở cùng anh một tháng, em sẽ giảm giá cho anh, tính tiền theo tháng.

Trình Nghi Triết đen mặt lại, tốt quá, có lí do mặc kệ cô rồi:

- Cảm ơn sự hào phóng của em, người phụ nữ vĩ đại tự mình tìm đường về đi, tại hạ không phục vụ cô nữa.

Chán ghét, chán ghét, cực kỳ chán ghét.

Cô ngồi nguyên tại chỗ, nhìn Trình Nghi Triết thật sự bỏ lại cô.

Cô nhìn xung quanh một lượt, nơi này cách khách sạn không xa, hình bóng anh mỗi lúc một mờ hồ.

Cô chỉ còn biết ngồi bất động trên chân cầu thang.

Cô thừa nhận, cô đã từng nghĩ rất nhiều lần, nghĩ đến phải lúc phải rời xa, biết rõ anh bỏ lại cô vì biết chỗ này cách không xa khách sạn, nhưng vẫn không thể kiềm chế để nghĩ về những chuyện khác.

Anh, cuối cùng sẽ có ngày, sẽ bỏ rơi cô.

Anh nhấn tâm bỏ lại cô.

Lúc anh cao hứng sẽ tìm đến cô chơi đùa một chút, mất hứng sẽ tránh cô thật xa.

Nếu như anh muốn vứt bỏ cô, anh có thể sẽ như vừa rồi, cứ vậy mà đi không quay đầu nhìn lại.

Có người vỗ vỗ vai cô, cô vô cùng vui sướng quay đầu nhìn lại, bắt gặp một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

- Tiểu thư có cần giúp đỡ gì không?

Một chàng trai xa lạ tốt bụng hỏi cô.

Khuôn mặt cô hiện lên một nụ cười âm thầm rất kỳ lạ, rõ ràng đã thấy anh bỏ đi, mà trong đầu cô vẫn luôn tồn tại một ý niệm anh sẽ quay lại.

Cô lắc đầu:

- Nhà tôi ở ngay trước mặt, tôi chỉ muốn ngồi nghỉ chân một lát thôi.

Chàng trai đó mỉm cười, không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Cô ngồi lại một lúc, không ai sẽ không thể sống nếu thiếu cô, cô không hề quan trọng giống như trong tưởng tượng của chính mình.

Có lẽ chỉ cần nghĩ tới một điều, anh thật sự sẽ bỏ rơi cô, trái tim cô lập tức sẽ phiền giang đảo hải.

Lòng cô thật yếu đuối, không thể chịu nổi bất cứ sự ủy khuất nào, hóa ra cô vô dụng hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều.

Mà càng vượt qua tưởng tượng của cô, thì ra cô quan tâm đến anh hơn cô nghĩ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Trở lại thành phố Bắc Xuyên, Bạch Nặc Ngôn tỏ ra như chưa hề có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng dường như tất cả những kích tình đều biến mất không còn dấu vết. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa nhỏ trong biệt thự, nghiêng chân, ánh mắt sâu thẳm chất đầy thâm ý. Cô thích được trầm tư, hay nói cách khác trầm tư đã trở thành một thói quen. Cô nhìn chăm chú vào một điểm, sau đó để để tâm hồn rơi vào một thế giới vô hạn của riêng cô, rất lâu mà chẳng thể thoát ra được. Trạng thái này của cô khiến Bạch Nặc Ngôn đứng bên cạnh không thể đoán nổi rốt cuộc là tâm trạng cô đang vui hay buồn. Vì trong những lúc tâm trạng Bạch Nặc Ngôn không tốt, dù bạn nói đến bất cứ chuyện gì đều trở nên vô ích, thờ ơ đến mức bạn gạt cả hứng, còn nếu cô ấy để ý đến bạn thì nhất định bạn sẽ bị tức đến học mầu.

Sau một hồi tính toán kỹ lưỡng, Uông Đan đưa ra một quyết định, tạm thời nên tránh xa Bạch Nặc Ngôn một chút.

Bạch Nặc Ngôn không muốn thừa nhận, tâm trạng của cô đã bị tác động mạnh, nhất là khi Trình Nghi Triết xuống máy bay, trong nháy mắt đã đứng cách xa cô. Cô biết anh đang tránh né, điều cô kỳ này cô hoàn toàn có thể lý giải, nhưng hành động xa lánh cô như một hung thần đầy vẫn khiến tận sâu trong đáy lòng cô trào lên một cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Cô đã từng rất nhiều lần mơ mộng, người đàn ông cô yêu có thể nắm tay cô và công bố với toàn bộ thế giới rằng, cô là người phụ nữ của anh.

Nhưng thực tế tàn nhẫn, khiến cô chỉ muốn khóc.

Nhưng cô vẫn không khóc, cô không muốn bản thân trở nên kém cỏi như vậy. Nhưng kiên cường thì được gì chứ, còn chẳng bằng một người con gái nhu nhược yếu đuối cứ gào khóc náo loạn.

Đau hết cả đầu, vấn đề đã không thể giải quyết, chuyện đại sự ấy, cứ để mai rồi tính.

Cô đi vận vẹo lên gác, chỉ là sau khi tắm rửa rồi bò lên giường, cô lại bị rơi vào một vòng tuần hoàn cực đoan ác tính, vừa nằm xuống cô lập tức đã nghĩ đến liệu một ngày nào đó cô có bị chìm vào một giấc ngủ không bao giờ có thể tỉnh dậy hay không, sau đó cô cứ nghĩ ngợi miên man, đến mức những suy nghĩ trong đầu rối loạn thành một đống, cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Cho đến sáng ngày hôm sau, khi cô nhàn nhã xuống lầu, Ưông Đàn đặt bữa sáng lên bàn, cô ngồi xuống vui vẻ khen:

- Ôi, dạo này tay nghề nấu nướng đã tiến bộ không ít, chồng cô sau này thật có phúc.
- Cô đang gián tiếp nói rằng, ông chồng tương lai của cô nhất định sẽ thê thảm vô cùng.

Ưông Đàn tắc lưỡi:

- Đúng rồi, Mạnh ca ca của cô không chỉ đến tìm cô một hai lần.

Động tác thổi cháo của Bạch Nặc Ngôn ngừng lại, đôi mắt khó hiểu nhìn Ưông Đàn.

- Lúc nào thế?
- Lúc cô không có ở đây.

Nói linh tinh.

- Vậy cô nói gì?
- Đi hẹn hò với nhân tình chứ sao.

Bạch Nặc Ngôn nặng nề đặt cái bát lên bàn, một ít cháo bị văng ra.

Cô hung hăng lườm Ưông Đàn, Ưông Đàn đành khoát tay.

- Tôi nói là tôi cũng không rõ, cô đừng hành động như vậy mà, dọa tôi đau tim mất.
- Đây chính là mục đích của tôi.

Cô lại gây gổ với Ưông Đàn vài câu, thay quần áo rồi bước ra cửa.

Ra khỏi Khinh Vân, cô mới vô cùng bi tráng phát hiện ra một sự thật, bản thân cô, sau nhiều năm qua đi, người bạn duy nhất còn ở lại bên cạnh cô chỉ còn có mỗi Mạnh Tân Duy, đây là một sự thật đau đớn.

Lúc đi trên đường, những kỷ niệm về những tình bạn xưa cũ đã trôi qua rất nhiều năm lại trào về trong tâm trí cô.

Hồi còn học tiểu học, cô chơi rất thân với một bạn gái, cô bé ấy sau này nhặt được 200 đồng (hồi ấy bạn Bạch mỗi sáng chỉ được mẹ cho 2 đồng tiền quà), cô ấy còn chia cho cô 5 đồng, cô không dám nhận, nên cô ấy rủ cô hàng ngày cùng mua quà vặt, vậy nên cô rất thích cô bạn học ấy. Đương nhiên còn vì nhiều nguyên nhân khác nữa, ví dụ như cô sẽ chờ cô bạn ấy cùng đi học, cô thấy bản thân đã bỏ ra rất nhiều tình cảm, thế nhưng cô bạn kia lúc nào cũng lơ lơ không để ý.

Lên đến sơ trung, cô vẫn chơi với cô bạn học đó, bởi vì họ được phân vào cùng một ban, quan hệ của hai người càng trở nên thân thiết. Nhưng cảm giác không thích của cô xuất hiện vì ba nguyên nhân: Thứ nhất, các bạn cùng phòng đều ghét cô chơi cùng cô bạn đó. Hai là, cô bạn học đó chơi rất thân với một cô bạn gái cùng phòng khác từ thời tiểu học, chuyện này khiến bạn nhỏ Bạch cảm thấy không được thoải mái. Ba là bạn nhỏ Bạch cực kỳ ghét cô bạn học kia, mỗi khi lên xe, cô kia luôn tỏ thái độ, bạn nhỏ Bạch thanh toán tiền cho cả hai cũng được, còn nếu bạn Bạch chỉ trả một phần tiền, cô bạn kia sẽ trả trả tiền về của mình cũng không sao. Bọn con trai trong lớp đa số đều cảm thấy chẳng có gì, nhưng bạn nhỏ Bạch lại thấy cô bạn kia rất khôn lỏi, hay nói cách khác là không dám đắc tội với người khác. Bởi vì, chính tại bạn Bạch nghe được cô bạn kia đã tâm sự với một cô bạn cùng phòng là ai tốt ai không, vậy mà vẫn có thể vui vẻ cười cười nói nói cùng với những người mà chính miệng cô ta mấy phút trước còn chê không tốt.

Đến khi học cao trung, bạn Bạch gặp được một cô bạn học thân thiết nhất, cô thực sự rất thích tính tình của cô bạn này. Nhưng tình bạn thân ái giữa ba người thì rất kỳ khôi. Cuối cùng cả ba đều bị phân sang các lớp khác nhau, oái ăm thay, cô lại bị phân vào cùng lớp cô bạn cô không thích đó, nhưng bạn Bạch cũng không nhớ chính xác nổi cô nữ sinh đó có điểm nào không tốt điểm nào tốt, nhưng đến tận bây giờ cô vẫn ghét cô bạn kia, nhưng cảm giác đó cũng đã phai nhạt rất nhiều theo năm tháng. (em đồng ý với anh Triết, chị Bạch lan man, lảm nhảm thật).

Lên đại học, bạn học Bạch đã được gặp gỡ rất nhiều kiểu người tuyệt hảo khác nhau, không cần phải nói đến, dù sao cuối cùng, cô cảm thấy chỉ còn lại

mình cô.

Có lẽ đến tận bây giờ, cô thấy mình vẫn còn may, ít nhất vẫn còn có một người là Mạnh Tân Duy, để khiến cô cảm thấy cuộc đời mình không quá thất bại.

Đến chỗ hẹn, Bạch Nặc Ngôn vừa ngồi xuống, cô nhìn Mạnh Tân Duy ngồi đối diện cô, khóa mắt anh rõ ràng có quảng thâm, lòng cô chợt nhói đau.

Bởi vì lúc này, cô vẫn có thể nhớ một sự thật, dù ở bất cứ nơi đâu, vào bất cứ thời điểm nào, chỉ cần cô gọi điện thoại cho anh, anh chưa bao giờ viện cớ bận rộn mà không tới.

Có những người, những khi nguy cấp sẵn sàng tình nguyện vứt bỏ tất cả để đến bên cô.

Cô đột nhiên cảm thấy xót xa, nhưng chỉ vẫn cười nhạt:

- Em vừa đi du lịch, về có mua ít đặc sản làm quà cho anh đây này.

Cô hí hửng lấy quà ra đặt trước mặt Mạnh Tân Duy.

Nhưng sắc mặt Mạnh Tân Duy lại càng đen, anh nhìn chằm chằm vào cái cô gọi là đặc sản, một lát sau mới phun ra một câu:

- Trình Nghi Triết có phải vừa đi công tác ở thành phố B về không?

Câu hỏi này, cô có thể bỏ qua, nhưng cô lại chỉ gỡ nụ cười trên khuôn mặt, lẳng lặng nhìn Mạnh Tân Duy.

Mạnh Tân Duy gõ gõ lên mặt bàn, một hồi lâu sau anh ngẩng lên nhìn cô:

- Tại sao không nói gì thế?

Cô nhẹ nhàng cười, mang theo hương vị trẻ trung tươi mới, cô luôn thích mặc những bộ quần áo trông rất “già nãi”, để người ta phải nghi ngờ tuổi tác của cô.

- Anh thấy không, em đối xử với anh rất tốt nhé, đi xa như vậy mà còn nhớ mua quà cho anh, vậy mà anh không cảm động em chút nào.

Cô tạm dừng lại.

- Vậy mà anh lại quan tâm đến hành tung của Trình Nghi Triết à?

Thực ra cô nhớ đến một câu nói đã từng được nghe nói: thời nay những người đàn ông đẹp trai thường sẽ đi với những soái ca phong độ.

Xin thứ lỗi cho cô, từ khi trên mạng internet nhan nhản những tin anh này cặp với anh kia, cô chỉ còn biết ngắm các mỹ nam mà không thể kìm lòng nghĩ đến câu nói này.

Mạnh Tân Duy thờ dãi, đối với thói quen pha trò của cô anh đã quá quen thuộc rồi.

- Đi chơi vui không?

- Tiếc là em không kịp rủ anh đi cùng.

- Sao anh lại cảm thấy em rất may mắn nhỉ?

- Tiếc nuôi thì để trong lòng mà, chẳng lẽ lúc nào cũng chung ra về mặt “khô đại cừu thâm”.

Mạnh Tân Duy xùy một tiếng:

- Em họ của Tổng giám đốc Trình tên là Trình Nghi Bắc gần đây dường như cãi nhau với bạn gái.

Mi tâm Bạch Nặc Ngôn giật mạnh, miệng cô mấp máy:

- Thật không?

- Nghe nói họ yêu nhau 8 năm rồi đấy.

Mạnh Tân Duy dừng lại một chút để quan sát sắc mặt Bạch Nặc Ngôn.

Đầu óc Bạch Nặc Ngôn bỗng hỗn loạn, lúc này đáng lẽ Mạnh Tân Duy sẽ ngồi dạy dỗ cô như cha cô chứ, mà không đúng, không phải như cha cô, cô còn chưa bao giờ được cha dạy dỗ như vậy.

Sao diễn biến lại không theo kịch bản cũ nhỉ.

- Lâu thật.

Đây là lời thật lòng, có thể yêu một người 8 năm, hẳn có thể sống bên nhau đến già, cùng hưởng một đời hạnh phúc.

Nhưng có lẽ Bạch Nặc Ngôn cũng thấy, bên nhau quá lâu, sẽ chẳng còn muốn kết hôn nữa, có thể cũng rất dễ chia tay, bởi vì mọi sinh hoạt đều sẽ trở nên tẻ nhạt, đối với cả hai phía đều không còn gì mới mẻ.

- Đúng là rất lâu.

Mạnh Tân Duy đắc ý ngồi dựa vào ghế, tư thế trở nên nhàn nhã.

- Em thử nghĩ mà xem, người ngoài đều cho rằng Trình Nghi Bắc là một người đàn ông tuấn tú, si tình, đương nhiên đúng là ngoại hình của anh ta cũng rất lịch lãm. Trong lòng mọi người, đó là một người đàn ông tốt, thậm chí rất nhiều cô gái đã bình chọn anh ta là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong trái tim phụ nữ. Nhưng mọi người lại không nhìn thấy một bộ mặt khác của anh ta, có lẽ những biểu hiện bên ngoài kia chỉ toàn là dối trá, còn bộ mặt thật của anh ta lại khác, biết đâu 8 năm qua cũng chẳng ra gì. Đứng trên phương diện của một người đàn ông mà nói, một mối tình lâu dài, có khi chỉ nhằm mục đích vụ lợi. 8 năm hay 8 ngày cũng chẳng có điểm nào khác biệt, chẳng qua chỉ là một câu nói.

Bạch nặc Ngôn chăm chú nhìn anh:

- Thật vậy không? Sao mà phức tạp thế?

Khóe miệng Mạnh Tân Duy khẽ lay động:

- Ai cũng cho rằng người họ yêu là hoàn mỹ, nhưng có lẽ sự hoàn mỹ đó chỉ trong tưởng tượng của họ mà thôi.

- Anh nói ai thế?

- Lừa mình dối người.

Nhất là phụ nữ.

Bạch Nặc Ngôn khẽ cắn răng.

- Từ khi nào anh có kiểu nói chuyện khó hiểu thế?

- Anh chỉ muốn nói, gen của nhà họ Trình chẳng khác nhau đâu.

Trình Nghi Bắc cùng quan hệ với bạn gái 8 năm, quay lưng một cái liền vô tình, vậy Trình Nghi Triết sẽ tốt đẹp hơn chỗ nào chứ.

Hai anh em họ, đều là đồ lừa đảo, chung ra một cái danh hão trước mặt mọi người, người trước dối trá, người sau vô tình.

Cổ họng Bạch Nặc Ngôn khô cháy, cô uống một ngụm cà phê lạnh, nhưng vì quá bỏng rát, một lát sau cô mới có thể nuốt xuống, chỉ cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

Phải một lúc lâu sau đó, cô mới có thể thoải mái hơn:

- Người ngoài đều cho rằng có thể thấy rõ toàn cục, chê cười người trong cuộc là u mê ngu ngốc, họ sử dụng lý trí để phân tích mọi chuyện, người trong cuộc lại cười tất cả những người ngoài cuộc chẳng biết gì, vì đó là những cảm nhận của chính những người trong cuộc, dù họ chỉ hoàn toàn dựa vào cảm xúc của bản thân, nhưng cho dù không có chuyện gì xảy ra, họ vẫn sẽ tiếc nuối, nhưng lại không hề hối hận.

Mạnh Tân Duy nhìn cô chằm chằm, như muốn nhìn thấu cả tâm hồn cô.

Rất nhiều lần, anh thấy cô trầm tư, cô đau khổ. Cô gái này, đứng trong đám đông, ánh mắt của cô sẽ lướt qua toàn bộ mọi người, anh cảm thấy, có thể thấy được rất nhiều thứ từ trong đôi mắt cô, ví dụ như cô có thể nhận ra những người khác đang bàn luận về những chuyện rất xấu xa, nhưng cô cũng không tranh cãi, bởi vì nếu cứ đôi co sẽ không biết phải âm ỉ đến bao giờ.

Cô của hiện tại, với ánh mắt, khiến anh khẽ hoảng sợ.

Đã từ rất lâu, cô vẫn luôn biết bản thân đang làm gì, thậm chí so với những người luôn tự viện cố để trấn an bản thân, cô lại càng tỉnh táo.

Cuộc sống có thể mang nhiều tiếc nuối, nhưng không được phép hối hận. Ta có thể nuối tiếc những chuyện ta làm chưa tốt, những việc không hay xảy ra, mà không phải một ngày nào đó, ta thấy hối hận vì những việc ta chưa dám thử sức, chưa từng nếm trải.

- Vậy người trong cuộc đó, cô ấy có thật sự biết bản thân đang lựa chọn con đường như thế nào không?

Anh bình tĩnh nhìn cô.

Cô ngược mắt nhìn anh:

- Biết hay không thì đã sao, tự bản thân có thể lý giải là được rồi.

Có thể cảm động chính mình là được, tựa như là một định nghĩa cho mối tình đầu: có lẽ sẽ có ngày bạn quên mất giọng nói, và hình dáng của người đó, nhưng bạn sẽ luôn luôn nhớ kỹ rằng có một người đã từng xuất hiện, như một cơn gió đi qua cuộc đời bạn.

Chưa cần biết bạn tốt như thế nào, chưa cần biết mối tình đó có đẹp hay không, chỉ cần nhờ kỹ bạn đã từng trả giá, trái tim thiếu nữ của bạn đã từng nở hoa. Tình yêu, tình cảm đó dù có ảnh hưởng đến bạn như thế nào, thì đến khi về già hồi tưởng lại, có một người đã từng tồn tại, từng khiến ta cảm động, khiến ta lo lắng, chứ không phải một trái tim hoàn toàn trống rỗng.

Mạnh Tân Duy lắc đầu:

- Tang Du nói rằng chưa bao giờ thấy ai cố chấp như em.

Người ta cố chấp vì cho rằng mình đúng, còn cô cố chấp dù biết bản thân đã sai.

Bạch Nặc Ngôn nở nụ cười, rất vui vẻ:

- Anh có muốn ăn mừng vì có người nhận xét giống anh không?

Anh không muốn âm ỉ với cô, mặc dù anh đã không thể nhẫn nhịn từ lâu rồi.

- Anh thấy hình như đầu óc em bị cháy rồi.

- Anh không được chê bai chỉ số thông minh của em.

Cô tỏ ra khoa trương.

- Nếu không mẹ em làm sao chịu nổi.

Cô cố gắng tỏ ra nhẹ nhàng, Mạnh Tân Duy cũng không thể tùy tiện kéo thấp bầu không khí giữa hai người, liền thuận miệng đổi chủ đề.

Bạch Nặc Ngôn thờ phào nhẹ nhõm, bạn học Mạnh vĩ đại, cuối cùng cũng không thuyết giáo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Doanh thu của các ca sĩ từ việc phát hành album quả thật không nhiều, vì chi phí phát hành rất cao, hơn nữa trong thời đại bùng nổ công nghệ thông tin như hiện nay, liệu có bao nhiêu người chịu tình nguyện bỏ tiền ra mua đĩa, đương nhiên có thể loại trừ loại người dốt hơi. Các phương thức để kiếm tiền rất nhiều, có thể tham gia một vài buổi lễ, nhưng những hoạt động như vậy thường khó có mặt Bạch Nặc Ngôn, vì cô không thích xuất hiện trước công chúng, cứ như thể là đang bị ngắm nghía như động vật trong sở thú. Cô thích nhất tổ chức liveshow, mặc dù công tác chuẩn bị rất mệt mỏi, còn phải tập luyện vô cùng buồn chán, nhưng lại kiếm được tiền. Cô cũng thích nhất được nhìn tài khoản của mình với những con số không ngừng tăng nhanh, điều đó khiến cô vô cùng hưng phấn. Cô còn có một sở thích nho nhỏ, đó là sưu tập các phiếu thu từ ngân hàng, niềm yêu thích này đến chính bản thân cô cũng không thể giải thích nổi.

Lần này liveshow dự định sẽ được tổ chức ở thành phố H, tất cả các công tác căn bản đều đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ còn đợi cô xuất hiện, nghe nói số lượng vé bán được rất tốt, giá vé sốt cao đến mức nhiều người mua phát khóc.

Bạch Nặc Ngôn tuyên bố sẽ đến thành phố H trước, coi như đây là một chuyến du lịch, dường như cô đang tự an ủi bản thân, công việc của cô không hề vất vả vậy.

Cô thích hát các ca khúc nhạc nhẹ với tiết tấu chậm, đó cũng chính là sở trường của cô, tiếng hát của cô như có thể chạm đến trái tim người nghe. Mặt khác cô cũng không phải hát những ca khúc dance tung bừng sôi nổi, như vậy cũng dễ thở hơn, hay nói một cách khó nghe là hát đến mức thờ không ra hơi, khi thu âm thì vô cùng hoàn hảo, nhưng trên sân khấu lại thê thảm vô cùng, cô không hi vọng cô sẽ rơi vào tình trạng đó.

Nên cô luôn lựa chọn ca khúc nhạc nhẹ.

Sự sớm xuất hiện của cô trước giờ khai mạc liveshow đã khiến Uông Đan vô cùng vui sướng, có trời mới biết được cô chính là kiểu người không bao giờ

có khái niệm thời gian.

Nhưng có một chuyện khiến Bạch Nặc Ngôn cực kỳ khó chịu, đó là Mạnh Tân Duy cũng theo sau.

Được rồi, cô tự nói với bản thân, chính sự hấp dẫn của cô đã đưa anh tới đây.

Lúc lên máy bay, cô liền thiết kế một phương án để dò hỏi tại sao Mạnh Tân Duy phải đích thân đi cùng cô.

Công việc của anh còn chưa đủ bận rộn sao?

Vậy sao anh còn có thời gian rảnh rỗi?

Sao anh ta không dành thời gian đó mà đi xem mắt chứ?

Sao anh không đi xã giao tiếp khách đi?

Công ty anh thì sẽ làm như thế nào bây giờ?

Kết quả là người kia dầu muối đều không nghe, nên Bạch Nặc Ngôn đành tự nhủ, không thêm lãng phí nước bọt với ai đó nữa.

Bạch Nặc Ngôn đầu óc đen tối còn cho rằng, chính vì Mạnh Tân Duy muốn giám sát cô, không để cô có cơ hội đến gần Trình Nghi Triết. Nhưng rất tiếc anh đã tính sai một bước, Trình Nghi Triết còn lâu mới dành thời gian yêu đương vụng trộm mà chạy đến cái thành phố xa xôi này vì cô nhé, nghĩ đến đây, cô lại thấy Mạnh Tân Duy rất khờ khạo. Trong khi đó Mạnh Tân Duy càng lúc càng biểu hiện thái độ như cha cô vậy, đang lo lắng con gái học đòi thói hư tật xấu. Lúc bé thì dạy dỗ con gái phải cố gắng học thật giỏi, đến khi trưởng thành lại không cho phép con gái được yêu đương sớm, càng lớn lại càng răn đe con phải biết lựa chọn một người đàn ông tốt.

Dù sao các bậc làm cha đều có số khổ, vì là con gái cùi chỏ đều hướng ra ngoài, mà thường là hướng về phía đàn ông háo sắc.

Ai bảo con gái là tình nhân kiếp trước của cha, nên kiếp này cha con không thể mắc mớ, vì tình cảm của kiếp trước đã quá sâu rồi.

Bạch Nặc Ngôn cũng thật vất vả, ngày đầu tiên vừa đặt chân đến đây cô đã bị ngã nước mà phải vào bệnh viện, hơn nữa cô còn đặc biệt mất mặt, khi y tá truyền nước biển cho cô, cô chùng ra một vệt mặt mà theo lời Mạnh Tân Duy nhận xét chính là: thấy chết không sờn.

Vì vậy Bạch Nặc Ngôn càng thấy Mạnh Tân Duy giống cha cô, còn chăm sóc cô cả ở bệnh viện.

Thế nhưng Bạch Nặc Ngôn vẫn cảm thấy, sinh con gái chẳng có gì hay, vất vả nuôi con khôn lớn, ngoại trừ hao tâm tổn sức của bản thân thì chẳng thu được lợi lộc gì. Nếu sinh con trai, vẫn có thể đi một vệt hai, lại càng có lợi.

Cô suy nghĩ lung tung một lúc, cảm giác cơ thể đã khập lều rất nhiều.

Ở thành phố H có một trường đại học nổi tiếng, Bạch Nặc Ngôn luôn tin rằng cả đời này cô không bao giờ có đủ khả năng thi đỗ, nên cô nhất định phải đến thăm quan.

Hỏi cô còn học đại học, trừ khi phải đi làm thêm, cô rất ít khi ra ngoài, vì vậy cô bị say xe trong một thời gian dài. Người ta lên xe mới bị say, còn cô vừa nhìn thấy cái ô tô đến gần đã muốn say, nhất là những loại xe cũ nhả khói bụi mịt mù, chưa bước lên xe cô đã bị đau đầu.

Ở đây các phương tiện công cộng rất tốt, ít nhất là trông vẫn còn mới.

Cô thích ngồi vị trí gần cửa, một là có thể ngắm cảnh vật bên ngoài, hai là người già lên xe cô cũng không phải nhường chỗ, lý do thứ hai cô luôn giấu kín trong lòng, cô không thích nhường nhịn, cái tác phong được ca ngợi là truyền thống đạo đức tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa này, cô thấy toàn là giả dối. Rất nhiều cụ già hiện lành lên xe sau giờ cao điểm, cô nhường một chút cũng không sao. Nhưng có nhiều cụ rất không biết điều, cứ nhè giờ cao điểm ra ngoài, coi việc nhường chỗ của người khác là một nghĩa vụ, nhường chỗ cho những người như vậy cô luôn thấy lòng buồn bực.

Mạnh Tân Duy thấy ý tưởng của cô, đành cố gắng đi cùng và tìm một vị trí ngồi cạnh cô.

Anh vừa ngồi xuống, Bạch Nặc Ngôn đã không hề có ý tốt mà châm chọc:

- Chỗ này người ta vừa đứng dậy, chỗ vẫn còn ấm, anh lại ngồi ngay xuống, không sợ lây bệnh gì à?

Mạnh Tân Duy nhếch miệng:

- Chỗ của em chẳng phải cũng thế sao?

- Thân phận của em nhỏ bé, những vi khuẩn kia đâu thể tổn thương đến em, vừa thấy em chúng đã tự giác bỏ chạy rồi.

Cô quên rằng cô vừa “bệnh nặng mới khỏi”.

- Kiểu người mà bệnh thích trú ngụ như em còn có thể vỗ ngực tự xưng là không bao giờ mắc bệnh, đúng là ngược đời.

- Ngay cả suy nghĩ của mầm bệnh mà anh cũng biết được, đúng là nhân tài.

- Đây là em thể hiện rõ ràng thôi.

Cô oán hận nhìn Mạnh Tân Duy vài lần, lại cảm thấy không khí rất không trong sáng nhé.

Hàng năm ở các trường đại học, cao đẳng đều xảy ra vài vụ náo loạn, vì sinh viên không nhảy hồ thì nhảy lầu tự sát, cũng có người vì nghiện game mà chết. Khi họ vừa đến cổng trường đã nghe tin đồn vừa có người chết, xe cứu thương ầm ỹ phóng qua hai người, nghe nói nạn nhân được tìm thấy lúc 5h, bị chết đuối. Nhưng điểm kỳ lạ là mực nước trong hồ bơi cao 1.5m, trong khi chiều cao của nạn nhân là 1.8m.

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Nếu là em, khẳng định sẽ chết vì sợ, chứ không phải chết đuối.

Mạnh Tân Duy cau mày:

- Xảy ra chuyện ở hồ bơi, nhất định hồ bơi sẽ bị phong tỏa trong một thời gian dài.

- Thế thì tốt quá.

Mạnh Tân Duy cốc đầu cô một cái:

- Nếu anh mà là hiệu trưởng, rất có thể anh sẽ đập chết em đấy.

Bạch Nặc Ngôn cúi đầu phân bua:

- Em sai rồi, nhưng dù sao trường học cũng phải dựa trên nguyên tắc tự nguyện, không nên ép buộc sinh viên phải học những môn họ không thích chứ.

Mạnh Tân Duy suy nghĩ một chút:

- Hồi học đại học, em trốn môn bơi lội mấy lần thế?

- Một lần cũng không.

Về mặt cô rất hơn hờ:

- Em mời một bạn học trường kỳ ăn trưa, nên bạn ý sẽ học hộ em môn bơi này, còn thi hộ em luôn. Em rất thông minh đúng không, không cần phí lời khen em.

- Ủ. Chính xác, dùng quy tắc ngầm, mời người khác ăn uống để đổi lấy điểm môn thể dục, chắc chắn, người bình thường sao có thể nghĩ ra phương pháp này chứ?

Bạch Nặc Ngôn nhìn anh:

- Giả không biết đạo là được, cần yết kỳ xuất đến sao.

Ghét thế, cô cũng biết sử dụng quy tắc ngầm là không đúng, cô rất bức mình.

Họ đi dạo một lúc, mới nhận ra trường này rất rộng, trong trường có đến mấy sân vận động và thao trường.

- Rốt cục trường này rộng đến mức nào chứ?

- Rộng bằng nửa thành phố.

Bạch Nặc Ngôn hơi run:

- Là bao nhiêu?

Mạnh Tân Duy liếc mắt nhìn đôi giày cô đang đi:

- Đến khi gót giày em bị mài phẳng thì sẽ đi hết.

Không biết nói gì luôn.

Chẳng trách trong trường lại có rất nhiều các phương tiện giao thông công cộng, còn có vạch phân cách, cô chỉ cảm thấy sử dụng phương tiện giao thông công cộng đi lại trong trường thì hơi quá khích. Cứ thử tưởng tượng mà xem, đi học cũng lên xe, đi ăn cũng lên xe, thật là rắc rối mà.

Mặc dù suy nghĩ của cô đã bị Mạnh Tân Duy châm chọc.

Trong khuôn viên của trường đều có phòng giáo vụ, phòng học , phòng ngủ, căng- tin, siêu thị, chỉ là khu này cách xa khu kia, nên việc ăn cơm đi lại cũng không phải đi ô tô.

Cuối cùng Bạch Nặc Ngôn tổng kết:

- So với trường này, trường chúng ta kém xa.
- Đây là hai trường đại học sát nhập làm một mà.
- Sao anh biết rõ thế?
- Nghe nói thôi.
- Vậy sao em chưa bao giờ nghe thấy chuyện này?
- Vậy phải tự hỏi xem bình thường mỗi ngày nào em phải tiếp nhận loại thông tin nhảm nhí gì chứ.
- Em chỉ không biết rõ về trường này thôi, rõ ràng trường này cũng không nổi tiếng khắp cả nước mà.
- Đúng vậy, trừ Bắc Đại Thanh Hoa, trường nào em cũng không biết.

Cô mấp máy môi:

- Ai bảo trường này còn chưa đủ nổi tiếng, là do nó chưa đủ tốt nhé. Anh có thấy mấy thiên vương nổi danh không, em còn chưa thèm gặp đấy. Đây là vấn đề về bản lĩnh, năng lực, danh tiếng.
- Đây là do em kém hiểu biết.
- Anh nhường em một chút thì chết à?
- Nếu cứ để thế thì đầu óc em cứ mãi ngu dốt à, đó là hại em đấy.

Cô lờm anh mọi cái, cái lý thuyết này cô đã từng được nghe từ hồi học cao trung rồi, mỗi khi cô mượn vở chép bài tập, đối phương sẽ trả lời cô một câu :!Tớ không thể hại cậu”. Cô lại đặc biệt khấn cầu người đó cứ hại cô đấy, nhanh nhanh lại đây hại cô nào.

Dưới bóng cây có một đôi tình nhân đang ngồi tâm tình, đôi nam nữ này vô cùng nhiệt tình hôn môi.

Bạch Nặc Ngôn tự thấy cô chẳng phải người tử tế, nhưng dù sao cô vẫn kiên trì đi tiếp.

Lúc họ đi ngang qua, đôi tình nhân kia còn không thèm để ý đến hoàn cảnh xung quanh, Bạch Nặc Ngôn thấy bức mình, họ còn muốn người ta xấu hổ thay chắc.

Cùng suy nghĩ với cô còn có một sinh viên cưỡi moto, anh này vừa đi vừa nhìn, trong khi đôi kia vẫn tiếp tục hôn như không hề nhìn thấy.

Đột nhiên, ầm một tiếng, anh bạn đi moto ngã lăn trên mặt đất.

Đôi tình nhân kia chỉ liếc anh này một cái, sau đó lại tiếp tục hôn môi.

Bạch Nặc Ngôn không nói gì, chỉ khẽ lòi kéo ống tay áo Mạnh Tân Duy:

- Đó có phải là một cuộc tập huấn hôn trên quy mô lớn?
- Đó là tình cảm mãnh liệt đến mức bỏ qua tất cả.
- Sao anh có thể nói chuyện khiến em buồn nôn thế chứ?
- Đây là họ hoạn nạn có nhau chứ.
- Anh thắng rồi.

Cả một hành trình tham quan sân trường, ấn tượng duy nhất lưu lại trong đầu Bạch Nặc Ngôn là một đôi tình nhân ôm hôn thắm thiết, đầu óc cô quả nhiên không tốt đẹp nữa.

Còn có một chuyện khiến cô rất xấu hổ, khi cô và Mạnh Tân Duy đi về phía cổng trước của trường đại học, họ vốn định ra ngoài, nhưng sân trường rộng như mê cung với rất nhiều ngã ba khiến họ lạc đường. Họ đành vừa đi vừa hỏi đường, sau đó còn xem bản đồ, nhưng vẫn không hiểu lắm.

Mà buồn cười nhất là, cô và Mạnh Tân Duy đi rất lâu, lại quay về vị trí ban đầu.

Đến từ cửa sau, về từ cửa sau.

Hai chân cô đều đã mỏi nhừ, kết quả là đi trọn một vòng luân quần.

Cô bước ra từ cửa sau trường, trong đầu vẫn âm thầm căn nhắc Mạnh Tân Duy, đã không biết đường còn hại cô một đến vậy.

Mạnh Tân Duy trả lời cô:

- Em thông minh cơ mà, sao phải bắt một người tầm thường như anh chỉ đường chứ?
- Lỡ chân một bước thiên cổ hận. Em cũng đâu khiến anh dẫn đường đâu.

Sắc mặt Mạnh Tân Duy vẫn không thay đổi:

- Bạch Nặc Ngôn, chính em cũng nói không nên đi lại lung tung.
- Em nói lúc nào?
- Nếu như tai em không bị nghẽn ngang.
- A, chính tai anh có vấn đề ý.
- ...

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

- Em sợ độ cao lắm, anh đưa em lên cao như vậy, nhờ ngã xuống thì biết làm thế nào?
- Trong tình huống thông thường thì không bao giờ ngã xuống đâu.
- Em là người mang vận đen thiên phú đấy, những chuyện đen đui người khác không bao giờ gặp vẫn có thể xảy ra đối với em.
- Nhưng đây cũng đâu cao đến nỗi thế.
- Anh đâu có ở trên này nhảy xuống, nên đối với anh đương nhiên không cao rồi, nhưng em lại thấy rất cao.
- Chỗ này không cao đến nỗi thế đâu, nếu đứng chỗ thấp hơn nữa sẽ không thể đạt hiệu quả sân khấu.
- Em ngã từ trên này xuống dưới mới đạt hiệu quả sân khấu tốt nhất, đúng không? Anh đang nghĩ thế đúng không? Sao lòng dạ anh lại độc ác đến thế chứ?
- Bạch tiểu thư, em chỉ đứng trên đó một lúc thôi, sẽ không có chuyện gì không hay xảy ra đâu.
- Vận nhất em ngã xuống thì phải làm sao bây giờ? Người đau là em nhé?

Bạch Nặc Ngôn buồn bực.

Đương nhiên, nhân viên hậu đài kia lại càng bực tức hơn cô.

Mạnh Tân Duy lắc đầu, phát tay với nhân viên kia, tươi cười đi về phía Bạch Nặc Ngôn:

- Em thật biết cách cư xử đấy.
- Em vì an toàn của chính mình.

Cô thoáng nhìn lại phía giàn giáo.

- Thật rất cao mà, em sợ đến phát run, nếu ngã thẳng từ trên đó xuống thì sao, em phải biết quý trọng cái mạng nhỏ của em chứ.
- Em xem trong các chương trình biểu diễn của các ca sĩ khác, đều có một vài động tác khó tương đối mạo hiểm, giàn giáo cao 10 tầng thì đã là gì, thậm chí đôi khi còn nguy hiểm đến tính mạng cơ.
- Đây là tự thách thức với bản thân để thể hiện phong thái đối với người hâm mộ.

Bạch Nặc Ngôn thở dài:

- Em thích căn bản hơn.

Cô vừa cười vừa nói:

- Chẳng nhờ ai nhắc nhở, em đây vốn là người sợ chết. Em kể anh nghe nhé, mỗi khi em xem phim thấy các điệp viên bị tra tấn cũng quyết không tiết lộ bí mật quốc gia, lúc đó nếu là em, em sẽ lập tức khai ngay bí mật cho đối phương, miễn họ đừng hành hạ em là được.

Mạnh Tân Duy hít sâu thở dài:

- Sau khi em tiết lộ bí mật quốc gia, em vẫn sẽ bị trừ khử.
- Nhưng dù sao vẫn không bị tra khảo, chết cũng chết thoải mái hơn. Con người quan trọng nhất là không phụ bản thân, mà cũng chẳng phụ người. Con người ai chẳng phải chết, vậy sao phải cố gắng làm việc tốt. Anh nói thử xem, cái người tên Lôi Phong chết từ 8 trăm năm về trước, ai ai cũng đều ghi nhớ công ơn của ông ta. Nhưng mà ông ta biết được cái con khi, những điều đó với anh ta mà nói cũng đâu có ích lợi gì. Đối với bản thân em, không gì tốt bằng thực tế, những lời giả nhân giả nghĩa không phải mang đến cho em nghe đâu, em sợ sẽ làm ô uế sự thiêng liêng cao quý đó.

Mạnh Tân Duy chủ động ngăn cô:

- Đừng lạc đề nữa, hãy cân nhắc về chương trình biểu diễn đi.

Con người không cần đòi hỏi quá cao, ít nhất đó là quan điểm của Bạch Nặc Ngôn. Các ngôi sao thường sử dụng vũ điệu sôi động, nếu cô không thể nhảy như họ, người hâm mộ chắc chắn sẽ thất vọng. Đối với kiểu người như Bạch Nặc Ngôn, nói thẳng một câu, trong liveshow trực tiếp, nếu để cô khiêu vũ sẽ thành trò cười, nên đạo diễn và người xem cũng không yêu cầu cô làm việc này. Cô thích hát nhạc trữ tình, đặc biệt những ca khúc có tiết tấu chậm và buồn, không phù hợp với các chương trình liveshow trực tiếp. Mỗi khi cô cất tiếng hát, toàn bộ hội trường sẽ chìm trong một không gian yên tĩnh, nhưng ngay sau khi ca khúc kết thúc, không khí trong lễ đài lập tức bùng nổ.

Khi cô một mình đứng trên sân khấu được thiết kế rất cao, cô cảm thấy thật sự sợ hãi. Chẳng biết ai nghĩ ra trò này để chinh cô nữa. Mỗi khi sợ hãi, cô sẽ trở nên trầm mặc, nhưng trường hợp hiện nay không cho phép cô được im lặng, cô chỉ có thể tiếp tục hát.

Tại thời điểm này, sâu thẳm trong lòng cô chợt dâng trào một cảm giác tự tin vô cùng mãnh liệt, sân khấu này hoàn toàn thuộc về cô. Vì với mỗi động tác của cô sẽ khiến khán giả cuồng nhiệt la hét, vì mỗi lời nói của cô lập tức đủ để điều khiển toàn bộ không khí trong hội trường. Cảm giác này thật kỳ diệu, đây là nơi hoàn toàn thuộc về cô.

Đáng tiếc thời tiết hôm nay không tốt lắm, ngoài trời mưa to, những vẫn có rất nhiều fan hâm mộ vì không mua được vé vào hội trường nên đứng xếp hàng bên ngoài lắng nghe cô hát.

Sau khi kết thúc liveshow, Mạnh Tân Duy từng hỏi cô một vấn đề:

- Chứng kiến nhiều người đứng ngoài che ô nghe em hát, em có thấy áy náy chút nào không?

Bạch Nặc Ngôn trả lời:

- Em không biết. họ xếp hàng vì họ cảm thấy xứng đáng. Vừa được nghe nhạc lại không mất tiền, lại có thể thỏa mãn đam mê của họ, không phải quá tốt sao?

Trong mắt cô, những người ngoài kia, có bao nhiêu người luôn thật lòng yêu thích cô?

Họ có thể hâm mộ cô lúc này, nhưng nếu có một minh tinh khác mới nổi, họ vẫn sẽ lập tức hâm mộ cô ta, chẳng qua họ chỉ đang cố gắng thỏa mãn cuộc sống buồn chán của chính mình, và cô lại là người lấp đầy những trống vắng đó.

Giống như họ đưa cô tiền, cô trả lại cho họ tinh thần. Giữa giá trị tinh thần và vật chất, không ai có thể khẳng định ai giàu hơn ai, nói cách khác chỉ có kẻ điên mới nói vật chất có trước tinh thần.

Liveshow diễn ra rất thành công trong khi cảm giác của Bạch Nặc Ngôn cũng không quá thành tựu, nhưng cổ họng cô hơi đau.

Bữa tiệc liên hoan hôm đó, cô ăn mặc và trang điểm rất đậm, như đang hận không thể khắc sâu trong đầu tất cả mọi người ở đây ghi nhớ dáng vẻ của cô

sau khi hóa trang, để bất cứ ai cũng không thể nhận ra cô nếu không trang điểm.

Trên đường đến bữa tiệc, cô trực tiếp bỏ trốn, cô không thích cách bàn giao hoàn thành nhiệm vụ thông thường.

Cảm giác khi ấy rất vui vẻ, giống như hồi học tiểu học, cô vẫn hay trốn học, rõ ràng cô luôn muốn làm trò giỏi, nhưng vẫn trốn học như thường.

Cô tháo trang sức ra, cùng Mạnh Tân Duy chạy như điên trên đường, cô bỗng nhớ đến cuộc thi chạy marathon 2000m hồi sơ trung, đã từ rất lâu cô chưa chạy lại như vậy.

- Chúng ta đến một bar nào đó đi.

Cô thở hồng hộc.

Ngày mai anh nhất định sẽ về rồi, cô còn phải ở đây một vài ngày nữa mới đi.

Anh gạt đầu, hơi thở nhẹ.

Trong con người Bạch Nặc Ngôn có rất nhiều hệ số không an phận, cô thích làm gì sẽ làm thế. Hoặc có Mạnh Tân Duy bên cạnh, cô càng chẳng biết sợ gì hết.

Cô vào một bar ngay đối diện.

- Rượu, cho loại cao cấp nhất.

So với rượu, cô lại càng thích vẻ đẹp của rượu khi được pha chế với nhau.

Mạnh Tân Duy ngồi bên cạnh cô, anh nói với người pha chế:

- Cho loại rượu nhẹ nhất.

Người pha chế cười với họ, giống như vô số đôi tình nhân anh đã phục vụ, cô gái luôn thích thử sức với những cảm giác mới mẻ, còn người bạn trai sẽ rất chiều chuộng và quan tâm ngăn họ lại.

Rất nhanh sau đó, một ly rượu được đưa đến.

Bạch Nặc Ngôn ngắm nhìn chất lỏng trong suốt, tinh khiết, tuyệt đẹp, màu xanh biếc óng ánh đang phát sáng trong ly.

Mạnh Tân Duy quan sát ly rượu của mình, tửu lượng của anh cũng khá, anh không quá bận tâm về điều này.

- Trong lòng em có chuyện gì à?

Uống hết một ly, Mạnh Tân Duy mở miệng hỏi.

- Sao anh biết?

Cô thích đáp lại những vấn đề như vậy theo kiểu này, không trả lời một cách cụ thể, cũng không chuyển chủ đề.

- Vì sao em muốn đến những chỗ như thế này?

- Vì sao anh tình nguyện đi cùng em đến đây?

Mạnh Tân Duy lại uống tiếp một ly, không trả lời.

Bạch Nặc Ngôn vẫn ngồi trên ghế của cô, chân đá đá:

- Nhìn đi, anh không muốn trả lời, hoặc không thể nói ra câu trả lời.

Mạnh Tân Duy liếc nhìn cô:

- Vì anh không muốn để em đi một mình đến những nơi như thế này.

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Thật ra, nếu anh không đồng ý giúp em, một mình em cũng sẽ không đến những nơi như thế này.

Ánh mắt cô sáng rực rỡ, tay khoát khoát trên ly rượu, không biết cô đang nghĩ đến chuyện gì.

Thôi xong, anh hình như đã trở thành tông phạm.

- Nhưng nếu anh không đi cùng em, trong lòng em hẳn sẽ tủi thân, cảm thấy chuyện nhỏ như vậy mà anh cũng không ở bên em.

Ánh mắt cô càng lấp lánh, như để khẳng định đó là sự thật, cô rất ích kỷ, nếu ai đó từ chối cô, cô sẽ cảm thấy tủi thân, mặc dù rõ ràng đối phương không có trách nhiệm phải thực hiện yêu cầu của cô.

- Đó là vì em coi anh là bạn, bạn bè mà không sẵn sàng hi sinh vì em, em đương nhiên sẽ thấy tủi thân.

Cô nói một cách rất thân nhiên.

Mạnh Tân Duy lại uống hết một ly nữa.

Cái định nghĩa trong lời nói của cô, khiến anh một hơi uống cạn ly rượu.

Trong bar có rất nhiều loại người, rất khó để phân biệt. Nhiều nữ sinh trang điểm rất gợi cảm, không biết ở đây họ tìm thấy loại cảm giác thành tựu gì. Cũng có nhiều cô gái trông khá hiền lành xinh đẹp, ngày thường luôn biểu hiện rất khuôn phép, chẳng hiểu tại sao lại ngồi đây phát tiết. Bạch Nặc Ngôn đoán hầu hết những cô gái này đều đã đi làm, luôn duy trì hai nhân cách khác nhau giữa ban ngày và ban đêm, nhưng lý trí vẫn cho họ biết, họ đang làm gì.

Ở những nơi có nam có nữ, tất sẽ có chuyện mờ ám.

Ở những nơi như vậy, rất dễ gặp những chuyện không hay xảy ra.

Bạch Nặc Ngôn trông thấy một nữ sinh đang bị một người đàn ông lôi kéo đứng cách họ không xa. Cô nữ sinh này ăn vận rất gợi cảm, nhưng thái độ rất nóng nảy.

Không ai quan tâm đến chuyện đang diễn ra.

Những chuyện không phải của họ, ai sẽ để ý chứ.

Cảnh này, nếu như là một người ngoài cuộc, sẽ lạnh lùng vô cùng.

Thật vậy, nếu là người, người sẽ đứng dậy cứu cô gái kia ư?

Trong một hoàn cảnh như thế này.

Bạch Nặc Ngôn uống một hơi cạn ly rượu, trên mặt cô hơi choáng váng, sau đó cười với Mạnh Tân Duy:

- Hôm nay anh đóng vai bạn trai em nhé được không?

Trong nháy mắt, cơ thể Mạnh Tân Duy chợt cứng ngắc, tựa như anh không hiểu cô vừa nói điều gì.

Cô lại nở nụ cười:

- Đợi lát nữa, anh thu dọn giúp em đồng đàn ông rác rưởi kia.

Mặc dù, tên kia dường như đi cùng vài đồng bọn khác.

Sau âm thanh đó, Mạnh Tân Duy vẫn không hiểu cô muốn làm gì, cô đã bỏ đi được vài mét.

Cô đến trước mặt người đàn ông kia, vờ như say rượu ngã xuống, người đàn ông kia theo bản năng liền giơ tay lên đỡ lấy cơ thể Bạch Nặc Ngôn. Bạch Nặc Ngôn xoa xoa trán.

- Ui da, cảm ơn anh nhé...

Nói xong cô đứng thẳng dậy.

Tên kia nhìn cô vài lần, mắt hắn dường như phát sáng, lập tức hắn lựa chọn buông tha cho cô nữ sinh kia.

Cô gái kia vừa được buông tay, vội chạy mất dép, cứ như sau lưng có ma đuổi.

Tên kia giữ tay Bạch Nặc Ngôn lại, không để cô đi.

Đôi mắt Bạch Nặc Ngôn giăng đầy sương mù:

- Anh kia... thả em ra đi.

Hắn Bạch Nặc Ngôn không nhớ Trình Nghi Triết từng nhận xét, tiếng kêu của cô rất hút hồn, mà cô nhất định đã quên một cô bạn cùng lớp từ thời trung

học nghe thấy cô hét, từng vồ vai và nói : “Làm sao ông chồng tương lai của bạn có thể chịu đựng nổi bạn chứ.”

Lời người phía trước Bạch Nặc Ngôn không nhớ nổi, lời người phía sau là do lúc đó Bạch Nặc Ngôn ngây thơ không hiểu nổi ẩn ý của người ta.

Giọng cô rất yếu ớt, tên kia thấy mặt cô đỏ bừng, lại càng cao hứng:

- Đến đây với anh nào. Đừng đi chứ, chúng ta cùng chơi vui vẻ không được sao.

Bạch Nặc Ngôn cố nhịn không nôn tại chỗ:

- Em rất muốn ở đây chơi với anh.

Tên kia lại càng hăng.

Trong lòng Bạch Nặc Ngôn cười thầm, nhưng cô lại khề thờ dài.

- Nhưng bạn trai em đang ngồi kia, anh ấy không cho đâu.

- Em sợ gì chứ, có anh ở đây.

Bạch Nặc Ngôn sắp lặn ra cười.

- Vậy anh ra mà nói với bạn trai em ấy.

- Đi đi đi, hần không đồng ý, anh có bản lĩnh bắt hần đồng ý.

Nói xong hần giờ quả đấm lên thể hiện.

Nhưng quả đấm kia vừa giờ lên, đã bị ai đó nắm lấy.

- Có gì cần nói với tôi à?

Bạch Nặc Ngôn vốn chỉ muốn đùa một chút, cô không ngờ Bạch Nặc Ngôn lại hòa theo cô đến mức này. Khuôn mặt anh không hề hung dữ, nhưng không giận mà uy. Hình như cô chưa từng chứng kiến thái độ này của anh trước đây.

Mạnh Tân Duy càng tăng sức.

- Sao bây giờ không nói gì hết?

Khuôn mặt tên kia trở nên đau đớn:

- Bạn gái anh.

- Bạn gái của tôi làm sao?

Giọng nói của Mạnh Tân Duy lại càng bình thản, càng khiến đối phương thêm khiếp sợ.

Một tên gần đó thấy vậy, tung một cú đấm về phía Mạnh Tân Duy. Anh kéo tên đứng trước về phía đó, lập tức quả đấm nhằm thẳng giữa mặt tên kia.

Mạnh Tân Duy sẵn tay áo đáp trả, khinh thường nhìn lại hai tên kia, anh bắt đầu động thủ, hai bên đánh nhau kịch liệt, thỉnh thoảng tiếng lỵ vỡ vang lên.

Đám người đứng xung quanh ai làm việc người nấy lúc nấy đều quay lại, tranh nhau nhảy vào trợ uy.

Động tác của Mạnh Tân Duy rất oai phong, nhìn qua đã thấy chuyên nghiệp, không ít cô gái xinh đẹp trầm trồ hâm mộ phong thái của anh.

Mạnh Tân Duy rất ít khi bị đánh trúng. Cô vốn cho rằng anh luôn luôn giữ phong độ lịch lãm, nên sẽ chỉ nói vài câu đạo lý, cô không ngờ anh sẽ gây loạn đến như thế này.

Cuối cùng hai tên kia ngã lộn trên mặt đất. Mạnh Tân Duy sửa lại áo khoác, nhìn đầy thách thức:

- Bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm tôi, nếu như có thể tìm được.

Anh ném một xấp tiền lên quầy thanh toán, rồi kéo Bạch Nặc Ngôn ra khỏi bar.

Sau một mà vô cùng gay cấn, nửa ngày sau cô vẫn chưa thể hồi phục tinh thần, nên cứ để anh nắm tay cô lủi đi.

- Sao anh phải trực tiếp đánh nhau chứ?

Cô còn nghĩ anh sẽ không phối hợp với cô cơ.

Anh mân mê khóe miệng, nhưng không nói gì.

Giọng cô chậm lại:

- Có phải anh đang dạy em một bài học không? Về sau không được làm những chuyện nguy hiểm thế này? Thật ra nếu không có anh ở đây, em tuyệt đối không dám đi ra gây sự.

Anh vẫn chưa mở miệng.

Cô lại càng sốt ruột:

- Có phải anh bị thương ở đâu không?

Lần này anh kịp phản ứng, cười cười:

- Không, em đừng lo, anh chỉ luyện tập một chút thôi mà, lâu không tập luyện, cả người đờ đẫn rồi.

Khuôn mặt anh nhu hòa, giọng nói êm dịu, cô mới thấy yên tâm:

- Em còn nhớ em vừa nói gì không?

- Gì cơ?

Cô thấy hơi lạ:

- Anh rất đẹp trai.

Cô lắc đầu:

- Anh nghĩ em nhìn bọ à? Được rồi, biểu hiện của anh vừa rồi cực đẹp trai, đặc biệt cool, siêu siêu cool.

Anh nhắm hai mắt lại, cùng lúc cô rút tay ra.

- Bạch Nặc Ngôn.

Cô dõi theo ánh mắt anh., ánh mắt anh rất nghiêm túc, cô không biết phải làm sao.

- Em có thể...

Anh nắm tay.

Cô lập tức giờ tay đầu hàng:

- Em về sau tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế này nữa, yên tâm đi, không cần yêu cầu em đâu. Thật ra, em rất biết điều, chỉ là không ai nhận ra thôi.

Tay anh từ từ nhả ra.

Anh muốn nói, vừa rồi có thể không giả vờ không?

Hôm nay anh đóng vai bạn tra em nhé.

Có thể không cần đóng vai không?

Đèn đường chiếu bóng anh trải dài trên mặt đất, cùng con người đang im lặng không nói dần dần hòa cùng một thể.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Bờ sông thành phố H là một thắng cảnh nổi tiếng, khi màn đêm buông xuống, rất nhiều khách thăm quan sẽ đến đây ăn barbeque, một số người tụ tập nhậu vài chai bia hay đánh bài. Những âm thanh ồn ã tuyên bố về một thành phố phồn hoa, từng hàng , từng hàng quán cóc được xếp rất chỉnh tề dọc hai bên bờ sông. Vô vàn những ngọn đèn neon phản chiếu xuống dòng sông, tỏa ánh sáng lung linh. Những chiếc xe tấp nập lao nhanh trên đường, đôi khi vang lên tiếng còi xe huyền ảo, khiến người ta không khỏi quay đầu lại nhìn. Một chiếc cầu bắc qua dòng sông được xây với vô số sợi dây thừng bắt chặt cố định hai bên thành cầu. Gió vi vu thổi, từng cơn mát lạnh.

Bạch Nặc Ngôn đứng ở lan can hóng gió.

Cô đang đắn đo, không biết có nên nhảy xuống hay không. Nước sông không trong vắt để có thể nhìn thấy đáy, đến gần mặt nước có thể ngửi thấy mùi kỳ lạ bốc lên, tanh lờm như mùi thức ăn mốc lâu ngày. Cô dầm lên những viên sỏi, từng bước từng bước rời xa bờ. Chỗ này đã không còn mùi tanh nữa, mặc dù sỏi găm vào chân rất đau, nhưng cô không bận tâm chút nào. Càng bước vào trong dòng nước, sóng vỗ vào làn da trong trẻo và lạnh lạnh, một cảm giác lạnh lẽo mê hoan.

Có vài đứa trẻ đang cãi nhau trên bờ, bố mẹ chúng đứng bên cạnh xem, lại có một vài học sinh, tụ tập thành từng tốp ba tốp năm rù rì trò chuyện. Xa xa có một bóng người đang cầm đèn chiếu xuống, chắc họ là những người đánh cá.

Đã rất nhiều lần, cô thích được ngồi yên lặng như vậy, để ngắm nhìn hoạt động của mọi người xung quanh, hoặc là làm vài trò nhảm nhí.

Sau khi lên bờ, cô phát hiện một chiếc xe bị sa lầy vào đá cuội, hết lần này đến lần khác lái xe đang cố gắng rờ ga phóng lên, nhưng không sao thoát được.

Không một ai có ý định đến giúp.

Cô nghe thấy tiếng cười của vài thanh niên gần đó, họ đang cười kẻ ngu ngốc lao xe xuống dưới này.

Bạch Nặc Ngôn đi đến con đường bên cạnh sông, đi gầy vào, từng bước từng bước đi đến ven đường.

Trước mặt có một chỗ thuê xe đạp, có không ít đôi tình nhân thuê xe không người lái, giống như trong các bộ phim thần tượng Đài Loan, chỉ khác là xe ở đây thường cũ. Cô ngắm nghía xem có nên đến đó, thực ra cô không biết lái xe, nhưng chủ quán rất nhiệt tình, thậm chí nhận dạy kèm miễn phí cho cô.

Bạch Nặc Ngôn cũng không ngờ khả năng giữ thăng bằng của mình kém đến vậy, hoặc nói cách khác là khả năng giữ an toàn của cô rất yếu, chỉ cần đối phương không giữ chặt phía sau, cô lập tức sẽ sợ hãi, mỗi khi sợ xe sẽ lao đảo lòng vòng trên mặt đường.

Sau vài lần tiếp diễn, cô chán không học nữa.

Chủ quán thờ dài không ngừng, học đi xe đạp thì không được sợ ngã.

Nhưng cô lúc nào cũng sợ đau, cô rất rất sợ đau.

Có lẽ nếu không còn gì để tiếc nuối, khi tất cả mọi chuyện đều sẽ phải trả giá đắt, thì cô cũng không muốn bản thân phải trả một cái giá cao đến vậy. Mặc dù hồi trẻ, cô cũng từng mơ mộng rất sến rằng, chỉ có mình cô và người cô yêu cùng trên một chiếc xe, lao từ trên đỉnh núi xuống. Dù sau này cô mới biết, lúc xe lao xuống sườn núi, lái xe sẽ nhất định phải nhấn phanh, khiến trọng tâm của xe dồn về phía trước, rất dễ gây tai nạn. Đúng là thực tế và tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Hai ngày nay cô đi đến rất nhiều nơi, dù xảy ra vài rắc rối nhưng cô hoàn toàn không bận tâm, những chuyện sau đó trôi qua khá suôn sẻ.

Cô ăn không ít món ngon, được ngắm nhìn không ít mỹ nhân trên đường, dạo chơi không ít khu thương mại, cô thấy rất mãn nguyện.

Sau khi du lịch chán chê, cô mới chậm chạp quay lại thành phố Bắc Xuyên.

Cô cũng mua rất nhiều quà lưu niệm, rồi lại đau lòng nhận ra, không biết nên tặng ai, vì vậy cô vứt một đồng chồng chất trong phòng.

Ngày đầu tiên về đến thành phố, Uông Đan ném cho một tin tức rung rợn như bom nổ.

Giới truyền thông đưa tin , Trình Nghi Triết bị tai nạn xe cộ.

Sự việc xảy ra như sau: Trình Nghi Triết và Giang Tang Du cùng đi quyên góp cho một trường tiểu học ở một vùng ngoại ô tương đối vắng vẻ, trên đường họ gặp một trận mưa lớn, đường lớn quá trơn, xe đâm vào một gốc cây cổ thụ bên sườn dốc, suýt bị lật tung. Nhưng giới truyền thông cũng không quên nhấn mạnh, lúc đó Trình Nghi Triết vì bảo vệ Giang Tang Du nên mới bị thương.

Sau khi nghe tin này, không ít dân mạng chế nhạo, Trình Nghi Triết đã đặt trọn tính mạng bản thân vào vụ này, nếu Giang Tang Du không gật đầu đồng ý, e rằng thiên lý khó dung.

Bạch Nặc Ngôn nhìn chằm chằm vào những dòng chữ trên báo rất lâu.

Sắc mặt Bạch Nặc Ngôn vẫn bình tĩnh, Uông Đan thấy bộ dạng lúc này của cô cười cười:

- Cô rất quan tâm đến tin tức của anh ta nhé, mỗi lần đều đọc rất lâu, hơn nữa luôn cũng xem đi xem lại rất nhiều lần.

Cô đặt tờ báo xuống:

- Thật không? Hình như cô rất tin tưởng mấy tin đồn như thế này.
- Cô thử đoán xem bao giờ họ sẽ kết hôn.

Lòng Bạch Nặc Ngôn chột rất căng thẳng.

- Sao cô biết họ sẽ kết hôn?

Uông Đàn vui cười hơn hờ:

- Cô không thấy hai người rất xứng đôi à? Hơn nữa, Trình Nghi Triết theo đuổi Giang Tang Du từ rất lâu rồi, ai tinh ý đều có thể nhận ra gần đây họ đã chuyển sang giai đoạn yêu đương. Hai nhà lại môn đăng hộ đối, tướng mạo cũng xứng lứa vừa đôi, họ kết hôn là chuyện hiển nhiên mà.

Bạch Nặc Ngôn không thể cười nổi nữa:

- Dù thế nào đi nữa, không chừng kiếp này họ không có duyên phận phu thê đâu.

Uông Đàn nhìn chằm chằm Bạch Nặc Ngôn trong chốc lát, sau đó đột nhiên cười đến run người:

- Cô ghen tị đấy à?

Bạch Nặc Ngôn liếc cô một vòng, không thèm nói câu nào.

Uông Đàn tự nhiên nói:

- Bởi vì anh Mạnh kia vứt cô ở thành phố H, khiến cô phải một mình đi du lịch ở đó, nên cô ghen ghét người ta yêu đương ân ái ư?
- Tôi không ghen tị, càng không ngưỡng mộ.

Cô trừng mắt nhìn Uông Đàn lần nữa, rất muốn nói một câu : tôi hận.

- Ái chà, cô đừng nóng nhé, đây là anh Mạnh phải về xử lý sự cố rất gấp ở công ty, đâu thể ngày ngày vui đùa với cô, vì rất nhiều lý do, ôi lý do vạn tuế.

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Cô cứ ngồi đây mà mơ tiếp đi.

Bạch Nặc Ngôn nằm trong phòng rất lâu, không sao ngủ được, lăn qua lộn lại vì nội dung trong bài báo vừa xem. Cái đồ Trình Nghi Triết vĩ đại nhà người, cô biết anh ta lâu đến thế, sao cô không nhận ra anh ta có tinh thần cứu người quên thân, không hề nao núng thế nhỉ.

Thế sao không vỡ đầu mà chết luôn đi?

Hay là tàn phế cũng tốt.

Cô ôm chăn lăn lộn một vòng, thậm tự mắng bản thân lòng dạ độc ác.

Cuối cùng, cô chỉ còn biết đi tắm rửa, thay một bộ quần áo tử tế, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Người ta coi cô như đồ chơi, cô lại coi người ta là bảo bối, nên người ta mới nói, cô rất thích bị coi thường.

Cô tự nói với bản thân, cô muốn đi cười nhạo cái bộ dạng bi ối trong bộ đồ bệnh nhân kia của Trình Nghi Triết .

Nhưng khi đến bệnh viện, sau khi nói ra cái tên Trình Nghi Triết, y tá nhìn cô bằng vẻ mặt e ngại xa cách:

- Xin lỗi cô, cô không được phép vào thăm. Bệnh nhân này không cho phép bất kỳ ai đến quấy rầy.

Bạch Nặc Ngôn đứng nấn nỉ ở đó thật lâu, nhưng y tá vẫn không hợp tác.

Cuối cùng, một hộ lý nói:

- Bệnh nhân đó đã thông báo, những người vớ vẩn bên ngoài đều không được phép quấy rầy, đó là vị khách đặc biệt của bệnh viện, có quyền đưa ra bất kỳ yêu cầu đặc biệt nào.

Bạch Nặc Ngôn đứng nguyên một chỗ, tầm mắt cô bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trong mắt mọi người, Bạch Nặc Ngôn cô chỉ là một kẻ nhàn rỗi vớ vẩn. Cô dựa vào đâu mà cho rằng bản thân đặc biệt chứ, cô vốn không quan trọng như trong tưởng tượng của mình.

Anh bị thương, cũng không hề cho cô gọi một cú điện thoại nào, cũng không hề thông báo bất kỳ tin tức nào về chuyện này.

Không đúng, anh căn bản không hề liên lạc cho cô.

Mà ruột gan cô nóng như lửa đốt, vội vội vàng vàng chạy đến đây, như một kẻ ngu ngốc, nhưng ngay cả tư cách được cách vào thăm cô cũng không có.

Vốn là , giữa họ, không hề tồn tại bất cứ một mối quan hệ nào.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, sau khi rời khỏi giường, họ còn lại điều gì?

- Cô sao vậy?

Người hộ lý thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, nên quan tâm hỏi thăm:

- Cô trông không ổn lắm.

Cô phát phát tay:

- Tôi không sao, chỉ là trong lòng có chuyện bức mình, sẽ bình tĩnh lại ngay thôi.

Người hộ lý gạt đầu, sau đó tò mò hỏi:

- Quan hệ giữa cô và vị khách đặc biệt đó như thế nào, vì sao cô muốn vào thăm anh ta?

- Bạn bè thôi, nghe nói anh ta bị thương, tiện đường tôi ghé qua thăm.

- Vậy à.

Cô hộ lý chột nghĩ:

- Cô thử gọi cho anh ta xem sao, chỉ cần anh ta đồng ý, chúng tôi sẽ đưa cô lên.

Bạch Nặc Ngôn cười cười:

- Tôi nghĩ, cũng không cần phải lên thăm anh ta nữa đâu.

Cô xoay người, vừa chuẩn bị rời đi, sau lưng có tiếng bước chân vội vàng đi tới.

Giang Tang Du đuổi theo cô:

- Đúng là chị mà, em còn sợ nhận nhầm cơ.

Bạch Nặc Ngôn âm thầm nhìn cặp lông giữ nhiệt trên tay Giang Tang Du, không một dấu vết quay sang hướng khác:

- Thật tình cờ.

Giang Tang Du sóng bước bên cạnh cô:

- Chị đến bệnh viện có việc gì thế?

- Thăm một người bạn thôi.

- Đã thăm chưa?

- Hồi y tá mới biết, người ta đã ra viện rồi.

Giang Tang Du không suy nghĩ nhiều:

- Lâu rồi không được gặp chị, nghe nói liveshow vừa rồi của chị được đánh giá rất cao, có rất nhiều bạn bè của em rất hâm mộ chị, muốn xin chữ ký của chị!

- Thật không?

Cô không muốn trả lời quá nhiều.

- Thật mà. Họ đều khen chị hát rất hay, vừa êm dịu vừa sâu sắc.

- Sao lại ở đây?

Bạch Nặc Ngôn vô tình hỏi.

Giang Tang Du hơi thẹn thùng:

- Chuyện đó, chúng em cùng đến thăm trường tiểu học xxx, kết quả là gặp một trận mưa to, xe trượt bánh, đâm vào một thân cây. Anh ấy vì bảo vệ em, nên bị thương.

Tay Bạch Nặc Ngôn túm chặt vạt áo mình.

- Trình Nghi Triết?

Gật nhẹ đầu.

- Đối xử rất tốt với em.

- Mọi người đều nói vậy. Trước kia em không có cảm giác lắm, thấy hơi nhanh, nhưng sau chuyện này em đã nhận ra, có rất nhiều chuyện xảy ra thật trùng hợp, không nhanh không chậm chút nào.

- Thương thế anh ta thế nào rồi?

Hiện tại cô chỉ quan tâm mỗi chuyện này.

- Vẫn tốt. Chỉ là gãy tay trái, đầu bị va chạm nhẹ, nhưng cũng không có chuyện gì đáng ngại.

Có chuyện đáng ngại mới tốt, không phải vừa hay khiến người ta tình nguyện lấy thân đền đáp hay sao.

Đúng là cao số thật, bị tai nạn nghiêm trọng đến thế mà chỉ bị bài vết thương bé tí.

- Thế em phải năng đến thăm nom chăm sóc anh ta nhiều vào, dù sao anh ta cũng vì em mà bị thương.

Bạch Nặc Ngôn mấp má, vô tình mở miệng.

Giang Tang Du nhú nhú mày:

- Đương nhiên rồi.

Câu trả lời đó, khiến lòng Bạch Nặc Ngôn vô cùng đau đớn.

Cái cảm giác này, rất khó chịu.

Rõ ràng cô luôn khiến Giang Tang Du không tin tưởng Trình Nghi Triết, cũng muốn Trình Nghi Triết hoài nghi tình cảm giữa hai người, cô hi vọng có thể kéo dài khoảng cách của họ. Chuyện đó chỉ là giống như trong tưởng tượng của cô, chỉ là một chút mưu mẹo tính toán nhỏ nhặt, không hề có bất kỳ dụng ý phá hoại nào. Vậy mà họ vẫn ở bên nhau, hơn nữa còn không ngừng ngày càng thân thiết.

Họ nhận được nhiều lời chúc phúc khen ngợi đến vậy, họ ở ngoài sáng, còn cô, hết lần này đến lần khác không bao giờ có thể bước ra ngoài ánh sáng.

Mà định nghĩa về cô, chính là kẻ phá hoại, chính là nhân vật bị người xem vô cùng căm ghét.

Dựa vào đâu mà điều hay ý đẹp đều dành cho người ta, dựa vào đâu mà cô chỉ có thể đứng ở vị trí này.

Cô không phục.

Cô liếc mắt nhìn Giang Tang Du, so với cô, cô ấy sống trong một gia đình hạnh phúc, một cuộc sống giàu sang nhung lụa, có được địa vị cao hơn cô, bất cứ thứ gì cô đều không thể so với cô ta, cho dù cô có ghen ghét như thế nào. Nhưng vì sao đến chuyện tình cảm cô cũng thua một người như cô ta chứ, cô không bằng cô ta ở điểm nào?

Dựa vào đâu vừa sinh ra cô đã nhất định phải thua Giang Tang Du, kể cả khi bản thân cô đã vô cùng nỗ lực, còn đối phương chẳng cần làm gì thì ông trời đã mang xuống đặt trước mặt cho cô ta.

Vì sao lại không thể công bằng với cô một chút, dù chỉ một chút chút thôi, có gì khó khăn đâu.

Hạnh phúc, từ trước đến nay, chưa bao giờ dành cho cô.

Cô hít thật sâu, thế nhưng trước mắt cô chỉ là một con đường mù mịt.

- Chị ơi.

Giang Tang Du kéo tay cô.

- Hôm nay về nhà ăn cơm được không?

Cả người Bạch Nặc Ngôn bỗng cứng lại, cô rút tay ra:

- Hôm nay bận rồi, xin lỗi nhé.

Thái độ đột ngột lạnh nhạt của cô, khiến Giang Tang Du hơi sững sốt, không kịp phản ứng, Bạch Nặc Ngôn đã đi xa.

Bạch Nặc Ngôn nặng nề thở dài: cô có biết, người hiện tôi không muốn thấy nhất lúc này, chính là cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Mỗi khi có chuyện buồn, Bạch Nặc Ngôn thường tự giam mình trong phòng, cầm bút vẽ lung tung trên giấy thành những bức tranh lộn xộn. Cô vẽ ngọc hết bức này đến bức khác, rồi ném chúng vào thùng rác. Về đến khi tay mỏi nhừ, cô lại lôi laptop ra vắn vò y như vậy. Cô đứng dậy, mở máy bật phim “Bút chì màu Tiểu Tân”, bộ phim hoạt hình này luôn giúp tâm trạng của cô trở nên nhẹ nhàng hơn. Ngày xưa, cô nghĩ bộ phim hoạt hình này sẽ chỉ ra vài tập, vì cô thấy các quảng cáo truyền thông cho bộ phim chỉ nhắc đến vài tập đầu, đến khi mở máy search cô mới phát hiện ra, số tập phim có thể dọa người đếm đứng tim. Hình như có ai đó từng nói với cô không cần phải lo xem sao cho hết, nhưng cô quên mất, dù sao tác giả cũng ngòm từ đời nào, cô sợ gì không theo dõi kịp diễn biến bộ phim. Thật dã man, sao có thể nói về tác giả nhà người ta như vậy chứ!

Được rồi, đúng là cô không từ tể, lại không chấp nhận sự thiếu từ tể của người khác, cô cho phép bản thân theo chủ nghĩa tự do, còn người khác phải theo chủ nghĩa Mac-Lenin mới được.

Khi đạt đến cảnh giới cao nhất của sự bức bối, cô sẽ không thèm để ý đến bất kỳ ai xung quanh, ngồi ở một chỗ không thèm nhúc nhích.

Cô cảm thấy bản thân sắp điên lên mất, mấy ngày nay cô tự dày ải bản thân trong cuộc sống người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ.

Cô muốn làm một việc gì đó, kích động sự nhiệt tình của bản thân, nhưng cô lại lười cử động, thật bức mình mà.

Cô đành ngủ một giấc thật ngon, để quên hết cả ngày lẫn đêm, mỗi ngày cô đều trôi qua trong mơ màng mộng mị, rồi sau đó cô lại đọc tiểu thuyết, xem vài bộ phim, cho quên đi ngày tháng. Kết quả là giữa ban ngày ban mặt, cô mở choàng đôi mắt, cô nhận ra tất cả xung quanh đều tăm tối, phải mất rất nhiều thời gian cô mới có thể thích ứng để hiểu rằng, đã là ban ngày. Không còn gì để nói, cô chạy đi kiểm tra hai mắt, thấy rõ không có vấn đề, không cận thị, nháy mắt tâm trạng cô liền trở nên vui vẻ.

Thượng Đế chỉ ưu ái cô duy nhất một điểm này, người ta mới đọc sách một chút, mà đã cận lòi cả ra, mà đôi mắt cô có đọc thế nào vẫn không bị ảnh hưởng. Thử tưởng tượng nhé, từ hồi sơ trung có người đã phải đeo kính, còn từ hồi đó cô đã có thể tích kiệm tiền, cho đến giờ, cô đã tích kiệm giúp mẹ không biết bao nhiêu tiền vì việc này, nghĩ đến đây, cô cảm thấy mình rất hữu dụng.

Cứ như vậy, cô đã u mê ngu ngốc cực kỳ lâu rồi...

Cuối cùng cô quyết định, cô phải khiến cuộc sống của cô trở nên tốt đẹp hơn, cô phải đứng dậy làm người một lần nữa. (cô đã nghĩ như vậy không biết bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng vút áo giáp thua trận lùi thui ra về)

Việc đầu tiên khi cô trở lại làm người, đó là tắm giặt...

Sau đó cô vực dậy tinh thần, xuống dưới phòng khách, gặp Uông Đan đang ngồi xem tivi. Thấy cô, Uông Đan vô cùng mừng rỡ:

- Cuối cùng cũng quyết định bước ra ngoài gặp ánh sáng mặt trời à?

Nói xong, cô mới nhận ra đã từ lâu mình luôn chui rúc trong bóng tối, giống như một loại sinh vật cõi âm.

Cô xoa xoa bụng mình:

- Tôi đói quá.

Rồi lại liếm liếm miệng, một bộ dạng vô cùng háu ăn.

Uông Đan thấy hình như mình càng ngày càng tử tế, nhanh chóng mang đồ ăn đến cho cô.

Bạch Nặc Ngôn có một thói quen tốt, chỉ cần không ở một mình, cô sẽ không bao giờ ăn uống nhồm nhoàm như hổ đói.

Rất cục cựa nhồi nhét chặt cái dạ dày rộng tuếch, cô thỏa mãn bằng một cái nấc trọn vẹn, sau đó nhìn Uông Đan:

- Cô không có người yêu à?
- Nghĩ gì mà hỏi thế? – Uông Đan nhìn cô vô cùng đề phòng.
- Tò mò thôi, ngày nào cũng ở đây canh chừng tôi, cũng chưa bao giờ thấy cô ra ngoài hẹn hò với ai, cô không có ý định lấy chồng à?

Hai người này được đặt sống cùng nhau thật khiến người ta... Uông Đan nhắm nghiền hai mắt.

- Tôi thấy người khác ngứa mắt.

Bạch Nặc Ngôn chum ra cái vẻ mặt kiêu “Tôi hiểu mà”:

- Cao không đến, thấp không thông.

Bầu môi, dù không cam tâm cô vẫn phải thừa nhận.

Bạch Nặc Ngôn ngồi cạnh Uông Đan, làm cho Uông Đan càng cảm thấy nặng nề, thấp thòm trong trạng thái “Cô muốn làm gì nữa đây”.

- Nếu là cô, cô có thể tận mắt đứng nhìn người đàn ông cô yêu ở bên người con gái khác không?

Uông Đan đánh giá Bạch Nặc Ngôn một lúc lâu, sau khi cảm thấy an toàn, cuối cùng mới mở miệng:

- Chủ đề này rất khó để đưa ra một câu trả lời hoàn hảo. Trước hết phải xem mối quan hệ của cô và người đàn ông đó là như thế nào, nếu đó là mối quan hệ trai gái thì khẳng định không thể nhìn anh ta và người con gái khác bên nhau. Nhưng nếu như giữa anh ta và cô chẳng có quan hệ gì, chỉ là tình cảm đơn phương thâm mến của riêng cô, vậy giữa anh ta và người kia là hoàn toàn tự do, cô không có quyền can thiệp.

Bạch Nặc Ngôn sờ sẫm, nghiêng người dựa vào ghế sofa, chân còn rất thoải mái gác lên bàn. Động tác này rất khiếm nhã, dù rất hiếm khi Bạch Nặc Ngôn vô tư với những cử chỉ như vậy, nhưng cũng không khiến ai hưởng ứng nổi.

Uông Đan không thể không thừa nhận, da Bạch Nặc Ngôn rất trắng, làn da mịn màng này khiến người khác phải ghen tị, nên cô ít khi phải trang điểm nhiều. Cô tự nhìn lại bản thân, so với cô ấy, cô xấu hổ muốn chết.

- Tôi khẳng định không thể.

Bạch Nặc Ngôn tuyên bố đáp án của mình.

- Đúng là, đứng nhìn họ bên nhau có cảm giác giống như đặc biệt SM ấy.

Uông Đan tròn mắt:

- Lối tư duy của cô có thể bình thường một chút được không?

Bạch Nặc Ngôn gật đầu:

- Tôi có thể khống chế tinh thần, nhưng cơ thể sẽ không nghe lời mà tự động đánh chết anh ta.

Điều kiện quan trọng nhất, đó là người đàn ông của cô.

Tổn thương về tinh thần, còn có thể cứu vãn, nhưng tổn thương trên cơ thể, đó chính là vết thương đã há miệng, không sao có thể xóa nhòa được.

Uông Đan có vẻ đã hiểu ra một chút:

- Cô và anh Mạnh kia cãi nhau đấy à?

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu.

- Tay họ Mạnh đó có bạn gái à?

Tiếp tục lắc đầu.

- Cha mẹ anh Mạnh kia bắt anh ta đi xem mắt?

Lí do này có vẻ thực tế nhất.

Bạch Nặc Ngôn đứng dậy:

- Cứ như cô thông minh lắm không bằng?

Cô cười cười:

- Sống chung với tôi đã lâu, ngay chỉ số thông minh cũng tăng lên gần bằng tôi, cứ cô gắng không ngừng phát triển đi nhé.

Uông Đoàn nhìn cô, muốn học máu.

Lúc ra đến cửa Bạch Nặc Ngôn do dự rất lâu. Cô đi một đôi guốc cao 10 phân, nhưng cảm giác khi mang rất dễ chịu, vì đi nhiều quá, nên lần nào cũng bị nghẹo chân, nhưng cũng chưa xảy ra bất kỳ chuyện gì nghiêm trọng, chỉ thừa hoảng sợ thiếu đau đớn một chút thôi.

Cô đang suy nghĩ một chút, có nên đổi một đôi giày khác hay không.

Khi đến Vân Thành, cô đã nghĩ đến vô số phương thức đối diện với anh, nhưng cuối cùng, cô vẫn lựa chọn trạng thái thoải mái thông thường.

Cô nghĩ, chỉ cần anh vẫn chưa kết hôn, bản thân cô vẫn còn hi vọng. Cô sẽ không, và cũng không bao giờ chấp nhận lui tới với một người đàn ông đã có gia đình, trong lòng cô, điểm này cô tự hiểu rất rõ ràng. Có những ranh giới cuối cùng, cô nhất định sẽ không bao giờ phạm phải.

Đã lâu như vậy, anh vẫn không liên lạc với cô.

Nhưng câu đầu tiên anh nói khi nhìn thấy cô là: “Sao em lại đến đây?”

Không phải là “Em đã đến”, mà là “Sao em lại đến đây?”

Câu trước có ý nghĩa trần thuật, câu sau mang ý nghĩa hoàn toàn không hoan nghênh.

Cô tự hận bản thân tại sao lại nhạy cảm đến thế, một hai từ nhỏ nhặt sao cô cũng để ý.

Có lẽ vì quá để tâm, nên cô càng làm những việc ngu xuẩn.

- Nghe nói anh vừa khỏi bệnh rất nguy hiểm?

Cô đến trước mặt anh.

Tay Trình Nghi Triết vẫn không ngừng gõ bàn phím, giống như đang muốn đuổi một thứ gì đó.

Cô thoáng nhìn những ký tự hiển thị trên màn hình, một từ một chữ cô cũng không hiểu.

Đã lâu không liên lạc, khi cô chủ động xuất hiện, thái độ của anh lại như vậy. Cô chạm vào cánh tay anh.

- Đang bận gì thế?

- Ra bên kia đi.

Không mang theo bất kỳ tình cảm nào.

Thời gian trước vì phải nằm viện, công việc dồn lại, nên mấy ngày nay anh bận rộn không ngừng, hơn nữa có một đề án rất quan trọng cần hoàn thành gấp, nên anh đương nhiên rất muốn đuổi người mà.

Cô thật sự cảm thấy thương tâm, thái độ này của anh khiến cô cảm thấy tủi thân.

Cô vươn tay ôm lấy anh, ghé bên tai anh thở một hơi nhẹ nhàng:

- Muộn thế này, vẫn phải làm việc ư?

Trên khuôn mặt Trình Nghi Triết xuất hiện một tia thiếu kiên nhẫn.

Bạch Nặc Ngôn nhìn anh hồi lâu, vẫn không thấy bất kỳ phản ứng nào, anh không trả lời câu hỏi của cô, cũng không thèm nhìn cô một cái, trong lòng cô bỗng nổi lên một ngọn lửa, sau đó cô làm một việc ngu xuẩn đến mức chính bản thân cô cũng không thể tin được.

Cô đưa tay, trực tiếp tắt máy tính của anh.

Sau đó, trong nháy mắt màn hình đen ngòm.

Anh và cô đồng thời nhìn chăm chăm vào màn hình đen ngòm đó.

Rất lâu sau, Bạch Nặc Ngôn mới cảm thấy sợ hãi, cô bắt đầu khản trương, cô đã làm chuyện gì thế này?

Sắc mặt Trình Nghi Triết vô cùng u ám, anh từ từ quay đầu, nhìn lại khuôn mặt cô.

Cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt nghiêm nghị đến vậy của anh, đôi mắt tối đen, chứa đầy cảm giác phỉ nhổ, ghét bỏ, cùng chán ngấy.

Cô từ từ cúi đầu, sau đó ngồi xổm xuống khóc rống lên.

Con giận dữ của Trình Nghi Triết vừa lan đến miệng, còn chưa kịp thốt ra, cô vẫn gào hơn, đã kịp gào khóc.

Từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà, như đang lên án sự nhẫn tâm của anh, khiến anh không thể nổi điên lên được.

Văn bản kia chỉ còn thiếu một chút anh đã có thể hoàn thành, chỉ cần tổng kết, kiểm tra lại một lần nữa, rồi đối chiếu với tài liệu, anh đã tốn rất nhiều thời gian, mà anh còn chưa kịp động tay động chân với cô.

Anh từ trên ghế anh đứng dậy, sửa lại áo một chút, đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Anh hít rất mạnh, nhanh chóng hút xong điếu thuốc.

Anh đi vài vòng quanh phòng, vẫn chưa hả giận, đi đến trước mặt cô, kéo cơ thể mềm mại của cô dậy:

- Em đang cố tình chọc tức anh đúng không?

Cô chỉ còn biết khóc, không nói một lời, tiếng khóc ngày một thảm thiết hơn.

Dáng vẻ cô rất đáng thương, khiến những lời trách mắng của anh không thể nói ra miệng, anh nhìn cô thật lâu.

- Em là đồ đàn bà chết tiệt.

Anh thật muốn bóp chết cô.

Cô cũng chỉ biết khóc.

- Em xin lỗi mà. Em sai rồi.

Còn biết sai cơ đấy.

- Em nhận lỗi so với phạm lỗi còn nhanh hơn.

Anh tự cười bản thân vẫn chưa giận quá hóa ngu, vẫn có thể nhận ra bản chất của cô.

Tay của cô nắm lấy quần áo anh.

- Đừng nổi nóng với em, em đảm bảo sẽ không có lần sau đâu.

Anh vẫn khoanh tay trước ngực.

- Đi ra ngoài.

Cô vẫn phụng phịu chưa chịu buông tay.

Anh giật tay cô ra, sau đó bế cô lên, đi thẳng vào phòng, trực tiếp ném thẳng cô xuống giường, sau đó bỏ ra ngoài, đóng cửa lại.

- Không được rời khỏi phòng này một bước.

Từ nhỏ anh đã mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) nếu công việc không được hoàn thành đúng kế hoạch, tâm trạng anh sẽ thấp thòm bất an.

(*) Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế: còn gọi tắt là OCD (Obsessive-Compulsive Disorder) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. OCD được Tổ chức Y tế Thế giới xếp vào nhóm 10 bệnh lý gây ra tàn phế nặng nề nhất trên toàn cầu. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Anh im lặng, mở máy tính, vì văn bản đó chưa kịp lưu, nên anh lại phải gõ lại tài liệu, dựa vào trí nhớ để viết sơ thảo, sau đó từ từ sửa chữa.

Bạch Nặc Ngôn như một đứa bé ngoan biết nghe lời, sau mỗi lần phạm lỗi, cô sẽ trở nên cực kỳ biết điều, nếu chưa được phép cô nhất định sẽ không ra ngoài.

Trong đêm đó, cô cảm thấy rất tủi thân, cô cứ khóc mãi, khóc mãi, rồi ngủ lúc nào không biết. Trình Nghi Triết cũng thức trắng đêm không ngủ cùng với cái máy vi tính...

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Đến tận bình minh, Trình Nghi Triết mới lên giường ngả lưng một lát, sau đó lập tức thức dậy. Ngay đó ngủ anh vẫn chưa kịp thay, hẳn anh không có ý định ngủ lâu. Cô sờ di động, mới phát hiện ra anh mới ngủ khoảng nửa tiếng. Khi cô nằm yên bất động trên giường, Trình Nghi Triết đã đóng cửa đi ra. Tiếng vang đó, khiến cô lập tức mở mắt. Không phải cô cố tình giả vờ ngủ, chỉ là cô không cách nào đối mặt với anh, thật xấu hổ.

Cô còn nhớ cô rất ít khi khóc như vậy trước mặt người khác, hồi bé đúng là cô cũng hay khóc nhè, mỗi khi nhớ lại những chuyện buồn nước mắt như ngọc không ngừng rơi xuống, nhưng đến khi trưởng thành, cô luôn chọn những nơi vắng vẻ để âm thầm khóc một mình.

Cô không hiểu tại sao bản thân lại khóc đến vậy, có lẽ đó chỉ là phát tiết, cũng có thể sợ anh thật sự tức giận. Hơn thế, thật sự đã từ rất lâu cô không khóc một trận tê tâm liệt phế đến vậy.

Cô cảm thấy thật sự đau lòng, việc đầu tiên cô làm khi rời giường không phải là đánh răng rửa mặt, mà là mở một máy vi tính khác ra, search một bộ phim truyền hình dài tập cô từng xem từ thời tiểu học. Điểm này Trình Nghi Triết nhận xét quả thật không sai, trên phương diện tâm lý cô trưởng thành khá sớm, hơn nữa còn là cái kiểu trưởng thành sớm đến mức hết thuốc chữa.

Cô nhận thấy bản thân thật yếu đuối, vì cô chưa kịp mở phim ra xem đã òa khóc.

Cô không hiểu sao bản thân có thể nhớ kỹ tên một bộ phim cũ đến như “Tái ngoại kỳ hiệp”. Trong trí nhớ của cô, vĩnh viễn nhớ rõ một cảnh phim, một tà áo hồng hồng, vắn trên đầu chiếc khăn hồng rực rỡ, đang giục ngựa vút bay trên thảo nguyên đại ngàn mênh mông, đẹp biết bao nhiêu, sắc sỡ biết bao nhiêu, mê hồn biết bao nhiêu. Thế nhưng, người đàn ông cô ấy yêu, lại lựa chọn một cô gái khác.

Bởi vậy, chỉ trong một đêm, mái tóc cô gái vắn khăn hồng trở thành bạc trắng, thế nên Bạch Nặc Ngôn vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận cô công chúa tranh cướp tình yêu trong phim đó, cho dù cô ấy đó có xinh đẹp, đoan trang, lương thiện đến mức nào. Bạch Nặc Ngôn vô cùng căm ghét cô công chúa, thậm chí cho đến tận bây giờ vẫn không hề suy chuyển.

Mạnh mẽ – cũng là một trong số những sai lầm của phụ nữ, vì đàn ông luôn chỉ thích bảo vệ những cô gái nhu nhược, nên bỏ qua những cô gái mạnh mẽ bên cạnh. Người con gái vì anh ta mà trở nên mạnh mẽ hơn, anh ta sẽ coi đó là một lý do cực tốt để có thể vứt bỏ, đặt một cô gái khác không hiểu hai chữ mạnh mẽ là gì ngự trị trong trái tim.

Tâm hồn của Bạch Nặc Ngôn luôn rất đen tối, nếu cô là cô gái vắn khăn hồng đó, cô nhất định sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết, thậm chí cho dù cuối cùng kết thúc của bọn họ là phải đồng quy vu tận. Cái ý nghĩ này cũng thật đáng sợ, thế nên cô lại càng tự khinh bỉ bản thân hơn, cho dù sự xúc động đó chỉ trong nháy mắt.

Cô thích người con gái vắn khăn hồng, thậm chí có thể nói là yêu, nếu ai đó nói với cô là thích vị công chúa đó, thì cô sẽ không hề do dự mà tuyệt giao ngay lập tức với kẻ đó.

Cô đúng là chẳng có điểm nào tốt đẹp, tự nhiên lại trở nên mít ướt như vậy. Cô cũng chẳng có chút dũng khí nào, ngay cả nội dung bộ phim cũng không dám xem lại, cô sợ hãi cái loại cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế đó.

Bởi vì biết trước kết quả, bởi vì nhìn rõ quá trình, nên không dám chạm đến.

Cô nhanh chóng lục tìm vài các bộ phim điện ảnh cũ khác, điều kiện tối quan trọng là cô chưa bao giờ xem, cô vừa xem vừa khóc, rồi lại vừa khóc vừa xem, như một bệnh nhân tâm thần.

Trình Nghi Triết về nhà lúc nào cô cũng không biết, thậm chí cô còn không nhận ra trời tối từ bao giờ.

Khi cô phát hiện có một hơi thở nhẹ nhàng đang tiến gần, cô hoảng sợ hết hồn, nhìn về phía anh ta, trên khuôn mặt cô còn vương lại một tầng lệ mỏng.

Sắc mặt Trình Nghi Triết đen lại, không biết có phải bộ dạng chật vật của cô ảnh hưởng đến cảm quan của anh ta hay không, anh chán ghét vút hình ảnh của cô vào một góc, tầm mắt anh dừng lại bộ phim truyền hình cô đang xem.

Gần đây bộ phim này đang rất hot, là thể loại nửa thần tượng, nửa đô thị, nhận được đánh giá vô cùng tốt từ phía người xem. Điểm quan trọng nhất ở đây là bộ phim có một cái tên ẩn chứa rất nhiều ý tứ - “Nhớ về kỷ niệm mùa ấy”. Dựa trên bộ tiểu thuyết cùng tên, nghe nói tác giả của bộ tiểu thuyết đó đã yêu cầu nhất định phải giữ lại tên gốc của bộ tiểu thuyết, vì đó là do tên nam chính và nữ chính ghép thành.

Bạch Nặc Ngôn ngắm anh thật lâu, rồi mới cảm lấy cái khăn mặt cách đó không xa lau lau cái mặt, cô không muốn cứ suốt ngày mắt hết thể diện trước mặt anh ta như thế.

Đôi mắt vẫn hơi sưng, mà nước mắt như nhựa cao su khô lại vẫn dính dáp trên khuôn mặt cô, cũng thật buồn cười, tự nhiên lúc đó cô cảm thấy rất đau, dù cảm giác đau đó không phải quá mức kịch liệt, cô cũng chỉ có thể nở một nụ cười:

- Thái nhiều nước mắt có thể giúp bài tiết độc tố trong cơ thể.

Rất lâu sau Trình Nghi Triết mới quay đầu nhìn lại khuôn mặt cô, dường như lúc đó anh mới nhận ra, cô đang nói chuyện với anh.

Anh không trả lời cô, cô lại lung túng lái sang chuyện khác:

- Anh thấy bộ phim này có hay không?

Trình Nghi Triết vẫn đứng nguyên chỗ đó, hai tay vẫn dút trong túi quần, khiến cho dáng đứng của anh càng thêm thẳng tắp.

Anh hơi nhếch môi, nghĩ cách làm sao để không phải nói thêm bất cứ một câu nào.

Cô liếm môi, cô biết lúc này bản thân chẳng còn chút thể diện nào, nhưng cô dứt khoát không thêm đề ý đến chuyện đó. Một lát sau, rốt cuộc cô đành thu chân đang duỗi trên bàn lại.

Anh lúc này mới mở miệng:

- Em thật sự coi đây là nhà mình đây à?

Trong giọng nói đó không hề có một tia vui vẻ.

Như vậy anh khó chịu không phải chỉ vì tư thái của cô, mà còn vì cô đã phạm một loạt các lỗi khác, hoặc là đang cảnh báo cô đã vượt qua ranh giới cuối cùng, ví dụ như muốn đến thì đến, quá mức tùy tâm sở dục.

Anh không hài lòng với tình hình hiện nay, có vẻ rất nhiều thứ cần được sửa lại.

Bạch Nặc Ngôn không mở miệng, chỉ ngoan ngoãn thu chân lại đặt xuống dưới bàn trà. Họ đều im lặng, bởi vậy âm thanh phát ra từ bộ phim trở nên rất ồn ào.

Bộ phim kể về câu chuyện tình yêu của Đàm Nhiệm Tư và người đàn ông điên cuồng theo đuổi cô tên là Quý Bách Hiên. Đàm Nhiệm Tư vô cùng xinh đẹp còn Quý Bách Hiên vô cùng cao sang, khí phách, giữa hai người không hề có sự chênh lệch nào. Có lẽ Bạch Nặc Ngôn không dám xem đến kết thúc bộ phim, vì tình yêu giữa họ thật đẹp, đẹp như một cái bẫy, cô thà chỉ dừng lại ở đây, vì cô đoán tiếp theo sẽ có một màn ân oán vô cùng đau khổ, vì nguyên nhân rất đơn giản, Quý Bách Hiên có rất nhiều người theo đuổi. Nhất là sau khi Quý Bách Hiên đưa Đàm Nhiệm Tư về phòng ngủ, một nữ sinh đứng trước cửa phòng thì thầm: “Đàn bà đều ngu xuẩn”

Đương nhiên, Đàm Nhiệm Tư không phải cái đèn càn đầu, cô từng muốn trở thành một nữ tỷ phú của ngài Berlin.

Vì câu chuyện tình này Bạch Nặc Ngôn lại rơi nước mắt, cô khóc vì Berlin. Sau khi Đàm Nhiệm Tư chia tay với Quý Bách Hiên, tâm trạng của cô ấy trở nên vô cùng tồi tệ, cùng lúc diễn ra lễ đính hôn giữa Đàm Nhiệm Tư Đình và Berlin, Đàm Nhiệm Tư muốn gây ra một vụ scandal gì đó.

Đàm Nhiệm Tư đưa Berlin vào phòng ngủ, người đàn ông đó chính là người mà cô từng thầm thương trộm nhớ khi còn bé, hơn nữa đã là anh vợ của cô, nhưng hôm nay cô muốn gây chuyện. Berlin đã say đến mức không biết trời đất, nên vốn không thể phát sinh bất cứ chuyện gì.

Đàm Nhiệm Tư nói:

- Tôi chưa từng hối hận vì đã yêu một người đàn ông như Berlin, dù anh ấy chưa từng yêu tôi, dù trong lòng anh, tôi chỉ là một người con gái không hề tốt đẹp, vô cùng xảo trá, nhưng tôi không hề hối hận vì đã dâng trọn cả tuổi thanh xuân cho người đàn ông này.

Đơn giản vì khi cô đỡ Berlin đã say vào phòng, Berlin đẩy cô ra.

- Cô không phải cô ấy, trên người cô không có hương thơm của cô ấy.

Vào giây phút đó, Đàm Nhiệm Tư đã khóc, vì người đàn ông đó cho đến tận lúc say vẫn có thể nhận ra người con gái này không phải người anh ta yêu. Berlin đối với Đàm Nhiệm Tư như vậy, cô còn có thể làm gì, cô chỉ có thể cười, cô cười chính bản thân cô đã từ bỏ, vì cô hiểu, dù Berlin không đẩy cô ra, giữa cô và anh cũng không thể phát sinh bất cứ chuyện gì. Cô chỉ muốn người đàn ông đứng ngoài cửa kia ăn chút dấm chua, thuận tiện dạy dỗ anh ta một chút.

Cảnh này, khiến Bạch Nặc Ngôn cũng bật khóc.

Một người đàn ông tận lúc say rượu vẫn có thể làm vậy, tại sao còn phải sợ anh ta gây ra chuyện có lỗi với cô.

Nếu cô là Đàm Nhiệm Tư, cô xác định chắc chắn là sẽ buông tha cho người đàn ông này, đơn giản vì cô không bao giờ có thể chiếm được trái tim của anh ta.

Cô đưa mắt lại nhìn Trình Nghi Triết, người đàn ông này cũng như vậy sao? Nếu anh ta có thể vì Giang Tang Du mà làm như vậy, Bạch Nặc Ngôn cô tuyệt đối cả đời này sẽ không bao giờ xuất hiện bên cạnh anh ta nữa.

Nếu đã không phải là một người đàn ông chung tình như thế, thì cũng đừng đứng đó chứng ra cái bộ dạng khinh thường tâm ý của cô.

Cô yên lặng tắt TV. Cô đã nói là có thể đoán trước kết thúc của Đàm Nhiệm Tư và Quý Bách Hiền, nên cô không còn hứng thú muốn xem diễn biến quá trình của bọn họ nữa.

Cô khẽ cắn răng, nhìn anh, nhẹ nhàng cười, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa họ.

- Việc công ty xong rồi à?

Cô nhướn mày hỏi.

Tâm tình cô hay thay đổi, đề tài cũng liên tục thay đổi, cứ như vector luôn đảo chiều, Trình Nghi Triết chỉ kín đáo nhìn cô.

Cả ngày hôm nay cô chưa có một hạt cơm bỏ vào bụng, vậy mà cô chẳng hề thấy đói.

Giăng co một lúc, anh mới từ từ mở miệng:

- Số lần em không mời mà tới càng ngày càng nhiều đấy.

Cô đột ngột nhìn về phía anh, vờ như đang giặt mình:

- Anh vô cùng ngạc nhiên sung sướng đúng không?

Anh tiến về phía trước, về cảm cô:

- Kính hải!

Cô quàng tay lên cổ anh anh, dùng lực kéo mạnh anh ngồi xuống ghế sofa., sau đó cô nghiêng người, ngồi an vị lên đùi anh.

Tay cô cõ ba nút áo sơ mi của anh, cô nhẹ nhàng đưa tay tiến vào trong áo, không ngừng di chuyển.

Trình Nghi Triết cũng không ngăn cô, chỉ quan sát khuôn mặt cô.

Đôi mắt vẫn sưng đỏ, khóe mắt phía dưới hơi thâm quầng, trông rất khủng khiếp, có vẻ cô đã khóc rất lâu, rồi hết lần này đến lần khác mắt ngủ.

Anh không dám chắc chắn về tâm trạng của cô lúc này, vì tay cô đã di chuyển đến khu vực cấm.

Trước đây rất lâu, cụ thể là lâu như thế nào, anh cũng không nhớ rõ, họ cũng nhau ra ngoài, trên xe, cô yêu cầu anh nhất định phải liên tục nói chuyện với cô, bởi vì cô cần phải chuyển sự chú ý vào một chuyện gì đó, nếu không cô nhất định sẽ say xe. Lúc đó anh không quan tâm đến cô, kết quả là cô nôn ra một đồng. Cô còn giải thích, những khi thời tiết khó chịu, nếu phải đi ô tô, cô nhất định sẽ say xe.

Một người kỳ quặc – anh luôn cho rằng cô là người như vậy.

Quần anh bị cô kéo tới mức rộng lưng thùng, khóe miệng cô vẫn duy trì nụ cười mỉm.

Anh vẫn bất động, vẫn nhìn cô nghịch, về mặt anh duy trì sự thần nhiên.

Điều này khiến anh nhớ lại những chuyện rất xa xôi, lần đầu tiên giữa anh và cô rất đáng hiếu kỳ, không hẳn là chống cự, nhưng cũng không che giấu sự chán ghét trong lòng cô. Cô nhất định rất chán ghét, bởi vì cô nhất định không chịu nhìn, đừng nói đến sờ soạng. Tâm lý của con người luôn duy trì sự phản nghịch, biểu hiện của cô càng như vậy, anh lại càng muốn được cõ hết quần áo của cô.

Hiện thực quả nhiên thật kỳ diệu, có thể biến một người vô cùng chán ghét trở nên rất thần nhiên.

Anh ôm eo cô, nghiêng người đè cô xuống dưới thân.

Lần này cũng không quá kịch liệt, vì anh không quá thèm muốn, chỉ muốn kết thúc cho nhanh, đến lúc lên đỉnh, thậm chí anh còn có ý nghĩ “Lại nữa rồi”. Cô dường như cũng lười phối hợp, luôn giữ thái độ anh-muốn-làm-gi-thì-làm. Lần nào cô khơi mào cũng vậy, luôn bắt người ta phải tự sinh tự diệt. Nên anh một mực chiếm giữ môi cô, bắt cô phải trả giá thật đắt.

Sau khi đau đớn, cô cũng nhận ra không ít điều mới lạ, ít nhất cô cũng biết làm thế nào để anh cảm thấy hứng.

Nhưng lần này họ làm rất nhanh, cô cũng không trực tiếp đi thẳng từ trên người anh xuống, ngược lại cô vẫn ngồi đó, đưa cặp mắt, khéo léo nhìn anh.

- Trình Nghi Triết.

- Ủ.

Anh lôi cô xuống, sửa sang lại quần áo.

Cô đột nhiên nở nụ cười, vuốt nhẹ mái tóc anh.

Tự nhiên cô nhận ra bản thân giống như một “Anten tình yêu” đang lưu hành trên Microblogging, khiến mồ hôi thấm ướt mái tóc anh trở nên dựng đứng.

Anh đánh vào cánh tay cô, cô thuận thế tiến vào lòng anh.

Cô đúng là một cô gái chẳng ngoan chút nào, vì cô đặt tay anh trên ngực mình, để anh nhẹ nhàng xoa nắn.

Cô cũng không muốn làm vậy, nhưng có lẽ tận sâu thẳm trong tâm hồn, cô thích những hành động như vậy.

- Anh không cần phải vội vàng xua đuổi em như vậy đâu.

Cô ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt anh.

Cô cũng không hề ngu ngốc, bởi vì cô hiểu rõ hàm ý ẩn chứa trong từng lời nói của anh, chỉ là đa số thời điểm, cô lựa chọn cho mình phương thức giả ngu.

Trình Nghi Triết giật giật khóe miệng, nhưng không nói.

- Anh thử suy nghĩ thêm một chút đi, nếu anh thật sự đuổi em đi, mà vị tiền nữ của anh lại cho anh đi tàu bay giấy, anh không phải là mất cả chì lẫn chài à, khiến cho gà bay trứng vỡ đúng không?

Cô rất nhanh hạ nhục, chạm vào tay anh:

- Em vẫn rất hữu dụng, đúng không?

Trình Nghi Triết vẫn chưa nói chuyện.

- Thật ra sau khi cưới anh vẫn có thể tìm em, em không ngại đâu.

Trình Nghi Triết thu tay lại:

- Sau khi kết hôn, anh nhất định sẽ không bao giờ quan hệ với bất cứ một người phụ nữ bên ngoài nào khác.

Kiểu người dây dưa ngoài hôn nhân á, không bao giờ.

Cô lại nắm lấy tay anh, nhìn anh, như một quái vật ngoài hành tinh.

- Về em một bức tranh, được không?

Trình Nghi Triết hơi cong môi trả lời:

- Không được.

- Chỉ bỏ ra một chút thời gian thôi mà, nếu không em sẽ miễn phí cho anh, không bắt anh trả tiền, được không?

Trình Nghi Triết lại càng hừ lạnh:

- Cảm ơn, em không xứng đáng là bức tranh của anh.

Anh bỏ đi, cô vẫn an vị ngồi trên ghế sofa nhìn bóng lưng của anh,

Trong lòng anh, em thật rẻ mạt, đúng không?

Chương 52

Trình Nghi Triết không thể chắc chắn chính xác thứ cảm xúc hiện tại trong lòng anh, anh không ghét Bạch Nặc Ngôn, nhưng bây giờ gặp mặt cô anh chỉ cảm thấy phiền phức. Có lẽ bản thân anh cũng không muốn đùa giỡn với tình cảm của cô, anh không muốn thừa nhận, chính anh cũng không thể đứng nhìn đáng về tội nghiệp của cô. Mỗi khi cô giương đôi mắt ngập tràn bi thương nhìn anh, trong lòng anh còn có cảm giác bức bối hơn cô nữa. Hơn thế, anh không muốn xua đuổi cô, cho dù hết lần này đến lần khác cô vượt qua ranh giới cuối cùng anh đã đặt ra, nhưng anh lại luôn gạt đi những điểm giới hạn đó. Đôi khi, chính anh cũng muốn biết, rốt cuộc bản thân anh có thể nhẫn nại đối với cô đến mức độ nào, đến bao giờ anh mới không thể nhìn được nữa mà trực tiếp ném thẳng cô ra cửa, hoàn toàn coi cô là một kẻ xa lạ.

Sâu trong lòng anh đang lặng lẽ mong chờ đến ngày đó.

Anh không phải là người kiên nhẫn, cũng không phải là kiểu người không thể sống thiếu bất kỳ một ai. Cũng bởi vậy, anh cũng tò mò tự hỏi chính bản thân tại sao kiên nhẫn với Bạch Nặc Ngôn đến vậy. Sau đó, anh tự cho mình một lý do vô cùng hợp lý, cô đã trao tặng anh tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của cô, một người con gái có thể có bao nhiêu cái sáu năm?

Hơn nữa, hiện tại cô không có bất kỳ một danh phận nào, dù anh có trả cho cô rất nhiều tiền, đứng từ góc độ của anh, anh không hề nợ nần cô. Nam nữ vui vẻ, đáp ứng nhu cầu của nhau, hoàn toàn công bằng.

Có thể vì cô đã ở bên anh quá lâu, hoặc có lẽ sâu trong nội tâm anh cũng dành chút tình nghĩa cho người con gái này, nên anh mới có thể nhẫn nại với cô đến vậy, điều kiện quan trọng nhất chính là, anh biết cô sẽ không bao giờ gây ra sóng to gió lớn.

Cô thoạt nhìn rất to gan, nhưng thực ra lại là một người cực kỳ nhát gan.

Anh không muốn gặp cô, nhưng cũng không muốn tỏ rõ thái độ, vừa hay mẹ anh gọi anh về nhà, anh đã coi đó là lựa chọn tối ưu.

Anh chưa bao giờ cảm thấy về nhà là một việc thoải mái. Anh tuân lệnh về nhà, khiến bà Từ Thanh vô cùng kinh ngạc, tự nhiên con trai về nhà, mẹ anh cũng không quên tận tình thăm hỏi.

Trình Nghi Triết âm thầm nằm trên ghế salon, khuôn mặt anh biểu lộ sự mệt mỏi. Lúc này anh mới kịp phản ứng, tự nhắc nhở bản thân, mỗi lần anh về nhà nhất định là có việc xảy ra, phận làm con như anh liệu đã làm tròn đạo hiếu?

Không khí bữa cơm hôm đó có thể coi là khá vui vẻ, nhà anh có một thói quen tốt đó là không bao giờ bàn chuyện công việc trong bữa ăn, kể cả chuyện riêng cũng ít khi nhắc đến.

Thói quen ăn uống này không tránh khỏi ảnh hưởng đến anh.

Sau bữa ăn, ông Trình Chí Sơn theo thói quen hỏi han một chút tình hình gần đây của công ty cũng như kế hoạch tiếp theo của anh, anh lễ phép trả lời, sau đó ông hài lòng rời khỏi bàn ăn.

Ông Trình Chí Sơn vừa đi khỏi, Trình Nghi Triết cũng biết, tiếp theo sẽ là màn tra khảo của mẹ anh.

Anh làm bộ sắp chết vì mệt, dạo gần đây công ty bận một số hạng mục, anh mệt mỏi là chuyện đương nhiên, anh chỉ hi vọng mẹ anh chứng kiến bộ dạng mệt mỏi này, lời nào có thể thiếu thì bỏ qua cho anh.

Bà Từ Thanh quan sát con trai rất lâu, sau đó bà cười và nói:

- Con trai của mẹ có thể xử lý mọi chuyện trong công ty thấu đáo đến vậy, mà một cô gái cũng không thể theo đuổi được cơ à?

Đề tài vừa đưa ra, Trình Nghi Triết thâm phân tích, xem ra mẹ muốn nhắc nhở vấn đề hôn sự của anh.

Nhưng lập tức anh lại thấy có gì không đúng, đây nhất định chỉ là một lời mờ đầu.

- Con hiểu cách chạy đường dài.

Nét mặt anh đã trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

- Tốc độ chạy nhanh chậm là do thiên phú, chạy cự ly dài cần nhất là sự kiên nhẫn, thiên phú không phải ai cũng có, nhưng để chạy cự ly dài thì lại cần dựa vào chính bản thân.

Bà Từ Thanh lắc đầu:

- Nói với mẹ mà anh còn luyên thuyên?

Trình Nghi Triết nhú mi, có điểm không hiểu.

Sắc mặt bà Từ Thanh đột nhiên trở nên nghiêm túc:

- Người ngoài có quan điểm của người ta, mẹ hỏi con một câu thật lòng. Con thật sự có hứng thú với con gái nhà họ Giang đó hả? Mặc dù người ta đều bàn tán rằng con đang theo đuổi con bé rất kịch liệt, nhưng mẹ lại không thấy con có bất cứ hành động gì, mẹ thấy con chẳng chuyên tâm gì cả.

Thì ra mẹ muốn nhắc nhở anh chuyện này.

- Vậy phải như thế nào hả mẹ?

Anh hơi tò mò.

Thái độ lơ đãng của con trai khiến bà phải lắc đầu.

- Không phải con đang "Kim ốc tang Kiều" đấy chứ?

Chỉ là một câu hỏi tùy tiện nhưng khiến anh phải mấp máy miệng trả lời.

- Đoán mò, mẹ chỉ toàn đoán mò.

Chuyện này chỉ cần đưa một câu cảnh tỉnh là được, nói nhiều lại khiến ai đó khó chịu, bà Từ Thanh suy đoán một chút mới mở miệng:

- Gần đây con có liên lạc với em họ con không?

- Sao thế?

Xem ra đây mới là trọng điểm.

- Bây giờ chú thích con đều không tìm được nó, Nghi Bắc gây chuyện này có nói gì với con không?

Bà Từ Thanh ướm hỏi.

- Có chuyện gì xảy ra thế?

- Con trai nhà họ Trình, thoát nhìn đều hiểu thuận, nhưng tất cả đều là cho đóng kịch cho người ngoài xem. Thực ra về phương diện chung thân đại sự, chưa bao giờ đáng tin.

Nói đến đây, bà Từ Thanh lại càng hùng hồn khí thế.

- Con đã lớn rồi, vậy mà chuyện tình cảm vẫn chưa yên ổn. Con muốn sống như thế nào cũng được, nhưng phải làm một tấm gương tốt cho Nghi Bắc, nếu không nó cũng không ở thời điểm quan trọng này mà cư xử như vậy.

Tại sao tội này lại đổ lên đầu anh chứ, nhưng dù sao đây vẫn chưa phải là trọng điểm.

Anh lấy lại tinh thần.

- Nghi Bắc có chuyện gì vậy mẹ?

- Nó chia tay với Trạch Vân rồi đấy.

Sắc mặt Trình Nghi Triết chợt trầm xuống, thẳng nhóc này thật có khí phách mà.

Đương nhiên câu này anh không dám nói ra miệng, đành phải nhận lời mẹ đi khuyên giải cậu em, nhưng trong lòng anh không khỏi thắc mắc nguyên nhân Trình Nghi Bắc gây ra chuyện lớn như thế này.

Anh quả thật vô cùng hiếu kỳ.

Trình Nghi Triết hẹn Trình Nghi Bắc tại quán Lâm Gia Cư, đây chính là quán quen để anh em họ hàn huyên tâm sự, quán vừa yên tĩnh, lại sạch sẽ, quanh cảnh cũng rất thoáng đãng. Điểm quan trọng nhất là quán này không bị tu sửa quá nhiều, nên vẫn giữ nguyên được vẻ cổ kính vốn có. Đương nhiên, hội viên ở đây cũng toàn là khách VIP đến kinh người, chuyện này không cần phải nhắc đến.

Trình Nghi Bắc đến sớm hơn một chút, anh vừa ngồi lắng nghe thái khúc nguyên sinh, vừa thưởng thức trà đạo, trông rất thanh nhàn, làm cho Trình Nghi Triết từ cửa đi vào đã không nhịn được cười.

Trình Nghi Bắc đặt chén trà xuống, trong ánh mắt anh chứa cái nhìn khó hiểu.

- Chú em bắt đầu có thú vui này từ bao giờ thế?

Trình Nghi Triết âm chi âm thanh quanh đây, ở những nơi như thế này thật khó để nghe được tiếng chim hót véo von.

Hóa ra là đang cười anh chuyện này, Trình Nghi Bắc thấy hơi ngượng, những âm thanh này vốn chỉ tốt cho phụ nữ có thai, nhưng khi vừa mới nghe được, anh lập tức ghi nhớ, sau đó tìm kiếm về nghe.

- Bác cả bắt anh đến khuyên em đấy à?

Trình Nghi Bắc tự cởi áo khoác, tùy tiện vứt sang một bên, dáng vẻ rất thông dong sáng khoái.

Trình Nghi Triết không trả lời, chỉ lặng lẽ quan sát.

Sau đó anh đưa ra một kết luận:

- Em ngược lại rất “xuân phong đắc ý” nhỉ.

Thái độ sung sướng này đâu có chút nào điệu bộ của kẻ vừa thất tình đâu, phải nói là rất giống người đang yêu kìa.

Khóe miệng Trình Nghi Triết khẽ run rẩy:

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi, hết giờ miễn tiếp.

Trình Nghi Bắc nhếch miệng, anh còn chờ gì mà không hỏi luôn chứ:

- Thực sự chia tay à? Không còn cách nào để cứu vãn nữa sao?

- Muốn giúp em à?

Trình Nghi Bắc đá thẳng vào chủ đề Trình Nghi Triết đang nghĩ đến.

- Kể cả Đồ gia có trở mặt, nhà ta cũng chưa đến mức không thể gượng dậy nổi, tiền đồ của anh chắc không vì vậy mà sụp đổ chứ.

Nghĩa là không cần anh phải can thiệp.

- Vậy là chuyện giữa em và Trạch Vân không còn cách nào để cứu vãn rồi?

Trình Nghi Triết nhú mày.

- Thật khó nói, không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên vô cớ nổi tiếng.

- Dù sao cái người khiến người ta nhớ mãi không quên không phải là em nhỉ?

Trình Nghi Bắc cười cười.

- Đúng đấy, lần này em gây chuyện lớn như vậy, muốn người khác không nhớ cũng khó đấy.

Một tay Trình Nghi Bắc chống đầu.

- Cảm giác rất sáng khoái, anh muốn thử một lần không?

- Em muốn chú thím đều mắng anh lời kéo em làm chuyện xấu đấy à.

Trình Nghi Bắc chỉ cười:

- Đây không phải là một sự thật hiển nhiên sao?

- Vu oan giá họa.

Trình Nghi Bắc lại uống một ngụm trà, sắc mặt trở nên dễ chịu hơn.

Trình Nghi Triết không nín được tiếng thở dài:

- Rơi vào trầm mê của cô nàng nào rồi?

- Rõ vậy sao?

- Trên mặt em viết rõ “Ta đang trong thời kỳ động tình” đấy.

Trình Nghi Bắc nghiêng răng:

- Làm gì có chuyện đấy.

- Thái độ của em rõ ràng là bí quá hóa giận còn gì.

Trình Nghi Bắc quay đi, không thèm để ý đến trò trêu chọc của Trình Nghi Triết nữa.

Vừa hay, Trình Nghi Triết cũng không có thói quen tọc mạch vào chuyện riêng tư của người khác, anh không hỏi tiếp nữa, chỉ trò chuyện về dự định tương lai của Trình Nghi Bắc, cùng nhau thảo luận về cách đối phó với mấy lão cáo già trong công ty.

Hai anh em đối với công việc đều khá ăn ý, họ thường không bao giờ dấu điểm nhau điều gì, cũng rất biết cách ăn ý diễn trò xoa dịu cha mẹ đối phương.

Trò chuyện một chút, Trình Nghi Triết lại cảm thấy có gì đó không đúng:

- Có thể khiến em hạ quyết tâm lớn như vậy, có ẩn tình gì không?

Trình Nghi Bắc nhớ lại lời ước hẹn của hai anh em từ khi còn bé:

- Ngày bé chúng ta từng thề rằng, ai có con trước, sẽ được tặng một cửa hàng, anh có quên không đấy?

Trình Nghi Triết mất bình tĩnh:

- Em có con rồi.

Trình Nghi Bắc chỉ cười cười không nói.

- Chơi lớn đấy.

Trình Nghi Triết lắc đầu, sau đó lại hưng phấn, trong nhà họ không có con gái, cả nhà chỉ có hai anh em họ, nhưng tình tình lại rất hợp nhau.

- Anh thành bác rồi sao?

- Em chưa nói gì hết đâu nhé. - Vẫn chỉ cười.

Trình Nghi Triết chỉ xùy nhẹ một tiếng:

- Sớm muộn cũng phải lòi cái đuôi ra thôi.

Anh tuyệt nhiên không đòi co thêm, chỉ thầm oán thán, họ có phải đều đã già rồi, đều cần phải nhanh chóng xác định cho mình một vị trí mới.

Cảm giác này chẳng tốt chút nào, dù sao trong lòng Trình Nghi Triết vẫn có điểm bài xích, nhưng vì sao lại bài xích thì chính anh cũng không rõ.

Trong lúc họ đang tranh luận với nhau, bồi bàn đã bày đồ ăn đầy bàn. Ngày thường họ ăn xong rồi mới về, bồi bàn sẽ tự động gọi món và bê lên, thức ăn ở đây làm theo kiểu gia đình, hơn nữa thường chỉ dành chiều đãi khách quen.

Nhân viên phục vụ ở đây được tuyển chọn khá kỹ lưỡng, váy đồng phục cũng ngắn hơn nhiều chỗ khác.

Trình Nghi Triết vô tình lướt qua mái tóc của một nhân viên phục vụ, tóc cô nàng không được đẹp lắm.

Anh không khỏi nhớ đến, có người từng thăm thì bên tai anh rằng, chất tóc cô ấy không tốt thế nào.

Cô nàng phục vụ dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, dựa vào đó mà tự cho mình một cơ hội, tận lực đem vốn trời cho và bộ váy siêu ngắn lượn lờ vài vòng. Những người có thể đặt chân đến đây, không giàu thì sang, đa phần là có địa vị vô cùng lớn, ai đã được người đó nhìn trúng thì cơm ăn áo mặc nửa đời còn lại không cần phải lo nữa.

Trình Nghi Triết thu hồi ánh mắt, mi tâm rối như tơ vò.

Trình Nghi Bắc bắt được ánh mắt của Trình Nghi Triết, cười đến mức rung cả hai vai.

Sau khi sắp xếp thức ăn, hai cô phục vụ rời khỏi phòng, Trình Nghi Bắc mới bật cười:

- Xem ra tối nay anh sẽ ban điểm phúc này cho ai đấy.

Trình Nghi Triết biết rõ cậu em đã hiểu lầm, nhưng cũng chẳng thèm giải thích.

Đối phương không mắc câu, Trình Nghi Bắc tiếp tục:

- Em cá là, cô phục vụ kia nhất định đang đợi anh. ...

Anh muốn nói thêm hai từ “Sùng hạnh”, chỉ hai chữ này cũng đủ biểu hiện rõ thân phận bọn họ cao quý dường nào, nhưng anh lại không muốn nói đến, rồi lại không biết phải thay thế bằng từ nào.

Trình Nghi Triết trừng mắt nhìn anh:

- Cuộc gì nào?

- Một cái rế đưa chuột.

Trình Nghi Bắc duỗi một đầu ngón tay.

- Anh tặng em một xe, miễn phí luôn đấy.

Trình Nghi Triết dừng lại một giây.

- Chuyển tặng cho vợ em.

Trình Nghi Bắc đang uống nước, lập tức phun hết ra, khiến thức ăn trên bàn toàn bộ hỏng hết.

Trình Nghi Triết tắc lưỡi:

- Em lãng phí thức ăn quá, vì em phí phạm, nên tự đi mà thanh toán đi.

Trình Nghi Bắc bị ho đến mức sặc sụa, anh ho hung hắng mãi mới hồi phục, lúc này Trình Nghi Triết đã để lại cho anh ta một cái bóng lưng đi mất.

Trình Nghi Bắc cười cười khó hiểu, nhưng tâm trạng anh dường như cũng không tệ, quan trọng nhất là Trình Nghi Triết và mọi người không cùng nhau khuyên anh “Đừng nóng, mau làm lành với Trạch Vân đi”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trình Nghi Triết lái xe, một tay anh không nhịn được mà xoa trán. Anh định mấy ngày này sẽ ở nhà, anh cũng không hiểu tại sao bản thân tình nguyện nghe bà Từ Thanh câu nhàu, anh cho rằng đạo này bản thân có xu hướng tự ngược đãi.

Anh mặc dù không phải chính nhân quân tử, nhưng trên phương diện tình cảm anh không phải kiểu người “cô nào cũng cho”.

Động tác của cô phục vụ đó khiến anh bùng tỉnh.

Từ trước đến nay, cả đời anh chỉ có một trở ngại duy nhất chính là Giang Tang Du, khi còn trẻ, anh luôn cho rằng toàn bộ thế giới đều quay xung quanh anh. Hơn nữa hình như anh bị phụ nữ chiều quá sinh hư, xung quanh anh có đủ kiểu đàn bà, nhưng đều do họ chủ động tiếp cận với anh, nhưng anh cũng không vì thế mà rung động. Vì có quá nhiều người đẹp vây quanh, nên anh cũng tự coi bản thân là long phượng của trời, anh nhìn ai cũng không thuận mắt, anh còn từng ngu ngốc nghĩ rằng anh sẽ chỉ cưới người con gái ưu tú nhất thế gian (anh ta không hề đếm xỉa đến cô gái sau này anh ta sẽ cưới).

Nên sau một màn tỏ tình được chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ thất bại thảm hại, anh cảm thấy toàn bộ thế giới đều đảo lộn.

Lần đầu tiên anh biến mình thành tên ngốc, lôi kéo vài tên bạn cùng lớp đi uống rượu. Hôm đó, bạn cùng lớp anh còn chê anh kỳ quái, uống rượu giải sầu cũng kén chọn chỗ cao cấp, yêu cầu của anh quá khắt khe.

Anh không thể trả lời rằng, kỳ thật anh không phải say hoàn toàn, đại khái chỉ say khoảng bảy tám phần. Từ nhỏ anh đã biết tự bảo vệ bản thân, tuyệt đối anh không cho phép bản thân say đến quên hết trời đất, cho dù bất kỳ tình huống nào xảy ra. Về sau nghĩ lại, đại khái anh thấy vì đó là lần đầu tiên anh gặp phải đã kích lớn đến vậy, lần đầu tiên tự ái của anh bị chà đạp đến thế.

Đó cũng là lần đầu tiên anh gặp Bạch Nặc Ngôn.

Anh không nhớ rõ cảm giác của mình lúc đó, nhưng cô gái này nhất định không tầm thường, bởi vì lần đó anh bị mất một vật vô cùng quan trọng.

Anh uống không ít, sau đó anh đuổi hết bạn học về, vì anh muốn đợi một người.

Anh ngồi một mình trong quán bar, không uống rượu, đầu óc anh đã khá quay cuồng, nhưng vẫn trong phạm vi anh có thể khống chế.

Bạch Nặc Ngôn quan sát anh rất lâu, anh nhận ra ánh mắt cô, nhưng vẫn không tiến lại phía cô.

Anh cho rằng cô sẽ chủ động đến làm quen với anh, nhưng anh đợi rất lâu, vẫn không cô có thấy bất kỳ động tĩnh. Ánh đèn trong quán lung linh đầy màu sắc, lúc sáng lúc tối, vừa mờ ám vừa sáng rực. Anh nhận ra miệng đã khô rát từ lúc nào, anh gọi thêm một ly rượu, sau đó nhìn về phía Bạch Nặc Ngôn.

Cô chắc chắn là nhân viên phục vụ ở đây, trong tay cô còn cầm menu chào rượu khách, nhưng cô không giống các tiếp viên khác, không ngừng bám dính lấy khách hàng để chào mời.

Anh nhìn xuống phía dưới, cô đang kéo chiếc váy rất ngắn xuống 2 lần.

Chính động tác này khiến anh chủ động tiến về phía cô.

Đêm nay anh muốn làm một chuyện xấu, mà nữ sinh này phù hợp với yêu cầu của anh, hơn nữa, cô tạo cho anh một ấn tượng quen thuộc.

Hình như lúc đó anh đã nói:

- Nếu em còn trinh thì đi với tôi.

Không phải anh ghét bỏ những cô gái khác, chẳng qua anh muốn dành cho lần đầu tiên của bản thân một cảm giác thật đặc biệt, nhưng đây cũng là một bí mật, ít nhất thoát nhìn anh cũng không đến mức một gã trai tân.

Chính tại lần này, họ liền không thể cắt đứt liên lạc với nhau.

Lần đầu tiên đó vô cùng thâm thúy, cô khóc rất nhiều, nhưng cũng không làm loạn. Khi anh tỉnh dậy, cô đã không còn ở đó, mà ví tiền của anh cũng vừa vặn thiếu 5 nghìn. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh chính là, không sai, đúng là một cô gái thức thời.

Sau đó, anh phát hiện một chuyện không bình thường, sợi dây chuyền mà anh luôn đeo đã biến mất. Đây là sợi dây bà ngoại đã mất của anh đã để lại cho anh, nghe nói đó là kỷ vật gia truyền của gia đình anh, ngày xưa tổ tiên nhà anh đã dựa vào sợi dây chuyền này mà gây dựng sự nghiệp. Hơn nữa bà ngoại anh từng trần trối, sợi dây này thấu hiểu lòng người, cả đời sẽ phù hộ cho anh.

Vì vậy sợi dây chuyền không chỉ vô cùng giá trị, mà còn chứa đựng tình yêu của bà ngoại dành cho anh.

Anh vẫn nhớ trước khi lâm chung bà đã dặn dò: “Hãy giữ gìn thật kỹ nhé, cháu hãy truyền lại cho con cháu đời sau, để nó đời đời kiếp kiếp phù hộ cho hậu thế.”

Trên sợi dây có ghi ba chữ “ Sinh”, “Thế”, “Dạ”, ghép toàn bộ có nghĩa là “Lời thề trọn đời trọn kiếp”.

Nghe nói, phía sau sợi dây chuyền có ẩn chứa một truyền thuyết ly kỳ, kể về một người con gái đã dành trọn cuộc đời để chờ đợi người đàn ông cô yêu, chỉ vì trước lúc ra đi, anh đã để lại cho cô một lời hứa.

Không tìm thấy sợi dây chuyền, người Trình Nghi Triết nghĩ đến đầu tiên là Bạch Nặc Ngôn.

Anh đến trường điều tra tất cả hồ sơ có liên quan đến cô, anh nắm rõ được quy luật làm việc của cô, biết cô thường xuyên phải ra ngoài làm thêm hay tham dự các loại hội thảo.

Anh không bao giờ ngờ rằng, họ sẽ gặp lại nhau bằng một phương thức như vậy.

Anh tìm đến siêu thị nơi cô làm thêm, lúc đó đang trong giờ làm việc, cô đang kiểm tra lại số lượng hàng hóa, vì vị trí làm việc của cô rất cần nắm rõ các số liệu này.

Anh đợi cô mất cả buổi chiều, đợi cô làm hết việc này đến việc khác.

Cô đang kiểm tra số lượng băng vệ sinh, dường như cô cảm thấy rất xấu hổ vì cách đối phương đang cảm động hàng khiến cô phải trực tiếp ngồi xổm xuống để xem hàng, nên đến khi đứng dậy sắc mặt cô trở nên sa sầm.

Đối với anh, cô giống như một người không hề quen biết, anh hoàn toàn đã quên mất mối quan hệ thân mật giữa hai người đêm hôm trước.

Hôm đó, trong hai giờ, cô bán được tổng cộng 17 chai nước khoáng, trong đó có 2 chai là do anh mua, thế nhưng cô chỉ trả lời anh một câu duy nhất: trong thời gian làm việc không được phép nói chuyện với khách hàng cũ.

Vì vậy mà anh phải đợi cô hơn 2 tiếng, từ trước đến nay chưa từng có ai dám cư xử với anh như vậy.

Vậy mà cô vẫn duy trì thái độ bình thản, đó chính là suy nghĩ đầu tiên của anh đối với cô.

Sau khi tan ca, thái độ của cô thay đổi nhanh đến chóng mặt, cô ăn uống không tuân theo bất kỳ một quy luật nào, nếu không đặc biệt đối cô sẽ không ăn cơm, cô đứng rất lâu, mới nhớ ra bản thân đã đến lúc đi ăn .

Cô vẫn không hề có ý định mở miệng, khiến anh suy nghĩ rất lâu vẫn chưa hiểu rốt cuộc cô có ý gì.

Kết quả của cuộc nói chuyện cũng không hề tốt đẹp, vì từ đầu đến cuối Bạch Nặc Ngôn đều phủ nhận rằng, cô chưa từng nhìn thấy sợi dây chuyền, cô luôn duy trì một thái độ vô cùng nghiêm túc trên khuôn mặt, khiến anh phải hoài nghi tính chân thật trong lời nói của cô.

Cô cần tiền, cô rất thiếu tiền, nên anh đề nghị chỉ cần cô giao sợi dây chuyền ra, anh chấp nhận trả cô bất cứ giá nào.

Cô nói thẳng vào mặt anh, cô rất thèm tiền, tiền của anh càng có sức hấp dẫn đối với cô, đáng tiếc cô lại không giữ sợi dây chuyền đó, thậm chí cô còn hỏi lại anh, hình dáng sợi dây chuyền đó như thế nào, cô sẽ cố thử làm nhái một cái, nếu như anh thật sự thích.

Anh nói sợi dây chuyền đó có ý nghĩa rất quan trọng đối với anh, thế nhưng cô vẫn lạnh nhạt trả lời thật đáng tiếc.

Vì không liên quan đến cô, nên không đến lượt cô thương tiếc.

Biểu hiện của cô rất bình tĩnh, không ai có thể tìm được một điểm đáng ngờ.

Anh lại tự ngắt lại hành trình của bản thân ngày hôm đó, vì anh uống rất nhiều rượu, nên chính anh cũng không nhớ rõ chính xác lần cuối cùng anh không thấy sợi dây chuyền là vào thời điểm nào.

Có lẽ chính anh cũng cảm thấy Bạch Nặc Ngôn rất kỳ lạ, một sự kỳ lạ không thể diễn tả được thành lời.

Sau đó, anh chơi trò mèo vờn chuột với cô, nhưng cũng không thu được bất kỳ kết quả.

Anh đoán nếu cô thật sự giữ sợi dây chuyền, cô nhất định sẽ tìm biện pháp để bán đi, nhưng anh điều tra rất kỹ cũng không thu được manh mối gì trên phương diện này, cô không hề có động tĩnh sau đó.

Đối với cô, sợi dây chuyền đó không hề có bất kỳ giá trị nào nên anh bắt đầu di chuyển mục tiêu.

Anh cân nhắc vấn đề trên một góc độ thực tế hơn, vì anh đã liên tục theo dõi cô, nhưng anh không phát hiện được cô đến bất kỳ cửa hàng giám định hay tiệm đồ cổ nổi tiếng nào, tâm trạng của anh trở nên rất bức bối.

Điểm quan trọng nhất là cô vẫn đi làm, mỗi ngày cô đều duy trì một thời gian biểu làm việc và nghỉ ngơi cố định, không có bất kỳ thay đổi.

Ba tháng sau, anh mới buông tha cho cô, vì anh không tìm được dấu vết của sợi dây chuyền, dù anh vẫn luôn chú ý đến mỗi động thái của cô.

Sợi dây chuyền biến mất không một dấu vết, không cánh mà bay.

Mối quan hệ mờ ám giữa hai người, được gặp lại trong một tình huống ngẫu nhiên nhưng không hề thân mật ấy, khiến anh cũng quên mất chính bản thân vừa trải qua trạng thái thất tình.

Trong lòng anh chỉ có một cảm giác ân hận dành cho bà ngoại, hàng ngày anh đều đến trước mộ bà, khiến mọi người trong gia đình vừa nghi ngờ vừa khó hiểu.

Lần gặp lại Bạch Nặc Ngôn sau đó, cũng rất ngẫu nhiên.

Anh sớm được đưa vào công ty để tìm hiểu nghiệp vụ, sau hai tháng tu nghiệp nâng cao ở nước ngoài, anh trở lại công ty để tiếp nhận một số hạng mục lớn.

Trong một bữa tiệc đề bàn về một thương vụ bất động sản khá quan trọng, anh đến tham gia với tư cách khách mời, ông nội muốn anh làm quen dần với các mối quan hệ xã giao trong công việc.

Anh không có lý do để từ chối, mặc dù trong thâm tâm anh rất bài xích sự giả dối ở những chỗ như thế này.

Sau khi ngồi vào bàn, anh thấy cô bê rất nhiều món ăn bày lên bàn tiệc. Cô không nhìn thấy anh, nên anh cũng không lên tiếng.

Sau khi thức ăn được bày biện tươm tất, công việc của cô kết thúc, đã đến lúc cô phải lui ra ngoài.

Nhưng lão tổng giám đốc Hoàng bụng phệ, lại cố tình bắt cô ở lại mời rượu, cô không cẩn thận làm rớt vài giọt rượu trên người lão, lão kiếm cớ này làm khó dễ cô, ép cô phải uống rượu tiếp khách.

Cô cắn chặt môi, trầm mặc rất lâu.

Trình Nghi Triết vẫn quan sát cô, anh hiểu kỳ muốn xem hành động tiếp theo của cô.

Nhưng anh chưa kịp ra tay, đã có kẻ đứng lên làm anh hùng cứu mỹ nhân, đương nhiên là không miễn phí. Tổng giám đốc Lý tiến tới khuyên tổng giám đốc Hoàng bớt giận, nhưng tiện tay ve vãn đùi cô.

Hai người này, rần chuột một ổ.

Trình Nghi Triết nở một nụ cười khó hiểu, vì khi Tổng giám đốc Lý sờ soạn đến dưới váy cô, cô lùi một bước về phía sau, cười với mọi người trong phòng:

- Tổng giám đốc Hoàng, thành thật xin lỗi ngài, em xin tự phạt ba chén. Đúng là không khí của chúng ta hôm nay vẫn chưa nóng, mọi người cùng nhau chung vui nào. À, em vẫn chưa tiếp rượu cho các ngài, vừa rồi là thái độ của em chưa tốt, ai không biết còn cho rằng em không hiếu lễ nghĩa quy củ chứ, khiến quý khách mất hứng.

Cô không phân biệt kẻ trước người sau, lấy lại sự ôn hoà cười cợt với hai người đàn ông bên cạnh:

- Để nói đến ăn ý trong công việc, ở đây không thể thiếu tổng giám đốc Hoàng và tổng giám đốc Lý.

Hai lão dê già được điểm tên sung sướng cười ha hả.

Trong lòng Bạch Nặc Ngôn khá bình tĩnh, cô không bao giờ xúc động trước những trò đùa lố lăng này.

Vào thời điểm cô cảm thấy đã an toàn, Trình Nghi Triết bỗng nhiên lên tiếng:

- Tôi cũng muốn thêm rượu, sao lại chỉ tiếp đãi chu đáo với mỗi tổng giám đốc Hoàng như vậy.

Tất cả lại quay về điểm xuất phát.

Tổng giám đốc Lý ăn ý cười với tổng giám đốc Hoàng.

Tay Bạch Nặc Ngôn nắm thật chặt, tất cả các đầu ngón tay của cô đều trở nên trắng bệch.

Chẳng lẽ cô không thể kìm chế được cơn giận này hay sao?

Cô vẫn bất động, cô nghĩ bản thân cần phải có một hành động khác, nhưng cô không dám náo loạn, hơn nữa ở đây đều là ngưỡng kẻ có quyền có thế, khi nhận ra điều này, lòng cô càng trở nên lạnh lẽo, tựa như rơi xuống đáy vực.

Ly rượu kia, liệu có an toàn?

Nhìn xem, sao lại không có độc chứ?

Cô rất hối hận, lương cao thì có ích lợi gì, người chủ đã hứa sẽ không bắt cô tiếp rượu, giờ còn ý nghĩa gì?

Cô chỉ có thể tự trách bản thân quá ngu ngốc.

Cô bắt đầu di chuyển, cô đang thử tính toán xem nếu bản thân trực tiếp lao thẳng ra cửa, tỷ lệ trốn thoát là bao nhiêu phần trăm, hiện tại cô không cần bất kỳ điều gì khác.

Khi cô đang tự tìm cho mình một con đường để rút lui, Trình Nghi Triết đột nhiên nắm bàn tay cô, anh cười nói:

- Giận anh à?

Cô không hiểu.

Trình Nghi Triết vẫn cười, cô chưa từng thấy một ai có nụ cười chói sáng như anh.

Anh đứng dậy, giải thích với tất cả quan khách:

- Khi tôi đến tham dự bữa tiệc hôm nay, bạn gái tôi nghi ngờ, nên mới đến đây kiểm tra sự trong sạch của tôi.

Nói đến đây, anh nắm tay Bạch Nặc Ngôn, dắt cô đi, đồng thời anh không quên dành cho tổng giám đốc Hoàng và tổng giám đốc Lý một cái nhìn đầy ẩn ý.

- Bạn gái tôi hơi ghen, nên tôi phải dỗ dành cô ấy một chút.

Nói xong anh kéo Bạch Nặc Ngôn ra ngoài.

Mặc dù trong lòng anh cũng có suy nghĩ, mấy lão già ngồi đó đều đối trá như nhau, thật khiến người ta buồn nôn.

Bên ngoài nuôi tình nhân còn nhỏ hơn con gái của mình.

Anh lòi Bạch Nặc Ngôn đi, quan sát chân cô, anh nở một nụ cười rất lưu manh.

Miệng Bạch Nặc Ngôn mấp máy, hai chữ “Cảm ơn” cô không thể nói lên lời, không phải vì cô quá sợ hãi. Trong mắt cô, anh và những lão già ngồi đó đều như nhau, không hề có bất kỳ một điểm khác biệt, họ đều là những người đứng trên cao, đều cho rằng không ai bằng mình, đều đứng nhìn cô khổ sở bằng một ánh mắt của kẻ mua vui, họ đều tự cho bản thân tài trí hơn người.

Địa vị giữa họ đều đã được phân định rõ ràng, nếu cô có thật sự bị thất thân, cô cũng chẳng được gì, cô cũng không thể tự sát, trên đời này không có gì quan trọng bằng được sống.

Cô đã dâng trọn lần đầu tiên của mình cho anh, nhưng chỉ để thỏa mãn tâm tư tình nhỏ bé của một người con gái.

Thảo mẫn – hay là muốn nhìn thẳng vào thực tế.

Cuộc sống và ước mơ thật quá chênh lệch, chỉ một lần nằm mơ là quá đủ, làm người không nên u mê mù quáng.

Trình Nghi Triết không thể hiểu được những suy nghĩ của cô, đối với khuôn mặt lạnh nhạt thờ ơ của cô, trong lòng anh rất bất mãn, anh tiến vài bước rồi đẩy cô vào tường, một tay anh chống lên tường, bao vây lấy cả người cô:

- Làm gì để trả ơn tôi?

Vốn anh muốn thuyết phục chính bản thân, cô cũng giúp anh thoát khỏi cái nơi khó chịu đó, nhưng thái độ của cô khiến anh...

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn anh rất lâu, đôi mắt cô vẫn hướng về phía anh.

Đôi mắt cô không phải rất đẹp, mặt dù ngũ quan trên khuôn mặt khi đặt cạnh nhau khiến người ta dường như muốn phạm tội, nhưng điểm đẹp nhất của cô, chính là đôi tai.

Đột nhiên, đôi tay cô quàng lên cổ anh:

- Tôi chỉ có thể cho anh một thứ.

Cô nhón chân, cứ như vậy hôn lên môi anh.

Rất hiếm khi anh không trốn tránh, anh tự trách bản thân, hơn nữa anh còn rất kích thích, cô đã thiêu đốt lên một ngọn lửa trong lòng anh, hơn nữa ngọn lửa đó càng lúc càng cháy mạnh mẽ.

Anh đáp lại nụ hôn của cô, khiến cô không kịp trở tay.

Cô không thể ngờ rằng nụ hôn đó sẽ kéo dài đến thế, sẽ mãnh liệt đến thế, trên một phương diện nào đó, năng lực tự khám phá của nam giới luôn mạnh hơn nữ giới.

Ngay khi cô kịp thở hổn hển để kết thúc nụ hôn, cô nhìn thấy trong đôi mắt anh một ham muốn mãnh liệt, như một ngọn lửa đang nhen nhóm, bốc cháy hừng hực.

Cô từng nghe thấy rất nhiều người nói thời điểm đàn ông không thể kiềm chế nhất, chính là trường hợp đang phát sinh trước mắt cô, cô chợt thấy hoảng sợ.

Cho dù, cô đối với anh, chỉ còn sự chán ghét không thể che giấu.

Đôi tay Trình Nghi Triết ôm lấy cô, kéo cô tới hết trong các ngõ ngách, bàn tay anh không ngừng luồn vào trong quần áo cô, liên tục sờ soạn trên người cô.

Cô rất muốn khóc, không phải vì cảm thấy nhục nhã, lý do tại sao chính bản thân cô cũng không biết.

Anh không lột váy cô, anh chỉ cởi quần lót của cô, bàn tay anh xoa nắn nơi tư mật của cô, đến khi anh xác nhận cô không thể chờ thêm nữa mới mạnh mẽ tiến vào.

Lần này, cô không hề đau.

Nhưng ngay thời điểm thân thể anh quấn chặt chẽ lấy cô, cô còn khóc thảm thiết hơn cả lần đầu tiên, nhưng cô khóc mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cô sợ bị phát hiện.

Cô rất nhẫn nhịn, về mặt cô vô cùng khổ sở, trong điều kiện ánh sáng yếu ớt, biểu cảm của cô khiến cho người đàn ông càng thêm ham muốn.

Động tác của anh càng kịch liệt hơn, anh siết sao ôm lấy đôi chân cô, gắn chặt cô vào thân thể anh.

Cuối cùng anh cũng phát ra âm thanh thỏa mãn, cô cảm thấy dòng chất lỏng nóng rực từ từ chảy trên bắp đùi cô. Tất cả như biến mất, trên thế gian chỉ

còn lại hai người bọn họ đang lặng lẽ nhìn nhau, hai chân cô vẫn run run, cô không nín được tiếng thở hổn hển.

Cô chỉ nhìn anh, như kẻ mất hồn.

Động tác của anh trở nên rất nhẹ nhàng, anh đang chỉnh lại trang phục của cô.

Anh kéo quần lót ở đầu gối của cô lên, mặc vào cho cô, sửa lại váy của cô cẩn thận.

Khuôn mặt anh vẫn bình thản, miệng anh im lặng không nói, hành động của anh vô cùng nghiêm túc. Anh rút ra một chiếc khăn tay, hẳn là được mang về từ nước ngoài, vì hình dáng của chiếc khăn rất đặc biệt. Anh ngồi xổm xuống, tỉ mỉ lau dòng chất lỏng đang chảy trên chân cô.

Nhiều năm về sau, cô không thể không thừa nhận, chính hành động này của anh làm cho cô rung động.

Cô chưa bao giờ được cảm nhận sự dịu dàng đến thế.

Sau khi làm xong tất cả, anh nắm tay cô:

- Em rất cần tiền à?

Cô vẫn nhìn anh, cô vừa suy nghĩ vừa quan sát anh.

Cuối cùng cô mới gật đầu.

- Đi theo tôi, tôi sẽ thỏa mãn nhu cầu tiền bạc và ham muốn của em.

Khóe miệng cô từ từ nhếch lên:

- Được thôi.

Từ đó, mối quan hệ giữa người đàn ông và người phụ nữ này không bao giờ có thể cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Thực ra, quan hệ giữa hai người bọn họ không phải luôn duy trì liên tục, đã từng có một năm, cô biến mất bất vô âm tín. Mối quan hệ qua lại giữa họ, có rất nhiều điểm khác người, rõ ràng họ đều là trai chưa vợ gái chưa chồng, nhưng dường như lại chỉ luôn yêu đương vụng trộm. Thế nhưng, cả hai người đều tỏ ra đồng tình với phương thức chung đụng này, luôn duy trì một mối quan hệ trong bóng tối, không muốn để bất kỳ ai phát hiện. Mối quan hệ đó dần dần mặc nhiên duy trì một cách ẩn ý dưới sự hợp tác của cả hai bên. Ví dụ như, họ sẽ gặp mặt tại một địa điểm được xác định trước, trong một khoảng thời gian cố định, thậm chí không cần phải gọi điện hay nhắn tin, có đôi khi rảnh rỗi, vẫn sẽ phát sinh những cuộc hẹn không theo kế hoạch, nhưng thông thường rất hiếm.

Cho đến một ngày, rất lâu, anh không tìm thấy bóng dáng cô.

Đến lúc này, anh không thể không đến trường hỏi thăm thông tin của cô, lại nghe nói cô xin bảo lưu khóa học, vì phải nằm trong bệnh viện điều trị. Anh không biết địa chỉ nhà cô ở đâu, cũng không biết cô mắc bệnh gì, thậm chí trong lòng anh từng nổi lên một cơn giận nho nhỏ, dù quan hệ giữa hai người không phải quá thân thiết, nhưng nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô, cô cũng nên thông báo với anh một tiếng chứ. Kể cả nếu không kịp thông báo trước khi đi, cô cũng không thể chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp biến mất như vậy.

Cô đúng là người vô tâm, là đồ thiếu trách nhiệm, cô không bao giờ nhắc đến hành tung của mình, bởi vì một nguyên nhân lớn đó là, cô sợ không thể thực hiện nổi kế hoạch bản thân tự đặt ra.

Lần gặp lại cô sau đó, thân phận của hai người đã có sự chênh lệch khá xa so với quá khứ. Anh đã hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Hoàn Nghệ, còn cô trở thành nữ ca sĩ nổi tiếng rất được hâm mộ.

Đó là một cuộc gặp gỡ vô cùng gay cấn.

Ngày đó, cô vẫn chưa có được vị trí đứng như thời điểm hiện tại, cô thường bị người hâm mộ bám riết truy đuổi, không được tự do, muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi như bây giờ.

Khi cô tìm cách trốn đại vào một căn phòng nào đó, thật may mắn vì chủ căn phòng quên không cất chìa khóa.

Tự nhiên cô cảm thấy rất hứng thú với chiếc chìa khóa này, tại sao trên đời lại có một chiếc chìa khóa được chế tác tinh xảo đến vậy, nếu cô là chủ nhân của nó, cô nhất định sẽ cất giữ chiếc chìa khóa này cẩn thận. Nếu đây không phải là khách sạn, hẳn cô sẽ không ngại đánh cắp chiếc chìa khóa đẹp thế này, cô vẫn luôn thích những đồ vật tinh tế, đẹp mắt đến động lòng như vậy.

Thật ra, cô chỉ muốn trốn vào đây một lúc, đợi khi đám hâm mộ ồn ào kia giải tán, cô lập tức sẽ lên ra ngoài. Cô luôn rất ghét bị đeo bám, mặc dù đôi khi hứng lên, cô cũng thích thử chơi trò mèo vờn chuột, nhưng với điều kiện là cô không bao giờ để bị tìm thấy.

Cô nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, ngó nghiêng quan sát lại tình hình bên ngoài, cô nghĩ tốt nhất nên tránh phải chạm mặt với chủ nhân căn phòng, nhưng khi phát hiện tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, cô có thể tự nhủ tỉ lệ đụng độ giữa họ hẳn sẽ không nhỏ.

Hình như cô quên rằng, thời gian đàn ông mặc quần áo sau khi tắm nhanh hơn so với phụ nữ rất nhiều.

Vì vậy, cô buộc phải đối mặt với một tình cảnh vô cùng nan giải.

Âm thanh bên ngoài vẫn rất ồn ào, nếu cô bước khỏi cánh cửa, nhất định sẽ bị tóm được, trò chơi này sẽ chẳng còn thú vị, nhưng khi tiếng nước ngừng chảy, chủ nhân căn phòng đi ra, ngay lập tức sẽ phát hiện có người lạ trong phòng, liệu họ có hét chói tai hay gọi bảo vệ tổng cổ cô không, lúc đó hẳn danh tiếng của cô sẽ bị ảnh hưởng không ít, trang đầu của các tạp chí ngày mai không thể thiếu tin tức này của cô.

Suy nghĩ trong đầu cô trở nên cực kỳ hỗn loạn, nên cô quên rằng cửa thang máy có gắn một tấm biển thông báo đây là tầng chuyên dụng dành cho khách VIP.

Tòa nháy này trước khi ra vào đều phải trình báo, thế ra vào phòng cũng bị quản lý cẩn thận, tuy lượng khách lưu động rất đông, nhưng toàn bộ tầng trên cùng đều thuộc sở hữu tư nhân, nên sẽ không có sự thay đổi lớn, cũng bởi vậy nên chủ nhân mới không lưu tâm đến chìa khóa phòng.

Vậy mà cô còn ngơ ngác đứng đây cầm chìa khóa phòng người ta, cô không biết bản thân nên làm gì lúc này.

Đột nhiên, cửa phòng tắm bật mở, trái tim cô đột ngột nhảy nhót liên hồi.

- Rõ ràng thang máy có ghi rõ đây là tầng cao nhất mà, Ảnh Nhi có thể trốn ở đâu chứ?

- Nhất định là chỉ có ở đây thôi, chúng ta hãy cứ tìm tiếp đi.

Âm thanh huyền ảo ở bên ngoài cửa rất rõ ràng, cô có thể tưởng tượng tình cảnh bên ngoài, hẳn phải có ít nhất một hai phóng viên đang rình mò ngoài đó.

Nếu họ biết cô xuất hiện tại đây, cô khó có thể tưởng tượng họ sẽ viết bậy bạ thành những tin lá cải gì.

Cô nhìn chằm chằm vào bước chân đang tiến gần, nhịp tim cô đập theo từng bước chân vang lên, cô giống như tội phạm đang chờ ngày thi hành án, có lẽ sự trừng phạt đó không đáng sợ bằng khoảng thời gian dài đằng đẳng chờ đợi khiến người ta không khỏi xấu hổ này.

Cô nuốt nước bọt một cái, vì tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Chính thời khắc này, cô tin tưởng vào sự tồn tại của hai chữ “duyên phận”, bất kể ta trốn đến đâu, bất kể ta đã cố gắng chạy xa chừng nào, bất kể khoảng cách giữa ta và người đó vô cùng lớn, nhưng duyên số kỳ diệu vẫn đưa đẩy cho ta gặp lại, dù ta chưa bao giờ dám tưởng tượng đến cái ngày phải xuất hiện trước mặt người kia.

Sự trùng hợp ngẫu nhiên đó lại như một bằng chứng vô cùng hùng hồn rằng, bất cứ ai cũng không thể trốn thoát khỏi sự nguyên rủa của bàn tay số phận,

Cảm xúc trong lòng Bạch Nặc Ngôn giờ phút này chính xác là như vậy. cô không hề kích động, chỉ cảm thấy rung động.

Giống như cô đang ngồi trong một nhà hàng sang trọng, cô sắp bị một cái tiêu bản sùng tề giáng rơi vào đầu, anh chính là hình tượng nhân vật anh hùng oai dũng đã giang tay cứu mỹ nhân là cô. Cô không hề hối hận về những ngày tháng vui chơi ân ái giữa hai người, anh thực sự đã giúp đỡ cô, nên dù cô đã phải trả một cái giá rất cao, cô vẫn luôn coi đó là sự đương nhiên. Ngoài thân thể, cô đâu thể trao cho anh bất cứ điều gì khác, nếu anh khẳng định sẽ không đền đáp, cô vẫn sẽ dâng trọn vẹn chính bản thân cho anh, rất đơn giản, rất rõ ràng, rất dứt khoát, không hề có bất kỳ sự ràng buộc.

Có lẽ chính hành động không hề cường bạo mà vô cùng dịu dàng đó của anh đã khắc sâu vào trái tim cô, không sao có thể xóa nhòa.

Ngay chính giây phút anh ngồi xổm xuống, dùng chiếc khăn tay quý hiếm được sản xuất với số lượng có hạn lau dấu vết đang chảy trên chân cô, động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng. Có lẽ sai lầm từ đầu chính ở cảm giác của cô, cô cho rằng trong giây phút đó, anh đã thật sự chân thành yêu thương cô.

Vì một giây phút dịu dàng của anh, lòng cô âm thầm khắc lên một cái tên.

Giữa người với người, nếu không thể trở thành tình nhân, giữa họ không chỉ thiếu một chút dây dưa, thiếu một chút tình yêu, có lẽ còn thiếu một chút may mắn.

Mà giữa hai người, toàn bộ đều trọn vẹn, nhưng tình yêu lại chỉ thuộc về một phía là cô.

Chỉ một giây phút dịu dàng ấy, đã trở thành kỷ niệm vô giá, mãi mãi in sâu trong trái tim cô.

Nhưng cô không muốn mãi trầm luân trong biển tình, nên cô đã ra đi, vì cô hiểu rằng, họ không phải là những người trên cùng một thế giới, cô không muốn bắt bản thân phải thực hiện những yêu cầu quá đáng để níu giữ con người ấy, kể cả đó là từ bỏ, hay theo đuổi. Có lẽ giờ phút này, cô đã có thể kiên định, yêu thương hay gắn bó sẽ chỉ dẫn cô đến một con đường duy nhất.

Lần đầu tiên gặp gỡ là một sự trùng hợp, nhưng nếu lần thứ hai lại là sự trùng hợp, vậy lần nào họ gặp nhau cũng đều là duyên kỳ ngộ sao?

Không phải, dĩ nhiên cô biết là không phải.

Tựa như lời những người già trong làng từng nói, duyên phận là do trời định trước, dù con không muốn tin, nhưng sâu thẳm tận đáy lòng có một người khiến con vẫn luôn âm thầm chờ đợi.

Giờ phút này, Trình Nghi Triết đang đứng cách cô không xa, tóc anh vẫn nhỏ nước rờn rờn, đầu anh chưa được lau khô, nước chảy men theo cổ anh, tạo thành một đường viền tinh tế. Có lẽ dường như anh không hề quan tâm, anh vẫn bình tĩnh nhìn cô, khóe miệng anh hơi nhếch lên thành một đường cong, nhưng cuối cùng vẫn không phát ra tiếng cười.

Cô không tìm thấy bất kỳ sự thay đổi biểu cảm khác biệt nào trên khuôn mặt anh.

Cô day day lại hai mắt, cô rất hoài nghi hình ảnh trước mắt lúc này.

Cô nhanh chóng dời tầm mắt, cô nhìn một vòng quanh căn phòng gọn gàng ngăn nắp, anh vẫn giữ nguyên một tư thế từ nãy đến giờ. Ánh đèn tường màu tím mờ ảo, cô rất thích màu sắc này. Căn phòng cũng không quá rộng, nếu quá lớn cũng sẽ thật quạnh quẽ, có lẽ chỉ như vậy là vừa đủ. Toàn bộ căn phòng được sơn bằng một màu đơn sắc, nhưng không hề đơn điệu, trong phòng chỉ bày một ít vật dụng không quá cầu kỳ.

Màu đỏ thắm của chiếc ghế sofa có lẽ chính là gam màu đậm duy nhất tô điểm cho căn phòng, cô không thích màu đỏ lắm, nhưng màu sắc này đặt tại đây cũng không hề chướng mắt.

Cô rất muốn tìm cách để đầu óc cô được tỉnh táo hơn, cảm giác này thật giống như khi tra cứu kết quả kỳ thi tốt nghiệp trung học, lần đầu tiên xem thấy không sai, tắt webpage đi, sau đó vào xem lại lần nữa, lúc đó cô mới dám thật sự xác định điểm số của mình.

Nhưng hồi đó cô không cảm thấy khá hơn bây giờ, vì cô không dám bộc lộ cảm xúc, có rất nhiều bạn học có thành tích tốt hơn cô, cô không dám tiết lộ cho ai biết rằng cô giống như ếch ngồi đáy giếng vậy.

Trong lòng cô đang rất hoảng hốt, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Mặt cô hơi thoáng hồng, đã nhiều năm nay cô chưa từng mất mặt đến vậy.

Trình Nghi Triết nhìn cô rất lâu, anh từ từ thể hiện ra sự vui vẻ hiếm có.

Cảnh này, dường như lúc trước đã từng xảy ra rất nhiều.

Khi họ hẹn nhau tại một chỗ cố định, đôi lúc anh đến sau, cô sẽ tắm rửa sẵn chờ anh, có khi cô lại đến muộn, anh cũng sẽ ngồi chờ cô. Họ không ước định trước, nhưng vẫn tạo thành thói quen, tiếp xúc với nhau bằng một phương thức kỳ lạ như vậy.

Lại giống như, đây chính là địa điểm họ đã tình hẹn trước với nhau, cô đến muộn, nhưng anh vẫn luôn ngồi đợi sẵn ở đây.

Một năm xa cách giữa họ, dường như đã hoàn toàn bị tình lược.

Dung mạo anh thay đổi không nhiều, khí thế trên người anh cũng cường ngạnh hơn không ít.

Cô vẫn duy trì một dáng vẻ và tư thái như trẻ con, trang phục lại giống như tiết lộ : đây là một sinh viên.

Hai người họ dường như đã quá quen thuộc với đối phương.

Cô xoay người tìm cách ra ngoài, nhưng anh đã bước nhanh về phía trước, chặn cô lại, cả cơ thể anh đè lên người cô.

Cô nàng này định chạy trốn sao?

Nếu đã xuất hiện, cô cũng đừng trách anh. Anh vốn chỉ vừa vịn ngang qua đây, anh thấy hơi mệt, định ở lại nghỉ ngơi một chút, vì không ai dám lên đây quấy rầy anh, thậm chí anh có thể tắt điện thoại, chuẩn bị ngủ một giấc thật ngon. Vậy mà hết lần này đến lần khác cô xuất hiện trước mặt anh, ngoài dự đoán của anh, thậm chí còn khiến anh kinh ngạc. Có thể chuyện này nằm ngoài tính toán của anh, nhưng vẫn khiến anh ngạc nhiên sung sướng.

Trong lòng anh vẫn tồn tại sự tức giận nho nhỏ, cô đã dám bỏ đi không một lời từ biệt, dù chuyện đó đã xảy ra từ khá lâu.

Nhưng chuyện đó trong mắt anh, giống như chỉ vừa mới diễn ra mới ngày hôm qua.

Cô đẩy anh ra, lại càng bị anh ôm chặt hơn.

- Định đi đâu thế?

Hơi thở anh nhẹ nhàng quanh quần bên tai cô.

- Hà?

Ngày đó, cô không hay nói nhiều, cũng không thích trò chuyện với anh, phương thức trao đổi duy nhất giữa họ là ở trên giường, nhưng phương thức này lại không hề có sự sai sót, vì anh rất thích.

Tay anh từ cổ luồn vào trong áo cô.

Cô chỉ còn biết giống như trước đây, rất ít khi cô từ chối anh, chỉ cần không phải ngày “đi cà” đến, cô sẽ không bao giờ phản kháng anh.

Cô vẫn giãy giụa, vẫn rên to, cảm giác quen thuộc này khiến anh hưng phấn.

Bàn tay to lớn của anh nhanh chóng lột bỏ toàn bộ quần áo cô, khuy áo rơi vung vãi trên mặt đất.

Anh đỡ cô đứng thẳng dậy nhìn anh, sự vui vẻ ánh lên trong đáy mắt:

- Em đã đích thân chạy đến đây, sao anh có thể từ chối ý tốt của em.

Anh không hỏi vì sao cô xuất hiện tại đây, vì người đang hiện diện tại đây chính là cô.

Tất cả mọi chuyện, đều trở nên thú vị.

Không thể phủ nhận, chính anh cũng thích phương thức gấp mặt này.

Bạch Nặc Ngôn cắn môi, cô không biết bản thân giờ phải phản ứng như thế nào.

Đối với người đàn ông này, cô có hảo cảm, cũng không muốn từ chối anh, nhưng nếu phải dựa dẫm vào anh, cô lại cảm thấy tự coi thường chính bản thân mình.

Nhưng cô chưa kịp quyết định, Trình Nghi Triết đã giúp cô lựa chọn, anh nhanh chóng cởi hết quần áo trên người cô, ôm cô ném xuống giường.

Đệm rất êm, nhưng cô chưa kịp hưởng thụ, anh đã đè lên người cô.

Sự việc xảy ra hôm đó khiến rất nhiều người chê trách. Có người nói, lần đầu tiên là dành cho đêm tân hôn, nhưng hiện nay giới trẻ quá coi mở, nhưng cô chỉ muốn dành trọn bản thân cho người cô yêu nhất, bất kể về sau, thân phận của người đó đối với cô là gì, cô sẽ không bao giờ hối tiếc.

Cô từng nghĩ về chuyện xảy ra ngày hôm đó, cô cảm thấy, Thượng Đế đối xử không quá bất công với cô.

Trong đôi mắt anh tràn ngập sự chiếm hữu, cô thích thứ cảm giác chinh phục ấy, cho dù cô chính là người bị chinh phục.

Bàn tay cô vẫn đặt trên mái tóc anh, vì anh đang vui đùa tại nơi mềm mại nhất trên cơ thể cô, thỏa thích cắn mút, đã lâu chưa được đụng chạm, cô cảm thấy bứt rứt, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

Tay anh vẫn không ngừng xoa nắn. Sau một lúc, tay anh lại di chuyển trên làn da trơn láng của cô, lực tay chẳng nhẹ, nhưng cũng không quá mạnh.

Cô tròn tròn mắt nhìn anh, như có chút sương mù bao quanh bọn họ. Tay anh trượt xuống dưới huyết động, dang hai chân cô, du động tại đó một lúc lâu. Anh lấy một chiếc gối đặt dưới mông cô, tay anh tách chân cô về hai hướng, sau đó đặt vật của chính mình tại vị trí mềm mại này.

Cô rùng mình, hai tay tùy tiện tìm kiếm bất cứ vật gì có thể nắm được, khuôn mặt cô lấm tấm những giọt mồ hôi trở nên ửng đỏ, diêm dúa đến động lòng người.

Anh kéo mạnh hai chân cô, đặt lên vai mình, tiến vào cô sâu hơn, cứ vậy ra vào, luật động mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Cuối cùng, anh quán hai chân cô bên hông, trực tiếp mạnh mẽ tiến vào.

Tay cô không bám víu được vào đâu, bị anh kéo mạnh, chỉ có thể vô lực để anh tùy ý chơi đùa.

Anh thả chân cô xuống, cả cơ thể anh lại đè lên người cô, tay anh nắm lấy bàn tay cô, giật mạnh những ngón tay cô đang nắm chặt thành quyền. Tay anh lại đặt trên tay cô, anh cúi xuống hôn cô, họ hôn nhau rất kịch liệt, tựa như đem toàn bộ dục vọng trong cơ thể dồn nén tại đây.

Chân của cô như dây leo quấn trên người anh, anh cũng không phụ lòng cô, mạnh mẽ đâm vào nơi sâu nhất, mỗi lần đều chạm tới tận điểm mềm mại trong đáy lòng cô. Ngực cô phập phồng theo tiết tấu của anh. Cảnh đẹp này lại khiến anh không thể khống chế dục vọng bản thân, lực đâm của anh càng thêm mạnh.

Cô cảm thấy rất khổ sở, khí lực trong cơ thể dường như cạn kiệt, tựa như đang bị ép khô.

Sau khi anh phóng thích bản thân không lâu, anh lại kéo cô dậy, bắt cô đứng trên mặt đất, hai tay nắm chặt mép giường. Anh vẫn không ngừng xoa nắn nơi mềm mại ấy, khiến nó trở nên đỏ ửng như sung huyết, tay anh đề lấy eo cô, đẩy hông của cô lên, dán sát vào người cô, hết lần này đến lần khác tiến vào.

Đến lúc này cô không thể kiềm chế được nữa, rên rỉ kêu la, cả căn phòng đều tràn ngập tiếng gào thét của cô.

Cả người cô không còn chút sức lực, cô trực tiếp nằm sấp trên giường, nhưng anh vẫn không ngừng ôm chặt lấy cô, không ngừng xoa bóp.

Đến khi cô không ngừng thờ dốc, anh mới đem cả cơ thể đặt lên người cô, giọng anh thều thào như mất tiếng:

- Mệt rồi sao?

Cô không nói lời nào, anh lại tiếp tục:

- Vẫn chưa xong đâu.

Thật đúng là vẫn chưa xong, anh ôm cô đến sofa, cô ngồi dựa trên người anh tiếp tục lật động, cô rất muốn hỏi anh, về phương diện đó, rốt cuộc anh đã bị cấm dục bao lâu, nhưng cô không sao kịp hỏi.

Hai chân cô đã bị tách ra, cô dựa vào tay vịn, anh tiến vào cô từ phía sau, trên tay vịn giờ đã dính dấp một thứ chất lỏng đậm đặc. Anh leo lên ghế, chân đề trên đùi cô, nhìn thấy dòng chất lỏng kia lại cười cười, tiếp tục đẩy vật của chính mình vào trong cô. Anh ôm chặt cô, càng ngày càng gấp gáp, mà nơi nóng rực của anh càng ngày càng tiến sâu hơn, càng lúc càng lớn hơn, lấp đầy toàn bộ khoảng trống trong cô. ...

Mỗi lần, như vô cùng sung sướng, vô cùng thỏa mãn.

Anh vẫn duy trì động tác, vui đùa cắn xé nơi mềm mại của cô.

Cô không thể kiềm chế bản thân, mạnh mẽ lên đến cao trào.

Lần đó, họ đã làm cực kỳ lâu, từ ghế sofa, ra đến giường, phòng tắm, khắp nơi đều là dấu vết của họ, cô chỉ cảm thấy muốn ngắt đi thật nhanh, nhưng hết lần này đến lần khác lại bị đánh thức bởi sự hoan ái.

Cuối cùng cô mệt là nằm gục trên ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Trình Nghi Triết thừa nhận, anh thích làm chuyện đó với Bạch Nặc Ngôn, cũng thật thích phương thức họ ở bên nhau, nhưng từ đầu đến cuối, anh chưa bao giờ có ý định cưới cô, cho dù chỉ là một suy nghĩ bất chợt cũng chưa bao giờ. Ngay từ khi bắt đầu, anh đã mặc định cô trọn kiếp này sẽ chỉ là người qua đường đối với anh. Cô đã mang đến cho cuộc sống của anh thêm một chút màu sắc, nhưng nếu thiếu cô, anh cũng chẳng thấy sao. Cô giống như một thứ gia vị trong cuộc sống của anh, thêm hương thêm vị, nhưng chưa phải là một nhu yếu phẩm, nên thiếu cô anh sẽ chỉ cảm thán chút ít, sau đó vẫn tiếp tục sống tốt.

Cô không phải là người sẽ có thể ảnh hưởng đến bản chất cuộc sống của anh, anh luôn cho rằng là như vậy.

Anh vỗ vỗ đầu, đem trí nhớ phóng đến quãng thời gian dài đằng đẵng trước đây.

Sau khi về nhà, anh làm bộ làm tịch đã vô cùng khó khăn vất vả, hết lòng hết sức khuyên nhủ Trình Nghi Bắc ra sao, về phần Trình Nghi Bắc muốn làm gì, cũng không liên quan đến anh.

Về đến nhà, anh nhớ lại rất nhiều chuyện xảy ra khi còn bé, rồi lại nhớ đến ông bà nội mình. Anh rất ít khi nhớ đến người nhà mình, nếu gặp chuyện phiền toái anh luôn tự tìm cách xử lý, quan niệm của anh là sẽ không bao giờ thương lượng bàn bạc với người thân, kể cả anh biết họ có thể sẽ giúp anh đưa ra biện pháp giải quyết. Lối suy nghĩ đó bắt đầu từ khi nào, anh cũng không nhớ rõ, quan trọng là suy nghĩ của anh đã khác xa với hồi bé.

Trình Hữu Lâm lão gia dành hầu hết thời gian cuối cùng trong cuộc đời để nghiên cứu cờ đạo, và ông cũng dùng phương thức này như một cách nhìn nhận nhân sinh bách thái.

Hồi đó Trình Nghi Triết còn nhỏ, vẫn chưa hiểu được tác phong của ông Trình Hữu Lâm. Bà nội mất sớm, ông nội thích đánh cờ, có khi một mình ông đánh hai quân, khi bà còn sống, bà không bao giờ ngồi chơi cờ với ông. Anh vốn cho rằng ông nội lấy một người phụ nữ như bà nội, hẳn bà nội phải rất tài hoa, nhưng mỗi khi chứng kiến ông bà nội cãi nhau, anh phát hiện bà thường dùng tiếng lóng để mắng ông, ông nghe không hiểu, trợn mắt mắng bà, cuối cùng ông nói một câu: “Vừa hay, bà cứ mắng chửi cho bỏ tức đi, tôi nghe cũng chẳng hiểu.”

Sau khi ông nội qua đời, ngoại trừ truyền lại cho anh một công ty khổng lồ, còn có một thế cờ.

Trình Nghi Triết ngồi trong sân sau, nhớ đến vị lão nhân ấy.

Hồi ấy, sau khi kết thúc một ván cờ với anh, ông nội từng nói: “Nghi Triết ạ, trước khi đánh cờ, trong đầu cháu luôn có một ý niệm, nếu như ý niệm mà cháu nhận thức ngay từ đầu đã sai, vậy cháu sẽ phải làm sao?”

Khi đó, anh mới tiếp nhận công ty chưa lâu, luôn kiên trì chấp nhất ý kiến chủ quan của mình, vì vậy anh bị một vài lão cáo già trong công ty nói xấu anh với ông nội. Anh biết anh tuổi trẻ nông nổi, anh cũng tự biết, nếu thua, cái giá phải trả sẽ rất đắt. Anh không thích mạo hiểm, nếu một lúc nào đó thật sự phải đánh cược, anh sẽ phải nắm chắc thế thượng phong, hoặc sẽ tự định trước cái giá bản thân phải trả.

Ông nội cũng không khiển trách anh ngay lập tức, ông chỉ nhắc nhở anh, tác phong làm việc của anh sẽ khiến anh luôn gặp phải phiền toái.

Con người ta, sau khi gặp phiền toái, mới biết được bản thân đúng hay sai.

Anh cười cười, anh không sai, anh sẽ không bao giờ để bản thân phải hối hận.

Lúc Giang Tang Du gọi điện đến, anh đang ngồi nhàn rỗi, vì vậy anh vui vẻ đồng ý cùng cô đến viện dưỡng lão. Kể cả khi cô chủ động hẹn gặp anh, cô vẫn chờ anh đến đón.

Điều này khiến anh không khỏi nhớ lại tình tiết trong một tập phim “Không yêu đừng gõ cửa” (chắc chắn không phải anh chủ động muốn xem), nhân vật khách mời nam vô cùng ưu tú cuối cùng đã lựa chọn một cô gái dịu dàng hiền thực, cô gái đó một mực đòi đến đài truyền hình lại gặp mặt vị khách nam đó, mới chấp nhận để anh ta đón đi. Sau đó, vị khách nam đó đã trực tiếp ngỏ lời với cô gái anh thích nhất.

Một cô gái đoan trang, chừng chạc, yên tĩnh, bình thản.

Lúc ấy Bạch Nặc Ngôn đã rất bình tĩnh nói rằng: “Sau khi cô ta tẩy trang đi, khẳng định sẽ không dịu dàng đoan trang như vậy đâu, đôi mắt của cô ta rất xấu mà.”

Lúc người ta đánh giá bản chất con người thì cô nhìn dung mạo bên ngoài, lúc người ta đánh giá dung mạo bên ngoài thì cô đòi xem bản chất bên trong.

Trình Nghi Triết lái xe đến nơi Giang Tang Du hẹn, từ đằng xa, Giang Tang Du nhìn thấy xe anh đang tới, tay vẫy vẫy anh.

Có một câu nói rất chính xác, người phụ nữ mà người đàn ông không dễ dàng có được, sẽ được trân trọng hơn.

Giang Tang Du mua một đồng nước trái cây, một đồng quà tặng, rất khó để tưởng tượng.

Anh nhướn mày:

- Anh mà không đến thì em làm thế nào mang đồng đồ này đến viện dưỡng lão?

Cô định nói: em biết chắc anh nhất định sẽ đến mà.

Tại sao lại chắc chắn, chỉ có thể nói vì giác quan thứ 6 của phụ nữ thôi.

- Gọi xe tải rất phiền phức.

- Thì ra anh chỉ có mỗi tác dụng này.

Anh thờ dài, nghĩ đến địa vị của mình.

Giang Tang Du cười cười, bê đồ vào cốp xe. Cô vừa đi bộ rất lâu, nên thấy hơi nóng, cô kéo cao kính xe, sau đó mới cười nói với anh:

- Em còn tưởng anh vẫn bận cơ.

Anh gật đầu:

- Lúc bận rộn thế mà vẫn đến với em, em trả công anh thế nào đây?

- Em sẽ dành cho anh quả táo to nhất nhé.

- Em không phải là ki bo bình thường đâu nhé.

Đến viện dưỡng lão, cô rất kiên nhẫn phân phát táo và quà tặng cho các cụ già, cùng các cụ trò chuyện treu đùa, cô chọc cho các cụ không ngừng cười vang.

Trong mắt người lớn tuổi, cô luôn là một cô gái tốt, nên chắc chắn cô sẽ trở thành một người vợ tốt.

Còn trong mắt anh, Bạch Nặc Ngôn đi đến đâu, các cụ già vừa mới lên xe, cách cô vài met đã trợn mắt rống lên: “Đây là chỗ của ta”. Sau đó, cô sẽ không ngừng oán trách các cụ kia mang theo toàn đồ ăn còn đi chen lấn, đẩy cô bẹp cả ruột.

Giống như người ta từng nói, quan sát thể giới của một người, sẽ nhìn thấy được nội tâm của người đó.

Anh lơ đãng hồi tưởng đến người này, nhìn lại nụ cười mỉm trên khuôn mặt Giang Tang Du, anh lại thấy tâm hồn trở nên an tĩnh.

Giang Tang Du sợ anh nhàm chán, liền quay sang cùng anh nói về những kinh nghiệm khi cô còn học đại học. Hồi còn sinh viên, cô từng tham gia tình nguyện trong một viện dưỡng lão. Vào bữa ăn, thức ăn có sâu, Giang Tang Du không dám ăn, nhưng cô cũng không dám nói ra, dù sao thức ăn ở viện rất thiếu thốn, cô sợ mọi người biết chuyện sẽ ăn mất ngon. Hơn nữa khi ngủ ở đây cũng rất kinh dị, có ông già cứ đến đêm lại đi sờ chân từng người. Thật may tối hôm đó cô nhớ đóng cửa, các phòng khác quên đóng, đến tối bị một bàn tay sờ sờ bàn chân, chỉ biết liên tục sợ hãi la hét.

Trình Nghi Triết kiên nhẫn lắng nghe, biết được ý của cô, anh yên lặng phối hợp.

Anh cảm thấy rằng, cuộc sống của anh phải diễn ra như vậy, tìm một người con gái môn đăng hộ đối, sống hạnh phúc trọn đời. Anh không phải là Trình Nghi Bắc, sẽ không đột nhiên thay đổi quyết định, để tất cả thế giới đều phản đối anh. Anh không thích câu chuyện cổ tích “Cô bé Lọ Lem”, càng không thích bị người khác lợi dụng, bất kể đó là tình cảm gì, anh đều hi vọng đôi bên đều có thể trả giá thấp nhất.

Đó là những dự định trong lòng anh, bây giờ con người đều là những sinh vật thực tế, không ai cao sang hơn ai hết. Thế nhưng, nếu người con gái này vừa vặn có thể khiến anh thoải mái, vậy càng thích hợp với anh. Nói một cách đơn giản, anh sẽ không bao giờ cưới một cô gái không có gia thế, môn đăng hộ đối là một trong những yêu cầu tối thiểu của anh đối với hôn nhân, yêu cầu thâm căn cố đế này bất cứ ai cũng không thể cải biến được.

Trình Nghi Triết ăn cơm cùng với Giang Tang Du xong mới đưa cô trở về. Hai người tạm biệt nhau.

Cô không phải là một người con gái thích oai phong lẫm liệt, điểm này, anh rất thích.

Giang Tang Du trở lại phòng mình, cô lấy những bức tranh anh đã vẽ cô ra xem, hiện tại, đối với mối quan hệ này, trong lòng cô đã có sự mong chờ. Những bức tranh này, cô đã đếm đi đếm lại không biết bao nhiêu lần, cho đến một con số cô thích.

Cô thấy rất kỳ vọng, rất tốt đẹp.

Dù anh có thích những nơi đó không, có bằng lòng cùng đi với cô hay không, nhưng một người đàn ông có thể vì cô mà làm những việc này, đó không phải vì anh ấy rất quan tâm đến cô sao?

Khi ở một mình, cô hay ngẩn ngơ ngắm những cây do chính tay cô trồng, tất cả các cây trong vườn đều nhỏ nhắn, đáng yêu, đều là những sinh mệnh tươi mới.

Cô thật sự rất yêu hương vị thiên nhiên, yêu hơi thở ban đầu của chúng.

Cô nghĩ, nếu cô đối xử với người khác một cách thân thiện, người ta tự sẽ đối xử thân thiện đối với cô như vậy.

Đến chạng vạng tối, Giang Bác Xa đột nhiên muốn gọi điện mời Bạch Nặc Ngôn về ăn cơm. Đối với việc này, Giang Tang Du cũng không phát biểu ý kiến của mình, cô chỉ nhìn bà Lý Tinh, cô thấy hàng mi bà chớp chớp, cô liền nắm chặt tay bà.

Nếu cả gia đình đều có thể vui vẻ, hạnh phúc, hòa thuận bên nhau, thật tốt biết bao.

Dù sao, đều là người thân của cô.

Giang Tang Du vẫn trầm nghĩ, có lẽ Bạch Nặc Ngôn sẽ không đến, nhưng hẳn để cô phải thất vọng rồi, Bạch Nặc Ngôn thế lại đồng ý đến ăn cơm.

Vì vậy, các món ăn trong bữa cơm ngày hôm đó trở nên vô cùng phong phú ngon miệng.

Trọng điểm của bữa cơm sẽ là Bạch Nặc Ngôn, Giang Bác Nghi liên tục ân cần hỏi han Bạch Nặc Ngôn đủ chuyện, như gần đây cô đang làm gì, cô có phải bận rộn gấp rút hoàn thành công việc nào không, tại sao dạo này cô không đến chơi, cô thích ăn gì, thích làm gì, cái kiểu đưa đẩy câu chuyện cứ như là muốn ném Bạch Nặc Ngôn đi vậy.

Gặp lại Bạch Nặc Ngôn, Giang Tang Du không khỏi mong chờ, cô liên tiếp gấp khoai tây vào bát Bạch Nặc Ngôn.

- Chị à, chị ăn món này đi, ngon lắm.

Bạch Ngôn thực sự rất thích ăn khoai tây, món đó lại đặt rất xa, cô không gấp tới.

Cô ngẩng lên nhìn Giang Tang Du một cái, cười cười:

- Cảm ơn.

Đối với Bạch Nặc Ngôn, bà Lý Tinh cũng không tỏ thái độ của một nữ chủ nhân, thân là trưởng bối, bà cũng không thể tỏ ra so đo với tiểu bối, nên bà cũng gấp thức ăn cho Bạch Nặc Ngôn.

Bạch Nặc Ngôn khách sáo trả lời:

- Cảm ơn.

Điều này khiến ông Giang Bác Nghi cảm thấy khá an ủi, người trong gia đình có thể cư xử hòa ái với nhau, ông cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Bà Lý Tinh cũng cảm thấy thoải mái hơn, bà liền hỏi con gái:

- Hôm nay con ra ngoài với cậu Trình Nghi Triết thế nào?

Giang Tang Du cúi đầu ngượng ngùng nói:

- Chúng con không đi chơi, mà đến thăm một viện dưỡng lão ạ.

Bạch Nặc Ngôn liên tục đánh giá thái độ của Giang Tang Du, món ăn này, cô nuốt không trôi.

Bà Lý Tinh lắc đầu cười:

- Con nhóc này, trước mặt người nhà mà còn e thẹn vậy à.

Giang Tang Du mấp máy môi:

- Con nói thật mà, cọn con chỉ đến viện dưỡng lão thôi.

Ông Giang Bác Nghi cũng gia nhập vào cuộc trò chuyện này:

- Nghi Triết bận trăm công nghìn việc, mà còn dành thời gian đưa con đến viện dưỡng lão, tấm lòng của người ta, con nên biết quý trọng.

Đây cũng là suy nghĩ trong lòng Giang Tang Du:

- Con biết phải làm gì mà. – Cô dừng lại một chút. – Con sẽ cố gắng trân trọng mối quan hệ giữa chúng con mọi người đừng lo.

Bạch Nặc Ngôn quét mắt nhìn ba người một nhà họ, cảnh tượng này, khiến cho người ta, cảm thấy không thể thoải mái.

Bữa cơm này, Bạch Nặc Ngôn ăn như tra tấn, dài đằng đẳng.

Mặc dù hôm nay cô đến với mục đích thăm dò ý tứ của họ, nhưng sau khi thăm dò được, cô lại cảm thấy rất khó chịu.

Cô thật sự không thể thoải mái.

Trước khi đến cô đã thấy không thoải mái, cô đã ở Vân Thành vài ngày, Trình Nghi Triết vẫn không quay lại. Cô đành tự nhủ với bản thân, chẳng qua anh bận rộn công việc, nên không có thời gian ở nhà nghỉ ngơi. Có lẽ anh chỉ tỏ ra bận rộn với cô, còn thời gian nhàn rỗi, anh sẽ dành cho người khác. Sự đối lập hoàn toàn này, cô cảm thấy rất bất công.

Anh đang trốn tránh cô, ý anh là thế đúng không?

Mối quan hệ này, đã đến lúc phải chấm dứt, đúng không?

Cô nhận ra trong nội tâm cô đang tràn ngập sự bi quan, kết quả xấu nhất, cô đã nghĩ đến, nhưng sao cô vẫn không muốn tin.

Có lẽ đến giờ phút này, cô không thể nguyện ý lừa dối bản thân thêm nữa.

Ăn cơm xong, như thường lệ, Giang Tang Du kéo Bạch Nặc Ngôn ra sân trò chuyện.

Bạch Nặc Ngôn biết rõ, Giang Tang Du không muốn thấy cô phải lung túng khi về đây. Nếu ông Giang Bác Nghi không nói chuyện với cô, họ sẽ chẳng có đề tài gì để nói, lúc đó ông Giang Bác Nghi cảm thấy khó xử, mà cô cũng không tránh khỏi ngại ngùng, bà Lý Tinh thì không có chuyện gì để nói với Bạch Nặc Ngôn, nên chỉ còn cách Giang Tang Du kéo cô ra thủ thi riêng.

Người thân như vậy, còn muốn cô đến làm gì.

- Lâu lắm mới được gặp chị. – Giang Tang Du ngồi lên ghế gỗ. – Mỗi lần được thấy chị, em đều cảm thấy thật vui vẻ, bất kể bao năm tháng trôi đi, chị

vẫn trầm tĩnh như vậy.

Người trầm tính, phân nửa vì trái tim đã già nua.

Bạch Nặc Ngôn cũng lập tức ngồi xuống.

- Chị không thấy già đi, vì chưa có nếp nhăn thôi.

Giang Tang Du cười cười, Bạch Nặc Ngôn mới có 24 tuổi.

Thật vui về biết bao.

Thành thật mà nói, Bạch Nặc Ngôn cũng chẳng già dặn hơn là mấy, Bạch Nặc Ngôn đi học sớm, vốn đã nhỏ con hơn các bạn cùng lớp rất nhiều, cho dù là về sau lên các lớp lớn hơn, cô cũng không nhỏ tuổi hơn các bạn cùng lớp là mấy.

Giang Tang Du cảm thấy Bạch Nặc Ngôn cứ như vậy cũng rất hay, ít nhất cũng không coi cô chỉ là người quen, đúng không?

- Đạo này chị bận gì thế?

- Ăn và ngủ thôi – Bạch Nặc Ngôn khẽ cười.

- Đó là những việc thích nhất trong đời đấy. – Giang Tang Du đánh giá.

Bạch Nặc Ngôn cũng không muốn vòng vo thêm, tay cô miết một ngọn cỏ, cô mẩn mê trong bàn tay.

- Gần đây có chuyện gì vui không?

Giang Tang Du biết Bạch Nặc Ngôn ám chỉ Trình Nghi Triết:

- Đúng vậy.

Câu trả lời mới kiên quyết làm sao, điều này khiến Bạch Nặc Ngôn nhìn cô thật lâu.

Bạch Nặc Ngôn chớp mấy mắt, ngắm những áng mây đang trôi trên bầu trời:

- Em cho rằng mình rất hiểu con người Trình Nghi Triết đúng không?

- Chỉ cần anh ấy không phạm phải ranh giới cuối cùng là tốt rồi, những chuyện khác em sẽ từ từ tìm hiểu.

Đấy chính là chẳng biết gì.

Bạch Nặc Ngôn cười mờ ám:

- Em có muốn chị thử thăm dò giúp em xem Trình Nghi Triết rốt cục là hạng người gì không? Nói không chừng anh ta là kiểu người giả nhân giả nghĩa, trước mặt người ngoài thì áo mũ chỉnh tề, không gần nữ sắc, thật ra sau lưng lại nuôi không biết bao nhân tình, hành vi cực kỳ cảm thú. Thương nhân thường có rất nhiều bộ mặt khác nhau, có thể anh ta chỉ luôn trình bộ mặt tốt nhất ra ngoài, em nên biết.

Giang Tang Du trầm mặc rất lâu, sau đó mới cười:

- Không cần, em tin anh ấy, đồng thời em rất cảm ơn chị, đã lo lắng cho em, sợ em bị lừa gạt.

Bạch Nặc Ngôn vì một chữ “tin” này, trong lòng cô càng thêm hậm hực:

- Chị không lo em bị lừa đâu, chị càng thích em bị lừa cơ.

Giang Tang Du cho rằng cô đang nói đùa:

- Được rồi, em trời sinh đã ngu ngốc mà.

Ngu ngốc ư?

Bạch Nặc Ngôn cười thầm.

Chỉ là cô thật sự mong có một ngày được nhìn thấy Giang Tang Du bị bỏ rơi, lúc đó hẳn cô sẽ rất sung sướng.

Chương 56

Lúc bước khỏi cửa, Bạch Nặc Ngôn quên không để ý đến thái độ bối rối của Ưông Đàn.

Chuyện là thế này, Ưông Đàn thấy Bạch Nặc Ngôn ngày ngày nhàn rỗi, cứ như là phé vật vậy, nên cô gấp xếp cho Bạch Nặc Ngôn tham dự một bữa tiệc, lúc đầu, Bạch Nặc Ngôn cảm thấy hơi lo sợ. Một bữa cơm nghe có vẻ bình thường, nhưng lại là một ván cờ, cũng giống như những kỹ nữ bán nghệ không bán thân thời cổ đại vậy, mà không chừng có thể sẽ phải bán thân luôn. Hơn nữa Bạch Nặc Ngôn tuyệt đối không tin vào những lời hứa hẹn, chỉ ăn cơm suông không phải uống rượu kia, mặc dù phần lớn những bữa tiệc kiểu này chỉ cần uống rượu, ngoài ra không có thêm bất kỳ yêu cầu nào khác. Có lẽ trong mắt giới này râu, một khi cô đã nhận lời đến dự tiệc, cô cũng không cần phải làm bộ làm tịch cao sang thuần khiết nữa.

Cho nên tại thời điểm Bạch Nặc Ngôn vẫn chưa nổi trận lôi đình, Ưông Đàn đã nói trước cho cô biết, bữa tiệc này không cần cô phải thể hiện, vì khách mời là một người đàn ông đã ngoài ngũ tuần, với tiếng tăm tương đối tốt, nổi tiếng nhân từ với vợ con.

Khi Bạch Nặc Ngôn còn muốn nhắc Ưông Đàn thêm vài câu, trên đời này làm gì có đàn ông tốt, có phải cái loại mặt người dạ thú hay không cũng chẳng ai biết được.

Ưông Đàn không còn cách nào khác, đành phải nói ra chân tướng sự thật, người sẽ gặp Bạch Nặc Ngôn hôm nay chính là con gái của người đàn ông đó, năm nay cô bé sẽ thi tốt nghiệp trung học, cô bé rất hâm mộ cô, nên muốn trước kỳ thi đại học được gặp mặt Bạch Nặc Ngôn một lần.

Để không phụ tình cảm của một mầm non của Tổ quốc, Bạch Nặc Ngôn đành phải hăng hái lên đường.

Ưông Đàn nhìn lên trời, cô không biết nên nói trước với Bạch Nặc Ngôn, cô bé đó tên là Mạnh Thể Phi, là em gái của một người nào đó.

Đáng tiếc, Bạch Nặc Ngôn đi quá nhanh.

Bạch Nặc Ngôn ăn mặc rất nhẹ nhàng thoải mái, không hề có chút gợi cảm nào, cứ như cô là kiểu người có ăn mặc thiếu vải hơn nữa, cũng chẳng hề sexy chút nào, luôn thanh nhã dịu dàng. Đạo gần đây, cô hơi gầy đi một chút, giống như cô đang theo một chế độ ăn kiêng, cô nhìn cái gì cũng không muốn ăn, đêm lại thức khuya, gần như là sinh hoạt đảo lộn giữa ngày và đêm. Thế nhưng cô vẫn không hề tự ti, không phải người phụ nữ nào sinh ra vốn đã có vóc dáng đẹp. Hơn nữa vóc dáng có đẹp hay không còn phải phù hợp với tiêu chuẩn của mỗi người, có người gầy một chút thì đẹp, có người đầy đặn lại đáng yêu hơn. Cô thường tự an ủi bản thân, ngực to quá mặc áo phông cũng chẳng đẹp, vừa vặn như cô mặc quần áo có khi còn dễ nhìn hơn.

Hơn nữa, mỗi lần trên báo chí hay internet ca ngợi siêu mẫu nào có vóc dáng đẹp, cô không tìm được ý nghĩ, bắp đùi của cô ta toàn thịt là thịt nhé, mông cô ta là cả đồng thịt nhé, không phù nhận ngực cô ta cũng đầy thịt nhé. Không nhiều người có tỉ lệ cơ thể đẹp sẵn, có lẽ chỉ cần đối với người trong lòng, vóc dáng mình cân đối là được rồi.

Những người nhiều thịt kia, vào mùa hè mà ngắm, có khi lại có cảm giác buồn nôn đúng không?

Được rồi, chắc chắn những người nhiều thịt sẽ cực kỳ khinh bỉ cô mà.

Mỗi lần Bạch Nặc Ngôn đi vào Lâm Gia Cư, cô đều cảm thấy rất thích, nơi này khiến tâm trạng người ta cảm thấy dễ chịu, hơn nữa những người đến đây đều không phải loại vớ vẩn, thông thường đều là những người quyền quý được tôn kính. Chủ nhân đứng sau chỗ này là một lão nhân có địa vị cao, sau lưng ông có rất nhiều truyền thuyết vô cùng thần bí, ông chưa bao giờ lộ diện, chỉ được biết đó là một người không thể đắc tội, ngoài ra ông không để lại một dấu vết nào để mọi người tìm được.

Khi Bạch Nặc Ngôn tiến vào phòng bao đã được hẹn trước, cô đánh giá lại người đàn ông đã ngoài ngũ tuần đang ngồi gần đó, ông có tướng mạo ôn hòa, không phải quá xuất sắc, nhưng rất cân đối, không bụng phệ, bởi vậy trông ông rất nho nhã, khiến đối phương cảm thấy thoải mái.

Thế nhưng ông không trò chuyện nhiều với cô, sau khi chào hỏi vài câu, ông ngồi sang bên cạnh, nhìn cô con gái vừa thi tốt nghiệp trung học với khuôn mặt hưng phấn tha hồ ríu rít với cô.

Cô bé có diện mạo sáng sủa, mang theo hương vị thanh xuân tinh khiết.

Bạch Nặc Ngôn đánh giá lại cô bé một lần nữa, cô bé này cũng không quá gầy, mặc dù trông rất giản dị, nhưng lại không có cảm giác yếu ớt.

Gương mặt cô bé rất trong sáng, khiến Bạch Nặc Ngôn không khỏi cảm thán, có phải cô đã già rồi, nên gặp gỡ loại nhóc con xấu xa này, đều khiến cô nhớ lại bản thân vào độ tuổi cô bé.

Mạnh Thể Phi cũng đang đánh giá Bạch Nặc Ngôn, đặc biệt là nhìn chăm chăm vào chiếc váy Bạch Nặc Ngôn đang mặc, khiến cô lộ ra xương quai xanh rất gợi cảm, cô bé này rất thích ngắm xương quai xanh người khác. Vì trong một truyện ngắn cô từng được đọc từng so sánh xương quai xanh của các cô gái với những chú bướm, nên cô bé thích được thưởng thức vẻ đẹp của chúng.

- Chị Bạch.

Mạnh Thề Phi ngọt ngào chào cô, sau đó rất tự nhiên ngồi bên cạnh Bạch Nặc Ngôn.

- Chị còn đẹp hơn trong ảnh nữa.

Thông thường mọi người cũng hay khen cô như vậy, Bạch Nặc Ngôn cười cười:

- Em đáng yêu quá.

Mạnh Thề Phi rất thích cách ăn mặc của Bạch Nặc Ngôn, giản dị, phóng khoáng, lại còn đẹp nữa. Hơn nữa Bạch Nặc Ngôn rất gầy, da cô trắng nõn, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn mỹ nữ trong lòng cô bé, vì vậy, cô bé nín nín vấy Bạch Nặc Ngôn:

- Chị Bạch đã có bạn trai chưa ạ?

Nếu đã quan tâm đến chuyện riêng tư của cô như vậy, Bạch Nặc Ngôn không ngại trêu chọc cô bé một chút:

- Có phải em yêu sớm không đấy?

Quả nhiên khi cô đưa ra vấn đề này, người đàn ông ngồi đối diện dựng lỗ tai lên nghe ngóng.

Mạnh Thề Phi mấp má miệng, đôi mày búi rối.

- Không được giấu chị đâu đấy.

Cuối cùng, Mạnh Thề Phi đành nhìn Bạch Nặc Ngôn:

- Đương nhiên em không có, người yêu trong lòng em chính là anh trai em, em chưa từng thấy ai đạt được tiêu chuẩn của anh trai em cả.

Thì ra cô bé đã đem anh trai trở thành tiêu chuẩn tìm kiếm bạn trai, điều đó sẽ gieo tai họa cho biết bao đồng bào nam đây.

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Tình cảm của hai anh em hình như rất tốt nhỉ?

- Đương nhiên. – Mạnh Thề Phi thích thú. – Anh trai em vẫn độc thân đấy.

Cô cười vang, không biết cô nhóc này có ý định gì đây.

Đây không phải tiết mục “Không yêu đừng gõ cửa” đấy chứ.

Thấy Bạch Nặc Ngôn không trả lời, Mạnh Thề Phi kéo kéo tay Bạch Nặc Ngôn:

- Chị Bạch Nặc Ngôn cũng vẫn độc thân đúng không?

Cũng may người đàn ông đối diện không bằng lòng:

- Thề Phi.

Mạnh Thề Phi ảm ức buông tay Bạch Nặc Ngôn, bĩu môi với cha cô:

- Có sao đâu cha.

Ông lắc đầu, nhìn Bạch Nặc Ngôn:

- Cháu đừng chấp nó nhé, tính tình con bé vốn như vậy.

Bạch Nặc Ngôn cũng chỉ cười, cô cũng không định để ý:

- Khi nào em sẽ thi.

- Một tháng nữa chị ạ. - Mạnh Thề Phi không thích thi cử lắm. - Mỗi lần thi tốt nghiệp trung học, khẳng định sẽ giảm thọ luôn.

- Sao em lại thấy vậy?

- Mỗi lần cười sẽ trẻ ra 10 tuổi, thi tốt nghiệp thì ai mà cười nổi, nên chắc chắn sẽ bị giảm thọ.

Cô rất thích tính tình cô bé:

- Khi thi, em cứ tưởng tượng, chỉ cần qua cửa cuộc thi tốt nghiệp này xong, em sẽ được hoàn toàn giải phóng, vậy là tốt rồi.

Cha Mạnh Thế Phi có việc nên dặn dò cô bé không được gây chuyện, ngoan ngoãn đợi anh cô bé đến đón, Mạnh Thế Phi gấp đầu như trống bỏi, cô bé thể hiện điệu bộ “Cha cứ đi thông thả, con ở đây rất vui”.

Cha Mạnh Thế Phi vừa rời đi, cô bé lập tức thả lỏng:

- Chị Bạch ơi, em vô cùng căm thù kỳ thi tốt nghiệp trung học, ngày xưa làm sao chị thi được thế.

- Chuyện gì cần đến rồi cũng sẽ đến, em đừng nghĩ nhiều, chỉ cần thi đỗ là được, cả đời sẽ được giải phóng.

Cô không dám nói mình phải thi những hai lần, xấu hổ lắm.

- Có lẽ bây giờ em cảm thấy rất chán nản, mỗi lần thầy giáo xem bài của em, em lại cảm thấy buồn nôn.

- Em nhất định phải bình tĩnh, đã chờ đợi bao nhiêu năm như vậy, đến thời điểm cuối cùng nhất định không được thi trượt.

Mạnh Thế Phi vui mừng kêu:

- Lời chị giống y hệt anh trai em. Anh trai em là bạn học của chị có khác.

Những chuyện trùng hợp như vậy, cô không bao giờ muốn tìm hiểu.

- Đúng là rất đáng để suy ngẫm đấy.

Nhìn xem, ai cũng nói, cuối cùng bản thân cũng được mạnh mẽ như vậy một lần.

- Sao chị không thắc mắc anh trai em là ai vậy?

Bạch Nặc Ngôn vỗ khuôn mặt tươi rói rói của Mạnh Thế Phi:

- Chị thắc mắc về chồng tương lai của em hơn đấy.

- Chị vui tính quá. – Mạnh Thế Phi ngày càng thích cô. – Chị còn tốt hơn cả trong tưởng tượng của em nữa.

Thật hiếm có, lại có người khen cô như vậy:

- Không phải em mời chị đến đây là để ngồi khen chị đấy chứ?

Mạnh Thế Phi lắc đầu:

- Em chỉ mong có cơ hội để được gặp mặt chị thôi.

Bạch Nặc Ngôn nghĩ, cuộc gặp này đúng là rất đáng giá nhé, dù không phải trả tiền, nhưng kinh phí tài trợ cho cô cũng không hề thấp.

Tốt nhất là quay lại vấn đề tốt nghiệp trung học sẽ an toàn hơn.

- Sau này em phải về nhà đọc thêm sách, học hành chăm chỉ vào, để thi cho tốt nhé.

- Ai phát minh ra kỳ thi tốt nghiệp, em sẽ xuyên không giết chết kẻ đó.

Ôi, màn xuyên không này sẽ là bi kịch tổn thương đến rất nhiều người đấy.

- Ủ, ý tưởng này không tồi đâu nhé.

Cô cũng từng nghĩ sẽ làm như vậy.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, từ chuyện thi tốt nghiệp trung học không tốt thế nào, cho đến chế độ thi tốt nghiệp hoàn thiện ra sao, phương pháp cạnh tranh công bằng trong kỳ thi tốt nghiệp...

Quay một vòng trở lại điểm xuất phát, thậm chí còn bàn về thể chế thi thời cổ đại nữa.

Bạch Nặc Ngôn nói chuyện đến mức khát khô cả cổ, cuối cùng cô quyết định ra ngoài hóng gió một lát.

Cô không cố ý, nhưng vừa liếc mắt đã thấy có một đám người đang chậm rãi trao đổi với Trình Nghi Triết.

Vào giây phút nhìn thấy Trình Nghi Triết, nhiệt huyết trong cơ thể cô tăng cao, cùng với hưng phấn và kích động.

Cô không thể không thừa nhận, vừa gặp anh, cô đã thấy xốn xang.

Cô vẫn đứng đấy, cô không tin, anh không đi đến chỗ cô.

Khoảng cách giữa họ không quá xa, cũng không quá gần, có một lần Trình Nghi Triết nhìn sang chỗ này, cố cẩn thận tìm manh mối trong ánh mắt bình tĩnh của anh, cuối cùng cô đưa ra kết luận, nó cũng không có gì đặc biệt.

Điều này khiến cô cảm thấy buồn bực.

Khi cô thấy họ vào một phòng bao riêng, cô thấy bất mãn với thái độ bình thản của anh, giống như căn bản anh không quen biết cô.

Dựa vào đâu mà cô biết anh, nhưng anh lại “không biết” cô.

Vì vậy cô vào phòng vệ sinh hút thuốc, cô vẫn không tin chuyện này.

Hắn từ trên người anh luôn toát ra một loại khí chất khác thường, không cần quay lại, cô cũng có thể nhận ra cái người đang tiến lại gần cô.

Người bên cạnh cô không ngừng áp sát, cô vút điều thuốc đi, vì cô không hề cảm thấy tư vị gì.

Anh ta cố tình.

Khi đưa ra kết luận này, cô lại càng khó chịu.

Xoay người nắm chặt vạt áo anh:

- Anh Trình, đã lâu không gặp.

Giọng cô nhóp nhép, yếu ớt, anh dừng lại đánh giá khuôn mặt cô, cô trang điểm, trông rất khó coi.

Anh thật lòng cảm thấy cô trang điểm sẽ xấu hơn không trang điểm.

Anh đứng bất động, Bạch Nặc Ngôn nhận thấy khí huyết trong người bắt đầu xao động.

Bàn tay cô luồn vào trong áo anh, vuốt ve cơ thể mạnh mẽ của anh, như kiến đang bò trên da thịt anh.

Hành động của cô sẽ ảnh hưởng lớn đến hình tượng của anh, đây là chỗ công cộng, chỉ cần có người xuất hiện, hình tượng hoàn mỹ của anh sẽ phải sụp đổ.

Nhiệt huyết cô càng dâng cao, cảm giác này, thật kích thích.

- Anh Trình sao không nói gì?

Thanh âm cô rất thấp, rất hấp dẫn.

Anh giữ chặt tay cô, trực tiếp kéo cô ra chỗ khác.

Cô cười, nhìn xem, cô biết anh sẽ làm vậy mà, cô còn tốt bụng kéo lại áo cho anh đấy nhé.

Ai sẽ về chỗ người đó, anh về phòng bao của anh, còn cô lại quay về nói chuyện với cô bé của cô.

Trên khuôn mặt cô hiện ra sự châm chọc, Trình Nghi Triết anh ta sẽ không bao giờ để lộ bất cứ chuyện gì đâu.

Cô không quan tâm đến hình tượng bản thân, nên cô rất thoải mái, còn anh ta hết lần này đến lần khác để ý giúp cô nhé.

Thế nhưng khoe miệng Trình Nghi Triết khẽ nhếch lên, anh tiến đến hôn lên môi cô, trần trọc thỏa thích mút bờ môi cô, tay anh không ngừng luồn vào trong váy sờ soạn.

Cô chỉ có thể ngửa đầu.

Cô chán ghét cái bộ dạng không thèm để ý của bản thân như thế nào thì anh cũng chán ghét bộ dạng của cô như thế.

Đều không muốn vừa ý đối phương.

Đầu óc cô trống rỗng, anh cúi đầu dán lên ngực cô, không ngừng cắn mút.

Thân nhiệt anh không ngừng tăng cao.

Dường như cảm thấy một ngọn lửa đang bùng cháy trong cơ thể, hơn nữa dường như cô lại không thể tự dập tắt. Cô nắm chặt tay anh:

- Không được.... ở đây.

Anh nở nụ cười, không phát ra tiếng, dù anh đang thở hổn hển, nhưng anh vẫn hoàn toàn xem nhẹ, điem qua trọng ở đây là “không được” hay là “không được ở đây”?

Cô trừng mắt nhìn anh:

- Tùy tiện, anh không sợ em hô một tiếng, anh sẽ lập tức tiêu đời hay sao.

Anh giữ chặt đầu cô, hưng hăng hôn cô rất lâu, đến khi môi cô hơi sưng.

- Như vậy sao.

Chặn lại miệng cô, để cô không thể lên tiếng.

Người này, dường như trở nên tà ác.

Cô chống lại cơ thể mình, nhìn lại bàn tay anh đang di chuyển trên người cô, rốt cục phải nhận thua:

- Không phải chỗ này.

Lúc ấy anh mới vui vẻ cười lên, nhưng chỉ một chút.

Anh nửa ôm eo cô, chuẩn bị rời đi từ cửa sau, anh để xe tại đây.

Cô lại trầm nghĩ, anh chắc sẽ cố nhìn đến lên xe, hoặc có thể cảm cự về đến nhà.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, cảnh diễn ra trước mắt khiến đầu óc cô hoàn toàn tỉnh táo, Mạnh Tân Duy đang đứng trước mặt họ.

- Tổng giám đốc Trình, thật khéo.

Mạnh Tân Duy không thèm nhìn Bạch Nặc Ngôn một cái.

Tại sao Mạnh Tân Duy lại ở đây, anh đã thấy được những gì.

Bạch Nặc Ngôn nhận ra, cô không dám nhìn về phía anh, dù rõ ràng cô không hề làm bất cứ chuyện gì có lỗi với anh.

Cánh tay Trình Nghi Triết ôm Bạch Nặc Ngôn càng thêm chặt.

- Không khéo chút nào, tôi đã thấy anh từ nãy.

Vì câu nói này, sắc mặt Bạch Nặc Ngôn trở nên trắng bệch.

Lúc nào Trình Nghi Triết cũng thể hiện cái giọng điệu công khai uy quyền này, hơn nữa nụ cười kia, quá đắc thắng.

Bạch Nặc Ngôn yên lặng cách xa Trình Nghi Triết một chút, anh không thể nào không nhận ra sự thay đổi của cô.

Mạnh Tân Duy đi đến bên cạnh Bạch Nặc Ngôn:

- Thẻ Phi vẫn đang chờ em đây.

Đến giờ phút này, cô mới tiêu hóa được lời nói này, người anh trai Mạnh Thẻ Phi luôn miệng nhắc đến chính là Mạnh Tân Duy.

Trình Nghi Triết tỏ ra hứng thú theo dõi cuộc vui của họ.

Mạnh Tân Duy ngược mắt nhìn Trình Nghi Triết:

- Bạn tôi uống rượu say, cảm ơn tổng giám đốc Trình đã có nhã hứng đưa cô ấy về.

Anh chủ động đưa cho cô một cái thang.

Trình Nghi Triết cười một cách mỉa mai, kéo tay Bạch Nặc Ngôn:

- Em say rượu cơ đấy? Sao anh lại không thấy nhỉ.

Bạch Nặc Ngôn ngẩng đầu chống lại nụ cười của Trình Nghi Triết, lòng cô chợt lạnh giá.

Giọng điệu này của anh hẳn đã nắm chắc phần thắng trong tay, như anh chắc chắn cô sẽ không dám rời khỏi anh, cô tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh, tuyệt đối cô sẽ không đi cùng người khác, đơn giản vì cô nhất định chỉ quan tâm đến mình anh.

Cô rút tay mình ra:

- Xin lỗi , tổng giám đốc Trình, làm phiền ngài.

Sắc mặt Trình Nghi Triết thay đổi, anh lập tức khôi phục về bình tĩnh:

- Không cần khách sáo.

Cô day day trán, cũng không nhìn lại Trình Nghi Triết, đi đến trước mặt Mạnh Tân Duy.

- Chúng ta về bàn đi, Thê Phi vẫn đang đợi đấy.

Khi họ xoay người, Trình Nghi Triết đã bỏ đi, sắc mặt cô trở nên hơi bối rối.

Mạnh Tân Duy lại trầm tĩnh quan sát Bạch Nặc Ngôn, tay anh hung hăng nắm lấy tay cô.

- Bạch Nặc Ngôn, em nhất định phải để cho bản thân trở nên dễ tiện thế ư?

Cô chu môi, nói không ra lời, thì ra trong lòng người khác, cô là loại người như vậy.

Giống như cô luôn hưởng thụ những thứ không thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Sau khi nói câu này, Mạnh Tân Duy vẫn giữ nguyên thái độ trầm mặc, nhưng vẫn không chịu buông tay cô. Anh dùng lực quá mạnh, mi cô liên tục chớp chớp, không phải vì tay đau, mà vì suy nghĩ. Tình huống này khiến cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô không biết phải nói gì, không biết phải hình dung cảm xúc trong lòng mình như thế nào.

Cô dễ tiện đến thế sao, tại sao lại có thể quyến rũ đàn ông một cách trắng trợn đến thế, gọi lên cảm xúc nguyên thủy trong cơ thể một người đàn ông mà không thêm phân biệt thời gian, địa điểm, quan trọng nhất là chỉ có bản thân cô là người được hưởng lợi. Cô luôn muốn làm một việc gì đó kinh thiên động địa, đáng tiếc cô lại không có bản lĩnh này, nên chỉ có thể làm những chuyện lên lút kích tình, rất kích thích này.

Có thể những trò kích thích mang sắc thái bí ẩn này, chỉ có những người trong cuộc mới có thể hiểu được kiểu cảm giác đó, nhưng lần nào cũng bị anh bắt gặp.

Bạch Nặc Ngôn ngẩng đầu nhìn Mạnh Tân Duy một lần nữa, thì ra trong lòng cô vẫn luôn tồn tại một sự bài xích đối với anh, cô vẫn coi anh là một người ngoài cuộc.

Hành lang này, từ trước tới nay đã đi bao lần, cô chưa từng cảm thấy xa xôi đến vậy, như mãi mãi không thể đi hết, giấy dán tường hai bên màu vàng ủa mơ hồ đè nén trong ánh đèn vàng, tiếng bước chân trở nên ồn ào như ọc đến không thể chịu nổi, cô khẽ bước nhanh hơn, phải như vậy mới đuổi kịp bước chân anh.

Trên thực tế, cô biết, tận đáy lòng, cô vĩnh viễn không bao giờ có thể đuổi kịp bước chân anh.

Trong một cuốn tiểu thuyết cô từng đọc, người nữ chính từng nhận xét về người nam chính rằng, anh quá sạch sẽ, nên khi ở bên anh, cô giống như đang làm ô uế anh vậy. Lúc đó Bạch Nặc Ngôn đã cho rằng, đôi tình nhân đó sẽ không bao giờ có thể đến với nhau. Vì tận sâu trong nội tâm nữ chính, hai người bọn họ đã không hề bình đẳng, ngay cả nữ chính cũng cảm thấy anh cao cao tại thượng, còn cô ở vị trí quá thấp, tình yêu của họ sao có thể thiên trường địa cửu đây. Cái kết của câu truyện hòa toàn giống với dự đoán của Bạch Nặc Ngôn, nam chính và nữ chính cả quay về nước, quên đi chuyện trên bờ.

Bình đẳng – cũng như bất bình đẳng, đều chỉ là nhận thức trong lòng mỗi người, đều là tình tự trong lòng mỗi người, hay phải chăng đó chỉ là lí do họ đưa ra để bào chữa cho mong muốn được rời xa của bản thân.

Mạnh Tân Duy mím nhẹ môi, Bạch Nặc Ngôn vẫn không dám nhìn anh.

Hành lang dường như mỗi lúc một dài hơn, khiến cô nhớ đến một buổi tối khi còn học trong trường đại học, cô và các bạn cùng lớp đang trên đường đi từ sân vận động về phòng, con đường không một ngọn đèn, các cô đi rất lâu, khi quay đầu nhìn về phía sau, cô bạn cùng lớp đã nói rằng: “Sao thấy giống như đã đến thiên đường rồi vậy?”

Hai bên đường đều là màu nước đen u ám, những thân cây cũng đen như mực phát ra thứ ánh sáng lập lờ, con đường nhựa màu trắng quý dị, nhìn mãi vẫn không tìm thấy điểm tận cùng.

Đây phải chăng chính là thiên đường.

Nhưng hành lang này, lại không hoàn toàn giống với một mê cung không lối thoát.

Hay phải nói là, cô muốn thoát khỏi lòng bàn tay đang tỏa nhiệt độ như muốn thiêu cháy cô.

Cô muốn rút ra, nhưng anh lại càng nắm chặt hơn, người đàn ông này có thể cố chấp đến mức nào.

Anh cố chấp đến mức, cô không thể cảm thấy hào cảm. Có kiểu cố chấp cô thích, có kiểu cố chấp cô ghét, ví dụ như cái kiểu suy nghĩ muốn thay đổi con người cô để chứng thực quan điểm của anh.

Cô vừa nhìn về phía anh, cuối cùng họ cũng dừng lại, thì ra họ đã đi đến trước cửa phòng bao.

Rõ ràng khoảng cách không xa, nhưng cô lại cảm thấy giống như đã trôi qua cả nửa thế kỷ, thời gian trôi đến mức cô không thể tưởng tượng được.

Cô như bưng tỉnh, cô còn tưởng Mạnh Tân Duy muốn kéo cô đến một chỗ nào đó, dạy cho cô một trận nên thân, cô không ngờ trước bài giảng còn có khoảng thời gian giảm xóc này.

Anh muốn yên tĩnh một chút, đồng thời cũng hi vọng cô bởi vậy mà suy nghĩ thấu đáo hơn.

Mở cửa bước vào, bắt gặp khuôn mặt tươi cười roi rói của Mạnh Thể Phi.

- Anh, anh đến rồi sao? Em còn tưởng anh sẽ không tới, em đang định gọi điện thoại cho anh.

Mạnh Thể Phi bĩu môi.

- Chị Bạch đi đâu mà lâu thế, em đang sợ chị bỏ rơi em. Thành thật khai báo, sao hai người lại bước vào cùng một lúc?

Bạch Nặc Ngôn đi tới, cười nhẹ:

- Đúng lúc gặp thôi.

Mạnh Thể Phi đánh giá lại thái độ của Mạnh Tân Duy:

- Thật là quá khéo.

Mạnh Tân Duy chỉ ngồi xuống:

- Nhóc con káo toét, bắt anh đến đây để nhìn em ngồi ngẩn ngơ đấy à?

Mạnh Thể Phi làm mặt quỷ chọc anh:

- Đói quá, gọi món lên thôi.

Vì vậy một bàn thức ăn với đủ loại hương sắc được bày lên, dù khuôn mặt Mạnh Tân Duy vẫn nhu hòa, nhưng đôi mắt anh lại rất tỉnh mịch, khiến đối phương không dám trò chuyện với anh.

Mạnh Thể Phi nhìn Mạnh Tân Duy thật lâu, mới dám kéo tay Bạch Nặc Ngôn:

- Anh trai em thật đáng xấu hổ mà, bảo sao chả bao giờ có bạn gái.

Bạch Nặc Ngôn lập tức gật đầu:

- Em rất thú vị, em xác định hai anh em cùng một mẹ sinh ra?

Mạnh Thể Phi cười:

- Lúc mẹ em sinh anh ấy chắc là bị ngã.

Bạch Nặc Ngôn muốn nói, nếu đây là kẻ bị ngã ngu người, thì có lẽ cô mới là bào thai bị ngã ngu, sao cô dám đi đánh giá người khác chứ.

- Nên đem hết gen thú vị để hết cho em.

Bạch Nặc Ngôn đầy mặt nói.

Mạnh Tân Duy nhìn hai chị em nói chuyện vui vẻ, không nhịn được đành nói:

- Mạnh Thê Phi.

Mạnh Thê Phi quay đầu, tỏ ra không hề sợ hãi.

Thật không phải, Bạch Nặc Ngôn cũng không nhịn được khiêu mị, cô muốn xem Mạnh Tân Duy sẽ làm được gì bây giờ.

Họ quên hết những chuyện không vui, Bạch Nặc Ngôn xem như đã hiểu, đây chính là tình cảm anh em thân thiết, cô em gái này ở nhà rất được cưng chiều nên không biết lớn nhỏ.

Cô đang ăn cơm, nên không để ý Mạnh Thê Phi đang chăm chú quan sát cô, như nhất định phải tìm ra chút ít gian tình từ trên người Bạch Nặc Ngôn cùng Mạnh Tân Duy.

Nên khi ăn cơm xong, hai anh em này lại tranh cãi, Mạnh Thê Phi không chịu về sớm, muốn theo Mạnh Tân Duy, nhưng anh vẫn gọi lái xe đến đưa cô về nhà. Cuối cùng, Mạnh Thê Phi biết ông anh mình muốn ở riêng một chỗ với người ta, cô chắc chắn mà, bởi vậy cô mới nhất định đòi gặp mặt Bạch Nặc Ngôn.

Vì có một lần cô lén lục ví anh trai, ở tầng cuối cùng trong ví có cất một bức ảnh, anh còn giấu sau một tờ giấy, vì vậy cô tò mò mở ảnh ra xem, trong ảnh là hình một cô bé vô tư xinh đẹp với khuôn mặt tươi cười. Mạnh Thê Phi thấy cô bé trong ảnh rất quen, mãi đến khi nhìn thấy poster của một cô bạn cùng lớp, cô mới hiểu tại sao lại quen đến vậy.

Cô khá hiểu anh trai mình, bức ảnh hẳn là chụp từ hồi đại học, vậy mà anh cô vẫn gìn giữ cẩn thận đến giờ, nên cô có thể đoán ngay ra lí do nhiều năm nay anh vẫn không có bạn gái.

Cô muốn tận mắt xem xem, cô gái đó hấp dẫn đến mức nào, mới có thể đánh cắp trái tim anh trai cô lâu đến vậy.

Đến khi gặp Bạch Nặc Ngôn, cảm giác của cô rất khó có thể diễn tả, đây không giống với những suy nghĩ trong nội tâm cô, cũng không phải vì cô gái ấy không xứng với anh trai, mà là cô không thể phán đoán cảm xúc của chính mình. Có lẽ tình cảm này người ngoài chỉ nên biết một chút, cô không có tư cách đánh giá, cô không thể nói rõ Bạch Nặc Ngôn không tốt ở điểm nào, nhưng cô tin chắc Bạch Nặc Ngôn chính là người khiến anh trai cô chết mê chết mệt, một loại tình cảm mê hoặc mà không ai có thể lý giải.

Tiền Mạnh Thê Phi về, sắc mặt Mạnh Tân Duy trầm xuống.

- Em muốn đến đâu?

Anh mở cửa xe, giọng anh không mấy vui vẻ.

Cô cũng không dám mơ mộng xa vời anh sẽ ân cần nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

Cô lên xe anh, chân tay lại thấy luống cuống, cô không biết phải mở miệng thế nào. Trước mặt Trình Nghi Triết, cô chẳng bao giờ kiêng dè bất cứ điều gì, dường như trong suy nghĩ của cô, Trình Nghi Triết sẽ không bao giờ mở miệng hỏi lý do, vì vậy cô có thể tùy ý làm đủ mọi chuyện vớ vẩn mình thích.

Có lẽ trước mặt Mạnh Tân Duy, cô nhận ra cô không nên nói nhiều. Cô sợ rằng chỉ một câu nói của cô có thể làm thay đổi vị trí của đối phương trong lòng mình, vì vậy ngay cả bạn bè họ cũng không thể tiếp tục. Giữa người với người, phải tiếp xúc rất lâu mới có thể tích lũy từng chút tình cảm nhỏ nhoi, biết đâu chỉ vì một câu nói vô tình lại khiến thay đổi tất cả, thậm chí sau đó cả đời họ chẳng thể qua lại với nhau.

Yêu quý một người thật khó biết bao, căm ghét một người thật đơn giản biết bao.

Cho dù chính bản thân chúng ta cũng không muốn thừa nhận.

Gió đêm hơi lạnh, gió mạnh ứa vào từ cửa sổ thổi tóc cô bay tán loạn. Cô nhớ lại một chuyện xảy ra cực kỳ lâu trước đây, lần đó cô đi bằng xe khách đường dài, lần đầu tiên đến chợ trung tâm, ngoài trời mưa rất to, cô mở toang cửa sổ. Mỗi lần trời mưa to, cô lại bị say xe, cho nên cô nhất định phải mở cửa sổ. Cô dựa đầu vào cửa kính xe khách, gió thổi mái tóc cô bay tán loạn, rối tung, lộn xộn, ngổn ngang, lúc đó cô cảm thấy rất sáng khoái, rất nhiều sợi tóc quấn trên cửa kính bằng thủy tinh từ từ trượt xuống, kéo da đầu cô đau đến mức chảy nước mắt.

Nỗi đau này thật quá sung sướng đầm đìa.

Ngược lại, trong lòng cô đang tràn ngập những cảm giác hỗn loạn, không sao có thể sắp xếp được.

Cô cực kỳ buồn bực, dù nhiệt độ bên ngoài không cao, nhưng nhiệt độ trong lòng cô lại đạt tới thời điểm nóng nhất của mùa hè.

Cô nhớ cô vẫn chưa hề trả lời anh cô muốn đi đâu, vậy mà anh đã tự lựa chọn lộ trình, thật may vì chính bản thân cô cũng không biết giờ phút này cô

muốn đi đâu.

Hai chữ “túy ý” này khiến người ta cảm thấy nhàn rỗi, vậy còn không bằng cứ để yên cho người khác làm chủ.

Cuối cùng, họ đi đến bờ biển, anh dừng xe, cô cũng tự giác đi xuống.

Anh đi thẳng trước, đi thẳng đến ven đường, đứng từ đây có thể dễ dàng bao quát toàn bộ quang cảnh bờ biển, những quầy hàng ven bờ nhộn nhịp thương nhân và du khách đang mua bán, những con thuyền lớn nhỏ đang neo đậu trên bến cảng.

Cô đứng dựa vào thành xe, nhìn vào bóng lưng của Mạnh Tân Duy, anh chỉ đứng bất động. Đối với cô, anh liệu có đúng là người ấy, cho dù suy nghĩ của số đông là gì, nhưng người ấy có thể mang đến hạnh phúc và phù hợp hay không, có lẽ chỉ bản thân mới tự biết.

Cô đi đến, tựa vào lan can bên cạnh anh, cô vẫn luôn thích lạnh, cái lạnh của sắt lại khiến cô cảm thấy sáng khoái.

Tiếng còi tàu phía xa xa, tiếng xe lao đi vun vút, tiếng cười vui vẻ từ trong xe cho dù khiến có đôi tình nhân phải trừng mắt tức giận xen lẫn trong không khí lạnh lạnh, còn có giọng anh truyền đến:

- Anh không thể hiểu nổi em đang làm trò gì nữa.

Cô mím môi, cô nhìn lên bầu trời:

- Em cũng không biết nữa.

Trên thế giới này, thứ được đánh giá cao nhất là đạo đức, tất cả những người có đạo đức đều có quyền phán xét cô, cô không oán trách gì hết. Còn những kẻ đạo đức giả, cô khinh.

- Hóa ra đó là sự thật.

Anh nghiêng đầu nhìn cô.

- Em và Trình Nghi Triết.

Hóa ra, anh vẫn không chịu tin chuyện này.

Ngay chính bản thân cô cũng không muốn tin, hai con người không cùng gia thế, không cùng phương hướng lại có thể dính dáng đến nhau, làm gì có thứ ngoại lệ này.

- Em sẽ kể cho anh nghe một câu chuyện.

Giọng Bạch Nặc Ngôn rất nhẹ, như những nhánh bồ công anh đang lơ lửng bay trên bầu trời, lười biếng, nhưng lại có phương hướng của riêng mình.

- Ngày xưa, có một cô gái, cô ấy yêu một người đàn ông. Người đàn ông đó muốn xây dựng sự nghiệp lớn, còn cô gái chỉ muốn là một người vợ hiền nhỏ bé, về quê sống một cuộc đời bình thản, người đàn ông đó không muốn sống một cuộc đời như thế, nên họ đã chia tay. Cô gái về quê, là một thị trấn nhỏ rất nghèo, còn người đàn ông vẫn dốc sức làm việc, anh ta không hề biết người con gái đó đã mang thai, mà chính cô gái đó cũng không muốn cho anh ta biết, cô ấy vẫn sống một cuộc đời bình yên, còn người đàn ông mãi nguyện cưới được một người phụ nữ nguyện ý đồng lòng dốc sức với ông, rất nhanh sau đó họ kết hôn, sinh được một đứa con gái.

Đây là toàn bộ câu chuyện, trong mắt cô.

Trong mắt Mạnh Tân Duy có một tia nghi hoặc, nhưng anh chưa dám mở miệng hỏi.

Bạch Nặc Ngôn xoay người, dựa lưng vào lan can sơn màu hồng, tay cô nắm chặt vào thành dưới lan can.

- Sau khi kết hôn, người đàn ông đó sống rất hạnh phúc, người vợ đó sinh cho ông một cô con gái mang họ Giang.

Cô nhìn chằm chằm vào Mạnh Tân Duy, chính cô cũng không hiểu tại sao, lại muốn kể mọi chuyện với anh.

Vốn tất cả chuyện này đều không liên quan đến anh, tại sao cô lại lẩn lộn, có lẽ không phải như vậy, thật ra có lẽ mọi chuyện đều liên quan đến nhau, nên mới trở nên phức tạp đến thế.

Về mặt Mạnh Tân Duy từ nghi hoặc đến sững sờ, nhưng cuối cùng anh trở nên bình tĩnh.

Anh trầm mặc rất lâu.

Cô lại tiếp tục nói:

- Em là con gái của người phụ nữ gốc nghèo ấy.

Đây là tất cả những nguyên nhân của sự bất công, cô không làm được như những cô gái trên TV, có thể vứt bỏ mọi oán giận với cha mình, cô không thể tự thuyết phục bản thân, cô không phải là loại người đó, cô rất khó chịu, có lẽ có một vực sâu tối đen không bao giờ có thể vùi lấp ngăn cách mối quan hệ giữa hai cha con, khiến họ mãi mãi không bao giờ thể hòa thuận, bất kể ông Giang Bắc Nghi có đối xử với cô tốt đến đâu, sự thiếu thốn tình thương của cô sẽ không bao giờ có thể tìm lại được. Cô không dám hi vọng xa vời có bất kỳ ai có thể hiểu cô, có thể bất bình cho cô, nên cô không bao giờ chia sẻ với ai.

Một người đã trải qua biết bao đau khổ, cuối cùng người gây ra tất cả mọi chuyện chỉ nói với họ một câu xin lỗi, chỉ một câu anh ta không biết mọi chuyện lại xảy ra như vậy, cho dù người đó có dành toàn bộ phần đời còn lại để bù đắp cũng không có nghĩa lý.

Cô không thích nhất hai chữ “hối hận”, vết thương của cô sẽ không bao giờ có thể bù đắp.

- Sau đó thì sao?

Cuối cùng Mạnh Tân Duy dùng giọng mũi hừ lạnh ra mấy chữ.

Cô ngược mắt nhìn anh:

- Anh không phải muốn lý giải mối quan hệ giữa em và Trình Nghi Triết sao? Một người đàn ông nếu có thể thỏa mãn các yêu cầu của em, còn có thể mang đến cho em một cuộc sống khá giả, vì sao em không thể trao thân cho hắn chứ?

Anh coi như chưa từng thấy con người này của cô:

- Em sẽ làm những chuyện như vậy?

- Em cũng không thanh cao, cũng không trang nhã, đương nhiên em có thể làm được những chuyện như vậy.

Tay anh siết mạnh:

- Bạch Nặc Ngôn, Giang Tang Du là em gái em, còn cái người Trình Nghi Triết kia là em rể tương lai của em, em có biết rõ em đang làm gì không?

Em rể, có lẽ cô chưa bao giờ thừa nhận người em gái này.

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh, chớp chớp mắt:

- Vậy anh thật sự biết rõ, anh vẫn đang làm gì sao?

Đều như nhau, không biết, nhưng vẫn một mực khẳng định.

Cô không hề ngu ngốc, chỉ là cô không muốn phá vỡ.

Một người luôn luôn quan tâm đến cô, một mực ở bên cạnh cô, luôn kiên trì mà không đòi hỏi bất kỳ sự báo đáp nào, cho dù không hề nhìn thấy tương lai, anh biết rõ sao ?

Đều mê mang, lẫn lộn, nguyên nhân không thể thay đổi chẳng phải là thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Những ngày gần đây, mối quan hệ Trình Nghi Triết và Giang Tang Du mỗi lần tiếp xúc thân mật cũng không tồi.

Giang Tang Du đang ngồi chờ Trình Nghi Triết trước cửa phòng làm việc, nhân viên liên tục ra vào đều không khỏi liếc mắt nhìn cô, trong ánh mắt họ đều có thâm ý, nhưng không ai dám tiến lại chào hỏi. Trong lòng mọi người đều tự hiểu, đây sẽ là thiếu phu nhân tương lai của tập đoàn Hoàn Nghệ, mặc dù những tin lá cải trên website thường không hoàn toàn chính xác, nhưng đôi nam nữ này rất xứng đôi vừa lứa, kể cả người ta không tin thì cũng không thể xem nhẹ.

Thư ký riêng Lý Vũ Phi thấy Giang Tang Du ngồi đợi rất lâu, liền bê một ly cà phê đến, đặt trước mặt Giang Tang Du.

- Cảm ơn.

Giang Tang Du lướt qua ly cà phê, nhưng chưa động đến.

Thư ký Lý Vũ Phi đã làm việc tại đây rất lâu, nếu không phải việc quan trọng, cô sẽ không bao giờ nhiệt tình tham gia.

- Tổng giám đốc họp xong là hoàn tất công việc.

Nghe đối phương thông báo, Giang Tang Du chỉ cười cười.

Lý Vũ Phi nhăn mày, thăm dò chuyện riêng tư của người khác cũng không hay, nhưng các nhân viên nữ đều đang rất hăm hở bàn tán bên kia lại rất thiếu thông tin về Trình Nghi Triết, nhất là trong khi vị tổng giám đốc khôi ngô tuấn tú nhất công ty này rất ít khi có mối quan hệ mập mờ với phụ nữ, nếu nhận xét Trình Nghi Triết là một người đàn ông trong sạch sẽ thì sẽ không một ai dám phản đối.

- Giang tiểu thư, tôi có thể hỏi một vài chuyện riêng tư được không ạ?

Có lẽ nên tìm hiểu trước, thăm dò sau.

Giang Tang Du lắc đầu:

- Tôi không bao giờ trả lời các câu hỏi riêng tư.

Lý Vũ Phi sững sờ, trong lòng thăm hiểu sẽ không moi được tin tức gì, nhìn cô Giang Tang Du này nhu nhu nhược nhược, nhưng tuyệt đối không phải loại người ngốc nghếch, vì vậy đành xin phép cáo từ.

Giang Tang Du chờ thêm một chút, Trình Nghi Triết mới đi ra.

Bước chân anh nhàn nhã, nhưng lại mạnh mẽ vững vàng, Giang Tang Du không nhịn được cười.

- Sao em không vào phòng khách?

- Dù sao em cũng chưa chờ được bao lâu.

Lúc này cô mới đứng dậy, đánh giá anh một lượt, giày da, khí phách trầm tĩnh, nhiệt thành.

Anh nở một nụ cười nhàn nhạt:

- Em đói à?

- Đúng vậy.

Cô chợt nhớ ra thư ký nói anh đã xong việc, liền nói.

- Em định quay lại trường đại học ăn gà nướng nguyên con, ngày xưa em chưa dám nếm thử, nên em vẫn rất thèm thường.

Khỏe miệng anh nhẹ giương cao, đến một độ cong rất thoải mái, cô không nhịn được tiến lên, luồn cánh tay ngoắc lấy tay anh, xem như anh đã ngầm đồng ý.

Hai bóng dáng vui vẻ tiến về phía thang máy.

Đề lại quần chúng phía sau không ngừng bàn tán.

- Thật xứng đôi.

- Đây chính là đệ nhất tuấn nam mỹ nữ của thế kỷ.

- Trời sinh một đôi.

- Kim đồng ngọc nữ.

- Vương tử công chúa.

- Giai ngẫu thiên thành.

Đám con gái náo loạn thật lâu, rất sung sướng ngồi xem tình yêu đẹp của người khác, dù sao nhiều chuyện cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kết quả cuộc sống.

Trình Nghi Triết lái xe đến quán gà nướng ở cổng sau của trường đại học, Giang Tang Du nhanh chóng xuống xe, hương vị món ăn trong quán này dù sao cô cũng không phải quá thèm. Đó là hương vị đậm đà, đến mức ăn mãi không chán, thịt gà vừa mềm vừa xốp, trên bề mặt được nướng vàng óng đẹp mắt, như đang khiêu khích người ăn, nói chung là rất mê người.

Thế nhưng những món ăn thế này, nếu không ăn cùng với những người thân thiết thì lại rất khó ăn.

Họ kêu một con cỡ vừa, nhưng khi món ăn được bê lên, Trình Nghi Triết không biết phải ăn thế nào.

Giang Tang Du hơi kinh ngạc.

- Anh không thích ăn món này à?

Anh cười cười:

- Buổi trưa có một bữa tiệc xã giao, anh ăn hơi nhiều, nên bây giờ nhìn thấy thịt anh thấy hơi ngán.

Thôi chết rồi, quên không hỏi anh muốn ăn món gì.

Thật ra anh cũng không thích gọi món riêng cho từng người, nhất là với loại thức ăn hỗn hợp như thế này. Buổi trưa anh ăn không nhiều, hiện cũng hơi đói, anh chỉ gọi một bát mì, ăn tùy tiện một chút.

Anh ăn như vậy, khiến cô hơi băn khoăn, hình như anh đang lạnh nhạt ứng đối với cô, làm sao cô không để bụng chứ.

Sau khi ăn cơm xong, trước mặt họ mà một quán trà sữa, hỏi đi học cô rất thích uống trà sữa, nhớ đến đây, những kỷ niệm xưa lại ùa về.

- Em mời anh một cốc trà sữa nhé, anh chọn vị nào.

Rốt cục vẫn là anh trả tiền, thế nhưng mà xui quýt khiến thế nào, anh lại gọi một ly nước chanh, mặc dù anh không khoái cái vị chua ê ẩm cả răng này chút nào.

Anh uống một ngụm, lỏng mảy dường như thất lại.

Lúc họ đi vào đến sân trường, vào đến đây, họ quyết định đi dạo một vòng, cho đỡ công chuyển đi này.

Khuôn mặt bối rối rất có tính giải trí của anh khiến cô buồn cười. Cô khẽ cười nói:

- Đã không thích sao anh còn gọi loại này.

Anh khoát tay động vào ly nước đựng trong cốc giấy, nước trong cốc sóng sánh.

- Bởi vì những loại khác anh càng không thích.

Anh không thích những vị lạ, quá nóng hay quá lạnh anh cũng không thích.

Giang Tang Du suy tư:

- Chị em cũng rất thích uống vị này.

Anh nhướn mi, khuôn mặt tuấn tú khiến cô đỏ ửng mặt:

- Em có chị gái à?

Người ấy chắc chắn không thích cô nhắc đến chuyện này, Giang Tang Du thở dài, gật nhẹ đầu, cô không muốn nói nhiều về chuyện này.

Anh cười yếu ớt, hình như có một người nào đó cũng rất thích hương vị kỳ lạ này, không biết cái này có liên quan đến tính tình kỳ lạ của cô ấy không nhỉ, cái gì cũng kỳ lạ, anh lắc nhẹ chiếc ly, hít sâu một ngụm, như vừa nhấp một loại thuốc độc.

Đều khó uống như nhau, đến khi đi ngang qua thùng rác, rốt cuộc lại không cam lòng ném vào.

Dù sao cũng đã mất tiền mua, anh cứ như vậy tự nhủ với bản thân.

Đi xuyên qua sân trường, trước mặt là một hồ nước nhỏ, hoa sen trong hồ vẫn chưa tàn hết, những khóm sen rất nhiều, chụm lại thành những tốp năm tốp ba, trông hơi tiêu điều.

Họ bước đến một tảng đá nhỏ ven con đường tràn ngập màu đỏ hoa trà, nghỉ lại thì con đường trong sân trường này cũng rất khéo chiều lòng người, con đường vừa khéo cách bờ ao sen tầm một mét, nên rất khó đến gần, hoa sen lại càng chỉ có thể ngắm từ xa.

Nhưng hoa sơn trà ngược lại rất dễ dàng hái.

Họ dừng lại ở đình nhỏ giữa hồ, dù sao quanh đây cũng chỉ có mỗi chỗ này để nghỉ chân, hơn nữa phong cảnh chung quanh rất thoải mái, phía trước có thể ngắm hồ nước, trong lòng dù không vui cũng trở nên dễ chịu.

Họ ngồi xuống, Trình Nghi Triết đặt ly nước hần còn phân nửa vẫn đang cầm trong tay chưa uống xuống.

Giang Tang Du cười:

- Chúng ta ngồi đây nói xấu người khác đi.

Anh khẽ cười thành tiếng. Cô cho rằng anh nhất định cảm thấy hứng thú, liền nói, ngón tay chỉ về phía thư viện quen thuộc trước mặt.

- Một người bạn học của em không thích thư viện đây, mồm lẩm vào với em cô ấy đều đòi đặt bom nổ thư viện cho đỡ phiền phức. Em liền nói, nếu cô ấy mà đặt bom, thì tất cả bọn em ngồi đó đều sẽ chết luôn. Cô ấy lại nói, lúc đấy chúng em sẽ nhảy xuống hồ này. Vậy chẳng phải là càng chết nhanh hơn sao, có bao nhiêu người đã chết đuối trong hồ này chứ, hơn nữa có muốn chạy cũng không chạy nhanh đến thế được....

Chuyện cũng chẳng có gì buồn cười, thời điểm xây dựng thư viện hình như chỉ có nữ sinh quan tâm, rất ít người để ý.

Thế nhưng anh vẫn giương mắt, ngắm khuôn mặt rạng rỡ của cô, mặt trời tỏa ánh nắng chiều nhẹ nhàng hắt trên khuôn mặt cô một màu đỏ rực, anh không nén được một nụ cười.

Rất nhẹ nhàng, rất thoải mái, bên cạnh là một giai nhân đầy khí chất, cảm giác này thật quá vi diệu.

Không có bất kỳ phiền toái, bất kỳ trở ngại nào.

Thật ra, hãy cứ nhìn Trình Nghi Triết, cần gì phải tự tìm cho mình những mệt mỏi, những chuyện không vui vẻ.

Hơn nữa, người con gái bên cạnh anh, không có bất kỳ lý do nào thúc đẩy.

Họ đứng dậy, chuẩn bị ra về, họ định đi xem một bộ phim điện ảnh, nếu đi luôn thì sẽ vừa kịp.

Đi được vài bước, anh lại nhớ đến ly nước chanh mình đang uống dở, anh định xoay người chuẩn bị cầm lấy, bước vài bước anh dừng lại, bản thân anh không thích uống, anh còn cầm lại làm gì.

Dừng lại, chuẩn bị xoay người rời đi.

Đi vài bước, cười cười, hay là cứ quay lại cầm ly nước quen thuộc trong quá khứ anh vẫn đang uống dở đi nhỉ.

Khi anh đi đến bên cạnh Giang Tang Du, anh nhận ra cô vẫn đang buồn bực nhìn ly nước chanh trong tay anh.

- Em chưa từng thấy anh phải bắn khoản vì một ly nước chanh như anh đấy, thật buồn cười.

Chính anh cũng cảm thấy rất buồn cười.

- Anh cũng còn ngạc nhiên nữa là.

Họ đến rạp phim vừa kịp lúc bộ phim bắt đầu chiếu, thế nhưng bộ phim "Họa bì 2" phiên bản 3D quá hot, thật ra Trình Nghi Triết căn bản không quan tâm đến giá vé phim 3D đắt hơn phim 2D nhiều không, nhưng anh chẳng thấy chúng khác gì nhau, anh thích trả một cái giá xứng đáng với giá trị vật phẩm, bất kể đó là cái gì.

Giang Tang Du nghiêm túc đánh giá, không hiểu tâm trạng Trình Nghi Triết thế nào, nhưng anh vẫn không ngừng uống đến hết ly nước chanh mới thôi.

Nhìn anh bắn khoản, cô có thấy được đây chính là một người ông không bao giờ hỏi hơi với phụ nữ. Nhưng chuyện buồn cười nhất chính là bộ phim này, tuy diễn viên chính diễn không tồi, vai phụ diễn cũng rất xuất sắc, cũng không phạm sai lầm gì lớn, lại được rất nhiều đánh giá tốt từ phía nhà phê bình. Giang Tang Du thấy cũng được, khó có thể được xem một bộ phim không phải là thảm họa điện ảnh.

Ra khỏi rạp phim, cô vẫn hưng phấn không thôi:

- Triệu Vi diễn hay thật.

Anh gật đầu:

- Không sai, vừa hiền ngang khí khái vừa quyến rũ động lòng, hai phong thái này hòa quyện một chỗ.

- Anh xem một cách nghiêm túc vậy ư?

Cô vẫn vui vẻ như một cô bé.

- Em còn nghĩ anh sẽ chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi chút thôi, anh đặc biệt sẽ không thèm đếm xỉa đến mấy cái này đâu.

Anh xoa xoa trán:

- Thật ra cũng khá nghiêm túc.

- Vậy anh thích ai nhất?

Anh suy nghĩ một lát:

- Tiểu Duy, được không?

- Vì sao vậy?

- Cảm giác thôi.

Giang Tang Du nhú mi không thể lý giải:

- Em thấy Triệu Vi diễn xuất sắc hơn.

Anh cười cười, không nói gì, cuối cùng ném ly nước chanh vào thùng rác.

Có thể lúc anh xem “Họa bì 1” anh thích nhất vai diễn của Triệu Vi, cảm giác, mọi thứ được diễn vô cùng hoàn mỹ, nhất là đối với người đàn ông trong lòng cô, dù cô có thích người đàn ông khác, nhưng cũng không bao giờ động lòng, vì đã có một người đàn ông đã vĩnh viễn ngự trị trong trái tim cô.

Nhưng ngay vừa rồi, anh dường như lại không nghĩ vậy.

Tại sao anh lại thấy Tiểu Duy cũng không sai chứ?

Những suy nghĩ này cần vứt bỏ sạch sẽ.

Có lẽ trong tình cảm, anh cũng cần xác định một con đường rõ ràng.

Anh nhìn lại Giang Tang Du đang đứng bên cạnh, anh cần phải vứt bỏ sạch sẽ những thứ không cần tồn tại...

Dáng vẻ Bạch Nặc Ngôn vô cùng lười biếng, trong miệng cô toàn đồ ăn vặt, trông rất đáng khinh bỉ. Cô đang ăn loại mực cay giá năm đồng một túi mà học sinh tiểu học thích nhất. Ông Đoàn cảm thấy hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của cô, vì vậy dứt khoát không thêm nói gì.

Thế nhưng Bạch Nặc Ngôn còn quá đáng hơn.

- Sao cô không download phim lậu nữa à?

Bạch Nặc Ngôn vẫn luôn giữ cái kiêu “Tôi đang hoang xem phim lậu đấy”.

- Ai bảo tôi không có bạn trai chứ, không ai chịu mời tôi đi xem phim thế, nếu không tôi cũng đã không phải ngồi đây xem phim lậu thế này.

Ông Đoàn đúng là một fan hâm mộ điện ảnh đích thực:

- Cô cứ xem phim lậu đi, rồi để dành tiền đấy để đi mua vé xem phim là được mà, không xem vẫn mua vé cũng có sao đâu.

Bạch Nặc Ngôn không thêm để ý đến Ông Đoàn, cô có điện mới làm những chuyện như vậy.

Trên thực tế, đã lâu Bạch Nặc Ngôn vẫn chưa đi xem phim.

Ông Đoàn không để cho cô bỏ qua chính mình:

- Cô không hỏi xem số lượng album của cô như thế nào à?

- Tốt xấu cũng không phải chuyện của tôi.

Lúc Bạch Nặc Ngôn xem hết phim “Họa bì 2”, đem đồng đồ ăn vô cùng thất bại vứt sang một bên, dọa Ông Đoàn phải nhảy ra xa vài mét.

- Tôi một lòng một dạ chờ đợi Hoắc Tâm di tình biệt luyến đến với Tiểu Duy, cuối cùng anh ta vẫn kiên trì không đổi, đúng là khiến tôi chết vì tức mà.

Ông Đoàn không thể tưởng tượng nổi:

- Khi nào cô mới có thể suy nghĩ như một người bình thường đây? Họ vốn đang yêu đương thắm thiết, là cái cô yêu tình kia sử dụng yêu thuật mê hoặc đấy chứ.

Bạch Nặc Ngôn không nói gì thêm, cô đặc biệt thích cảnh Tiểu Duy hôn Hoắc Tâm, thậm chí còn quan hệ với Hoắc Tâm, cực kỳ hấp dẫn.

- Đây là vì tình yêu của anh ta chưa đủ sâu sắc, nếu anh ta yêu thật sự, sẽ phá giải được yêu thuật kia, tất cả chỉ là cái cớ.

- Con người cũng chỉ là con người, làm sao vĩ đại thế được.

Bạch Nặc Ngôn vẫn chưa cam chịu:

- Sao cuối cùng Tiểu Duy và công chúa lại bị hợp lại thành một vậy?

Cái này thật vớ vẩn, cô thích Tiểu Duy còn sống cơ.

Đề Tiểu Duy được sống cũng tốt chứ sao.

- Với tôi, thật hay, cái kết này quá hoàn hảo.

Bạch Nặc Ngôn dẫu môi:

- Tôi thực sự hi vọng Hoắc Tâm sẽ yêu Tiểu Duy. Cô thử nói xem, rõ ràng tình yêu của người đàn ông này rất hời hợt, mà đại đa số đàn ông đều như vậy, nhưng lúc nào cũng tỏ ra như mình là người đàn ông tốt nhất trên thế giới. Anh ta chứng minh mình thích Tiểu Duy thì sao, anh ta thừa nhận một chút sẽ chết ai chứ.

- Trong lòng cô không công bằng, mới muốn hai người đang yêu nhau phải chia tay.

- Tôi không công bằng đấy, thì đã sao? Hơn nữa đấy không phải sự thật sao? Trên đời nhất định cũng có người nói giống như tôi.

- Chính vì hiện thực không bao giờ hoàn mỹ, nên tiểu thuyết và điện ảnh mới đẹp đến vậy, bù đắp vào những chỗ thiếu hoàn mỹ đấy.

Bạch Nặc Ngôn chu mỏ, không thêm nói tiếp.

Chính cô cũng thích những cái kết tốt đẹp, cũng không chịu được sự ngược đãi bi thương, nên cô thật sự không có tư cách nói những lời này.

Có lẽ hết lần này đến lần khác, cô đã tạo ra những cái kết không hoàn mỹ.

Cô còn nhớ rõ ở bờ sông, Mạnh Tân Duy đã nói với cô: “Em sẽ vì sự bất hạnh của bản thân, mà khiến tất cả mọi người trở nên bất hạnh ư?”

Cô đã không đạt được hạnh phúc, sao cô còn phải để cho tất cả mọi người đều không được hạnh phúc như cô.

Cô không nên ích kỷ nghĩ về người khác như vậy, nếu không tất cả mọi người sẽ chẳng kể đến cô, chẳng ai phải lãng phí thời gian đi quan tâm đến cô.

Cô có thể phản bác như thế nào đây?

Mạnh Tân Duy còn nói: “Tang Du là em gái em, em phải rời xa Trình Nghi Triết, Tang Du là một cô gái tốt, Trình Nghi Triết sẽ cưới một cô gái tốt như vậy, còn thân phận của em là gì nào? Chẳng qua Trình Nghi Triết chỉ chơi bời với em một chút thôi, anh ta cần thì gọi em tới, không cần thì vứt em một chỗ, em nhất định phải để bản thân phải như vậy sao...”

Có hai chữ còn chưa được nhắc đến, nhưng cô biết đó là “đê tiện”.

Làm chuyện đó với em rề, hai chữ này thật quá khó nghe.

Cô không thích, cô cực kỳ không thích.

Lần nào cũng vậy, Uông Đan đều nói với cô:

- Đúng rồi, lúc tôi đến rạp xem phim, còn gặp Trình Nghi Triết cùng Giang Tang Du đến xem, tôi thấy họ từ đằng xa cơ. Sao trên thế giới này sao lại có hai người như vậy chứ, chỉ cần họ cùng đứng giữa đám đông, lập tức sẽ thu hút toàn bộ ánh mắt của những người xung quanh.

Ngược lại, Bạch Nặc Ngôn hít sâu một hơi, lấy trong ví ra mấy trăm đồng:

- Cô cầm toàn bộ số tiền này đi mua vé xem phim cho tôi.

- Cuối cùng cô đã tìm thấy lương tâm rồi cơ đấy.

Cô phải đi ủng hộ thần tượng mới được.

- Không phải. Từ nay về sau, ở trước mặt tôi cô đừng bao giờ nhắc đến hai cái tên đó nữa.

- Ai cơ?

Cô vẫn chưa hiểu chuyện gì.

- Giang Tang Du và Trình Nghi Triết.

Đặc biệt là chữ “cùng” kia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ngay từ sáng sớm, trợ lý Tưởng đã bị tổng giám đốc của mình gọi riêng vào phòng làm việc. Khi nhận được cuộc điện thoại đó, anh tự kiểm điểm lại bản thân xem dạo gần đây có làm sai chuyện gì không, sau khi xem xét kỹ càng mọi chuyện một lần nữa, ngoại trừ một số sai sót vô cùng nhỏ, anh thực sự không thể nhớ nổi bản thân đã gây ra lỗi gì. Nhưng nếu đó không phải chuyện lớn, tổng giám đốc Trình nhất định sẽ không vội vàng gọi riêng anh như vậy, cũng không biết cấp dưới có gây chuyện gì, khiến lão tổng đồ hết mọi tội lên đầu anh hay không.

Phải đến 20 phút sau, anh mới nhận ra mình đang lãng phí thời gian, căn bản đó không phải là những chuyện do anh tưởng tượng.

Trình Nghi Triết chỉ thị cho anh, bất kể thế nào, phải sắp xếp cho anh ta 3 ngày, trong 3 ngày này, bất kể có chuyện gì phát sinh khẩn cấp đều không được phép gọi điện cho anh, đương nhiên đây đại biểu cho một tình huống hết sức khẩn cấp, hiện tại công ty vẫn đang bẽ bộn rất nhiều việc, nhưng những việc khẩn thiết thì hình như đều đã được hoàn tất.

Trợ lý Tưởng bước khỏi phòng làm việc, vẫn không thể tin nổi chuyện này, 3 ngày không quấy rầy tổng giám đốc Trình, cứ dài như một thế kỷ vậy.

Thế nhưng anh lại nghĩ, hẳn Trình tổng muốn ôm được mỹ nhân về, nên cần thời gian vun đắp tình cảm với mỹ nhân.

Nhưng chờ đến ngày hôm sau, khi Giang Tang Du đến Hoàn Nghệ tìm Trình Nghi Triết, trợ lý Tưởng mới phát hiện ra phán đoán của mình hoàn toàn sai, nhưng anh vẫn truyền đạt với Giang Tang Du dựa theo lời dẫn dắt của Trình Nghi Triết: cần giải quyết một sự cố khẩn cấp ở thành phố H nên đã lên đường đi công tác gấp.

Giang Tang Du vẫn gọi điện cho Trình Nghi Triết nhưng không có tín hiệu, cô chỉ có thể âm thầm lo lắng.

Việc Giang Tang Du không gọi được điện thoại lại khiến trợ lý Trình ngạc nhiên hơn, Trình Nghi Triết có 3 số điện thoại, một là số dành cho công việc, do anh luôn bảo quản, một là số anh sử dụng cho các mối quan hệ bạn bè bình thường, còn một số là số tư nhân, nếu không phải là tình huống đặc biệt thì không được gọi.

Số điện thoại mà Giang Tang Du sử dụng để gọi cho Trình Nghi Triết là số dành cho bạn bè, tại sao tổng giám đốc Trình vẫn chưa tiết lộ với người đẹp số điện thoại riêng tư của anh?

Đây chỉ là những suy đoán riêng của trợ lý Tưởng, đối với Giang Tang Du anh vẫn duy trì sự im lặng.

Trong khi đó ở Vân Thành lại đang diễn ra một cảnh rất kỳ lạ.

Bạch Nặc Ngôn ngồi vắt chéo chân, tư thế như một cô công chúa đang rửa tai lắng nghe, Trình Nghi Triết vẫn luôn ngồi bên kia, mắt anh vẫn theo dõi chương trình quảng cáo trên TV, im lặng không nói.

Đến khi Bạch Nặc Ngôn thu chân lại, mắt quét qua TV, cô phát hiện ra đó là tiết mục quảng cáo một loại đồ lót mát xa vị trí nhạy cảm của nam giới. cô rất không hiểu lành nờ một nụ cười. Nghe thấy tiếng cười, Trình Nghi Triết lấy lại tinh thần, chuyển kênh không để lại dấu vết.

Miệng cô còn hơi khô. Người đàn ông này gọi cô đến, không biết là có chuyện gì.

Cô liếm môi:

- Gọi em đến làm gì?

- Em cảm thấy là vì chuyện gì?

Anh quan sát cô một lần từ đầu đến chân, ánh mắt anh như đang muốn đánh giá lại giá trị của cô.

- Chuyện gì cũng có thể.

Trình Nghi Triết cảm thấy không cần lãng phí nước bọt để khích bác cô, nhất là trong đầu anh vẫn để ý chuyện Bạch Nặc Ngôn dám bỏ đi cùng Mạnh

Tân Duy, chuyện này làm cho lòng anh vẫn khó chịu không yên. Anh ngồi gần cô, chầm chậm nuốt một miếng thuốc, cố tình nhắm mắt vào mặt cô.

Trong lòng cô đang thầm mắng anh, trên mặt cô lộ ra sự khinh bỉ.

Anh lại cười:

- Lúc em ở bên Mạnh Tân Duy, chắc chắn không bao giờ để lộ ra biểu cảm này đâu nhỉ?

- Đương nhiên, lúc em ở bên anh ấy, vui sướng còn không kịp nữa là.

Anh cười lạnh:

- Mọi quan hệ giữa em và anh ta là gì?

Giọng nói anh trầm thấp, xem ra tâm trạng không vui cho lắm.

- Tình nhân.

Cô cười bí hiểm.

Trình Nghi Triết kẹp thuốc trên đầu ngón tay, đốt đốt một sợi tóc cô, tạo nên một làn khói xám. Cô tức giận nhìn anh, anh lại cười.

- Mất Mạnh Tân Duy không kém coi đến thế chứ?

Cô rất muốn trở mặt, nhưng rồi suy nghĩ một chút, cô lấy tay vuốt lại sợi tóc.

- Tất nhiên là kém hơn anh rồi, người chỉ luôn để ý đến tiền nữ Giang thôi.

Trình Nghi Triết chăm chú nhìn lên mặt cô, như thể từ trước đến nay anh chưa bao giờ nghiêm túc nhìn cô như vậy. Ánh mắt anh từ trước đến nay chưa bao giờ tầm thường, cô không phải là kiểu người quá quan tâm đến vẻ đẹp của bản thân và lôi nó ra để tự sướng, đột nhiên trong lòng anh lại thấy hốt hoảng.

- Anh nhìn em làm gì?

Trình Nghi Triết ném thuốc vào gạt tàn.

- Có chỗ nào muốn đi không?

Cô sững sờ, sao tự nhiên anh ta lại mở miệng nói chuyện này, đột nhiên trong đầu hiện ra một ý nghĩ, nhưng vẫn chưa rõ ràng:

- Như thế nào?

- Có hay không?

Anh tiếp tục cố chấp hỏi.

Từ lúc bước vào phòng, cô đã nhận ra có điểm khác lạ, nên vẫn thăm dò:

- Em muốn đi đến đâu, liền đi đến đó sao?

- Đúng thế.

Tâm trạng từ từ chìm xuống.

- Anh đưa em đi sao?

- Đúng thế.

Tâm trạng cô như rơi xuống vực sâu vạn trượng, thì ra đây là quyết tâm của anh, là việc cuối cùng anh muốn làm trước khi rời khỏi cô.

Nhưng cô vẫn cười, cho dù hít thở không thông, hô hấp đã ngừng trệ.

- Hay lắm.

Muốn đi đến đâu, liền đi đến đó.

Lúc chuẩn bị rời đi, Trình Nghi Triết lại suy nghĩ, cuối cùng đến số điện thoại riêng tư anh cũng không mang theo, anh chỉ đi 3 ngày, công ty liệu có thể xảy ra chuyện gì lộn xộn chứ. Hơn nữa, anh nhìn lại Bạch Nặc Ngôn, đây có lẽ là chuyến đi cuối cùng của hai người, sau đó cả hai sẽ trở thành người xa.

lạ.

Thế nên cố gắng hết sức có thể, để đối phương không phải cảm thấy mất vui.

Bất kể mối quan hệ giữa Bạch Nặc Ngôn và Mạnh Tân Duy có là gì, anh đều không cần phải nghĩ đến, bất kể tương lai của anh và Giang Tang Du đến đâu, trong 3 ngày này, thế giới của anh chỉ có Bạch Nặc Ngôn.

Họ không chuẩn bị hành lý, Bạch Nặc Ngôn nói chỉ cần có tiền, còn sợ thiếu gì đây?

Trình Nghi Triết cảm thấy, cảm thấy cách cô nói chuyện rất khó nghe, nhưng không thể phản bác lời này.

Anh không biết cô định đi đến đâu, cô cũng không nói gì.

Khi đến một bến xe buýt khá vắng vẻ, cô khó khăn mở miệng xin lỗi:

- Chuyến xe trước hình như vừa mới đi, phải 30 phút sau mới có chuyến tiếp theo, chúng ta đợi khoảng 30 phút, anh không ngại chứ?

Anh rất muốn nói, anh chưa bao giờ phải chờ đợi người khác như vậy, từ trước đến nay đều là người khác phải chờ anh.

Thế nhưng anh vẫn nghe lời cô:

- Không sao đâu.

Khi họ ngồi ở đại sảnh bến xe, thấy bến xe trở nên thật nhỏ bé, gọi là đại sảnh thế nhưng chỉ rộng bằng một cửa hàng nhỏ với vài chỗ ngồi. Mỗi chỗ là một chiếc ghế màu xanh đậm, rất cũ, nước sơn trên ghế đều bong gần hết. Bạch Nặc Ngôn thấy rất rõ lúc Trình Nghi Triết ngồi xuống, khuôn mặt anh hơi co rút, nhưng không còn cách nào khác, trong 3 ngày này cô muốn để anh ngồi lên những chiếc ghế tồi tàn như vậy, đã là con người đều phải thích ứng với hoàn cảnh, chẳng phải sao?

Sắc mặt Trình Nghi Triết trở nên âm trầm, Bạch Nặc Ngôn ghé vào bên tai anh nói:

- Bộ dạng anh thế này, người ta sẽ nghĩ anh bị móc ví mất sạch tiền đấy.

Anh nhìn cô chăm chăm, mặc dù vẫn còn nhưng đã không quá âm trầm:

- Anh tưởng người ta sẽ nghĩ anh bị em bắt cóc chứ.

Vẫn có thể nói đùa, xem ra tâm trạng vẫn chưa quá xấu.

Cô muốn tự an ủi bản thân như vậy, nên nhéo nhéo khóe miệng anh:

- Nếu vậy. Cười lên.

Trình Nghi Triết gạt tay cô, cô lại tiếp tục nhéo miệng anh, cái bộ dạng thâm trầm của anh rất khó coi, cứ như anh sắp trở mặt vậy.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Trình Nghi Triết chỉ có thể quay đầu, tranh xa cô ra.

30 phút cũng không quá lâu, Bạch Nặc Ngôn rất nhanh kéo anh lên xe.

Chuyến xe này không quá đông, vì hiện không phải ngày cuối tuần hay ngày nghỉ lễ, nên không có nhiều học sinh và người ngoại tỉnh công tác trong thành phố phải về nhà, bến xe vắng hơn bình thường.

Một lần nữa Trình Nghi Triết thắc mắc, nhưng Bạch Nặc Ngôn không trả lời anh, chỉ kéo thẳng anh đến chỗ ngồi.

- Mỗi lần về nhà em đều đi xe này. – Cô cười cười – Anh đợi một lát em sẽ chỉ cho anh.

Anh cũng không hứng thú với mấy chuyện này lắm, chỉ để ý những từ trọng điểm, “em về nhà”.

Trong lòng anh lại thoáng buồn bực, không biết cô đang định làm gì, có lẽ anh từng nghĩ cô phải cô định đưa anh về nhà cô không, nhưng chắc cô sẽ không làm những việc ngớ ngẩn như vậy đâu.

Xe đang chạy trên đường cao tốc, thật xui xẻo, phía trước đang bị tắc đường.

Đến khi xuống xe, Bạch Nặc Ngôn đòi đến thăm một ngôi trường trung học, anh còn chưa kịp mở miệng, tự cô lại quyết định hủy bỏ.

Sau đó họ lại tiếp tục ngồi xe, lần này tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn trở nên tốt hơn nhiều.

- Chúng ta sẽ tiếp tục đi xe buýt qua 5 con đường nữa, đầu tiên là đường XX, sau đó là XX...

Cô kể tên rất nhiều địa danh, về ngôi trường trung học đầu tiên cô học, .. sau đó cô nhìn Trình Nghi Triết.

- Vào những ngày cố định sẽ có phiên chợ họp trên phố, sẽ có rất nhiều người bán hàng sẽ mang hàng đến bán, nếu đi dạo phố vào ngày đó, sẽ mua được rất nhiều đồ.

Anh chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra.

Anh nhớ rõ cô từng nói sẽ đi qua 5 con đường, nhưng mới đến con đường thứ 3, cô đã kéo anh xuống xe, sau đó lại đổi xe. Anh tức muốn ngất, không biết cô đang định làm gì, cũng may, chuyến xe lần này rất đông, anh chỉ có thể đứng, không có thời gian để bực tức bản khoăn nữa.

Xuống xe, Trình Nghi Triết nghĩ, có lẽ đây chính là con phố Bạch Nặc Ngôn nói đến.

Có một tấm biển trên đường cái ghi “Phố Thanh Dương”.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Trình Nghi Triết đó là, ai nói không khí ở nông thôn rất trong lành chứ, toàn là bụi đất, anh tuyệt đối không tin mấy lời vớ vẩn đó nữa. Lá cây hai bên đường đều bám đầy bụi, cả đường đi không có một cái thùng rác nào, thỉnh thoảng lại có vài đồng rác thải chất đồng ngay ven đường, người ta còn có thể ngẫu nhiên bắt gặp có người cho trẻ con đá ỉa ngay trên phố.

Hai mắt Trình Nghi Triết nhắm lại, anh không thể tin vào sự thật này.

- Em định đưa anh đến đây à?

Cô mấp má môi:

- Đúng thế.

Cô kéo tay anh, như một đôi tình nhân thật sự. Việc đầu tiên họ làm là đi thuê nhà, vì cô không thích ở khách sạn, cô luôn cảm thấy những thứ mình đang dùng đã từng bị vô số người khác dùng qua. Họ thuê được một căn phòng không tồi, gần như có sẵn đầy đủ các đồ gia dụng thiết yếu. Sau đó Bạch Nặc Ngôn kéo Trình Nghi Triết đi mua chăn màn và ga giường, cô cũng mua đầy đủ các loại vật dụng cần thiết.

Lần đầu tiên Trình Nghi Triết nhận ra, Bạch Nặc Ngôn còn biết mặc cả.

Đến giờ ăn cơm, họ ăn tạm bên ngoài, nhưng Trình Nghi Triết gần như không dám chạm đến đĩa bát, nhất là khi anh nhìn thấy trong quán có cái quạt treo tường bị phủ bởi một lớp dầu đen kịt.

Ăn cơm xong, Bạch Nặc Ngôn còn nghĩ, thật không phải, liệu Trình Nghi Triết có bị cô làm cho đau mắt không nhỉ.

Một ngày, vô cùng mệt mỏi trôi qua.

Sau khi về đến phòng, Bạch Nặc Ngôn nấu cho Trình Nghi Triết một gói mì ăn liền, rất may anh rất biết nhìn hoàn cảnh, không hề chê mì gói khó nuốt.

Ngày hôm sau, Bạch Nặc Ngôn đưa Trình Nghi Triết đi mua quần áo.

Đây là một cửa hàng quần áo khá nổi tiếng, nhưng danh tiếng này chỉ giới hạn trong khu phố này thôi.

Trình Nghi Triết kháng nghị, nhưng bị Bạch Nặc Ngôn bỏ qua:

- Anh định mặc một bộ quần áo hết ngày này sang ngày khác đấy à?

Sắc mặt Trình Nghi Triết trở nên đen kịt.

Thế nhưng Bạch Nặc Ngôn vẫn kéo anh đi thử quần áo, bộ quần áo đắt nhất ở chỗ này giá cũng chỉ có 300 đồng, về mặt Trình Nghi Triết tỏ rõ anh không muốn chạm vào những quần áo đã từng bị nhiều người thử qua. Trước thái độ của anh, Bạch Nặc Ngôn không muốn kể với anh rằng, trước khi cô học đại học, những loại quần áo có giá trên 100 đồng cô cũng không bao giờ mua nổi. Lần đầu tiên cô được mặc một cái quần jean giá 78 đồng, cô đã sung sướng soi gương quay một vòng, nhưng đây là một trong những bí mật cô không bao giờ muốn chia sẻ cùng ai.

Bạch Nặc Ngôn chọn một bộ quần áo, ném cho anh.

- Đi thay đi.

Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào gương mặt cô, vô cùng bất mãn, cô lại đẩy anh đến phòng thay đồ.

- Đi nhanh lên, coi như chết một lần thôi.

- Em đi mà chết.

Thật hiếm khi anh nổi cáu với cô, cô lại cười rất sảng khoái.

Kể cả khi Trình Nghi Triết mặc quần áo trong cửa hàng này, Bạch Nặc Ngôn mới hiểu rõ, trang phục đắt hay rẻ khác nhau ở điểm gì, đó chính là sự bất đồng về khí chất.

- Em nhìn gì vậy?

Trình Nghi Triết ngắm Bạch Nặc Ngôn qua tấm gương trong phòng, bộ dạng lúc này trông rất buồn cười.

- Đẹp đấy.

Trình Nghi Triết không nhịn được cười, sao lại có người mở to mắt mà nói điều như thế chứ.

Bạch Nặc Ngôn cảm thấy hình như mình đúng là một người đặc biệt keo kiệt, nhưng dù sao một người keo kiệt như cô vẫn chịu bỏ tiền mua quần áo của Trình Nghi Triết đi giặt khô, cô đúng là vẫn rất tử tế.

Đến buổi tối, Bạch Nặc Ngôn kéo Trình Nghi Triết đến một quảng trường nhỏ, ở đây có rất nhiều người cao tuổi đang khiêu vũ.

Bạch Nặc Ngôn nhanh chóng gia nhập với họ, một đám người cùng vui vẻ nhảy múa.

Trình Nghi Triết đứng một bên không mở miệng, cô đang đi một đôi giày cao gót, dáng cô nhảy như đang chơi đầu vật, khiến người xem muốn chạy ngay lại đỡ cô.

Bạch Nặc Ngôn là một người có lực tay vô cùng yếu.

Hồi nàng học đại học, môn thể dục bắt buộc trong kỳ là bóng chuyền, muốn qua phải đối chuyền để bóng không rơi xuống đất, hơn nữa sẽ có người tính điểm, đo độ cao của đường bóng. Lần đó Trình Nghi Triết vô tình đến phòng tập thể dục, anh thấy rất nhiều người vây lại xem, có nam sinh còn cười: “Nữ sinh này chơi bóng chuyền, cảm giác như xem hai quả bóng đang nhảy.”

Miêu tả đó về cô không hề sai chút nào, độ cao cô nhảy mỗi khi cô chuyền bóng khiến người xem không thể nói nổi lên lời, thấp đến kinh người, hơn nữa, trái bóng chuyền rất nhanh rơi xuống mặt đất, hết lần này đến lần khác cô cứ nhảy qua nhảy lại đỡ bóng. Giáo viên thể dục đó không dám nói cô chơi bóng chuyền khiến anh ta đau tim, chỉ nói cô nhảy quá thấp, đánh bóng không có lực. Cuối cùng giáo viên đó hỏi cô đánh được bao nhiêu quả, cô còn rất tự hào nói rằng, cô đánh được những một trăm linh ba quả. Thật đáng tiếc là cô còn không biết xấu hổ. Kết thúc tiết học bóng chuyền, cô chạy đến khoe với một bạn cùng lớp: “Tôi đã chọn môn bóng chuyền là môn thể thao nhẹ nhất trên thế giới rồi đây. Nếu là môn khác chắc tôi không qua được đâu.”

Cô cười tươi đến mức người ta muốn chọc ghẹo cô vài câu.

Nhất là khi cô chơi bóng chuyền, mỗi chuyển động của cô, cực kỳ không có khí lực, cứ như coi bản thân là một trái bóng, nhấp nhua nhấp nhồm.

Bây giờ cũng như vậy.

Anh không nén được sự vui vẻ, khoanh tay trước ngực, nhìn cô đang lung tung bát nháo trong đám đông.

Có một cô bé chạy đến trước mặt anh.

- Anh ơi, anh ơi.

Anh ngồi xổm xuống.

- Chuyện gì vậy?

- Chị ấy là bạn gái của anh đúng không?

Anh nhăn mày, chỉ cười.

- Em biết chắc mà.

Cô bé chạy đến bên cạnh mẹ.

- Con đã nói đó là bạn gái của anh trai đó mà, cứ nhìn kỹ họ mà xem.

Mẹ cô bé tỏ ra bất đắc dĩ, áy náy cười với Trình Nghi Triết.

Trình Nghi Triết cũng không ngại, lúc anh quay đầu lại, nhận ra Bạch Nặc Ngôn đã không còn ở đây.

Anh cuống cuống chạy ra ngoài, vừa định kêu lên, đã thấy bị người ta ôm lấy:

- Đang lo lắng cho em à?

Cô leo lên lưng anh.

- Anh Trinh thân mến, cồng em đi.

Giống như một đứa trẻ đang nhõng nhẽo.

Người anh căng cứng, nhưng vẫn cồng cô lên, cô sung sướng ngồi trên lưng anh.

- Em thích.

Cô tạm ngừng lại.

- Anh cồng em như vậy.

Nhưng thật ra cô muốn nói, em thích anh. ... Phía sau chỉ có mấy chữ, nhưng cô không muốn nói ra, để bản thân trở nên đột ngột như vậy.

Có thể anh cần biết, có thể là không, có thể càng không cần phải hiểu rõ ràng tất cả, hoặc là không cần biết thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Trình Nghi Triết bị Bạch Nặc Ngôn lôi đến một khu chợ mua thức ăn, thức ăn sau khi bị cô mua, đều ném vào tay anh. Cô coi anh như một lao động chân tay giá rẻ, Trình Nghi Triết vừa hay thấy vậy. Thế nhưng có lẽ những chỗ như thế này, anh chỉ dám đứng xem, vì quả thật vô cùng bẩn thỉu. Trong chợ có bán cá, sau khi làm sạch cá, vẩy và nội tạng cá bị vứt bỏ tùy ý, người bán hàng chỉ dội qua một lần nước là xong, quán ăn vặt ở khắp nơi, những thức ăn bị đông lạnh trong tủ đá không biết bao nhiêu ngày đều được bày bán la liệt.

Thứ duy nhất có lẽ khiến Trình Nghi Triết cảm thấy hài lòng là bánh bao cỡ nhỏ trong cửa hàng bán bánh bao, ít nhất đây là loại thức ăn người có thể nuốt được.

Bạch Nặc Ngôn biết nấu ăn, điều này khiến Trình Nghi Triết phải mở to mắt ngạc nhiên, nhưng dù sao anh cũng thấy rất vui vẻ.

Lúc cô làm cơm, anh đều đứng trước cửa bếp ngắm cô nấu nướng.

Cũng có khi cô sẽ sai khiến anh, bắt anh rửa rau, bóc tỏi.

Những món ăn cô nấu, không hiểu sao anh đều thấy ăn rất ngon miệng, có lẽ mấy ngày qua sống ở đây bị hành hạ về mặt vị giác quá lớn, anh chỉ có thể tự giải thích như vậy.

Cô còn giặt quần áo cho anh.

Nhưng mỗi lần sử dụng bột giặt, lòng bàn tay cô bị đau giống như đang sưng tấy, cả bàn tay đều đỏ rần, cô sẽ cảm thấy nhồn nhột vô cùng khó chịu. Còn anh chỉ nhàn nhã xem TV, anh không biết rằng cô giặt quần áo sẽ đau đớn như vậy. Hẳn anh càng không biết, cô đã từng thề với bản thân, ngoại trừ người thân trong gia đình, cô sẽ chỉ giặt quần áo cho người mình yêu.

Anh chẳng hề biết bất cứ chuyện gì.

Ban ngày, giữa hai người xảy ra mâu thuẫn, mà người sai là cô.

Đi trên đường, họ bắt gặp một người nỏ bông ngô, cứ 10 phút một nỏ, mỗi khi xong một nỏ sẽ vang lên một tiếng nỏ lớn. Cô đột nhiên định phải nỏ được một nỏ, Trình Nghi Triết cũng không tỏ thái độ phản đối. Nhưng hôm đó, đường rất đông người qua lại, Trình Nghi Triết bảo cô tối quay lại xếp hàng mua, nhưng cô nhất định không chịu, người xếp hàng mua bông rất đông, Trình Nghi Triết luôn không thích lãng phí thời gian vào việc chờ đợi vô ích như thế này, anh nhất định đòi đi, Bạch Nặc Ngôn nhất định không cho anh đi.

Trình Nghi Triết rất bức, họ phải đứng đó đợi hơn 3 giờ đồng hồ. Nhưng đến lúc đó Trình Nghi Triết vẫn chưa nổi cáu với cô. Chuyện khiến anh thật sự nổi giận đó là, họ đợi đến lúc chạm được đến bánh xe bán hàng, cô đột nhiên lại không muốn ăn bông nữa, cô kéo anh về nhà.

Trình Nghi Triết rất muốn đập cô chết tươi ngay tại chỗ.

Anh không biết rằng, cô chỉ muốn anh luôn luôn đứng bên cạnh cô như vậy, họ không cần nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác, chỉ có hai người họ, cứ đứng

như vậy thôi, trò chuyện vu vơ một chút, ngắm nghía xung quanh một chút, nhìn dòng người qua lại trên đường một chút.

Những chỗ như thế này chần chẫn không phải những nơi anh thích đến, chính bản thân cô cũng không thích.

Nhưng có lẽ đây chính là thói quen sinh hoạt, chính là hoàn cảnh sống của cô.

Từng hơi thở trong khoang miệng đều mang theo hương vị quen thuộc.

Đến buổi tối, Trình Nghi Triết vẫn chưa thêm nói với cô một câu nào, cho đến khi Trình Nghi Triết xoay người ôm cô, cô đẩy anh ra, Trình Nghi Triết mới nhận ra sự kỳ lạ của cô, anh bật đèn lên.

Cô nằm co quắp, trán không ngừng toát mồ hôi lạnh, tay ôm hờ bụng, môi mím lại thành một đường thẳng.

- Làm sao vậy?

Anh dùng tay lau những giọt mồ hôi lạnh ướt đẫm trên trán cô.

Cô lắc đầu.

- Em không sao.

Anh nhíu mày, cô rõ ràng không giống với người không có chuyện gì một chút nào hết.

- Chỉ một lúc thôi sẽ khỏi ngay mà.

Tay cô vẫn ôm bụng.

- Rất đau à?

- Một chút thôi.

Nguyên nhân hẳn là do ban ngày giặt quần áo suốt, ngâm trong nước lạnh lâu quá đây mà.

Anh đoán vậy, con gái lúc nào cũng phiền phức như thế.

- Lần nào cũng đau thế này à?

Bàn tay anh vuốt ve bụng cô, hiếm khi cô thấy anh kiên nhẫn như vậy.

- Ngẫu nhiên thôi.

Cô không muốn nói nhiều.

- Nếu đau thì phải nói ra chứ.

Cô lắc đầu:

- Nói ra thì đã sao, người khác cũng đâu có chịu đau thay em, nhiều lắm cũng chỉ an ủi vài câu, sau đó em vẫn cứ đau, chẳng có nghĩa lý gì hết.

Làm sao cô có thể giải thích như thế chứ, anh không thể tin được.

- Có lẽ sẽ rất nhiều.

Cô nở nụ cười, nhìn anh:

- Mỗi khi đau, em sẽ tự nói với bản thân, hãy cứ kiên trì như đã từng chịu đựng, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua đi.

Anh thở dài, ôm cô vào lòng.

Một lát sau, hai cánh tay cô không còn ôm bụng nữa, anh mới thoáng yên tâm.

- Đỡ rồi hả.

- Ừ.

Đúng là đã đỡ đau hơn.

Làm đàn ông thật là tốt, chỉ cần hưởng thụ, không cần trả giá, tất cả mọi đớn đau đều dành hết cho đàn bà gánh chịu.

Đường như đã qua cơn buồn ngủ, cô không ngủ được nữa.

- Anh có biết vì sao em lại đến đây không?

Tự nhiên cô lại nổi lòng tham, cô muốn cho anh xem cuộc sống của cô, muốn anh trải qua những ngày thường nhật trong cuộc đời cô.

- Nơi đây, rất giống nhà em.

- Cũng chẳng kém là bao.

Chỉ là phương hướng khác nhau.

- Em có muốn về thăm nhà một chút không?

Nếu cô muốn, anh...

Cô lắc đầu:

- Không cần.

Anh trầm mặc xuống.

(Ko cho anh về nhà đâu, ko lộ hết bí mật, còn gì là hay).

Cô dựa lên ngực anh:

- Từ trước đến nay, em chưa bao giờ kể về mẹ em đúng không. Mẹ em là một giáo viên dạy ngữ văn. Ngày trước, mỗi khi có người nghe nói mẹ em là giáo viên, họ đều nghĩ rằng thành tích học tập của em nhất định sẽ rất tốt, nhưng em không thích họ nghĩ như vậy, vì em không bao giờ chăm chỉ đọc sách, mỗi khi học bài em hay thần thờ, mất tập trung. Em còn có khả năng ngán ngợ mà không để cho giáo viên phát hiện ra nữa cơ, đây có thể xem một loại tài lẻ, anh không cần phải chế diễu em. Hình như, em chưa từng làm được một việc gì để mẹ em có thể tự hào về em, khi đi thi cũng chưa bao giờ đứng hạng nhất, chưa từng có vinh dự thay mặt nhà trường đi thi đấu, em càng không có sở trường đặc biệt, thành tích thể thao cũng không tốt. Hồi em còn học trung học, hình như sở trường duy nhất của em là chạy cự ly dài, vừa hay, mẹ em cũng chưa bao giờ đòi hỏi em phải đạt thành tích tốt. Thậm chí bà còn chưa bao giờ hỏi em về điểm thi, không bao giờ giục em làm bài tập, sẽ không lôi con cái nhà khác ra để làm gương dạy bảo em. Bà không bao giờ tạo cho em bất kỳ áp lực nào, mà thành tích của em vẫn loảng xoảng miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Đó có lẽ là cuộc sống bình an mà em mong muốn. Thế nhưng đến năm em học lớp 11, mẹ đã rời xa em. Vì muốn cứu một học sinh bị rơi xuống nước, bà cứ như vậy ra đi. Trường học gửi giấy khen đến tận nhà, là chứng nhận giáo viên danh dự gì gì đó, gia đình đưa bé đó cũng đến cảm ơn em. Lúc đó, em chỉ có một suy nghĩ, em không cần cái bằng khen đấy, em không cần tiền nhà người ta đưa, em chỉ cần mẹ em còn sống. Em không vĩ đại được như mẹ, em hi vọng ai chết cũng được, miễn đừng là mẹ em.

Trình Nghi Triết không nói gì, chỉ ôm cô chặt hơn.

Không phải cô cảm thấy quá đau khổ, chỉ là đêm khuya yên tĩnh khiến cô cảm thấy thương tâm, khiến cô nhớ lại một vài chuyện thương tâm.

- Em chỉ muốn mẹ em có thể còn sống đến tận bây giờ.

Bởi vì đó là người thân duy nhất của cô.

Trước đây, Bạch Nặc Ngôn chưa bao giờ nói đến chuyện này.

- Còn cha em thì sao?

Trình Nghi Triết chậm rãi hỏi.

Cô im lặng một lúc lâu.

- Ông ấy đã có một gia đình khác, một nhà viên mãn.

Hạnh phúc viên mãn đó, nhiều khi, sẽ phá vỡ hạnh phúc của rất nhiều người khác.

Trình Nghi Triết vỗ nhẹ đầu cô:

- Em có thể tìm ông ấy.

- Có lẽ trong lòng em, ông ấy không được tính là người thân.

- Đồ ngốc.

Anh vuốt tóc cô.

- Ông ấy mãi mãi là người thân của em.

Cô chỉ nhìn anh, có lẽ cô không cảm nhận được sự ấm áp, không cảm nhận được máu mủ tình thâm, vậy cô có phải là người máu lạnh, vô cảm với cả người thân của mình.

Không hiểu vì sao cô lại kể những chuyện này với anh, có lẽ cô chỉ muốn nói ra, để anh biết một vài chuyện, cô muốn anh hiểu thêm về cô một chút.

Đây là thời khắc giả dối nhất.

Rất giả dối, nhưng lại đẹp như trong ảo mộng.

Anh không hẳn học với cô, không tức giận với cô, không ghét bỏ cô, đây chính là sự dịu dàng cuối cùng anh muốn lưu lại cùng cô.

Cho dù anh không thích, nhưng anh vẫn tình nguyện nhẫn nại mấy ngày nay, vì sau đó, họ sẽ không bao giờ có thể gặp lại nhau.

Thì ra, vào những thời khắc giả dối, con người ta sẽ trở nên dối trá như vậy, cô cũng vậy, cô sẽ tỏ ra hết sức yếu ớt, để anh không thể bỏ rơi cô.

Nếu nói sự dịu dàng là vũ khí lợi hại nhất của người con gái, nhu nhược mềm yếu, để người đàn ông không thể buông tha. Vậy thì cô cũng cũng có thể nhu nhược mềm yếu, cô cũng có thể lên phòng khách, xuống nhà bếp, đồng thời mị nhãn như tơ, yếu ớt như một đóa hoa.

Chỉ cần anh chấp nhận cho cô một cơ hội, cô đều có thể làm tốt.

Cô có thể học, để trở thành kiểu con gái anh thích.

Nhưng tất cả đều là dối trá, tất cả đều chẳng còn nghĩa lý, cô vốn sẽ bị bỏ rơi, cho dù có dây dựa thế nào cũng vẫn sẽ bị chìm trong biển nước.

Vào một tiết thể dục hồi đại học, học về bơi lội, động tác không khó, chỉ có 4 phần. Hai chân lật ra ngoài, tay khép lại, co chân, ... vậy mà giáo viên thể dục lại nói với cô, nếu cô cứ làm như vậy, chắc chắn sẽ bị chìm xuống nước.

Bây giờ cô mới hiểu rõ lời nhận xét khô khan đó, vì cô cảm thấy bản thân sắp chìm xuống đáy biển.

Vậy mà còn nghĩ mình giỏi lắm.

Ngày cuối cùng, Bạch Nặc Ngôn đi đến tiệm Internet.

Suy nghĩ của cô luôn khiến người khác cảm thấy khó hiểu. Cô từng thấy một đôi tình nhân trong tiệm Internet, cô nữ sinh đó ngủ quên trên ngực người nam sinh, người nam sinh lặng lẽ ôm cô. Cô cảm thấy hình ảnh đó rất đẹp, không cần phân biệt bất cứ thời điểm nào cũng có thể thể hiện rõ ràng mối quan hệ của họ, bất kể người ngoài đánh giá như thế nào.

Cô cũng muốn tạo phản như vậy.

Họ cùng xem một bộ phim rất cũ, tên là “Thiếu nữ u hồn”.

Bạch Nặc Ngôn ngồi dựa vào ngực Trình Nghi Triết, tập trung tinh thần xem phim.

Diễn viên Vương Tổ Hiền quả thật là một mỹ nữ, đặc biệt là đôi mắt cô, đối phương lần đầu bắt gặp đã phải động tâm, ngoài đầu nhìn lại càng khiến rung động lòng người. Nói chung là sẽ khiến người ta nhất kiến chung tình.

Cô xem bộ phim cũ này một cách rất say sưa. Cô nghĩ trong lòng Trình Nghi Triết hẳn sẽ rất khinh thường cô, chỉ là anh không nói ra.

Tay anh từ từ vuốt ve khuôn mặt cô, anh chạm phải một dòng chất lỏng ấm áp, nên nhẹ nhàng mở miệng:

- Em khóc gì vậy?

- Em cảm động.

- Cảm động cái gì?

- Tình yêu.

Anh nở nụ cười.

- Đây là giả.

- Em biết rõ.

- Vậy còn cảm động?

Cô gật đầu:

- Vì biết là giả nên mới cảm động.

Vì thật ra, cô không tìm được, mà có tìm được, cũng không phải thuộc về cô.

Tình yêu của người ta, oai phong lẫm liệt, cho dù kết quả chỉ là một bi kịch, nhưng cô ấy đã từng có được, cho dù đến cuối cùng vẫn bị mất đi.

Kẻ đáng thương nhất là những người không bao giờ có được.

Trình Nghi Triết lắc đầu.

- Em thật kỳ lạ.

- Rất nhiều người nói vậy.

Anh nở nụ cười.

Còn cô chỉ khóc.

Không phải vì cảm động, cô chỉ khóc thương cho chính mình.

Không có được.

Cô cần phát tiết, ra khỏi tiệm Internet, cô nhất định đòi ăn cam đường.

Nước mắt không còn vương lại chút nào trên đôi mắt, như thể cô chưa bao giờ khóc., Trình Nghi Triết cảm thấy rất buồn cười, cô giống như một đứa trẻ vậy.

Mỗi lần ăn cam đường đều sẽ bị dính tay, miệng cũng dính như bám nhựa cao su vậy.

Không biết có phải vì quá thích, cô không thèm nhai, hùng hổ cắn cắn nuốt nuốt.

Còn anh chỉ vô cùng thích thú ngắm cô ăn.

Chẳng còn lại bao nhiêu thời gian, chỉ còn biết ăn cho đã khát, hỏi sao có nhiều kẻ nghiện ma túy dễ dàng đến thế.

Thứ dễ nghiện nhất trên thế gian này, chính là tình yêu.

Từ lúc chỉ một người yêu đơn phương, đến hi vọng hai người được ở bên nhau, được tìm hiểu nhau, rồi hi vọng được đối phương đáp lại tình yêu, rồi lại hi vọng đối phương có thể yêu mình như mình yêu người đó, cuối cùng là hi vọng sẽ được mãi mãi bên nhau.

Tham vọng của con người càng ngày càng lớn, như một quả cầu tuyết lăn, cuối cùng vĩnh viễn không bao giờ toại nguyện.

Còn cô chính là kẻ nghiện kia.

Ngay từ khi bắt đầu, cô đã khiến bản thân trở nên hèn mọn.

Chính cô đã không cẩn thận, tự đặt bản thân vào một tù ngục không lối thoát.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Trình Nghi Triết, nếu như, thật sự có nếu như, có thể cho cô một cơ hội làm lại từ đầu.

Cô nở nụ cười, lúc ấy cô chỉ mong được gặp lại người đàn ông tên là Trình Nghi Triết ấy, người đã khiến cô đau, khiến cô cười, khiến cô khóc, khiến cô tổn thương.

Trình Nghi Triết không giải thích được:

- Ăn no rồi à?

Cô gật đầu:

- Anh muốn ăn không?

- Không.

Rất mất hình tượng.

Cô gật đầu.

- Em muốn đi thả diều.

- Cũng được.

Thật ra, anh có thể nói không.

Họ đến một bãi cỏ, cô nhẹ nhàng chạy, anh kéo cánh diều bay lên cao.

Cô từng thích một bài hát tên là “Lưu luyến người em yêu nhất”.

Mở ra từng chiếc từng chiếc khóa trên cánh cửa tâm hồn.

Mỗi chiếc khóa là một nỗi lo âu.

Sợ gió lạnh thổi khiến em không thể chống đỡ.

Sợ sẽ mất trọng tâm, sẽ không thể cân bằng.

Em tìm cho mình một thành phố ồn ào để trốn tránh, để quên đi thân phận thật sự của bản thân, em chỉ là một kẻ chờ đợi tình yêu.

Mãi lưu luyến người em yêu nhất, em quay lại níu giữ con diều sắp đứt dây, những phiêu du khi còn sống, chỉ để cầu mong khỏi bị tổn thương.

Mãi lưu luyến người em yêu nhất, vừa quay lại nước mắt đã chứa chan chảy dài trên khuôn mặt, khóa lại từng chiếc khóa kia cũng không thể xoa dịu nỗi đau đớn trong lòng em lúc ấy. Một cơn gió sao có thể thổi bay tất cả. Thì ra càng yêu sâu sắc lại càng dễ đớn đau.

Cánh diều càng lúc càng bay cao mãi, cô dùng móng tay cắt đứt dây diều.

Phút chốc cánh diều chao đảo rơi xuống.

Cô vẫn đứng xa xa nhìn theo.

Trình Nghi Triết đi đến trước mặt cô.

- Em sao vậy?

- Anh không giận à?

Cô lạnh nhạt mở miệng.

- Tức giận chuyện gì cơ ?

Thái độ qua quýt này, cô rất khó chịu, cô thà để anh nổi giận với cô, như mọi ngày.

Mà không phải coi đây là ngày cuối cùng của bọn họ, để anh dễ dàng tha thứ cho tất cả mọi tật xấu của cô.

- Em vừa cắt đứt dây diều đấy.

Cô ngẩng lên nhìn anh.

- Em thích là được mà.

Cô nở nụ cười, nhắm hai mắt lại, giống như không bao giờ phải mở mắt ra.

Thua, mãi mãi vẫn thua.

- Ở đây là một nhánh của sông Trường Giang đấy, anh có tin không?

- Anh tin.

- Anh không nghi ngờ sao?

- Sao em phải gạt anh ?

- Vậy chúng ta cứ thử đi xem sao.

Sông Trường Giang ở phía Nam, hay còn gọi là Giang Nam. Còn đây là Tiểu Giang Nam.

Cô viết lên dòng nước: Em đã từng thật lòng yêu một người, đây không phải chỉ là trò đùa thôi đâu.

Không một ai được thấy, không một ai biết, thậm chí chính bản thân cũng quên mất.

Cô quay lại nhìn Trình Nghi Triết:

- Đi thôi anh.
- Không xem nữa à?
- Không xem.

Anh cười:

- Ngắm anh đây này, anh còn đẹp hơn Trường Giang đấy.

Cô cũng nở nụ cười:

- Đúng vậy.

Anh kéo tay cô, đi dạo dưới hoàng hôn, ánh mắt trời chiếu sáng lên bóng lưng hai người, nhìn qua thật hạnh phúc, nhưng đáng tiếc chỉ là nhìn qua.

- Anh cũng biết, phải không?

Giọng cô truyền đến.

- Chuyện gì cơ?
- Không có gì.

Từ trước đến nay anh đều biết, trong tình yêu sẽ có một bên tình nguyện hơn.

- Rốt cuộc là chuyện gì?
- Em quên mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Ngày về thành phố Bắc Xuyên, Bạch Nặc Ngôn đến tiệm giặt là lấy quần áo về cho Trình Nghi Triết thay. Toàn bộ đồ dùng cô đã mua ở đây, cô đều không mang theo. Những bộ quần áo anh đã từng bị cô lừa mặc, thậm chí cả mấy đôi tất cô lừa anh đi, đều bị cô vứt hết vào một cái thùng rác cực lớn. Dường như trong cơ thể cô tồn tại rất nhiều phần tử hủy diệt, hỏi đại học cô cũng viết vài trang nhật ký, khi buồn cô ném thẳng quyển nhật ký đi, không chút do dự. Mỗi lần cắt tóc cũng vậy, tự cô cắt xoẹt một nhát, ngăn bằng hỏi còn đi mẫu giáo. Có lẽ cô không bao giờ muốn hối hận, bất kể đó là đúng hay sai.

Khi cô làm những việc này, Trình Nghi Triết đứng một bên, không vui không buồn, bình tĩnh nhìn cô, không hề có bất kỳ thái độ nào.

Ngày hôm đó trời mưa, cô vốn không thích trời mưa, bởi vậy mà tâm trạng trở nên rất mâu thuẫn. Thời còn ôm ấp tâm tình thiếu nữ, mơ ước lớn nhất của cô là được ở bên người cô yêu vào những ngày mưa. Con người ta sở dĩ trưởng thành, là vì có rất nhiều mơ ước không thể thực hiện được. Lúc này đây, cô có nên cứ ngồi trong mơ hưởng thụ khoái cảm này không. Tâm cảnh ngày ấy đã mất, cô vẫn biết, có rất nhiều thứ sẽ không bao giờ trở lại, không ai là ngoại lệ.

Ngồi trên xe khách đường dài, hai người đều lặng im không nói.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, cô hé mở cửa sổ xe tạo thành một khe nhỏ, những giọt nước bên ngoài men theo cửa kính thủy tinh chảy xuống qua khe hở, rơi len vào ống tay áo cô. Nước lạnh buốt, chảy càng lúc càng nhiều, thế nhưng cô vẫn không muốn đóng cửa.

Cô không mấy khi nhớ nhà, dù nhà cô cũng không quá xa. Nơi đây không có những thảo nguyên mênh mông, cũng không có những rừng liễu xanh mướt, có rất nhiều thứ cô yêu thích, đều không có ở đây. Xa xa có một bãi đất hoang với rất nhiều gò đất nhấp nhô cách không xa đồng ruộng, trên đó trồng

rất nhiều cây quýt, đặc biệt là bưởi, đó là loại trái cây cô thích ăn nhất.

Đến mùa thu, khắp sườn núi trải dài những nương dâu chín đã đến vụ thu hoạch.

Nhớ về những chuyện xa vời khiến trí nhớ của cô càng trở nên hỗn loạn.

Mưa càng lúc càng to hơn, Trình Nghi Triết nhìn lướt qua tay cô, nên đóng kín cửa sổ lại.

Cô giương mắt nhìn anh.

- Hơi lạnh.

Anh nói.

Chẳng hiểu sao khi nghe anh giải thích nguyên nhân đóng cửa sổ, cô lại từ từ nở nụ cười.

- Cảm ơn.

- Gì cơ?

Mỗi khi cảm thấy hoài nghi, biểu cảm của anh đều là như vậy, mi tâm nâng nhẹ, nhưng không để đối phương cảm thấy anh đang tìm hiểu nguyên nhân.

- Bất một đại thiếu gia như anh phải đưa em đến những nơi như thế này chịu khổ, thật không phải.

Cô tặc lưỡi hai tiếng, để xoa dịu không khí.

Anh xoa trán.

- Cũng không tồi.

- Không tồi chỗ nào chứ?

Cô thoát trở nên hứng thú.

- Là quần áo, tiện nghi hay thức ăn giá rẻ kia? Hay là phương Đông phương Tây, bất kể cái gì cũng có thể tùy tiện vứt đi?

Không phải cô cố tình, chẳng qua từ hồi đại học cô đã nghe được một câu nói kinh điển: "Hoa có thể tùy tiện giẫm, cỏ có thể tùy tiện đạp".

Cô còn rất thích cảm giác sung sướng khi giẫm chân lên cỏ trồng trên sân trường, nếu trên đường có trồng cỏ, cô luôn lựa chọn giẫm lên cỏ mà đi, đến khi cả một đồng cỏ xanh ngắt bị giẫm cho nát bét. Có một người bạn học bị Bạch Nặc Ngôn lôi kéo vào cùng đi trên con đường cỏ với cô, vừa đi hết con đường, cô liền nói: "Lần sau không được chê tôi thiếu đạo đức, vui hoa đạp cỏ, chính cô cũng vừa giẫm lên cỏ đấy nhé". Cô bạn đó chỉ còn biết mắt to trừng mắt nhỏ, không còn nói được câu nào.

Cuối cùng trường học phải thuê nhân công mua cỏ về trồng lại, khi Bạch Nặc Ngôn chạy đến giẫm tiếp, bị nhân công mắng cho một trận.

Tùy tiện tự do, không bao giờ chấp nhận trời buộc.

Không quy tắc sao có thể trở thành vương tròn, nhưng đôi khi kết quả không viên mãn cũng không phải là xấu.

Khóe miệng Trình Nghi Triết nhếch lên:

- Được em bao dưỡng, cảm giác cũng không tồi.

Bạch Nặc Ngôn tròn mắt, đồ đáng ghét, mấy ngày nay đều xài tiền của cô, anh ta đúng là chẳng biết xấu hổ.

Cô đúng là thiệt thòi mà, vừa mất tiền, vừa mất thời gian, rất rẻ mạt nhé.

Bên cạnh có người nhìn sang, Bạch Nặc Ngôn càng buồn bực.

- Ai bảo em là phú bà cơ chứ.

Trình Nghi Triết cần này càng cười sáng khoái:

- Nợ nần chồng chất, nếu không sao phải chen lấn trên cái xe khách này chứ?

Tài bất hiển lộ nhé, có cũng không cần phải nói rõ ràng như vậy.

- Thế nghiệm một chút cảm giác cuộc sống bình dân.

Đúng là những trải nghiệm hay.

- Cảm ơn quý ngài đây đã đến thử nghiệm cuộc sống thường dân, có nên tăng lương cho tôi đây không nhỉ?

Bạch Nặc Ngôn vỗ vai anh, nhẹ nhàng chạm lên, mang theo tư thái rất mờ ám.

- Giá đây là bao nhiêu đây?

Trong mắt người xem, đây chính là câu chuyện tình của một phú bà và một tên giai bao mặt trắng nhỏ. (chị ý YY ạ)

Bạch Nặc Ngôn dựa vào vai anh, một lúc sau ngủ quên mất. Cô mơ một giấc mơ không thể tưởng tượng nổi, trong mơ, Bạch Nặc Ngôn là một phú bà vô cùng giàu có, có tiền có thế, ai ai cũng phải nghe theo, mỗi lần cô ra ngoài theo sau là vô số vệ sĩ đeo kính đen vừa ngầu vừa đẹp trai bảo vệ. Có một ngày, phú bà là cô ra ngoài thị sát dân tình bất gặp một chàng trai khí chất ngời ngời, tên mặt trắng nhỏ đó chính là Trình Nghi Triết. Nhất thời hoa tâm nở rộ, cô liền đòi bao dưỡng anh ta, người này cũng rất vô liêm xỉ và thêm tiền, nhận lời ngay lập tức. Từ đó, tên mặt trắng nhỏ Trình Nghi Triết hàng ngày cùng ăn cùng uống cùng ngủ với cô, phải gọi dạ bảo vâng nghe theo mọi sai bảo của phú bà cô. Nhưng tên Trình Nghi Triết này gian xảo tham lam, muốn mượn tay cô tiến quân vào giới giải trí, cô cũng đồng ý nếu anh ta nghe lời, cô sẽ cho anh ta cơ hội. Thế nhưng anh ta lại tiết lộ với giới truyền thông mối quan hệ giữa hai người, sau scandal đó, anh ta vụt trở nên nổi tiếng.

Đúng là loại người bại hoại xấu xa, đáng ghê tởm.

Sau khi Bạch Nặc Ngôn tỉnh lại, cười đến mức bả vai run run.

Sắc mặt Trình Nghi Triết không hề thay đổi nhìn cô:

- Lau nước miếng trên miệng em đi.

Cô ngơ ngác mất 2 giây, thật là mất hứng mà.

Đúng là một giấc mơ đẹp, trong mơ cô không ngừng hành hạ anh ta, trói anh ta nằm trên giường, cầm roi quất anh ta một trận.

Khi tưởng tượng đến cảnh này, thôi, cô là người tốt, không đành lòng đánh người.

Một lúc sau, cô lại nghĩ cho giấc mơ đẹp của mình một kết thúc mỹ mãn, để không phải thất vọng với giấc mơ của chính mình, không phải lãng phí tình cảm của cô. Kết cục của cô như thế này:

Phú bà cô vì danh tiếng bị tổn hại, lại cộng thêm công ty gặp sự cố, không lâu sau bị phá sản. Đến lúc này Trình Nghi Triết mới tiết lộ thân phận thật sự của mình, thì ra anh ta là một công tử lấm tiền, vì cuộc sống nhàm chán nên mới ra ngoài vi hành, giả mạo thành một người nghèo. Thế nên Trình Nghi Triết gặp Bạch Nặc Ngôn, thấy cô thú vị nên vui vẻ chơi trò mèo vờn chuột với cô. Nhưng không lâu sau, Trình Nghi Triết nhận ra anh ta thật sự động lòng với cô, anh không muốn vậy, nên quyết định ra đi, rời xa Bạch Nặc Ngôn. Sau đó, công ty Bạch Nặc Ngôn phá sản, trong lòng cô vô cùng lo lắng với một đồng xui xẻo vây quanh. Lúc này, Trình Nghi Triết nhận ra anh không thể để cô chịu khổ, cùng ở bên cô, giúp cô vượt qua khó khăn, nói với cô, anh yêu cô.

Bạch Nặc Ngôn viện ra một kết cục vớ vẩn, rồi nhận ra cô rất cảm động, nhưng cảm động vì cái gì, cô lại không biết.

Đôi mắt Trình Nghi Triết đảo một vòng trên mặt cô.

- Lại nghĩ đến chuyện ngu ngốc gì nữa đây?

Cô mấp má môi:

- Chuyện rất vui vẻ.

- Bớt tùy hứng đi, như người bị thần kinh.

- Anh ở cùng một chỗ với người bị thần kinh thì cũng chẳng khá hơn đâu.

- Không có chuyện đó đâu, người ta sẽ nói anh là bác sĩ có y đức.

Quên đi, quấy rầy giấc mộng đẹp của cô, đồ đáng ghét.

- Anh nói thử xem, lúc chúng ta xuống xe trời đã hết mưa chưa.

Ánh mắt cô lại tiếp tục hướng về phía màn mưa.

- Không biết.

Anh tựa vào ghế, chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi.

- Biết đâu ông trời thích em, muốn tiếp xúc thân mật với em thì sao.

- Không phải anh có mua ô à?

- Ủ, Anh có mang ô.

Nhưng không định cho em đi chung.

- Bà đây đã chi tiền đấy nhé.

Cô trình trọng thông báo cho anh một sự thật.

- Có bản lĩnh thì đưa chứng cứ ra đây, không thì câm miệng lại.

Cô liếc anh một cái, không nói gì, mắt anh vẫn nhắm nghiền. Được một lúc, cô đưa tay quơ quơ trước mắt anh, anh vẫn không động tĩnh. Cô khinh bỉ, đứng dậy, sờ soạn xung quanh. Cô nhớ anh cất ô vào một chỗ nào gần đây. Tìm thấy cái ô, cô lại quơ quơ tay trước mắt anh, ta đây mới là người thắng.

Kết quả, Trình Nghi Triết vẫn nhắm mắt, nở nụ cười:

- Chỉ giỏi mấy trò này.

Cô liếc anh một cái, không nói lời nào, ôm khư khư cái ô trước ngực, không cho ai lấy.

Thế nhưng kết quả là, sau khi xuống xe, trời đã tạnh mưa.

Câu đầu tiên mà khi Trình Nghi Triết xuống xe đã nói với cô là:

- Cuối cùng em đã làm được một việc tốt, chủ động cầm ô giúp anh.

Bực bội nhìn người nào đó, đành phải lẻo đẻo theo anh ta, mặt mày xám xịt.

Con đường này, thật sự dài đằng đẵng, bước chân hai người vẫn nặng nề bước thẳng về phía trước.

Về đến Vân Thành, Trình Nghi Triết không vào thang máy ngay, còn cô vẫn đứng sau đợi anh.

- Lên nhà ngồi nói chuyện chút đi.

Lần đầu tiên anh ngỏ lời đề nghị cô như vậy, ở nơi này họ chưa bao giờ cư xử với nhau như những người bạn hay như một đôi tình nhân.

- Được thôi.

Cô nắm chặt cái ô trong tay, ở một giây sau cùng, dường như đã chạm đến điểm giới hạn.

Kéo dài từng giây từng phút, rất tốt.

Họ vẫn ngồi trầm mặc như vậy, chẳng ai nói một lời. Một giọt nước từ trên phiến lá cong trĩu nặng rơi xuống người họ, nhưng không một ai để ý, không một ai cử động. Bầu trời xa xám một mảng màu xám xịt, không một gợn mây, không một cánh chim bay.

Thế giới dường như trở nên quá tĩnh lặng khiến nhịp đập trái tim vắng vắng bên hai tai.

Từng nhịp từng nhịp, nhịp điệu khác sâu nhất trong tâm hồn.

Không một ai lên tiếng, họ vẫn tiếp tục im lặng.

Lo sợ, sợ rằng chỉ cần cất lên một tiếng, sẽ là điểm giới hạn cuối cùng.

Có lẽ không khí ngày hôm đó quá âm u, thời gian lặng lẽ trôi đi, từ từ chạm đến giới hạn cuối cùng.

Trình Nghi Triết thẳng người đứng dậy:

- Lên trên đi, quần áo em ướt hết rồi, lên thay quần áo nào.

Cô vẫn theo sau lưng anh, lúc đứng lên hai chân đã tê mỏi khiến cô hơi lảo đảo, nhưng vẫn bám sát bóng lưng anh.

Họ vẫn giữ im lặng.

Cô cho rằng, anh sẽ tự nói với cô một điều gì đó, không cần phải quá hoàn hảo, cũng không cần phải nói rõ cảm xúc của anh sau nhiều năm sống bên

cô, chỉ cần hẹn một ngày gặp lại là tốt rồi.

Thế nhưng anh vẫn im lặng.

Anh vẫn như vậy, thà rằng anh trốn trong phòng, chứ đừng im lặng ngồi bên cạnh nhìn cô thu dọn hành lý.

Cô chưa từng nghĩ rằng hai người sẽ chia tay theo cách này, dù đó không phải là sinh ly tử biệt.

Anh dùng thời gian ba ngày ở bên cô để thay lời từ biệt, bỏ qua tất cả những ngôn ngữ hoa mỹ.

Cô xếp từng chiếc, từng chiếc áo thành một chồng, đây là bộ đồ ngủ cô thích mặc nhất, rất mỏng, cô vẫn luôn cho rằng cơ thể người con gái khi cởi quần áo là thời điểm hấp dẫn nhất; còn có vài chiếc váy ngắn có trang trí hoa nhỏ li ti bằng vải lụa trơn mịn mát lạnh cô rất thích; có một chiếc áo sơ mi kẻ cô mua vì thấy giống với chiếc áo kẻ của anh, để mặc thành áo đôi với anh; trên tay cô đang cầm chiếc áo anh từng khen rằng cô mặc trông rất ngây thơ, thế nên cô hay mặc chiếc áo “ngây thơ” cho anh ngắm.

Rất nhiều trang phục, mà trên mỗi đồ vật này đều gắn liền với một kỷ niệm của hai người họ.

Trình Nghi Triết đốt một điếu thuốc, đôi mắt anh mang đậm sương mù, anh đang nhìn cô như muốn nhìn thấu những suy nghĩ trong đầu cô.

Có lẽ câu chuyện cổ tích xa xưa nhất, đó là khi phát hiện ra họ không còn liên quan đến nhau.

Cô nghĩ lại xem có vật gì cô đã quên không lấy đi, trong phòng tắm còn cái cốc súc miệng, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, bất kể thứ gì cô đều muốn mang hết đi.

Cô lại ngấm bóng dáng trong gương, anh không giữ lại bất kỳ vật gì.

Cô cắn cắn môi, vậy thì cô không cần phải lưu lại nơi đây bất kỳ dấu vết nào, cứ xem như cô chưa từng đến đây, tâm trạng cô chưa bao giờ phải nổi giận, cô cứ việc lấy đi tất cả mọi vật từ lớn đến nhỏ.

Cuối cùng còn lại, một đôi dép lê mà cô yêu thích nhất.

Cô cầm trong tay rất lâu, nhưng vẫn bỏ vào ngăn tủ dưới cùng, thôi cứ xem như đây là chứng cứ duy nhất cô đã từng đợi ở nơi đây.

Người ấy, tại sao lại có thể bình tĩnh đến thế?

Tại sao có thể chứ?

Một giấc mộng đẹp cho đến cuối cùng vẫn chỉ là một giấc mộng đẹp, câu nói “Anh yêu em” khiến cô luôn cảm động, đơn giản bởi lẽ cô biết mình sẽ không bao giờ đạt được, nên cho dù đó là giả dối cô vẫn thấy cảm động.

Vì sao lại hoan hỉ chạy đi cảm động chuyện tình yêu của người khác, bởi vì bản thân không bao giờ đạt được, bởi vì khoảng cách của nó với mình là quá đổi xa xôi, bởi lẽ bản thân quá khao khát, nên mới thấy cảm động với những câu chuyện tình xưa cũ đó.

Cuối cùng cô khéo khóa vali, vào chính giây phút đó, thời gian trở nên ngưng đọng.

Cô từng biết anh sao?

Tay cô run lên, hóa ra cô còn chưa hiểu rõ con người anh.

Cô thấy anh dụi tàn thuốc vào gạt tàn.

Sau đó anh đứng dậy, từ từ đi về phía cô.

Thời gian trôi thật chậm, bóng đêm dường như trở nên đặc quánh, nước vẫn đọng thành các vũng trên các con đường, giống như tâm trạng ứ đọng của cô.

Cô nghĩ anh sẽ giữ cô ở lại.

Trường hợp xấu nhất là, anh sẽ tiễn cô về.

Thế nhưng tất cả đều không có.

Anh nở một nụ cười rất thoải mái.

Cô là một phiền phức rất lớn. Hôm nay, cuối cùng anh đã giải quyết được một phiền phức lớn, ý nghĩ này khiến tận sâu trong đáy lòng cô kết thành một tảng băng lạnh, hơn nữa mỗi lúc một dày hơn.

Anh ôm cô vào lòng, chỉ một giây, anh hôn lên trán cô.

Rồi anh buông cô ra.

Một nghi thức từ biệt vô cùng đơn giản.

Cô nhìn thấy, anh lấy trong túi áo một tờ chi phiếu, trên chi phiếu ghi một con số khổng lồ.

Anh đặt tờ chi phiếu trước mặt cô, anh mắt anh trầm tĩnh.

Cô nhìn thoáng qua gương mặt anh, đây là giá trị cuối cùng của cô.

Không phải anh luôn nói cô phục vụ không chu đáo đó sao, thế mà anh còn chịu chi một khoản tiền lớn đến vậy cho cô cơ đấy.

Không đúng, đây là thanh toán sạch sẽ một lần, một lần vắt và suốt đời nhân nhả, chẳng qua là anh sợ phiền toái.

Đã thanh toán song phẳng với nhau như vậy, về sau cô không còn tư cách tìm anh gây phiền phức nữa.

Cô vươn tay, nhận tờ chi phiếu, cười:

- Hóa ra giá trị của em lớn hơn so với tưởng tượng nhé.

Cô xách vali, không quay đầu nhìn lại.

Cô không biết anh có dõi theo bóng lưng mình hay không.

Sau lưng không có tiếng bước chân, cũng không có tiếng đóng cửa.

Cô không dừng bước, đi thẳng, cẩn thận khép cửa ra vào cho anh.

Khuôn mặt cô vẫn tươi cười, luôn không thay đổi độ cong trên đó.

Tựa như hồi còn học sơ trung, trong giờ học cô vẽ một bức tranh linh tinh, bị giáo viên chủ nhiệm bắt được. Giáo viên đó bắt cô lên phòng làm việc, cô đi theo. Giáo viên đòi xem hình vẽ trên tờ giấy trong tay cô, nhưng cô xé hết. Giáo viên đó đã rất tức giận, tát thẳng vào mặt cô. Hôm đó, giáo viên chủ nhiệm còn hỏi thăm thành tích học tập của cô, nhưng cô không trả lời, cô thừa biết nhất định giáo viên này đang giận cá chém thớt, đồ hết bực tức lên đầu cô, nên bây giờ đang kiểm soát trấn an cô mà thôi. Khi bước ra khỏi phòng làm việc, về đến lớp, cô chỉ cười, bất kể có chuyện gì xảy ra, cô sẽ không bao giờ để cho người khác thấy được sự yếu đuối của bản thân.

Quá khứ là vậy, hiện tại cũng vậy.

Đau đớn khổ sở họ đều không thể thay cô gánh chịu, vậy đừng biểu hiện ra bên ngoài, để khiến vết thương của mình càng thêm thâm.

Cô buông vali, im lặng lắng nghe âm thanh va đập của bánh xe với mặt đất, dường như mãi mãi không bao giờ chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Bạch Nặc Ngôn trở về Kinh Vân bị Ưông Đàn mắng cho một trận nên thân, cô ra ngoài những mấy ngày mà không gọi nổi một cú điện báo tin tức, đã thế còn không thèm quan tâm đến số lượng tiêu thụ của album mới phát hành, cũng không thèm lên các diễn đàn tham khảo đánh giá của người nghe về album. Cô thả chiếc điện thoại di động của mình vào tay Ưông Đàn, lột thân thể mệt mỏi từng bước từng bước đi về phòng mình. Ưông Đàn quan sát cô, dường như trong cơ thể này đã không còn chứa linh hồn, cô lại thấy mềm lòng, chạy đến kéo tay Bạch Nặc Ngôn, nhỏ giọng dịu dàng hỏi:

- Làm sao vậy?

Ưông Đàn đặt tay lên trán Bạch Nặc Ngôn, cũng không thấy nóng sốt, thậm chí còn hơi lạnh.

Bạch Nặc Ngôn gương cao đồng tử, hành động của cô rất chậm chạp, như một người máy đang bị điều khiển, động tác cứng nhắc, vẻ mặt ngốc nghếch, không hề biểu hiện một chút cảm xúc.

- Có thể đừng quấy rầy tôi không?

Giọng nói dịu dàng, mang theo chút cầu khẩn.

Uông Đan nuốt nước miếng, muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng thể thốt lên lời. Cuối cùng Bạch Nặc Ngôn lết từng bước lên tầng, để lại cô ngơ ngác đứng nhìn, thậm chí còn không kịp tránh ra. Bước chân của Bạch Nặc Ngôn quá mức cứng nhắc, dường như đầu gối không thể cong lên mà ngã xuống đất bất cứ lúc nào, cũng may cuối cùng không có chuyện gì xảy ra. Bạch Nặc Ngôn trở lại phòng, đóng cửa lại.

Cô không thiết cử động, toàn thân đều không còn một chút khí lực. Nếu như có ai đó lúc này ném cô xuống giếng sâu chục mét, cô cũng không nghi ngờ cái chết, nhưng cô tuyệt đối sẽ không giãy giụa. Có những thời điểm cô sẽ trở nên đình trệ, không thể nắm bắt cơ hội trốn thoát, chỉ biết mở to mắt nhìn sự việc phát sinh, cô đứng là một người kỳ lạ.

Có lẽ cô chính là một người như vậy.

Nằm trên giường, ngửa mặt nhìn chằm chằm vào cái trần nhà trắng toát, nhìn cái đèn trùm vẫn lắc lư trên trần. Một lớp bụi kết lại trên đèn, nhưng cũng không quá rõ, rất khó có thể nhìn thấy. Cô nhìn chăm chú, nên chỉ cần một vết nhỏ cô cũng có thể nhìn thấy, ví dụ như một sợi tơ nhện còn vương lại trên nóc đèn.

Tâm trạng lúc này, thích hợp nhất là khóc to một trận, gào thét một trận thật sảng khoái. Không có bất cứ ai bên ngoài, không cần phải giữ thể diện, lý do để khóc cô cũng có, cô vừa bị đá, nhưng cô đâu phải bị người ta phụ bạc, vì đối phương đâu có cần cô.

Cô nghĩ ra rất nhiều lý do để khóc, cô đã theo anh sáu năm, kết quả đổi lấy chính là kết quả của ngày hôm nay. Nhưng mối quan hệ giữa họ không giống với một đôi tình nhân nhiều năm ân ái, người ngoài cuộc đứng xem đều cảm thấy hai con người bên nhau thời gian lâu như vậy sẽ trọn đời hạnh phúc, nhưng những người trong cuộc qua lại quá lâu lại mất đi những xúc cảm ban đầu, nên họ chẳng thể tiếp tục ở bên nhau, vì vậy chỉ có thể chia tay, trong nháy mắt hai người thân thiết nhất đã trở thành những con người hoàn toàn xa lạ.

Hình như không phải?

Chia tay, sau này gặp lại, có lẽ thật sự sẽ trở thành những con người xa lạ.

Và cô còn chờ gì mà không khóc, chỉ một lý do này đã là quá đủ.

Cô rất muốn khóc lên, liên tục mở rất nhiều bộ phim tình cảm lãng mạn, rồi lại liên tục chuyển phim, nhưng càng lúc cô càng mất đi cảm giác có thể khóc.

Trong đời sống, đôi khi vẫn luôn có thể xuất hiện những trường hợp như vậy. Bạn tìm kiếm một vật, bạn đang rất cần, nhưng tìm mãi vẫn không sao tìm thấy, càng cố gắng tìm kiếm lại càng vô vọng. Nhưng đột nhiên có một ngày, bạn đã quên mất sự tồn tại của nó, nó lại xuất hiện, một cách trở tay không kịp.

Giây phút này, Bạch Nặc Ngôn đang đi ngược lại con đường đó, mong muốn lớn nhất của cô lúc này là có thể khóc, nhưng lại không sao có thể rơi nước mắt.

Cô rời giường, mở máy tính, theo bản năng bật một cuốn tiểu thuyết cảm động phát khóc lên xem.

Truyện viết về một cô gái đã ước hẹn kết hôn với một chàng trai, nhưng chàng trai đó ở bên ngoài đã sống chung với một phụ nữ khác bảy năm. Khi người phụ nữ bên ngoài của anh ta hạ sinh một đứa trai thì cô gái kia bị sinh non. Cô gái đó đau lòng đến mức không còn thiết sống, cô muốn giết chết người đàn ông, cô hỏi: “ Vì sao đứa con của em lại chết như vậy, chỉ như một giấc mộng đẹp đã kết thúc cuộc đời nó, không thể làm được bất cứ chuyện gì, giấc mộng đó cũng đã giết chết cuộc đời em, người đàn ông em yêu trong giấc mộng cũng đã chết, nhưng em cũng không muốn quay lại nhìn thẳng vào sự thật đau buồn này.”

Nhưng Bạch Nặc Ngôn đọc đi đọc lại câu chuyện tình khiến cô đã từng rơi nước mắt không biết bao nhiêu lần này, nhưng cũng không sao khóc được. Cũng khá buồn cười, cô biết rõ toàn bộ tình tiết câu chuyện, nhưng không thể nhớ hết từng câu từng chữ trong truyện. Lúc này cô đang xem rất nghiêm túc, xem hai người phụ nữ cùng tranh giành một người đàn ông, xem sự cô chấp trong lòng một người con gái.

Nhưng lần này toàn bộ tình tiết câu chuyện cũng không thể khiến cô xúc động đến rơi nước mắt.

Ngày trước khi đọc cô cảm thấy nam chính trong chuyện là một người đàn ông cặn bã, anh ta nói rằng, anh ta chỉ yêu người con gái đã cứu anh ta. Mặc dù đây chỉ là một tình tiết ngược do tác giả sáng tác, nhưng đó mà là tình yêu chân thành ư, nếu một người đàn ông thực sự yêu ai đó, vậy sao còn có thể cưới nữ chính mà vẫn đối xử tốt với người phụ nữ bên ngoài của anh ta như vậy. Nói cách khác, chỉ cần có cô gái nào đó cứu anh ta, tùy tiện chỉ là một cô gái vợ vắn ngồi cùng anh ta, anh ta đều sẽ chấp nhận. Kiểu tình yêu như vậy quá hoang đường, nếu như bỏ qua tình yêu của người đàn ông đối với một người phụ nữ, thì chuyện này quá bất công với nữ chính, kể cả khi tận đáy lòng, anh ta chỉ yêu nữ chính.

Con người đều rất mâu thuẫn, vừa phủ nhận, vừa công nhận.

Càng đọc, Bạch Nặc Ngôn càng cảm thấy buồn cười, rõ ràng trước đây cô đã khóc rất thảm thiết khi đọc đoạn nữ chính bị chết, nhưng hôm nay cô lại chỉ cười.

Cô đang nghĩ, phải chăng người con gái kiên cường mới là người yếu đuối nhất, vì nếu đủ mạnh mẽ, sao cô ta không giết chết người đàn ông cặn bã cùng người phụ nữ thối tha của anh ta đi, vì sao đến cuối cùng cô ta lại tự lựa chọn cho mình cái chết, rất không công bằng, đến cuối cùng cô ta vẫn chỉ lựa chọn đối xử tàn nhẫn với chính bản thân.

Thế nhưng cô lại cười, đơn giản vì cô cảm thấy, đây cũng là kết quả của cô.

Nếu như là Bạch Nặc Ngôn cô, nhất định cô cũng sẽ làm vậy, lựa chọn một phương thức tàn nhẫn nhất, để người kia cả đời không thể quên được cô.

Chỉ là, một người nhu nhược như Bạch Nặc Ngôn chắc chắn sẽ không bao giờ lấy sinh mạng của mình đi trả giá.

Kết quả này rất tốt, vô cùng mỹ mãn.

Bạch Nặc Ngôn nhếch miệng, cô ghét nhất là kiểu đàn ông như nam chính, ngược chán ngược chê nữ chính, sau đó hoàn toàn thay đổi cách sống, rất là đáng buồn nôn. Bất đối phương phải nhận toàn bộ tổn thương rồi xin lỗi, đền bù, thật quá giả dối.

Tâm trạng của cô càng lúc càng dâng trào, miệng cô vẫn nở nụ cười hờ hững, lần này thì tốt rồi, càng lúc cô càng không thể khóc lên.

Cô vào nhà tắm súc miệng, rồi tự nói với bản thân: “Khóc đi, vì sao không khóc đi?”

“Biến mình thành người đáng thương nhất thế gian, mồ côi mẹ từ nhỏ, cha là của người ta, tất cả mọi người đều hạnh phúc, chỉ mình cô là đáng thương. Nhìn xem, bao nhiêu năm khổ sở yêu một người, dâng cả tuổi thanh xuân cho anh ta, cuối cùng chỉ đổi được một tờ chi phiếu, chậc chậc.”

Cô nói xong, lại càng cười lớn, đáng thương thì có gì hay.

Cô lấy tờ chi phiếu ra, nằm trên giường xem, số tiền lớn như vậy, cô nên vui mừng mới đúng. Vật chất là điểm tựa của tất cả, cô có chỗ dựa lớn như thế, cô khóc cái gì con khỉ, cô sung sướng còn chưa kịp nữa là.

Cô không muốn khóc, thế nhưng không sao vui nổi, trong lòng cô đang vô cùng buồn bã.

Cô tự nói với bản thân, ngủ một giấc, ngày mai sẽ là một ngày mới

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Trợ lý Tưởng không ngừng quan sát nét mặt của Trình Nghi Triết, cho đến khi Trình Nghi Triết dùng một ánh mắt tĩnh lặng và giọng nói nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tất cả các quảng cáo sau này giao hết cho bộ phận quảng cáo, tôi bỏ tiền ra thuê nhân viên, không phải nuôi không một lũ giả áo túi com, chẳng lẽ chuyện gì cũng bắt tôi phải trực tiếp xử lý? Hơn nữa quảng cáo này không phải thuộc chức trách của phòng thiết kế sao?

Ngay cả bản kế hoạch Trình Nghi Triết cũng không thèm xem qua, khiến trợ lý Tưởng không thể đoán được suy nghĩ thật sự của anh ta. Trưởng phòng thiết kế sờ đi hỏi ý kiến của Trình Nghi Triết vì anh ta vô cùng coi trọng quảng cáo của nhãn hiệu Gia Ái lần trước, nên cho rằng hẳn có nguyên nhân phía sau, nên không dám quyết định vội vàng, mới đến dò xét hàm ý của Trình Nghi Triết. Quảng cáo lần trước do Trình Nghi Triết tự thiết kế, tự đạo diễn, chuyện khiến tổng giám đốc coi trọng như vậy, người ngoài cuộc không biết nội tình nên không dám trực tiếp quyết định.

Trợ lý Tưởng cất văn kiện đi, lễ phép xin phép ra ngoài.

Trình Nghi Triết xoay chiếc bút trong tay một vòng, đôi mắt anh đen nhánh, mặt mờ khó hiểu:

- Làm thật tốt rồi mang đến cho tôi kiểm tra kỹ.

Trợ lý Tưởng sững sờ, lập tức gật nhẹ đầu.

Sau khi phòng làm việc đã không còn người ngoài, Trình Nghi Triết nặng nề dựa vào ghế xoay, anh hơi bức bối nắm lấy cà vạt, tay kia cời phẳng áo khoác ra, vút tùy tiện sang một bên. Sau hết thấy, anh cầm ngay cái cốc màu đen đặt trên mặt bàn lên uống, nhưng bên trong không còn một giọt nước. Sắc mặt anh đen hơn bất kỳ lúc nào. Anh đứng dậy, cầm lấy cốc đi rót nước, nhưng đến khi đang rót nước lại xảy ra vấn đề, nước sóng ra ngoài, cả chiếc cốc rơi xuống đất, nước bắn tung tóe trên mặt đất.

Anh nhìn chăm chăm vào một điểm rất lâu, nhắm nghiền hai mắt, cũng không thèm để ý đến cái cốc đang nằm khóc thút thít trên mặt đất, tự rời khỏi hiện trường, một lần nữa trở lại bàn làm việc.

Anh hơi đau đầu.

Người phát ngôn cho nhãn hiệu Gia Ái là Bạch Nặc Ngôn, hay nói cách khác đây chính là nữ ca sĩ đang hô phong hoán vũ trong giới showbiz trong vài năm gần đây.

Trình Nghi Triết từng nghe nói có không ít người yêu thích Ảnh Nhi, khen ngợi giọng hát truyền cảm của cô, ngay trong công ty cũng có không ít nhân viên dùng bài hát trong album mới nhất của Ảnh Nhi làm nhạc chuông điện thoại, tạo thành một làn sóng rộng khắp, khắp nơi đều là “Bóng dáng” của cô.

Trong tình trạng này, Trình Nghi Triết càng lúc càng bức bối.

Anh nhớ Bạch Nặc Ngôn thường xuyên ca cẩm về vấn đề ca hát, các ca sĩ khác hát theo bản nhạc, còn cô chính cô luôn hát với một phong thái hăng hái, mỗi lần hát như chính cô đang một lần nữa sáng tác lại ca khúc, khiến người nghe đều phải kinh ngạc. Có lẽ cô vẫn luôn hát với một niềm vui như thế, cô là một người rất kỳ lạ, mỗi khi thích một bài hát nào đó, cô sẽ nghe đi nghe lại, đến khi chán thì thôi. Vào một thời điểm nào đó, cô sẽ bật lại những ca khúc mà trước đây cô từng thích để nghe lại một lần nữa. Cô thích nghe nhạc nhẹ, cực kỳ ít khi nghe nhạc sôi động.

Cô không thích xem TV, bởi vì các chương trình trên TV thường xem rất nhiều quảng cáo, lúc theo dõi một bộ phim truyền hình nào đó, cô không nhận được ý muốn có thể tua quảng cáo thật nhanh.

Cô cũng không thích xem phim điện ảnh, cảm thấy, có lẽ là thiếu ý nghĩa.

Hàng tuần, cô đều theo dõi hai tiết mục giải trí, đó là “Không yêu xin đừng gõ cửa” và “Cực kỳ tuyệt vời”. Thật ra lâu lâu cô cũng quên xem chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa”, nhưng vẫn tình nguyện tự gia tăng tỉ lệ người xem chương trình này. Mỗi khi có người ngạc nhiên hỏi cô: “Mọi người xung quanh tôi đều không xem chương trình này, tại sao tỉ xuất người xem vẫn cao như vậy nhỉ?”, Bạch Nặc Ngôn sẽ rất vui sướng nói rằng: “Đó là bởi vì những người hâm mộ trung thành với chương trình đến chết như tôi còn nhiều lắm.”

Cô thích xem chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa” đơn giản là vì nó bầu bạn với cô trong một thời gian dài. Vào một đêm khuya khoắt, cô vô tình bật TV và xem được tiết mục này, vừa hay đó lại là số đầu tiên “Không yêu xin đừng gõ cửa” phát sóng, cô thấy chương trình này cũng không tồi. Sau đó tuần nào cô cũng chờ xem, một thời gian ngắn sau, chương trình này trở nên rất hot. Bạch Nặc Ngôn càng vui, như thể đang từng ngày nhìn thấy chương trình này phát triển. Ví dụ có nhiều khán giả trên mạng chê chương trình này toàn là các cô gái ham giàu, Bạch Nặc Ngôn khinh thường nghĩ, chẳng qua có khách mời nữ khi từ chối đã nói: “Tôi không muốn phải khóc khi ngồi trên một con ngựa quý”, câu nói đó bị phóng đại vô số lần, sau đó khán giả quay ra chỉ trích người phát ngôn nhưng không nhận ra thủ phạm thật sự chính là bản thân mình, đã tự phóng đại nội dung trong lời nói của người khác.

Bạch Nặc Ngôn thích chương trình này còn vì một nguyên nhân khác, có rất nhiều điểm nóng được khán giả quan tâm, nếu như các chương trình khác nhất định sẽ dựa vào đó để gia tăng tỉ lệ người xem, nhưng người dẫn chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa” lại vô tình hay cố ý dìm những đề tài này xuống, rất khó có người có thể làm được như vậy, luôn tin vào những ý kiến trên Internet, dù bản thân chưa xem qua, nhưng vẫn trực tiếp gia nhập vào hội fan hâm mộ chương trình này.

Ngoại trừ hai chương trình này, Bạch Nặc Ngôn không có sở thích gì khác, ngoại trừ một loại sữa chua cô rất thích uống.

Trình Nghi Triết nhắm mắt lại, sở thích của cô, thói quen của cô, đã in sâu trong sinh hoạt của anh.

Thói quen, quả là đáng sợ nhất, cho nên anh rời khỏi cô lúc này là hoàn toàn chính xác, nếu không người ảnh hưởng lớn nhất sẽ chính là anh, thậm chí anh có thể sẽ bị lệch khỏi quỹ đạo bản thân đã đặt ra.

Anh rất ghét tất cả các trường hợp phát sinh đột xuất, bất kể sự việc đó là gì.

Anh thích nắm chắc tất cả mọi việc trong lòng bàn tay, nhưng cô luôn là sự cố ngoài ý muốn của anh. Lần đầu tiên gặp cô, anh bị mất sợi dây chuyền quý giá nhất của mình, dù cố gắng thế nào cũng không thể tìm thấy. Ở bên cô nhiều năm đến vậy, cô luôn có những ý tưởng kỳ quặc trong đầu.

Anh từng nghe một câu nói: "Dù em đến bên anh, nhưng chỉ cần một ánh mắt, em đã biết rằng chúng ta không phải là những người cùng thế giới."

Giống như ngay từ cái nhìn đầu tiên của anh và Bạch Nặc Ngôn, anh đã biết họ không phải là những người cùng sống trong một thế giới.

Ngay từ đầu đã định sẵn, kết quả của ngày hôm nay, chẳng qua anh tự đưa ra một lựa chọn tốt nhất, một lựa chọn cuối cùng cũng phải đến.

Sở dĩ anh bức bối, chỉ vì khi cô ra đi, đã thay đổi rất nhiều thói quen của anh, hiện tại anh phải tự tìm lại những thói quen vốn có trong cuộc sống.

Một cuộc sống, không có Bạch Nặc Ngôn.

Quay lại quỹ đạo vốn có, tiếp tục sống tốt.

Anh nhắm mắt nghỉ ngơi, cuối cùng cũng hoạch định lại rõ ràng những suy nghĩ rối loạn trong đầu.

Vài ngày nay, Giang Tang Du luôn ở bên ngoài phòng làm việc đợi anh tan sở. Cô không quấy rầy anh làm việc, chỉ ngồi trên sofa nhỏ đọc báo. Cô cũng không kén chọn sách báo, bất kể tạp chí tin tức hay giải trí cô đều có thể đọc.

Trình Nghi Triết đứng một bên, lẳng lặng nhìn một bên gò má Giang Tang Du. Cô rất yên lặng, trên khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên một nụ cười, như một sợi lông vũ bay bổng.

Cô đang cầm trên tay một tờ báo, anh lướt qua, trên báo đăng ngoại trừ một vài thông tin lá cải, còn một tí giới thiệu về đội Mông Cổ.

Cho đến nay, đội Mông Cổ vẫn chưa bao giờ vào đến vòng chung kết.

Anh hí hóp mắt, Bạch Nặc Ngôn từng ngồi trước mặt anh hùng hồn tuyên bố: "Đội Mông Cổ nhất định sẽ vô địch, nhất định, em luôn tin sẽ có ngày này."

Thế nhưng, đội Mông Cổ vẫn chưa bao giờ vô địch, thậm chí với đội hình này, người ta rất khó có thể tin tưởng được họ sẽ có thể dành vô địch trong vài năm tới. Anh cũng không nghĩ rằng bản thân sẽ giữ Bạch Nặc Ngôn ở bên cạnh lâu đến vậy, nhưng anh vẫn giữ cô lại, anh cũng không ngờ hai người sẽ chia tay trong thâm lặng đến vậy, thế nhưng họ vẫn âm thầm chia tay.

Suy nghĩ của con người, đến bây giờ cũng không bao giờ hoàn toàn tuyệt đối liên quan đến những sự việc thực tế phát sinh.

Anh đi đến, rút tờ báo trong tay Giang Tang Du:

- Sau này trước khi đến thì điện thoại cho anh.

Giang Tang Du đáp lại anh bằng một nụ cười:

- Em cũng không đợi lâu mà, ngay mấy tin này em cũng chưa xem hết.

Nói xong cô chỉ vào một vài tin tức.

Anh đột nhiên nhớ đến một chuyện cười.

- Mọi thứ trên báo đều có thể là giả, nhưng có một thứ chắc chắn là sự thật, em thử nói xem đó là gì?

Giang Tang Du nhún mày bối rối, đáng vẻ rất đáng yêu, cuối cùng cười hi hi nhìn anh:

- Em không biết.

- Ngày.

Anh nhẹ nhàng phun ra một chữ, lập tức nhận ra, câu truyện cười này là Bạch Nặc Ngôn trong lúc khí huyết bùng bùng muốn mĩa mai anh đã từng nói, trong mắt cô vẫn đọng lại sự vui vẻ.

Anh đi trước, Giang Tang Du bước theo sau anh, tuần nam mỹ nữ sánh bước bên nhau, tự nhiên có thể thu hút vô số khen ngợi của mọi người xung quanh.

Lái xe ra ngoài không lâu, Giang Tang Du lập tức yêu cầu anh lái xe đến một ngõ nhỏ, cô chợt nhớ ra một chuyện quan trọng.

Trong ngõ nhỏ, có một con mèo bệnh nhỏ, đang hấp hối.

Giang Tang Du vội chạy đến, lấy thức ăn cô mua ra đổ vào một cái bát nhỏ bên cạnh chú mèo:

- Xin lỗi nhé, hình như chị đã quên mất em, em đừng giận chị nhé.

Đáng lẽ cô phải thường xuyên đến đây. Tay cô vuốt ve đầu chú mèo nhỏ một cách thân thiết.

Trình Nghi Triết dựa vào mui xe, yên lặng nhìn cô.

Cô là một người luôn làm theo ý mình, không bao giờ lo sợ kết quả.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn sẽ nói: “ Vì sao chúng ta phải giúp đỡ lũ chó mèo đấy chứ, nhất là khi những động vật ấy sắp chết, chúng muốn chết thì cứ để chúng chết đi, sống càng lâu đau đớn càng kéo dài, anh cho là anh đang cứu giúp chúng, thế nhưng anh chỉ khiến chúng đau khổ hơn thôi, tất nhiên, dù sao cũng thỏa mãn chút hư vinh về cái lòng tốt nhỏ nhỏ trong nội tâm anh.

Anh nhún mày, nhìn Giang Tang Du đi đến:

- Cho nó vào cửa hàng vật nuôi đi.

Trong thâm tâm cô có chút đau lòng.

- Em đã thử rồi, nhưng họ không nhận. Bố mẹ em không thích nuôi động vật, em không còn cách nào khác phải để chúng ở đây.

Trình Nghi Triết cười cười:

- Đây cũng có thể coi là một cái nhà, có vẫn hơn không.

Cô gật đầu, lên xe.

- Em muốn ăn gì?

- Em muốn ăn gì liền đi ăn cái đó hả?

Cô hào hứng.

- Anh cũng không kén ăn.

Giang Tang Du hơi nghi ngờ:

- Em thấy lần nào anh cũng chỉ ăn một chút xíu, thế mà còn không biết xấu hổ nói mình không kén ăn.

Sắc mặt Trình Nghi Triết trầm xuống:

- Thế mà em cũng phát hiện ra.

Thật ra anh không phải là người kén ăn, chẳng qua bị người nào đó kén ăn thay đổi một chút thói quen.

Đi vào nhà hàng, họ chọn một bàn gần cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, dòng người đến rồi đi, ngựa xe như nước, cuộc sống hiện ra vô cùng sinh động trong mắt người xem.

Đôi mắt Giang Tang Du đảo một vòng quanh các chỗ đông người, tầm mắt cô dừng lại tại một bàn hai người đang ngồi ăn.

Nhận ra sự chăm chú của cô, anh nhìn theo ánh mắt cô, đồng thời mở miệng:

- Em đang nhìn gì thế?

- Hình như chạm mặt người quen.

Trình Nghi Triết cứng người, gật đầu, chính xác là quen.

Tại một bàn khác, Bạch Nặc Ngôn và Mạnh Tân Duy không biết đang trao đổi về đề tài gì đó, chỉ biết Bạch Nặc Ngôn đang cười đến rung cả người.

Trình Nghi Triết nhích cơ thể, thu hồi ánh mắt, không hề có bất kỳ ý định tiến đến chào hỏi, chỉ là tay anh không ngừng gõ nhịp lên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

- Em sẽ nói với anh một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?

Bạch Nặc Ngôn lấy tay phất phất trước mặt Mạnh Tân Duy.

Từ lượng của cô cực kém, rượu phẩm lại càng khó nói, bởi vậy từ trước đến nay cô không bao giờ uống nhiều rượu, đã lâu cô cũng quên mất mình sẽ say rượu như thế nào. Mà đã say thì làm sao cô có thể tự nhìn thấy bộ dạng bản thân chứ. Dù cô chỉ uống một hai ly bia, khuôn mặt trắng ngần đã đỏ ửng như hoa, rục rờ như cầu vồng. Mỗi khi cười cô lộ ra hai má núm đồng tiền nhỏ xinh, như dòng xoáy hấp dẫn ánh mắt anh đến không thể kiềm chế.

Anh vươn tay, nắm lấy bàn tay cô kéo xuống, đặt lên trên bàn:

- Ăn chút gì đi, đừng uống nữa.

- Anh cho rằng em say rồi đúng không?

Cô cười hi hi.

- Em chưa say đâu nhé, em không để bản thân say đâu, nhất là lúc có đàn ông bên cạnh.

Mạnh Tân Duy buồn cười nói:

- Tốt lắm, em không say, anh muốn nghe tin tốt trước.

Cô cố tỏ ra bí hiểm, cười:

- Tin tốt chính là, em và Trình Nghi Triết đã chia tay.

Nụ cười trên mặt Mạnh Tân Duy trở nên cứng nhắc như một bức tượng điêu khắc, tay anh giơ lên, nhưng lại không biết phải đặt ở đâu.

- Anh có nghe thấy em nói gì không đấy?

Tay cô lại quơ quơ trước mặt Mạnh Tân Duy.

- Em nói, em và Trình Nghi Triết đi đời rồi.

Anh như một cậu bé bị lạc trong rừng sâu vừa tìm được đường về nhà.

- Em rất đau lòng?

Ngay đến anh cũng nhận ra giọng nói của cô có vẻ không bình thường, nhắm hai mắt, anh rót đầy ly rượu trước mặt.

Bạch Nặc Ngôn nhếch miệng:

- Anh không hỏi em tin xấu là gì à?

Anh nghiêng nghiêng đầu, không mở miệng.

Cô không vui lắm:

- Anh mất hứng à?

Anh vẫn không mở miệng.

Cô thở dài:

- Như vậy thì còn gì là vui, để em kể cho anh tin xấu luôn, chắc nó sẽ khiến anh vui vẻ.

Mạnh Tân Duy hít sâu một hơi, thấy cô lại cầm ly rượu lên uống một hơi hết sạch, anh liền cướp chiếc ly trên tay cô uống.

Bạch Nặc Ngôn ngậy người một giây, ngần ngừ:

- Tin xấu là em bị người ta đá, anh không cần phải uống say để mắng em mất mặt đâu, da mặt em dày lắm, em không sợ mất mặt.

Mạnh Tân Duy lườm cô một cái, tay anh xoa xoa đầu cô:

- Chắc là rất khó chịu rồi.

Giọng nói mang theo tiếng thở dài ưu thương.

Đôi mắt cô chợt lóe sáng nhìn anh:

- Sao anh không có hứng thú chút nào thế? Đúng như anh dự đoán, anh ta coi em là một món đồ chơi tầm thường, đến lúc chơi chán sẽ vứt đi. Mọi người đều có thể thấy trước tình trạng này mà, chỉ có đứa ngốc như em, chưa đến phút cuối cùng vẫn chưa chịu từ bỏ.

- Trái tim em đã chết rồi ư?

Đôi mắt anh sáng quắc nhìn thẳng vào cô.

- Em đã đi đến Hoàng Hà rồi sao?

Anh nhếch môi nhìn cô, không nói lời nào.

Còn cô lại cười:

- Hoàng Hà gần đến thế ư?

- Em chịu nghe lời khuyên của người khác à?

- Em không biết.

- Vậy không cần phải hỏi ngược lại anh.

Chẳng có ý tứ gì cả.

Uống đến khi đầu óc choáng váng, Bạch Nặc Ngôn đòi đi dạo, cô lại bị Mạnh Tân Duy đưa về Khinh Vân. Cô vừa khoát tay Mạnh Tân Duy cười hi hi chào hẹn gặp lại, di động của cô không ngừng kêu inh ỏi, thật là đáng ghét, ai mà giờ này còn gọi cho cô chứ, ai gọi, cô đem tên người đó viết vào sổ đen.

- Con cả.

Từ trong điện thoại di động truyền đến một giọng nam trầm thấp.

Tay Bạch Nặc Ngôn run lên, tất cả cảm giác say đều biến mất, đầu óc cô trở nên tỉnh táo, đại từ nhân xưng này tại sao lại khó nghe đến thế. Mặc dù trong lòng người ta, đó là đại diện cho sự thân thiết, thế nhưng lại khiến toàn thân cô nổi da gà, cảm giác này rất giống với cảnh “cha , mẹ” xuất hiện nhận con trong các bộ phim thần tượng hay tiểu thuyết, khiến cho người nghe đột nhiên thấy không thể tự nhiên, mặc dù đối phương là những người vô cùng giàu có, nhưng vẫn khiến bản thân khi nghe được cảm thấy ngượng miệng vô cùng.

Cô thờ dài, nhìn xuống mũi chân, không ngừng đá lên tường:

- Cha.

Thì ra thói quen tốt hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều, chẳng qua đó cũng chỉ là một cách xưng hô, không quan trọng lắm.

Giang Bác Nghi dường như rất vui vẻ, giọng nói của ông mang theo sự sung sướng.

- Con cả, có thể bàn chuyện về nhà sống không?

Nhà? Cô có nhà ư?

Tất cả những thứ đó đều thuộc về người khác, “chuyện bàn bạc” này nghe sao mà quá mức khô khan.

- Thật ra, con quen sống bên ngoài rồi.

Nhìn xem, trong lòng cô đang vừa tự khinh bỉ, vừa trào phúng, vậy mà lời nói thốt ra miệng vẫn khéo léo đến vậy.

Thật giả dối, cô khẽ tự nguyên rủa.

Giang Bác Nghi thờ dài trách:

- Con cả, hôm nay cha lại phải nhập viện.

Bàn tay đang cầm di động khẽ run lên, cô không muốn ông xảy ra chuyện, cho dù nếu có chuyện gì xảy ra hẳn cô cũng chẳng đau lòng.

- Có chuyện gì không ạ?

- Già rồi nên lắm bệnh nhiều tật, bác sĩ khuyên ta luôn giữ cho tâm trạng thoải mái, nếu có con gái ở bên, sao có thể không vui vẻ.

Bạch Nặc Ngôn vô vọng liếc nhìn, cô rất muốn nói nói rằng, cô mà về sống bên cạnh ông, hẳn ông có muốn không tức giận cũng khó, đây là cô đều nghĩ cho người khác đấy nhé, vậy mà lần nào cũng vậy, chẳng ai biết đường cảm ơn cô.

Lớn tuổi thật tốt biết bao, nếu bạn không để ý đến họ, họ sẽ trách bạn bất hiếu, chỉ cần họ muốn, họ có thể trước mặt người ngoài mà mắng bạn rằng: “ Là cha mẹ đã sinh ra con, sao con có thể đối xử với cha mẹ con nhẫn tâm đến thế.”

Trời ơi, đạo lý này thật dày vò con người ta mà.

- Đề con nghĩ đã.

- Mai về nhà ăn cơm đi.

- Vâng.

Đúng là đầu óc cô bị choáng mới vui vẻ nhận lời như vậy.

Trở về với chiếc giường thân thiết, cô mới kịp phản ứng, nếu cô trở lại nhà họ Giang, có phải ngày ngày cô sẽ phải đối mặt với Giang Tang Du?

Thậm chí có thể, ngày ngày phải chứng kiến Giang Tang Du hẹn hò với Trình Nghi Triết.

Khiến cô phải suy ngẫm, cô làm thế nào mới có thể đối mặt với đôi uyên ương ấy đây. Sẽ cực kỳ bất công nếu nguyên rủa cho họ sẽ có ngày phải chia tay, nhưng cô chưa bị đứt dây thần kinh não mà trở thành thánh mẫu chúc phúc cho họ, hoặc đóng vai nữ phụ xen vào hủy hoại tình yêu của nam chính và nữ chính, hay trở nên không còn một chút cảm xúc.

Đây không phải là một bài trắc nghiệm tình cảm quá khó hay sao?

Muốn hiểu được chính xác tình cảm của bạn với một người là như thế nào, vậy thì sau khi chia tay hãy đến gặp lại người ấy, lần gặp gỡ đó sẽ nói rõ tình cảm thật sự của bạn với người ấy. Có thể sẽ chỉ là thoải mái, bình thản, có thể sẽ không tránh khỏi đau lòng.

Vậy cô có nên một lần thử xem, rốt cuộc tình cảm của Trình Nghi Triết đối với cô là gì.

Có lẽ chỉ là thỏa mãn giấc mơ của cô bé Lộ Lem được tìm thấy hoàng tử, trong những ngày qua cô ấy đã luôn coi đó là lâu đài mơ ước của chính mình, nhưng sau khi mất đi cuộc sống trong mơ đó, cô ấy luôn nhớ lại những phù hoa danh vọng hoàng tử đã mang đến cho cô, khi quay lại cuộc sống vốn có của mình, cô ấy không chỉ nhớ đến đời sống vật chất, mà còn lướt tiếc những giây phút hạnh phúc bên hoàng tử.

Cô vẫn cho rằng, kết thúc câu chuyện cô bé Lộ Lem, vài năm sau ngày cưới, hoàng tử sẽ ngoại tình với một người đẹp hơn cô, vì vậy bỏ rơi cô bé Lộ Lem và cưới cô kia.

Ngay đến một người không bao giờ tin vào những câu chuyện cổ tích như cô bé Lộ Lem, đến thời điểm này, lại vô cùng khát khao được như cô ấy.

Rốt cuộc, cô vẫn là một người rất mâu thuẫn.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, rồi từ từ tiến vào mộng đẹp.

Đại đa số thời điểm, cô luôn là người giữ lời hứa, nhưng điều kiện quan trọng là, đại đa số thời điểm.

Lần này, không ngoại lệ, cô chỉ có thể đến biệt thự nhà họ Giang. Trên đường đi cô vẫn phân vân không biết có nên từ chối lời đề nghị của Giang Bác Nghi hay không, cô không muốn đến ngôi nhà này. Mỗi ngày phải đối mặt với Giang Tang Du và bà Lý Tĩnh, luôn biểu hiện rất hòa hoãn, khẳng định cô sẽ không thể cười nổi, cuộc sống như thế rất nặng nề. Cô cũng không muốn khiến bản thân chưa già đã yếu. Cô không hiểu nổi, vì sao người một nhà cứ phải luôn hòa thuận, cả nhà hạnh phúc, cho dù rõ ràng tất cả đều là giả dối, nhưng lại luôn tìm kiếm sự giả dối đó, những người luôn chê bai chán ghét sự giả dối của người khác nhưng có lúc bản thân lại vô cùng giả dối.

Ôi, cô vẫn chưa thể tìm được lí do.

Lúc cô ngồi ở đại sảnh, cô đã biết, bà Lý Tĩnh sẽ đối xử khách sáo với cô. Cô suy nghĩ một chút, lại thấy những người phụ nữ luôn được miêu tả bằng sự đoan trang hiền dịu cũng thật vất vả, dù trong lòng vô cùng khó chịu vẫn phải nghĩ cho chồng con, luôn phải giữ thể diện cho chồng với người ngoài, ở nhà phải giữ thể diện cho chồng trước mặt con gái, cuộc sống thật mệt mỏi.

Được rồi, vì nghĩ như vậy, nên lòng cô mới cảm thấy cân bằng hơn.

Cuộc sống của bà Lý Tĩnh cũng chẳng mỹ mãn hơn so với bà Bạch Văn nhiều lắm, chẳng qua cái bà Bạch Văn thiếu chỉ là tình yêu. Ai có thể dám chắc tình yêu là điều quan trọng nhất trong cuộc sống, thật ra tình yêu vốn không quan trọng như trong tưởng tượng của mỗi chúng ta, chẳng qua đại đa số con người đều luôn phóng đại tầm quan trọng của tình yêu. Ví dụ như khi cuộc sống của bạn quá nhàm chán, bạn lại tìm thấy tình yêu thật sự của mình, lúc đó tình yêu sẽ vượt qua giá trị vốn có của nó, thật ra chẳng qua là chúng ta quá nhàm chán, tịch mịch, muốn có ai đó ở bên cạnh mình. Tình yêu giống như một loại chế phẩm trong thuốc bổ, nếu có sẽ khiến vị ngon hơn, nếu thiếu cũng chẳng sao, cần bản nó vốn không quan trọng đến thế, chẳng qua vì chúng ta đặt nó ở vị trí quá cao.

Bạch Nặc Ngôn cười cười, cảm thấy bản thân cũng không quá bi đát.

- Di Lý thật khéo tay.

Bạch Nặc Ngôn lạnh nhạt nói, kiểu nói chuyện này thật nhàm chán muốn chết.

Bà Lý Tĩnh cười cười:

- Thích cái này à? Để ta dạy con nhé.

Bạch Nặc Ngôn trầm tính toán, không biết mình sẽ theo thành cái dạng gì, gà, hạc, cá... Cá chính là loại động vật thân thiết nhất nhiều năm nay đã bầu bạn với cô, quan trọng nhất là vừa nhanh vừa đơn giản, phù hợp với cái tính cá thèm chóng chán của cô.

Sau khi Giang Bác Nghi về nhà, cuối cùng Bạch Nặc Ngôn cũng không cần phải ngồi đối phó với bà Lý Tĩnh nữa, nhưng cô cũng chẳng thấy khá hơn chút nào, đều phiền phức như nhau.

Được rồi, cô chính là dạng người bại hoại không hiểu đạo nghĩa đây.

Được rồi, đúng là cô luôn không biết kính già yêu trẻ đây.

Cô không thích lũ trẻ con lúc nào cũng ầm ĩ, cô cũng không thích làm người chị gái chơi với các em nhỏ, chỉ ngồi khoảng 3 phút, cô lập tức cảm thấy căm ghét bọn trẻ. Điều quan trọng nhất là, cô rất ghét bé trẻ con, nhưng nếu nhìn người khác bế một đứa trẻ đáng yêu, cô lại rất thích được bế một chút. Cô luôn cảm thấy bản thân chắc chắn sẽ không thân thiết với con mình, vì con của người khác vẫn tốt hơn, lúc thích thì bế một chút, không thích thì trả người ta, dù sao đó vẫn không phải con mình, lúc nào khóc quấy cũng phải bắt mình trông nom, thật tốt biết bao. Nhưng nếu là con cô, cứ mỗi khi khóc óc ầm ĩ hay ốm đau, thì chính cô sẽ phải chăm sóc, không thể bỏ đi, thậm chí còn phải thay tã, rất đáng ghét.

Được rồi, cô rất ích kỷ, xin đừng dạy dỗ cô.

Ngồi nói chuyện với Giang Bác Nghi một lúc, đã đến giờ ăn cơm.

Bạch Nặc Ngôn nghĩ kỹ rồi, ăn xong bữa cơm này, cô sẽ lập tức quay về với cái ổ của cô.

Dù sao cái ổ đó của cô vẫn tốt hơn, muốn lăn qua lăn lại thế nào thì lăn, cho dù chỉ giống như một cái ổ chó.

Bà Lý Tinh lại đích thân xuống bếp, thể hiện bản thân là một người mẹ hiền vợ đảm. Cô có nên đóng vai một đứa con ngoan ngoãn chạy đến giúp bà một tay không nhỉ? Chắc là không cần đâu.

Chẳng phải ruột thịt, có nịnh bợ cũng vô ích.

Khoảng cách vẫn là khoảng cách, cũng không cần phải bỏ phí cả cuộc đời để cải thiện mối quan hệ này, những việc làm đó rất uổng công.

Rất nhanh đến giờ ăn cơm, chuông cửa bỗng vang lên.

Gương mặt bà Lý Tinh rạng ngời một nụ cười hạnh phúc:

- Nhất định là bọn Tang Du về đây.

Giang Bác Nghi định đứng lên mở cửa, Bạch Nặc Ngôn đã đứng dậy:

- Để con đi.

Đã từ rất lâu Bạch Nặc Ngôn không tỉ mỉ cẩn thận như vậy, có lẽ là do nhạy cảm, cô đề ý bà Lý Tinh có nhắc đến từ “bọn”.

Cô rất muốn đi ra chứng minh suy đoán của bản thân.

Bước từng bước, từng bước, trái tim cô không ngừng đập mạnh.

Không được như thế, cô còn chưa nhìn thấy người ấy, vậy mà tại sao tâm trạng đã biến hóa đến vậy. Bạch Nặc Ngôn, có cần phải vô dụng đến thế không?

Cuối cùng, cô nắm chặt tay cầm, từng chút từng chút mở cánh cửa.

Giống như một thước phim quay chậm, người ấy từng chút từng chút xuất hiện trước mắt cô.

Trình Nghi Triết cứ như vậy xuất hiện trước mắt cô. Nước mắt giống như sao băng, xoẹt qua bầu trời. Chân cô run lên, không ngừng run, cô muốn cười, nhưng không thể lên tiếng. Ánh mắt Trình Nghi Triết sưng sò, tựa như anh không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn chưa mở miệng.

Cánh cửa mở ra, tầm mắt cô cuối cùng đặt trên bàn tay Giang Tang Du đang nắm lấy cánh tay Trình Nghi Triết.

Khung cảnh rất hài hòa, đến cô cũng phải thành thật thừa nhận.

- Chị, chị đã đến.

Giang Tang Du khá hưng phấn, rút bàn tay đang khoắc lấy khuỷu tay Trình Nghi Triết, kéo Bạch Nặc Ngôn:

- Em vừa ra ngoài.

Bạch Nặc Ngôn cười cười, mắt cô dạo một vòng quanh Trình Nghi Triết.

Giang Tang Du tỏ ra ngượng ngịu:

- Đây là vị hôn phu của em, chị đã từng gặp rồi đấy.

Bạch Nặc Ngôn gật đầu:

- Thật khéo.

- Đúng vậy.

Anh chỉ nói một từ.

Bạch Nặc Ngôn biết anh đang nghĩ đến điều gì, hẳn là về thân phận thật sự của cô, hoặc là đang cân nhắc xem thủ đoạn của cô khi tiếp cận anh.

Sắc mặt Trình Nghi Triết hôm nay khá kỳ lạ, có vẻ trầm lặng hơn mọi ngày.

Bởi vì thái độ của Trình Nghi Triết khiến bà Lý Tình không khỏi hoài nghi liệu có phải món ăn bà tự tay nấu không phù hợp với khẩu vị của anh.

Bạch Nặc Ngôn lại thăm tự mắng bản thân, thật thất bại, mỗi lần gặp anh, lòng cô lại càng lúc càng bất mãn, mỗi lúc một chồng chất, sắp dè bẹp cô rồi.

Cô cầm đĩa trên tay, không biết nên ăn cái gì.

Hình như ông Giang Bác Nghi có gấp thức ăn cho cô, bà Lý Tình cũng gấp một lần, ngay đến Giang Tang Du cũng gấp cho cô vài lần.

Cô rất không thích bị người khác gấp thức ăn, cảm thấy rất phiền phức, cũng không thích gấp thức ăn cho người khác, khiến cho cô đặc biệt kìm nén những xúc động trong những món ăn trong bát, chỉ là xúc động, nhưng cô chẳng thể làm được gì khác.

- Nghi Triết, dạo này công việc có bận không?

Bà Lý Tình cũng không muốn thờ ơ với người con rể tương lai.

Trình Nghi Triết gật đầu:

- Rất tốt, con có thể ứng phó được.

Giang Bác Nghi cười cười:

- Hồi ta bằng tuổi con, vẫn bị cha mẹ quản lý mỗi ngày, trong lòng lúc nào cũng muốn thoát khỏi bàn tay của họ, tự mình vùng vẫy sáng tạo lên bầu trời của mình, đâu có thể tự xử lý mọi quyết sách trọng đại như con.

- Thời đại khác nhau, tự nhiên phương thức bất đồng.

Trình Nghi Triết cầm đĩa gấp thức ăn cho Giang Bác Nghi.

- Bác trai ăn chút cần đi ạ, rất tốt cho bệnh huyết áp cao đấy.

Giang Bác Nghi gật đầu cười.

Cô con gái rượu Giang Tang Du cũng ngồi bên cạnh Trình Nghi Triết cười.

Bạch Nặc Ngôn xoa nhẹ đôi chân không ngừng run lên của cô, cô chẳng phải rất giống một tên hề sao, cực kỳ giống nhé.

Khung cảnh này, đốt lên trong lòng cô một ngọn lửa rực cháy.

Trình Nghi Triết không yêu cô, nhưng tại sao người đó lại là Giang Tang Du.

Cô thà rằng, tro mắt đứng nhìn Trình Nghi Triết cưới một người con gái nào đó cô không quen biết, chứ không phải là cô gái luôn khiến cô mỗi ngày đều phải không ngừng ghen ghét không thôi này.

Cảm giác ấy rất khó chịu.

Họ vẫn cười nói, vui vẻ trò chuyện.

Trình Nghi Triết khép mi, ngẫu nhiên ngẩn đầu, vô cùng khiêm tốn. Ông Giang Bác Nghi ngồi giữa cười với Trình Nghi Triết, nụ cười hiền hậu của ông mang theo sự hài lòng. Bà Lý Tình ngồi bên cạnh ông, hạnh phúc ngắm nhìn chồng, con gái và người con rể tương lai, người sắp trở thành người nhà thân thiết của bà.

Người thừa thãi ở đây, chung thủy vẫn là Bạch Nặc Ngôn cô.

Bàn tay cô nắm chặt lấy chân bàn, đầu móng tay trở nên trắng bệch.

Vì sao, cô chỉ có thể là người thừa chứ?

Cô ngẩng đầu, Trình Nghi Triết không hề nhìn cô.

Giang Tang Du cúi đầu khẽ thì thầm với Trình Nghi Triết, khuôn mặt ông Giang Bác Nghi và bà Lý Tình lộ vẻ hài lòng.

Đôi mắt cô đảo một vòng, những bí ẩn trong nội tâm không sao có thể nói ra, không sao có thể phát tiết.

Những giọt mồ hôi li ti vương trên trán cô, ngoài trời đã gần tối hẳn, cô buồn bực, vậy thì cô cứ ở đây, cho tất cả mọi người cùng nhau buồn bực.

Trong con người cô có rất nhiều phần tử hủy diệt, cuối cùng thời điểm này đã phát huy tác dụng.

Cô không thể chiếm được Trình Nghi Triết, thì Giang Tang Du kia cũng đừng mơ có được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Sau bữa ăn, Bạch Nặc Ngôn đi vào vườn sau, cô không ngồi xuống, mà chỉ đứng yên lặng ngắm nhìn bầu trời xanh thăm phía xa xa. Chỉ trong nháy mắt, màn đêm đen kịt đã bắt đầu xâm chiếm, trời đất bắt đầu chuyển màu, qua tầng tầng lớp lớp lá cây đang mờ dần trong ánh chiều tà, những chiếc lá vẫn không ngừng đung đưa trong gió, tạo nên một sắc thái u ám ma quái, vô cùng kì dị. Những khóm cây run rẩy trên nền trời đang ngày càng thâm sắc, cuối cùng cả không gian ngập tràn bóng tối.

Bạch Nặc Ngôn cảm thấy trên thế gian này không hề tồn tại cái gọi là đen hoàn toàn, bất kể đêm có khuya đến mức nào, ta cũng không thể thấy được hình thái cuối cùng của sự vật, dù đó không phải là tất cả. Thế nhưng con người lại rất hài lòng về sự phân biệt rạch ròi giữa ngày và đêm của mình, ví dụ khi cô đứng ngắm ánh đèn đường bên ngoài qua khung cửa sổ, phần lớn các ngôi nhà bên ngoài đều không sáng đèn, vì vậy lâu dần thành một thói quen, cô luôn tự đặt bản thân vào vị trí hẻo lánh, luôn chỉ tin vào suy nghĩ của mình là đúng.

Cô đứng trầm ngâm một lúc, cho đến khi phía sau xuất hiện tiếng bước chân.

Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười trào phúng đầy thỏa mãn dự liệu, sự xuất hiện của cô ngày hôm nay ở đây, thậm chí cái cách mà cô xuất hiện trước mặt Trình Nghi Triết, chắc chắn sẽ khiến anh kinh ngạc, anh nhất định sẽ dò xét ý đồ của cô, thế nhưng cho dù bất kể đó là mục đích gì, cô vẫn sẽ bị dán cái mác mưu mô.

Anh nhất định sẽ tìm đến cô, ngay từ khi ở trong phòng, cô đã biết, nên cô mới cố tình tạo ra một cơ hội để hai người nói chuyện riêng, anh sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhất là khi ngay trong bữa cơm, cô nhận lời ông Giang Bác Nghi sẽ ở lại đây, dù bà Lý Tinh có vẻ không tình nguyện, nhưng vì ông Giang Bác Nghi vô cùng mong muốn được hàn gắn mối quan hệ thân thiết giữa hai cha con, có lẽ một phần là vì mối quan hệ quá mức tốt đẹp giữa ông và Giang Tang Du, nên người đàn ông này luôn hi vọng sẽ có một ngày quan hệ của ông và Bạch Nặc Ngôn được như vậy, thế nhưng trên thế gian này đâu tồn tại cái gọi là viên mãn.

Biểu cảm của Giang Tang Du vô cùng hoan nghênh, bà Lý Tinh cũng không nói đúng sai, ông Giang Bác Nghi lại thật lòng mong đợi.

Vào giây phút đó, tâm trạng Bạch Nặc Ngôn vô cùng sáng khoái, nhìn thái độ khác nhau của những con người đang ngồi trước mặt cô.

Cô không quay lại nhìn, tiếng bước chân cũng không dừng lại, người ấy đã đi đến bên cạnh cô.

Trong lòng cô thầm đếm, nhưng cô vẫn không chủ động mở lời, cô đang đoán xem đến khi nào anh ta không thể nhịn nổi nữa mà chủ động mở miệng hỏi thăm cô đây.

Hỏi cô vì sao lại xuất hiện ở đây?

Hỏi cô, rốt cuộc mối quan hệ của cô và Giang Ta Du là gì?

Thậm chí sẽ hỏi có phải cô muốn tổn thương Giang Tang Du hay không?

Hay Trình Nghi Triết sẽ cầu xin cô tránh xa họ ra, đừng quấy rầy đến cuộc sống mỹ mãn của họ.

Đột nhiên có một tiếng động mạnh vang lên, hình như là tiếng kêu của một loại côn trùng nào đó cô không biết tên, cô hoảng sợ, nhưng không dám la to, chỉ không ngừng vỗ ngực.

Anh vẫn không hỏi một câu, cô lập tức quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh đang nghiêm mặt nhìn cô bằng một ánh mắt tà ác đầy mỉa mai.

Không kinh động, không khinh thường, cũng không hứng thú hay đau khổ.

Cô không hiểu nổi thái độ của anh, là anh che giấu quá sâu hay hết thấy đối với anh đều không là gì cả, cô không rõ lắm.

Cô cảm thấy hơi tê chân, đành ngồi xỏm xuống, vỗ vỗ chân. Rất hiếm dịp được gặp đom đóm như bây giờ, cô đang rất hưng phấn, dường như toàn bộ các tế bào đều đang căng tràn khí huyết, cô khẽ thở dài một tiếng.

Anh vẫn tùy ý, khiến cô càng khó chịu.

Dựa vào đâu, vào giây phút này, người đang khẩn trương lo lắng lại là chính cô.

Cô khẽ nghiêng răng, để bản thân thả lỏng một chút, không biết có nên tiếp tục kìm nén hay chủ động mở miệng, khuôn mặt cô mang theo ý cười, cô không ngờ bản thân có thể nguy trang tốt đến vậy.

- Anh không hiểu kỳ vì sao em lại biến thành chị của Giang Tang Du à?

Trình Nghi Triết hừ nhẹ một tiếng, anh nhìn xuống mũi chân mình, lúc này mới khinh thường mở miệng:

- Nếu là người khác, anh có thể sẽ hiểu kỳ, Nhưng với kiểu người không tầm thường như em, tất cả đều trở nên rất bình thường, không đáng để hiểu kỳ.

Cô ngăn người, hóa ra tất cả mọi chuyện phát sinh với cô, bất kể đó là gì, đều sẽ khiến người này cảm thấy bình thường.

Với đánh giá này, cô không biết nên khóc hay nên cười.

Thực tế là một sự kích thích khôn kiếp đánh cho cô bầm tím cả người.

Cô xoay người tiến đến trước mặt anh, nét mặt tươi cười như một đóa tường vi đang nở rộ, tay cô niu cổ áo sơ mi của anh, nụ cười ấy, động tác ấy, vô cùng mờ ám.

- Anh thân nhiên như vậy, có phải cảm thấy chơi chán chị, lại chơi đến em, đặc biệt kích thích, đúng không?

Âm cuối trong câu nói của cô kẻ tăng cao, thấp phần mờ ám.

Trình Nghi Triết khẽ hạ xuống một nụ cười, nhìn cô như nhìn một đứa trẻ vô cùng bốc đồng, cứ để mặc cô tùy hứng như vậy cũng hay, đỡ phải lãng phí thời gian dạy bảo.

Cô tính toán lâu đến thế, nhiều đến thế, trước mặt anh, chỉ đổi lấy được sự khinh thường.

Trong lòng cô, máu lại bắt đầu sôi trào.

Đừng trách cô, mặc dù anh không hề làm gì sai, thế nhưng vẫn khiến cô bức bối.

Nếu như dựa vào nguyên tắc đúng sai mà nói, trên thế gian làm gì tồn tại giá trị tuyệt đối, vậy cứ coi bản thân là tiêu chuẩn đi.

- Không nói gì, là biểu hiện đồng ý.

Cô đưa tay quần lên cổ anh, không ngừng thổi nhẹ lên khuôn mặt anh.

- Em kể cho anh một bí mật nhé.

Thái độ của cô hiện rất hưng phấn.

Trình Nghi Triết ngẩng mặt:

- Bây giờ em chơi cái trò trẻ con này, không biết đã muộn chưa?

Cô lại càng cười vui vẻ hơn, giả vờ thờ dài:

- Em sẽ kể cho anh một bí mật, sao anh không hỏi em, hỏi đi, rồi em sẽ nói với anh.

Đôi mắt cô sáng quắc, trong lòng Trình Nghi Triết bỗng hoài nghi, mắt anh hơi híp lại, vô cùng phối hợp.

- Không biết Bạch tiểu thư có định kể cho tại hạ nghe cái gọi là bí mật ấy không ạ?

Cô cười thành tiếng:

- Giang Tang Du đang đi đến đây, hơn nữa, cô ấy đã nhìn thấy chúng ta.

Ánh mắt Trình Nghi Triết ngưng tụ, nhìn lại phía bên kia, quả nhiên thấy, Giang Tang Du đang đi về phía họ.

Bạch Nặc Ngôn miết nhẹ ngón tay, bàn tay đang ôm cổ anh càng xiết chặt.

Anh định giải thích thế nào đây?

Việc đầu tiên là, anh có định đẩy tay cô ra không?

Cô nở nụ cười:

- Anh có định giải thích với bạn gái đương nhiệm của anh rằng, đây đã từng là nhân tình của anh à?

Trình Nghi Triết thu hồi ánh mắt:

- Người cần giải thích ở đây, không phải là em sao?

Bạch Nặc Ngôn nhún vai, để tay xuống:

- Nếu em nói với Giang Tang Du rằng, không có chuyện gì cả, anh nói xem, cô ấy có tin không?

Trình Nghi Triết trừng mắt nhìn cô, vẫn không mở miệng.

Bạch Nặc Ngôn cười cười:

- Em nói thật mà.

Trình Nghi Triết vẫn không có ý định mở miệng, Bạch Nặc Ngôn men theo con đường nhỏ để trở về phòng, đúng lúc trên đường, cô chạm mặt Giang Tang Du. Giang Tang Du ngẩng đầu nhìn cô, không biết vừa rồi là ảo giác, hay thực sự là do vừa làm một chuyện không tốt với đối phương, Bạch Nặc Ngôn cảm thấy ánh mắt Giang Tang Du nhìn cô có nhiều thay đổi.

Giang Tang Du đứng trước mặt cô, dưới chân cô là màu trắng toát của con đường lát đá, không hề lẫn lộn với bóng đêm.

Giang Tang Du không mở miệng, về điểm này, Bạch Nặc Ngôn nhận ra đây là điểm chung giữa Giang Tang Du và Trình Nghi Triết, cả hai đều đợi cô nói trước.

Rất may cô không để họ thất vọng:

- Tổng giám đốc Trình đang chờ em đấy.

Giang Tang Du vẫn nhìn cô.

- Vừa rồi là chị thử thăm dò thôi, em đoán xem cái người Trình Nghi Triết đó là loại mặt người dạ thú hay người đẹp trong lòng vẫn không loạn?

Giang Tang Du vẫn nhìn cô.

Bạch Nặc Ngôn nhún vai:

- Xem ra em cũng không cần biết đáp án rồi, vậy chẳng còn gì để nói nữa.

Cô đi được hai bước, nghe thấy giọng Giang Tang Du truyền đến:

- Em mãi mãi luôn coi chị là chị em.

Bạch Nặc Ngôn sững sờ, thế nhưng không hề dừng lại, chẳng lẽ cô còn phải cảm động đến mức òa khóc nức nở hay sao.

Giang Tang Du dừng lại một chút, lúc này mới tự nhức nhở bản thân, bước chân Trình Nghi Triết đang nặng nề đến gần, từ chỗ cô nhìn sang, chỉ thấy lờ mờ bóng dáng anh, không thể thấy rõ ngũ quan. Lúc này, cô đặc biệt tưởng tượng khuôn mặt rõ nét của anh, nhưng trong lòng cô hiện không muốn biết về mặt của anh lúc này.

Rốt cuộc Giang Tang Du vẫn đi đến bên cạnh anh, anh quay đầu lại cười với cô.

Người giúp việc xin phép về sớm, vừa rồi Giang Tang Du nhận giúp bà Lý Tình rửa bát, nên anh mới có thể ra ngoài.

Bầu trời lúc này treo một vài ánh sao, nhưng vẫn khá âm u, không phải là thời tiết thích hợp để tản bộ.

- Đây là chị gái em.

Cô đột nhiên mở miệng, trong lòng còn mang theo một cảm xúc rất kiên định.

- Chị gái em rất thú vị.

Trình Nghi Triết hỏi hột.

Giang Tang Du đánh giá lại thái độ của Trình Nghi Triết, trong lòng khẽ thở dài, cuối cùng cô bình thản nói:

- Từ trước đến nay, chị em không thích em lắm, nên chị ý rất thích tranh dành những thứ em thích, bất kể đó là thứ chị ấy có thích hay không, dù sau khi đoạt được, chị ấy sẽ lập tức vứt bỏ, nhưng cô ấy vẫn không chấp nhận thứ thuộc về em.

Đồng tử Trình Nghi Triết sáng lấp lóe:

- Thật vậy ư?

Ánh mắt Giang Tang Du vẫn kiên định:

- Thật vậy, nếu như em đã nói là thích.

Từ thích này, không chỉ đồ vật, mà còn bao hàm, cả con người.

Trình Nghi Triết nhìn về phía cô:

- Có lẽ, phải mất rất nhiều thời gian mới nhận ra, kết luận đó chỉ là suy đoán của chúng ta, và thường hay đi ngược lại với sự thật.

Trái tim cô chợt nhảy dựng, cô chỉ nhìn anh, không hiểu chuyện gì.

Họ nhận định về vấn đề này hoàn toàn khác nhau. Giang Tang Du cho rằng, Bạch Nặc Ngôn vì cô mà đến, còn đối với Trình Nghi Triết, chuyện này hoàn toàn không có một chút quan hệ với Giang Tang Du.

Có lẽ, họ cùng thống nhất tổng hợp ý kiến, mới là chính xác nhất.

- Trời không còn sớm.

Trình Nghi Triết cười nhàn nhạt.

Cô gật đầu.

- Đề em tiễn anh.

Họ cùng sóng vai bước đi trên con đường nhỏ, Trình Nghi Triết lựa chọn một đề tài tương đối an toàn:

- Hôm nay, món ngô xào ớt xanh là do em là à?

- Sao anh nhận ra vậy?

- Hương vị rất nhẹ nhàng, dường như cho ít muối hơn.

- Vị giác của anh thật tinh tường.

Anh nở nụ cười, trong lòng anh thầm nghĩ, đúng là do hai người mẹ sinh ra, ngay cả phong cách nấu ăn cũng khác nhau đến thế, như trông đánh xuôi kèn thổi ngược, một người ăn rất nhạt, còn người kia dùng nhiều muối nên món ăn rất đậm đà.

Đến khi Trình Nghi Triết lên xe, Giang Tang Du vẫn vẫy tay chào.

Giang Tang Du vẫn luôn đứng lại, cho đến khi xe Trình Nghi Triết khuất xa khỏi tầm mắt.

Cô đứng thêm một lát, xoay người, ngẩng đầu.

Trên ban công tầng hai, Bạch Nặc Ngôn vẫn đứng đó.

Giang Tang Du nhìn thấy vị trí của Bạch Nặc Ngôn, cô cũng không tránh né ánh mắt của cô ấy, nhưng cô không thể thấy rõ vẻ mặt của Bạch Nặc Ngôn.

Còn Bạch Nặc Ngôn đang vẫy cô.

Giang Tang Du mấp máy môi.

Cảm giác này, lại một lần nữa xuất hiện.

Giống như năm đó, Mạnh Tân Duy không ngừng ngồi trước mặt cô, dò hỏi tất cả thông tin của Bạch Nặc Ngôn, không ngừng hỏi thăm ý tứ của Bạch Nặc Ngôn, thậm chí anh còn mượn cơ hội cô ra ngoài, chỉ để gặp Bạch Nặc Ngôn.

Cảm giác này cực kỳ khó khăn, nhưng cũng rất vi diệu.

Tình cảm của cô đối với Bạch Nặc Ngôn vô cùng kỳ diệu, cô tình nguyện chia sẻ rất nhiều thứ đối với cô ấy, nhưng trong rất nhiều thứ này, không bao gồm tình yêu.

Cô biết rất rõ, trên cơ thể Bạch Nặc Ngôn toát ra một sự hấp dẫn đối với tất cả mọi người, ví dụ đơn giản nhất, đó là sự thú vị, cô tin rằng, rất nhiều người đều yêu thích một con người thú vị như vậy. Trong khi đó, chính bản thân cô lại không phải một con người thú vị, đã từ lâu, cô rất hâm mộ Bạch Nặc Ngôn, cô ấy luôn sống theo cách mình thích.

Nhưng lúc này, cô cũng muốn có được những thứ thuộc về cô.

Không cần kể đến kết quả, cứ cố gắng hết sức, vì chính bản thân mình mà không ngừng phấn đấu.

Không để bản thân phải hối hận vì đã không dám cố gắng, hơn nữa, đối với chuyện tình cảm, cho tới nay chỉ có yêu hoặc không, không thể nhượng hoặc nhận được.

Năm đó, cô thất bại thảm hại, không phải vì Bạch Nặc Ngôn, mà vì Mạnh Tân Duy không để cho cô bắt kỳ một cơ hội nào.

Còn thời điểm này, Giang Tang Du không muốn vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ.

Mọi chuyện đối với cô, từ trước đến nay đều được phân định rạch ròi.

Cô ngẩng đầu, nhìn kỹ Bạch Nặc Ngôn, hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy tay cánh dơi tương đối rộng, thoát nhìn rất mát mẻ.

Cô cũng vẫy tay lại với Bạch Nặc Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Ngoại truyện Bạch Nặc Ngôn

Ngay từ khi còn bé, tôi đã không thích giống như mọi người, và cũng hi vọng mình sẽ trở nên không giống với những người khác.

Tôi thích là Giả Bảo Ngọc vừa sinh ra đời đã mang theo miếng ngọc lạ, và tôi cũng thích xem trên TV các cảnh mỗi khi thái tử sinh ra trên nóc nhà tòa hào quang chiếu sáng vạn dặm, để thể hiện đó là đứa trẻ kỳ diệu, sau này nhất định sẽ trở thành người đứng đầu đất nước. Tôi vốn thích những tình tiết báo hiệu trong các câu chuyện cổ tích, bất kể diễn biến câu truyện sau đó như thế nào, tôi luôn tin rằng vận mệnh cuộc đời họ sẽ huy hoàng rực rỡ, tuy rằng định nghĩa cho sự huy hoàng rực rỡ của mỗi người đều khác nhau.

Tôi là một người quá bình thường, nên tôi không mơ mộng một cuộc đời như vậy.

Hồi còn học tiểu học, cuối cùng cũng có một ngày tôi cố gắng học tập hết sức, để trở thành người đứng đầu lớp, nhưng dù tôi cố gắng đến mức nào, cũng chưa bao giờ được đứng thứ nhất. Lên đến sơ trung, khi giáo viên khen ngợi thành tích học tập của tôi đứng vị trí khá cao trong số các nữ sinh trong lớp, tôi cũng không cảm thấy đặc biệt. Tôi vẫn nhớ, sau một kỳ thi tháng, khi tôi có tên trong bảng Top 10, một nữ sinh trong lớp đã đến khen ngợi tôi làm rất tốt, trong khi cô ấy lại đứng thứ nhất, thật ra cô ấy đã tức giận đến mức lấy bút gạch xóa tan nát phiếu báo điểm, và tự trách kết quả thi của bản thân chưa được tốt.

Tôi chỉ liếc nhìn cô ta một cái, trong mắt cô ấy, tôi cũng chỉ như những bạn học khác, không bao giờ có thể so sánh với cô ta, còn cô ta vẫn là giai cấp tư sản như vậy, thi đậu trường cao trung tốt nhất, còn tôi may mắn cũng đạt thành tích khá tốt trong kỳ thi trung học năm đó.

Một năm nọ, trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, một bạn cùng phòng đã nói xấu sau lưng cô bạn X, nói cô ấy là kiểu người hướng ngoại, tuy là hoa khôi của lớp nhưng không phải kiểu người các nam sinh ưa thích, đặc biệt là nam sinh đẹp trai nào đó có thành tích đứng đầu lớp. Nhưng sau đó trong một buổi liên hoan chia tay, cô nữ sinh kia X luôn bị nói không được anh bạn đẹp trai trong lớp nào đó thích, lại nằm trên giường nắm tay nam sinh kia.

Ai nói rằng các cô gái có tâm hồn trong sáng sẽ được yêu thích? Cái loại chuyện gạt người gạt quỷ đó, ai còn tin?

Ít nhất, tôi là người đầu tiên không tin.

Ai cũng đều tin rằng nữ sinh X đó sẽ không thành công, thế nhưng thành công kia, có lẽ chỉ những bạn học có quan hệ không tốt với cô ấy cố tình không

chịu tin.

Cũng năm đó, tôi đã tốt nghiệp trung học, ôm một nỗi niềm cảm xúc u sầu như vậy lên cao trung, không sao vui vẻ được, có lẽ vì khả năng thích nghi của tôi tương đối kém.

Không bao lâu sau, mẹ tôi qua đời.

Tôi không bao giờ có thể ngờ rằng, sẽ có một ngày, lại trở thành một cô nhi, thân cô thế cô, luôn bị mọi người xung quanh nhìn bằng ánh mắt “Cô bé này thật đáng thương”, tôi cực kỳ ghét ánh mắt này. Một mình tôi chạy lên ngọn đồi phía sau nhà, ngồi trên đó cả một ngày, không biết những suy nghĩ trong đầu lúc đó là gì, cũng không còn biết sau này mình phải làm gì.

Cuộc sống biết bao bị kịch, trong mắt tôi, không có bi kịch nào có thể so sánh với việc người thân yêu qua đời, còn sống là còn tất cả, chết đi, ngay lập tức sẽ chẳng còn gì hết.

Mọi người đều nghĩ rằng tinh thần tôi sẽ gục ngã, những người lớn đều đến an ủi tôi, cậu tôi cũng nhận lời nuôi nấng tôi, ông chính là người thân duy nhất còn lại trên đời này của tôi.

Anh họ tôi thậm chí còn khóc thảm thiết hơn cả tôi, tôi nhớ hồi ông ngoại mất anh ấy cũng không khóc đến vậy, có lẽ anh ấy đang khóc thay cả phần của tôi.

Trước đây, tôi không bao giờ có thể tưởng tượng, thân nhiệt của một con người có thể trở nên lạnh như đá, nhưng thi thể đặt trong quan tài kia, đã chứng minh cho điều đó.

Thân thể người tôi yêu thương nhất đang đặt dưới tầng tầng lớp lớp vải trắng, đôi mắt bà nhắm nghiền, trên gương mặt không còn bất kỳ biểu cảm nào. Tôi không muốn khóc, cũng nhất định không chịu khóc, nhưng đến khi nhìn thấy khuôn mặt tím ngắt lạnh như tiền của bà, tôi đã không thể kìm nén những giọt nước mắt rơi, để nó rơi trên khuôn mặt bà. Tôi đã khóc nức nở, khóc một cách thống thiết.

Trong thời khắc này, tôi mới nhận ra, có lẽ từ bây giờ trở đi, tôi thật sự chỉ còn mỗi bản thân.

Tôi nhớ lại những ký ức ngày xưa, đã có lần tôi từng oán trách bà.

Cậu tôi có nuôi một con mèo, tôi rất thích nó, đó là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy một con mèo, tôi thấy nó thật quý hiếm biết bao, giá một con mèo ngày ấy tận mấy trăm đồng. Tuy nó không quá đẹp, bộ lông màu tro xám, nhưng tôi vẫn rất thích nó.

Thế nhưng mùa đông năm đó cực kỳ lạnh, mẹ không cho nó leo lên giường, hôm sau, con mèo bắt đầu không ngừng nôn mửa. Tôi chỉ còn thấy khuôn mặt thán nhiên của cậu mợ nhìn nó, rồi vài ngày sau con mèo cũng ra đi. Tôi cứ nhìn con mèo như vậy, rồi khóc âm ỉ, cùng khóc với tôi còn có người anh họ, nhưng tôi khóc còn có thể chấp nhận được, đàn ông con trai như anh tôi, khóc cái gì chứ.

Từ trước đến nay, tôi luôn cho rằng, là đàn ông có thể đỉnh thiên lập địa, lưng có thể chống trời, sâu trong nội tâm tôi đã mặc định rằng, là đàn ông thì không được rơi nước mắt.

Tôi thường nghĩ rằng, nếu mẹ để cho con mèo ngủ trong chăn cùng tôi, nó đã không phải chết đi như vậy.

Nhưng ngày mẹ ra đi, tôi mới nhận ra, tôi mặc kệ con mèo đó chết như thế nào, tôi chỉ muốn mẹ của tôi, thế nhưng mẹ đã không bao giờ trở lại.

Đó là một mùa đông vô cùng lạnh giá, dù trời không hề có tuyết rơi.

Lên đến cao trung, thành tích học tập của tôi không tốt lắm.

Tôi rất muốn làm một việc gì đó kinh thiên động địa, tôi hâm mộ những bạn học nhuộm tóc đủ màu sắc sặc sỡ, tôi thích nhìn những họ trốn học chơi game, mặc dù tôi hâm mộ những bạn dù trốn học đi chơi nhưng thành tích vẫn tốt hơn cả.

Thành tích học tập trong lớp của tôi cũng không tồi, giáo viên rất thích tôi, vì trong kỳ thi trắc nghiệm toán học đầu tiên, tôi đã đứng đầu, trong khi thầy giáo chủ nhiệm chính là giáo viên toán học khó tính nhất. Điều kiện mấu chốt để tôi đạt thành tích tốt chính là, trong lớp tôi học không có học sinh xuất sắc khác.

Các bạn cùng khối luôn bàn tán về một bạn sinh nào đó vừa đẹp trai, vừa có thành tích tốt, lại có điều kiện gia thế tốt. Nhưng thật ra, lại có lời đồn rằng, nam sinh đó cũng chẳng đẹp trai đến thế, mặc dù điều kiện ra đình đúng là rất tốt, nhưng thành tích học tập của cậu ta cũng bình thường. Nam sinh đó bị thần hóa nổi tiếng sang tận các trường khác, đúng là sức mạnh nhiều chuyện thật lớn.

Nhưng tôi đã luôn quên đi sự thật đó, trong lòng tôi vẫn luôn coi cậu ta là mối tình đầu của mình.

Thật xin lỗi, tôi không phải là kiểu nữ sinh si tình cổ chấp, dù tôi vẫn luôn cho rằng như vậy. Cũng đừng vì thế mà coi thường tôi, hồi còn học sơ trung, tôi đã thật sự mong muốn rằng cả đời này sẽ chỉ yêu một người đàn ông. Vì vậy ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi lúc đó chính là, “ở bên người mình yêu” hay “ở bên người yêu mình”, đối với tôi hai đề tài này luôn mâu thuẫn và tranh chấp. Cuối cùng tôi quyết định lựa chọn được “ở bên người yêu mình”, vì tôi tự cảm thấy bản thân không giỏi trong việc chịu thiệt thòi, chắc chắn khi hai bên tranh cãi, tôi nhất định sẽ không bao giờ chịu thua đối phương.

Quên không nói, hồi ấy tôi hơi béo, được rồi, không phải là hơi, mà là cực kỳ béo.

Người nam sinh bị tôi đặt qua một bên đó, cứ tạm đặt tên là W đi, đây không phải là viết tắt tên hay họ của cậu ta, chỉ đơn giản là tôi thích dùng chữ ký tự này để thay thế tên gọi của cậu ấy.

Lí do để ý đến cậu ta vô cùng cầu huyết, toàn bộ đều do công lao của thầy giáo chủ nhiệm, dù sao hồi đó tôi vẫn là một thiếu nữ ngây thơ, luôn tin rằng cả cuộc đời sẽ chỉ yêu một người, chuyện xảy ra hồi tôi mới chỉ 13 tuổi. W là bạn cùng bàn với tôi, và cũng là nam sinh duy nhất hồi sơ trung ngồi cùng bàn với tôi. Tôi cũng không nhớ vì sao lại thích cậu ta, diện mạo cũng không quá đẹp trai, tạm có thể coi là thanh tú, nhưng tôi đặc biệt thích hình ảnh cậu ấy xắn cao tay áo, rất rung động.

Tôi đã tự xây dựng lên một thánh địa tình yêu trong trái tim mình.

Điều tốt đẹp nhất chính là tình yêu, luôn thu hút sự quan tâm của cả nam và nữ, nhưng tôi lại không phù hợp với tiêu chuẩn này.

Hình như W không thích các nữ sinh xí xốn, vì vậy tôi luôn cảm thấy cậu ta rất khác so với các nam sinh trong trường, đó chính là bằng chứng chứng minh mắt nhìn người của tôi không tồi.

Sự thật chứng minh rằng mắt nhìn người của tôi quả thật không tồi, nhưng là quá cao, cao đến mức cậu ta thấy rất ngứa mắt tôi.

Chính năm học tốt nghiệp sơ trung đó tôi đã làm một việc rất điên rồ, tôi gấp 165 con hạc giấy tặng cậu ấy, thậm chí viết tên tôi trong mỗi con hạc, viết ra cả những suy nghĩ tình cảm của mình, và cả địa chỉ liên lạc của tôi, bây giờ nghĩ lại quả thật rất ngốc nghếch. Tôi còn cho rằng cậu ta về đến nhà mới mở hộp quà ra, nhưng thực tế, ngay trên đường đi học về, cậu ấy đã mở quà ra xem cùng với vài nam sinh mà cậu ấy vẫn hay chơi thân trong lớp.

165 con hạc chính là 99+66, 99 có nghĩa là tôi thích cậu ấy, 66 có nghĩa là hình như cậu ấy không thích tôi, nhưng tôi vẫn chúc cậu ấy sẽ hạnh phúc bên cạnh người cậu ấy thích.

Thì ra trong lòng tôi đã từng có tiềm năng làm thánh mẫu như vậy, đừng giật mình, tôi còn làm một chuyện cầu huyết hơn cơ.

Sau khi lên cao trung, tôi không còn liên lạc với W nữa, nhưng mỗi khi nhớ đến cậu ấy, tôi vẫn luôn hi vọng điều kỳ diệu sẽ xảy ra. Tôi thích ngồi ở bên xe buýt, vì hi vọng sẽ được nhìn thấy W, may mắn có một đôi lần tôi được gặp cậu ấy, lúc đó trái tim tôi đập rộn ràng, nhưng lại không có dũng khí tiến đến bắt chuyện với cậu ấy. Cho đến ngày họp lớp, tôi mới được gặp cậu ấy, nhưng tình huống lúc đó dù không muốn gặp cũng phải gặp. Cậu ấy đang tán gẫu với mấy cậu bạn cùng lớp rằng cậu ấy vừa xuất ngũ về nhà.

Rất lâu trước đó, trong lớp có một nam sinh thích tôi, thật không phải, cậu bạn đó nói rằng, cậu ấy thích tôi vì tôi rất đáng yêu, tâm hồn thanh cao, mặc dù tôi cảm thấy ngoại hình của mình chẳng đáng yêu chút nào. Lúc đầu, khi không biết cậu ấy thích tôi, tôi coi cậu ấy là bạn bè, nhưng sau khi biết, tôi coi cậu ấy là ruồi bọ, trốn còn không kịp.

Chẳng biết làm thế nào, vì tôi thích người đẹp trai cơ.

Cũng chính vì chuyện nam sinh này kích thích, tôi đã thổ lộ với W, như muốn nói với W rằng, tôi cũng thích cậu như vậy.

Cậu ấy đã trả lời tôi rằng : mình biết rồi.

Còn chuyện gì xảy ra sau đó, không có sau đó, tôi đã nói với cậu ấy một câu đến khiến chính bản thân tôi cũng cảm thấy run sợ, rằng tôi sẽ vẫn thích cậu ấy, cho đến khi cậu ấy có người trong lòng mới thôi.

Thật tuyệt làm sao, tôi cũng xúc động phát khóc rồi, trên đời này còn có ai si tình như tôi chứ.

Nhưng sự thật đã chứng minh, tôi là đại ngu ngốc, cậu ta đã sớm có bạn gái. Lúc đó tôi rất buồn, nhưng tôi vẫn thiện lương chúc phúc cho cậu ta, mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu, tôi chạy một mạch đến tiệm sách Tân Hoa, tìm cuốn tiểu thuyết Quách Tiểu Tử - đây là cuốn tiểu thuyết bi thương nhất có thể khiến lệ chảy thành sông. Sau đó tôi nhận ra rằng, tôi vẫn còn rất may mắn, tôi vẫn chưa chạm tới ranh giới bị thảm đến vậy.

Sau đó là thời kỳ chán chường, ta đồ lỗi đó là vì thất tình, thật ra là do tôi lười, chán không thêm học, nhưng tôi lại coi đó là kết quả của việc thất tình.

Hồi học cao trung tôi chơi khá thân với một nữ sinh tên là H. Có đôi lần H ngẫu nhiên nhắc đến W, nhưng tôi không bao giờ chủ động hỏi về cậu ấy. Một lần, tôi đi cùng H ra ngoài chơi, gặp một cậu bạn cùng lớp sau này học khác trường, cậu ấy nghe lầm tên trường cao trung của tôi, nên hỏi thẳng : “Bạn mà cùng đồ vào trường đó cơ à?”

Thật là sỉ nhục tôi mà, dựa vào đâu mà tôi không thể đồ vào trường đó, mặc dù đúng là tôi thật sự không thi đồ.

Nam sinh này, thật khiến cả đời tôi không thể quên được, vì cậu ấy còn nói với tôi rằng: “Mình không ngờ bạn cũng có mặt này...”

Tôi nghĩ lúc đó tôi thật sự đã bị kích, dựa vào đâu mà cậu ta nói tôi không tốt, dựa vào đâu cậu ta cho rằng tôi không có ai theo đuổi, dựa vào đâu cậu ta cho rằng tôi không bao giờ có thể đồ được trường trung học trọng điểm.

Các thiên tài trên TV đều là giả dối, nỗ lực thật sự rất vất vả, ít nhất năm đó tôi đã học hết sức mình. Khi tôi thi đồ đại học, tôi đã rất tự hào về thành tích đạt được. Năm đó, tôi gày đi không ít. Mỗi ngày, tôi chạy 5 vòng quanh trường học, con đường đó trồng rất nhiều ngô, những hạt phấn hoa rơi lên người, rất ngứa. Nhưng mỗi ngày, tôi đều dành rất nhiều thời gian để chạy, chạy đến khi quần áo ướt sũng, cho nên tôi đã không thể nói lên lời cảm giác

thỏa mãn khi tôi đạt được.

Năm học đại học đó, tôi đã tự nói với bản thân, bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ sống một cuộc đời mới.

Năm đó tôi cũng phát hiện ra, tự bản thân tôi đã quá đề cao W, thật ra tình cảm của tôi dành cho W cũng không nhiều đến thế, chẳng qua tôi luôn tự mặc định rằng mình thích nam sinh này, nhưng bây giờ dường như tôi nhận ra cậu ấy cũng không quan trọng với tôi đến vậy.

Nên những buổi họp lớp sau đó, tôi không bao giờ tham gia nữa.

Mặc dù đã vô số lần tôi thử tưởng tượng, nếu một ngày W nhìn thấy diện mạo của tôi bây giờ, tôi đã vượt qua những bạn khác, tôi đã nỗ lực, đã thi đỗ đại học, đã trở thành một nữ sinh xinh đẹp được ái mộ, tôi còn là một cô gái tài hoa, vừa có khả năng viết ca khúc, vừa soạn nhạc.

Thật ra khi đã bắt đầu có chút tài sản, tôi đã không còn có suy nghĩ này, bởi vì tôi tự nói với bản thân, kể cả có một ngày W quay đầu nhìn lại tôi, liệu tôi có chịu quay đầu nhìn cậu ta không, đáp án của tôi dĩ nhiên là không, huống chi chưa chắc cậu ấy đã quay đầu, vậy tôi cũng không cần lãng phí thời gian vào cậu ấy.

Tôi thật sự rất cảm ơn W, chính vì cậu ấy, tôi đã nỗ lực để hoàn thiện bản thân.

Sâu trong lòng tôi vẫn tin rằng, tôi đã cố gắng như vậy, phần lớn là để sẽ có ngày, cậu ta sẽ nhìn thấy sự ưu tú của tôi.

Có lẽ nếu tự hỏi bản thân, tôi còn thích W không? Đương nhiên khi tôi lắc đầu, tôi rất muốn khóc.

Bởi vì mỗi khi nghĩ đến sẽ có ngày, tôi không còn thích người tôi đã kiên trì theo đuổi, thì ra chính bản thân tôi cũng không thể kiên trì, sao tôi có thể đòi hỏi người khác yêu thích mình.

Hay có thể nói rằng, tôi không phải là kiểu người chung tình như tôi muốn, tôi không thể dành cả cuộc đời để yêu một ai đó.

Tự nhìn lại, tôi nhận ra bản thân là một người ham mê hư vinh và xảo quyết.

Ngày đến trường đại học, tôi nghĩ rằng, từ hôm đó, tôi sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.

Cuộc sống mới đó chính là, tôi sẽ cố gắng để bản thân trở nên tốt đẹp hơn, nhưng dù sao để sống, tôi còn phải tự nuôi sống bản thân. Tôi vừa coi thường những nữ sinh luôn lên xe xuống ngựa, nhưng một mặt lại nghĩ rằng, nếu cưới được một chàng rửa vàng cũng không tồi, nhưng tất nhiên đó chỉ là ý nghĩ.

Cho đến một ngày, tôi gặp được Trình Nghi Triết.

Anh hoàn toàn giống với hình mẫu chàng trai hoàn hảo mà tôi luôn tưởng tượng. Từ trước đến nay, tôi đều chưa bao giờ được như ý, nhưng hình mẫu đó đã bỏ khuyết cho sự trống vắng trong lòng tôi. Anh vừa vận xuất hiện vào thời điểm này, bù đắp cho khoảng trống trong tình yêu của tôi, để tôi chạy theo một thế giới xa lạ, để cho tôi cảm thụ những cảm xúc rung động vô cùng ầm áp.

Anh là một người như vậy, luôn khiến máu tôi sục sôi.

Tôi muốn dụ dỗ anh ta, mục đích rất rõ ràng.

Nhưng kết quả tôi thật sự mong muốn là gì?

Nếu như tôi nói rằng, tôi chẳng cần bất kỳ kết quả nào khác, liệu có ai sẽ tin lời tôi không?

Tôi luôn thích những câu truyện cổ tích, nhưng không bao giờ tin tưởng vào những câu truyện đó.

Ngay chính bản thân cũng không tin, sao có thể thực hiện được?

Người con gái Trình Nghi Triết thích là Giang Tang Du, một nữ sinh luôn được ca ngợi là thiên lương xinh đẹp. Tôi luôn tự hỏi bản thân rằng tôi rốt cuộc là hâm mộ hay ghen tị với Giang Tang Du, nhưng sau này tôi cho rằng, tôi chẳng ghen ghét, chẳng hâm mộ, tôi chỉ không muốn tin rằng, ngay từ vạch xuất phát tôi đã luôn thua cô ấy. Đối diện với cô ấy, con người tôi trở nên xấu xí đến mức không thể chấp nhận nổi, cho nên tôi luôn muốn tránh xa cô ấy.

Một mặt tôi muốn tránh xa Giang Tang Du, một mặt tôi lại muốn chứng minh bản thân không thua kém so với cô ấy.

Tôi đang làm gì đây, chính tôi cũng không biết nữa.

Nhưng khi tôi nhìn thấy Trình Nghi Triết, trong cơ thể dường như có sự kích thích sôi trào, bất chấp mọi hậu quả, dừng cảm lao về phía trước, đã từ rất lâu, tôi không còn cái cảm giác nhất định phải tiến lên như vậy, mọi dây thần kinh đều căng tràn kích thích.

Tôi cực kỳ thích những tình tiết trên TV hoặc trong tiểu thuyết, khi nữ chính dụ dỗ nam chính, bất luận người đó là một kẻ háo sắc hay chính nhân quân tử, là kẻ đã khuất phục dưới váy nàng hay là Liễu Hạ Huệ, những cảnh đó đều khiến người xem mong đợi.

Có thể tận dụng vốn có sẵn của bản thân thật là tốt biết bao.

Trình Nghi Triết đi về phía tôi đứng như tính toán của tôi, tôi nhìn vào mắt anh ta, mỉm cười ngọt ngào với anh.

Đêm đó, đã không còn chỗ cho tôi hối hận.

Tôi lén trộm sợi dây chuyền anh luôn đeo trên cổ, cùng một ít tiền trog ví anh ta.

Bất kể tôi làm chuyện gì, tôi đều phải có lợi, không cần quá nặng nề, nhưng nhất định phải có, nếu không tôi sẽ không thoải mái. Ví dụ như nếu nhặt được 1 vạn, tôi sẽ mang trả lại cho người mất, họ trả tôi tiền công tôi chưa chắc đã nhận, nhưng họ có thể mua cho tôi một cốc trà sữa. Tôi không thích làm những việc tốn công vô ích, nhưng tôi thích chiếm những tiện nghi nho nhỏ.

Sau đó, Trình Nghi Triết tìm đến và nói rằng, sợi dây chuyền đó rất quan trọng với anh ta, nhưng đánh chết tôi cũng không chịu thừa nhận.

Lần đầu tiên tôi nhận ra, thì ra da mặt tôi cũng dày đến vậy, cực kỳ dày.

Dù anh ta nghĩ về tôi như thế nào, tôi vẫn tự thừa nhận bản thân như vậy.

Sâu trong lòng tôi luôn biết rõ, tôi và Trình Nghi Triết là những người sống trong hai thế giới khác nhau. Nhưng nếu có thể ở bên cạnh anh ấy, tôi cảm thấy rất hưng phấn, cảm giác đó chính là, cho dù chỉ cần ở bên anh ấy 1 tháng thôi cũng được, tôi không yêu cầu bất kỳ kết quả nào.

Tôi chưa bao giờ là một người tốt, mãi mãi sẽ không, tôi mãi mãi không bao giờ có thể là kiểu người yêu đến quên cả bản thân, không giữ lại cho mình một chút gì, tôi luôn biết cách để lại cho mình một đường lui, đó là sự ích kỷ của tôi.

Một lần nữa được gặp lại Trình Nghi Triết, thật khéo để có thể gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy.

Làm tình với anh trong một góc khuất, tôi cảm thấy rất kích thích.

Thế nên, khi về đến nhà, tôi đã tự hỏi bản thân, tôi đang làm gì, sao tôi có thể làm những loại chuyện giống như vậy?

Tôi tự trấn an bản thân, vui vẻ nghĩ ngợi lung tung.

Tôi tự hỏi bản thân, tôi có thích W đến vậy không, đáp án chính là không. Chẳng qua tôi đang tự tìm một người để thích, để bù đắp sự trống vắng trong thời thanh xuân, còn người đó có yêu thích tôi hay không đối với tôi không quan trọng, quan trọng chính là nếu một ngày tôi nhớ về thời sơ trung đó, có một người sẽ sống trong hồi ức của tôi.

Tôi chẳng quá chỉ muốn tìm một ai đó để thích, chứ không phải là thật sự thích một ai đó.

Bởi vì, tôi quá cô đơn, nên muốn tìm một người nào đó để nghĩ đến.

Tôi đã nghĩ rất nhiều, rất nhiều, rất rất nhiều.

Tôi biết rõ Giang Tang Du thích Mạnh Tân Duy, tôi cũng biết người Mạnh Tân Duy yêu thích là tôi, dù tôi không cần làm gì cả, cũng có thể khiến Giang Tang Du phải tổn thương.

Rất lâu rồi, tôi từng hoài nghi bản thân có phải là kiểu người bệnh hoạn, nên khi thấy Giang Tang Du đau khổ, tôi cảm thấy rất thỏa mãn. Nhưng mỗi lần gặp mặt cô ấy tôi lại cảm thấy có lỗi. Nên tôi chỉ muốn tránh xa cô ấy.

Ngày giỗ của bà Bạch Văn, tôi đã khóc.

Ngày hôm đó, trời mưa rất to.

Tôi không hiểu tại sao lại thương tâm đến vậy, chỉ cảm thấy rất đau lòng, ai ai cũng có một gia đình hạnh phúc đang chờ họ, còn riêng tôi, tôi chẳng có gì cả.

Quần áo ướt sũng dính chặt vào cơ thể.

Tôi không hiểu ngày hôm đó, tại sao Trình Nghi Triết lại xuất hiện, rõ ràng lúc đó anh có việc gấp phải quay lại công ty, cha anh hình như sẽ giao chức vụ gì đó trong công ty cho anh ta, tôi không quan tâm lắm đến những chuyện như thế.

Tôi chỉ còn nhớ, anh lấy một cái khăn lông, lau khô tóc tôi, thay quần áo cho tôi.

Tay anh rất đẹp, giống hệt với bàn tay người bạch mã hoàng tử tôi vẫn hay mơ mộng.

Tội ác của con người, chính là cố tranh đoạt thứ hạnh phúc không thuộc về mình.

Có lẽ, đột nhiên tôi nghĩ đến, đến cuối cùng, rốt cuộc hạnh phúc là gì.

Tôi ngắm nhìn khuôn mặt Trình Nghi Triết, thật thuận mắt biết bao.

Trong đầu còn có một suy nghĩ xấu xa rằng, nếu hủy hoại khuôn mặt của người này, liệu lúc đó tôi còn tình nguyện chăm sóc anh ấy, ở bên anh ấy hay không.

Cuối cùng, tôi tự đưa cho bản thân một đáp án, tôi tình nguyện, thậm chí nếu khuôn mặt của anh bị hủy hoại càng tốt, lúc đó anh chỉ có thể ở bên cạnh tôi, vì mọi người xung quanh đều sẽ xa lánh anh.

Tôi bị chính suy nghĩ trong đầu hù dọa.

Liệu đây có phải là thói quen? Bởi vì quen có người đàn ông này tồn tại, nên tôi mới trở nên như vậy?

Cho dù có tốt hay không.

Tôi thích ngắm nụ cười của anh, thích nhìn anh làm việc, thích cách anh lay động mi tâm, thích nhìn những ngón tay thon dài của anh gõ trên bàn phím, thích cái cách anh điện thoại ra lệnh cho cấp dưới.

Tôi có thể im lặng ngắm nhìn anh, liên tục, cực lâu, ngắm mãi không chán.

Thật tốt biết bao, hạnh phúc biết bao.

Không cần bất kỳ một lời nói nào, không cần bất kỳ một hành động nào, tôi đều có thể tìm thấy sự vui vẻ.

Kể cả khi anh không sung sướng, kể cả khi anh chưa lãnh đạo một tập đoàn lớn, kể cả cái ngày anh bị cấp trên hăm hại, anh bức tức mà không thể nói ra, chỉ ngồi một mình trầm mặc rất lâu. Tôi đã ôm anh rất lâu, nhìn mặt trời từ từ lặn xuống.

Tôi nghĩ đến, giờ phút này, bất kể có chuyện gì xảy ra với anh, tôi đều tình nguyện đi theo anh, dù anh có trắng tay.

Tôi vẫn tự cho rằng bản thân rất mạnh mẽ, hóa ra có một ngày như vậy.

Tôi sẽ luôn ở bên người đàn ông này, chỉ cần anh có thể tình nguyện mua sữa chua cho tôi, tôi tình nguyện theo anh.

Hóa ra tôi rất chung thủy, tôi có thể nhất quyết không buông tay.

Tôi vẫn luôn cho rằng, anh chính là người ông trời đã phái xuống để bù đắp những thất bại trong cuộc đời tôi.

Cho nên, tôi càng ngày càng lún sâu.

Tựa như, tôi luôn biết rõ trong lòng anh chỉ muốn kết hôn với Giang Tang Du, nhưng tôi vẫn cố chấp thăm dò tầm quan trọng của mình. Dù Giang Tang Du là ai, tôi là ai, tôi vẫn luôn hi vọng rằng mình không phải là một người tầm thường nào đó, tôi muốn anh biết rằng tôi là ai.

Tôi không biết rằng, càng ngày tôi càng khác xa mẫu phụ nữ mà anh thích.

Tôi không hiền hòa, không chăm chỉ, không lương thiện, không vĩ đại.

Có lẽ anh không biết rằng, chỉ cần anh đồng ý, cả đời này, tôi sẽ không bao giờ rời xa anh, bất kể khi anh nghèo khó hay bệnh tật, thậm chí tôi có thể bao nuôi anh. Điều kiện tiên quyết là anh ta đừng quản lý đến tiền của tôi, rất xin lỗi, tôi không thích thế.

Tôi luôn tin vào bản thân hơn tin vào một người khác.

Tôi nghĩ bản thân không phải người si tình, nhưng đến khi gặp Trình Nghi Triết, không biết là họa hay là phúc.

Tôi rất hào hứng nghĩ cách chia rẽ Trình Nghi Triết và Giang Tang Du, dù đã từ lâu, tôi luôn thấy họ rất xứng đôi.

Tôi rất tự ti, mặc dù sự tự ti đó bị tôi giấu rất kỹ, nhưng chính tôi luôn biết rõ.

Lần đầu nhìn thấy bức tranh hạnh phúc một nhà ba người, tôi rất muốn khóc.

Bởi vì tôi hiểu rõ, cả đời này, tôi sẽ không bao giờ được như vậy.

Tôi khát khao loại hạnh phúc đó, nhưng nếu bản thân tôi không cố gắng tranh đoạt, tôi không có một chút hi vọng nào có thể đạt được.

Có thể tôi không hận Giang Bác Nghi, Giang Tang Du hay bà Lý Tĩnh, nhưng tôi hận chính bản thân mình, vì sao tôi không thể mỉm cười hạnh phúc như thế.

Trình Nghi Triết thích ngắm nụ cười của Giang Tang Du, nụ cười của cô ấy thật ấm áp.

Có một ngày, Mạnh Tân Duy từng nói cho tôi biết, nụ cười của tôi rất buồn, một sự đau lòng không hợp với tuổi.

Có phải, tôi đã già rồi, hay lòng tôi đã già rồi.

Tham vọng của con người là vô tận.

Tôi đã từng nghĩ rằng, sau này tôi muốn cưới một người đàn ông bình thường, có thể anh ấy chỉ là một viên chức nhỏ, hoặc là bác sĩ, có thể anh chẳng làm gì cả, chỉ cần người đó có thể mang đến cho tôi sự bình an, sự êm ả.

Dù người đó, chắc chắn sẽ không bao giờ là Trình Nghi Triết.

Tôi thực sự đã từng nghĩ vậy, đương nhiên, rất nhiều người không tin vào điều đó.

Tôi không vĩ đại như trong tưởng tượng của người khác, tôi cảm thấy Trình Nghi Triết cũng nghĩ về tôi như vậy, tôi rất hèn kém, nếu không ra đi, tôi không còn một chút tôn nghiêm nào. Nhưng tôn nghiêm thì có ích lợi gì chứ, chẳng ăn được, cũng chẳng mặc được.

Ranh giới cuối cùng của tôi, thật rất đơn giản, nhưng chẳng ai có thể nghĩ đến.

Tôi chỉ nói với chính bản thân, Bạch Nặc Ngôn, nếu đến năm 26 tuổi, anh ta vẫn không yêu người, không cưới người, thì đừng hi vọng nữa.

Tôi thích lấy thời gian làm ranh giới, ví dụ như 22h mỗi ngày, tôi mới làm việc, dù trước đó tôi chẳng làm gì, chỉ ngồi đờ đẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, nhưng phải đúng thời điểm này tôi mới bắt đầu làm việc.

Vậy nên, tôi sẽ đợi đến năm 26 tuổi, đến năm đó, sẽ không ai có thể ngăn cản tôi.

Ai cho rằng tôi ngốc nghếch, tôi ngu xuẩn.

Có lẽ tôi đúng thật rất ngu ngốc, tôi luôn coi trọng vật chất hơn cả, tình cảm mãi mãi chỉ đứng thứ hai. Hơn nữa tôi coi đó như quy tắc sống, tiền là số một, tình là số hai.

Đương nhiên, tiền vốn chỉ để duy trì cuộc sống.

Tôi biết mọi người chê cười tôi khờ khạo, bị một người đàn ông khinh thường đến vậy.

Tôi cũng luôn chê cười người ta ngu ngốc, tôi vừa được ăn chơi nhảy múa, dù tôi không thể có được người đàn ông này, tôi cũng được ở bên anh rất nhiều năm, dù đến cuối cùng tôi không đạt được điều gì, tôi cũng nhận được một khoản vật chất không lỗ để bù đắp tổn thương tinh thần.

Đừng nghĩ rằng tôi đang phóng đại tình yêu, luôn coi đó là toàn bộ cuộc sống, đó chỉ là một bộ phận rất nhỏ, rất rất nhỏ, có khi phải dùng kính hiển vi mới có thể tìm thấy nó.

Tôi vẫn chưa 26 tuổi, nên trò chơi này vẫn chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Giang Tang Du vẫn duy trì trạng thái thất thần đứng trên sân như thế, trong khi vị trí Bạch Nặc Ngôn đứng đã trống trơn, cô khẽ hé mắt, nếu không làm, hẳn cha cô đang tìm Bạch Nặc Ngôn tâm sự. Khoảng thời gian gần đây, ông Giang Bác Nghi không ngừng tìm cơ hội tiếp cận Bạch Nặc Ngôn, giải quyết các vấn đề khó khăn hiện nay trong công việc của Bạch Nặc Ngôn, tìm cách xâm nhập vào thế giới của Bạch Nặc Ngôn. Giang Bác Nghi quá mong mỏi có thể bù đắp cho những năm tháng thiếu tình thương của Bạch Nặc Ngôn, dù nhìn từ một phương diện khác, ông cũng không nỡ nản gì Bạch Nặc Ngôn. Vì trước đây ông Giang Bác Nghi không hề biết đến sự tồn tại của Bạch Nặc Ngôn, đến lúc biết được, thì Bạch Nặc Ngôn đã qua cái tuổi cần cha mẹ chăm sóc, nên những thiếu sót này, luôn khiến ông Giang Bác Nghi cảm thấy áy náy không nguôi.

Giang Tang Du có thể lý giải được những suy nghĩ của ông Giang Bác Nghi, đồng thời cũng có thể hiểu được sự bất hòa trong ánh mắt của Bạch Nặc Ngôn.

Cô vẫn đứng đây, lúc này cô rất cần sự yên tĩnh.

Cô ngồi xuống gốc cây bồ đào, yên lặng lắng nghe tiếng côn trùng kêu râm ran từ trong bụi cỏ.

Ngày trước cô từng nghe những người già kể lại, rằng nếu ngồi dưới gốc cây bồ đào, có thể nghe thấy những lời thì thầm tâm sự của Ngưu Lang và

Chức Nữ khi trời đất xe duyên cho họ gặp nhau mỗi năm một lần.

Nhưng chắc tâm trạng cô đang rất rối loạn, nên cô chẳng thể nghe thấy gì.

Cô ngây người trong chốc lát, nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ rất lâu rồi. Cô đã rất thích Bạch Nặc Ngôn, thích cái thái độ tự do tự tại của cô ấy, cô ấy luôn làm những việc cô ấy thích mà không bao giờ thêm đề ý đến cái nhìn của người khác. Đó là những việc mà không bao giờ cô có thể làm được, mỗi khi làm bất kỳ chuyện gì, cô đều e ngại sẽ tổn thương đến người này, hoặc ảnh hưởng đến người kia, thế nên chính cô cũng tự chán ghét bản thân mình.

Dù có thích đến đâu, cũng không có nghĩa là Giang Tang Du cô luôn phải chấp nhận thất bại thảm hại trước Bạch Nặc Ngôn.

Đã từng kinh nghiệm một lần, vậy là đủ, cô không muốn lặp lại lần thứ hai.

Cô đứng dậy, đi vào trong nhà.

Bà Lý Tinh đang ngồi trên sofa trước đại sảnh, trông bà hơi mệt mỏi dựa vào thành ghế, một bàn tay bà đặt lên trán, ánh mắt bà mê mang với những ưu tư.

Giang Tang Du chậm rãi đi đến ngồi bên bà Lý Tinh, đệm ghế sofa lún sâu bởi thêm một hơi thở.

Cô nắm lấy tay bà Lý Tinh:

- Mẹ.

Giọng cô mang theo sự vui vẻ cùng trấn an. Cô biết, trên tầng hai, cha đang ở cùng Bạch Nặc Ngôn. Không phải bà Lý Tinh quá mức để tâm đến sự tồn tại của Bạch Nặc Ngôn, mà do thân phận của Bạch Nặc Ngôn quá đặc thù, nên bà Lý Tinh không thể phản đối hay có bất kỳ lời nói khó nghe nào đối với Bạch Nặc Ngôn, vì như vậy sẽ tạo nên những khúc mắc trong lòng ông Giang Bác Nghi, và từ đó ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng giữa họ, đó chính là điều bà Lý Tinh luôn tránh. Là vợ chồng đã nhiều năm, chẳng lẽ bà Lý Tinh không hiểu những dự định trong lòng chồng mình. Bà vốn không có ý kiến đối với Bạch Nặc Ngôn, nhưng mỗi lần bắt gặp ánh mắt xa cách cùng cái thái độ chẳng chút tình thân của Bạch Nặc Ngôn, bà luôn cho rằng tất cả những cố gắng của ông Giang Bác Nghi đều sẽ vô ích. Điều quan trọng nhất chính là, Bạch Nặc Ngôn luôn thích quan sát người khác, mỗi khi ánh mắt của cô lướt một vòng, dường như cô ấy có thể nhìn thấu suốt lòng dạ mỗi người, cùng với một chút tư thái trêu tức của một người ngoài cuộc đang đứng xem trò hay. Bạch Nặc Ngôn như vậy, sao có thể khiến bà Lý Tinh có chút thiện cảm nào chứ.

Bà Lý Tinh vỗ nhẹ vào cánh tay Giang Tang Du:

- Vừa tiễn Nghi Triết ra ngoài à?

Giang Tang Du gật đầu, tựa đầu vào vai bà Lý Tinh, khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

Ngược lại, bà Lý Tinh lại rất hậm hực, nhẹ nhàng vừa cười vừa mắng yêu cô con gái:

- Nghi Triết cũng không còn ít tuổi nữa, chuyện của các con bao giờ mới quyết định đây?

Khóe miệng Giang Tang Du nhếch lên tạo thành một đường cong nho nhỏ:

- Bây giờ cũng rất tốt mà mẹ.

Bà Lý Tinh lắc đầu:

- Con ấy, rốt cuộc là con định như thế nào?

Giang Tang Du bĩu môi, nũng nịu:

- Con thì có thể có ý định gì, cứ để vậy đi.

Bà Lý Tinh cũng hiểu, hẳn là con gái bà còn đang ngượng ngùng, nên bà không khỏi buồn cười:

- Hai ông bà Trình bên kia rất quan tâm đến việc này, nhất định hỏi bao giờ con có thời gian, để hai người đích thân đến nhà hỏi thăm, con thử nói xem bao giờ con mới có thời gian đây?

Giang Tang Du cúi đầu:

- Mẹ, con không thêm đề ý đến mẹ nữa đâu.

Nói xong, cô đứng dậy, đi lên tầng hai.

Bà Lý Tinh nhìn theo bóng lưng của con gái, không nén được nụ cười hạnh phúc, vừa vặn ông Giang Bác Nghi từ tầng hai đi xuống.

Giang Tang Du ngọt ngào gọi một tiếng “Cha”, rồi lướt qua ông Giang Bắc Nghi.

Bà Lý Tinh nhìn chồng mình, một tiếng thở dài khẽ thoáng qua không chút dấu vết.

Giang Tang Du đi đến trước cửa phòng mình, cô dừng bước, cuối cùng lại chuyển hướng, đi về hướng ngược lại.

Bạch Nặc Ngôn vẫn chưa ngủ, Giang Bắc Nghi nói rất nhiều chuyện với cô, sao bây giờ con người ta cứ thích hoài niệm đến thế, cứ mãi hoài niệm về quá khứ đã qua, lại còn không ngại nhắc đi nhắc lại cho người khác biết. Ít nhất, con người Bạch Nặc Ngôn cô chẳng bao giờ có hứng thú với chuyện của người khác, nhất là những câu chuyện đó cho thấy mẹ cô đã ngốc nghếch đến thế nào. Nhưng cô không muốn thể hiện thái độ thiếu hứng thú của mình trước mặt người khác, nên cứ phải ngồi nghe Giang Bắc Nghi hoài niệm.

Nhưng khi ông Giang Bắc Nghi về, chính cô cũng không ngủ được, cô vớ đại một quyển tạp chí lật giờ lạ xạ.

Giang Tang Du gõ cửa, mỗi nhịp đều rất trầm ổn, với một tần suất cố định.

Bạch Nặc Ngôn luôn khóa cửa cẩn thận trước khi đi ngủ, đó là một thói quen thâm căn cố đế.

Cô âm thầm đếm, đến lần thứ 5, mới đứng dậy mở cửa.

Bạch Nặc Ngôn mở cửa, dựa vào thành cửa, cô nhìn đánh giá Giang Tang Du với một khuôn mặt không mang theo bất kỳ biểu cảm nào.

- Còn chưa ngủ sao?

Giang Tang Du gật đầu:

- Em muốn tâm sự với chị một chút.

Dường như Bạch Nặc Ngôn nghe được một câu chuyện rất buồn cười, khóe miệng khẽ cong vô cùng chế nhạo.

Giang Tang Du cực kỳ không thích cái thái độ này, nên di chuyển ánh mắt sang một vị trí khác.

- Lâu lắm chúng mình không nói chuyện với nhau rồi nhỉ.

Thì ra đối phương thật lòng muốn ôn lại chuyện xưa với mình, ánh mắt Bạch Nặc Ngôn tùy ý đảo vài vòng:

- Thật không?

Thế nhưng cô lại chẳng chút mong đợi với chuyện này.

Giang Tang Du đi vào giữa phòng:

- Đã quen với nơi này chưa? Có cần phải thay đổi gì không?

Bạch Nặc Ngôn xoay người nhìn cô:

- Cứ thế là được rồi, ở đâu tôi cũng đều thích nghi được hết.

Trong phòng không có ghế, nên Giang Tang Du ngồi thẳng xuống giường. Cô ngó qua quyển tạp chí Bạch Nặc Ngôn vừa xem, cầm lên lật vào trang cuối cùng dừng mắt trên ảnh một chiếc bánh ngọt.

- Loại bánh ngọt làm từ bơ thực vật này chỉ có hại chứ không có lợi cho sức khỏe.

Bạch Nặc Ngôn nhăn mặt, trên thị trường có loại thức ăn nào có lợi cho sức khỏe chứ. Cách đây không lâu, lan tràn các thông tin sữa chua có vấn đề, xúc xích có vấn đề, nước ngọt có vấn đề, sữa bột có vấn đề, dầu ăn có vấn đề..., quá nhiều đồ có vấn đề còn chưa kể đến, nên hai từ “sức khỏe” này quá xa xỉ rồi. Nhưng cô cũng không thêm phần bác lời nói của Giang Tang Du, nói chung là bàn luận về vấn đề này với đối phương thì quá lãng phí thời gian.

Bạch Nặc Ngôn đi đến ngồi đối diện Giang Tang Du, dựa cả người vào tủ, không biết là đang nghĩ về điều gì. Cùng lúc đó, Giang Tang Du gấp quyển tạp chí lại, xếp rất ngăn nắp vào ngăn tủ.

Đôi mắt Giang Tang Du hơi lóe sáng, đánh giá một lượt các vật dụng trong phòng, cuối cùng mới nói:

- Mấy hôm trước em gặp lại học trưởng Mạnh, điều này gọi em nhớ đến không ít chuyện cũ.

Hôm nay hình như là ngày để hoài niệm, sao ai cũng đến tìm cô để kể chuyện cũ thế nhỉ.

Khóe miệng Bạch Nặc Ngôn khẽ mỉm cười:

- Sống cùng một thành phố, gặp nhau là chuyện đương nhiên.

Giang Tang Du cũng chẳng nói sai:

- Bây giờ nhớ lại, đúng là em đã gặp Mạnh học trưởng được một thời gian quá lâu rồi. Ngay từ giây phút học đầu tiên đến trường cao trung em nhìn thấy anh ấy, em nhận thấy sự tồn tại của anh ấy, sau đó lại luôn nghe ngóng các thông tin có liên quan đến anh ấy, có lẽ cái tên đó đã ảnh hưởng quá mật thiết đến em trong 3 năm học cao trung. Nghĩ lại, thời gian thật tàn nhẫn, chớp mắt nhớ về ngày ấy, mới nhận ra mình đã từng ôm ấp một mối tình ngọt ngào.

- Con người luôn tiến về phía trước, không ai có thể luôn sống trong quá khứ.

Giang Tang Du cúi thấp đầu:

- Có lẽ lúc đó thật đẹp biết bao, tuy nó chỉ hạn hẹp trong suy nghĩ của một người, luôn mong đợi một cái nhìn mặt nhũ mày, một nụ cười của người ấy.

Ánh mắt cô giương lên, dừng lại trên khuôn mặt Bạch Nặc Ngôn:

- Chị đã từng như vậy chưa, ánh mắt luôn chỉ dừng lại trên bóng dáng một người, mỗi lần thấy người ấy là trái tim đập rộn rã, nếu không được gặp lại thấy trống vắng vô cùng?

Bạch Nặc Ngôn vẫn không nói gì.

- Em đã từng cảm thấy như vậy, thật lòng quan tâm đến một người, muốn vì một người mà dè dặt lưu tất cả dừng lại.

Sắc mặt Giang Tang Du trở nên trầm tĩnh.

- Chị cũng biết, người ấy chính là Mạnh Tân Duy, chính là Mạnh học trưởng. Anh ấy chính là tất cả tuổi thanh xuân của em, đó là mối tình thời thiếu nữ em luôn ấp ủ. Chị không thể biết được cảm giác trái tim em đã từng đập rộn ràng mỗi khi em nhìn thấy anh ấy như thế nào đâu, chị không thể biết sự lóng ngóng, cuống quýt của em mỗi khi em nhìn thấy anh ấy đâu, chị không bao giờ để tâm đến bất cứ điều gì, có lẽ vì chị đã quen được người ta theo đuôi, nên chị không biết yêu một người là chuyện khó khăn đau khổ đến mức nào đâu.

Bạch Nặc Ngôn vẫn chưa muốn nói chuyện, đúng vậy, cô chẳng biết bất cứ điều gì, chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì, chưa từng yêu thích một ai, cũng chưa từng thổ lộ với bất kỳ ai, chưa từng bị bất kỳ ai từ chối, chưa từng vì nhìn thấy ai đó mà tim đập rộn ràng, đúng vậy, cô nở nụ cười, mang theo sự châm chọc.

Giang Tang Du nhìn Bạch Nặc Ngôn, không quan tâm vì sao cô vẫn chưa nói, vẫn tiếp tục men theo những suy nghĩ của mình:

- Chị biết em quan tâm đến Mạnh học trưởng đến mức nào, có thể anh ấy không thích em, nên kết quả của em chỉ có thể như vậy. Dù trong lòng em không hề dễ chịu, nhưng em vẫn phải chấp nhận chuyện đó, làm gì có chuyện lúc nào cũng thuận theo suy nghĩ của một người.

Lần này Bạch Nặc Ngôn không thể tiếp tục im lặng:

- Kể cả cô có oán hận hay không cam tâm, dù nhìn cô như vậy tôi rất thỏa mãn đấy, có lẽ trong lòng cô, cô vẫn cảm thấy bất công, cô vẫn oán giận tôi, dù bên ngoài cô vẫn luôn đối xử với tôi rất hòa nhã thân thiện, nhưng sâu trong lòng cô vẫn luôn trách tôi.

- Không có.

Ngay cả khi kích động, Giang Tang Du vẫn rất nhỏ nhẹ.

- Mạnh học trưởng không thích em, đây chính là nguyên nhân em bị từ chối, kể cả chưa nói đến chuyện từ chối, thì không thích vẫn là không thích. Em phải chấp nhận một kết quả như vậy, em không hề oán giận chút nào.

Bạch Nặc Ngôn nở nụ cười, không biết cô cảm thấy Giang Tang Du đối trá ở đâu, nhưng tóm lại cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt trên tức.

- Em chỉ muốn nói với chị, về mặt tình cảm, từ trước đến nay em vẫn luôn vô cùng trân trọng. Cho nên, xin chị hãy quý trọng tình cảm của người khác.

Bạch Nặc Ngôn trừng mắt:

- Có ý gì? Tôi không hiểu.

- Em vẫn quý trọng tình cảm của em hồi đó, dù em không thể có được anh ấy, em không thể có được một kết thúc viên mãn. Em cũng trân trọng tình cảm của em của hiện tại như vậy, em sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai phá hoại nó.

Ánh mắt Bạch Nặc Ngôn như xuyên thấu:

- Chỉ có người không có cảm giác an toàn mới phải lo tình cảm của mình bị người thứ ba phá hoại.

Giọng Giang Tang Du vẫn nhỏ nhẹ:

- Đối với tình cảm của mình, em rất có cảm giác an toàn, em cũng tin vào người mình đã lựa chọn, đồng thời em tin rằng, lần này em sẽ có một kết quả tốt đẹp. Nhưng nếu có ai đó nhúng tay vào sẽ khiến cho tất cả trở nên lúng túng, sẽ khiến cha mẹ khó xử, cũng sẽ làm cho gia đình này trở nên không còn hòa thuận. Em chỉ không hi vọng chuyện đó sẽ xảy ra. – Cô lại nhìn Bạch Nặc Ngôn. – Chuyện tình cảm, không phải vì sợ người thứ ba xem vào, quan trọng là dựa vào thái độ của chính mình, em tin tưởng Trình Nghi Triết.

Sắc mặt Bạch Nặc Ngôn trắng nhợt:

- Nói đến chuyện ngấm ngấm phá hoại, tôi nghe mà không hiểu nổi.

Ánh mắt Giang Tang Du hơi lạnh giá:

- Em chỉ hi vọng có thể bảo vệ tình cảm của mình, em chỉ có ý như vậy.

- Vậy cô không cần phải nói với tôi những chuyện này.

Rốt cục Giang Tang Du cũng không thể ngồi yên:

- Trong căn hộ của Trình Nghi Triết có một cuốn sách, trên sách có bút tích của chị.

Thật ra, đó là cuốn sách Bạch Nặc Ngôn yêu thích nhất, nên cô viết lên đó những suy nghĩ mà mình tâm đắc nhất, những chi tiết cô cảm thấy thú vị nhất.

- Cô có thể nghĩ rằng tôi đã tặng Trình Nghi Triết cuốn sách đó, để dứt lốt anh ta, để trở thành phát ngôn viên cho nhãn hiệu của anh ta, cũng có thể vì Trình Nghi Triết cầm nhầm cuốn sách nào đó, có thể cho rằng chính là tôi đã cố tình để quên trong túi sách của Trình Nghi Triết, để anh ấy biết đến sự tồn tại của một nhân vật nhỏ bé như tôi...

- Chị biết rõ em đang nói đến cái gì, không cần đẩy câu chuyện xoay quanh anh ấy.

Giọng Giang Tang Du trở nên lạnh nhạt.

Rốt cục Bạch Nặc Ngôn không thể nhịn được nữa:

- Vậy thì sao? Nếu thật sự Trình Nghi Triết đã ngủ với tôi, thì cô sẽ có thể bỏ anh ta sao?

Thời khắc này, không khí cuối cùng đã lạnh xuống mức 0 độ.

Hơi thở trầm mặc sôi trào trong không khí, Giang Tang Du ngẩng mặt lên:

- Chuyện quá khứ, em không quan tâm, em chỉ để ý đến tương lai.

Bạch Nặc Ngôn cười cười:

- Vậy cô cứ cố gắng bảo vệ thật chặt cái tương lai của cô đi.

Giang Tang Du đứng thẳng dậy:

- Có thể em vẫn hi vọng như cũ, bất kể mối quan hệ của chị và anh ấy trong quá khứ có là gì, đến được thì đi được, không cần phải có bất kỳ sự dây dưa nào thêm nữa. Anh ấy là vị hôn phu của em, không ai có thể thay đổi được điều này, nên em không hi vọng sau này mọi người gặp nhau sẽ phải lung tung.

Bạch Nặc Ngôn cũng chẳng nói đúng sai, Giang Tang Du tự đi ra ngoài.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân đã xa dần, Bạch Nặc Ngôn mới ném quyển tạp chí mà Giang Tang Du đã cắt cẩn thận xuống đất.

Sau này sẽ lung tung, nếu Giang Tang Du đã tin tưởng Trình Nghi Triết, thì đó chính là nhất định cho rằng Bạch Nặc Ngôn cô đã quyến rũ Trình Nghi Triết.

Trong mắt người khác, Bạch Nặc Ngôn cô chính là loại người hạ tiện như vậy đấy, chính là loại người thấp hèn như vậy đấy, chính là loại người khiến người ta buồn nôn như vậy đấy.

Đây chính là vị trí thật sự của cô trong lòng người khác.

Cô ngã xuống giường, có lẽ ngay từ khi sinh ra, cô không nên có những mơ tưởng xa vời đến những thứ thuộc về người khác như vậy?

Tay cô nắm chặt một góc chăn, rất lâu sau cô vo tròn nó lại thành một đống, khiến nó trở nên nhăn nhúm.

Giai đoạn gần đây tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn không sao có thể tốt hơn được, chỉ có thể trốn trong phòng viết lời bài hát, nhưng không sao có thể ghép nhạc vào. Sau mấy ngày chuyển đến đây, tận mắt chứng kiến Trình Nghi Triết luôn xuất hiện bên cạnh Giang Tang Du, Giang Tang Du như chú chim nhỏ nép vào vòng tay Trình Nghi Triết, tạo nên một tình yêu thâm thiết mà không ai có thể nghi ngờ.

Tâm trạng Bạch Nặc Ngôn rất phức tạp, những mâu thuẫn cứ chồng chất một chỗ, khiến cô rất khó chịu. Thế nhưng cô không hề trốn tránh, cố gắng thân nhiên nhìn về phía Trình Nghi Triết và Giang Tang Du.

Đôi tình nhân ấy quá quen thuộc, cứ hết lần này đến lần khác rơi vào tầm mắt cô.

Rất lâu sau, Bạch Nặc Ngôn còn nghĩ, phải chăng cô có tiềm chất tự ngược, nếu không tại sao hết lần này đến lần khác cô lại có thể đứng nhìn hai người đó thân mật như vậy chứ.

Bạch Nặc Ngôn như vậy, rất cần phát tiết.

Rất ít khi cô một mình đến quán bar, trong đầu cô vẫn nhớ rõ, cô đã hứa với người nào đó rằng, cô sẽ không tự đến những chỗ như thế một mình. Nhưng cô không thể giữ lời hứa này, dù đó là một trong những ưu điểm của cô, ít nhất cô luôn tin tưởng vào cảm xúc của bản thân hơn những suy nghĩ của người ngoài, thế nên cô lại thấy bản thân kém cỏi hơn không ít.

Không khí xa hoa trụy lạc, nhộn nhạo với không ít giọng nói, hoàn toàn khuấy đảo những suy nghĩ của cô.

Cô rất muốn khóc, rất rất muốn.

Cô là loại người tâm địa xấu xa, nhưng lại không biết phải làm việc xấu như thế nào, vì cô quá nhát gan, ngay cả muốn tổn thương một ai đó cô cũng không biết phải làm sao.

Có lẽ cô sợ rằng chính trái tim thủy tinh mỏng manh của cô không thể chịu được hậu quả đó.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Bạch Nặc Ngôn chỉ uống một chút rượu chứ không nhiều. Thế nhưng triệu chứng của cô khi uống rượu rất rõ ràng, hai gò má cô sẽ ửng hồng, cô chỉ cảm thấy rất buồn nôn, miễn cưỡng rời khỏi quán bar, gọi xe về biệt thự Giang gia.

Cô vốn là kẻ dư thừa, chỉ đến thời khắc này mới thể hiện phát huy chút ít giá trị.

Lúc cô bước xiêu vẹo xuống xe, khắp người cô đều cảm thấy không thoải mái. Vì thế đến khi bước vào đại sảnh, giây phút đối diện với ánh mắt của mọi người, không hiểu sao, lại khiến cô vô cùng xấu hổ.

Bà Lý Tình chỉ lướt nhìn thoáng qua cô, mi tâm đã thể hiện rõ sự không vui.

Ánh mắt ông Giang Bác Nghi thanh cạn, nhưng ông vẫn ngồi an tọa đối diện hai vị khách, ông nói:

- Đây là Bạch Nặc Ngôn cô con gái lớn trong nhà tôi.

Ông Trình Chí Sơn và bà Từ Thanh thoáng kinh ngạc, từ khi nào nhà họ Giang xuất hiện thêm một cô con gái lớn vậy chứ, nhưng để ông Giang Bác Nghi giới thiệu một cách trấn định đến thế, họ cũng không dám thể hiện thái độ quá ngạc nhiên.

Hàng ngày, Bạch Nặc Ngôn có như thế nào, bà Lý Tình cũng không bao giờ cố hỏi nửa câu, nhưng hôm nay là ngày cha mẹ Trình Nghi Triết đến chào hỏi, Bạch Nặc Ngôn rõ ràng còn say rượu đến thế, điều này khiến bà càng thêm khó chịu.

Bà Từ Thanh nhìn đánh giá Bạch Nặc Ngôn vài lần, bà cười nói:

- Nhà anh chị thật may mắn, hai cô con gái đều vừa nhu thuận hơn người, là cha mẹ, hẳn rất an lòng.

Ông Giang Bác Nghi cũng cười:

- Hai đứa con gái đều là máu thịt trong lòng bàn tay, bất kể là đứa nào cũng chẳng thể khiến tôi an lòng.

Lời này càng khiến bà Từ Thanh nhìn lại đánh giá Bạch Nặc Ngôn thêm lần nữa.

Động vật quý hiếm trong sở thú đang được đánh giá là Bạch Nặc Ngôn trong tình huống này, chỉ có thể ngáy người một lúc lâu, sau đó cô nói:

- Xin chào hai bác.

Lời chào của cô cứng nhắc, nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào, từng từ từng chữ tuôn ra.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này.

Nhưng cô cũng không thể thay đổi được, mà thật sự cũng không biết phải sửa như thế nào cho tốt?

Cha mẹ anh đều đích thân đến đây, chắc chắn không phải để nói chuyện phiếm chơi đùa, nhất định là họ đến để bàn chuyện đại sự cả đời của ai đó.

Chân Bạch Nặc Ngôn không khỏi run lên.

Cô cảm thấy mình cần phải làm gì đó, nhưng cô không thể làm bất kỳ chuyện gì.

Cảm giác lúc này, thật khó chấp nhận hơn bất kỳ thời điểm nào.

Họ đều đang cười, người này một câu, người kia một câu, khen con cháu nhà họ tốt ra sao.

Bạch Nặc Ngôn cắn môi, giờ cô mới nhận ra, Giang Tang Du đã ở đây, chẳng qua cô ấy vừa ở trong bếp pha trà tiếp khách.

Giang Tang Du cười với Bạch Nặc Ngôn:

- Chị.

Dường như ông Trình Chí Sơn và bà Từ Thanh vô cùng hài lòng với Giang Tang Du, nụ cười trên gương mặt họ vô cùng chói mắt.

Bạch Nặc Ngôn không biết biểu hiện của bản thân như thế nào, cô cũng không biết mình phải làm gì, nhưng cô khẳng định cô không thể tiếp tục ở chỗ này, nghe họ thao thao kể về hạnh phúc thêm nữa.

Sau khi Giang Tang Du bê trà lên, đi đến bên cạnh Bạch Nặc Ngôn, ngữ điệu rất ân cần, cố gắng giảm âm lượng hết mức có thể:

- Uống rượu à? Có thấy khó chịu không? Chị có muốn uống gì không?

Bạch Nặc Ngôn nhìn đi nhìn lại khuôn mặt cô ta, cuối cùng cô nhắm chặt hai mắt:

- Hôm nay con có một bữa tiệc sinh nhật của một người bạn, con đã nhận lời sẽ đến chúc mừng sinh nhật bạn ấy, con về để để báo một tiếng để mọi người khỏi lo thôi, hôm nay con sẽ không về nhà.

Bạch Nặc Ngôn không nghe rõ Giang Tang Du nói gì thêm, có thể căn bản cô ấy chẳng nói gì. Bạch Nặc Ngôn cũng không biết mình có thể ngẹn lại mà nở một nụ cười nữa hay không, cô chỉ biết cô đang thất bại thảm hại trước quân địch, cô chỉ còn cách bỏ chạy trốn chết.

Không chiến mà bại.

Đó chính là cảm giác của cô lúc này.

Cô còn có thể làm gì? Cô nên làm gì tiếp theo?

Cô lao ra khỏi biệt thự Giang gia.

Nơi này không thuộc về cô, cô cũng không thuộc về nơi đây.

Vì cái gì, mà cô nhất định phải ở đây tự giày vò bản thân.

Cô hận chính bản thân, đúng là cô chẳng có khả năng, nên không thể đưa ra giải pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề trước mắt này, cô chính là loại người ngu ngốc như thế.

Bước chân của cô mỗi lúc một nhanh hơn, ngực cô thờ dốc phập phồng.

Cô không nhận ra, cô đã khóc từ bao giờ.

Cho đến khi một chiếc xe cách cô không xa phanh gấp lại, cô đứng nguyên tại chỗ, hai tay che kín mắt.

Sau đó, cô ngồi sụp xuống, đầu gục xuống đầu gối.

Cô đang khóc, nhưng không khóc thành tiếng.

Trình Nghi Triết ngồi trong xe do dự mất vài giây, sau đó anh đi xuống, nâng đầu cô lên, anh nhìn thấy một khuôn mặt giàn dụa nước mắt đến mức không thể tưởng tượng được.

Anh á khẩu.

- Sao lại thế này?

Cô nhìn anh, không nói lời nào.

Trình Nghi Triết hơi nheo mắt, định lời cô đứng dậy, nhưng cô sống chết không chịu:

- Xảy ra chuyện gì?

Cô nhất định không chịu nói.

Trình Nghi Triết tiếp tục nhìn cô:

- Kể cả em có định tiếp tục khóc lóc đau khổ, thì cũng xin mời đi ra chỗ khác, để anh còn lái xe vào nhà.

Cuối cùng cô cũng ngừng đầu nhìn anh, ánh mắt của cô vô cùng sâu thẳm.

Anh lại cười:

- Anh cứ tưởng em định sẽ cứ cúi mãi thế chứ.

Cô hơi nhếch môi, không nói một lời.

Trình Nghi Triết thở dài:

- Kể cả tuyến lệ có phát triển đến đâu, cũng không cần phải lúc nào cũng khóc như thế.

Anh đứng dậy, dường như anh cảm thấy hành động của cô gây thơ đến mức anh không thể diễn đạt thành lời. Giờ phút này, cô lại càng cảm thấy đau khổ, trong khoảng khắc anh đứng lên, cô túm lấy chân anh:

- Đừng đi.

Ánh mắt Trình Nghi Triết bao quát cô, cô lại càng mở to đôi mắt đắm lệ trên khuôn mặt mông lung, đối diện với cái nhìn của anh.

Anh không cử động, anh không thể xác định cô đang muốn làm gì.

Cuối cùng cô đứng thẳng người lên:

- Có thể đưa em đi được không?

Anh muốn mở miệng nói gì đó, hôm nay là ngày hai bên gia đình gặp mặt, để bàn về hôn nhân đại sự của anh và Giang Tang Du, cha mẹ anh đang ngồi trong nhà đợi anh, Giang Tang Du đang gây thơ ở đây đợi anh, mà ngay cả cha cô cũng đang ở đây đợi anh.

Thế nhưng anh chẳng thể nói lên lời, bởi vì cô vẫn khóc, không phát ra một âm thanh tiếng động, nhưng nước mắt cô cứ chảy thành dòng không ngừng rơi xuống.

Ánh mắt cô, ngây ngô ai oán.

Anh vươn tay, lau những giọt nước mắt cô rơi.

Cô lại ôm lấy anh:

- Có được không anh? Chỉ cần nốt đêm nay thôi, sau này em sẽ không bao giờ quấy rầy anh nữa, hai người vẫn còn rất nhiều thời gian mà, em xin anh chỉ một đêm nay thôi, không được ư?

Cơ thể anh cứng đờ.

Anh luôn không bao giờ đột ngột thay đổi quyết định của mình, giống như khi quyết định sẽ chia tay với cô, anh luôn cho rằng giữa hai người sẽ không còn bất cứ liên quan nào đến nhau nữa.

Đề nghị của cô, đã vượt quá ranh giới cuối cùng của anh.

Thế nhưng cô vẫn khóc, khiến anh không thể từ chối.

Anh đứng bất động, cô nhón chân, hôn lên môi anh.

Trình Nghi Triết thờ dài, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, ném cô vào trong xe, sau đó anh tự chui vào xe, lái xe quay đầu, rời đi.

Không khí trong xe, vô cùng trầm mặc.

Mỗi người đuổi theo tâm sự của chính mình, nên không nhìn thấy, trên ban công biệt thự, để lên lấy thuốc, ông Giang Bắc Nghi đã xa xa đứng đó, nhìn thấy họ, ánh mắt của ông vô cùng nghi hoặc, tay ông nắm chặt lấy thành lan can.

Ông Giang Bắc Nghi đi xuống nhà, sắc mặt ông không tốt lắm, bà Lý Tinh vô cùng ân cần, nhưng ông chỉ cười cười nói không có gì đáng ngại.

Ngay lúc đó, bà Từ Thanh nhận được điện thoại, rất áy náy nói:

- Nghi Triết vừa gọi điện, báo công ty có việc khẩn cấp, nên không thể đến được.

Đôi mắt Giang Bắc Nghi lấp lánh sáng.

- Sao lại có chuyện đột xuất thế chứ.

Bà Lý Tinh kéo ống tay áo ông Giang Bắc Nghi, lời của ông khiến mọi người lúng túng, nên bà chỉ có thể tự mình cười xoa dịu không khí:

- Đúng là công việc vẫn quan trọng nhất.

Bà Lý Tinh không hiểu sao đột nhiên ông Giang Bắc Nghi lại thay đổi thái độ như vậy.

Giang Tang Du cười cười:

- Đây là vì anh ấy không có lộc ăn, nên anh ấy sẽ tự phải thấy tiếc.

Mọi người đều cười, không khí đỡ bớt lúng túng không ít.

Ông Giang Bắc Nghi lại không ngừng thờ dài.

Trình Nghi Triết vừa lái xe, vừa quan sát sắc mặt của Bạch Nặc Ngôn, thấy cô cũng không có thay đổi gì quá lớn, nên anh lại càng trầm tĩnh hơn.

- Xây ra chuyện gì thế?

Anh vẫn không hiểu tại sao cô lại khóc.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

- Có thể đừng hỏi em câu này nữa được không?

Anh mỉm chặt môi, sao cô lại có thể mở miệng hỏi ngược lại anh chứ.

Về đến Vân Thành, Bạch Nặc Ngôn đi theo Trình Nghi Triết vào thang máy, trong đầu cô đặt ra vô số khả năng. Giang Tang Du nói rằng cô ta đã nhìn thấy cuốn sách đó, điều đó đã chứng minh Trình Nghi Triết đã từng đưa Giang Tang Du đến nơi đây. Dù cô đã chia tay với Trình Nghi Triết, nhưng trong lòng cô vẫn luôn hi vọng, mình sẽ giữ một vị trí đặc biệt nào đó.

Cô không muốn hỏi, cô sợ đáp án sẽ nhận được giống với những suy nghĩ vô cùng mâu thuẫn trong lòng cô.

Vào một thời điểm nào đó, cô lựa chọn được tự lừa dối bản thân.

- Đi tắm đi.

Anh liếc nhìn cô.

Người cô nồng nặc mùi rượu và thuốc lá.

Thời điểm cô tiến vào phòng tắm, anh rất muốn gọi cô, anh định nói với cô là trong phòng còn một cái váy ngủ mới tinh anh vẫn cất trong tủ quần áo. Cái váy ngủ đó là do anh mua, nhưng nếu cô hỏi, anh không biết phải trả lời cô như thế nào. Thật ra, chính anh cũng không thể giải thích rõ tại sao anh lại mua cái váy ngủ đó, đơn giản chỉ là anh nghĩ rằng cô sẽ thích kiểu dáng thiết kế của cái váy với kiểu hoa văn nho nhỏ ấy.

Thế nhưng cô không dừng lại chút nào.

Lúc cô đi ra, anh đã tắm rửa bước ra từ một phòng tắm khác.

Lần đầu tiên cô quần khăn tắm bước ra, gương mặt của cô vẫn mờ ảo vì hơi nước, giống như một đóa hồng lần khuất trong sương.

Anh lại càng á khẩu, anh ngồi trên ghế sofa không nói một lời.

Cô cũng không nói, nhưng hành động của cô đã thay thế tất cả.

Cô bước đến trước mặt anh, tay cô trực tiếp tháo sợi đai áo choàng tắm, anh giơ tay lên, không hề kháng cự. Ngay giây phút ôm cô lên xe, anh đã dự liệu những chuyện này xảy ra.

Nên không cần ngăn cản, không cần kiêu kỳ phản kháng.

Cô tách hai chân, ngồi trên đùi anh.

Tay anh vịn vào eo cô, đôi môi anh hôn lên cằm cô, từ từ tiến lên.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, cô cúi khăn tắm, áp ngực mình lên ngực anh, cảm nhận nhịp tim của hai người.

Nhiệt độ, tại thời điểm này, đã đạt đến đỉnh điểm.

Cô vốn không phải một cô gái tốt đẹp, đúng là Giang Tang Du đã nói không sai, cô đã thật sự dụ dỗ Trình Nghi Triết.

Khăn tắm trên người cô cùng áo choàng anh mặc rơi xuống đất, anh nghiêng người, đè cô xuống dưới cơ thể anh.

Đôi mắt mê ly của cô tràn ngập hình bóng anh, khuôn mặt ửng hồng của cô trở nên vô cùng quyến rũ.

Anh nở nụ cười, song tay anh vẫn nắm lấy đôi chân trắng nõn của cô, tách hai chân kéo lên ngang hông, mạnh mẽ tiến vào.

Cứ như vậy, như đã bao lần diễn ra trong quá khứ.

Ánh mắt cô càng mê ly, tay cô nắm chặt góc sofa, cơ thể không ngừng lắc lư theo động tác của anh theo một tiết tấu cố định.

Sau đó anh ôm lấy cô, bước vào phòng ngủ, vừa đi, vừa dán chặt lấy eo cô, không ngừng ra vào.

Em đẩy cô lên giường, lao thẳng vào cô, tay anh mân mê ngực cô, động tác vừa mạnh mẽ vừa vội vàng.

Hai chân cô quăn chặt lấy eo anh, cố gắng hơn bất kỳ lúc nào khác, để hai người cùng lên đỉnh.

Mồ hôi anh, rơi xuống người cô, hóa thành nước mắt của cô.

Bạch Nặc Ngôn không nhớ chính xác ngày hôm đó họ đã “làm” mấy lần, hình như họ không buông tha bất kỳ chỗ nào, từ trên giường, cho đến phòng tắm, bếp, ban công, cô như một cánh diều bay lạc, cứ trôi dạt theo anh.

Cuối cùng, rơi xuống một hồ nước.

Anh biết bơi, còn cô thì không biết.

Cuối cùng, chỉ còn lại một căn phòng yên lặng.

Cô nghe thấy tiếng thở trầm ổn của anh, cô nhìn thấy một đám sương mù màu đen bám trên trần nhà.

- Vì sao anh không thể yêu em như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Sau khi ông Trình Chí Sơn và bà Từ Thanh ra về, trong lòng Giang Tang Du cảm thấy là lạ, nhưng cô lại không thể nói rõ lên lời là lạ ở đâu. Cô gọi điện cho Trình Nghi Triết nhưng đối phương đang ở trong trạng thái di động tắt máy, cô tuy không cảm thấy hoảng loạn, nhưng dường như có một dự cảm không tốt. Cô hơi cảm thấy lo lắng không biết có phải Trình Nghi Triết đã xảy ra chuyện gì không, dù sao ngày hôm nay cũng là dịp hai nhà chính thức gặp mặt. Chẳng lẽ ông trời không coi trọng duyên phận giữa họ, nên ngay trong ngày gặp mặt chính thức cũng gặp phải chuyện ngoài ý muốn, những suy nghĩ lung tung này, khiến cô cười rộ lên. Đã từ khi nào, cô bắt đầu có những suy tính thiệt hơn.

Có lẽ chỉ là công ty thật sự có việc gấp.

Thế nhưng trước khi đi ngủ, ông Giang Bác Nghi lại gọi cô đến thư phòng, điều này nằm ngoài dự đoán của cô.

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều.

Cô đi về hướng thư phòng, vừa đi vừa nghĩ, chắc là cha muốn hỏi về tình cảm giữa cô và Trình Nghi Triết.

Cô thấy cô không hề đoán nhầm, vì câu đầu tiên ông Giang Bác Nghi hỏi cô chính là:

- Gần đây quan hệ giữa con và Nghi Triết như thế nào?

- Rất tốt ạ.

Cô cảm thấy không phải chỉ bản thân cô đang suy tính hơn thua, vì cha mẹ cô cũng sẽ lo lắng cho con gái phải chịu thua thiệt về mặt tình cảm.

Lông mày Giang Bác Nghi nhíu chặt:

- Tình cảm có luôn ổn định không?

Giang Tang Du gật đầu:

- Luôn rất tốt.

Không hề cãi cọ, không có tranh chấp, luôn hòa thuận. Cô từng nghĩ, có lẽ đôi khi bản thân quá ngây thơ, nhưng anh đều không bao giờ chấp nhận.

Ông Giang Bác Nghi đặt tay trên bàn, dường như ông không biết cần phải mở lời như thế nào cho thỏa đáng, Giang Tang Du cũng nhận ra trong lòng ông đang rối loạn.

Giang Tang Du vẫn đợi, dường như có gì đó không giống với suy đoán của cô.

- Chị cả con bắt đầu trở thành người phát ngôn của Hoàn Nghệ từ lúc nào?

Rốt cuộc ông Giang Bác Nghi cũng mở miệng, nhưng lại nói về Bạch Nặc Ngôn.

- Được một thời gian rồi ạ.

Giang Tang Du đánh giá lại cha mình, để xem có gì khác lạ.

Ông Giang Bác Nghi gật đầu:

- Công việc chắc rất vất vả, khi nào rảnh rồi con hãy khuyên chị, giảm bớt công việc đi, con gái mà vất vả quá cũng không tốt.

Giang Tang Du nở nụ cười, lời của cô, Bạch Nặc Ngôn chịu nghe mới lạ, vì thế cô lại thờ dài.

- Tang Du.

- Dạ?

- Con thử nói xem con nghĩ gì về Nghi Triết.

Giang Tang Du hơi bực mình:

- Không phải đã bàn chuyện đính hôn rồi đó sao?

Thái độ của cô, đã rất rõ ràng.

Ông Giang Bác Nghi nhắm mắt lại:

- Cha biết.

Giang Tang Du không hiểu tại sao ông Giang Bác Nghi lại hỏi đến chuyện này, nhưng khi cô quay đầu bước ra ngoài, trong đầu cô lại thoáng hiện lên một cảnh, với những từ khóa là “Trình Nghi Triết” và “Bạch Nặc Ngôn”, cô đã có tất cả câu trả lời.

Giang Tang Du dừng bước, xoay đầu nhìn ông Giang Bác Nghi.

Ánh mắt cô rất kiên định:

- Cha.

Ông Giang Bác Nghi ngẩng đầu lên nhìn Giang Tang Du, vẻ mặt trầm tĩnh.

- Con biết cha rất muốn bù đắp cho những thiệt thòi của chị, muốn cho chị ấy tất cả những thứ chị ấy cần. Nhưng dù cha nhất quyết bù đắp thế nào, cũng không thể làm tất cả mọi thứ. Theo con nghĩ, có nhiều thứ có thể bù đắp, nhưng có nhiều thứ không thể, ví dụ như tình yêu.

Cô rất thân thiện, điều này khiến ông Giang Bác Nghi không khỏi thờ dãi:

- Đừng suy nghĩ nhiều.

Cô lại gật đầu:

- Cha, cha đi nghỉ sớm một chút.

Sau lưng cô, người đàn ông đã luống tuổi chỉ có thể khổ sở cười, ông vạn lần đều không ngờ, Bạch Nặc Ngôn lại có quan hệ với Trình Nghi Triết. Hai cô đều là con gái của ông, một bên ông đã thiếu sót với Bạch Nặc Ngôn, nhưng điều đó cũng không thể khiến ông đứng về phía Bạch Nặc Ngôn và hủy hoại hạnh phúc của người con gái kia của ông, ông không thể làm vậy.

Có lẽ tính cách của Bạch Nặc Ngôn, không phải là do ông dạy bảo.

Phải đến mấy ngày sau, Bạch Nặc Ngôn mới trở về biệt thự của Giang gia, đối với sự âm thầm sắp xếp của ông Giang Bác Nghi, cô đã hiểu, hóa ra người cha này đang lo lắng cho việc chung thân đại sự của cô.

Đầu tiên ông Giang Bác Nghi hỏi cô đã có bạn trai chưa, hiện có quen biết với anh chàng nào không, sau đó ông giới thiệu một chàng trai mà cô đã từng gặp.

Đúng lúc Bạch Nặc Ngôn cảm thấy nhàm chán và mất hứng, nên cô đồng ý.

Thế nhưng trong lòng cô cười thầm, người cha trên danh nghĩa của cô, ông thật biết lựa chọn thời điểm, thế nhưng cô sẽ không hề do dự, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ vì người khác mà ép bản thân phải lựa chọn.

Không phải vì Bạch Nặc Ngôn quá khắt khe, chẳng qua vì cô không quá mong đợi vào tấm thân tình này.

Lần biến tướng xem mắt này tốt hơn so với tương tượng của cô rất nhiều.

Có rất nhiều người sau khi đi xem mắt về liền ôm một bụng âm ức, vì gặp phải không ít anh chàng cực phẩm, theo kinh nghiệm thông thường cũng không ít lần thất bại, vì không cùng tiếng nói chung, đại khái không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô đã từng thấy không ít trường hợp.

Trước khi cô đến, ông Giang Bác Nghi đã khen ngợi anh chàng này trên trời dưới đất.

Gặp "vị cực phẩm" này cô cũng không quá thất vọng, dù sao giữa hai người cũng coi như là có quen biết.

Trước khi cô đến, Trình Nghi Bắc đã có mặt, anh đang thưởng thức một ly trà còn đang nóng, hương trà thơm ngát lan tỏa khắp không gian.

Thực sự tốt đẹp chính là tổ chất trong lòng.

Cô đến bên cạnh Trình Nghi Bắc:

- Một mình mà cũng vui vẻ thế sao?

Trình Nghi Bắc dường như ngoài ý muốn:

- Bác cả nhà tôi khi về nhà có nói Giang gia còn có một cô con gái khác rất nhu thuận, xem ra chính là tiểu thư đây.

- Anh không hiếu kỳ về thân thế của tôi sao?

Bạch Nặc Ngôn nhú mày, cô tuyệt đối không thích trà, quá đáng.

Trình Nghi Bắc lắc đầu, cũng lắm chỉ là một câu chuyện tình yêu tan vỡ, con ngoài giá thú, hoặc con nuôi, dù sao cũng chẳng bao giờ thoát khỏi tiếng ác của miệng lưỡi thế gian.

Vì đối phương không chịu hợp tác, nên Bạch Nặc Ngôn có vẻ mất hứng:

- Cứ coi như là người qua đường, cũng không cần phải qua loa đại khái như thế chứ?

Bạch Nặc Ngôn không nhịn được nói:

- Nếu không khi về nhà, tôi sẽ nói là không hài lòng với anh, xem anh làm thế nào thoát được.

Thái độ của Trình Nghi Bắc vẫn kiêu “Tùy cô”, không chút hoảng loạn:

- Tôi cầu còn không được ấy chứ.

Bạch Nặc Ngôn cũng chỉ cười nhạt:

- Tôi cũng muốn sao chép lại lời anh vừa nói.

Thái độ của Trình Nghi Triết dường như “Thai Sơn có sụp cũng không biến sắc”, tuy nhiên ánh mắt anh có chút tìm tòi nghiên cứu.

Bạch Nặc Ngôn cười cười:

- Phụ nữ có thai cần tránh những chất kích thích.

Trình Nghi Bắc hơi nhếch môi:

- Chuyện đó liên quan gì đến tôi.

- Tôi chẳng có ưu điểm gì, chỉ có một ưu điểm là có thể nhớ rõ người mình đã từng gặp. Lần đó, tôi vô tình nhìn thấy anh đi dạo phố với một cô gái xinh đẹp, hình như là đi mua đồ dùng cho trẻ em nhỉ? Đương nhiên, tôi nhớ anh chẳng có quan hệ gì với cô ta. Thế nhưng, người con gái khiến Trình thiếu gia đây đi shopping chọn đồ trẻ em cùng, lại chẳng có quan hệ gì, việc này đến tai cha mẹ anh thì lại là có quan hệ đấy, hay và vốn cả hai vẫn có quan hệ nhỉ. Nghe nói anh vừa chia tay với bạn gái mà không rõ nguyên nhân, anh thử nói xem nếu người khác biết được chuyện này, chắc chắn họ sẽ khẳng định anh không phải vì đi tình biệt ly đến đâu, mà là anh dụ dỗ người khác đấy. Chắc chắc.. không biết người ta sẽ lên án cô gái đó như thế nào đây.....

Thế nhưng Bạch Nặc Ngôn chỉ cười cười, cô cảm thấy rất có thiện cảm với Trình Nghi Bắc cũng chỉ tuyệt đối vì cảnh tượng cô nhìn thấy ngày hôm đó.

Lúc ấy Trình Nghi Bắc nắm tay người con gái đó, anh đích thân lựa chọn từng vật dụng, nếu nói Trình Nghi Bắc và cô gái đó không có vấn đề, chẳng ai tin được.

Động tác của anh vừa dịu dàng vừa nhu hòa, luôn khẽ mỉm cười với cô, ấm áp và không nhằm chán. Thình thoảng anh lại cầm một món đồ chơi lên, hỏi ý kiến cô gái.

Cảnh tượng đó, thật ấm áp lòng người.

Không phải bất cứ chuyện gì Bạch Nặc Ngôn cũng không quan tâm, cô cũng biết hoàn cảnh hiện nay của Trình Nghi Bắc khá khó khăn, nếu không anh đã không ngồi trước mặt cô như thế này.

Nếu không, sao có buổi xem mắt ngày hôm nay.

Nếu như cô thực sự để ý đến thái độ của anh ta, dù anh cũng sẽ vờ như không thèm quan tâm, nhưng anh cũng sẽ khá phiền phức.

Đàn ông đều thích che giấu, đều thích thể hiện trước mặt phái yếu, tại sao phụ nữ không để họ thể hiện như mong muốn.

Khi chứng kiến cảnh Trình Nghi Bắc ở bên cô gái đó, cô vừa hâm mộ vừa chúc phúc cho họ.

Trình Nghi Bắc nhắm mắt lại:

- Xem ra, Bạch tiểu thư đây rất chú ý mắt tại hạ.

Thật khéo giả vờ.

- Cái này thì chưa chắc. nói chưa biết chừng có khi tôi lại thích cướp người thì sao.

Trình Nghi Bắc cười cười, chẳng nói đúng sai:

- Anh họ tôi vẫn chưa kết hôn đâu.

Ai cơ.

- ANh họ anh là ai? Tôi không biết.

Trình Nghi Bắc lắc đầu, không hề nhắc đến người kia.

- Nếu đều đã đến đây, để không lãng phí thời gian, anh có thể dừng vội đi không?

Trình Nghi Bắc vẫn chưa hiểu rõ, nhưng vẫn theo Bạch Nặc Ngôn đi chơi không ít nơi, vì thế ấn tượng của anh đối với Bạch Nặc Ngôn cũng trở nên tốt hơn, vì cô rất biết cách hưởng thụ, cô không bao giờ để bản thân phải chịu áp lực, chính vì thế cuộc sống của cô mới có nhiều màu sắc.

Cuối cùng họ đến bên bờ sông, Bạch Nặc Ngôn tặc tặc hai tiếng rồi nói:

- Anh không sợ tôi thích anh à?
- Không.
- Khăng định vậy ư?
- Đương nhiên.

Bạch Nặc Ngôn thở dài:

- Hình như tôi thích anh rồi.

Trình Nghi Bắc chỉ cười cười không nói.

- Anh không tin à?

Bạch Nặc Ngôn hơi hơi thất vọng.

- Tin chứ.

Trình Nghi Bắc nhìn về con thuyền đang chạy phía xa xa.

- Chỉ những khi cô coi tôi là người thay thế cho một ai đó.

Thì ra, cô đã biểu hiện rõ ràng đến thế.

Dù cô không muốn thừa nhận, nhưng đối với một khuôn mặt quen thuộc trước mắt, cô vẫn không thể che giấu.

Cuối cùng cô đã hoàn toàn thất bại.

Khi quay lại biệt thự Giang gia, dường như ông Giang Bác Nghi rất coi trọng lần xem mặt này, cô vừa về đến nơi, vốn chỉ định nói với ông rằng “Anh ta không thích con”, nhưng sợ như vậy sẽ gây rắc rối cho Trình Nghi Bắc, cho nên cô chuyển thành “Chúng con không hợp nhau”.

Lần đầu tiên, ông Giang Bác Nghi tỏ thái độ phật ý với cô:

- Con vào thư phòng ngay.

Đây là lần đầu tiên Bạch Nặc Ngôn hiểu được cái gì là “người chủ gia đình”, sau 2 giây sững sờ, cô lựa chọn đi theo.

Trong lòng cô khá thấp thỏm, nhưng cụ thể thế nào cô không thể nói ra lời.

Cô vẫn đứng, còn ông Giang Bác Nghi ngồi đối diện cô.

Lúc này cô đã hiểu, đối phương lấy thân phận là người chủ gia đình là tư cách để giáo huấn cô.

Ông Giang Bác Nghi thở dài:

- Cha đã gặp anh chàng Nghi Bắc này vài lần, nhân phẩm anh ta nhất định được giáo dục rất tốt, vậy mà con vẫn chưa vừa ý anh ta ư?

Bạch Nặc Ngôn tỏ ra không thêm quan tâm:

- Anh ta rất tốt, chỉ là anh ta chướng mắt con thôi. Vừa rồi con nói: “Chúng con không hợp nhau” là muốn cứu vãn chút thể diện, thật ra anh ấy vốn không có tình cảm với con.

Cô đã nói thẳng toẹt như thế, nên ông Giang Bác Nghi không thể nói được gì, chỉ có thể thở dài:

- Vậy con thích kiểu người như thế nào?

Chẳng lẽ lại tiếp tục bắt cô đi xem mặt sao?

- Hiện nay tạm thời con vẫn chưa muốn cân nhắc đến vấn đề này.

Ông Giang Bác Nghi nhìn cô, có điểm cường ngạnh:

- Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng, có gì mà phải suy nghĩ.

Bị ông trấn áp, tâm tình Bạch Nặc Ngôn không tốt lắm:

- Chỉ là tạm thời con không muốn nhắc đến vấn đề này, con chưa muốn yêu, cũng không muốn kết hôn.

Ông Giang Bác Nghi nhắm chặt hai mắt:

- Hẳn là có nguyên nhân?

- Không có.

Cô nhất quyết từ chối.

- Có phải vì trong lòng con đã có người khác?

Bạch Nặc Ngôn lắc đầu:

- Không có, chẳng qua mấy năm nay con vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, con vẫn muốn chơi thêm vài năm nữa.

- Chơi?

Ông Giang Bác Nghi bắt đầu tức giận:

- Con muốn chơi thế nào cha cũng không thềm hỏi đến. Cha luôn nghĩ rằng, chẳng qua tính cách con chỉ hơi khó gần, có lẽ vì ngày bé phải chịu nhiều khổ sở, con không bằng lòng chấp nhận ý tốt của cha cũng không sao. Nhưng cha không ngờ rằng, trong lòng con lại có sự thù ghét đối với chúng ta nặng nề đến vậy. Con biết rõ Nghi Triết sẽ trở thành em rể của con, vậy mà con vẫn dằn dũa không rõ ràng với anh ta sao, con để em gái con ở đâu, con để cha ở đâu, đây là cách chơi của con sao?

Bạch Nặc Ngôn ngậm chặt miệng, cô không nói một lời nào, chỉ nhìn ông Giang Bác Nghi.

Cô vốn không có nhiều mong đợi đối với người cha này, nhưng thời khắc này, vì sao cô vẫn cảm thấy thất vọng?

Cô thất vọng cái gì chứ?

Cửa phòng bị đẩy ra, bà Lý Tĩnh nhìn Bạch Nặc Ngôn, cuối cùng mắt bà hướng về phía ông Giang Bác Nghi:

- Đây chính là cô con gái ngoan của ông mà ông muốn tôi nhận.

Bạch Nặc Ngôn càng nhếch môi, sắc mặt cô biến hóa vô cùng.

Ông Giang Bác Nghi nhìn bà Lý Tĩnh từ xa:

- Con nó vẫn chỉ đứa trẻ.

Bà Lý Tĩnh cười cười:

- Tang Du sắp làm vợ người ta rồi, chị của nó mà là đứa trẻ ư?

Đột nhiên Bạch Nặc Ngôn cảm thấy sự hiện hữu của mình thật dư thừa, cô có đứng ở đây hay không cũng không có gì khác biệt.

- Chẳng qua con cả vẫn chưa hiểu hết tầm quan trọng của các mối quan hệ, bà đừng quá nặng nề với con nó.

Bà Lý Tĩnh vẫn chỉ nhìn ông Giang bác Nghi, vẫn chưa mở miệng.

Ông Giang Bác Nghi hít sâu một hơi:

- Con cả, hãy xin lỗi di con đi, con chỉ là ham chơi, vốn không có quan hệ gì với Nghi Triết, hiện con đang là người phát ngôn của Hoàn Nghệ, nên khá thân thiết với Nghi Triết, nên mới gây ra những chuyện khiến người ta hoài nghi, từ nay về sau con nhất định sẽ giữ khoảng cách với Nghi Triết.

Bạch Nặc Ngôn hết nhìn gương mặt ông Giang Bác Nghi, rồi đến bà Lý Tĩnh:

- Hai người đều đã nhắm, con vốn có quan hệ với Trình Nghi Triết.

Sắc mặt ông Giang Bác Nghi trắng bệch, khóe miệng bà Lý Tĩnh run run.

- Quan hệ tình nhân.

Cô chỉ buông một câu.

Bà Lý Tinh đi đến, trực tiếp tát Bạch Nặc Ngôn một cái:

- Sao cô có thể không biết liêm sỉ như thế?

Bạch Nặc Ngôn xoa nhẹ khuôn mặt mình, ánh mắt lạnh nhạt.

- Trong mắt các người, tôi chính là người không biết liêm sỉ như vậy.

Cô đi thẳng ra ngoài, không thèm nhìn đến Giang Tang Du đang đứng bên cạnh cửa.

Giọng bà Lý Tinh từ xa truyền đến:

- Ông còn không để nó đi hay sao? Nó mà ở đây, tôi lập tức sẽ đi ngay...

Bạch Nặc Ngôn không nghe thấy câu trả lời của ông Giang Bác Nghi, và cô cũng không thèm để ý đến câu trả lời của ông.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Giang Tang Du đuổi đến trước mặt cô:

- Tại sao lại cứ phải tổn thương người nhà tôi?

Bạch Nặc Ngôn dừng bước:

- Bởi vì không thích cô, cũng như người nhà của cô.

- Tôi không nghĩ chị là người ích kỷ như vậy.

- Tôi còn ích kỷ hơn cô tưởng.

Giang Tang Du đứng sau lưng cô, nhìn theo bóng lưng cô:

- Một tháng nữa, tôi và Trình Nghi Triết sẽ cử hành lễ đính hôn tại khách sạn XX.

Đây gọi là thắng nên thị uy sao?

Cô vuốt mặt mình, ừ, đúng là cô thật sự rất giống một kẻ thua cuộc.

Thế nhưng, thua cũng phải thua cho đẹp, đúng không? Bạch Nặc Ngôn mơ một giấc mơ, một giấc mơ dài thật dài, dường như cô đã lạc đến một không gian kỳ lạ, đến mức cô không thể phân biệt được rõ đâu là mơ đâu là thật. Sau khi tỉnh lại, cô ngồi ôm chân, vùi đầu vào giữa hai đầu gối. Giờ đây, cô thấy thật may mắn vì đây chỉ là một giấc mơ, hơn thế, cô những mong giấc mơ này sớm tan vỡ, để cô có thể bớt đau đớn, bớt khổ sở.

Cô sờ lên khuôn mặt mình, nhận ra nó đã ướt đẫm nước mắt, hóa ra, cô đã khóc như vậy từ bao giờ.

Trong giấc mơ.

Trợ lý Tưởng vô cùng khó xử đứng trong văn phòng của Trình Nghi Triết:

- Tổng giám đốc Trình, quảng cáo này hiện đang cần gấp, nếu giờ không quay, thì hẳn sẽ phải dời ngày công bố.

Trình Nghi Triết hơi nhếch môi:

- Cái chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng phải phiền đích thân tôi ra tay sao?

- Ảnh Nhi không chịu hợp tác.

Trình Nghi Triết không nói một lời.

Trợ lý Tưởng lại càng khó xử, tiếp tục nói:

- Ảnh Nhi nói từ phi ngài đến gặp cô ấy, nếu không cô ấy sẽ không hợp tác.

Trình Nghi Triết phát tay, trợ lý Tưởng dường như được đại xá, vội vàng ra ngoài.

Cho đến nay, Bạch Nặc Ngôn đã gọi N cuộc điện thoại, đến mức Trình Nghi Triết cảm thấy cực kỳ phiền phức. Anh ghét nhất bị uy hiếp, mà cứ chuyện gì anh ghét, cô lại vi phạm. Anh không thích các mối quan hệ dây dưa không rõ, nhưng cô hết lần này đến lần khác đã tái phạm.

Anh ngồi trong phòng làm việc, một lát sau, anh lấy di động, nhấn tin.

Nội dung tin nhắn, chỉ là một địa chỉ.

Vậy mà ngay sau khi nhận được tin nhắn, cô lao như bay đến địa điểm đầy ngòai đợi.

Sắc mặt cô không hề tốt, trong mắt vằn lên những tia máu, dường như đã mất ngủ nhiều ngày.

Trong khi anh đã cắt đứt mọi quan hệ với cô, nên anh sẽ không quan tâm đến bất kỳ điều gì.

- Anh chỉ cho em 10 phút.

Anh lạnh nhạt nói.

Bạch Nặc Ngôn mồm mé đôi môi:

- Anh cứ nhất định không muốn nhìn thấy em như vậy ư?

- Em còn 8 phút, xin giải thích rõ vì sao nhất định không chịu hợp tác quay quảng cáo cho Gia Ái, tôi chỉ hứng thú với mỗi vấn đề này.

Trước đây, cô đã từng nghe nói, trên thương trường anh không bao giờ để cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào, từ trước đến nay khi làm việc anh có tác phong cực kỳ tàn khốc. Cô luôn không tin, bởi vì cô cảm thấy trước mặt cô, anh luôn vô cùng dịu dàng ấm áp, thậm chí anh luôn bỏ qua những thói xấu của cô.

Thì ra, là cô đã sai.

- Em nghĩ rằng, em gặp anh, không phải để nói đến chuyện này.

- 5 phút.

- Em gọi cho anh rất nhiều lần, nhưng anh luôn nhất định không chịu gặp em, nên không còn cách nào khác, em mới làm như vậy.

Có lẽ bà Lý Tình nói không sai, cô cũng có lúc dè dặt như vậy, cứ luôn muốn được gặp anh, nhưng gặp để làm gì, cô lại chẳng rõ.

Ngay cả trong giấc mơ, cô vẫn cảm thấy ảm ức, người đòi chia tay là anh, thế nên anh nhất định không để ý đến cô.

Cô biết rõ, cô nên cao ngạo mà rời xa.

Nhưng chuyện anh không quan tâm đến cô, cô không sao có thể chấp nhận.

Tại sao anh có thể làm thế? Anh thật sự vứt bỏ cô sao? Anh mặc kệ cô như vậy ư?

Cô bắt đầu hoang mang.

Cô bắt đầu bất an.

- 4 phút.

Trình Nghi Triết lạnh lùng liếc mắt nhìn cô.

Cô nâng đôi mi nhìn anh:

- Anh không muốn biết vì sao nhất định em muốn gặp anh ư? Anh không quan tâm đến em một chút nào ư?

- Không, anh không quan tâm.

Cô thấy hơi buồn cười, nhưng không sao cười nổi:

- Em nghĩ em cần phải nói với anh, hình như em thích anh, rất thích rất thích anh, vượt xa khỏi tưởng tượng của chính bản thân em.

Đôi mắt Trình Nghi Triết đảo một vòng.

- Em còn một phút để giải thích vì sao không chịu quay quảng cáo.

- Nếu như em vẫn không giải thích thì sao?

- Vậy thì về nhà hủy hợp đồng, sau đó gom tiền để đền bù đi.

Cô cắn môi, đôi môi trắng bệch, nhìn anh đang chuẩn bị quay đầu rời đi:

- Em sẽ bỏ tiền gấp đôi, anh có thể ở lại nghe em nói hết được không?

Anh vẫn không hề dừng lại:

- Em có biết anh thích em nhất ở điểm gì không?

Cô ngạc nhiên:

- Anh thích thái độ xử lý tình cảm rất gọn gàng dứt khoát của em, không ướt át, bần thiêu, đáng tiếc, tất cả đều là giả dối.

Anh bước mỗi lúc một xa, cô đuổi theo, định đem hết những tình cảm trong lòng nói ra:

- Em chỉ muốn nói là, anh có thể đừng đính hôn với Giang Tang Du được không, có thể đừng ở bên cô ấy được không.

- Em cảm thấy có khả năng này không?

Anh ở bên cạnh cô ấy, khiến em rất đau khổ.

Dù cô biết, điều cô mong muốn sẽ không bao giờ xảy ra.

- Em không muốn hai người ở bên nhau.

Trình Nghi Triết không thèm để ý đến cô, đi thẳng ra ngoài, ngay đến bóng lưng anh cũng biến mất trong tầm mắt cô.

Cảnh tượng này, chính là cái kết mà ngay từ đầu cô đã đặt ra cho bản thân, ngay chính cô cũng không bao giờ tin rằng Trình Nghi Triết sẽ chọn cô, nên cô mới mơ một giấc mơ như vậy, như để nhắc nhở chính cô, căn bản là cô không hề có một tia hi vọng.

Bạch Nặc Ngôn không phải không thừa nhận giấc mơ đó rất ảnh hưởng đến cô, dù cô không muốn chấp nhận sự thật này, nên sau giấc mơ đó, cô ốm nặng. Đối với sự việc lần này, Uông Đan rất lo lắng, cô luôn túc trực bên cạnh giường, cho Bạch Nặc Ngôn uống rất nhiều thuốc, vì cô nàng nhất quyết không chịu ăn gì, nên ngay cả Uông Đan cũng không thể chịu nổi.

Chỉ cần nhớ đến giấc mơ Trình Nghi Triết đã tuyệt tình vứt bỏ cô, dường như trái tim cô lại như bị một vật sắc nhọn đâm thủng một mảng lớn.

Thậm chí, còn coi cô như loài ác thú, như một dòng nước lũ.

Có phải anh luôn cho rằng cô không phải một cô gái tốt, cô không biết giữ lời hứa, tuy đã nói lời cuối cùng, nhưng vẫn muốn dùng dằng dây dưa.

Cô gọi điện cho Trình Nghi Triết, nhưng anh không trả lời, không biết vì không muốn nghe, hay là không biết.

Thế nên cô lại nhớ đến giấc mơ đó, phải chăng đã trở thành sự thật, cô bắt đầu sợ.

Cô muốn gặp Trình Nghi Triết, dù chỉ để nói vài câu, cô không tin anh có thể đối xử với cô tàn nhẫn như trong giấc mơ đó.

Nhưng cụ thể là nói chuyện gì, chính cô cũng không biết nữa.

Nhưng cô vẫn không cam lòng, cô muốn tự mình ném trái cảm giác bị xua đuổi ấy.

Vẫn chưa khỏi bệnh, cô đã chạy ra ngoài, khiến Uông Đan vô cùng lo lắng, bởi vì ngoài trời vẫn đang mưa.

Mưa đầu mùa thu, đến cũng nhanh, đi hẳn cũng nhanh.

Cô nghĩ, đây là cơ hội cuối cùng của cô.

Anh không trả lời điện thoại của cô, nhưng dù thế nào thì anh vẫn sẽ về Văn Thành.

Nhưng khi cô nhấn dãy số mật mã quen thuộc, màn hình lại hiện dòng chữ “Sai mật mã.”

Nơi đây, không còn là chỗ cô có thể tùy tiện muốn đến thì đến.

Sự thật này khiến đáy lòng cô rét buốt.

Cô sợ hãi, sợ rằng cuối cùng chính cô, sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.

Cô chưa từng sợ hãi đến vậy, kể cả lúc bà Bạch Văn qua đời, cô cũng không sợ đến thế.

Cô đứng chờ trong một góc khuất, cô nghĩ, cuối cùng anh cũng sẽ về đây.

Mưa mãi chẳng ngừng, vẫn cứ rơi, thậm chí càng lúc càng mau.

Hai tay cô ôm ngực, sao cô cảm thấy lạnh đến thế.

Cách đó không xa, chiếc xe quen thuộc cuối cùng cũng xuất hiện.

Thế nhưng cô chưa kịp nở nụ cười.

Phía đằng xa, Trình Nghi Triết vừa xuống xe, cửa bên mở ra, Giang Tang Du cũng bước xuống.

Từ xa, cô đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Giang Tang Du.

Hai người sóng bước bên nhau, đi đến thang máy mà cô vừa ấn sai nút.

Cửa thang máy khép lại, cô không còn nhìn thấy bóng lưng họ nữa.

Cô đứng nguyên tại chỗ, cô đứng rất lâu, vẫn chưa đi.

Cô nghĩ, có khi chỉ một lát nữa Giang Tang Du sẽ đi xuống, và về ngay.

Thế nên cô vẫn ngồi trong một góc khuất vắng, nghe tiếng mưa đêm, nhưng không một ai bước ra từ thang máy.

Khi ánh nắng đầu tiên chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô, cô che miệng ho khan.

Hóa ra, có rất nhiều thứ, nhất định phải tận mắt chứng kiến thì lòng mới chịu tin, là không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Trạng thái tinh thần của Trình Nghi Triết không được tốt lắm, nên khi xem văn kiện anh cảm thấy hơi chóng mặt. Anh ra khỏi bàn làm việc, muốn làm gì đó, nhưng lại không nghĩ ra mình cần phải làm gì. Anh không có hứng thú làm việc, đây là suy nghĩ thật lòng.

Thế nhưng ra khỏi phòng làm việc, anh bắt gặp Giang Tang Du đang ngồi đợi.

Nói thật, anh cảm thấy càng bức bối.

Anh đi đến, giọng anh rất bình thản:

- Đến sao không gọi điện báo trước cho anh?

Giang Tang Du cười cười:

- Sợ quấy rầy anh đấy.

Tóc cô hơi ướt, anh đoán:

- Ngoài trời đang mưa à?

Cô lè lưỡi:

- Vâng, lúc ra khỏi nhà trời vẫn chưa mưa, đến công ty anh thì lại mưa, không báo trước, nên em không mang theo ô.

Anh nhướn mày, nhưng không nói.

Lúc này cô mới phát hiện ra, sắc mặt anh không tốt lắm, theo bản năng cô đưa tay sờ lên trán anh, mà Trình Nghi Triết cũng theo bản năng định tránh, giọng nói vẫn luôn dịu dàng với Giang Tang Du lại mang theo chút cứng nhắc.

- Hình như trán anh rất nóng.

Chả trách anh cảm thấy không thoải mái.

- Không sao đâu.
- Hay đi khám xem sao.
- Thật sự không có chuyện gì đâu.

Giang Tang Du vẫn kiên trì.

- Anh cứ như vậy em sẽ cảm thấy mình rất vô dụng đấy, vị hôn phu của mình ngã bệnh, lại không cần mình quan tâm.

Trình Nghi Triết đề nén sự khó chịu trong lòng, đành theo Giang Tang Du đến bệnh viện, khám từng li từng tí.

Giang Tang Du nhìn anh, cô cảm thấy thái độ của anh trong mấy ngày gần đây cứ là lạ, cô không biết anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy, ánh mắt anh thâm trầm như một cái đầm lầy sâu hun hút không đáy.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Trình Nghi Triết nhìn cô, anh hơi lười cử động, nên không còn sức để làm những hành động lãng mạn nữa:

- Anh đưa em về nhà.

Lần này Giang Tang Du không trả lời như bình thường “Được thôi” nữa, ngược lại cô nhìn Trình Nghi Triết:

- Lần trước anh từng nói anh có cuốn sách XX đã ngừng xuất bản, em muốn xem, em đã tìm rất nhiều hiệu sách nhưng vẫn không thể tìm thấy quyển sách đó.

- Hai ngày nữa anh mang đến cho em.

Giang Tang Du lại lắc đầu:

- Hôm nay em nhất định phải đọc.

Thái độ kiên trì như vậy, khiến Trình Nghi Triết không khỏi tò mò nhìn cô vài lần.

Chính cô lại cảm thấy có gì đó không đúng:

- Hình như anh không hoan nghênh em đến đại bản doanh của anh thì phải? Anh cứ yên tâm, dù có bừa bãi bản thiêu đến thế nào em cũng sẽ không cười anh đâu.

Trình Nghi Triết lắc đầu:

- Quyển sách đó hay đến thế cơ à?

Hay đến mức, cô bất chấp ngại ngùng.

Cô thấy hơi khẩn trương, trong lòng bất an nhưng ngoài mặt trái lại vẫn bình tĩnh.

Cô đành tự nói với bản thân, chuyển sang chủ đề khác, bởi vậy cô lại càng chú ý quan sát từng chữ chỉ hành động của Trình Nghi Triết. Từ lúc bắt đầu lên xe, anh nhìn di động rất nhiều lần, hành động này mà cũng xảy ra trên người anh, thật rất buồn cười.

- Anh đang đợi một cuộc điện thoại quan trọng à?

Trình Nghi Triết mấp máy môi:

- Không.
- Vậy sao anh cứ nhìn di động mãi thế?
- Vậy sao em cứ luôn chăm chú nhìn anh thế?

Giang Tang Du sững sờ, không lên tiếng nữa.

Đến Vân Thành, mưa rơi mỗi lúc một to.

Giang Tang Du không để ý, chỉ theo Trình Nghi Triết lên tầng.

Đầu Trình Nghi Triết hơi choáng váng, căn bản anh không định tiếp tục xử lý công việc nữa, mà hiện nay anh cũng không muốn nói chuyện. Với thái độ trầm mặc này anh sợ sẽ khiến Giang Tang Du rất lúng túng, vì vậy đành giả vờ bận rộn mở máy tính lên và đang xem một tài liệu quan trọng.

Giang Tang Du không quấy rầy anh, cô đứng trước giá sách, tiện tay rút một quyển. Trình Nghi Triết đột nhiên nhìn chằm chằm vào hành động của cô.

Cô thấy hơi chột dạ, Không biết nên tiếp tục rút quyển sách ra, hay trả sách lại chỗ cũ.

Trình Nghi Triết ho khan, tìm một câu uyển chuyển:

- Mỗi quyển sách đều có vị trí cố định, nếu như ai đó di chuyển, anh sẽ không thể tìm thấy quyển sách cần tìm.

Anh ngầm ngụ ý, chính là không hi vọng người khác động vào đồ đạc của anh.

Đối với chuyện này, Giang Tang Du chẳng nói đúng sai, vì đúng là có nhiều người có thói quen như vậy. Cô nhìn Trình Nghi Triết, trong lòng đại khái đã hiểu, anh chỉ là không thích cô tùy tiện động vào đồ đạc của anh.

Nói xong, chính Trình Nghi Triết lại cảm thấy không đúng, có lẽ vì hành động của Giang Tang Du, khiến anh bài xích theo bản năng.

Chính là cảm giác, bị người khác xâm chiếm lãnh địa, khiến anh không thích.

Rõ ràng đã có một người từng ở đây, làm tất cả mọi trò, vậy mà anh lại cảm thấy rất bình thường, anh không hề có thái độ như bây giờ.

Từ bao giờ, lại diễn ra cái chuyện khó coi như thế này?

Anh nghĩ, có lẽ có nhiều chỗ, thật sự sai lầm.

Anh đứng lên, đi đến giá sách rút ra một quyển sách, đặt vào tay Giang Tang Du:

- Chính là quyển này.

Trước đây, cô từng nhắc đến quyển sách này.

Giang Tang Du cười cười:

- Tặng em hay cho em mượn?

- Nếu như em không trả lại, anh cũng sẽ không nói là em tham ô đâu.

Cô che miệng cười, không khí trở nên bớt lúng túng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Giang Tang Du vẫn nghiêm túc đọc cuốn sách.

Đột nhiên, cô tìm thấy trong sách một bức tranh, là bút pháp của Trình Nghi Triết. Anh vẽ không đẹp lắm, chỉ dùng vài nét bút để phác họa lên hình dáng một người con gái. Trong tranh là một bóng lưng, rất đơn giản, rất giống với những bức tranh anh từng tặng cô, nhìn kỹ thì không có gì đặc biệt.

Có lẽ vì bức tranh này khiến lòng cô ấm áp hơn chẳng, cô nhìn Trình Nghi Triết.

Anh nhất định không biết, cộng cả bức tranh này, là anh đã tặng cô tròn 100 bức chân dung.

Cô nhất định không biết, bức tranh này, là anh tiện tay vẽ, nhưng không phải vẽ cô.

Cô kẹp bức tranh vào cuốn sách như cũ.

Ngoài trời vẫn không ngừng mưa, Trình Nghi Triết cảm thấy bức bối.

Một cô gái trẻ, muộn như vậy mà vẫn cứ ngồi đây, anh không hiểu điều nay thể hiện cho cái gì nữa.

Nếu anh ngang nhiên đề nghị đưa cô về nhà, nhất định sẽ khiến cả hai lúng túng.

- Quyển sách rất hay à?

- Đúng vậy.

Giang Tang Du từ trên ghế đứng dậy, thoáng nhìn ra khỏi cửa sổ, một tia chớp xẹt ngang bầu trời, theo sau là ầm ầm sấm chớp.

- Em ..

Trình Nghi Triết nhú mày:

- Mưa hơi to, hay ở lại đây vậy.

Cô gật đầu, lấy điện thoại gọi về nhà.

Giang Tang Du không biết mình làm thế là đúng hay sai, cô không mang theo quần áo ngủ, nên đến tủ quần áo, cô tìm thấy một bộ đồ ngủ dành cho phụ nữ vẫn chưa tháo mác. Cô hơi buồn cười, không biết nên nghĩ thế nào cho phải.

Thế nhưng sau khi tắm rửa, cô bước ra ngoài, Trình Nghi Triết chỉ nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt anh, vừa thâm thúy vừa ón lạnh, khiến cô cảm thấy rất sợ hãi.

Dường như cô có ảo giác toàn thân đang rét run, vẻ mặt của Trình Nghi Triết, dường như đang muốn lột bộ váy ngủ trên người cô xuống.

Không phải là một ánh mắt chất chứa dục vọng.

Gần như chỉ là, cô đã mặc một bộ quần áo cô không nên mặc.

Ban đầu cô định trêu chọc anh một chút, định hỏi anh sao anh lại có đồ ngủ của con gái trong tủ, nhưng lúc này cô không thể nói ra lời.

Anh nhìn cô rất lâu:

- Nghi sớm đi.

Sau đó, anh xoay người, trở về phòng mình.

Cô cắn môi:

- Ở một mình, em rất sợ tiếng sấm.

Anh dừng lại một chút:

- Nếu có chuyện gì thì gọi anh, anh rất thính ngủ, anh sẽ nghe thấy ngay.

Sự từ chối vô hình này, khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu:

- Anh có thể...

Trình Nghi Triết xoay người, đối với sự cố gắng muốn níu kéo của cô, anh chỉ cười:

- Chúng ta vẫn chưa phải vợ chồng mà.

Cho nên, có nhiều thứ, anh vĩnh viễn sẽ không vi phạm.

Giang Tang Du không nói gì thêm, Trình Nghi Triết về phòng mình.

Giang Tang Du vẫn đứng đó rất lâu, có phải cô đã sai rồi không?

Chuyện mà chỉ có vợ chồng mới có thể làm...

Cô cười, sắc mặt trở nên trắng bệch. Ngăn cuối cùng trong tủ giày có một đôi dép lê, rõ ràng là phong cách mà người nào đó rất thích, đế dép đã mòn, hẳn là đã đi trong một thời gian dài.

Điều đó đại diện cho cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Đến sáng hôm sau, trời lại trong mát, Trình Nghi Triết lái xe đưa Giang Tang Du về nhà.

Không khí trong xe rất trầm mặc, Giang Tang Du mở cửa kính, ánh mắt cô vô tình chuyển đến trên người Trình Nghi Triết, cô nhận ra anh cũng đang nhìn về phía cô, ánh mắt hai người vô tình gặp nhau rồi vội vã tránh né.

Anh chu chu môi, nhưng không phát ra tiếng.

Chiếc xe lao như bay trên đường, bỏ rơi không ít xe phía sau, phong cảnh kiến trúc hai bên đường không ngừng di chuyển.

Cuối cùng, cũng đến biệt thự Giang gia.

Giang Tang Du tháo dây an toàn, bước xuống xe.

Trình Nghi Triết không nói gì, không như mọi khi anh định lái xe rồi đi luôn.

Cô dừng lại một chút, không biết có nên đi đến trước cửa sổ xe anh hay không, anh đã hạ cửa kính xuống.

- Anh có chuyện gì cần nói với em à?

Trình Nghi Triết nhướn mày, nhìn cô:

- Đỉnh hôn hình như có hơi quá vội vàng không?

Khi hỏi lời này, anh hơi hồi hận, rõ ràng đây không phải cách hay nhất.

- Vội vàng ư?

Giang Tang Du nghi ngờ.

- Vội ở chỗ nào?

Bởi vì cách mở đầu không tốt nhất, nên bước tiếp theo cũng chẳng thể xấu hơn:

- Chỉ cảm thấy hơi đột ngột.

- Em lại cảm thấy rất tốt.

Giang Tang Du hơi nhếch môi.

Thái độ của Trình Nghi Triết không quá rõ ràng, khoe miệng anh giương cao nhưng không cười.

Anh không lên tiếng nữa, tận đáy lòng Giang Tang Du khẽ thở dài:

- Anh có muốn vào nhà ngồi thêm một chút không?

Anh lắc đầu:

- Công ty còn nhiều việc.

Người đàn ông này nói đến công ty làm việc, nhưng lại lái xe thẳng về nhà mình, khiến bà Từ Thanh không khỏi cười nói:

- Chẳng lẽ vì vội muốn lập gia đình, nên bắt đầu thấy nhớ nhà sao con?

Nghe thấy lời mẹ, sắc mặt Trình Nghi Triết trầm xuống nhưng cũng không nói lên lời.

Anh ngược lại, ngồi xuống sofa, nhìn thoáng một cái, không ngần ngại móc bao thuốc lá, châm một điếu, hít sâu một hơi.

Bà Từ Thanh nhìn anh, đánh giá nửa ngày, mới lắc đầu:

- Cãi nhau với Tang Du à?

Sắc mặt hơi khó coi.

Trình Nghi Triết lắc đầu:

- Cha có nhà không ạ?

Bà Từ Thanh ngồi bên cạnh anh:

- Lát nữa sẽ về, nhìn con không được tốt lắm.

- Con rất khỏe.

Lại sợ bà không tin.

- Thật mà.

Cái “một lát” của bà Từ Thanh là nửa giờ sau, Trình Nghi Triết cũng ngồi trên sofa trầm mặc nửa giờ đó. Bà Từ Thanh nhìn con trai mình, đang có chút khản trương, dáng vẻ anh, từ lúc đặt chân vào nhà cũng không thoải mái. Vì con trai không thường xuyên về nhà, để không phải tranh cãi, nhất là giữa hai cha con, con trai bà luôn nghĩ rằng đã cứng cánh muốn bay, nhưng trong mắt chồng bà, con mãi mãi chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm không hiểu chuyện, cái gì cũng cần phải lo.

Bà Từ Thanh thật sự lo lắng.

Ông Trình Chí Sơn ngồi đối diện, sắc mặt ông rất trầm tư, rất lâu vẫn chưa mở miệng.

Trình Nghi Triết hơi nhếch môi, không nói, anh không thích cảm giác mơ hồ hiện tại, nhất là khi đó là đại sự trong đời anh, đương nhiên, anh cũng không nực cười hi vọng toàn bộ thế giới đều đồng tình với suy nghĩ của anh.

Anh vẫn không mở miệng, khiến ông Trình Chí Sơn càng nổi giận:

- Lần trước cha và mẹ con muốn trực tiếp kết hôn, con lại không chịu, chỉ đính hôn. Tang Du là người do con lựa chọn, chúng ta không hề can thiệp vào chuyện các con. Người mà con toàn tâm toàn ý muốn cưới, chúng ta cũng thấy hài lòng. Mẹ con nói rằng, Từ bé con chưa bao giờ phạm lỗi chỉ có chuyện hôn nhân đại sự là không tốt. Con cứ nhìn chính em họ của con đi, đó là một ví dụ rất tốt, bây giờ nó khiến chú thím con điên đầu. Con đã theo đuổi Tang Du nhiều năm như thế, vậy con còn trốn tránh cái gì?

Trình Nghi Triết giương hai mắt, điều chỉnh giọng nói nhỏ đi:

- Tạm thời con không muốn nhắc đến chuyện này, con không có tâm trạng.

Ông Trình Chí Sơn còn tưởng anh có thể đưa ra một lý do, thế nên tức giận đến mức cười:

- Em họ con còn biết đường thông minh đẩy sự cố sang hướng con trai trưởng nhà Đỗ gia, con cho rằng mọi chuyện đều phải xoay quanh tâm trạng của con sao?

- Con chỉ muốn vậy, dù sao đây vẫn là cuộc đời con.

- Chúng ta ép con sao?

Ông Trình Chí Sơn nhếch miệng.

- Cha mẹ vợ của con đã chọn ngày cưới, ta và mẹ con đều đã đồng ý, nếu con không phản đối chuyện kết hôn, cũng không cần phải làm cái việc phiền toái là rời ngày đính hôn nữa.

Trình Nghi Triết nhú mi, cười cười:

- Con chỉ hi vọng có thể từ chối chuyện đính hôn.

Có lẽ sẽ dễ nghe hơn là nếu anh trực tiếp nói “hủy bỏ”.

Sao ông Trình Chí Sơn không biết anh đang chơi chữ, không muốn nói thẳng ra là “hủy bỏ” nên chỉ có thể uyển chuyển dùng từ “từ chối” để ông dễ chấp nhận.

Nhưng lần này không được.

- Lần này đã phát thiệp mời đến khách khứa, đột nhiên từ chối mọi người sẽ nghĩ thế nào? Hơn nữa Tang Du sẽ phải chịu những lời dèm pha không hay. Lễ đính hôn ngày hôm đó sẽ được tổ chức rất long trọng, không phải con không biết nguyên nhân là vì sao.

Trình Nghi Triết lại càng mím chặt môi.

Vấn đề xoay vòng vốn của Hoàn Nghệ đang xuất hiện một số rắc rối, các hạng mục nhỏ đã bắt đầu khởi động, tốn rất nhiều tiền. Trong đó có một hạng mục vô cùng quan trọng đó là thiết kế một công trình ngoại thất cho khuôn viên sân bay, cần một khoản tiền rất lớn, hơn nữa hạng mục này sẽ không thể thu hồi vốn trong một thời gian ngắn, nên khiến không ít nhà đầu tư e ngại. Sở dĩ Giang gia có thể lớn mạnh như ngày hôm nay, đều do ông Giang Bác Nghi có các mối quan hệ vô cùng mật thiết với các ngân hàng. Hôm trước, ông và Giang gia đã thảo luận về vấn đề này, đối phương cũng rất tình nguyện đầu tư, hơn nữa còn ngầm ám chỉ sẽ thuyết phục một số nhà đầu tư khác.

Chuyện đính hôn lần này không phải chỉ là vấn đề của riêng hai người, mà để rất nhiều người ngoài nhìn vào, nhằm củng cố mối quan hệ giữa hai nhà dưới sự chứng kiến của mọi người, đồng thời để các nhà đầu tư phải động tâm.

Với chuyện này, ông đã lên kế hoạch từ lâu.

Miệng anh hơi khô, không tìm được tức giận mà nói:

- Có ngày hôm nay, đúng là phải có lời cảm ơn cha.

vốn là ông Trình Chí Sơn thích câu cá, khi say rượu ông đã từng khoe khoang với một vài người bạn rằng ông sẽ xây một “Thiên đường dành cho người câu cá.” Sau khi tỉnh rượu có người liền đến đề nghị với ông. Trình Nghi Triết đã phản đối trong một thời gian dài, hạng mục này không phải hoàn toàn không tốt, chỉ đơn giản là để khai thác một khu du lịch mới, dựa trên thói quen tiêu tiền hiện nay của số đông sẽ rất khó để lôi kéo khách quen. Nhưng đối với hạng mục này, sẽ phải huy động rất nhiều tiền.

Nhưng bà Từ Thanh đã nói rất hay rằng cha mẹ đều đã lớn tuổi, có thể hưởng thụ được bao ngày, con cái nên thỏa hiệp một chút.

Hiện nay, sự thỏa hiệp đó, đã cần phải trả một cái giá rất đắt.

Giờ phút này, anh giống như đang bị cột chặt vào một vật gì đó, sợi dây thừng kéo căng, anh cảm thấy nếu muốn tháo ra, anh sẽ phải trả giá đắt, ví dụ như tay anh sẽ bị thương nặng, nhưng nếu anh không quá mạnh mẽ chống cự, có lẽ anh sẽ tránh được thương vong.

Anh cố gắng gượng chạy trốn, nhưng anh không tìm thấy lý do để bản thân phải chiến đấu bằng bất cứ giá nào.

Sắc mặt ông Trình Chí Sơn lạnh tanh:

- Tự con hãy về chuẩn bị đi.

Anh quay đầu bỏ đi ra ngoài, trong lòng cực kỳ buồn bực, như đang thiếu một cái gì đó, đúng là thiếu thiếu một chút gì đó, tuy rằng chỉ thiếu một chút chút thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Dương Giai là cô bạn thân từ thời đại học của Giang Tang Du, ngày xưa hai cô thường cùng nhau ăn cơm, cùng đi shopping, đi picnic, quan hệ giữa hai cô vô cùng thân thiết. Thế nhưng mấy năm nay Dương Giai cứ luôn đi du học ở nước ngoài, ít khi về nước. Ra nước ngoài, tư tưởng cũng thay đổi rất nhiều, dần dần không thích nghi được với điều kiện kém phát triển trong nước, dù trong lòng mỗi người đều luôn tồn tại một nỗi nhớ nhà và yêu quê hương, nhưng để lựa chọn một nơi để xây dựng sự nghiệp thì đa phần mọi người tình nguyện ra nước ngoài.

Dù sao xã hội đó vẫn tiến tiến hơn, dù trên thế giới này vốn không bao giờ tồn tại một nơi hoàn toàn bình đẳng.

Lần này, Dương Giai về nước, nghe nói Giang Tang Du sắp kết hôn, đây đúng là một việc tốt đáng để ăn mừng nhé.

Đối với chuyến viếng thăm của Dương Giai, Giang Tang Du rất hưng phấn. Bà Lý Tĩnh và ông Giang Bác Nghi đối đãi với Dương Giai như khách quý, hi vọng có Dương Giai ở bên Giang Tang Du, cô sẽ vui vẻ hơn một chút.

Hai cô gái ngồi trong sân kể về những chuyện lý thú từ hồi còn học đại học, vô tình lại trêu chọc nhau, rồi tự nhiên lại oán trách thời gian trôi qua thật nhanh, rồi lại mơ mộng về tương lai tốt đẹp của mình.

Đến buổi tối, các cô cùng ngủ chung một giường, rất nhiều chuyện không thể kể cho cha mẹ nghe, hai cô lại có thể vô tư trao đổi với nhau.

Dương Giai nằm ngả gối rất thoải mái trên chiếc giường êm mềm mại:

- Bạn có cảm thấy cảm giác kỳ diệu nào đó không?

- Gì cơ?

- Bạn thử nghĩ mà xem, thời đại học Trình Nghi Triết theo đuổi bạn, bạn đã từ chối rất quyết liệt, thế mà bây giờ, bạn lại cưới người ta.

- Mới chỉ đính hôn thôi.

- Đây là trọng điểm à?

Giang Tang Du cười cười, tay cô vẫn vò tóc Dương Giai:

- Bạn nghĩ có chuyện “lúc người ta thích bạn thì bạn không thích, đến khi bạn thích rồi thì người ta lại hết thích bạn” hay không?

Dương Giai đẩy tay cô ra:

- Đây là ý gì thế. Mình chỉ muốn nói rằng, chắc ngày xưa bạn không không bao giờ nghĩ là sẽ lấy anh ta đâu nhỉ, vậy mà vòng qua vòng lại, lại vẫn là người này, không phải rất kỳ diệu hay sao? Bạn nghĩ đi đâu vậy?

- Gắn đây mình cứ hay nghĩ ngợi lung tung.

- Nghĩ gì?

- Nghĩ đến tương lai, nghĩ về hiện tại, sau đó mình cũng không biết rốt cuộc là mình đang muốn gì.

Tâm trạng cô tự nhiên tuột dốc, Dương Giai lắc đầu, từ trên giường đứng dậy, hiếu kỳ lục lọi vào mấy món đồ cô đã giấu kỹ, có một vài món đồ chơi nhỏ rất tinh xảo rất đúng với phong cách của Giang Tang Du.

Đúng lúc cô cầm lên một cái hộp, Giang Tang Du đang định ngăn lại nhưng không kịp.

Dương Giai lôi toàn bộ những bức tranh được xếp ngăn nắp trong hộp ra:

- Tất cả đều là tranh Trình Nghi Triết vẽ tặng bạn ư?

Mỗi khi nghĩ đến những bức tranh này Giang Tang Du đều cảm thấy rất ấm áp:

- Đúng vậy, vừa tròn 100 bức tranh.

Dương Giai tắc lưỡi hai tiếng:

- Hóa ra là chính những bức tranh này đã khiến bạn cảm động.

- Rất hay, có thể nói như vậy đi.

Dương Giai không hề e ngại:

- Mấy bức tranh này vẽ thật xấu, chẳng giống bạn chút nào cả, bạn xem bức tranh này đi, tìm đại một người ở trên đường cũng có thể nói là tranh này vẽ nàng ta, chỉ đoán đoán mà không thể phủ nhận.

- Trời ơi, sao mà bạn đòi hỏi cao quá vậy.

- Đúng mà, là bạn yêu cầu quá thấp, loại tranh vẽ này mà cũng phải bảo quản, cất giữ làm gì.

Biết là Dương Giai đang chế nhạo mình, cô chỉ cười nhạt.

Đột nhiên, Dương Giai nhắc một bức tranh ra:

- Đây, bức tranh này cũng không tệ lắm, mặc dù chỉ là bóng lưng thôi, nhưng lại cảm thấy người vẽ đã đặt rất nhiều tình cảm vào đấy.

Giang Tang Du ngạc nhiên sững sờ, cô cũng nhìn về phía bức tranh. Bức tranh vẽ một cô gái nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, chỉ vài nét bút đã thành công phác họa đại khái hình dáng cơ thể, trang phục cũng rất đơn giản, nên cô không tìm thấy điểm gì đặc biệt.

Thế nhưng Dương Giai lại buồn bực.

- Đây mà là tranh của Trình Nghi Triết á?

- Cảm giác bức tranh này mới chỉ như bán thành phẩm, giống như đang vẽ dở, chỉ là mình hiếu kỳ, không hiểu sao anh ta lại tặng bạn một bức tranh chưa hoàn thành.

Giang Tang Du thất ngón tay, bức tranh này vốn được kẹp trong cuốn sách, đúng là không phải Trình Nghi Triết tận tay đưa tặng cô, có lẽ đó là do cô tưởng là Trình Nghi Triết định tặng cô.

Bây giờ cô ngắm lại bức tranh, bắt đầu hoảng hốt, đúng là không hề giống cô, nhìn vật sẽ ảnh hưởng đến tâm tình, có lẽ vì thế mà cô chưa bao giờ cảm thấy bài xích những bức tranh này. Nhưng bức vẽ trong tay Dương Giai lại khiến cô càng xem càng thấy dè dặt.

Nhất là bây giờ, tầm mắt cô đang di chuyển về phía cái lắc chân nhỏ xinh xinh leng keng rất bắt mắt trên chân cô gái.

Cô cắn môi, chắc chắn đây không phải là cô.

Hình như cô đã quên bằng trong thời gian dài một chuyện, mỗi người đều sẽ thay đổi tùy theo hoàn cảnh, con người ta theo bản năng sẽ bài xích những thứ mình không thích, có những chi tiết phải chờ đến khi chính bản thân cảm thấy hoài nghi mới nhận ra nó đã từng tốt đẹp biết chừng nào.

Cô nhớ đến một chuyện.

Ngày trước khi cô cùng đi dạo với Trình Nghi Triết, trên một con phố nhỏ dành cho người đi bộ, đột nhiên Trình Nghi Triết cư xử rất khác thường, anh nhất quyết tìm kiếm một thứ gì đó, cứ luôn giảo giác không ngừng tìm kiếm. Nhưng đến khi cô hỏi anh, anh lại lắc đầu.

Giang Tang Du còn nhớ rõ, cuối cùng ánh mắt Trình Nghi Triết dừng lại trên một chiếc chuông nhỏ đang kêu leng keng.

Điều khiến cô ngạc nhiên đó là, ở đó có rất nhiều người, vô cùng ồn ào náo nhiệt, âm thanh của gió thổi làm rung rinh chiếc chuông nhỏ, một người bình thường sao có thể nhận ra, vậy mà anh lại có thể nghe được rất rõ ràng.

Nhìn xem, có rất nhiều chi tiết đáng ngờ, sau khi bắt đầu cảm thấy hoài nghi con người ta mới lựa chọn bắt đầu xâu chuỗi lại.

Dương Giai cất kỹ những bức tranh, cô mới phát hiện những điểm không đúng:

- Người ta thường có triệu chứng sợ hãi trước hôn nhân, bạn không phải vừa mới đính hôn đã bắt đầu thấy sợ hãi rồi đấy chứ?

Giang Tang Du vẫn ngồi trên giường.

- Bây giờ mình hơi loạn.

- Sao vậy?

Cô vẫn cười cười, không muốn để đối phương phải lo lắng thái quá cho bản thân.

- Mình thích một bộ tiểu thuyết, trong đó nam chính và nữ chính là thanh mai trúc mã, cha của nữ chính vì cứu nam chính mà hi sinh trong khi làm nhiệm vụ, từ đó trở đi, nam chính luôn chăm sóc nữ chính, dù khi đó cô ấy còn rất bé. Sau đó hai người cùng chăm sóc nhau, mang đến hơi ấm cho nhau. Nữ chính cũng từng có bạn trai, nam chính cũng quen vô số bạn gái, rồi nam chính gặp nữ phụ, yêu nhau, thậm chí nam chính còn coi nữ phụ là vợ, rồi đột nhiên có một ngày nam chính phát hiện ra đã từng 419 với nữ chính. Vì vậy nam chính chia tay với nữ phụ, tuy nữ phụ không cam lòng, đây đưa một thời gian. Nam chính cùng nữ chính tiếp tục tiếp tục cũng xung đột, cuối cùng nữ phụ đành tình nguyện ra đi, để cho nam chính và nữ chính sống hạnh phúc tốt đẹp.

- Mình cũng xem bộ tiểu thuyết đấy rồi, thì sao?

Dương Giai biết, không phải tự nhiên cô lại nói đến chuyện này.

- Mình thấy rất nhiều bình luận bên dưới, đều nói cô gái này rất xứng đáng, rất lương thiện, có lẽ vì mình vẫn không thích nữ phụ kia, mình biết cô ấy tính tình không phải là xấu, cũng biết cô ấy cũng rất lương thiện, thế nhưng mình vẫn không thích. Trong mắt mình, cô ấy luôn dòm ngó đến hạnh phúc của nam chính và nữ chính. Về sau mình mới biết, hóa ra không phải vì mình không thích nhân vật nữ phụ này, mà là mình không muốn những nhân vật như cô ấy tồn tại.

Sự tồn tại chen ngang của cô ấy giữa nam chính và nữ chính, khiến mỗi lần cô xem quyển tiểu thuyết này đều tự động bỏ qua phần của nữ phụ, nói chung đó là sự xuất hiện chẳng có gì vui vẻ.

Dương Giai nằm trên giường:

- Lúc mình xem bộ tiểu thuyết này, liền nghĩ, sao nữ phụ phải rút lui chứ? Nếu cô ấy không ra đi, có khi nam chính sẽ cưới cô ấy, sau đó cùng hưởng một cuộc sống êm đềm hạnh phúc, không phải vẫn tốt đẹp hay sao?

Nửa ngày vẫn không thấy Giang Tang Du trả lời, cô đang nghĩ đến điều tác giả từng nhắc đến, trong hiện thực nếu nam chính và nữ chính một khi đã chia tay thì sẽ mãi mãi chia lìa, chỉ có trong tiểu thuyết, nam chính và nữ chính mới luôn có thể quay lại bên nhau.

Cuối cùng cô nói:

- Đó là vì nữ phụ đột nhiên phát hiện ra, mình chỉ là hình tượng người vợ lý tưởng trong lòng nam chính mà thôi, chứ đó không phải là tình yêu, thậm chí đến cuối cùng ngay cả hình tượng người vợ cũng không được. Thế nên dù kết hôn thì đã sao, trong lòng chồng mình lại vĩnh viễn luôn tồn tại một hình bóng khác.

Dương Giai tự nhiên cười thành tiếng:

- Thôi đi, trên đời này có gì quan trọng bằng cưới được nhau, hơn nữa bạn suy nghĩ quá tốt đẹp rồi, kiếm đâu ra kiểu người si tình đến thế. Nếu cô gái đó xứng đáng để có được nam chính, sớm chiều bên nhau, sớm muộn sẽ nảy sinh tình cảm, và tình cảm trong quá khứ của nam chính và nữ chính cũng sẽ nhanh chóng nhạt phai. Chung tình chỉ là nói miệng thôi, tất cả mọi người đều sẽ thay đổi theo hoàn cảnh, ai có thể mãi mãi không thay lòng chứ?

Đúng vậy, Lý Tầm Hoan yêu Lâm Thi Âm đến thế, cuối cùng vẫn cưới Tôn Tiểu Hồng đấy thôi.

Giang Tang Du cũng đột nhiên cười:

- Mình cũng rất mong đợi, nếu nữ phụ không chủ động rút lui, thì kết thúc sẽ như thế nào.

Nam chính và nữ chính liệu có chia tay hay là nam chính và nữ phụ sẽ bên nhau đây?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Mạnh Tân Duy nghiêng người đứng tựa vào tường, ngược chiều với tấm gương lớn phản chiếu hình ảnh Bạch Nặc Ngôn đang miệt mài luyện tập. Theo lời của Bạch Nặc Ngôn, cô tổ chức liveshow là để kiếm tiền, vì như thế sẽ kiếm được nhiều hơn, nhanh hơn. Có thể để người ta vui vẻ móc tiền từ trong ví ra, đó cũng là một loại bản lĩnh, nên Bạch Nặc Ngôn hoàn toàn có tư cách để kiêu ngạo. Cô có thể dùng một cái giọng vô cùng dè bịu để nói về một tờ tiền mệnh giá 100 đồng, nhưng cũng có thể sẽ ngẫu nhiên vì tính nhảm 5 đồng mà ngân ngơ bối rối nửa ngày.

Qua tấm gương lớn, Bạch Nặc Ngôn nhìn thấy Mạnh Tân Duy, đa số thời gian cô đều không chuyên tâm làm việc, thế nên có thể dễ dàng nhận ra lần này cô đặc biệt nghiêm túc.

Hiện tại, cô đang rất buồn, cô luôn tự cho mình là người thông minh, nhưng đến thời điểm cần phải làm gì đó, tại sao lại có thể ngu ngốc như thế..

Đặc biệt cô rất ghét bị người ta mắng vào mặt, nên nếu có ai muốn dạy dỗ cô, việc đầu tiên là cô sẽ che giấu thái độ của mình, vì thế trước đây mỗi lần như thế giáo viên đều rất ngán ngẫm, coi cô như một thành phần không thể dạy nổi.

Bạch Nặc Ngôn cũng biết, cô là người không có năng khiếu trong bộ môn khiêu vũ.

Cuối cùng cô ngồi phệt xuống đất, nhìn tay chân mặt mũi đều đã nhể nhại mồ hôi, đến cả lau cô cũng chẳng còn sức.

Mạnh Tân Duy vẫn im lặng, đi đến ngồi xổm trước mặt cô, tay cầm một bình nước khoáng Mĩ Nhân Ngư, vì không ngừng va chạm, nước trong bình nổi vô số bọt nhỏ.

Dường như Bạch Nặc Ngôn đã bị hấp dẫn, cổ họng cô nuốt ực một tiếng, không đợi Mạnh Tân Duy đưa, cô đã đi trước một bước, nhào lấy, mở nắp uống ừng ực.

Cái khác thì cô không có bản lĩnh, không nói đến việc tiêu tiền nhé, nhưng uống nước thì có thể coi là một loại bản lĩnh, cô chỉ cần uống hai ngụm là hết một chai nước, mặc dù cô không thích nước khoáng lắm, nhưng riêng chuyện này thì cô không kén chọn.

Mạnh Tân Duy nhìn cô uống nước xong, mới nói:

- Anh có nói là sẽ cho em uống à?

- Chẳng lẽ không?

Bạch Nặc Ngôn thực hiện một động tác vô cùng khoa trương.

- Có muốn em trả lại anh luôn không?

Nói xong cô tỏ ra như đang chuẩn bị phun ra.

Mạnh Tân Duy nhảy về phía sau một bước:

- Em có thể đừng độc ác thế không?

- Anh phải nói là “Sao em lại có thể làm những chuyện buồn nôn như vậy chứ” mới phù hợp với ngôn ngữ thông dụng hiện nay.

Mạnh Tân Duy sờ trán, tỏ ra bất đắc dĩ:

- Em gái anh suốt ngày nhắc đến em, nhất định đòi gặp em

Bạch Nặc Ngôn suy nghĩ trong chốc lát:

- Vậy người làm anh trai như anh phải mua vé, liveshow lần này của em cực kỳ công phu và hoành tráng, nếu không đến xem anh sẽ phải hối hận suốt đời, anh định sẽ mua bao nhiêu vé? Vé VIP nhé, như vậy mới phù hợp với thân phận của anh, có muốn mua luôn không, có cần em đưa anh đi mua

không?

Mạnh Tân Duy vươn tay sờ lên trán cô:

- Tầm thường.
- Con gái tầm thường như em mới dễ sống lâu.
- Không phải em nói em chỉ cần sống đến 40 tuổi à?
- Tham vọng con người vốn vô cùng, có khi đến 40 tuổi em lại hối hận thì sao.

Mạnh Tân Duy đá đá cô, bắt cô đứng dậy:

- Đi ăn cơm nào.

Về khoản này Bạch Nặc Ngôn rất thiếu khí phách, ăn cơm mà không phải tự trả tiền, cô vội vội vàng vàng đứng ngay dậy, thay quần áo đi ra ngoài.

Cô luôn gặp vấn đề trong việc phối hợp diễn, cho nên trong liveshow trước của cô đều không sử dụng nhiều vũ đạo, cô luôn hát những bài có tiết tấu chậm, có một bộ phận người hâm mộ thậm chí chê các liveshow của cô chẳng có gì mới mẻ, nhưng vì vé bán vẫn không tụt, nên khi cô từ chối, công ty cũng không làm khó cô. Nhưng lần này vì chính cô chủ động đề cập, phía công ty còn đùa rằng cô không cần phải miễn cưỡng, nhưng thực chất vẫn hi vọng liveshow lần này cô sẽ thỏa mãn tâm nguyện của người hâm mộ, nhảy nhiều hơn, hát nhạc trẻ thì càng tốt.

Mà chính cô cũng rất coi trọng liveshow lần này, đích thân đến sân khấu diễn tập nhiều lần, nếu là trước đây, chỉ cần đến sớm một giây cô đã cảm thấy rất phiền phức rồi.

Vì tính cô rất lười, nên Mạnh Tân Duy thấy rất tò mò.

Bạch Nặc Ngôn mệt muốn chết, chẳng muốn ăn uống, chiều nay cô lại phải tập tiếp, đối với cô, nhảy cực khó, nên dù không muốn ăn cô cũng phải cố ăn một chút.

Cô thích nhất ăn cháo, nhất là cháo lạnh, mỗi khi ăn dường như cả dạ dày đều sẽ trở nên mát lạnh, cảm giác thật sung sướng.

Khi cô ăn đến bát cháo thứ ba, rốt cuộc Mạnh Tân Duy phải mở miệng:

- Nghe nói lần này về liveshow của em cực quý hiếm, khiến không ít fan hâm mộ phải đau lòng.

Bạch Nặc Ngôn lại không hề suy nghĩ về vấn đề này:

- Xin quý khách đừng nói vậy, chúng tôi không ép các ngài mua đâu nhé.
- Em tự nhìn lại thái độ của em đi.
- Em cảm thấy thái độ của em rất tốt.

Mạnh Tân Duy cười cười, không nhắc đến chuyện này nữa:

- Lần này hình như em bỏ ra không ít công sức.
- Từ trước đến nay em đều nghiêm túc, chẳng qua mọi người không nhận ra thôi.
- Ai bảo em nghiêm túc chẳng rõ ràng gì cả?
- Ai bảo toàn là những người bị cạnh thị loại nặng, nên không nhận ra.

...

Bạch Nặc Ngôn thật sự rất nghiêm túc, hiếm khi cô lại chăm chú nghe lời giáo viên dạy vũ đạo hướng dẫn như thế, chú ý đến từng chi tiết nhỏ. Cô vốn rất sợ đau, vậy mà nhiều lần ngã cũng không lên tiếng, nhiều chỗ ở chân cũng bị va chạm nghiêm trọng, chỗ bị thương ngược lại không đau, nhưng khi bị mồ hôi thấm vào, khiến cô đau đến mức muốn hét tướng lên.

Bất kể là cái gì, muốn đạt được đều phải trả giá đắt.

Cô vẫn luôn biết đạo lý này, chỉ là đã từ rất lâu, cô không hi vọng bản thân sẽ quá mức đề tâm hay theo đuổi một thứ gì đó.

Lúc này, cô rất muốn chính bản thân phải thật sự nghiêm túc.

Buông tay thật khó, bỏ đi cũng thật khó.

Cô nhớ có một câu nói của nhân vật nữ chính trong bộ phim “Những kỷ niệm vu vơ” : anh cho rằng em không làm được đúng không, em sẽ làm được, chẳng qua chỉ là yêu một người quá lâu thôi, em nói em sẽ buông tay là em sẽ buông tay, chẳng qua người ta cứ không chịu tin lời em.

Cuối cùng, cô gái đó đã thực hiện được lời cô ấy đã nói, cô đã chia tay với người con trai mà cô vẫn luôn yêu từ khi còn bé.

Bạch Nặc Ngôn thất thần, đến mức Mạnh Tân Duy ngồi cạnh cô cả buổi chiều mà cô vẫn không phát hiện ra.

Đến tối, cô mới nhìn thấy Mạnh Tân Duy, nhưng hai người chẳng khác gì bình thường, cùng ăn một bữa cơm, sau đó anh đưa cô về nhà.

Cô có vẻ rất mệt, chỉ nhắm mắt lại là có thể ngủ được ngay.

Mạnh Tân Duy nhìn cô qua kính chiếu hậu:

- Trông em không được bình thường cho lắm.

Bạch Nặc Ngôn mở mắt, cười đến mức khó hiểu:

- Như thế nào mới được coi là bình thường đây?

Trầm mặc thật lâu, rồi lại cứng ngắt, anh mới phá vỡ không khí khó thở này:

- Hai ngày nữa Trình Nghi Triết sẽ đính hôn với Giang Tang Du.

Bạch Nặc Ngôn nhìn xuống ngón tay mình, như đang xem một thứ quý hiếm

- Chẳng lẽ em cứ phải khóc... phải náo loạn, hoặc ít ra là phải tỏ ra đau khổ một chút, như thế mới được coi là bình thường sao?

Mạnh Tân Duy cúi đầu cười:

- Không phải, hình như em đã quên, hai người đó đính hôn, em nhất định sẽ phải tham dự.

- Thế nên?

- Em có đồng ý đóng vai bạn gái anh không?

- Em chưa nói hôm đó em rất bận ư?

- Đương nhiên.

- Anh cứ ép em đi thử xem.

- Không phải hôm đó em rất bận sao? Đây cũng không phải là chuyện không thể không đến, anh chỉ thực hiện đúng nghi thức được giao, truyền đạt đến cho em.

- Cảm ơn.

Bạch Nặc Ngôn thở dài một hơi, nhắm mắt lại, trông cực kỳ mệt mỏi.

Vì sao cứ luôn không chịu buông tha cho cô, cứ chuyện gì cô càng muốn quên đi, càng có người không ngừng nhắc nhở bên tai cô.

Hơn nữa không chỉ một người, tất cả những con người đang sống trên thế giới này đều bị làm sao hết cả vậy.

Mạnh Tân Duy vừa lái xe đi, cô còn chưa bước được hai bước, liền chạm ngay một gương mặt quen thuộc.

Hình như tất cả thế giới này, đều đang muốn chống lại cô.

- Con cả.

Ông Giang Bác Nghi chống gậy bước từng bước đến trước mặt cô, hẳn ông đã đứng đây đợi từ rất lâu.

Cô nhắm mắt, thật sự lúc này cô chỉ muốn nằm thẳng cẳng xuống giường, ngủ một giấc thật ngon lành.

Thế nhưng cô lại không làm được, cô còn phải đối mặt với người đàn ông này đây:

- Cha.

Ông Giang Bác Nghi nhìn về hướng Mạnh Tân Duy vừa rời đi:

- Hình như đó là con trai nhà Mạnh gia?

Bạch Nặc Ngôn không muốn chà đạp hi vọng hiện tại trong lòng ông Giang Bác Nghi rằng “mối quan hệ không bình thường giữa Mạnh Tân Duy và con cả”, cô chỉ muốn nhanh nhanh trốn khỏi ông:

- Cha, muộn vậy cha còn đến tìm con, có chuyện gì ạ?

Có chuyện gì thì nói mau đi.

Ông Giang Bác Nghi ho khan:

- Lần trước đi con nổi nóng quá, cha thay mặt đi xin lỗi con.

- Không cần đâu.

Nếu không có việc gì chắc sẽ không cần liên lạc, xin lỗi hay cảm ơn chẳng qua chỉ là lời nói suông, nếu có thể xin miễn cho.

Ông Giang Bác Nghi quan sát thái độ của Bạch Nặc Ngôn từ xa, hơi vô vọng nói:

- Con cả, cha biết trong lòng con đang khó chịu.

Vậy tại sao còn đến đây để cô phải khó chịu hơn chứ.

Cô sờ nhẹ môi, không nói.

- Con nên hiểu, con và Tang Du đều là con gái của cha, lòng bàn tay và mu bàn tay, cha đều không muốn ai bị tổn thương.

Ông Giang Bác Nghi thở dài, nắm lấy tay Bạch Nặc Ngôn.

- Con sẽ mãi là con gái ngoan của cha.

Bạch Nặc Ngôn khẽ nghiêng rặng:

- Thật ra con vốn chẳng ngoan ngoãn.

Nhưng lời này nói ra, lại thấy lúng túng.

- Có chuyện gì, cha cứ nói thẳng đi.

Cô thật sự buồn ngủ, nên Trình Nghi Triết và Giang Tang Du có thể cút sang một bên.

- Lễ đính hôn của Tang Du, cha hi vọng con sẽ tham dự.

Bạch Nặc Ngôn nở nụ cười, hi vọng cô tham dự, yêu cầu này thật vô cùng độc đáo và mới mẻ đấy nhé.

- Vì sao?

- Ngày hôm đó cha sẽ công bố con là con gái của Giang Bác Nghi ta, con sẽ mãi mãi là một thành viên của Giang gia.

Cô nhú mày, thân phận này, cô không cần chút nào.

- Có lẽ con vốn chẳng quan tâm.

Ông Giang Bác Nghi lắc đầu:

- Con gái ngoan, cha biết cha nợ con rất nhiều, sau này từ từ cha sẽ bù đắp tất cả những tổn thương cho con, con hãy cho cha cơ hội để bù đắp những tổn thương ấy nhé.

- Đền bù thế nào đây?

- Cha và di con đã bàn bạc kỹ rồi, sau khi Tang Du cưới sẽ chuyển ra ngoài, con có thể về nhà, đến lúc đó cả nhà mình đều vui vẻ.

Bạch Nặc Ngôn nắm thật chặt trái tim, lời đó ngầm ngụ ý là không được có bất kỳ quan hệ nào với Trình Nghi Triết nữa, thì đối phương sẽ thương hại cho cô cái danh phận là một thành viên của Giang gia.

Thật hào phóng biết bao, cô vui vẻ mới lạ đấy, dù sao cũng có cơ hội được làm thiên kim tiểu thư cơ mà.

Thật buồn cười.

Sao mấy chuyện buồn cười như thế này cứ luôn xảy ra với cô thế.

- Tốt, con sẽ tham dự lễ đính hôn của họ.

Về chuyện sẽ làm gì tiếp theo, cô cũng không biết nữa, có lẽ bây giờ cô đang rất buồn bực, sao cô không để cho vài người buồn bực cùng cô nhỉ?

Ông Giang Bắc Nghi thờ phào nhẹ nhõm, nét mặt vui vẻ.

Sau khi ông Giang Bắc Nghi rời khỏi, con buồn ngủ của cô đã bay đi không ít, cô lấy di động ra, nhấn số của Mạnh Tân Duy.

- Có chuyện gì sao?

Mạnh Tân Duy có vẻ ngạc nhiên.

Bạch Nặc Ngôn nhìn lên bầu trời bao la mịt mù không một ánh trăng, không một ngôi sao.

- Em tự nhiên nhớ ra, ngày hôm đó em không có việc gì, em sẽ đóng vai bạn gái cùng anh đi đến đó nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Ánh đèn neon rực rỡ, hai bên đường là dãy đèn đường chiếu một thứ ánh sáng vàng nhạt xuống cái bóng mờ ảo của người đi bộ. Vô số xe đang lao nhanh trên đường. Cách đây vài ngày, một trường đại học đã công bố một báo cáo, hàng ngày có vô số xe từ ngoại tỉnh tiến vào thành phố, nếu tính cả những xe có trang bị tính năng tiết kiệm nhiên liệu, thì một ngày tính riêng thành phố này đã tiêu phí hàng tỉ mét khối dầu. Ngày nay trước cổng của các trường đại học đều thường có rất nhiều xe cao cấp đỗ, như một triển lãm có sự tham gia của tất cả các hãng ô tô quốc tế. Đây không phải lần đầu tiên cô nghe thấy thông tin kiểu như thế này, từ hồi học cao trung cô đã từng được biết, tại các thành phố lớn, cứ vào các buổi chiều thứ sáu, trước cửa trường học luôn đỗ rất nhiều xe của các gia đình đi đón con, chính vì thế giao thông trở nên tắc nghẽn, thậm chí không ít xe phải dừng ngay trước cửa ngõ hẻm.

Mỗi khi Bạch Nặc Ngôn nghe thấy những tin tức như vậy, theo bản năng trái tim cô lại như căng lên một chút. Việc cha mẹ đón con về nhà là một chuyện rất đổi bình thường, nhưng lại khiến cô chạnh lòng, cô đi học từ trước đến nay chỉ có thể tự đi tự về, chưa từng có ai đưa cô đi học hay ở nhà chờ cô tan lớp.

Có lẽ giữa con người với con người, vốn không nên so sánh.

Cô lại chuyển sang chủ đề khác, không nên khiến bản thân cứ nghĩ đến những chuyện đau lòng, cô sẽ để dành một phần những buồn bực này để hành hạ một ai đó.

Nhìn dòng xe dài đang tắc nghẽn trước mặt, Bạch Nặc Ngôn thở dài, dường như cô nhớ đến một chuyện gì đó giống như vậy.

- Em gái anh thi tốt nghiệp trung học thành tích thế nào?

- Rất tốt.

Mạnh Tân Duy chăm chú nhìn về phía trước, không biết phải mất bao nhiêu lâu mới có thể thoát khỏi sự cố giao thông này.

Thật may, chỉ mất một lúc.

Bạch Nặc Ngôn không muốn ngồi yên, vì như vậy cô sẽ lại suy nghĩ lung tung:

- Sao hôm nay anh lại mặc bộ này?

Cô nhìn người đàn ông diện nguyên một “cây” đen trước mặt bằng ánh mắt oán hận, quần áo của anh chỉ có mỗi một màu, chẳng hợp với bộ váy dạ hội rực rỡ sắc màu của cô chút nào.

Mạnh Tân Duy tà tà liếc cô:

- Vậy sao em lại mặc bộ này?

Anh đương nhiên biết rõ là cô đang oán trách vì trang phục của hai người hôm nay chẳng ăn ý chút nào, thế nhưng cô lại đẩy hết mọi trách nhiệm lên đầu anh.

Bạch Nặc Ngôn sững sờ, quay lại, không thềm để ý đến anh.

Đến cửa khách sạn, Bạch Nặc Ngôn níu cánh tay của Mạnh Tân Duy, như chú chim nhỏ e ấp nép mình bên cạnh cười với anh.

Cô vốn không ưa tất cả những nghi lễ rườm rà. Cô nhìn phong thái của Mạnh Tân Duy đưa thiệp mời cho bảo vệ như một đấng bề trên nhìn xuống, đôi mắt cô thoáng ánh cười. Đúng là phong thái của người có tiền, rất phô trương, lại không hề tục tĩu, để ngay từ ánh mắt đầu tiên người ta đã có thể nhận ra rằng họ là người có tiền, chắc chắn.

Cô đi một đôi giày cao 7cm, khi đi cô đều uốn ngực, hơi ngẩng đầu, để lấy thêm tinh thần.

Đến tham dự buổi lễ ngày hôm nay, hơn nửa đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu, đều đi giày Tây quần áo đóng bộ, đúng là khí chất đều bắt nguồn từ y phục.

Bạch Nặc Ngôn theo Mạnh Tân Duy đi một vòng, xem anh chào hỏi với rất nhiều người khác nhau. Họ dùng những ngôn ngữ khác nhau, những thái độ khác nhau, thể hiện tầm quan trọng của đối phương với bản thân, con người đều rất thực dụng, đều biết cách nịnh bợ người khác để mưu lợi cá nhân và khiến đối thủ gặp khó khăn.

- Trên thương trường đều là những kẻ tắc kè hoa như thế à?

Bạch Nặc Ngôn nhìn những người đang vốn vã chuyện trò này, thực không hiểu sao họ có thể cười được như vậy.

Cứ luôn phải tươi cười với những người xa lạ cũng sẽ rất mệt mỏi đấy nhé.

- Cũng chẳng khác mấy tâm trạng con gái khi nhìn thấy những anh chàng đẹp trai.

- Giống nhau chỗ nào?

- Đương nhiên là giống, tâm trạng của một cô gái thích trai đẹp cũng giống như cảm giác của thương nhân khi lừa được tiền trong túi người khác.

Ví dụ này, Bạch Nặc Ngôn tắc lưỡi hai tiếng, cô nhớ đến bộ phim đang hot nhất hiện nay, “Họa Bĩ”. Bộ phim điện ảnh này đã chứng minh rằng một người đàn ông mà không có phụ nữ bên ngoài thì trừ phi anh ta bị mù. Ấn tượng của khán giả sau khi xem phim sẽ là, để cho tất cả phụ nữ đều hiểu rằng, trên thế gian vẫn tồn tại những người đàn ông không đeo bông phụ nữ bên ngoài, nhưng thật đáng tiếc, những người đàn ông đó lại bị mù mắt.

Phụ nữ có thể khẳng định, trên đời làm gì có những người đàn ông si tình với vợ và không có người phụ nữ bên ngoài, nếu như anh ta có đủ tiền và sức.

Mạnh Tân Duy kéo tay Bạch Nặc Ngôn, ý bảo cô nhìn sang bên kia.

Giang Tang Du trong một bộ váy trắng, đứng bên cạnh Trình Nghi Triết, hai người cùng cười, trên khóe miệng cùng một độ cong, tay cầm ly rượu, thỉnh thoảng lại chạm ly và cười nói với người đối diện.

Trình Nghi Triết cười nhạt xa cách, không ai có thể đoán được tâm trạng của anh đang tốt hay xấu.

Vừa vặn Giang Tang Du cũng cười, đứng bên cạnh Trình Nghi Triết, thế nhưng cô không hề bị lu mờ, vẫn thể hiện rõ khí chất chỉ thuộc về riêng cô.

Đôi uyên ương này, trở thành tâm điểm của ngày hôm nay, trong mắt tất cả mọi người, họ đều rất đẹp đôi.

Từ gia thế, diện mạo, học vấn, tất cả đều rất tương xứng.

Thậm chí, trên mạng còn có những bình luận vui rằng, qua kết quả mối tình viên mãn của Trình Nghi Triết và Bạch Nặc Ngôn, họ đã tìm lại được sự tin tưởng đối với tình yêu.

Theo bản năng, Bạch Nặc Ngôn đã hơi chùn bước, vì đôi trai gái đang đi về hướng này. Mạnh Tân Duy nắm chặt tay cô, không cho cô chạy thoát.

Cô hơi nhếch môi, cô nghĩ sao mình không thể cứ nhượng cao khóe miệng tạo thành một độ cong như đang cười chứ, cười cũng đâu phải là khó, ai mà chẳng có khả năng tự nguy trang.

Có lẽ vì nội tâm đang đè nén, nên gương mặt cô trở nên rất cứng nhắc.

- Con cả.

Bạch Nặc Ngôn thờ dài, trong đời này, chưa bao giờ cô thấy biết ơn vì ông Giang Bác Nghi đã đến bên cạnh cô đến thế.

- Cha.

Lòng cô lay động.

Ông Giang Bác Nghi thoáng nhìn Mạnh Tân Duy với một ánh mắt thâm trầm.

- Xin chào bác.

Mạnh Tân Duy cười nhạt một tiếng, không cung kính, không nịnh bợ.

Ông Giang Bác Nghi gật đầu.

Trong thâm tâm, Bạch Nặc Ngôn không thích cái cách ông Giang Bác Nghi quan sát Mạnh Tân Duy, cứ như đang bắt quả tang một đôi gian phu dâm phụ vậy.

- Cha, về chuyện đó, chúng ta nói chuyện một chút đi.

Cô không muốn thừa nhận, bản thân cô đang muốn nhân cơ hội này để tránh phải chạm mặt đôi tình nhân kia, hóa ra cô đúng là một con rùa đen, vào thời điểm nguy cấp, cô chỉ muốn ẩn nấp.

Ông Giang Bác Nghi gật đầu, nở một nụ cười thiện ý với Mạnh Tân Duy.

Bạch Nặc Ngôn theo ông Giang Bác Nghi đến một chỗ vắng người, cô nhìn xuống mũi chân, chỉ muốn đi thật nhanh, thành ra chẳng biết nên nói gì.

Cảm giác này, rất bức bối, rất khó chịu.

- Con cả, cha biết rõ trong lòng con đang khó chịu, nhưng con hãy nhìn hiện tại mà xem, Tang Du và Trình Nghi Triết đang ở bên nhau, hơn nữa tình cảm hai đứa nó rất tốt. Cha hi vọng con đừng tiếp tục cố chấp, khiến người làm cha như ta phải khó xử, con nên biết cả hai đứa đều là tâm can của cha.

Bạch Nặc Ngôn thờ dãi:

- Cha cảm thấy con có năng lực cạnh tranh sao?

Cho dù ông có công nhận thân phận của cô, thì cô sẽ có thể rửa sạch cái danh phận con riêng sao? Người khác sẽ đặt cô cùng vị trí với Giang Tang Du đại tiểu thư hay sao? Sẽ không. Ngay từ khi sinh ra, số phận hai cô đã định sẵn là khác nhau rồi.

- Con cả, trong lòng cha, con và Tang Du quan trọng như nhau.

Cô không chịu nổi sự quan trọng này:

- Đã nói đến nước này, ý của con là con không quan tâm đến danh tiếng của Giang gia, cha cũng không cần phải thừa nhận thân phận của con, cứ để như trước đây là tốt lắm rồi. Cha không cần phải cảm thấy con thiệt thòi, cha cho rằng là tốt cho con, nhưng có khi lại trở thành trời buộc con, hắn cha không hi vọng thay vì yêu con sẽ hận cha chứ?

Nghe những lời chân thành này, lại khiến ông Giang Bác Nghi sững sờ rất lâu, bàn tay đang nắm gậy của ông run lên:

- Con đang hận cha ư?

Cô buồn cười, nhưng bây giờ cô không sao cười nổi.

Ở đằng kia, bà Lý Tinh đã đứng đó rất lâu.

Bạch Nặc Ngôn thờ dãi:

- Cha về đi, hắn họ cần đến cha.

Lẽ dĩ nhiên nhất định phải có sự hiện diện của cha mẹ hai bên, nên bà Lý Tinh mới đến tìm ông.

Ông Giang Bác Nghi nhìn cô rất lâu, rồi mới đi về phía bà Lý Tinh.

Bạch Nặc Ngôn nhìn theo bóng lưng hai người, bỗng nhiên, cô lại cười.

Cô cảm thấy nhất định cô có khuynh hướng tự ngược bản thân, cô đắn đo không biết có nên đi vào hay không, rốt cuộc liệu cô có thể đứng nhìn đôi uyên ương đang mỉm cười hạnh phúc hay không, có thể nói một lời chúc phúc tốt đẹp với họ được hay không, có muốn tận mắt nhìn thấy bản thân trở nên thấp hèn thế nào hay không.

Cuối cùng cô vẫn quyết định tự hành hạ bản thân.

Cô nhất định sẽ đi vào, cô phải tận mắt nhìn thấy đôi uyên ương ấy hạnh phúc như thế nào chứ.

Trái tim cô như bị xé toạc, Trình Nghi Triết đang dắt tay Giang Tang Du đi về phía vị trí cao nhất trên lễ đài, Nhiều năm nay, Trình Nghi Triết đã điền

cuồng theo đuổi cô gái Giang Tang Du lương thiện xinh đẹp này, nên không một ai dám phản đối.

Dường như cô có gặp một ảo giác, nụ cười trên môi của Trình Nghi Triết hình như hơi đau khổ, còn Giang Tang Du lại chân thật ý cười.

Thật xứng lứa vừa đôi, thật đẹp thật tốt.

Bạch Nặc Ngôn mím môi, trái tim cô điên cuồng gào thét.

Đôi tình nhân ấy quá hoàn mỹ, cô có thèm muốn thứ xinh đẹp này cũng chẳng được.

Cô bước từng bước nhanh ra ngoài, cô tự đẩy dọa bản thân như thế là đủ rồi, cô sẽ gom tất cả dũng khí còn lại, để cho một người nào đó phải hối hận.

Cô đi đến tầng cao nhất của tòa nhà đối diện, nghe nói tòa nhà này rất nổi tiếng và được ca ngợi là nơi ngắm cảnh đêm đẹp nhất thành phố.

Thang máy, rất nhanh đưa cô lên tầng cao nhất.

Đặt chân đến được tầng thượng này, cảm giác như cô đã leo lên đỉnh núi.

Cô còn có thể nghe được tiếng bước chân mình, giống như đêm khuya cô tịch đến nỗi có thể nghe được cả tiếng tim đập thình thịch, từng nhịp từng nhịp, như vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại.

Trên tầng cao nhất, gió thổi rất mạnh.

Sương mù hòa lẫn trong bóng đêm

Cô đứng một lúc, để gió thổi làn váy cô tung bay, không khí lạnh giá len vào từng lỗ chân lông, đâm vào da thịt rét buốt.

Cô đứng cạnh ban công, cảm di động ra, nhấn một dãy số dường như đã rất lâu cô chưa liên lạc.

Trên lễ đài, có người đang đưa micro phỏng vấn Trình Nghi Triết, hỏi anh vui sướng ra sao, hạnh phúc như thế nào, cuối cùng anh đã có thể thành công rước người con gái anh theo đuổi rất nhiều năm về nhà, thế nhưng anh nhủ mày, tỏ ra hơi kháng cự với những lời bất đồng trên.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại di động của anh vang lên.

Nếu là trước kia, anh nhất định sẽ không để ý đến một cú điện thoại như vậy, vào thời điểm này, trong lòng anh lại thấy có phần may mắn, để anh đương nhiên thoát khỏi tình huống tiếp theo.

Anh hơi cúi đầu nói với người hỏi:

- Ngại quá, tôi ra ngoài nghe điện.

Mọi người đều cảm thấy hiếu kỳ, chau mày, nhưng có lẽ vì động tác của anh rất gọn gàng linh hoạt, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, nên khiến người ta không thể nói được gì.

Người quan trọng nhất hiện nay đang đứng bên cạnh anh là Giang Tang Du, trầm mặc nhìn theo bước chân anh.

Trình Nghi Triết nhấn mạnh phím trả lời, anh nghe thấy giọng nói của đối phương.

- Em cũng tới tham dự lễ đính hôn của anh đấy, anh có nhìn thấy em không?

Anh nheo mắt, theo bản năng nhìn về phía đám đông, ánh mắt anh đảo về phía sau Mạnh Tân Duy thật lâu, nhưng không tìm thấy người anh muốn nhìn.

- Em đang ở đâu?

Ngày hôm nay tâm trạng anh không tốt lắm, anh nhìn tất cả những người đàn ông và phụ nữ ở đây chẳng khác gì nhau.

- Anh đang đứng đó tìm em đấy à?

- Em đang ở đâu?

Cô đã từng mơ mộng về hôn lễ của hai người, không cần phải mời quá nhiều khách khứa, không cần phải xa hoa thế này, chỉ cần chọn một ngày có ý nghĩa kỷ niệm, nắm tay nhau đi đăng ký kết hôn là được.

Nhưng mấy năm gần đây, mọi thứ đều thay đổi.

Ngay cả giấy chứng nhận đăng ký kết hôn cũng mất giá.

- Đối diện.

Trình Nghi Triết im lặng rất lâu, mắt trái không ngừng nháy loạn.

Qua sự im lặng này, cô dường như có thể cảm nhận hô hấp của anh, mà anh có thể nghe được tiếng gió gào thét bên tai cô.

- Em yêu anh, chắc anh biết rồi chứ?

Giọng cô ai oán truyền đến khiến tim anh đau nhói.

Cô đã từng nhấn vô số tín nhắn, nhưng cô chưa bao giờ chính miệng nói với anh, cô cứ luôn tỏ ra không biết ngượng là gì, nhưng vẫn có những điều tận sâu trong lòng cô vẫn thật ngại ngùng.

Anh nhắm mắt lại:

- Đang ở đâu?

- Anh sẽ đến tìm em ư?

Cô ngồi xồm xuống đất, sẽ đến ư, sẽ đến ư, có thể đến ư?

Đã có rất nhiều người thúc giục anh, rất nhiều người đang đợi anh, anh vốn chỉ muốn thoát ra ngoài vài phút.

- Không biết.

Cuối cùng lời nói bật thốt ra, anh đang thỏa hiệp với tình thế trước mắt.

- Thật sự không đến ư?

Cô hỏi câu này, mới phát hiện ra không đúng, cô dường như cảm thấy anh đã biết, nên anh tắt thẳng máy, không để cho cô thêm bất kỳ cơ hội.

Đã quá lâu, để thỏa hiệp.

Ở đâu ra trên đời nhiều tình yêu chân thành để có thể bất chấp tất cả đến thế chứ, thật nực cười.

Ngón tay Trình Nghi Triết chuẩn bị nhấn phím tắt máy.

- Anh mà không đến, em sẽ lập tức nhảy xuống, tầng 30 hẳn cũng không quá cao.

Lời của cô đã thành công ngăn anh ấn phím tắt.

Tay anh nắm chặt di động bằng tất cả sức lực toàn thân, cả cơ thể không kìm được run lên.

- Có bản lĩnh em cứ thử nhảy đi.

- Em... sẽ nhảy cho anh xem.

Đã nói đến vậy qua điện thoại, mà anh vẫn không thêm đề ý đến cô.

Đã nói đến vậy qua điện thoại, mà anh vẫn không thêm đề ý đến cô.

Trình Nghi Triết hung hăng ném điện thoại di động xuống đất, tất cả những con mắt ở đây đều chăm chú hướng về phía anh, anh chẳng muốn gãi thích bất cứ điều gì, một câu anh cũng không muốn nói thêm, chỉ nhìn Giang Tang Du:

- Thật xin lỗi.

Không nói thêm lời nào, anh lao ra ngoài, chạy thẳng về hướng tòa cao ốc đối diện, đứng trước thang máy thờ hờn hờn, không ngừng ấn liên tục vào nút lên tầng.

Cô nàng chết tiệt này, em có gan cứ làm xem.

Tay anh tung một cú đấm thật mạnh vào bức tường bằng đá xanh.

Đã bao lâu rồi, anh không cảm thấy sợ hãi đến thế, đã bao lâu...

Chết, cái từ này, thật quá tanh mùi máu tươi.

Anh vĩnh viễn không bao giờ quên được cảnh tượng, một người phụ nữ từ trên lầu rơi xuống, ngay cách anh không xa, máu tươi nhuộm đỏ khắp một vùng đất, cũng như nhuộm đỏ cả đôi mắt anh. Người phụ nữ đó, là người vợ đầu tiên của ông Trình Chí Sơn. Hai người tình nồng ý mật yêu thương bảy năm,

cuối cùng cũng có thể bên nhau, nghe nói ông Trình Chí Sơn còn từng vì người phụ nữ đó mà chống đối với Trình lão gia, nên mất tư cách thừa kế sự nghiệp nhà họ Trình. Họ đã sống hạnh phúc một thời gian dài, ông Trình Chí Sơn đã luôn đối xử rất tốt rất tốt đối với bà. Thế nhưng ông Trình Chí Sơn lại ở bên ngoài qua lại với bà Từ Thanh, nói dễ nghe là qua lại, nói khó nghe chính là ngoại tình. Phụ nữ có thể chấp nhận một người đàn ông phong lưu ngoại tình, nhưng mãi mãi sẽ không thể chấp nhận một người đàn ông luôn yêu thương mình rất nhiều năm, luôn đối xử tốt với chỉ riêng mình nhiều năm ngoại tình. Thậm chí ngay trước đó một ngày, cô cũng không dám tin chồng mình đã ngoại tình. Rõ ràng anh vẫn cười với cô, càng ngày càng che chở bao bọc cô, khi cô bước ra cửa anh cũng ngó theo, đi làm về thường mua món mì vẫn thân cô thích ăn nhất, vậy mà anh lại có thể ngoại tình, không chỉ thế, lại còn có con riêng.

Cuộc sống dường như đã trở thành một trò lừa đảo khổng lồ, người phụ nữ đó cứ như vẫn sống trong mơ, trong giấc mơ ấy, chồng bà chỉ luôn yêu thương chiều chuộng riêng mình cô.

Người phụ nữ đi lên tầng cao nhất của tòa chung cư bà Từ Thanh sống và nhảy xuống, cô muốn chồng cô sẽ phải sống trong hối hận.

Trình Nghi Triết đã tận mắt nhìn thấy một người rơi tự do xuống đất, chết ngay trước mặt anh, anh biết đó chính là vợ của cha anh.

Anh đứng nguyên tại chỗ, không khóc.

Trong lòng anh có một hiểu kỳ nhỏ nhỏ, anh muốn biết, người đàn ông đó sẽ làm gì.

Người đàn ông được gọi là cha anh, đã rất đau khổ, rất thương tâm, dường như ông đau lòng đến mức không thiết sống. Nhưng mà, ông Trình Chí Sơn vẫn kết hôn với bà Từ Thanh, sau đó thì sao, hôn nhân viên mãn, gia đình hạnh phúc, ai còn có thể nhớ đến một người con gái đã tự sát cách đây nhiều năm?

Có một số phụ nữ cứ ngu ngốc như vậy, cứ nghĩ rằng có thể lấy cái chết của mình để khiến người sống phải đau khổ, đáng tiếc là sự đau khổ đó chỉ kéo dài một ngày, hai ngày hoặc nhiều lắm là một thời gian, sau đó người sống thì vẫn sống, còn người chết thì đã chết. Đến cuối cùng, ai còn có thể nhớ được tên cô gái, cái tên đó đã trở thành một danh từ, thậm chí là một danh từ kéo theo sự buồn thảm, ngay cả nhắc đến người ta cũng không muốn.

Có phải anh đã quên mất cảnh tượng đó hay không.

Anh vẫn cho là, anh có thể tránh được bi kịch đó xảy ra, nhân lúc sự việc còn chưa phát sinh, anh luôn dùng đôi mắt của Thượng đế để đối đãi với tất cả mọi chuyện, “Tôi nhất định sẽ không để những việc như thế xảy ra.”, “Tôi nhất định có thể làm được”, “Tôi nhất định có thể tránh được”, cho nên khi anh quyết định lựa chọn Giang Tang Du, anh không muốn có bất kỳ khúc mắc mới Bạch Nặc Ngôn.

Cuộc đời anh, sẽ không thể xuất hiện bi kịch như vậy.

Những chuyện anh hải lòng càng ngày càng trở nên vô nghĩa, anh chưa bao giờ hoài nghi, chính bản thân anh đang muốn làm cái gì như hiện tại.

Anh nghĩ đến lời Bạch Nặc Ngôn trong điện thoại, người phụ nữ ngu xuẩn này, chẳng lẽ em không biết chết là việc dễ tiện nhất trên đời sao, ngoài một vài người thân của em đau lòng, sẽ còn có ai nhớ đến em đây.

Thế nhưng anh lại thủ tiêu suy nghĩ của chính mình, Bạch Nặc Ngôn là người rất sợ chết, chắc hẳn cô sẽ không làm được đâu.

Cô còn chưa ăn hết cao lương mỹ vị trên đời, còn chưa có ai tình nguyện cùng cô lao xe từ trên đỉnh núi xuống, cô còn chưa cưới được người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, cô vẫn chưa hưởng thụ hết, cho nên cô vẫn chưa thể chết được.

Anh nuốt nước bọt.

Cô nhất định không được chết, cô vẫn chưa nhìn thấy đứa con của chính mình.

Anh đẩy mạnh cánh cửa tầng cao nhất, nhìn quanh khắp bốn phía sân thượng, nhưng vẫn chưa tìm thấy bóng dáng cô.

Trong chớp mắt, trái tim dường như bị lấy mất, chân anh bủn rủn, một giây sau anh ngã quỵ xuống đất, tay anh nắm chặt bờ tường, miệng há to để thở.

Cảm giác không thể hít thở lan khắp mọi tế bào, khiến toàn thân anh trở nên cứng ngắc.

Dường như anh đã hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

- Anh không phải sẽ không đến sao?

Một giọng nói nhỏ nhỏ truyền đến.

Anh ngậy người, anh như không dám tin, chân vẫn bủn rủn, anh vẫn đứng chết lặng như cũ, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Có một người đang ngồi chồm hổm trong một góc tường, không ngừng run lên.

- Em sợ chết.

Khi cô vẫn đứng ở ban công, cô rất muốn có thể lấy hết cam đảm để nhảy xuống dưới, thế nhưng cô lại sợ, cô sợ đau, hơn nữa cô sợ cả cơ thể sẽ bị

dập nát.

Cô thật sự rất sợ rất sợ rất sợ chết, nỗi sợ phải chết đã xâm chiếm toàn bộ tâm trí cô.

Đến giờ phút này, cô mới phát hiện ra, bản thân cô rất nhu nhược.

Cô thật sự rất sợ rất sợ rất sợ cái cảm giác này.

Trình Nghi Triết nghe cô nói xong hai câu, đột nhiên anh nở nụ cười, nhưng nụ cười kia phối hợp với trạng thái buồn bã đã cứng ngắc trên gương mặt anh, anh xoa xoa chân, đi đến trước mặt cô.

Một thân quần áo đen xì, anh dừng lại trước mặt cô.

- Kính thưa cô nàng đã chết, anh đến đây nhặt xác em.

Cô ngẩn người, giọng cô như đang khóc nức nở:

- Vậy anh nên đợi ở dưới lầu chứ.

Trình Nghi Triết không biết nên khóc hay nên cười, anh cũng ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn cô.

- Sao em càng ngày càng ngu ngốc thế này.

Tất cả mưu trí và nhiệt tình dường như nhanh chóng biến mất sạch sẽ.

Cô chỉ khóc:

- Em không tốt chỗ nào, vì sao anh lại không thích em?

Không tốt ở đâu, không tốt chỗ nào, cục diện này rốt cuộc khiến anh phải thỏa hiệp.

Anh hơi nhếch môi:

- Em quần lầy anh thật chặt đấy.

Cô biết cô rất đê hèn, đến mức khiến người ta chán ghét, chính cô cũng đang rất chán ghét bản thân:

- Chẳng qua em chỉ không muốn để cho anh được sống tử tế thôi. Anh nghĩ là vì yêu anh mà em phải nhảy lầu hay sao? Em chỉ lừa anh đến đây, để khiến Giang Tang Du khó xử, để lễ đính hôn của các người không thể tiến hành. Tin chắc ngày mai trang đầu của tất cả các báo sẽ là tin anh đột nhiên chạy ra ngoài, rất hay, khiến trong lòng hai người sẽ phải nảy sinh khoảng cách. Không phải bây giờ anh cảm thấy rất hận em đấy chứ? Phá vỡ giấc mộng đẹp của anh, làm tổn thương tiền nữ của anh, thế nhưng em lại rất vui về đấy.

Cô thao thao bất tuyệt cả một đoạn dài mà không kịp suy nghĩ, miệng thở hổn hển, ngực dồn dập đập phập phồng, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Anh nặng nề thở dốc, cô chính là kiểu người như vậy, đây đâu phải là ngày đầu tiên anh được biết cô.

- Em thắng rồi, là do anh ngu ngốc từ bỏ, cũng được, anh chỉ ngu ngốc một lần này thôi, để tránh khỏi những lần sau, xin cảm ơn em đã dạy cho anh một bài học cực lớn.

- Đúng vậy, rất chính xác, em đã dạy cho anh một bài học đấy.

Bạch Nặc Ngôn càng nói càng hăng.

- Hơn thế, anh hãy nhìn em mà xem, em mê muội vì anh như thế, em yêu anh nhiều đến thế, yêu biết bao nhiêu năm. Chỉ cần anh nhắn tin, em lập tức vội vàng vàng chạy đến, không thiết công việc, không cần biết bản thân có mệt mỏi hay không, không quan tâm mình đang đói hay đang buồn ngủ, lập tức như gắn tên lửa bay đến gặp anh, để anh được thỏa mãn. Chỉ cần anh rảnh, em đều tiếp đón, thật rẻ mạt biết bao. Lần nào cũng vì sợ anh cụt hứng, sẽ tùy tiện bỏ rơi em, em luôn coi trọng anh. Anh phải nhớ em thật kỹ vào, để sau này nếu có gặp cô gái nào đó mê muội vì anh như thế, anh phải lợi dụng thật tốt, dù sao cũng có một người tốt như thế để mà lợi dụng, lãng phí cả tuổi thanh xuân cũng có sao đâu.

Trình Nghi Triết tức giận đến xanh cả mặt, thở hổn hển:

- Bạch Nặc Ngôn, em to gan lắm.

Cả hai liền rơi vào trầm mặc, không một ai nói lên lời.

Cô hẳn đã hết giận, nhưng càng khóc âm ỉ hơn.

Anh vẫn chưa nguôi giận, đứng dậy đi vài vòng, sau đó mới gằm lên với cô:

- Từ trước đến nay, chúng ta đều là anh tính tôi nguyện, giữa chúng ta đều rất công ...

Cô ngẩng đầu nhìn anh, dù anh vẫn chưa nói hết câu, cô vẫn hiểu, anh nói đúng, mối quan hệ giữa họ rất công bằng.

Cô trao bản thân, anh trả tiền.

Thật sòng phẳng.

Cô chỉ là một món hàng, có thể mua bán bất cứ lúc nào.

Cô dùng lòng tự trọng để lừa dối bản thân rằng hai người vẫn bình đẳng, nhưng đến giờ phút này, trái tim cô như bị xé làm đôi.

Cô càng khóc thảm thiết hơn, Trình Nghi Triết chỉ đứng nhìn cô mà không nói tiếp.

Cô khóc đến mức cả người run lên, Trình Nghi Triết nín thở, một lúc sau, anh tiến gần xoa đầu cô:

- Đừng khóc, anh đưa em về.

Cô đã gây ra một đồng rắc rối, bày ra một cục diện rối rắm, người cần phải khóc là anh đây này.

Cô đẩy tay anh ra:

- Đừng chạm vào em.

Con giận của anh vừa tiêu xuống lại bùng lên:

- Em náo loạn cái gì nữa, thật khó chịu.

Lần này, giọng cô trở nên rất nhẹ, rất rất nhẹ:

- Em xin anh đấy, đừng chạm vào em.

Cô cầu xin anh.

Anh thu tay lại, nhìn cô sụt sùi khóc đến mức bờ vai không ngừng run rẩy.

Cô khóc rất lâu, anh vẫn nhìn cô:

- Anh đưa em về nhà.

- Không... cần.

Anh nở nụ cười:

- Em cứ trở về như vậy, có phải muốn có cái cho giới truyền thông thêm mắm thêm muối vào lễ đính hôn này...

Cô cắn cắn môi:

- Em sẽ tự về.

- Anh không tin vào nhân phẩm của em đâu.

Anh lập tức cắt lời.

Nước mắt cô càng tuôn rơi, cô rút di động, gọi đến một số điện thoại khác.

Cô thật tiện mà, chỉ những lúc như thế này cô mới nghĩ đến gọi người ta.

Sau khi nhận được cú điện thoại của Bạch Nặc Ngôn, Mạnh Tân Duy lập tức chạy đến, anh nhận ra không khí nơi đây thật kỳ quái, Trình Nghi Triết đang đứng một bên, Bạch Nặc Ngôn thì đang ngồi xồm trên mặt đất không ngừng khóc.

Mạnh Tân Duy hùng hổ trừng mắt với Trình Nghi Triết, anh tiến đến kéo Bạch Nặc Ngôn, trấn an vỗ vỗ lưng cô:

- Đi, anh đưa em về nhà nào.

Trình Nghi Triết nhìn theo bóng hai người đang bước đi, anh vươn tay, rồi lại rút tay về.

Mạnh Tân Duy dừng bước:

- Tổng giám đốc Trình, Nặc Ngôn tính tình vẫn trẻ con, làm việc vẫn chưa biết cân nhắc hậu quả, nếu có phạm lỗi gì, tôi thay mặt cô ấy nhận lỗi với ngài, mong ngài đừng chấp nhậ cô ấy.

Bàn tay vừa thu lại của Trình Nghi Triết nắm chặt thành nắm đấm, vậy mà cô lại có một người đàn ông khác thay mặt anh...

Có một người đàn ông như thế, tình nguyện vì cô như thế.

Anh luôn cảm thấy mối quan hệ giữa Mạnh Tân Duy và Bạch Nặc Ngôn không hề bình thường, nhưng dù Bạch Nặc Ngôn là người luôn tùy hứng, làm việc theo ý thích của mình, nhưng có một số chuyện cô sẽ không bao giờ vi phạm.

Anh đứng ngây người tại chỗ, nhìn đôi trai gái rời đi, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Bạch Nặc Ngôn đang cố gắng hết sức để có thể mở mắt, nhưng hai mí mắt như bị mù cao su dính chặt lại, khiến lông mi dất vào nhau đến phát đau. Cô lại cố day day hai mắt, nhìn Mạnh Tân Duy lái xe, tâm trạng cô sau một trận kích động đã bình tĩnh lại không ít.

Mạnh Tân Duy nhìn cô qua kính chiếu hậu:

- Nếu em cảm thấy còn chưa đủ, cứ khóc tiếp đi, anh hứa là sẽ không cười em.

Biểu cảm của anh rất nghiêm túc, không một chút giễu cợt.

- Vậy anh cũng không được phép chê cười em đâu đấy.

Cô bình thần mở miệng mặc cả anh.

Lông mày anh nhíu lại, cuối cùng cũng gật đầu.

Bạch Nặc Ngôn không biết xấu hổ, nằm thẳng xuống, ý da mặt dày lại tiếp tục khóc lóc, không thèm để ý có phải nước mắt nước mũi có chảy ướt đầy đệm hay không, quan trọng nhất là cô vẫn chưa hề quên:

- Anh đã chuẩn bị khăn giấy sẵn sàng cho em chưa đấy.

Mạnh Tân Duy mở ngăn kéo dưới tay lái, tuân lệnh lôi ra một túi giấy ăn.

Đây còn là loại giấy ăn mà cô thích dùng nhất từ hồi còn học đại học, 7 đồng một tập 10 gói nhỏ. Loại giấy ăn này có chất lượng vô cùng tốt, mà giá chỉ cao hơn loại thường một chút. Theo cách nói của Bạch Nặc Ngôn đó là khi dùng loại giấy ăn này mới nhận ra các loại giấy ăn mình đã dùng trước đây kém đến mức nào, sau khi dùng thì không thể nào chuyển sang loại khác được nữa. Kể cả khi cô không có tiền, cô vẫn cố để mua loại này. Có lẽ cô khá lãng phí giấy, dùng vài ngày đã hết, sau đó lại hô hào mình sẽ tiết kiệm. Nhưng càng hô tiết kiệm, cô lại càng lãng phí, so với những khi không kêu gào tiết kiệm thậm chí còn tiêu nhiều tiền hơn.

Bạch Nặc Ngôn rút một tờ giấy ra, lại tự thấy bản thân thật phí phạm, tự nhiên lại đi tạo ra nước mắt để lãng phí giấy, cô đứng là có tội đồ mà.

Cô vừa lau nước mắt, vừa bĩu môi:

- Có phải bây giờ trông em cực kỳ xấu xí đúng không?

Mạnh Tân Duy gật đầu:

- Có phải thoát nhìn giống như oán phụ đúng không?

Mạnh Tân Duy lại gật đầu.

Bạch Nặc Ngôn càng khóc to hơn:

- Vậy chắc chắn sẽ không ai thêm cưới em đâu.

Mạnh Tân Duy đi chuyển tầm mắt với tốc độ của người máy liếc sang phía cô:

- Em làm bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ như thế, sao không nghĩ đến hậu quả này trước chứ?

Cô lại tiếp tục khóc.

Mạnh Tân Duy tiếp tục lái xe.

- Hôm nay anh không được mừng em.

Cô nói trước.

- Anh mặc kệ em, mừng em chỉ tốn phí nước bọt.

- Nhưng trong lòng anh nhất định rất muốn mừng em.

Mạnh Tân Duy vuốt trán:

- Em cứ tiếp tục.

Bạch Nặc Ngôn lau nước mắt, bắt đầu nói năng lảm nhảm:

- Em biết em không tốt, vừa không hiền dịu, gia cảnh lại không tốt, từ bé đến lớn chẳng có người đàn ông tử tế nào thích em. Em không chăm chỉ, nấu ăn cũng chỉ biết vài món, mấy món khó khó em học mãi chẳng được. Hơn thế em lại cực lười, nếu nhất định không phải làm em sẽ không làm, nếu trong góc có bụi em sẽ lơ đi coi như không thấy, em lau nhà cũng không bao giờ được sạch sẽ như gương, em giặt quần áo cũng không sạch, nếu thấy bẩn quá thì em vứt luôn. Nói chung là em không hề có bất kỳ một biểu hiện nào của người vợ hiền dâu đảm. Em biết rõ thành tích của em không tốt, cũng không hề có năng khiếu nổi bật, càng không có ưu điểm đặc biệt. Trong khi đó Giang Tang Du vừa hiền dịu, đến nụ cười cũng ôn hòa, thành tích cũng tốt, còn rất chăm chỉ, nếu là đàn ông ai chẳng thích cô ấy.

Mạnh Tân Duy vờ như không nghe thấy, để yên cho cô tiếp tục lảm nhảm:

- Giang Tang Du lại giàu như thế, vừa ra đời đã ngậm chia khóa vàng, đúng là không để ai sống mà. Đàn ông ai chẳng thích cá tính cô ấy, lại còn cả thân thể như công chúa của cô aayss nữa, tạo sao tất cả những chuyện may mắn tốt đẹp đều để cho cô ấy hết vậy. Em thấy rất bất công nhé, em cực kỳ ghen tị đấy, em hận muốn chết đây này.

Mạnh Tân Duy lắc đầu, không mở miệng.

- Mẹ kiếp, em hận cái tên Trình Nghi Triết đến chết, người ta thích Giang Tang Du, anh ta cũng nhảy vào xem náo nhiệt cái gì chứ. Nếu đàn ông đều thích Giang Tang Du, vậy anh ta không thể đặc biệt hơn một chút sao, nếu không yêu cô ta thì chết à, nếu yêu em thì chết à, biết rõ em không thích Giang Tang Du, vẫn dính hôn với cô ấy, thật là khiến em tức chết mà.

- Em rất thích anh ấy, lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, em đã biết anh ấy chính là kiểu người mà em thích, giống y hệt hình ảnh bạch mã hoàng tử trong lòng em. Em nghĩ rằng anh ấy đã tìm đến cung điện để đón em đi, và sẽ là người luôn ở bên cạnh em. Em cố gắng tiếp cận anh ấy, cố gắng để kéo gần khoảng cách. Hết lần này đến lần khác, em cũng không còn biết em đang làm gì nữa, tự đánh mất tôn nghiêm, đánh mất tự tin, tự khiến mình trở nên thấp hèn, đến ngay bản thân em cũng không còn nhận ra em nữa.

- Em biết em rất tệ, nhất là khi đứng trước mặt Trình Nghi Triết, em không là gì cả, nhưng em vẫn đến, vẫn cầu xin sự chú ý của anh ta. Em nói thật với anh nhé, cho đến giờ em chưa từng hối hận, em cũng không hề thấy mình đã sai.

Cô vẫn nói, rồi tự nhiên dừng lại khóc sục sịt, sau đó lại tiếp tục,

- Mọi người sẽ mãi mãi không thể hiểu đâu, mà Trình Nghi Triết sợ rằng cũng chẳng có bao giờ biết, anh ấy là tia sáng duy nhất trong cuộc đời em, để em cảm thấy em đã từng được theo đuổi, để cuộc đời em không quá đen tối. Anh ấy tỏ ra như là không có chút ích lợi gì với em, nhưng thực ra anh ấy đã khiến cho em được cảm nhận sự ấm áp của ánh sáng mặt trời, như một tiếng sét từ phía chân trời, làm chấn động thế giới của em, để em được nhìn thấy một cuộc sống đầy màu sắc.

- Khi ở bên anh ấy, trái tim em đập thình thịch, để em hiểu rằng, háo ra em vẫn đang sống, em vẫn có thể rung động, để em không còn phải thờ ơ lạnh nhạt quan sát một thế giới lạnh giá và đen tối như địa ngục.

- Mỗi khi thấy nụ cười của anh ấy, em như được nhìn thấy ánh ban mai mang theo hi vọng và sự ấm áp. Có lẽ em quá thiếu khát những hi vọng và ấm áp đó, cho nên dồn tất cả cho một nguồn hi vọng duy nhất ấy. Đó có lẽ là ánh sáng duy nhất trong sinh mạng em, nên dù rất đau đớn nhưng em cũng không nỡ buông tay.

- Em từng mơ sẽ có ngày được ở bên anh ấy, được sinh và chăm sóc những đứa con của anh ấy, để chúng em được là một gia đình hạnh phúc bên nhau. Anh ấy sẽ dạy con học, em sẽ ở bên quây rối, sau đó anh ấy chỉ có thể bắt đầu nhìn em, thật thú vị biết bao.

- Em không thích trẻ con, nhưng em vẫn mong muốn có đứa con của riêng mình. Nhưng em có thể có con hay không lại là chuyện khác. Hồi bé em đã ốm một trận rất nặng trong một thời gian dài. Lúc ấy trong xã có một cặp vợ chồng, họ chết rất nhiều ngày, nhưng vì trong nhà không có con cái, nên xác người chồng thì bị chuột cắn, còn người vợ cũng nằm bên cạnh ông. Lúc ấy em đứng trong đám đông vây xem, thấy cảnh đó, đầu em đau đớn, giống như cũng mắc bệnh. Khi đó em liền nghĩ rằng, nhất định phải có con, cho dù đứa trẻ không hiểu thuận, nhưng chỉ cần có máu mủ với mình, khi mình về già có ngã bệnh cũng sẽ được cho mình bát nước, khi mình chết cũng có người lo ma chay, cũng có người chôn cất.

Cô càng nói càng vỡ vụn:

- Em thích tốt nhất là em và anh ấy cùng đặt tên cho con chúng em, ai cũng muốn được tự đặt tên nhưng mà cái tên em đặt chắc chắn mọi người đều cảm thấy rất rất khó nghe. Em không thích con trai, nếu phải sinh con trai thì đành vứt đi, nên nhất định em sẽ sinh con gái. Nhưng sau này em lại nghĩ, em rất ghét những người có tư tưởng trọng nam khinh nữ, nhưng hình như chính bản thân em đang trọng nữ khinh nam, đúng là không thể tha thứ. Nếu sinh con trai thì coi như em đã mọc nấm trên người, coi như cả đời này em không có con.

Nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

Mạnh Tân Duy phanh gấp lại:

- Em đã đủ rồi đấy à?

- Anh nhìn xem, đến anh cũng muốn mắng em.

(Edit: Mình chỉ có thể nói là khổ thân anh Mạnh, đến đây thì mình cũng muốn đập cho chị Bạch một cái)

Mạnh Tân Duy nhắm mắt lại, không xuống xe, chỉ thở dài, cũng không biết phải làm sao.

- Anh đừng mắng em nữa.

Bạch Nặc Ngôn lại càng khóc khủng khiếp hơn.

- Vì chính bản thân em cũng đang tự mắng em đây này. Bạch Nặc Ngôn sao mà lúc nào cũng chỉ biết mơ mộng hão huyền, sao Trình Nghi Triết có thể tôn trọng em chứ, luôn chỉ biết suy nghĩ lung tung, lãng phí thời gian và tiền của, còn chọc người ta phát ghét nữa chứ. Hơn thế sao mà có thể dồn toàn bộ tình cảm vào một người đàn ông như thế, một mình mà đau khổ cũng không sao, lại còn làm mất thể diện của toàn bộ nữ giới nữa chứ, mà là nỗi nhục của nữ giới, kể cả sinh vật đơn bào cũng khinh bỉ mày, tận đáy lòng chúng nó cũng đang mắng chửi mày đến chết, tất cả đều phỉ nhổ mày.

Mạnh Tân Duy xoa người nhìn cô:

- Em không cần phải cứ tự trách mỗi mình em.

- Anh không cần an ủi em đâu.

Cô hít mũi.

- Em tự mắng chính bản thân em để mọi người kể cả có không đánh giá tốt về em, thì cũng thấy em đã tự viết bản kiểm điểm rồi, nên không ai cần phải không biết xấu hổ mà mắng em nữa.

Mạnh Tân Duy nghe xong thì cảm thấy ức hộc máu.

Bạch Nặc Ngôn vẫn chưa thôi, còn lôi kéo Mạnh Tân Duy đi uống rượu, nhưng từ lượng của cô vốn chẳng ra gì, nhưng vẫn ý mạnh. Hơn nữa cô đặc biệt thích các loại đồ uống có màu sắc sặc sỡ, khi gọi đồ cô cũng chọn loại đẹp nhất.

Hơn thế, cô vẫn còn tiếp tục vứt hết thể diện mà khóc tiếp.

Nếu có ai nhìn cô, cô sẽ quay lại nói với đối phương:

- Tôi đang thất tình đấy.

Cho nên dù cô khóc rất bình thường, nhưng khiến ai đi qua cũng phải ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ bọn họ chưa bao giờ thất tình à?

Đừng có nói với cô rằng, bọn họ thất tình đều sẽ như nữ hoàng giáng thế, không hề đau khổ, trực tiếp đá thẳng mấy gã đàn ông tồi tệ biến khỏi tầm mắt.

Được rồi, chỉ có cô hèn hạ, chỉ biết ngồi khóc.

Đang khóc cô nhớ lại một chuyện quan trọng, cô nắm tay Mạnh Tân Duy nhất định không buông:

- Nếu như không ai thêm lấy em, anh nhất định phải chăm sóc em, em không muốn sẽ phải cô đơn suốt đời đâu.

Mạnh Tân Duy hất tay cô ra:

- Mất thể diện quá.
- Chúng ta đều mất thể diện mà , sợ gì,

Mạnh Tân Duy nhắm mắt lại:

- Nếu đến năm em 30 tuổi mà vẫn chưa cưới ai, thì hãy đến tìm anh.
- Tốt.

Nhưng nghĩ lại, vẫn thấy chưa chắc.

- Anh không được đòi ý đâu đấy.
- Ừ.

Âm cuối anh kéo rất dài.

Cô nói chuyện một cách hào sảng như thể là bởi vì, cô chỉ nói đùa thôi.

Anh phối hợp ăn ý với cô, chỉ sợ muốn mà không được.

Bạch Nặc Ngôn uống rất nhiều rượu, nên Mạnh Tân Duy không đưa cô về Kinh Vân mà đến nhà của anh.

Anh đặt cô lên giường, đắp chăn cẩn thận cho cô.

Cô không khỏi buồn cười:

- Quên không nói, nửa đời sau của em phụ thuộc vào anh rồi, anh nhất định phải có tiền đấy, em rất yêu tiền mà.

Mạnh Tân Duy há miệng mà không cười nổi.

Bởi vì sau câu nói đó, cô bật khóc.

Sau một ngày náo loạn, cố gắng khóc, gào khóc thật to, nhưng đến tận lúc này, cô mới thật sự khóc, những giọt nước mắt xuất phát từ đáy lòng.

Nước mắt cô không ngừng rơi xuống, ướt đẫm cả một mảng chăn.

Trong lòng cô âm thầm nói: xin lỗi, em không xứng với anh, sau này em sẽ không bao giờ quấy rầy anh thêm nữa.

Con người cô ích kỷ như thế, tất nhiên cô đã từng tưởng tượng đến một ngày cô ở bên Mạnh Tân Duy. Nhưng nếu họ sống bên nhau thì sẽ như thế nào, cô sẽ vẫn mất tự nhiên như cũ, còn anh sẽ vẫn đối xử tốt với cô, vẫn che chở bao dung cho cô. Cứ nhìn tính cách được voi đòi tiên của cô mà nói, lại thêm việc anh sẽ không bao giờ chấp nhận với cô, cô chỉ có thể nhận, chứ còn có thể làm gì cho anh?

Cô hiểu rất rõ bản thân cô, nếu có ai đối xử tốt với cô, cô nhất định sẽ được voi đòi tiên, hưởng thụ triệt để. Chỉ có những người cô thật sự quan tâm mới có thể kiềm chế bớt được cái tính được voi đòi tiên này của cô mà thôi.

Bởi vì chỉ khi quan tâm, mới chấp nhận trao ra.

Mạnh Tân Duy thở dài, anh biết, cô sẽ không cho anh cơ hội, ngay từ khi bắt đầu đến bây giờ, nên anh chưa bao giờ bắt bản thân phải đi đến bước cuối cùng.

Hóa ra, nhìn thấu mọi chuyện quá rõ ràng, cho đến bây giờ chưa bao giờ là một chuyện tốt cả.

- Ngủ sớm đi nhé.

Cô nghe tiếng bước chân anh rời đi, lần này, những giọt nước mắt âm thầm rơi xuống vì anh:

- Hóa ra em đã sai rồi, em vẫn cứ cho rằng trên đời này không còn đàn ông tốt nữa, nhưng hóa ra, anh chính là người đàn ông tốt ấy.

Mạnh Tân Duy mở cửa, đi ra ngoài, rồi đóng cửa lại, giọng anh trầm vang:

- Anh vốn không phải là người đàn ông tốt gì đâu, chẳng qua vì em nghĩ rằng anh là một người đàn ông tốt, nên anh đã trở thành một người đàn ông tốt vì em.

Thật có phải, tất cả chỉ vì một người.

Nhân sinh quan của một người, đã từ rất lâu thay đổi, dù không phải vì một kết quả nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Ngoại truyện Mạnh Tân Duy

- Ái chà, lại có em gái đến hẹn máy đi ăn com.

Cậu bạn cùng phòng liếc nhìn Mạnh Tân Duy với một nụ cười xấu xa, nhưng vừa thấy Mạnh Tân Duy vẫn đang đánh Boss, lập tức nhiệt huyết lại sôi trào, cậu ta quên ngay cái chuyện mờ ám mình vừa nhắc đến.

- Mày qua cửa này thế nào thế, lần nào tao đánh đến cửa này cũng bị chết.

- Tao không qua.

Mạnh Tân Duy thờ ơ mở miệng.

Cậu bạn cùng phòng có vẻ không tin:

- Đến mày mà cũng không qua á?

Mạnh Tân Duy không muốn nói thêm:

- Mày chơi đến 3 lần còn không qua, mày coi tao là thần tiên à?

Hơn thế đúng là tên này đang đóng kịch mà, đến cuối cùng Boss cũng lăn ra chết, mặc dù gần như đó là chuyện không tưởng.

Cậu bạn cùng phòng đành thở dài, sau đó lập tức hưng phấn:

- Tao thích nhất chiêu “Di hoa tiếp mộc” này, lại còn cái thể Kim Đề Độc Lập này nữa chứ.

Mạnh Tân Duy định không thèm để ý đến hắn, nhưng dường như nhớ ra việc gì không đúng:

- Mày vừa nói gì thế?

Cậu kia gãi đầu gãi tai:

- Có đàn em Tang Du hẹn mày đi ăn com, chắc là giờ này cô ấy đứng dưới gốc cây anh đào đợi mày rồi.

Mạnh Tân Duy gật đầu, ý nói đã biết, nên cậu bạn cùng phòng muốn tào lao thêm nhưng lại bị Mạnh Tân Duy sờ gáy, đành cụt hứng.

Trong mắt Mạnh Tân Duy, Giang Tang Du là một tiểu muội biết nghe lời, hiền lành, tốt bụng, tính cách dịu dàng. Hơn nữa, cô bé lại học cùng trường cao trung với anh, nên quan hệ của hai người cũng tự nhiên thân thiết hơn. Mạnh Tân Duy thường ít tiếp xúc với người lạ, nhưng Giang Tang Du là một ngoại lệ, lúc trước vì giúp Giang Tang Du chọn trường đại học, anh đã dùng đến mấy cái thẻ điện thoại. Thật ra từ kỳ nghỉ sau kỳ thi tốt nghiệp trung học, bắt đầu vào trường đại học, thật xấu hổ, là đàn anh nhưng anh luôn ngồi bàn cuối, đặc tội cả với giáo viên Anh ngữ, lúc nào như chỉ chực nợ môn, đến lúc đó không còn cách nào khác, anh đành thái hòa theo lũ bạn “ôm chân phạt”.

Cho dù là như vậy, anh chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Giang Tang Du.

Dù điểm Tiếng Anh của anh cũng chỉ vừa tròn 60 điểm.

Trong các trường đại học có một hiện tượng kỳ lạ, 61 điểm vẫn cao hơn 60 điểm, vẫn được coi là thi không tốt, trong khi đó được tròn 60 điểm thì lại được khen là nhân phẩm tốt.

Trong ấn tượng của anh, Giang Tang Du vô cùng dịu dàng, cô bé tham khảo ý kiến anh về những việc trong trường đại học, phương pháp học thế nào cho tốt, nên anh cũng không thể không biết xấu hổ mà vỗ ngực tự khoe bản thân suốt ngày chìm đắm trong game, coi game là cô người yêu xinh đẹp, là người vợ hiền không thể thiếu được của mình.

Ngày Giang Tang Du nhập học, Mạnh Tân Duy bồng bồng khí thế đi đến cổng trường đón cô, đưa cô đi thăm thú và giới thiệu về ngôi trường đại học.

Thật ra anh chỉ chạy theo phong trào, lũ bạn cùng phòng đều tụ tập thành một nhóm đi đón các em tân sinh viên, anh cũng không thể xa rời tập thể.

Có lẽ cũng không có ý gì, cũng có khi, chỉ xem như là bạn.

Lần đầu tiên đi ra ngoài ăn com cùng Giang Tang Du và rất nhiều bạn bè quen biết, vô số người dò hỏi về mối quan hệ mờ ám của hai người, anh lại chỉ nhún nhún, anh cũng không thấy quá chán ghét Giang Tang Du, nếu cứ như vậy, để cô gái này là bạn gái anh cũng không phải ý tồi.

Anh thật sự vốn không phải là một người đàn ông tốt, những thói xấu nhỏ nhỏ của con trai, anh cũng có.

Anh cũng không ít lần đến các quán bar lớn, cũng không ít cô nàng nhảy vào lòng lồi kéo dụ dỗ anh.

Anh không ngờ sẽ có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Khi còn bé, ngược lại khi nói đến yêu một người, trong lòng anh lập tức nghĩ đến vô số mỹ nữ trên đời, sao phải để phục dưới váy chỉ một cô nàng nào đó chứ, làm đàn ông như thế thật quá mất mặt.

Cuộc sống so với trong tưởng tượng, chênh lệch không ít.

Rất nhiều người luôn tự cho rằng mình là người chung tình, kết quả nhận ra bản thân cũng không thủy chung đến thế.

Lại có nhiều người luôn cho rằng cả đời sẽ không bao giờ yêu một ai đến mức phải để bản thân rơi vào lưới tình, nhưng cuối cùng lại gặp được một người như thế.

Anh và Giang Tang Du cùng ra ngoài ăn com vài lần, anh chưa có bạn gái, cô cũng chưa có bạn trai, trên phương diện lý thuyết mà nói là rất mờ ám, tuy ban đầu anh không cho là như vậy, nhưng sau đó anh bắt đầu cân nhắc, anh nghĩ đây là một gái thích hợp để anh bảo vệ, nên anh có ý định vui đùa một chút với cô ấy, không cần phải chịu trách nhiệm, chia tay cũng sẽ chẳng đau khổ, nam nữ vui vẻ là chuyện rất bình thường.

Ngày hôm đó, anh có việc bận, nhưng không định cho cô leo cây.

Chuyện hôm đó cũng không có gì to tát, anh định cùng vài anh bạn thời cao trung tụ tập high một chút, đã lâu chưa được gặp lại nhau nên anh không muốn bỏ qua cơ hội này.

Nhưng để người khác chờ, cũng không phải là thói quen của anh.

Mặc dù trong lòng anh cũng chưa bao giờ đánh giá mình là một người tốt, nhưng có việc đột xuất phát sinh, anh cũng không đành để một cô bé phải chờ anh.

Anh thay quần áo, cầm theo cái di động của một người bạn cùng phòng, chuẩn bị thẳng tiến đến gốc cây anh đào, ít nhất anh phải đến báo cho Giang Tang Du một tiếng trước rồi đi.

Com thì không thể không ăn, hơn nữa Giang Tang Du không thích hợp để theo cùng anh trong những trường hợp như thế này, có những cô gái trời sinh đã chỉ để là hoa trong nhà kính.

Nhưng khi anh đến dưới gốc cây anh đào, lại không nhìn thấy Giang Tang Du.

Anh chờ một lúc, vẫn chưa thấy ai đến.

Điện thoại di động đổ chuông, anh biết chắc chắn là đám hồ bằng cầu hữu gọi đến để rục anh, hẳn bọn nó đã không thể đợi thêm:

- Họ Mạnh kia, khi nào thì mày định đến đây hả, biết bao anh em đang chỉ đợi mỗi mày đây này.

- Tới ngay đây. Tao đang trên đường.

Dùng di động của người khác, anh cũng không quen dùng, định nhấn nút tắt, anh lại ấn nhầm thành nút chụp màn hình.

Trùng hợp, lại chụp đúng cảnh đối diện trước mắt anh, có lẽ camera của máy này có độ phân giải tương đối cao, nên quay rõ từng chi tiết của cô gái đứng sau lưng anh.

Đúng lúc, đường cong trên gương mặt cô dung hòa với tán cây anh đào đằng sau lưng cô, từ từ hiện lên vẻ quyến rũ mỹ cảm, thấm vào lòng anh.

Anh vẫn cảm di động, chợt hoảng hốt.

Lòng anh bao năm nay đều bình thản như mặt nước hồ, lần đầu tiên xuất hiện rung động, khiến anh không kịp trở tay.

Một lúc lâu sau, anh xoay người, định nói, lại sợ giọng mình không được tự nhiên.

Cô gái ấy đứng dưới gốc cây anh đào, khoe miệng cô mỉm cười, người càng kiều diễm hơn hoa, nụ cười càng quyến rũ hơn hoa.

Y nhân y nhân, bỗng cười một tiếng.

Quân tử quân tử, thỉnh không đoạn trường.

Một người luôn không thích văn thơ như Mạnh Tân Duy, trong đầu bỗng hiện lên bốn câu thơ:

Dưới gốc cây anh đào

Tâm gặp ai chợt động

Chuông vang không nghe thấy

Tình bỗng chốc đông đầy.

Nhất kiến chung tình, nhưng người chung tình là anh, không phải cô.

- Xin chào, em là Bạch Nặc Ngôn, bạn cùng phòng với Giang Tang Du, cô ấy có việc đột xuất nên không đến được, nên nhờ em nhắn với anh một câu.

Anh vẫn đứng đó, chỉ nhú mày, không trả lời.

Bạch Nặc Ngôn cảm thấy hình như có gì không đúng:

- Điện thoại di động của anh không gọi được, nên không thể gọi điện báo cho anh được.

Cô định giải thích lần nữa, nhưng lại âm thầm đánh giá anh, hóa ra đây chính là anh chàng đẹp trai nhất nhất vô cùng đẹp trai trong lòng Giang Tang Du nhé.

Khoe miệng của cô lại nhếch cao, một nụ cười chế giễu.

Anh gạt đầu, nhìn xuống mũi chân mình:

- Đã biết.

Anh không muốn tỏ ra quá vồ vập.

- Vậy là tốt rồi.

Cô nghĩ cần tránh người này thì hơn.

Anh cười:

- Anh hơi đói, vì đứng đây đợi lâu quá, em không định cứ thế mà đi để anh ở đây chứ?

Bạch Nặc Ngôn nhìn anh, tỏ ra không tin tưởng:

- Chuyện đấy thì liên quan gì đến em?

- Đương nhiên, Tang Du hẹn anh đi ăn cơm, nên anh cũng đang muốn ăn gì đó, nếu cô ấy đã nhờ em đến thay, thì em phải đưa anh đi ăn, đạo lý này quá đơn giản còn gì?

Bạch Nặc Ngôn lại cười như nghe được tin vui:

- Được thôi.

Trong mắt cô ánh lên một chút gian xảo, đồng tử linh hoạt đảo một vòng, vô cùng tinh nghịch.

Mạnh Tân Duy nắm chặt di động trong tay, lần đầu tiên anh hiểu được thế nào là “trọng sắc khinh bạn”, chính anh đã gia nhập vào hàng ngũ này, hơn thế anh lại chẳng muốn tìm đường rút lui.

Bạch Nặc Ngôn gọi rất nhiều món, anh biết là cô cố ý.

Rõ ràng là lần đầu gặp nhau, nhưng anh liền cảm thấy rất quen thuộc với cô.

Anh biết rõ là cô cố tình, cũng biết chẳng qua anh tự cho mình là giỏi, cũng biết cô đang cố ý nặng lời.

Một người sao có thể vừa gặp đã quen thuộc với một người khác phái đến thế.

Một người sao có thể mang đến cho ta cảm xúc như được gặp điều tuyệt vời nhất trong đời đến thế.

Một người, cho đến khi cô ấy xuất hiện, mới nhận ra, dù trong rừng có muôn cây, nhưng đến khi gặp được cái cây mình muốn, thì những cây khác đã không còn là lựa chọn nữa.

Hóa ra, thật sự có một người như thế xuất hiện, dạy cho ta biết thế nào là trả giá, thế nào là cam tâm tình nguyện, thế nào là thấp hèn, thế nào là dẫu cầu xin cũng không bao giờ có được.

Anh mãi mãi khắc sâu hình ảnh một người con gái đứng dưới gốc cây anh đào, cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn, như thắm đỏ cả linh hồn anh, gọi lên trong anh biết bao cảm xúc.

Chỉ một ánh nhìn, tự thủy lưu niên.

Dẫu biết cô vốn không phải một người con gái tốt đẹp như anh từng mơ tưởng, không phải là hình mẫu người vợ trong lòng anh định sẵn, thậm chí cô còn rất xấu tính, làm việc bất chấp hậu quả, cái gì thích là sẽ làm bằng được, nhưng rồi cuộc anh vẫn không thể buông tay.

Hóa ra, khuyết điểm của một người nào đó, lại có thể trở nên đáng yêu đến vậy trong mắt ta.

Mạnh Tân Duy biết rất rõ, anh sẽ không bao giờ có thể gặp một ai khác như vậy, dù cô gây ra những chuyện rối tinh rối mù, nhưng vẫn ngang nhiên nói với người khác cô thích làm vậy thì sao.

Anh chẳng phân biệt những chuyện thị phi của một ai đó, anh chỉ muốn được thấy cô khỏe mạnh.

Suốt đời này, sẽ không còn có ai như cô ấy.

Anh không phải là người chung tình, không phải là quân tử, càng không muốn làm thần tiên.

Chỉ cần trong mắt cô, anh là một người đàn ông tốt, một người chung thủy si tình không bao giờ đùa giỡn với tình cảm trai gái, không có mối nói cũ, nay Tần mai Sở...

Thế nên vô tình anh đã trở thành một người đàn ông tốt lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Bên A

Khi tỉnh lại, Bạch Nặc Ngôn không được tỉnh táo lắm. Thật ra không phải do say rượu, nên đầu óc cô không được tỉnh táo, mà vì vừa mở mắt cô đã cảm thấy mê man. Cảm giác này giống như ai đó đã từng gọi là ngủ đến chết, cô tự cảm thấy nghi ngờ có phải mình vừa trải qua một giấc ngủ không bao giờ muốn tỉnh dậy nữa. Chân tay không muốn cử động, đồng tử đảo một vòng, đầu óc cô tỉnh táo trở lại, nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra.

Trong lễ đính hôn của Trình Nghi Triết với Giang Tang Du, rồi cuộc cô đã có thể dũng cảm thành công vai trò của một người xấu. Ước mơ lớn nhất trong cuộc đời cô là có thể làm những chuyện xấu xa tùy thích, để bản thân không còn mãi hèn nhát. Cô chính là loại người dẫm đạp lên người khác để đạt được mục đích, ngẫm lại cô mới thấy những người bên cạnh cô thật đáng thương biết bao, luôn để cho cô bắt nạt, chỉ có người xa lạ cô mới không thêm thù chọc.

Cho nên nếu thông minh thì hãy tránh xa cô ra.

Cuối cùng, cô duỗi duỗi tay, đứng dậy bước rời khỏi giường.

Ra khỏi phòng, cô bước vào phòng khách nhỏ, Mạnh Tân Duy đang rất bình tĩnh ngồi xem TV.

Tin tức rất nhảm chán, về một đề tài đang được lôi ra nơi “đầu sóng ngọn gió”. Một khu lịch thuê một công ty có tên là “Hãy dựa vào chúng tôi” để tuyên truyền quảng cáo, lập tức gây nên một làn sóng tranh luận trong lòng dư luận, ngay buổi công chiếu ra mắt AV đã gây tranh cãi gay gắt. Sóng gió chưa yên, vốn từ trước đến nay người ta hay dùng hình ảnh của mỹ nữ để quảng bá cho thương hiệu của mình, nhưng công ty này lại chọn phải một nữ có danh tiếng tệ hại nhất, hoàn toàn không có đủ tư sắc để gọi là mỹ nhân.

Bạch Nặc Ngôn đứng xem tin tức nhảm chán đó một lúc, cho dù nó quả thật rất nhảm chán, nhưng so với những tin kiểu như một anh hùng vô danh vì xả thân cứu người mà rơi vào vòng nước xoáy và chết đuối mà lại “có liên quan đến cô” thì vẫn tốt hơn nhiều, dù sao đối với con người nhảm chán kia, còn hậu sinh thì lại có trái tim băng giá.

Trên mặt bàn trước mặt Mạnh Tân Duy bày ra rất nhiều món quà vật.

Bạch Nặc Ngôn nhìn mấy món quà vật đó, không giải thích nổi tại sao lại cảm thấy buồn cười. Cô rất thích ăn quà vật, đủ loại, cô có thể bỏ tiền mua quần áo hay đồ dùng để ăn vật. Cô có thể mua một chai nước 4 lít giá 1 đồng để dùng dần nhưng lại không thể không bỏ ra 4 đồng để mua bàn chải đánh răng. Ngoại trừ hào phóng với chuyện ăn uống, đối với những thứ khác, cô đều rất keo kiệt, cái gì không cần cô sẽ không mua.

Chính cô cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng bao lâu nay cô vẫn không thể lý giải tại sao.

Người khác nói rằng không có tiền, có khi chỉ là trên người không mang theo tiền, nên khiêm tốn không chịu chi ra. Còn Bạch Nặc Ngôn mà nói không có tiền, khẳng định là cô không có tiền. Cô định nghĩ trong túi có dưới 20 đồng, trong ngân hàng không có tiền gửi chính là không có tiền. Có khi trong người cô chỉ còn có 10 đồng, đủ mua một chai nước tăng lực và ăn một bát cháo xong, cô chỉ còn 1 đồng, cô cảm thấy túi thân, nhưng cô vẫn sẽ hành động như cũ.

Có lẽ kiếp trước, cô bị chết đói, nên kiếp này, tình yêu duy nhất của cô chính là ăn.

Hỏi cô còn học cao trung, có tiền cô sẽ để dành để ăn, dù chỉ là 5 đồng tiền quà vật, cô vẫn thích ngẫu nhiên ăn một cốc sữa chua, nhưng vấn đề là cửa hàng này chủ quán nhớ rõ cô, chính vì nhớ kỹ như vậy, nên cô không thích đến đó mua đồ, đến khi đến một cửa hàng khác, cô lại không muốn bị chủ quán kia nhìn thấy, mặc dù có khi đã lâu người ta chẳng còn nhận ra cô và cảm giác chột dạ này chỉ là suy nghĩ của một mình cô.

Nhớ lại quá khứ, cô thở dài một tiếng, chạy đến bàn cầm lấy đồ ăn.

Mạnh Tân Duy liếc nhìn cô, đưa một bát nhỏ đến chỗ cô, vừa vận đũa đóng đồ ăn tránh xa khỏi vị trí của cô:

- Ăn cháo trước đã, đừng có chưa gì đã vội ăn mấy món này, sẽ đau dạ dày đấy.

Cô muốn nói, dù sao cũng đã đau hai mấy năm rồi, bỏt một ngày cũng chẳng ăn nhằm gì đâu.

Nhưng hôm nay cô đặc biệt vắng lời, cô ngồi ăn cháo.

Hôm nay, Bạch Nặc Ngôn tỏ ra đặc biệt vui vẻ, bởi vì được ăn biết bao quà vật như vậy.

Thật ra chỗ đồ ăn đấy cũng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng dù có trả gấp ba lần cô nhất định cũng không đổi đâu. Cô có thể tình nguyện chia sẻ tiền bạc, nhưng đồ ăn vật mà bắt cô phải chia sẻ, cô sẽ rất đau lòng.

Một khi đã tỏ ra vui vẻ, Bạch Nặc Ngôn sẽ vờ ngớ ngẩn.

Cô ngồi trên xe Mạnh Tân Duy, anh muốn đi đâu, cô sẽ đi đâu, cô cũng không biết nữa, cô vội vàng chạy theo sau.

Cô đến một tụ điểm vui chơi Bowling, cô theo Mạnh Tân Duy đến vị trí trước một bồn hoa, giờ cô mới hiểu tại sao anh lại để cô tùy ý giả vờ.

Vì đến tình huống này, cô sẽ phải thức thòi.

Bởi vì, cô vẫn luôn nhận định rằng, họ không hợp nhau.

Cô không thích những kẻ sống trên thương trường với cái bộ dạng cao cao tại thượng, cứ như quy tắc là do họ định ra, những kẻ bình thường chỉ là tôm tép nhãi nhép. Họ là người tạo ra trò chơi, nhưng lại khinh thường những người tham gia trò chơi.

Nên tâm trạng của cô bỗng suy sụp, cô nhìn Mạnh Tân Duy đang chậm rãi trò chuyện.

Không ít người xuất hiện trong tầm mắt cô, nếu như đây là một cuộc gặp mặt chính thức, cô sẽ chủ động mở miệng tự giới thiệu bản thân, nhưng trước mắt cô chỉ là một ám hiệu nhỏ của Mạnh Tân Duy, nên cô sẽ vờ như không biết gì hết, mà Mạnh Tân Duy cũng không nói gì thêm.

Cô không hiểu tại sao, anh lại đưa cô đến đây.

Cô không để ý anh đang trao đổi gì với những người vừa chào hỏi, ngẫu nhiên họ lại thêm vào một vài thuật ngữ kinh tế, hẳn là đang bàn về một kế hoạch hợp tác nào đó mà cô không hiểu.

Hỏi mới tập đi guốc cao gót, lên xuống cầu thang cũng thấy khó khăn, vậy mà bây giờ tùy tiện vẫn có thể đứng được 2 giờ.

Cô thở dài, mấy người này, cuối cùng là muốn nói đến bao giờ mới hết đây.

Qua thêm một giờ, Mạnh Tân Duy mới chịu kéo cô sang một bên:

- Mẹ à?

Cô lắc đầu.

- Không quen đúng không?

Cô lại lắc đầu:

- Vì sao lại đưa em đến đây?

Anh cũng không phải đến đây để chơi bowling với những người kia, cũng không phải đến để bàn chuyện kí kết hợp đồng.

Khỏe mời anh nở một nụ cười nhạt:

- Tự nhiên nổi hứng muốn chơi, nên đưa em đi cùng, anh chơi một mình thì mất hứng lắm.

Cô thầm ngạc nhiên, chỉ tùy hứng đến đây, lại gặp người quen, nói chuyện với nhau như trăm năm chưa gặp, giọng nói thì lạnh nhạt, thái độ chuyên tâm, đôi khi lại nở một nụ cười tự mãn.

Đây chính là bản sắc của giới thượng nhân nhé.

Cô cũng cười yếu ớt, vừa định mở miệng nói gì đó, Mạnh Tân Duy kéo tay cô, bảo cô đi theo hướng đó.

Phía bên đó có rất nhiều người đang đứng, nhưng thu hút ánh mắt của mọi người nhất chính là Trình Nghi Triết và Giang Tang Du. Giang Tang Du đang dịu dàng cười, đứng bên cạnh Trình Nghi Triết, cô con gái rượu này đang thể hiện một tư thế rất bình tĩnh đầy khí chất.

Họ đang nói chuyện với một người đàn ông khoảng bốn năm mươi tuổi, Trình Nghi Triết đứng im lặng, đôi khi vô ý nói một hai câu, còn Giang Tang Du đang trêu chọc người đàn ông trung niên cười ha hả.

- Đó là chủ tịch ngân hàng XX.

Mạnh Tân Duy giải thích.

Bạch Nặc Ngôn khẽ nghiêng rặng, vì vị chủ tịch này rất thích chơi bowling, nên hôm nay Giang Tang Du và Trình Nghi Triết mới phải đến đây.

Hắn là họ đang có việc cần nhờ vả cái vị chủ tịch ngân hàng này.

Chỉ đến thời điểm có việc cần, người ta mới hay quan tâm đến sở thích của đối phương.

Ánh mắt Bạch Nặc Ngôn di chuyển từ trên người Trình Nghi Triết sang phía Giang Tang Du. Cô ấy chỉ cười nhẹ, nhưng trong nụ cười lại mang theo sự kiên định, khiến người ta không thể coi cô là một bông hoa chỉ trồng trong nhà kính được nữa.

Giang Tang Du đứng bên cạnh Trình Nghi Triết, với một tư thái trấn định, như thể họ chính là một nửa của nhau.

Họ trò chuyện khá vui vẻ, nhưng sau mỗi lời nói ra đều kèm theo sự cân nhắc kỹ lưỡng.

Bạch Nặc Ngôn mấp máy môi, khẽ liếm nhẹ bờ môi, nhìn Mạnh Tân Duy:

- Anh thắng rồi.

Cô xoay người đi ra cửa chính, còn Mạnh Tân Duy trầm mặt đi sau lưng cô.

Sự chua xót dâng trào trong lòng cô, cuối cùng len lỏi vào từng ngóc ngách trong cơ thể cô.

Mạnh Tân Duy đưa cô đến đây, không phải là ngẫu hứng nhất thời, anh đã dùng một phương thức đơn giản nhất, để cô nhận ra rằng hàng ngày họ sẽ phải đối mặt với hạng người nào, họ dành phần lớn thời gian để tiếp khách, dự tiệc, đàm phán. Mạnh Tân Duy cũng vậy, mà Trình Nghi Triết cũng vậy. Có lẽ cô không thích kiểu sống như thế này, thậm chí cho dù cô có cố gắng hết sức để trở thành một người vợ hiền mẹ đảm, cũng chẳng thể giúp gì cho anh.

Cô luôn ích kỷ nói yêu Trình Nghi Triết, cô cho rằng mình đã trao cho anh rất nhiều, nhưng nói cho cùng, cô vẫn chẳng mang lại cho Trình Nghi Triết cái gì.

Dựa vào đâu mà anh chọn cô.

Cô giúp được gì cho anh?

Căn bản cô sẽ không bao giờ có thể trở thành một người vợ tốt đứng sau lưng chồng.

Nhưng Giang Tang Du lại có thể. Thoạt nhìn cô ấy có vẻ yếu đuối, nhưng khi đặt vào các trường hợp cụ thể, cô ấy lại không hề luống cuống, cô ấy có

thể xử trí tốt mọi chuyện.

Một sự đối lập vô cùng đơn giản, Giang Tang Du đã giáng cho cô một bàn thua thảm hại.

Cô có tư cách gì để gào lên hỏi Trình Nghi Triết tại sao lại không chọn cô?

Không phải là vì bản thân cô kém cỏi sao?

Cô có thể mang đến cho đối phương cái gì chứ, Bạch Nặc Ngôn ngoại trừ chạy đi nói với mọi người rằng cô yêu Trình Nghi Triết, cô còn có thể hành động thiết thực nào không?

Không, không gì cả?

Đến bây giờ, cô bi thảm nhận ra, bản thân cô không thể làm gì cho Trình Nghi Triết.

Một thực tế đau lòng này, khiến lòng cô dần dần bế tắc, hơi thở khó khăn, tâm trạng nặng nề.

Mạnh Tân Duy vẫn im lặng đứng sau lưng cô, không một lời an ủi, không một lời giải thích.

Anh biết rõ, nhất định cô sẽ hiểu.

Bên B

Sau một đêm đình hôn điên loạn, Trình Nghi Triết lái xe đưa Giang Tang Du về nhà.

Về đến biệt thự Giang gia, Trình Nghi Triết theo thói quen xuống xe, Giang Tang Du vừa mới bước một chân xuống xe, đã nhìn về phía anh:

- Có việc gì ạ?

- Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút.

Giang Tang Du nở một nụ cười thản nhiên, dịu dàng như nước trong trăng:

- Em biết chắc chắn phải là chuyện quan trọng anh mới chạy đi như thế, không sao đâu, em không ngại, anh không cần phải xin lỗi em đâu.

Trình Nghi Triết nhắm chặt hai mắt:

- Chúng ta vẫn nên nói chuyện một chút.

Giang Tang Du cố chấp nắm chặt cửa xe, không để anh xuống xe:

- Có chuyện gì để nói? Nếu là chuyện hợp tác với ngân hàng XX thì hãy nói.

Trình Nghi Triết tỏ ra mệt mỏi, đáy mắt thâm đen:

- Không phải về chuyện này.

- Vậy em mệt rồi, không cần phải nói gì hết, chúc ngủ ngon.

Trình Nghi Triết biết cô đang trốn tránh, anh lập tức xuống xe, đuổi theo cô, kéo tay cô:

- Chúng ta thật sự cần phải nói chuyện.

Cô nhìn xuống bàn tay anh đang nắm lấy cánh tay cô:

- Đây là lần đầu tiên anh chủ động cầm tay em đấy.

Anh nấp máy môi, thả tay cô ra.

Cô đứng yên tại chỗ.

- Hai bác hi vọng em sẽ cùng anh đến gặp chủ tịch ngân hàng XX, ông là bạn học cũ của cha em, nên nếu em ra mặt nhất định ông ấy sẽ không từ chối.

Lông mày anh nhíu xuống:

- Con gái thì không phải để ý đến những việc như thế, em không cần phải quan tâm đến lời của cha mẹ anh đâu.

- Nhưng em vẫn cứ nghĩ. Sớm muộn gì em vẫn phải làm quen với những việc như thế. Chẳng lẽ anh định nuôi em ở nhà ư, anh tình nguyện nuôi em sao?

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh né tránh ánh mắt cô.

Cô dờ khóc dờ cười, lắc đầu.

- Sau việc đính hôn ngày hôm nay, em nghĩ em phải dặn dò anh một chuyện.

Cô đứng thu mình lại:

- Không cần nói đến chuyện này nữa, em không muốn nghe, nếu anh thật lòng muốn nói chuyện với em, hãy để đến sau vụ hợp tác này đã, từ từ rồi hãy nói với em.

Cô bước từng bước quay về phòng, nếu như vụ này thành công, vậy anh sẽ nợ cô.

Tay cô nắm chặt lại, cô nhắm nghiền mắt.

Trình Nghi Triết nhìn theo bóng lưng cô, dáng cô gầy gò cô đơn trong gió, dường như có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Bạch Nặc Ngôn đứng đối diện với tấm gương lớn, không ngừng luyện tập các động tác nhảy, giáo viên vũ đạo không ngớt lời khen ngợi sự cố gắng của cô, khen cô tiến bộ mà không kiêu ngạo. Hàng loạt những hành động này của cô đã khiến Uông Đan kinh hãi và cảm thấy không biết Bạch Nặc Ngôn có thể gây ra những chuyện kinh thiên động địa gì nữa, không biết bước tiếp theo Bạch Nặc Ngôn sẽ làm gì, tất cả những biểu hiện khác thường này của cô khiến người ta bất an.

Uông Đan đưa cho Bạch Nặc Ngôn một cốc trà sữa, Bạch Nặc Ngôn đã trịnh trọng dặn dò cô rằng, trà sữa nhất định phải cho nhiều đá, vì mùa hè nóng bức, cô phải uống đồ thật lạnh.

Cả người Bạch Nặc Ngôn đều nhể nhại mồ hôi, cô cũng không thèm để ý đến hình tượng, tùy tiện lau quệt.

Cô cầm lấy cốc trà sữa từ tay Uông Đan, uống một hơi hết một nửa.

Người ta uống nước để giải khát, còn cô uống nước trừ cơn, chỉ chăm chăm uống cho đã khát nên cô uống rất nhanh, tốc độ uống nước của cô khiến người xem ghen hòng nhìn trần trời.

Cô đặt mông ngồi phệt xuống đất, cầm cái quạt điện nhỏ dí thẳng vào mặt, trông cực kỳ buồn cười.

Uông Đan không khỏi thở dài:

- Thật hiếm khi, từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên tôi mới thấy cô cố gắng thế này.

- Tôi vẫn luôn cố gắng, chẳng qua là cố gắng không rõ ràng thôi.

Bạch Nặc Ngôn hừ hừ:

- Mọi người đều thật đáng ghét, chỉ toàn chăm chăm nhìn vào khuyết điểm của tôi, không hề nhận ra ưu điểm cũng như cố gắng của tôi. Đáng ghét..

Uông Đan che miệng cười:

- Cô còn không biết xấu hổ mà nói thế à, cô thử nói xem cô có ưu điểm gì?

- Tôi lương thiện tốt bụng, thích giúp đỡ mọi người, mặc dù vẻ đẹp đó rất tiềm ẩn, nên hơi khó để mọi người nhìn thấy.

Uông Đan hô “Cắt”:

- Nói đi, cô có chuyện gì kích động, còn định nhảy trong liveshow, rốt cuộc cũng có chỗ tiến bộ.

Hai ngày nay, trong quá trình tập khiêu vũ, Bạch Nặc Ngôn bị thương không ít, hơn nữa, cô cũng không la hét, chỉ nhếch môi cười nhạt, nên mọi người

cũng không đoán được cô có bị thương nặng hay không.

- Lúc nào tôi chẳng có thể cố gắng, chẳng qua để đến bây giờ để dọa chết các người.

Uông Đàn lắc đầu:

- Vì sao tôi thấy như gặp ảo giác thế nhỉ?

Hóp trà sữa cuối cùng trong miệng Bạch Nặc Ngôn cũng bị thấm phun ra đầy đất:

- Cô mới là đồ ảo giác ấy.

Vé của liveshow đã bán hết từ lâu, Bạch Nặc Ngôn phải nhờ Uông Đàn mới lấy được hai cái vé VIP, trước đây cô chưa bao giờ làm những chuyện như vậy, nên Uông Đàn lại càng nghi ngờ, nhưng không biết phải mở miệng hỏi sao.

Lần hành động này, Bạch Nặc Ngôn cũng không biết cô đang muốn làm cái gì.

Nhưng câu nói của Bạch Nặc Ngôn lại khiến Uông Đàn ức hộc máu:

- Vé VIP giá rất đắt nhé, đem tặng người ta, lại thấy lòng đau như cắt.

Uông Đàn tròn mắt, hai vé này là miễn phí cho Bạch Nặc Ngôn, cô có mất gì đâu cơ chứ.

Dù sao, Bạch Nặc Ngôn cũng quyết định đau lòng một lần cuối.

Cô mặc một bộ quần áo trắng, rất ít khi cô mặc quần mà không phải là váy, cô ngồi taxi, đi đến chỗ hẹn.

Cô cũng không thích quán này, thức ăn vừa đắt lại vừa dở, tiền mất là chuyện nhỏ, tật mang mới là chuyện lớn.

Cô lấy điện thoại gửi một tin nhắn, trong lòng cô tự nói rằng, đây là một lần cuối.

Lần gặp trước trên sân thượng, cô dường như đã khiến Trình Nghi Triết vô cùng tức giận, mà anh tức giận là đúng, không giận mới là lạ. Đứng trên góc độ một người bình thường mà nói, lễ đính hôn của mình bị người ta phá hỏng như vậy, mà lại rộng lượng bỏ qua không tính toán, thì đúng là khiến người ta buồn nôn. Cô từ chối phải thừa nhận rằng, chính cô đã làm một việc đáng xấu hổ như thế. Cái người đứng trên sân thượng khóc lóc náo loạn đòi tự sát đó nhất định không phải là cô, ngày thường cô khinh bỉ nhất chính là loại người này, sao cô lại có thể làm như thế.

Cô nhất định vừa trải qua một cơn ác mộng, khi tỉnh lại, cô quay trở lại điểm xuất phát.

Cô quay về thời điểm Trình Nghi Triết đến.

Nhà hàng này thật không biết tôn trọng khách hàng mà, cô chưa đến, họ đã dọn thức ăn lên, chẳng lẽ thẻ diện Trình Nghi Triết lại lớn đến thế cơ à.

Thật quá đáng.

Cô cố gắng nở một nụ cười, ngồi xuống đối diện Trình Nghi Triết, liếc mắt nhìn hai đĩa thức ăn trên mặt bàn mà không thấy có chút khẩu vị.

Thái độ của Trình Nghi Triết rất bình tĩnh. Mắt anh nhìn về phía cô, ngón tay nhẹ nhàng gõ nhịp lên mặt bàn, không biết lại đang tính toán cái gì.

- Bữa cơm hôm nay em mời.

Cô mở lời trước, cố gắng tỏ ra hồn hờ.

Trình Nghi Triết nhăn mặt:

- Tôi đây vẫn chưa cùng đường.

- Ai da, muốn mất tiền mà chẳng được, ông trời thật ưu ái em mà.

Cô cố ý dài giọng than thở.

Trình Nghi Triết búng tay, để bồi bàn tiếp tục dọn thức ăn lên.

Trước mặt cô là hai đĩa thức ăn đã nguội ngắt, không có giá trị.

Anh cũng không muốn nói chuyện, Bạch Nặc Ngôn để ý thấy hai bên lông mày anh dường như đã dính chặt vào nhau, hẳn anh đang rất khó xử.

Đáy lòng cô thờ dài, dù anh có như thế nào, cũng chẳng liên quan đến cô.

Anh không hợp với cô, cô cũng không hợp với anh, hóa ra ý nghĩa của hai chuyện này lại không giống nhau.

- Em thật lòng muốn mời anh ăn một bữa cơm, đáng tiếc lại không có cơ hội rồi.

Cô càng thở dài.

- Về sau sẽ có cơ hội.

Cô cảm môi, không muốn tiếp tục đề tài này:

- Anh không tò mò tại sao em hẹn anh đến đây ư?

- Đến thì đã đến rồi, dù sao em cũng sẽ nói thôi, không phải ư?

Anh như liệt cơ miệng, nở một nụ cười cứng ngắc.

Cô đột nhiên không còn muốn nói thêm gì nữa, cô hi vọng bữa cơm hôm nay sẽ vui vẻ tốt đẹp, mà bị không có bất kỳ điều gì không vui xen vào.

Có lẽ cô cũng nhận ra, suy nghĩ của cô đã thay đổi rất nhiều. Trước kia, cô nhất định sẽ tới, để mắng anh một trận, bắt kẻ ai đúng ai sai, cô cũng phải hả hê trước đã. Vậy mà bây giờ, cô lại cho rằng, không cần thiết phải để lại ấn tượng xấu trong lòng đôi bên, gấp gờ rồi chia tay trong vui vẻ, để đến khi nhớ lại sẽ không phải luyến tiếc.

Cô ăn rất ít, anh còn ăn ít hơn.

Anh vẫn luôn cau mày, đặt đũa xuống, đột nhiên mở miệng:

- Chuyện đính hôn của anh và Giang Tang Du...

Cô không chú ý thấy trong câu nói của anh, trước cái tên “Tang Du” còn có thêm một chữ “Giang”, trực tiếp cắt lời anh:

- Vì chuyện này nên em mới hẹn anh hôm nay.

Anh nhếch môi, chờ câu nói tiếp theo.

- Vốn em muốn mời anh ăn cơm, để đích thân nhận lỗi với anh. Thành thật xin lỗi vì đã quấy rầy lễ đính hôn của anh, hi vọng không làm tổn thương vị hôn thê của anh, em thật lòng xin lỗi anh, mong anh có thể tha thứ.

Sắc mặt Trình Nghi Triết trở nên trắng nhợt:

- Em đến để nói với anh về chuyện này sao?

Cô gật đầu:

- Đúng vậy, bây giờ nghĩ lại em mới thấy mình thật ngu ngốc, làm sao em có thể làm những chuyện hồ đồ như vậy, hẳn lúc đó em chỉ bốc đồng ham vui một chút thôi. Em thật không có ý định chơi trò nhảy lầu này đâu, chẳng qua ngày trước hay nghe người ta nói đến cái này, lại thấy hiếu kỳ, bây giờ em hết hiếu kỳ rồi, trò này đúng là chẳng dễ chơi chút nào. Nhất định lúc đó em bị động kinh, nếu cho em thêm 5 phút, à không, chỉ cần 5 giây thôi, em nhất định sẽ không lừa anh lên đây như hôm đó. Hẳn em đã gây ra chuyện rắc rối cho anh rồi, hi vọng anh có thể tha lỗi cho sự tùy hứng của em.

Khi nói cô hơi cười, đáng tiếc là nụ cười ấy quá gượng gạo, rất may cô đã trang điểm nên sắc mặt cũng không quá rõ ràng.

Trình Nghi Triết nhìn đi nhìn lại để đánh giá cô mấy lần, rốt cục anh cũng phải mở miệng:

- Em cảm thấy nói một câu xin lỗi có thể khiến tất cả mọi chuyện như chưa từng xảy ra hay sao? Có phải em đã quá ngây thơ rồi không?

Anh không nhìn nữa, ngực thở phập phồng, uống một hơi hết sạch cốc nước, ngày

thường anh rất ghét loại nước này, hôm nay không hiểu bị kích thích gì đây.

Cô cúi thấp đầu.

- Vậy em phải làm thế nào? Có cần em bồi thường không? Em cũng có một ít tiền.

Sắc mặt Trình Nghi Triết dần chuyển sang màu xanh.

- Vậy những tin nhắn của em thì sao? Chẳng lẽ cũng chỉ để cho vui?

Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, cũng không biết cuối cùng chính bản thân anh đang mong đợi cái gì nữa.

Những tin nhắn ấy, từng câu từng chữ đều đốc hết tấm lòng của cô, tâm tình, tâm tư, cùng với tình yêu say đắm của cô.

Từng câu từng chữ, đều xuất phát từ tình cảm của cô.

Cô nghĩ, cả đời này, cô sẽ không bao giờ tìm thấy tâm trạng đó một lần nữa, cô đã gửi toàn bộ cho anh, để anh thấu hiểu nội tâm cô.

Có một số việc, cả đời chỉ có thể làm một lần, vì cả đời này chỉ có thể dừng cảm một lần.

Vậy mà anh lại nói ra những lời như thế, cô bị bất ngờ, chỉ biết cúi đầu:

- Có lẽ sau khi gửi xong em đã quên ngay tâm trạng lúc đó.

Ngực Trình Nghi Triết lại càng phập phồng thờ đốc, anh chu môi, nhưng không tìm thấy một từ thích hợp để nói.

Anh thật rất muốn, muốn cho cái cô nàng chết tiệt này đến chết, cứ như vậy đảo lộn tất cả mọi chuyện, sau đó phui tay bỏ đi.

Cô thấy anh im lặng, liền lấy ra hai chiếc vé cắt kỹ trong túi sách, đưa đến trước mặt Trình Nghi Triết.

- Đây là vé xem liveshow của em, hi vọng anh có thể ghé qua xem một chút, mặc dù em biết anh rất bận, nhưng hẳn có thể bớt chút thời gian rồi đi chứ?

Anh nhìn chằm chằm vào hai cái vé.

Cô lại khề cần rằng giải thích:

- Nếu sợ vị hôn thê của anh hiểu lầm, hai người có thể cùng đi, em đã chuẩn bị sẵn hai vé, để anh không phải khó xử.

Anh nhắm mắt thật chặt:

- Chỉ tạm thời thôi.

Thân phận sẽ chỉ là tạm thời.

- Cái vị hôn thê ấy, có thể...

Nhưng đến chính anh cũng không thể nói ra được.

Cô gật gật đầu, cười cười.

Bây giờ là vị hôn thê, sau này sẽ là vợ, cô tự giải thích.

- Em biết rõ anh luôn coi thường công việc ca hát của em, lần này coi như là nể mặt đến tham dự, coi như là vì chúng ta đã quen biết lâu năm. Nhớ là phải mang theo vị hôn thê của anh đấy, để cô ấy thấy em hát cũng không tồi.

Trình Nghi Triết đen mặt:

- Nếu biết anh không thêm quan tâm, thì cầm vé về đi, anh sẽ không đi.

Tâm trạng Bạch Nặc Ngôn đã cố gắng đè nén hết sức đột nhiên bùng lên:

- Vé này là em tặng anh, một khi đã tặng, em sẽ không lấy lại.

- Anh sẽ không đi.

Cô khề nghiêng rằng.

- Anh sẽ không phải mất quá nhiều thời gian đâu.

- Đối với anh, một giây thôi cũng quý.

Vậy ý anh chính là, đến xem liveshow của cô là một việc cực kỳ lãng phí thời gian, rất tổn hại đến thân phận của anh, đúng không?

Cô lại nhin xuống sự tức giận trong lòng:

- Thật sự sẽ không tốn nhiều thời gian đâu anh.

- Anh không đi.

Anh khẳng định.

Rất cực cô cũng không thể nhịn nổi nữa, cô đã phải nỗ lực hết sức, vừa tập hát vừa tập nhảy, chỉ để đến phút cuối cùng có thể để lại trong anh một ấn tượng tốt.

Vì sao lại không thể cho cô một cơ hội?

Cô cảm thấy rất hận.

Cô vo hai cái vé trên bàn, ném thẳng vào thùng rác:

- Xin lỗi, vì đã quấy rầy, như em đã nói, em sẽ không nhận lại.

Cô nói xong, lập tức xoay người rời đi, tức giận, buồn bực, đau lòng.

Trình Nghi Triết nhìn theo bóng lưng cô, muốn gọi cô lại, nhưng không sao lên tiếng. Hiện anh đang ngập trong một mớ bòng bong những sai lầm rắc rối, anh không muốn kéo cô vào đây.

Bạch Nặc Ngôn đi ra cửa rất nhanh, dừng chân, định quay đầu nhìn lại.

Nếu như cô quay đầu lại, nhất định sẽ có thể cười to, vì sẽ thấy Trình Nghi Triết nhặt hai chiếc vé của cô từ trong thùng rác, sau đó vuốt sạch, lẳng lặng đặt vào trong túi áo.

Đáng tiếc, cô đã tự nói với bản thân, nếu đã muốn dứt khoát, phải kiên định nhìn thẳng về phía trước, không được quay đầu lại.

Cuối cùng cô chấm dứt những phút giây do dự ngần ngại, những do dự đó, không thể thay đổi sự kiên định trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Mấy ngày nay, Trình Nghi Triết bị bà Từ Thanh ca cẩm đến N lần, nhưng anh cứ như là thêm bị ngược đãi, ngày nào cũng về nhà, nên bà Từ Thanh lại càng nói nhiều hơn, nội dung chủ yếu cũng chỉ là, vào một ngày vu vơ nào đó, anh vì mãi làm ăn nên quên mất con dâu tương lai của bà.

Sau khi bà Từ Thanh phải nhắc nhở đến ba lần, cuối cùng Trình Nghi Triết phải đi ra ngoài cùng Giang Tang Du.

Thời tiết vốn đang dịu mát không một gợn mây bỗng đổ mưa lất phất. Lúc anh ngồi chờ trong xe, ánh mắt dịu dàng, bàn tay với những khớp xương rõ ràng đang nắm chặt vô-lăng, tâm trạng anh đang rất khẩn trương. Cảm giác lúc này giống như khi anh phải tham dự một bữa tiệc, phải cùng dùng bữa với những lãnh đạo cấp cao mà trong lòng anh luôn khinh bỉ, nhưng để đạt được mục đích của mình, anh không thể không tham gia. Vì vậy trước khi đi, anh lại tự nói với bản thân, phải nhịn, nhịn một chút thôi, xong là được. Cái loại cảm xúc khó chịu này, làm lòng anh chợt thấy hoảng sợ.

Anh tự biết rõ, hôm nay anh nhất định sẽ khiến một người nào đó phải tổn thương sâu sắc và cực kỳ đau lòng, và chính bản thân anh cũng sẽ chẳng được sống tử tế.

Nhiều ngày qua, anh đã suy nghĩ rất rất nhiều, nhưng anh không sao có thể tìm ra đáp án, thế nên anh không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, chuyện đã phức tạp lại càng phức tạp, cảm giác này rất bức bối.

Giang Tang Du bước từng bước nhỏ đi về hướng anh, cô nở một nụ cười, rồi mới chui vào xe.

- Em định đi đâu?

Anh chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng đang bao trùm.

Cô nhìn anh, nét mặt tươi như hoa, nói ra một cái tên.

Nếu như Trình Nghi Triết biết rằng, cái tên đó là địa chỉ của một showroom áo cưới rất nổi tiếng, có lẽ tốc độ lái xe của anh sẽ chậm hơn rất nhiều.

Bước xuống xe, Giang Tang Du đi thẳng vào showroom áo cưới, còn Trình Nghi Triết nhú mày, nhưng vẫn đi theo sau.

- Ngày bé, em luôn mong chờ, được một ngày cùng người em yêu đến nơi này.

Cô quay lại nhìn anh, từ phía anh, cô có thể nhìn thấy rõ bầu trời đang mưa không ngớt bên ngoài, thế nhưng, lại không có cầu vồng.

Ai nói sau cơn mưa cầu vồng sẽ xuất hiện, hiện tượng đó vốn chỉ ít người được gặp.

Đôi mắt Trình Nghi Triết vẫn dõi theo, nhưng không đáp lại cô.

- Em thích đủ kiểu áo cưới, có cảm giác như, đó là biểu tượng cho hạnh phúc, cho sự bình an, tốt đẹp. Vào phút giây người con gái khoác lên mình chiếc váy cưới, cô ấy chắc chắn sẽ trở thành người phụ nữ đẹp nhất thế gian, đó là một sự biến thân hoa lệ nhất. Cô ấy sẽ bước sang một trang mới trong cuộc đời mình, có thể nói lễ cưới như một lễ rửa tội, với đủ những lời chúc phúc, và những mong chờ đối với tương lai.

Giọng cô hơi thấp, nên lại càng dịu dàng hơn so với thường ngày.

Trình Nghi Triết lướt mắt một vòng quanh toàn bộ áo cưới trong showroom, trong đầu anh xuất hiện một suy nghĩ rất tầm thường rằng, thật là phiền phức, mặc vào khẳng định sẽ rất phiền toái.

Chứ rõ hẳn sẽ không thích loại áo cưới phức tạp này đâu, đến đêm muốn cởi ra cũng thấy mệt.

Thế nhưng với đa số con gái, áo cưới luôn luôn tượng trưng cho niềm hi vọng.

Cô tạm ngừng, nghiêng đầu nhìn anh.

- Anh thích kiểu nào hơn?

- Đối với cái này anh chưa bao giờ để ý.

Anh lạnh nhạt trả lời.

Nhân viên bán hàng đã đứng bên cạnh, giải thích ý nghĩa và phong cách của từng kiểu áo cưới.

Trình Nghi Triết không hề hứng thú với chuyện này, anh ngồi một chỗ thất thần. Áo cưới ở đây, phần lớn là để cho thuê, đã qua tay rất nhiều người, bị mặc vào vô số lần... Nó gọi anh liên tưởng đến khách sạn, theo bản năng anh nghĩ đến nơi đã vô số người ở qua, anh rất ghét loại cảm giác này, nên anh luôn sống tại một chỗ cố định. Anh không quá kén chọn chỗ ở, nhưng nhất định đó phải là một chỗ chỉ thuộc về anh, có như vậy anh mới không cảm thấy bị trói buộc.

Giang Tang Du chỉ yên lặng lắng nghe nhân viên bán hàng trình bày, cũng không đáp lại, cô nhìn qua gương, đánh giá thái độ của Trình Nghi Triết, gương anh mặt không một chút vui vẻ.

Một chút cũng không.

Cô thở dài thành tiếng, tay cô chạm đại vào một kiểu áo cưới, chất vải mềm nhẹ như tơ lướt trên tay cô, lại như một giọt nước trơn tuột, lạnh thấu tim, đưa cô đến một thế giới diệu kỳ.

Cô rất thích những câu truyện cổ tích, vì chúng luôn có kết thúc có hậu, bất kể trong truyện có ân oán gì, thì đến cuối cùng hai nhân vật chính cũng luôn ở bên nhau.

Đối với kết quả, cô luôn rất cố chấp.

Trình Nghi Triết cúi đầu, định rút một điều thuốc ra hút, anh sờ túi, dường như nhận ra mình quên mang theo bật lửa, nên đành thôi.

Anh quay lại nhìn Giang Tang Du, cô đang đứng lặng yên bên một bộ váy cưới, tay cô vuốt ve tà váy, dường như cô rất thích kiểu dáng này, còn người bán hàng bên cạnh thì không ngừng ca ngợi chiếc váy đó được thiết kế từ một nước nào đó và nhập khẩu về đây. Hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt Giang Tang Du, trên khóe miệng cô nở một nụ cười rực rỡ.

Nụ cười làm cô như vừa bừng tỉnh, vừa yên tĩnh vừa thuần thực, đến ngay những nếp nhăn nơi đuôi mắt cũng mang theo nếp cảm.

Cho đến tận bây giờ, anh vẫn không thể nói thành lời những điểm không tốt của cô.

Cô vẫn đang cười, nụ cười ấy thật sự rất đẹp, đủ để động lòng người.

Thế nhưng lòng anh lại trào dâng lên một sự chua xót, đồng thời sự vờ cũng ủa ạt kéo đến, giờ anh mới nhận ra, anh đã phá hủy biết bao điều tốt đẹp.

Anh lắc đầu, có một ai đó khác người cũng rất hay lật qua lật lại các tạp chí, để ngắm các kiểu dáng áo cưới đẹp như mơ, sau đó hỏi anh kiểu nào đẹp hơn, kiểu nào tốt hơn. Lúc ấy câu trả lời của anh thật rất đáng ghét: "Cái nào người ta mặc cũng đẹp hơn em", thế là Bạch Nặc Ngôn liền thao thao bất tuyệt rằng anh chẳng có mắt nhìn, rõ ràng cô mặc sẽ đẹp hơn mấy cô người mẫu đó rất nhiều.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn lại không quá đam mê đối với áo cưới, không phải vì cô đòi hỏi quá cao, mà là cô yêu cầu quá thấp.

Thời điểm cô vui nhất chính là ngày giấy đăng ký kết hôn xuống giá, cô không ngừng hứng chí lôi kéo anh. Thế nhưng lúc đó anh lại chằm chọc cô, giấy đăng ký kết hôn mà xuống giá, thì tí lệ li hôn lại càng ngày càng nhiều.

Vậy mà cô vẫn rất vui vẻ, không biết tại sao cô lại vui đến vậy, nên anh đã ngạc nhiên hỏi cô:

- Em chuẩn bị tiết kiệm được rất nhiều tiền cho bao nhiêu lần cưới đấy à?

Cô giờ mấy ngón tay ra, bắt đầu tính toán:

- Càng nhiều càng tốt, cả đời mà phải ngủ chung với một người đàn ông thì chán chết.

Giờ phút này, anh nhớ lại những lời cô nói, thậm chí lòng anh lại thấy chua xót.

Thật chán chết.

Thế nhưng khi đó anh lại thấy rất hợp lý, con người ai chẳng đuổi theo những điều mới mẻ.

Anh nhớ lại cảnh tượng đó, lòng càng chua xót.

Giấy đăng ký kết hôn giá chỉ mấy đồng, Bạch Nặc Ngôn sẽ đứng trước mặt anh để lải nhải lâu vậy ư? Chẳng qua là tâm tư nhỏ bé của cô đang thăm dò phản ứng của anh trên phương diện kết hôn. Cô thường bộc lộ mọi cảm xúc ra ngoài, nhưng có những thứ cô luôn mặt mờ dò xét phía sau. Thế nhưng anh luôn cho rằng cô chỉ chơi đùa náo loạn, chẳng qua đó chỉ là cao hứng nhất thời.

Tại sao anh không thể đưa cho cô một đáp án?

Anh cần môi, chính anh đang càng lúc càng khó chịu.

Giang Tang Du đi đến bên cạnh anh, chỉ về phía cái áo cưới cô chọn:

- Anh thấy kiểu đó có đẹp không?

Nếu là một người khác, cô nhất định sẽ nói: “Kiểu này rất đẹp đúng không?”, “Thế mà anh bảo xấu, đúng là không có mắt nhìn mà.”, “Nhất định phải bảo là đẹp đây.”

Anh nhướng mắt, nhìn khuôn mặt cô, mở miệng, nhưng muốn nói một câu ác ý cũng rất cần dũng khí.

Cô thấy anh không nói gì, cho rằng anh không thích, khách sáo yêu cầu nhân viên bán hàng rời đi, để cô tự mình từ từ ngắm.

Cô vuốt ve một vài tà váy cưới bên cạnh, mang theo cảm giác hạnh phúc và sự chờ mong.

- Chúng ta hãy giải trừ hôn ước đi.

Lời cần nói rốt cuộc cũng thoát ra, hóa ra cũng không khó như anh tưởng, con người luôn cần dũng khí để thực hiện những quyết định quan trọng.

Giọng anh trầm thấp và chậm rãi truyền đến, bàn tay đang vuốt ve tà váy của cô khựng lại, để nhìn lại vẻ mặt trầm mặc của anh qua gương.

- Chúng ta giải trừ hôn ước đi.

Anh thấy cô không nói, lại một lần nữa nhấn mạnh.

- Vì sao chứ?

Cô ngẩng cao đầu, thu tay về:

- Anh từng nói rằng em đã khiến anh rung động.

Im lặng, vẫn im lặng.

Cô lại vẫn có thể cười:

- Tại cô ấy sao? Cô ấy có thể mang lại cho anh điều gì chứ?

Anh bình tĩnh nhìn cô:

- Cô ấy khiến anh đau lòng.

Vậy anh có hay chẳng, giờ phút này người đang đau lòng chính là cô.

Cô nhắm mắt lại, vẫn chưa sao, đúng không?

Cô nhìn anh:

- Có một kiểu áo cưới rất đẹp, em rất thích.

Anh nhìn cô, nhưng không nói, đúng là rất đẹp, nhưng anh lại không thể tặng cô.

Cô đi đến bên cạnh chiếc váy đó, nói với nhân viên bán hàng:

- Gói lại cho tôi.

Anh nhìn thẳng vào cô, anh không hiểu vì sao cô làm vậy.

- Em sẽ tự mua tặng cho chính em.

Đây coi như là một tể vật cuối cùng dành cho cô, nhưng hiến tể cho cái gì, cô cũng không biết nữa.

Đáy mắt cô lướt nhanh một giọt lệ, trong suốt xuyên thấu.

Anh thật sự thờ dài thành tiếng:

- Thật lòng xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Trình Nghi Triết đi xuống lầu, thấy dì quân gia đang cắt dưa hấu thành từng miếng nhỏ, sắp cẩn thận trên đĩa, đặt cạnh đĩa thịt hun khói. Anh nhìn lại màu đỏ vô cùng diễm dứa lừng lờ của dưa hấu, day day trán. Cả ngày hôm qua vì không được ngủ ngon giấc, nên đầu anh giờ nặng như chì, nhưng lại không thể nghĩ ra bất cứ cái gì, tất cả như chỉ là một khoảng không trống trơn, anh thật khó có thể chấp nhận tình trạng này. Một cảm giác ngọt ngào rất nặng nề đang xâm chiếm lòng anh, thậm chí còn bất lực hơn cả khi say rượu, anh không thiết nói năng, thậm chí, ngay cả cử động cũng chẳng thiết.

Anh bước từng bước xuống nhà, quân gia chào anh, nhưng anh lại chỉ nhìn chăm chăm đĩa dưa hấu, không hề đáp lại.

Bà Từ Thanh chứng kiến hành động của anh, chỉ nhú mày nhìn anh.

Anh ngồi xuống đối diện bà Từ Thanh, anh cầm một miếng dưa hấu, cho vào miệng.

Rất lạnh, lại chẳng ngọt chút nào.

Dưa hấu mấy năm nay đều như vậy, đã không ngọt, còn nhiều nước.

Trong lòng anh như đang thiếu một khoảng trống, mấy năm nay, mỗi lần gặp anh đều thấy Bạch Nặc Ngôn mua một quả dưa hấu, có lẽ vì thời tiết dạo này không nóng bức kéo dài như trước, mà chỉ tương đối nóng. Thành phố này luôn được gọi là hòa thành, vậy mà thời tiết năm nay lại không nóng như mọi năm. Có lẽ vì vậy, gần đây anh mới không thấy cô tích cực mua dưa hấu nữa. Mỗi khi ăn dưa hấu, cô thường bỏ quả dưa làm đôi, sau đó cầm thìa cứ như vậy mà xúc ăn. Cô rất thích ăn kiểu này, nên động tác của cô vừa nhanh vừa chuẩn, sau khi ăn xong sẽ ợ một cái đầy thỏa mãn, đặc biệt rất không có khí chất.

Nhưng giờ phút, anh nhìn đĩa dưa trước mắt, dường như đó đã là những kỷ niệm từ nửa đời trước vậy.

- Con làm sao thế?

Trình Nghi Triết lại nhìn đĩa dưa hấu, cầm một miếng lên, chỉ nhìn, cuối cùng vẫn không ăn.

Bà Từ Thanh ho một tiếng:

- Mẹ đang hỏi con đấy.

Lúc này, Trình Nghi Triết mới thả miếng dưa hấu xuống đĩa, ánh mắt anh như lẩn khuất trong sương mù, anh nhìn bà Từ Thanh:

- Chuyện gì cơ mẹ?

Bà Từ Thanh thở ngắn than dài, lắc đầu, không thêm so đo với anh nữa:

- Từ hôm qua về đến nhà, bộ dạng của con đã như thế này, con sao vậy? Con cãi nhau với Tang Du à?

Nhắc đến tên Giang Tang Du, đôi mày Trình Nghi Triết kéo thẳng:

- Con và Giang Tang Du đã chia tay.

Đôi mắt bà Từ Thanh tròn to, không thể tin nổi:

- Tại sao lại có chuyện này?

Trình Nghi Triết nằm lên ghế salon:

- Xin mẹ đừng hỏi con bất cứ chuyện gì hết, tất cả đều là lỗi của con, không liên quan gì đến Giang Tang Du hết.

Anh nói xong, cầm áo khoác, đi thẳng ra cửa, không thêm quan tâm đến tiếng la hét của bà Từ Thanh ở đằng sau.

Bà Từ Thanh tức giận mà chẳng làm được gì. Chuyện lớn như vậy xảy ra, vậy mà anh dám không biết xấu hổ báo bà đừng hỏi nhiều. Nếu cha anh mà ở nhà, chắc chắn anh sẽ bị mắng. Bà càng nghĩ càng điên lên, nhưng lại không dám gọi điện thoại cho chồng để kể chuyện này. Liệu có phải hai đứa chỉ tức giận nhất thời, biết đâu một vài ngày nữa bọn chúng lại làm hòa thì sao, tốt nhất cứ nên là như vậy, nếu không...

Chẳng trách thời tiết trở nên kỳ lạ, nóng đến phát điên, nhưng sau một trận nóng kéo dài, sẽ là một trận mưa liên miên, như để chứng minh suy nghĩ của con người ngu ngốc đến mức nào.

Trình Nghi Triết lái xe ra ngoài chưa lâu, trời đã đổ mưa rào rào, những giọt nước không ngừng tấp vào cửa kính xe, bắn ra vô số bọt nước.

Đầu óc anh trở nên trống rỗng, anh không hiểu tại sao lòng anh lại vội vàng hoảng hốt như thế này.

Mỗi khi thực hiện bất cứ chuyện gì, anh luôn thích đặt ra mục tiêu phía trước, không ngừng cố gắng phấn đấu vì mục tiêu đã định, dù phải bỏ ra bao nhiêu sức lực, kết quả của anh chỉ là hai trường hợp, hoặc sẽ đạt được, hoặc sẽ không đạt được. Chưa từng có một ai nói với anh, mục tiêu đó vốn không phải là điều anh thật sự mong muốn, dù anh có thể đạt được, anh cũng không cảm thấy vui vẻ. Anh luôn cho rằng việc luôn đặt trước mục tiêu, sau đó thực thi theo một quỹ đạo đã định sẵn, không có gì là không đúng. Ngay từ khi còn bé, anh đã định sẵn sẽ phải gánh vác trách nhiệm trên vai, sau này lớn lên, anh lại càng thấm nhuần cái lợi hại trong đó, thấy người ta khoa trương anh lại tự nhủ mình càng phải khiêm tốn. Ngay từ nhỏ, anh đã suy nghĩ rõ ràng kiểu phụ nữ nào anh sẽ lấy làm vợ, nên khi lựa chọn theo đuổi bạn gái, anh cũng sẽ chọn kiểu người như vậy, để không phải làm khó chính mình. Anh không hi vọng anh sẽ vì một người con gái mà phải đấu tranh với gia đình, vì như thế sẽ rất phiền phức.

Ngay từ nhỏ, anh đã tránh né các rắc rối như vậy, tự đưa cho bản thân rất nhiều bằng chứng, và anh đã thực sự tự nói với bản thân mình, người anh yêu nhất định phải có gia thế tốt, có thể hỗ trợ cho sự nghiệp của anh, cô ấy phải là kiểu phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, để cha mẹ anh không chê vào đâu được, mà ngay bản thân anh cũng luôn thích mẫu phụ nữ như vậy. Giang Tang Du chính là một hình mẫu như vậy xuất hiện trước mắt anh, đáp ứng tất cả mọi yêu cầu của anh, thậm chí ngay cả điều kiện khiến anh rung động cô cũng đã thỏa mãn. Anh vẫn cho rằng, ông trời, đã ban tặng một món quà tốt đẹp nhất dành cho anh.

Hóa ra, đó lại là một sự trừng phạt dã man nhất.

Một trò đùa nực cười nhất.

Anh cho rằng, rốt cuộc tất cả chỉ có ý nghĩa gì chứ?

Từng bước, từng bước, nhưng căn bản đó không phải là điều anh luôn mong muốn.

Con người đều sẽ thay đổi, không một ai có thể đảm bảo mọi chuyện sẽ diễn ra đúng theo dự liệu của mình, anh đã quá đề cao lý trí của bản thân, thế nên anh mới nhận được một kết quả tiến thoái lưỡng nan như bây giờ.

Anh cất xe, mưa đã không còn nặng hạt, có rất nhiều người đang chạy vội vã trong màn mưa, cũng có một vài người đã tự tìm cho mình một chỗ trú.

Còn chưa đến giờ soát vé vào cửa, bên ngoài đã đầy chật người, đang chờ đợi để đến giờ mở cửa.

Anh đứng trong màn mưa, lặng im đứng nhìn những người đang ca ngợi Ảnh Nhi hay thế nào, Ảnh Nhi đẹp ra sao, họ khen cô không ngớt miệng.

Một người bán gậy huỳnh quang vừa rao, mọi người đã nhào vào tranh nhau mua, giá của gậy huỳnh quang lập tức tăng vọt tại chỗ.

Ở một hướng khác có vài người đang vội vàng chạy tới, lôi kéo những người đứng chờ bán lại vé, dù giá cao như thế nào cũng tình nguyện mua lại.

Trên cổng có treo một poster cực lớn, trong ảnh Bạch Nặc Ngôn mặc một bộ quần áo đen, ánh mắt cô như tỏa sương mù, phía dưới có dòng chữ “Mai danh ẩn tích”, hẳn đây là tên của liveshow lần này.

Nước mưa bắn lên mặt anh, anh nhìn đi nhìn lại bốn chữ trên poster, dù nhìn kỹ thế nào cũng không thể thấy rõ.

Cuối cùng cũng đến giờ khai mạc, tất cả mọi người đều hưng phấn.

Anh chưa từng biết, hóa ra có rất nhiều người yêu thích cô, vậy mà anh đã từng rất khinh thường họ. Anh chưa từng biết rằng, cô đã mang đến biết bao xúc cảm và niềm vui cho mọi người.

Anh ngỡ ngàng tìm chỗ ngồi của mình, anh chưa từng phải chờ đợi một ai lâu đến thế, mà lại không hề cảm thấy bức mình. Anh nghe thấy càng ngày càng có nhiều tiếng bước chân, mọi người ngồi quanh anh đang không ngừng bàn luận, tất cả mọi thứ ở đây đều tràn ngập hơi thở của Ánh Nhi, hóa ra, cô đã tồn tại bằng một phương thức kỳ diệu đến thế.

Rất nhiều ngôi sao chỉ tổ chức liveshow để đánh bóng tên tuổi, công ty quản lý không ngừng dàn xếp số lượng vé bán ra khổng lồ giả dối để phô trương tên tuổi rằng ngôi sao đó được hoan nghênh đến mức nào. Thế nhưng xem ca nhạc cũng giống như xem phim điện ảnh, đều có một đạo lý cơ bản, cái hấp dẫn người hâm mộ không phải ở số lượng vé bán ra, mà đến ngay cả một “người qua đường” cũng bị thu hút vào xem, đó mới thật sự thành công.

Nhưng dòng người tập nập nơi đây, đều hân hoan để chờ đợi được tiến vào hội trường.

Anh quên mất bản thân anh đã chờ đợi bao lâu, cho đến khi tất cả đèn trong hội trường đều bị tắt, và tất cả mọi người đều yên lặng.

Sân khấu rực sáng, vô số đèn flash bật lên.

Hai người dẫn chương trình lần lượt bước ra, tuyên bố bắt đầu đêm diễn, sau đó hội trường lại ngập trong bóng tối, hướng mọi người chú ý đến sân khấu.

Một sợi dây treo từ từ thả xuống một bóng dáng trong trang phục mô phỏng một chú bướm khổng lồ.

Giờ phút này toàn bộ hội trường đều sôi trào, không ít người bắt đầu vỗ tay huỳnh quang lên, không ngừng hô vang “Ánh Nhi”.

Dường như cô vừa ra dấu để mọi người yên lặng, giọng hát cô mềm mại vang lên.

Dù chung quanh rất ồn ào, nhưng anh lại nghe rất rõ tiếng cô hát.

Em đã không còn đường lui

Tất cả thế giới đều hiểu

Chỉ riêng mình anh không biết...

Anh chưa từng nghĩ rằng, sẽ có ngày này, anh bình thản ngồi nghe cô hát với một tâm trạng như thế này. Không cần quá nhiều ngôn ngữ, tiếng hát ấy vẫn đi thẳng vào trái tim anh, và khiến nó bồi hồi xúc động thật lâu. Mỗi một câu ca, như để viết riêng cho anh, mỗi một lời ca, dường như là tình cảm sâu kín nhất trong lòng cô.

Hết bài này đến bài khác, hết tiết mục này đến tiết mục khác, âm nhạc trên sân khấu không ngừng thay đổi, nhưng cô thay đổi rất ít.

Anh nhìn thấy cô cười, nhưng chỉ là hình dáng, anh không thể nhìn rõ chi tiết khuôn mặt cô.

Khán giả trên khán đài không ngừng huơ gây huỳnh quang, nhưng cô chỉ thờ ơ nhìn họ, với một ngôn ngữ không từ mà biệt.

Cuối cùng cô hát một ca khúc trữ tình với tiết tấu chậm có tên “Chiếc váy cưới trẻ trung”

Anh chưa từng nói muốn kết hôn với em

Thế nhưng em lại chỉ muốn được cưới anh...

Tình yêu ấy đã khuyết tự bao giờ

Nhưng nỗi đau lại chỉ riêng mình em...

Giọng ca đã được xử lý qua thiết bị âm thanh khiến anh khó chịu nhũn mảy, cô thật giỏi mà, không trách một câu, nhưng lại khiến lòng anh đau đớn vô cùng.

Anh chưa bao giờ tính toán cho cô, kể cả anh đã từ hôn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến cô, chẳng qua là vì anh xác định Giang Tang Du không phải là người anh muốn cưới, dù cô hoàn toàn phù hợp với tất cả mọi điều kiện anh đã đặt ra, nhưng đó không phải là người anh muốn sống chung đến cuối cuộc đời. Nhưng chuyện đó không hề liên quan đến Bạch Nặc Ngôn, chỉ do anh không muốn để sau này bản thân phải hối hận, đồng thời cũng không muốn làm hại đến cuộc đời Giang Tang Du. Đó là một cô gái vô tội, anh không được hủy hoại tương lai của một người như thế.

Còn đối với Bạch Nặc Ngôn, anh không biết phải định nghĩa sự tồn tại của cô như thế nào, anh chưa từng chờ mong một ai, không biết từ bao giờ đã có một người trở thành một bộ phận không thể thiếu trong sinh hoạt của anh.

Có lẽ anh không thể, lôi cô vào cuộc ở thời điểm này, hoàn cảnh của cô vốn đã không tốt, anh nên rời xa cô, vờ như không quen biết cô mới đúng.

Sau này, khi anh đã thu xếp ổn thỏa tất cả mọi chuyện, từ hôn với Giang Tang Du, nhận sự khiển trách thích đáng từ phía cha anh, đến Giang gia nhận lỗi, sau đó để mọi chuyện xuôi xuống và quên dần. Đến lúc đó, anh mới thật sự theo đuổi cô, bằng thân phận của một người đàn ông bình thường theo đuổi một người phụ nữ bình thường khác, không có gia thế, không có trách nhiệm, giữa họ sẽ không bị chi phối bởi tiền bạc, họ sẽ không còn chênh lệch như mực nước sông so với nước biển nữa.

Đây là tất cả những tính toán của anh, thế nhưng dường như cô không hiểu, chỉ sợ rằng cô sẽ không để cho anh cơ hội được giải thích.

E ngại của anh, chỉ là vì mục tiêu do chính anh đã đặt ra, vì thế nên anh so sánh với tất cả mọi thứ, đây cũng chính là tất cả những suy tính của anh.

Anh không muốn, cô sẽ bị người khác chỉ trích rằng chính là nguyên nhân đầu sỏ khiến anh và Giang Tang Du chia tay.

Cho nên, anh mới tránh xa cô.

Có lẽ tất cả mọi thứ, cuối cùng tất cả mọi thứ, tất cả đều do anh mà ra, anh sẽ phải chịu trách nhiệm.

Từ đầu đến cuối anh chỉ muốn trốn tránh phiền toái, nhưng lại tự đẩy bản thân vào hoàn cảnh khổ khổ nhất.

Anh ngơ ngác nhìn lên sân khấu, ngay từ nhỏ, anh thường được giáo viên khen ngợi, chỉ cần là chuyện anh muốn làm, anh nhất định sẽ làm bằng được, bởi vì một khi anh đang nghĩ, cho dù hoàn cảnh xung quanh có ồn ào cỡ nào, đối với anh đều giống như đang yên tĩnh, giáo viên nói rằng đây chính là một kiểu định lực.

Chính giờ phút này trong thế giới nhỏ bé của anh, anh chỉ nhìn thấy cô đang nhỏ giọng cáo lỗi, kỹ năng vũ đạo của cô vẫn chưa thật xuất sắc, nên tiết mục kế tiếp sẽ chỉ như một trò giải trí, mong khán giả không quá khắt khe chê cười vì trình độ nhảy vẫn còn chưa tốt của cô.

Đây là lần đầu tiên cô sử dụng vũ đạo trong bất kỳ một liveshow hay một album nào, cô đứng im lặng rất lâu.

Đó không giống với một bài nhảy, mà giống như đang sử dụng cơ thể để diễn tả lại một câu chuyện tình yêu.

Chàng trai và cô gái chia lìa vì chiến tranh, người con gái luôn chờ đợi người chồng, còn chàng trai bị trọng thương nên được chuyển đến một bệnh xá và có một y tá ở đây đã nảy sinh tình cảm với anh.

Đã nhiều năm trôi qua, cô gái vẫn chờ đợi chàng trai, cô tin sẽ có ngày người chồng sẽ trở về bên cô.

Có lẽ vì người y tá đã luôn ân cần bên cạnh chăm sóc chàng trai, nên khiến anh dần dần cảm động.

Chàng trai nắm chặt sợi dây chuyền đính ước của hai người trong lòng bàn tay, đối với sự mong chờ đang tràn ngập trong đôi mắt của cô y tá, anh không biết có nên từ biệt hay không. Rồi anh lại nắm chặt sợi dây, anh nhớ lại lời thề hẹn của hai người: tình yêu khắc sâu suốt cuộc đời.

Cuối cùng chàng trai gặp lại cô gái, sống hạnh phúc đến trọn đời.

Sau khi xem tiết mục đang trình diễn trên sân khấu, Trình Nghi Triết không vì một kết thúc có hậu mà tâm trạng vui lên. Anh nhớ rất lâu về trước, cô đã từng kể với anh về câu chuyện tình này. Chàng trai và cô gái đó xa nhau, anh được cô y tá cứu và quyết định sống bên cô gái này, còn cô gái đã dành trọn cuộc đời để chờ đợi chàng trai, cô luôn tin rằng nhất chàng trai sẽ trở lại mà không hề biết rằng chồng cô đã cùng với một người con gái khác xây dựng tương lai, còn cô chỉ biết ngu ngốc chờ đợi.

Bằng một vũ khúc đơn giản, Bạch Nặc Ngôn muốn thay đổi một kết thúc tốt đẹp cho câu chuyện, thế nhưng cô nên biết rằng, đó chưa chắc đã là một kết thúc viên mãn, kể cả có khéo giả vờ, đáy lòng người ta cũng sẽ khuyết mất một mảng, chẳng qua bản thân chúng ta không muốn thừa nhận một bi kịch tình yêu như vậy.

Anh còn nhớ rõ, cô đã từng rất nhiều lần hỏi anh: “Vì sao đàn ông thì có thể ngoại tình, có thể quên mất lời thề? Vì sao con gái thì cứ luôn phải ngu ngốc đứng một chỗ chờ đợi?”

Anh không biết rằng, tận đáy lòng cô đang khóc, khóc vì cô cũng giống như cô gái ngu ngốc đó.

Tiếng kêu gào càng lúc càng dữ dội, liveshow sắp kết thúc, Bạch Nặc Ngôn đứng trên sân khấu, dường như cô muốn nói gì đó.

Trình Nghi Triết nhìn cô, rất chăm chú, ánh mắt anh từ từ di chuyển trên người cô.

Anh nhìn thấy, tay trái cô, giờ phút này đang đặt trên bụng, nhẹ nhàng ấn xuống.

“Nếu đau thì phải nói chứ”

Cô lắc đầu: “Nói ra thì thế nào, người ta cũng chẳng chịu đau thay em được, nhiều nhất thì cũng chỉ nhân đạo mà an ủi vài câu, sau đó em lại sẽ tiếp tục đau, có ý nghĩa gì đâu.”

Đau thì phải nói ra.

Nói ra thì thế nào, người ta cũng chẳng chịu đau thay em được.

Đau thì phải nói ra.

Nói ra thì thế nào, ai sẽ chịu đau thay em đây?

Đau thì phải nói ra.

Nói ra thì thế nào, ai sẽ đau lòng vì em chứ?

Chỉ để mình cô biết, mình cô thừa nhận, không cần bất kỳ ai cần phải biết, để người ta lại cười. Cô lấy tay ôm bụng, dù có đau, cô cũng sẽ nở một nụ cười đẹp hơn tất cả những người ở đây.

Trái tim anh như bị xé đôi, ngay khi liveshow kết thúc, Bạch Nặc Ngôn đi về phía hậu trường, mọi người phía sau hậu trường vừa tránh ra, anh đứng lên, liều mạng chạy về hướng ấy.

Ai sẽ đau lòng vì em đây?

Anh sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Màu đỏ của máu, màu trắng toát của tường, màu xanh của cánh cửa phòng mổ, và cả ánh sáng yếu ớt hắt ra từ sau cánh cửa phòng mổ.

Sau một trận bão động, dường như không gian lại trở về như chưa từng có gì xảy ra, tất cả đều trở lại yên tĩnh.

Bị dọa đến ngu người Uông Đan ngờ ngác nhìn dòng chữ “Phòng mổ” trên cánh cửa, cực kỳ khó khăn mới có thể tiếp nhận hết thấy những sự việc đã phát sinh. Cô đã sống cùng Bạch Nặc Ngôn lâu đến vậy, dù không dám cam đoan mình hoàn toàn hiểu rõ con người Bạch Nặc Ngôn, nhưng dù sao cô cũng có thể nhận xét đại khái. Bạch Nặc Ngôn đối với người khác phái, chỉ cần gần cô chưa tới 1 thước, theo bản năng cô sẽ tự động bài xích, đừng nói đến chuyện nắm tay hay có những cử chỉ thân mật. Nhưng vừa rồi, bác sĩ đã trực tiếp kết luận cô bị sinh non. Kết luận này khiến cho Uông Đan như sét đánh ngang tai, cô nhớ lại đạo gần đây, khi tập nhảy, Bạch Nặc Ngôn tỏ ra rất mệt mỏi, đau đớn, nhưng mỗi lần cô hỏi, Bạch Nặc Ngôn đều lắc đầu im lặng như không có gì xảy ra. Trên một phương diện nào đó, Bạch Nặc Ngôn luôn có những phản ứng cực kỳ gay gắt, nên cô không dám hỏi nhiều.

Vừa xong ở phía sau hậu đài, Bạch Nặc Ngôn từ sân khấu bình thản đi xuống, nhưng chỉ ngay một giây sau, lớp nguy trang của cô đã hoàn toàn sụp đổ, cô lao thẳng xuống đất. Uông Đan bị dọa đến nỗi sợ ngây người, chẳng biết phải làm gì khác, đành gọi 120 cấp cứu. Khi cô chuẩn bị gọi điện cho Mạnh Tân Duy, dù sao trong mắt cô, Bạch Nặc Ngôn cũng chỉ thân mật với mỗi Mạnh Tân Duy, nhưng chưa kịp gọi, Trình Nghi Triết không hiểu từ đâu lao tới, Uông Đan u mê mất hai giây, ở bên ngoài đã sắp xếp hệ thống an ninh rất chặt chẽ, không hiểu sao anh có thể trực tiếp xông vào đây.

Trình Nghi Triết ôm thẳng Bạch Nặc Ngôn chạy ra ngoài, Uông Đan bình tĩnh lại, chạy theo sau Trình Nghi Triết.

Máu chảy trên cánh tay Trình Nghi Triết ngày càng nhiều, Bạch Nặc Ngôn ở trong lòng anh bỗng nở nụ cười, sắc mặt trắng bệch, vươn tay vuốt ve khuôn mặt anh:

- Anh đau lòng vì em đó sao?

Anh nghiêng chặt răng, trong khi mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán Bạch Nặc Ngôn ngày càng nhiều.

Sau khi lên xe, Trình Nghi Triết cấp tốc lái xe, tốc độ mỗi lúc một tăng nhanh, Uông Đan vẫn ôm Bạch Nặc Ngôn trong lòng mình.

Đến bệnh viện, Trình Nghi Triết lập tức ôm Bạch Nặc Ngôn chạy đến phòng cấp cứu, Uông Đan chạy đuổi theo sau.

Một nữ bác sĩ sau khi nhìn thấy Bạch Nặc Ngôn, vừa kinh ngạc vừa tức giận mắng:

- Sao lại là cô chứ? Lần trước không phải tôi đã cảnh cáo cô sao, nếu cô cứ tiếp tục như vậy hoặc là không giữ nổi đứa bé, hoặc là suốt đời sẽ không thể có con...

Trình Nghi Triết giống như bị sét đánh bên tai, đứng ngây như phỗng, thật lâu vẫn chưa tỉnh lại.

Uông Đan vĩnh viễn không thể quên được ánh mắt anh khi ấy, giống như đột nhiên bị đẩy xuống vực sâu, vẻ mặt vô cùng đau đớn, kinh ngạc xen lẫn khiếp sợ.

Nhất là khi nữ bác sĩ kia vẫn chưa nguôi giận, càng ngày càng gào lên với Trình Nghi Triết, mắng anh không phải là đàn ông, hại cho phụ nữ nhà người ta một mình chịu khổ, anh là đồ bất nhân. Mà Trình Nghi Triết chỉ biết yên lặng thừa nhận, không nói lời nào mà chỉ im lặng lắng nghe đối phương mắng chửi.

Cuối cùng nữ bác sĩ mới lòng trước thái độ của Trình Nghi Triết, không mắng anh nữa, chỉ bắt đầu đi nói:

- Cơ thể của cô ấy căn bản là không thích hợp để mang thai, vậy mà lần nào cô ấy cũng tự hành hạ bản thân đến mức này, sợ rằng không thể bảo vệ đứa trẻ trong tử cung... Đứa bé này chắc sẽ không giữ được đâu, có lẽ suốt đời cô ấy không thể có con nữa.

Họ đều tự hiểu, đứa bé này, đã không thể giữ được.

Trình Nghi Triết lặng lẽ nhắm hai mắt, hô hấp trở nên khó khăn, cổ họng khô rát, chỉ nghe thấy tiếng anh thở phì phò.

Tầm mắt anh, đang nhìn về một hướng khác.

Anh còn nhớ, lần đầu họ gặp nhau, cô làm như không thèm để ý đến anh chút nào. Anh sao không nhận ra, đó là cô giả vờ chứ. Cô không hoàn toàn giống như những biểu hiện bên ngoài của cô, không quan trọng, không chú tâm, cho dù có, đó cũng chỉ là những biểu hiện bên ngoài.

Sau khi họ thân mật, có một hai lần anh định bảo cô sử dụng bao, nhưng cô chỉ luôn cười, nếu anh chịu trả tiền, cô sẽ để anh tận hưởng sung sướng đỉnh điểm, không cần anh phải lo lắng bất kỳ điều gì phía sau. Cô đã không đòi hỏi, anh cũng không hỏi thêm, chỉ đề cập một hai lần. Thình thoảng nhớ ra, cô chỉ nói sẽ tự biết phòng tránh, không phiền anh phải lo, cô sẽ không ngu mà đi nuôi con hộ anh. Thời gian càng lâu, anh càng không quan tâm đến chuyện này.

Anh không phải dạng đàn ông “thân kinh bách chiến qua trăm hoa ngàn bụi”, càng không phải là người “đi trong muôn hoa không dính một phiến lá”.

Những năm qua, người phụ nữ luôn bên cạnh anh, thật sự chỉ có một mình cô.

Anh cần cần môi, anh không thể nói rằng, vì anh không biết, mà cho phép bản thân mang đến cho cô biết bao tổn thương.

Anh rõ ràng có thể tự bào chữa, tất cả đều do người phụ nữ chết tiệt này không biết quý trọng sinh mạng của chính mình, cũng không trân trọng cuộc đời cô, đến ngay cả cơ thể cô ta cũng không tự biết quan tâm.

Anh sẽ đau lòng vì em ư?

Cô làm tất cả những chuyện này, chỉ để khiến anh đau lòng?

Dường như chính cô cũng biết, những chuyện này đều không có nghĩa lý gì với người khác, có chăng chỉ có ý nghĩa với riêng cô mà thôi, nhưng cô vẫn để cho bản thân được làm tất cả. Bất kể có đáng giá với ai hay không, chỉ cần cô cảm thấy xứng đáng, cô vẫn sẽ làm.

Vậy nếu anh không đau lòng, liệu có phải cô vẫn sẽ làm ra những chuyện như thế?

Con cái, anh chưa bao giờ quá bận tâm về vấn đề này, vì cô luôn nói cô rất ghét trẻ con.

Ngoại trừ khóc lóc ầm ĩ, chẳng biết làm gì, lúc nào cũng khiến người lớn không thể mắng mỏ, càng không thể tức giận, lại càng không thể đánh, bởi vì đứa trẻ vẫn chưa có khả năng nhận thức, nên cha mẹ chúng chỉ có thể chịu đựng.

Cô luôn tự nhận mình sẽ không thể trở thành người mẹ tốt, vì cô cực kỳ thiếu kiên nhẫn, lại càng không thích trẻ con, nên anh cũng hi vọng tốt nhất cô đừng có con.

Cô từng xem một chương trình phỏng vấn ba người phụ nữ vừa sinh con, cô nhất quyết nói rằng, lúc đẻ, cảm giác như đang chết đi vậy. Hơn nữa sinh con lại rất phiền phức, dễ xảy ra chuyện không may, đẻ tự nhiên cũng rất đau. Nếu không cho con bú, cảm thấy rất áy náy, cho chúng bú, lại sợ ngực chảy xệ.

Cô còn nói, dạy trẻ cũng là vấn đề lớn, vì nuôi con, cái gì cũng phải biết. Nếu như cô có con, cô chắc chắn sẽ không quá quan tâm đến vấn đề thành tích, dù đứa trẻ có nỗ lực hay không, chỉ cần sau này lớn lên có thể kiếm ra tiền, không gì quan trọng bằng để chúng được sống thoải mái vui vẻ, chỉ cần chúng không phạm sai lầm quá đáng, tất cả đều không sao.

Cô cũng nói, nếu như có con, chắc chắn đứa trẻ sẽ không được thấp như cô. Nếu không cô thà tự tay giết nó đi còn hơn, sau này chúng lại trách cô khiến chúng thấp đến mức không lấy được vợ.

Cô nói nếu sinh con gái cũng tốt, đẹp xấu cũng không sao, hơi xấu tính một chút cũng được, hiện nay tỷ lệ nam nữ chênh lệch, khi gả ra ngoài, sẽ mất ít của hồi môn hơn.

Cô đã từng nói rất nhiều, anh đều vẫn nhớ rõ, từng câu từng chữ, tất cả vẫn luôn khắc sâu trong lòng anh.

Từ bao giờ, những lời cô nói, những việc cô làm, tất cả đều đi vào cuộc sống của anh.

Anh luôn tránh đề phát sinh rắc rối, những vấn phạm phải những sai lầm anh muốn tránh, hơn nữa khiến cho mọi chuyện không còn đường lui.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, cô sẽ sinh cho anh một đứa con có chung huyết thống.

Dùng phương thức đó để mãi mãi quán quít bên anh.

Anh có thể đừng kết hôn với Giang Tang Du được không?

Anh có thể không ở bên Giang Tang Du không?

Anh đã bao giờ từng nghĩ sẽ ở bên em chưa?

Anh có biết, em rất thích anh không?

Tại sao anh không thể ở bên em chứ?

Em có điểm nào không tốt?

Thật ra em có thể cố gắng trở thành kiểu phụ nữ mà anh muốn, nhưng em đã không làm như vậy.

Anh có bằng lòng ở bên em không?

Tại sao anh lại thích Giang Tang Du chứ, em ghét cô ta, nhất là khi cô ta đi với anh.

Em không nhớ đến những giây phút bên em ư?

Em không muốn hai người ở cùng nhau, em hi vọng anh sẽ hủy bỏ hôn lễ.

Em chỉ muốn nói với anh biết một điều, cả cuộc đời này, em chưa từng yêu một ai đến vậy.

Em chỉ muốn nói cho anh biết, người đó, chính là anh.

Trong điện thoại di động, may mắn anh vẫn lưu giữ những tin nhắn cô đã gửi.

Anh cúi xuống chăm chú nhìn vào màn hình di động một lần nữa, cuối cùng ấn nút trả lời.

“Anh cũng vậy.”

Rất lâu sau, màn hình hiện lên tin tức đã gửi thành công.

Suốt cuộc đời anh, sẽ không bao giờ còn có thể yêu một ai đến thế.

Anh cũng vậy.

Anh chỉ muốn nói cho em biết rằng, người con gái anh yêu, chính là em.

Anh cũng vậy.

Lần này không cần em phải cầu xin.

Anh đơn giản là cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Bạch Nặc Ngôn đã được chuyển sang phòng bệnh thường, nhưng cô vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê chưa tỉnh.

Trình Nghi Triết ngắm nhìn khuôn mặt vẫn trắng bệch của cô, tim anh như có một góc khuyết, anh đi sang một hướng khác. Anh đứng trước một khung cửa sổ cực lớn, nhìn khung cảnh bên ngoài, ánh mặt trời đang chiếu sáng khắp không gian, nhưng anh như vừa trải qua một trận bão tuyết, trái tim không sao có thể thoát khỏi cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương.

Trước đó anh đã tìm gặp bác sĩ.

- Cô ấy thật sự sẽ không thể sinh con được nữa ư?
- Trong tình huống thông thường là không thể.
- Thật sự là không thể ư?
- Nếu thật sự muốn có con, có lẽ phải sử dụng một số phương pháp đặc biệt, như thụ tinh nhân tạo chẳng hạn...
- Thật sự không...

Bác sĩ quan sát sắc mặt anh:

- Không có gì là không thể, biết đâu kỳ tích xảy ra.

Anh lại tiếp tục ngắm nhìn sự vật bên ngoài, từng thứ từng thứ một lướt qua mắt anh, ngón tay kẹp chặt điều thuốc, rít mạnh vài hơi.

Nhưng hô hấp không ổn định, nên anh bị sặc đến mức ho khan.

Không thể sinh con.

Cũng không thể có con.

Cô mới 25 tuổi, con chưa đi qua được một nửa đời người.

Là cao xanh đùa giỡn sao? Nhưng không phải đã đến lúc chấm dứt trò đùa này rồi đây ư?

Rõ ràng vẫn biết hối hận là vô ích, nhưng anh không thể kim lòng nghĩ đến hai chữ đó.

Anh móc bao thuốc ra, ném xuống đất, đổ toàn bộ thuốc lá trong bao thuốc ra ngoài. Anh ngồi bệt xuống đất, không thèm để ý đến bất kỳ ai. Anh cứ như vậy ngồi hút hết điều này đến điều khác, chẳng nghĩ gì, chẳng thiết gì, khói thuốc bao quanh anh như sương mù, len vào từng tế bào trên cơ thể anh, ngập ngụa tất cả, anh không muốn nghĩ gì thêm, cũng không mở mắt, nhìn đâu cũng thấy hình ảnh máu cô không ngừng tuôn ra khỏi cơ thể, như thể miệng vết thương sẽ không cách nào khép lại, nó cứ há toác ra, anh không sao ngăn được.

Vết thương đó rồi sẽ kết vảy, nhưng vết thương tận đáy lòng này, vĩnh viễn sẽ không bao giờ lành lại.

Hết điều này đến điều khác, tàn thuốc la liệt trên mặt đất.

Miệng mỗi lúc một khô, như thứ anh vừa hít vào chính là thuốc phiện vậy.

Não dần trở lên hỗn loạn, như anh đang đi vào một mê cung, dù rẽ hướng nào cũng không thể tìm thấy lối ra, anh cứ đi mãi, đi mãi, rồi lại nhận ra mình đã quay lại vị trí cũ, rồi anh thử lại một lần nữa, cho đến khi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chán nản đến cực hạn, một cảm giác không lối thoát và vô vọng xâm lấn.

Không phải là màu đen, mà lại là một không gian xám xịt, không sao có thể phân biệt được là ngày hay đêm.

Cứ thế xoay xở.

Cứ thế chết lặng.

Cứ thế tự đè nén bản thân.

Cứ thế đau đớn hết lần này đến lần khác.

Hóa ra dù không một vết thương, con người ta vẫn có thể đau đớn đến vậy, đau đến không thể gượng dậy nổi.

Không có biên giới, vô cùng vô tận.

Ánh mắt anh, sâu thẳm, nhìn về phía tầng tầng lớp lớp mây mù trên bầu trời.

Hóa ra, thật sự sẽ có một người như thế, đó là định mệnh của mình, không thể trốn, chỉ có thể tiếp nhận.

Ánh sáng mặt trời xoay tròn, chiếu lên người anh, chiếu cả vào lòng anh.

Cái không khí này, thật vô cùng khó chịu.

Anh chống người, cố gắng đứng dậy, nhưng cả cơ thể như bị tháo rời, không một chút sức lực.

Anh lê bước về phía phòng bệnh, dù muốn trốn, nhưng giờ cũng không thể trốn.

Anh đứng trước cửa, dừng lại rất lâu, nhưng vẫn không kim lòng đẩy cánh cửa ra.

Bạch Nặc Ngôn mở mắt, nhìn về phía anh đang bước vào.

Khóe miệng cô giương cao một nụ cười, như đang châm chọc, nhưng không biết là châm chọc ai.

Sắc mặt cô đã khá hơn rất nhiều, ít nhất đã không còn trong suốt như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Miệng anh cứ hé ra, rồi khép lại, không biết phải nói gì.

Cô nhìn anh thật lâu, anh nghiêng đầu, mùi thuốc là nồng nặc bốc lên, thật khiến người ta không thể không chán ghét.

Đúng lúc đó, Uông Đan đẩy cửa bước vào, thấy hai người đều ở đây, cô cất di động đi, xoay người định bước ra ngoài. Bạch Nặc Ngôn lại gọi cô lại:

- Đang định tìm cô, cô chạy đi đâu đấy?

Nói xong lại không đợi Uông Đan trả lời:

- Tôi đã phải nằm viện, cô còn chạy đông chạy tây, không sợ tôi trừ lương à?

Uông Đan há miệng, đối với thái độ thờ ơ của Bạch Nặc Ngôn lại cảm thấy buồn, cô ấy có biết mình đang ở hoàn cảnh nào không, cô ấy có biết hậu quả của việc xảy thai nghiêm trọng như thế nào không?

Có lẽ cô ấy chẳng biết gì hết, suy luận này càng làm Uông Đan khó chịu hơn.

Bạch Nặc Ngôn nhìn thấy thái độ bối rối của Uông Đan, không khỏi nổi giận:

- Về nhà lấy cho tôi một ít quần áo đến đây, tôi ghét nhất là phải mặc đồ của người khác, rất khó chịu.

Giọng cô vẫn tùy hứng như thế, Uông Đan ngẩn người, gật đầu:

- Được thôi, cô định mặc kiểu gì?

- Mặc được vào là được, chọn đại thôi, chỉ cần là quần áo của tôi.

Bạch Nặc Ngôn liếc mắt, Uông Đan lập tức ra ngoài.

Bạch Nặc Ngôn muốn đổi tư thế, cô định di chuyển tay phải, không khỏi bắt đầu buồn bực.

Ánh mắt cô bị thu hút bởi những giọt nước trong bình truyền, từng giọt từng giọt rơi xuống, càng nhìn càng chậm, như đang chuẩn bị ngừng chảy, làm cô chỉ muốn rút ngay ra. Nhưng xúc động chỉ là xúc động, cô cũng không làm vậy.

Cô thực hiện một loạt các động tác.

Trong khi đó, Trình Nghi Triết chỉ đứng im lặng nhìn cô.

Anh đột nhiên tiến đến trước mặt cô, ấn tay cô xuống, treo bình nước truyền đại vào một vị trí nào đó cao hơn, hóa ra cô lộn xộn nãy giờ khiến mũi kim bị lệch, máu bắt đầu chảy ngược lên.

Cô thông thả nhìn anh, thái độ rất bình tĩnh:

- Hóa ra anh cũng làm những việc vô bổ này.

Trình Nghi Triết mím chặt môi, anh cảm thấy đôi mắt sáng trong của cô sao mà chướng mắt.

Anh không mở miệng, cô lại tiếp tục:

- Em còn tưởng anh bận đến quên cả trời đất, bình thường lúc nào cũng chỉ lo kiếm tiền, lúc nào cũng vội vội vàng vàng.

Anh vẫn không nói, chỉ đứng lặng yên, sắc mặt cũng không tốt.

Cô dùng tay kia vuốt cằm:

- Trông anh không khỏe lắm, nếu không thì đi khám đi?

Cô đứng là rất tốt bụng, vẫn còn quan tâm đến anh, lại còn động viên anh nữa chứ.

Anh chăm chú nhìn cô:

- Anh đã hủy bỏ hôn lễ, sau này anh sẽ không kết hôn với Giang Tang Du, mãi mãi không bao giờ.

Mắt cô đảo một vòng:

- Có cần em an ủi anh không?

Cô càng đổ then dầu vào lửa:

- Thật ra em muốn chế nhạo anh cơ.

Anh vươn tay, định sờ mặt cô, nhưng cô lại tránh né.

- Không cần phải cười đâu.

Anh nhỏ nhẹ.

- Vì sao phải thế?

Cô “hừ” một tiếng:

- Em thích cười thì cười, em cứ muốn ngày nào cũng cười đấy.

Anh cắn môi:

- Con... bị mất...

Cô thật sự cười thành tiếng:

- Mất thì thôi, có gì phải sợ, không có con thì chẳng lẽ cả cả đời này em không sống nổi nữa à?

Tay anh nắm lấy cằm cô:

- Sao lúc nào em cũng tỏ ra như không quan tâm thế hả? Cứ thật lòng một lần, không được sao?

- Dựa vào đâu mà anh cho rằng em không thật lòng? Em vốn chả để ý. Double Income No Kids Family còn đầy ra đấy, không có con càng đỡ phiền nhiễu, tiết kiệm bao tài nguyên đất nước, coi như là đang bảo vệ môi trường đi. Em đang cống hiến cho nhân loại đấy, anh nói xem sao em lại phải đau khổ chứ?

Cô cắn môi, đối diện ánh mắt anh.

Hóa ra cô đã biết, cô luôn biết rất rõ.

- Không phải em biết rõ nếu không giữ được đứa bé này, sợ rằng sau này có lẽ...

Anh không nói lên lời:

- Nên em mới không muốn anh kết hôn với người khác à?

Bởi vì cô muốn cho đứa trẻ một gia đình hoàn chỉnh, bởi vì cô biết rõ rằng đây có thể là đứa con duy nhất trên đời của cô, nên cô mới van xin anh.

Thế nhưng, vì sao không nói ra, vì sao không nói, vì sao không nói cho anh biết.

Cô giận đến tái mặt:

- Không phải. Chẳng qua chính bản thân em muốn thế, không liên quan đến ai hết, từ trước đến giờ đều không liên quan đến ai hết.

Bởi vì em muốn, bởi vì trong lòng em muốn.

Cho nên em mới làm như vậy, từ trước đến nay đều không phải vì bất kỳ một ai khác.

Tay anh buông thõng, anh nhìn cô, không biết phải nói gì.

- Anh cảm thấy em là đồ máu lạnh đúng không? Em chẳng đau khổ chút nào, em cũng cảm thấy hình như dòng máu đang chảy trong người em đều là vô cảm, bình thường em cũng chưa bao giờ thương xót cho bất kỳ ai.

Phải rồi, em chỉ thương xót cho chính bản thân em mà thôi.

Anh nhắm mắt lại, anh không nói. Một mối, một mối, đau khổ và một mối.

- Anh biết tại sao không?

Giọng cô rất bình tĩnh, như đang lừa anh vào bẫy.

Anh mở mắt nhìn cô.

- Vì thói quen.

Ánh mắt cô kiên định.

- Em đã giết chết 5 bào thai, nên em có thói quen xem mạng người như cỏ rác, trái tim em cứng như đá vậy.

Ánh mắt anh âm trầm, không sao xóa được làn khói đen nồng nặc đang bao phủ.

Cô cảm thấy thỏa mãn, hóa ra khiến anh tổn thương cũng có thể bù đắp cho những đau khổ của chính cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Bạch Nặc Ngôn nằm trên giường bệnh, kéo cái chăn bệnh viện trắng toát trùm kín đầu, cô cho rằng như vậy có thể át được âm thanh hỗn loạn bên ngoài, thế nhưng giọng nói càng lúc càng lớn, như muốn tát thẳng vào mặt cô, cô rút cuộc cũng không thể lừa mình dối người được nữa, đành kéo cái chăn xuống, đôi mắt không có tiêu cự ngơ ngác nhìn lên trần nhà, cô chậm chạp chớp mắt, chớp từng cái, từng cái.

Cô cử động, bước từng bước đến gần cánh cửa, lúc định mở ra cô lại cảm thấy do dự, cuối cùng cô lựa chọn dựa cả người vào cửa. Cứ thế tuột dần xuống, người cô như mất toàn bộ điểm tựa.

Cô ngồi bên cạnh cửa, một ngón tay cô đặt trên miệng, cắn nhẹ nhẹ.

Âm thanh bên ngoài, dường như càng ngày càng lớn.

Ông Giang Bác Nghi lúi cúi kéo bà Lý Tĩnh:

- Bà đừng lớn tiếng như vậy, ảnh hưởng đến Nặc Ngôn.

Bà Lý Tĩnh nở một nụ cười châm chọc, chua ngoa:

- Con gái ông thật là tốt, còn cướp cả vị hôn thê của em gái cơ đấy. Tôi rất muốn hỏi cô con gái ngoan của ông rằng, con người nó còn có thể đề tiện đến đâu nữa. Tôi đây đang muốn nói thật to để cho nó nghe rõ đấy, tôi còn sợ nó chưa nghe thấy cơ. Con gái tôi đã làm gì sai, vì sao lại bị bắt nạt thế này, bị xảy thai là đáng đời, không có con là đáng đời mà. Chính là ông trời trừng phạt cái loại thiếu cả những đạo đức căn bản nhất đấy. Có ai thấy con tiện tiện nhân bên trong phim “Căn nhà nhỏ” không, bị vợ cả đánh cho không chỉ sinh non mà còn không bao giờ có con luôn đấy, đấy là sự trừng phạt của tác giả đấy. Đáng đời, đấy là trời phạt chúng mày.

Ông Gian Bác Nghi vẫn lúi cúi kéo bà Lý Tĩnh:

- Bà đừng nói Nặc Ngôn như vậy, con nó không phải như bà nói.

- Không phải à? Chẳng phải nó đã đến phá hỏng lễ đính hôn của em gái nó, không phải nó gian dối với em rể nó, không phải trong bụng nó có cả con của em rể nó đấy à?

Ông Giang Bác Nghi lại cãi vã với bà Lý Tình.

Lại có thêm một giọng nói khác tham gia.

- Bác trai, bác gái, đều là lỗi của con, không liên quan đến cô ấy.

Bà Lý Tình nhìn thấy Trình Nghi Triết, chỉ hận không thể xông đến cho anh ta vài cái tát, cô con gái cả đòi bà nâng niu, chưa bao giờ bà để cho con gái phải chịu bất kỳ khổ cực nào, vậy mà hôm nay lại phải chịu thiệt thòi lớn như thế. Người ta không thương nó, nhưng bà đau lòng thay nó, Tang Du của bà, từ nhỏ đã luôn thuận buồm xuôi gió, sao lại gặp loại người như chúng nó để phải chịu thiệt thòi chứ.

Ông Trình Chí Sơn và bà Từ Thanh cũng đến, mặc dù vẫn chưa rõ tình huống xảy ra, nhưng sau khi nghe y tá thuật lại, cùng với sự tức giận của bà Lý Tình, hai ông bà nhanh chóng nắm được chân tướng sự việc.

Ông Trình Chí Sơn đi đến trước mặt Trình Nghi Triết, nổi giận lôi đình:

- Con nhìn lại cái chuyện hay ho con vừa làm xem

Bà Từ Thanh thấy chồng nổi giận, dù trong lòng cũng rất giận, nhưng cũng không thêm dầu vào lửa để con trai càng thảm hơn, hiện tại nếu khuyên giải ông Trình Chí Sơn cũng không hay lắm, nên tìm cách mềm mỏng hơn.

Bà Lý Tình nhìn thấy hai người, tức giận trên mặt vẫn không hề thuyên giảm:

- Các người nhìn chuyện hay ho mà con trai các người gây ra đi, đừng nghĩ Trình gia nhà cao cửa rộng thì muốn làm gì thì làm nhé, rồi muốn tổn thương con gái tôi thế nào cũng được. Mặc dù nhà chúng tôi chỉ có phụ nữ và trẻ em, nhưng tôi tuyệt đối sẽ đòi lại công bằng cho con gái tôi.

Bà Từ Thanh hắng giọng, nếu đã lộ mặt nạ ra rồi, bà cũng chẳng thêm kiêng nể nữa, vừa rồi bà còn e ngại nếu bà nặng lời sẽ ảnh hưởng đến giao tình hai nhà, khiến mối quan hệ của Trình Nghi Triết và Giang Tang Du sẽ không thể hàn gắn, giờ thì hẳn dựa vào thái độ đối phương cũng biết không thể nào có thể cưới hỏi nữa rồi, nên bà cũng nói luôn:

- Tôi nhớ người nằm trong phòng chính là cô con gái của nhà họ Giang đấy nhé.

Bà bình tĩnh nhìn người phụ nữ trước mặt.

- Con gái mình còn không quản lý được, có tư cách gì nói người khác.

Rồi bà lại cười cười, ánh mắt chiếu thẳng vào bà Lý Tình:

- Cho dù đó không phải là con gái ruột do bà sinh ra, nhưng một khi đã làm ra những chuyện như vậy, chỉ có thể chứng minh bà là mẹ kế vô dụng. Nếu đã là con, sao có thể ở đây phân biệt con ruột và con chồng, chẳng trách con gái bà thấy bất công cướp cả chồng của em. Trước khi nói chuyện, phải nhìn lại xem có phải lỗi của bản thân không đã, người ngoài không biết còn nghĩ ngày thường bà ngược đãi con chồng, nếu không bình thường sao có thể làm ra những chuyện không chút thân tình như vậy?

Trình Nghi Triết muốn nói, lại bị bà Từ Thanh liếc mắt ngăn lại.

Bà Lý Tình giận đến mức hai vai run lên:

- Hóa ra đây chính là cách hành xử của Trình gia, coi như hôm nay tôi đã được mở mắt.

Ông Giang Bác Nghi kéo tay bà Lý Tình, ông Trình Chí Sơn cũng kéo bà Từ Thanh lại không cho bà nói gì thêm.

Bà Lý Tình càng nghĩ càng giận:

- Tôi thật hối hận vì chưa kịp ngược đãi con tiện nhân kia, nó làm những chuyện như thế này mà còn có thể gọi là con người à?

Bạch Nặc Ngôn ngồi trong phòng, tay cô mân mê bờ môi, có thể gọi là con người ư?

Mọi người đều có mặt đông đủ ở đây, để phê phán hành vi của cô. Cô vùi đầu vào gối, đứng, cô đáng bị trừng phạt mà, những sinh mạng nhỏ bé từ cơ thể cô lần lượt mất đi.

Căn bản cô không nghĩ nhiều đến thế, cô chỉ muốn không ai phải chịu trách nhiệm, cứ như vậy ra đi, để lại trong lòng anh một hình ảnh đẹp nhất thuộc về cô, chỉ sợ đến lúc đó anh sẽ chỉ nhớ được một phần nhỏ của cô mà thôi. Thế nhưng mọi chuyện vẫn trở nên rối rắm rồi, cô tự đẩy bản thân vào đường cùng, lại còn tổn thương đến rất nhiều người xung quanh.

Cô đúng là tội nhân thiên cổ, là sao chổi khác tinh, ai ở cạnh cô cũng đều gặp xui xẻo hết.

Cô chỉ định cho bản thân được phóng túng một lần cuối cùng, cô chưa bao giờ để ý đến cảm giác của một ai, cô thật sự đã quyết định bỏ đi. Cô nhận ra cô không thể phụ lòng của rất nhiều người hâm mộ, họ đã không ngừng thu thập tin tức của cô, thế nhưng cô nhất định không tiết lộ thông tin bản thân,

cô sống theo chủ nghĩa ẩn dật, chỉ lâu lâu lại phát hành một vài sản phẩm âm nhạc lên website, vậy mà rất nhiều học sinh đã phải nhịn ăn nhịn mặc để có tiền mua vé xem liveshow của cô. Mỗi chuyện đều là vì cô.

Cô không hề vô cảm như trong tưởng tượng, nếu phải ra đi cô cũng sẽ rất nhớ thương.

Cô còn nhớ đến anh, tuổi thanh xuân của cô tràn ngập dấu vết của anh.

Nhưng cô đã hủy hoại toàn bộ sự nghiệp của anh, cô đập tan giấc mơ của mọi người, cô còn tự đẩy bản thân vào một con ác mộng.

Cả cuộc đời của cô, cô sống để làm gì.

Cô chẳng thể mang lại gì cho bản thân, đồng thời chỉ mang đến tổn thương cho người khác.

Từ ngày bà Bạch Văn bỏ lại cô, cô đã mất đi tinh thần, cô cứ luôn theo đuổi, cô luôn cho rằng ông trời để cô sống trong sự thiếu thốn tình cảm, nhất định sẽ đền bù những tổn thất của cô trên một phương diện khác, cô cho rằng sự đền bù đó chính là tình yêu, nhưng nó lại chỉ là sự tổn thương dành cho chính cô và thậm chí dành cho cả mọi người nữa.

Tinh thần, tình yêu, cho đến cuối cùng, đều là đã trảng xe cát.

Cô hủy hoại người khác, đồng thời cũng hủy hoại chính bản thân cô.

Nước mắt, không một tiếng động, cứ thế rơi xuống, cô đứng là khác tỉnh, đi đến đâu cũng đều không mang lại may mắn.

Âm thanh bên ngoài vẫn tiếp tục ầm ĩ, làm những chuyện như vậy có thể gọi là người sao?

Cô còn được gọi là con người sao? Cô còn là người sao? Phải không? Đúng không?

Một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí u ám:

- Mọi người đừng tranh cãi nữa, tất cả đều không liên quan đến Bạch Nặc Ngôn, là do con cưỡng đoạt cô ấy. Ngay từ lần đầu tiên cô ấy tham gia thử vai để làm phát ngôn viên cho nhãn hiệu Gia Ái, con đã để ý đến cô ấy, con đã ra điều kiện nếu cô ấy trở thành người phụ nữ của con, con sẽ để cô ấy đại diện cho nhãn hiệu Gia Ái. Khi đó cô ấy không biết con sắp đính hôn với Tang Du, mà con cũng không biết mối quan hệ của con và Tang Du sẽ có thể tiến triển đến đâu. Cô ấy đã nhiều lần muốn chia tay, nhưng con cứ nhất quyết bắt cô ấy ở bên cạnh con. Đến khi đính hôn với Tang Du con vẫn không thể bỏ được cô ấy, vẫn âm thầm ép buộc cô ấy không được rời khỏi con. Tất cả mọi chuyện đều do con ép buộc cô ấy, Bạch Nặc Ngôn luôn không chịu khuất phục sự uy hiếp của con, cho đến hôm nay, mọi chuyện đều bại lộ, con không còn gì để nói.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Trình Nghi Triết.

Anh rất bình tĩnh, mỗi lời nói ra như đang trần thuật một sự việc, đồng thời mang theo một thái độ nhận lỗi.

- Không thể có chuyện đó.

Ông Trình Chí Sơn đột nhiên mở miệng, dù rất ít khi tiếp xúc với con trai, nhưng ông luôn tin tưởng vào nhân phẩm của con ông.

- Con trai tôi không bao giờ làm những chuyện như vậy.

Trình Nghi Triết đột nhiên cười lớn:

- Vì sao không thể? Chẳng lẽ con phải giống cha, cứ thế hưởng thụ tề nhân chi phúc?

Sắc mặt ông Trình Chí Sơn đột nhiên trắng bệch, trong lòng ông vẫn luôn có một khúc mắc, đó chính là sự áy náy đối với người vợ trước, vậy mà hôm nay con trai ông lại lạnh lùng nhắc lại chuyện cũ.

Hưởng thụ tề nhân chi phúc, thói hư tật xấu của đàn ông.

Bà Từ Thanh cau mày, nhìn con trai:

- Con không được nói chuyện với cha con như vậy.

Bà Lý Tinh và ông Giang Bắc Nghi đứng bên cạnh cũng bị những lời này của Trình Nghi Triết dọa ngấy người, nửa ngày cũng chẳng nói được một câu.

Trình Nghi Triết đi đến bên cạnh bà Lý Tinh và ông Giang Bắc Nghi, cúi gập người xuống:

- Thật xin lỗi, con đã tổn thương Tang Du, tất cả đều là lỗi của con, xin đừng trách oan cho người vô tội.

Giờ phút này, người vô tội trong lời của anh đang nấp sau cánh cửa, nước mắt cô rơi xuống như mưa.

Giang Tang Du đứng cách đó không xa, im lặng quan sát chuyện xảy ra. Khi cha gọi điện cho cô tối, cô nhanh chóng đến nơi, cô sợ mẹ giận quá mất

khôn, đúng lúc nghe thấy những lời Trình Nghi Triết nói, thật châm biếm, cô nghĩ.

Cô bước đến bên cạnh mẹ, tỏ ra bất đắc dĩ:

- Mẹ, con xin lỗi, con quên không nói với mẹ, con và Nghi Triết đều chủ động chia tay, anh ấy không hề có lỗi với con.

Mẹ à, cho dù có thua, cũng phải thua cho đẹp.

Hơn nữa, người ta cho đến giờ cũng chẳng có nhiều tình cảm với con, khi ở bên cạnh con rất vui vẻ, dù có thất tình, cũng sẽ nhanh qua thôi.

Bà Lý Tình nói không lên lời, Giang Tang Du cũng thờ dài, cuối cùng cô để cho ông Giang Bác Nghi đưa bà Lý Tình về nhà, chỉ để cô ở lại.

Đối diện với thái độ của Giang Tang Du, bà Từ Thanh cũng chỉ thờ dài, con trai bà đã lỡ mất một cô gái tốt.

Bà Từ Thanh cũng để chồng về trước, bà muốn nói chuyện riêng với Bạch Nặc Ngôn.

Đây là lần đầu tiên bà Từ Thanh nghiêm túc quan sát Bạch Nặc Ngôn, xinh đẹp, phóng khoáng, và xốc nổi.

Nhưng hình như, đây không phải tuýp phụ nữ con trai bà ưa thích.

Bạch Nặc Ngôn nằm trên giường, hàng mi cong run lên, vô cùng linh hoạt.

Bà Từ Thanh đi tới, ngồi bên cạnh giường:

- Hãy chăm sóc bản thân cho thật tốt, phụ nữ sảy thai cũng giống như phụ nữ ở cữ vậy, cần phải cẩn thận, rất dễ để lại bệnh căn.

Bạch Nặc Ngôn nhìn bà Từ Thanh, nhưng không mở miệng.

Bà Từ Thanh thờ dài nhìn xuống bụng của Bạch Nặc Ngôn, nếu đứa trẻ không mất, thì tốt quá.

- Nghe nói sau này con không thể có con?

Khóe miệng Bạch Nặc Ngôn giật giật:

- Bà có ý gì?

- Con nghĩ ta đang muốn nói đến chuyện gì?

Bà Từ Thanh cười nhạt, mang theo một thái độ cao cao tại thượng.

Bạch Nặc Ngôn cũng muốn cười, nhưng không cười nổi, gương mặt trở nên cứng nhắc:

- Đơn giản là tôi không có tư cách bước vào Trình gia, nên tôi đừng nên mơ mộng hão huyền.

Bà Từ Thanh cười rất vui vẻ:

- Đúng là một đứa trẻ thông minh.

Bạch Nặc Ngôn quay đi:

- Bà biết không, bà nên quản con trai bà cho tốt à? Bà nói với tôi có ích gì, tôi cũng đâu phải là người có khả năng chống đối với bà, bà cần gì phải kiêng dè tôi chứ. Nói không chừng bà khiến tôi bức mình, tôi lại càng dụ dỗ con trai bà, để anh ấy từ bỏ gia đình, bỏ trốn với tôi.

Bà Từ Thanh nhìn Bạch Nặc Ngôn rất lâu, sau đó còn tốt bụng đắp chăn cho cô:

- Đứa trẻ này quá thật thà, không thích gì đều nói thẳng ra, chẳng kiêng nể một ai. Ít ra bây giờ, con phải nịnh nọt ta mới đúng. Hãy chăm sóc bản thân thật tốt, cái gì cần cứ nói với ta, nhưng ta đoán con cũng chẳng muốn làm phiền đến ta.

Bạch Nặc Ngôn ngơ ngác nhìn bà Từ Thanh, đáng lẽ bà phải nắn vào mặt cô rằng cô là đồ vịt con xấu xí lại cứ cho mình là công chúa Bạch Tuyết mới đúng chứ?

Khi bước ra khỏi phòng bệnh, bà Từ Thanh khề thờ dài. Lời của con trai bà vừa nói ra đã khiến bà hoàn toàn chấn động, để con trai bà có thể nói những lời như vậy, người ngoài không biết, nhưng người làm mẹ như bà thì biết rất rõ, đã không còn đường lui nữa. Lần này con trai bà rất quyết tuyệt, bà làm mẹ tự nhiên cũng không thể cấm cản.

Đối với việc hôn nhân đại sự, bà vẫn luôn để con trai mình làm chủ, mặc dù đứa bé có thể khiến người ta tiếc nuối, nhưng trong cuộc sống vợ chồng, con cái vốn không phải là trọng điểm.

Bà chỉ muốn xem xem Bạch Nặc Ngôn là người như thế nào, chỉ cần không phải cái loại đàn bà tráo trở, khúm núm, hay hồng nhan họa thủy như Lâm Đại Ngọc, bà đều có thể chấp nhận.

Bà thờ dài, dường như Giang Tang Du đang có lời muốn nói với con trai bà, nên bà quyết định bỏ qua ý định nói chuyện với con.

Vừa rồi, con trai bà đã nói một câu khiến bà vô cùng chấn động:

- Trong phòng là mẹ của con con, ai cũng có thể đi, nhưng con không thể.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Uớc Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

Uông Đan đứng bên cạnh, cô chợt cảm thấy hình như mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, đáng lẽ cô không nên nhận cuộc điện thoại ông Giang Bác Nghi gọi đến, nếu không phải vì cô thuận miệng trả lời một câu là cô ấy đang ở trong bệnh viện, chắc cảnh tượng này cũng không xảy ra.

Ông Trình Chi Sơn cũng tìm tới, vì mấy ngày nay Trình Nghi Triết đều không đến công ty, nên ông cuống cuống hết lên, lại nghe một người bạn tốt nói nhìn thấy Trình Nghi Triết ở trong bệnh viện, nên hai ông bà lập tức chạy đến đây.

Sau màn kịch đó, cuối cùng mọi thứ đều trở lại bình thường, toàn bộ thế giới lại trở nên yên tĩnh.

Giang Tang Du và Trình Nghi Triết ngồi trên dãy ghế xanh trên hành lang bệnh viện, trầm mặc thật lâu.

- Mẹ em vì muốn em không bị tổn thương nên hơi nóng nảy.

Cô nắm đi nắm lại ngón tay mình, lời muốn nói ra miệng, nhưng không biết nên nói thế nào, đành lựa chọn một câu tương đối an toàn.

- Anh hiểu.

Rồi lại thêm một câu:

- Vốn là lỗi của anh.

Trái tim Giang Tang Du đau nhói, không biết nên chọn chủ đề nào để tiếp tục.

Anh quá thân thiện, khiến cô không biết phải làm sao.

Ánh mắt anh hơi âm trầm, khóe mắt vờn lên những tia đỏ, trông rất mệt mỏi. Cô nhìn thấy anh như vậy, chỉ thờ dài, cố tỏ ra vui vẻ:

- Bao lâu rồi anh chưa ngủ?

Đã bao lâu? Chính anh cũng quên mất, cứ mỗi khi nhắm mắt lại, con ác mộng đầy máu lại hiện ra khiến anh không sao ngủ được, anh lại trợn mắt nhìn trời sáng.

Dường như anh nhớ ra một chuyện:

- Chuyện hủy bỏ hôn lễ, em tuyên bố thi hon, em có thể lấy bất cứ lý do gì cũng được.

Cô cắn môi, mặc dù là anh tôn trọng cô, nhưng nghe như thế cô đang ghét bỏ anh.

Thế nhưng thái độ của anh lại giống như, anh không hề quan tâm.

Môi cô trắng bệch, ngày này, sớm hay muộn rồi cũng sẽ đến, chẳng qua là cô đã mơ mộng quá mức tốt đẹp.

Cô đau đớn nhận ra, giữa hai người, đã chẳng còn gì để nói. Không thể chia sẻ hi vọng ái ố với anh, không thể tiếp cận cánh cửa tâm hồn anh, thế nhưng cô vẫn hoài niệm, anh đã từng cùng cô đến thăm các trường tiểu học, cùng chơi trò chơi, cùng lên chùa lễ phật. Phảng phất mọi chuyện như vừa chỉ xảy ra mới ngày hôm qua, nhưng sao lại xa xôi đến thế.

- Thật xin lỗi.

Giọng anh nhẹ như một chiếc lông vũ.

Thế nhưng cô vẫn có thể hiểu được, hàm nghĩa đằng sau ba chữ cái đó.

Thật xin lỗi, không phải vì anh đã phụ lòng cô, khiến cô bị tổn thương.

Đáng nhẽ bây giờ anh nên an ủi cô, nhưng chính anh cũng đang rất đau khổ, anh không còn sức để đi an ủi người khác.

- Cô ấy ngủ lâu rồi, chắc là đã đói lắm rồi.

Cô nhắc nhở anh.

Trình Nghi Triết nhanh chóng mở to mắt:

- Vậy để anh đi mua đồ ăn.

Vừa đi được vài bước, anh lại quay lại nhìn cô:

- Em...

- Em sẽ tự về.

Đến lúc ấy anh mới vội vã chạy đi.

Nhìn bóng anh đang chạy mỗi lúc một xa, ánh mắt cô mê man.

Cuối cùng, cũng không thuộc về cô.

Giang Tang Du đứng trước cửa phòng bệnh, cô do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đẩy cửa bước vào, nhìn Bạch Nặc Ngôn đang nằm trên giường bệnh.

Bạch Nặc Ngôn xoay người nhìn Giang Tang Du đang đứng trước cửa, sắc mặt cô quá trấn định. Bạch Nặc Ngôn còn tưởng cô ấy sẽ như các bà vợ thông thường chạy đến bệnh viện náo loạn đánh ghen với ả đàn bà đoạt chồng chứ. Thế nên cô nhìn chăm chăm vào Giang Tang Du.

Giang Tang Du đi về phía Bạch Nặc Ngôn.

- Có đau lắm không?

Giang Tang Du nhỏ nhẹ hỏi thăm.

Bạch Nặc Ngôn khẽ cắn răng:

- Không đau.

Giang Tang Du ngồi xuống một chỗ gần đấy, cô nhận thấy sắc mặt Bạch Nặc Ngôn cũng không tốt lắm.

- Chị còn rất yếu, cần nghỉ ngơi nhiều hơn, không lên chạy nhảy lung tung, chị phải ăn nhiều vào, đừng kén ăn nữa.

- Tôi không phải trẻ con.

Tại sao lại dùng cái giọng điệu này để nói chuyện với tôi, cứ lảng mạn như bình thường ý.

Nghe thấy cô nói vậy, Giang Tang Du dường như nhớ lại một chuyện gì đó, cô nở nụ cười:

- Không phải trẻ con, tại sao lại tùy hứng thế này?

Bạch Nặc Ngôn thở gấp, tiếng thở khá lớn.

Giang Tang Du đứng lên, vỗ vỗ lưng cô.

Những động tác của Giang Tang Du khiến lòng Bạch Nặc Ngôn cảm thấy chua xót, cô hơi ngẩng đầu, rồi lại hoảng hốt cúi xuống, nếu không sợ không nhận nổi sẽ òa khóc.

Nhìn thái độ của Bạch Nặc Ngôn, Giang Tang Du nghĩ, bản thân cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể thích làm gì thì làm như cô ấy. Cho dù chuyện lớn như vậy xảy ra, cô cũng không thể đổ tất cả mọi tội lỗi lên đầu người khác, cũng không thể khóc lóc nức nở náo loạn, lại càng không thể đóng vai oán phụ xông lên làm loạn. Không phải vì cô không thích, không phải vì cô coi thường, mà chỉ vì chính bản thân cô không làm được, cô không sao có thể làm được, đây chính là sự nhu nhược của cô.

- Hãy chăm sóc bản thân thật tốt nhé.

Giang Tang Du nhận ra giọng cô chẳng mang chút dư vị nào, nhưng cô lại không nghĩ ra từ gì khác để nói.

Bạch Nặc Ngôn gật nhẹ đầu.

- Hãy...

Giang Tang Du dừng lại, cô muốn tìm một câu nói khác dễ nghe hơn để thay thế cho câu “Tự bảo trọng.”

- Em hi vọng chị sẽ trở lại như trước kia.

- Trước kia? Tôi?

Bạch Nặc Ngôn dường như khá vô cảm.

- Trước kia tôi như thế nào?

- Sẽ không tổn thương người khác.

Giang Tang Du đánh giá Bạch Nặc Ngôn rất lâu.

- Càng không tổn thương chính bản thân mình.

Bạch Nặc Ngôn sững sờ, lại càng chua xót.

Giang Tang Du lại tự cười:

- Nếu như không làm được, thì sau này làm được là tốt rồi.

Ích Kỷ cũng tốt, thẳng thắn cũng tốt, miễn sao đừng tổn thương chính bản thân là được.

Bạch Nặc Ngôn dựa vào đầu giường, tìm đập thỉnh thịch:

- Đã có một giây phút nào đó, cô cảm thấy hận tôi chưa?

- Không biết nữa. Em đã từng nghĩ rằng, nếu hoàn cảnh của chúng ta hoán đổi cho nhau, em đứng vào vị trí của chị thì sẽ ra sao? Em sẽ có còn là em của bây giờ không? Nhưng đến cuối cùng em không sao tìm được đáp án. Cho nên, không cần thiết phải oán hận, sẽ rất mệt mỏi. Hơn nữa, em cũng không có lý do để hận chị.

Bạch Nặc Ngôn suy nghĩ một lát:

- Mặc dù hoàn cảnh ảnh hưởng rất lớn đến con người, nhưng cho đến cùng quyết định của con người ta vẫn là quan trọng nhất, bất kể là sai lầm nào đều không thể đổ lỗi cho hoàn cảnh hay đổ lên đầu cha mẹ được, như vậy là không công bằng với bản thân. Cho nên dù hoàn cảnh của chúng ta có hoán đổi, tôi vẫn sẽ là tôi, cô vẫn là cô như bây giờ.

Cô nhớ đến nhân vật nữ chính trong một cuốn tiểu thuyết.

- Nếu không sao có thể có nhiều người chán ghét thánh mẫu đến thế?

Những nữ chính thánh mẫu đó, không phải tất cả đều là thiên kim tiểu thư, cũng có rất nhiều người đều xuất thân từ gia cảnh bần hàn.

Mặc dù các nhân vật thánh mẫu đó đều sinh ra dưới ngòi bút của tác giả, nhưng để cho nữ nhân vật chính thánh mẫu đó trả giá hết lần này đến lần khác, thì mới có thể gỡ ra từng đay chữ chữ.

Giang Tang Du cười cười, lấy từ trong túi ra một bức tranh, đặt xuống trước mặt Bạch Nặc Ngôn:

- Em nghĩ rằng, nó thuộc về chị.

Bạch Nặc Ngôn nhận bức tranh, cô ngắm rất lâu, mắt cô dừng lại trên chiếc lắc chân, sợi dây rất xấu, nó chỉ còn một chiếc chuông nhỏ cô đơn.

Giang Tang Du nhìn Bạch Nặc Ngôn nhẩn mặt, lạnh nhạt nói:

- Bức tranh này, hình như không giống mối quan hệ giữa chị và anh ấy?

Bạch Nặc Ngôn cất bức tranh đi:

- Tôi cho rằng, ít nhất những lời này cũng không nên là do cô nói.

- Đột nhiên em nhận ra, bản thân cứ mặc nhiên đối đãi với tất cả mà không cần quan tâm đến thái độ của người khác, cũng rất tốt nhé. Tại sao con người ta cứ phải ân ân oán oán mãi như vậy, bình thân một chút, có gì không tốt đâu. Khi oán giận người khác, đồng thời cũng đang tự đẩy bản thân xuống vực sâu, em không muốn mình sẽ như vậy.

Rất lâu sau, Giang Tang Du mới đứng dậy, đã đến lúc cô thật sự nên chào tạm biệt, hôm nay cô đã làm nhảm quá nhiều.

Bạch Nặc Ngôn trầm mặc nhìn theo bóng Giang Tang Du đang chuẩn bị rời đi.

Khi ra đến cửa, Giang Tang Du rút cuộc không cam lòng đẩy cửa ra, quay đầu nói:

- Vì sao cứ luôn không thích em?

Tận đáy lòng cô, đây là chuyện cô muốn biết nhất.

Bạch Nặc Ngôn cho rằng, cô ấy sẽ hỏi vấn đề cuối cùng liên quan đến Trình Nghi Triết cơ, không ngờ cô lại hỏi về chuyện này.

Chưa bao giờ cô nghĩ cảnh tượng này sẽ xảy ra, nên đành phải thú thật:

- Vì tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể trở thành một người như cô, nên tôi muốn tránh xa cô, cứ coi như là do tôi tự ti đi.

Không bao giờ có thể được như người đó, nhưng lại không thể phủ nhận sự tồn tại của người đó, nên mới trốn tránh. Bởi vì luôn cảm thấy thua kém, nên không đành lòng, mắt không thấy ít nhất tâm sẽ không phiền.

Nếu đã cảm thấy ghen tị, luôn cảm thấy bản thân thua kém, thì không nên tham lam, coi như không có sẽ sống thoải mái hơn.

Cánh cửa phòng bệnh cuối cùng đã đóng lại, không gian trong phòng trở nên yên tĩnh chưa từng thấy.

Trình Nghi Triết phải chạy đi rất xa mới mua được cháo về, đã qua giờ ăn sáng từ lâu, nên các quán ăn đều đã hết hàng, ở thành phố này, bữa trưa và bữa tối, các quán đều không bán cháo. Đến khi trở lại phòng, anh mới phát hiện ra, phòng của Bạch Nặc Ngôn trống không, không còn lưu lại bất kỳ thứ gì.

Anh chưa kịp đặt hộp cháo xuống, hộp cháo cứ thế đổ ra ngoài, chất lỏng lênh láng rơi xuống ghế, để mặc hộp cháo, anh lao ra ngoài.

Trình Nghi Triết càng không dám tin, anh cho rằng mình lên nhầm tầng, vào nhầm phòng.

Anh bắt một y tá lại hỏi, tại sao trong phòng bệnh lại không có người, nhưng mỗi ngày đều có rất nhiều bệnh nhân đến khám, cũng có rất nhiều người xuất viện, sao ai có thể nhớ kỹ.

Khi anh chạy đến quầy đăng ký thủ tục xuất viện, may ra ở đấy anh sẽ tìm được manh mối.

- Thời nay thật sự có lắm kẻ thừa tiền, trực tiếp bỏ một đồng tiền để yêu cầu được xuất viện luôn.

- Ai thế?

- Ai mà biết được. Người ta muốn xuất viện, chẳng lẽ bắt cô ấy ở lại à?

- Thế nhưng chắc chắn là gia thế không tồi.

- Cái này mà cô cũng nhận ra ư?

- Có tiền mà.

- Ai nói có tiền là có thể chứ?

-

Anh chạy tới, hỏi hai cô lễ tân đang vui vẻ tán gẫu:

- Các cô nói ai thế? Có phải là một cô gái đáng vẻ rất dễ thương, tóc dài...

Sau khi được xác nhận, anh lao ra khỏi bệnh viện, ngoài đường xe cộ nườm nượp qua lại, nhưng ở đâu anh có thể tìm được bóng dáng người anh muốn tìm đây?

Cô đã ra đi, không nói một lời.

Không một lời từ biệt, không để lại dù chỉ một câu nói, cứ vậy ra đi.

Cô cố tình, không nhìn với anh dù chỉ một lời.

Cô rất thích làm những chuyện như thế, với một thái độ quyết tuyệt, không để lại bất cứ cái gì.

Khuấy đảo mặt hồ đang yên ả, nhưng dù chỉ dấu vết một chiếc lá cũng không còn, cô cứ như vậy biến mất trước mắt anh.

Để lại cho anh một cục diện rối tung rối mù, nhưng cô lại chẳng thêm quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Trình Nghi Triết đứng châu chực hết lần này đến lần khác trước cổng Kinh Vân, cuối cùng Ưông Đàn đành phải cho anh vào nhà.

Ưông Đàn còn nhớ trước khi Bạch Nặc Ngôn ra đi có dặn dò, nếu Trình Nghi Triết đến tìm cô dưới ba lần thì nhất định không cho anh ta vào. Có một số điểm Bạch Nặc Ngôn khá tư lự, mặc dù Ưông Đàn cũng không hiểu rõ Bạch Nặc Ngôn đang nghĩ cái gì nữa. Hơn nữa, đúng là trước khi đi, Bạch Nặc Ngôn không để lại bất kỳ cái gì.

- Cô ấy thật sự không có ở đây.

Ưông Đàn một lần nữa nhấn mạnh:

- Tôi cũng không biết cô ấy đã đi đâu.

Khi ra đi, thái độ của Bạch Nặc Ngôn rất quyết tuyệt, cô không cần bất cứ thứ gì, lập tức bỏ đi, bất kể công ty đại diện ra điều kiện gì, bất kể có khuyên giải thế nào, Bạch Nặc Ngôn đều không quan tâm, một mực đòi đi.

Ưông Đàn luôn tin vào cá tính của Bạch Nặc Ngôn, nếu cô nói hôm nay đi, thì nhất định sẽ là hôm nay, dù người ta có đưa cô 100 vạn để mai cô đi, cô cũng sẽ không đổi ý. Cô là kiểu người như vậy., nghĩ ra cái gì, là phải làm ngay lập tức, nếu để đến mai thì sẽ mất ý nghĩa.

Trình Nghi Triết đánh giá nơi này rất lâu, ánh mắt anh chuyển từ phòng khách sang ghế sofa rồi đến TV. Anh có thể tưởng tượng cảnh cô nhàn nhã ngồi trên ghế xem TV, vừa xem cô vừa bắt mắt những nữ diễn viên chính tính cách đáng ghét thế nào, hay nhân vật nam chính đáng bị khinh bỉ ra sao, sau đó cô xem được một lúc lại thấy mất hứng.

Đối với hứng thú, cô thường không duy trì được lâu.

Thế nhưng đối với thói quen ăn uống, cô lại luôn duy trì.

Vậy anh đối với cô, chỉ là một thú vui, hay là một thói quen?

Anh đi một vòng quanh nhà, anh nhận ra, ở nơi xa lạ này lại có muôn vàn những dấu chân quen thuộc, khiến lòng ngực anh cảm thấy khó chịu.

- Phòng cô ấy ở đâu?

Cuối cùng anh cũng tìm lại được giọng nói của mình, anh quay lại nhìn Ưông Đàn vẫn đang quan sát anh từ nãy đến giờ.

- Tôi dẫn anh đến đó.

Ưông Đàn lấy lại tinh thần, lập tức đưa Trình Nghi Triết lên tầng:

- Cô ấy chỉ mang theo vài bộ quần áo mà cô ấy thích nhất, ngoài ra thì không cầm theo gì cả.

Trình Nghi Triết gật đầu, nhưng vẫn không nhận được nói:

- Cô ấy thật sự không nói cô ấy định đi đâu à?

- Không.

Bây giờ nhớ lại, Bạch Nặc Ngôn đã lên kế hoạch ra đi từ lâu rồi. Liveshow lần này cô tự đặt tên là “Mai danh ẩn tích”, và đó cũng chính là lựa chọn của cô cho cuộc sống sau này. Có lẽ cô ấy đã cảm thấy quá mệt mỏi, có lẽ cô ấy chỉ muốn bỏ trốn, nên cô ấy đã sớm đưa ra quyết định rời đi. Chính cô ấy

từng nói, cô làm tất cả mọi chuyện, chỉ vì cô ấy muốn, không phải bởi vì ai khác. Trước khi sảy thai, cô ấy đã quyết định ra đi, hơn nữa là dứt khoát ra đi.

Uông Đan đẩy cửa ra:

- Đây là phòng của cô ấy.

- Cảm ơn.

Uông Đan đứng trước cửa suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không nói cho anh nghe những lời Bạch Nặc Ngôn đã nói với cô, bởi vì đối với Trình Nghi Triết, hẳn nó tuyệt đối không quan trọng. Bạch Nặc Ngôn chỉ nói riêng với Uông Đan, cô sẽ để lại biệt thự này cho Uông Đan, nếu Uông Đan không muốn giữ lại, có thể tự đem đi đấu giá để làm từ thiện, nhưng Bạch Nặc Ngôn cũng giao hẹn trước, tuyệt đối không được quyền gộp cho Hội Chữ Thập Đỏ.

Uông Đan định sẽ đấu giá, sau đó tìm một tổ chức từ thiện đáng tin cậy để ủng hộ.

Trình Nghi Triết nhìn lại toàn bộ căn phòng, anh tưởng tượng cảnh cô lăn qua lăn lại trên giường, đầu cô rúc vào trong chăn.

Cô luôn thích mặc váy ngủ vừa mỏng vừa ngắn, đi chân đất trên sàn nhà, cô thường cố tình đến gần anh, luồn tay vào áo anh. Mỗi khi tay cô tiếp xúc với cơ thể anh sẽ không ngừng di chuyển, cô đặc biệt thích trò nghịch ngợm này, chơi mãi không bao giờ chán.

Anh ngồi trên giường, tay anh sờ phía ga trải giường, chăn, gối, tất cả đã từ lâu không còn hơi ấm.

Anh nhắm mắt lại, anh muốn biết, anh muốn tìm kiếm một hơi ấm quen thuộc.

Từ nay về sau sẽ không còn có một người ôm chầm lấy anh từ đằng sau mà chẳng thêm kiêng nể, thổi vào tai anh đầy khiêu khích hay trêu chọc anh, không còn, sẽ không bao giờ còn nữa,.

Anh ngồi rất lâu, sau đó mới đứng dậy, mở tủ.

Trong tủ treo rất nhiều quần áo, có một vài bộ là thiết kế của thương hiệu nổi tiếng, một vài bộ thì cô tùy tiện mua ở cửa hàng nào đó, thế nhưng cô đều vứt chung một chỗ, có lẽ đối với cô, tất cả chẳng có gì khác biệt. Tại sao lại phải chia ra làm làm trang phục đi ngủ hay trang phục dạo phố chứ?

Anh quan sát từng chi tiết nhỏ trong phòng, cuối cùng anh ngồi xuống bàn, anh muốn thử tưởng tượng cảm giác của cô khi ngồi ở vị trí này.

Trong phòng có rất nhiều sách, đa số là tiểu thuyết.

Cô thích mua đủ loại laptop, cũng thích các loại bút ký tên, cô cũng thích truyện tranh, thích sưu tầm các vật nho nhỏ dễ thương, nhưng đối với cái gì cô cũng không thật sự đam mê.

Cô có thói quen sưu tầm tiền, nhưng cũng chưa phải là hết sức, chỉ là cứ 5 tờ tiền cô lại để riêng ra 2 tờ.

Trước đây cô từng nói rằng, cô có mua một quyển từ điển Hán ngữ từ hồi học sơ trung, nhưng cô chẳng bao giờ dùng đến. Quyển từ điển trở nên vô dụng, nhưng cô lại luôn mang bên mình, cô thường kẹp tiền vào trong quyển sách.

Trên mặt bàn, có đặt một quyển từ điển Hán ngữ.

Anh giờ sách, ngay trang đầu tiên đã kẹp một tờ giấy 5 đồng, sau đó anh lại lật vài trang tiếp theo, lại có vài tờ tiền giấy xuất hiện.

Chắc cô quên mang theo.

Anh nhìn quyển từ điển rất lâu, vô tình anh tìm thấy giữa hai trang sách hé ra một tờ giấy Tuyên Thành xinh xắn, đằng sau có ghi không ít chữ.

Ngày XX tháng XX năm XX, lần đầu tiên đến bệnh viện, đau chết đi được, làm con gái thật khổ, đều làm như nhau, nhưng sao mầm mống tai họa lại toàn nằm trong bụng con gái chứ?

Ngày XX tháng XX năm XX, rất nhiều ánh mắt nhìn về phía tôi, tôi cảm thấy mình đúng là một cô gái tồi tệ, kẻ người ta muốn nghĩ gì thì nghĩ, tôi chả thèm quan tâm.

Ngày XX tháng XX năm XX Đau

Ngày XX tháng XX năm XX sau khi trở lại việc đầu tiên là đọc một quyển tiểu thuyết, trong truyện nhân vật nam chính bị vô số hành hạ, để lấy lại thăng bằng.

Ngày XX năm XX tháng XX, các người chưa nhìn thấy phụ nữ mang thai bao giờ à, nhìn cái gì, nhìn cái gì mà nhìn? Phiền chết đi được...

Anh nắm chặt tờ giấy, hóa ra đau đến chết lặng là cảm giác như thế này, nghĩ nói khi giải phẫu sẽ phải tiêm thuốc tê để giảm đau. Mà cảm giác chết lặng của anh, có thể không cần tiêm thuốc tê mà trực tiếp đưa vào phòng mổ.

Anh xoa trán, nhận ra rất nhiều mồ hôi.

Hơi thở trở nên nặng nề, tờ giấy này, dường như nặng tựa ngàn cân, đè anh không sao đứng dậy nổi.

Rất lâu sau, anh mới cắt tờ giấy vào trong quyển từ điển.

Lúc ra về, anh mang theo quyển từ điển.

Anh không tìm thấy cô, cô đã công bố trên tất cả các diễn đàn, giải thích rất ngắn gọn rằng cô sẽ không tái xuất, fan hâm mộ Ảnh Nhi trên cả nước đề sôi sục, không ít khán giả tiếc nuối, nếu họ biết đó là liveshow cuối cùng của Ảnh Nhi, cho dù là trên trời, họ cũng sẽ lập tức đến xem. Con người sau khi mất đi, mới biết thế nào là hối hận, nhưng dù biết, cũng đã không còn ý nghĩa.

Hợp đồng của cô với công ty đại diện đã hết hạn, Uy Thịnh đưa ra vô số điều kiện để mời cô tiếp tục hợp tác, đều bị cô từ chối, bất kể với giá nào, cô vẫn không ở lại.

Thành phố vẫn tồn tại, Trái Đất vẫn quay.

Nhưng không ở đâu có thể tìm thấy bóng dáng cô.

Anh vươn tay, hóa ra bàn tay anh không hề cảm nhận được một chút không khí.

Trình Nghi Triết đến sân bay chặn đường Mạnh Tân Duy vừa đi du lịch với em gái trở về. Mạnh Tân Duy nhìn thấy Trình Nghi Triết, anh đoán được vì sao hắn lại tìm đến gặp anh.

Anh quan sát bộ dạng uể oải của Trình Nghi Triết, lại nhớ đến tin nhắn của Bạch Nặc Ngôn: “Nếu em không trở lại, nghĩa là em vẫn không muốn xuất hiện, nhất định không được đi tìm em.”

Yết hầu Trình Nghi Triết giật giật, anh lược bỏ tất cả, chỉ nói đúng một câu:

- Cô ấy đang ở đâu?

Mạnh Tân Duy đáp lại câu hỏi của Trình Nghi Triết bằng một cú đấm đương nhiên:

- Tôi đã sớm muốn làm thế này.

Trình Nghi Triết đỡ cú đấm, nhưng không đánh lại Mạnh Tân Duy, cố nhịn:

- Cô ấy ở đâu? Cô ấy luôn coi anh là bạn thân, cô ấy nhất định sẽ không ra đi mà không chào từ biệt anh.

Hóa ra, bọn họ đều có chung nhận định đối với Bạch Nặc Ngôn trên phương diện này.

Chỉ có thể là bạn bè, Bạch Nặc Ngôn mới luôn bên cạnh lâu như thế.

Nếu như Mạnh Tân Duy ngã bài với Bạch Nặc Ngôn, kết quả sẽ là, Bạch Nặc Ngôn sẽ không ở bên cạnh Mạnh Tân Duy nữa, cô không bao giờ chấp nhận một mối quan hệ mờ ám giữa hai người.

Bạn bè, đối với Mạnh Tân Duy, chắc chắn không gì có thể khiến anh đau đớn bằng.

Mạnh Tân Duy nhắm mắt lại:

- Nếu cô ấy còn quan tâm đến anh, anh nhất định sẽ có cách tìm thấy cô ấy.

Cô vốn là một người mâu thuẫn, cách làm việc vô cùng quyết tuyệt, nhưng bạn chỉ cần nắm kỹ những lời nói việc làm của cô ấy, nhất định sẽ tìm thấy những thông tin trong đó hoặc sẽ nhận ra ngụ ý ngầm xin lỗi của cô ấy.

Cô chính là người như vậy, cô vẫn luôn như vậy.

Trình Nghi Triết nhìn Mạnh Tân Duy chuẩn bị đi, anh từ từ mở miệng:

- Anh rất thích cô ấy?

Mạnh Tân Duy dừng bước, trong suy nghĩ của hắn, chỉ có thể là thích, không bao giờ có thể là yêu.

Vĩnh viễn không bao giờ có được.

Mấy ngày nay, Trình Nghi Triết cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Ông Trình Chí Sơn nhìn thấy bộ dạng này của anh thì vô cùng tức giận.

Trình Nghi Triết bị phạt quỳ trước Phật đường, anh rất vâng lời, bảo anh quỳ, anh liền quỳ.

Trình Nghi Bắc lần đầu tiên nhìn thấy thái độ của ông anh họ chơi thân từ bé như thế. Bác gái nhờ anh đến khuyên giải anh họ, dù sao quan hệ giữa hai anh từ trước đến nay vốn không tồi, có thể anh ấy sẽ nghe lời khuyên của anh.

Nhưng vừa nhìn thấy Trình Nghi Triết ngồi quỳ rất nghiêm túc, giống hệt khi còn nhỏ, vì không đạt điểm cao nhất anh đã tự quỳ phạt, khi đó tuổi trẻ bồng bột, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất là phải áp đảo đối phương. Trình Nghi Bắc không nén được những hoài niệm, anh tiến gần, ngồi xổm trước mặt Trình Nghi Triết:

- Nếu ông nội nhìn thấy anh thế này, chắc ông nổi giận bật dậy chui lên mất.

Trình Nghi Triết hẳn cũng nhận ra bộ dạng già điên già dại của bản thân, anh ngồi phịch xuống đất:

- Sao lại đến đây?

- Đến xem anh chặt vật thế nào.

Trình Nghi Triết gật đầu:

- Bây giờ thấy rồi, muốn đánh à?

- Nghe nói hôn sự thất bại rồi?

Trình Nghi Bắc thấy anh như vậy cũng không đùa nữa, cái gì cũng phải có mức độ.

Anh lại gật đầu:

- Có thể đừng hỏi đến chuyện này được không, anh không có tâm trạng để nghe đâu.

- Thế anh có tâm trạng làm gì?

Đôi mắt Trình Nghi Triết đục ngầu, dường như không phải để trả lời, mà anh như đang tự lẩm bẩm với chính bản thân:

- Anh không tìm thấy cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Trình Nghi Triết đứng trước cổng Giang gia xin tha thứ, gặp không ít khó xử, đầu tiên là anh bị cấm cửa, sau đó là được phép mời vào nhà nhưng bị bỏ mặc, cuối cùng chỉ chào hỏi vào câu khách sáo, trong lời nói dĩ nhiên có kèm theo sự châm chọc.

Từ tầng hai bước xuống, Giang Tang Du bắt gặp cảnh này, lại thấy biểu hiện của Trình Nghi Triết, cô cũng hiểu, anh không quan tâm đến thái độ của họ đối với anh.

Điều này khiến Giang Tang Du nghĩ đến bức thư Bạch Nặc Ngôn viết gửi ông Giang Bắc Nghi trước khi cô ra đi. Giang Tang Du có thể khẳng định, lúc viết bức thư này, tâm trạng của Bạch Nặc Ngôn rất bình thản. Trong lòng Bạch Nặc Ngôn luôn muốn ông Giang Bắc Nghi quý trọng hạnh phúc hiện tại, đối xử thật tốt với bà Lý Tinh, và Giang Tang Du. Dù sao một hiện thực ảm áp đều khiến tất cả được thỏa mãn. Bạch Nặc Ngôn đã quyết tâm ra đi, nên ông không cần phải lo lắng cho cô, cô nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Cô tin rằng cô Giang Bắc Nghi thật lòng muốn hàn gắn mối quan hệ cha con với cô, giống như mối quan hệ với Giang Tang Du. Thế nhưng tình thân trên thế gian này vốn chẳng bao giờ viên mãn, sẽ không một ai có thể đạt được tất cả mọi mong muốn. Mất đi cũng thế, có được cũng thế, để cho con người ta càng phải biết quý trọng mỗi thân tình đang có. Cô đã bước qua cái tuổi cần đến sự quan tâm của cha, vậy tốt hơn hết là nên để cho cô được lựa chọn cho mình một cuộc sống tự do.

Bản thân Bạch Nặc Ngôn ghét nhất chính là loại người cái gì cũng muốn. Khi xem bộ phim “Phấn đầu” có một nhân vật chính muốn cướp đoạt vợ của người anh em, nhưng anh ta muốn vừa được người đẹp vừa không mất bạn bè. Bạch Nặc Ngôn cảm thấy người đàn ông này thật đáng khinh, không phải bởi vì anh ta tranh vợ bạn, mà bởi vì anh ta quá tham lam, cái gì cũng muốn. Dựa vào đâu mà tất cả những thứ tốt đẹp trên thế giới đều phải dành hết cho anh ta, cướp vợ bạn, thì sẽ tất nhiên phải trả giá. Loại người cái gì cũng muốn có ấy, thật khiến người khác buồn nôn.

Còn ở trong phim “Hạ gia 3000m”, màn thân mật khó coi cũng không thể khiến Bạch Nặc Ngôn chán ghét tắt TV, ngược lại người cha luôn được mọi người hâm mộ lại khiến cô cực ghét. Ba cô con gái, cô nào ông cũng quản, hơn nữa luôn vì con gái người ngoài mà tổn thương con gái mình. Người cha

đó, trong mắt người ngoài thật vĩ đại, nhưng trong mắt Bạch Nặc Ngôn, cô lại cảm thấy ông không làm tròn trách nhiệm của một người cha.

Trên thế giới này không bao giờ tồn tại một thứ hoàn toàn viên mãn, có mất mới có đạt được.

Bạch Nặc Ngôn tin rằng, cô trả giá một phần nhỏ, nhưng ông trời sẽ trả lại cho cô bằng một cách khác. Cho nên không cần phải lo lắng cho cô, cô nhất định sẽ sống tốt.

Có được có mất.

Giang Tang Du nhìn Trình Nghi Triết vẫn đứng nguyên dưới nhà, cô cũng vừa mất đi, vậy ông trời sẽ hoàn trả cho cô bằng cách nào đây?

Cuối cùng ông Giang Bác Nghi và bà Lý Tinh cũng cảm thấy khó xử, ông Giang Bác Nghi muốn nói chuyện riêng với Trình Nghi Triết, nên bà Lý Tinh đi lên gác một mình.

Giang Tang Du khoác tay kéo bà vào phòng cô, nhìn thấy trên tóc bà có điểm vài sợi tóc bạc, cô mỉm cười nhưng trong lòng đau nhói.

- Mẹ, con biết, mẹ không muốn con phải chịu thiệt thòi.

Cô tựa đầu lên vai bà:

- Nhưng có nhiều chuyện, không phải cứ muốn là được.

- Con bé này, tính tình thật là...

Bà Lý Tinh vỗ nhẹ lên đầu cô.

Giang Tang Du lại bình tĩnh mở miệng:

- Từ nhỏ em đã thích nghe kể chuyện cổ tích, trong các câu chuyện đó, hoàng tử và công chúa sẽ trọn đời hạnh phúc bên nhau. Nhưng chúng ta chỉ biết hoàng tử và công chúa sẽ ở bên nhau, nhưng đâu ai biết cuộc sống của họ thật ra như thế nào. Có thật họ sẽ trọn đời hạnh phúc hay không? Có lẽ hoàng tử cũng ngoại tình, mà công chúa cũng nhận ra cô đã cưới nhầm người, có trăm ngàn vạn lí do khác nhau. Cuộc sống vốn là như thế, đều không như chúng ta vẫn luôn tưởng tượng.

Cô rút vào ngực bà Lý Tinh:

- Con vẫn cho rằng, chỉ cần con sống lương thiện, đối xử với tất cả mọi người bằng một thái độ lạc quan, con sẽ có một kết thúc hạnh phúc như công chúa. Nhưng có lẽ chính con đã quên rằng, cuộc sống không chỉ có kết quả, mà còn cần những trải nghiệm, cái kết của câu chuyện công chúa có khi chỉ là mở đầu, chứ chưa phải là mục tiêu. Cuộc sống luôn phải cần cố gắng, không thể lúc nào cũng muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Bà Lý Tinh nhắm mắt lại:

- Con lúc nào cũng nghĩ cho người khác.

- Không, con vẫn luôn nghĩ cho chính bản thân mình, quá tính toán cũng chẳng bù đắp được những gì đã mất.

- Có lẽ...

- Mẹ, đó chính là chị gái con, là người thân của con, không phải là người ngoài.

Bà Lý Tinh không thể nói lên lời.

Giang Tang Du tiếp tục cười:

- Nên mẹ cũng không cần để trong lòng, vừa rồi mẹ cũng xả giận rồi, mọi chuyện nên chấm hết tại đây.

Bà Lý Tinh lắc đầu:

- Con định nói đến ai?

- Mẹ không phải luôn khen con tốt bụng à, dĩ nhiên con cũng đang nghĩ giống như mẹ rồi.

Giang Tang Du không biết ông Giang Bác Nghi nói gì với Trình Nghi Triết, đó có lẽ sẽ mãi mãi là một bí mật, ai cũng mong đạt được hạnh phúc, thế nhưng hạnh phúc lại chẳng bao giờ trọn vẹn.

Khi Trình Nghi Triết bước ra khỏi biệt thự Giang gia, Giang Tang Du đuổi theo anh.

Trình Nghi Triết dừng bước, ánh mắt u ám nhìn Giang Tang Du, muốn biết cô định nói gì với anh.

Đến lúc này Giang Tang Du mới nhận ra, lòng cô đã trở nên thật bình yên và thanh thản.

Cô nhìn chăm chú xuống mũi chân mình:

- Em muốn kể với anh một chuyện, mặc dù, em biết giờ anh cũng không quan tâm nữa.

Anh nhướn mi:

- Chuyện gì?

- Em chưa bao giờ đến tham dự dạ hội hóa trang trong trường đại học, người anh từng gặp chắc chắn không phải là em.

Trong đôi mắt Trình Nghi Triết chợt lóe lên một tia sáng, thế nhưng cuối cùng anh chỉ gật nhẹ đầu.

- Cho dù người đó là ai đối với anh cũng chẳng sao, phải không?

Giọng nói Giang Tang Du lại mang theo sự bướng bỉnh cổ chấp.

- Bởi vì chỉ cần anh gặp được Bạch Nặc Ngôn, mặc kệ trước đó anh đã từng gặp ai, anh đều sẽ bỏ qua.

- Anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

- Nhưng anh sẽ lựa chọn như vậy

- Có lẽ là thế.

Giang Tang Du thở dài:

- Thật ra, bây giờ anh có thể đoán được người đó là ai.

Trình Nghi Triết cắn môi:

- Cảm ơn.

Giang Tang Du lắc đầu, nhìn theo bóng dáng Trình Nghi Triết từ từ rời xa.

Đứng trước mỗi con người, mỗi sự kiện, ta đều có thể được rèn luyện, được học hỏi rất nhiều điều, đây mới chính là cuộc sống, bất kể tốt xấu, đều xuất phát từ thực tiễn phát sinh.

Giang Tang Du không muốn nói với anh, trước đây cô từng muốn, chỉ cần Trình Nghi Triết vẽ tặng cô 100 bức chân dung, cô sẽ ưng thuận anh.

Nhưng từ đầu đến cuối, anh chỉ tặng cô 99 bức.

Cô chưa bao giờ nhận được 100% tình yêu cô mơ ước.

Cô luôn nghĩ đến cái kết của nhân vật nữ phụ trong bộ phim “Mua dây buộc mình”, nếu Dương tiểu thư nhất định không chủ động rút lui khỏi cuộc tình với Trịnh Hải Hòa, kết quả sẽ như thế nào đây. Trong cuốn tiểu thuyết có đoạn Trịnh Hải Hòa thật lòng muốn kết hôn với Dương tiểu thư, nhưng có khi hai người họ kết hôn, anh nhất định sẽ giống như cha cô vậy. Có đôi khi chúng ta đều u mê, sai lầm, cứ cho rằng chỉ cần Dương tiểu thư không chủ động rút lui, có khi người sẽ bên cạnh Trịnh Hải Hòa biết đâu lại là Dương tiểu thư, nhưng rất tiếc tất cả đã sai, để Dương tiểu thư rút lui, chẳng qua tác giả muốn giữ lại cho cô một tư thái đẹp, vì Dương tiểu thư chắc chắn sẽ là người bị bỏ rơi, để cô chủ động rút lui hay Trịnh Hải Hòa chủ động chia tay thì kết quả đều như nhau. Tác giả chỉ cần nữ chính và nam chính ở bên nhau, còn về phương thức thì tùy chọn để nữ chính chủ động rút lui hay nam chính chủ động chia tay.

Chẳng qua tác giả muốn để Dương tiểu thư ra đi trong một tư thái đẹp nhất, cho dù đó chỉ là một cách bỏ rơi, chỉ có cô đặt hi vọng đằng sau tư thái đó.

Rốt cuộc cô đã nhìn thấy kết quả cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Trình Nghi Triết đang ngồi trên xe khách, anh chăm chú lắng nghe tin tức đang phát trên radio, có thể vì dạo gần đây tinh thần hoảng loạn, anh đã bỏ qua không ít tin tức. Thông tin đơn giản nhất là một bến xe lớn đã bị phá bỏ, anh đi xe buýt đến bến xe đó, nhưng đến khi đến nơi lại không có, anh đành phải đến một bến gần đó để bắt xe. Anh còn nhớ, mới đây không lâu anh còn cùng Bạch Nặc Ngôn ngồi ở bến xe đó để chờ chuyến tiếp theo, vậy mà chiếc ghế nhựa cũ nát ngày ấy giờ đã biến mất không còn dấu vết, chỉ để lại một bãi đất trống không trơ trọi.

Không ít người cũng đến bến xe đó với anh, vậy mà tại sao bến xe lại bị chuyển đi chứ.

Anh đi đến bến xe, mới nhận ra mình chưa quyết định sẽ đi chuyến nào, một chút ý tưởng anh cũng chẳng có.

Quanh quẩn ở bến xe một lúc, anh mua vé, rồi lên một chiếc xe khách.

Trên xe không quá đông, một mình anh có thể chiếm hai ghế, điều hòa trong xe chạy khá ổn, nên không khí cũng không quá nóng bức, ngột ngạt, tuy nhiên vẫn không ngăn được cơn buồn ngủ kéo đến. Xe vừa ra khỏi khu vực trung tâm, nhiều người đã gả gắt ngủ.

Anh nhắm mắt lại, nhưng lại không sao ngủ được như những người xung quanh, đành mở mắt ngắm phong cảnh bên ngoài. Trong xe rất yên ắng, đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại chói tai.

Sau hơn một giờ đi đường, anh rốt cuộc cũng đến huyện này. Nơi đây vẫn thuộc khu vực nội thành, không quá lớn, giao thông cũng không quá phức tạp. Anh không chọn một nơi nào khác, mà quyết định đến đây, sau khi đi dạo vài vòng quanh đây, anh thấy tâm trạng trở nên yên ổn kỳ lạ.

Không ít người trên đường đang bàn tán về kỳ thi tốt nghiệp trung học, khu vực nào đạt thành tích tốt hơn trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, không ít lớp học ở đây có học sinh đều đạt điểm thi rất cao.

Anh nhìn thấy, ở ngã tư đường thậm chí có cả một nhóm người đang múa lân, do một học sinh con nhà giàu vừa tốt nghiệp bỏ tiền ra thuê về để ăn mừng.

Anh giống như tất cả những người đứng đây, đều đứng xem.

Nếu có một người nào đó đứng ở đây, cô nhất định sẽ riu rít liên miện bên tai anh, rằng sư tử múa thế nào, mà nhận xét của cô phần lớn đều do tâm trạng lúc đó của cô quyết định.

Anh nghe thấy không ít người đang khen ngợi chất lượng trường cao trung ở đây càng ngày càng tốt, nên có một đại gia giàu có đã quyên góp không ít tiền mỗi năm để đầu tư thay mới trang thiết bị, mở quỹ khuyến học, trao học bổng để khuyến khích học sinh.

Không ít người đều đoán rằng vị đại gia này là một nhà giàu mới nổi, ra ngoài kiếm được ít tiền về quê khoe của.

Trình Nghi Triết không rõ tâm trạng anh lúc này như thế nào, anh không ngờ anh còn có thể nhàn hạ thoải mái đến thăm ngôi trường cao trung này.

Sân trường này không rộng, nghe nói ở đây vừa thực nghiệm phương pháp giảng dạy mới nhằm nâng cao thành tích của học sinh bằng cách kết hợp lao động và vui chơi để các môn học không còn quá tẻ nhạt.

Nhưng tất cả các trường cao trung ở đây đều có chung một đặc điểm, trên cổng trường có treo một khẩu hiệu lớn: Không bao giờ phụ chính bản thân.

Nghe nói chính vị đại gia kia đã yêu cầu sau khi quyên góp, cần phải treo lại khẩu hiệu của trường, nên trường học trông khang trang hơn, tầm mắt học sinh cũng trở nên thoáng đạt hơn.

Nghe thấy những lời này, trong lòng Trình Nghi Triết chợt chấn động, không phụ bản thân, sống vì bản thân, sống không phải vì một ai khác.

Anh tìm đến một nhà nghỉ, nghỉ lại một đêm, ngày hôm sau anh mua một cái bản đồ huyện.

Dựa vào bản đồ, anh bắt đầu loại trừ, hỏi thăm từng nơi, cuối cùng giới hạn mục tiêu ở ba thị trấn nhỏ.

Bởi vì cô từng nói, cô lớn lên ở một thị trấn nhỏ.

Sau đó anh lại đi xe khách, anh đổi vài chuyến, anh còn nhớ trước đây, mục đích ban đầu của cô là đến địa phương đó, nếu không xuống xe dọc đường có nhiều khả năng trạm cuối cùng chính là nơi cô muốn đến.

Bằng cách này, anh nhanh chóng xác định được nơi cần đến.

Anh mơ hồ nhớ lại, cô từng nói, cô không ở gần nhưng cô thường đến đó dạo phố và mua sắm, vì vậy anh lại loại bỏ thị trấn cuối cùng mà đến thị trấn bên cạnh, thế nhưng anh nhận ra thị trấn này có rất nhiều thôn nhỏ, muốn tìm một người không phải chuyện dễ dàng.

Trước tiên anh thuê một ngôi nhà trong thị trấn, sau khi sắp xếp ổn thỏa, anh bắt đầu công cuộc tìm kiếm.

Xác định được mục tiêu, nhưng vẫn còn khá mơ hồ.

Anh cảm thấy như bị một sự hấp dẫn kỳ lạ, bởi vì ngay khi đặt chân đến đây, nơi đầu tiên anh muốn đến là trường học. Đáng tiếc ở đây chỉ có một trường học duy nhất ở khu vực trung tâm, rất đông học sinh, một cấp còn phải chia nấy ban. Anh nghe nói ngày nay có không ít trường tiểu học bị đóng

cửa, vì cha mẹ học sinh tình nguyện đưa con đến các trường khá xa, thế nên học sinh mới tập trung ở đây đông như vậy.

Đến trường tiểu học, anh lại nhìn thấy trước cổng trường cũng có treo khẩu hiệu : Không bao giờ phụ chính bản thân.

Anh lại nghĩ, chẳng biết lũ trẻ con này có hiểu nổi mấy chữ treo trên kia không, có lẽ chúng chỉ nhìn được mặt chữ, còn mấy chữ đang treo kia chỉ để cho người lớn tự hỏi chính mình.

Anh đứng trên sân trường, chuẩn bị ra ngoài, chỗ này chẳng có gì đẹp, nhất là đang kỳ nghỉ, rất ít người qua lại.

Khi anh chuẩn bị ra về, đột nhiên có người chạy đến:

- Chú ơi.

Trình Nghi Triết quay đầu lại, anh nhìn thấy một cô bé:

- Cháu cần gì?

- Chú này, chú dám hái hoa không?

Trình Nghi Triết nhìn theo hướng tay cô bé chỉ, tại đó có một chậu hoa nở rộ những bông hoa đỏ rực rỡ:

- Cháu muốn à?

Cô bé gật đầu:

- Chú dám hái không?

Trong đôi mắt xinh xắn mở to của cô bé như ngầm ngụ ý khiêu khích “Cháu biết chú không dám đâu”, Trình Nghi Triết nở nụ cười, đứng lên, vươn tay, đúng thời điểm anh chuẩn bị hái, lại nhìn lướt trong mắt cô bé một tia giảo hoạt, anh lập tức dừng lại:

- Chúng ta cần phải biết trân trọng sinh mạng, cho dù đó chỉ là một thực vật nhỏ bé.

Cô bé tỏ ra vô cùng thất vọng, quẹt miệng.

Trên tường có viết: Hái một bông hoa, phạt 100 đồng. Ngắt một cái lá, phạt 50 đồng.

Trình Nghi Triết nhìn dòng thông báo, lắc đầu.

Cô bé đeo một chiếc cặp sách nhỏ trên vai, nắp cặp bị hỏng, cứ bật lên bật xuống, cô bé đi một đoạn, quay đầu nhìn Trình Nghi Triết, thấy anh có vẻ không hứng thú, cô bé lại chạy về.

- Chú, chú ơi.

Trình Nghi Triết gật nhẹ đầu:

- Sao nào?

- Chú không phải là người ở đây, đúng không?

Trình Nghi Triết cau mày:

- Cháu chuẩn bị điều tra hộ khẩu của chú đấy à?

Cô bé cũng bắt chước anh, nhướn mi:

- Chúng ta làm quen đi, cháu tên là Bạch Tiểu Kiều.

- Nhưng chú lại không có ý định làm quen với cháu.

Bạch Tiểu Kiều tỏ ra rất bức bối:

- Chú đi tìm người đúng không?

Trình Nghi Triết lúc này mới nghiêm túc đánh giá cô bé:

- Cháu đoán đúng rồi đấy.

- Cháu không đoán.

- Vậy sao cháu biết?

- Cháu bói.

Trẻ con bé tí tuổi mà đã biết bịa chuyện, không biết cha mẹ con bé dạy dỗ thế nào.

Thế nhưng hứng thú của Trình Nghi Triết với cô bé vẫn chưa đến mức lớn, nên không còn cách nào khác, Bạch Tiểu Kiều đành chủ động mở miệng:

- Chú, chú cần tìm ai, không biết chừng cháu có thể giúp chú đấy.

Trình Nghi Triết thờ dãi:

- Cháu có biết quanh đây có chỗ nào có nhiều đồng ruộng và ao hồ không, nước sâu, trên hồ còn có xuồng cũ... .

Anh nói xong, lại cảm thấy tự châm chọc, thế mà anh lại còn đi hỏi chuyện một đứa trẻ con cơ đấy.

Bạch Tiểu Kiều mở to đôi mắt:

- Cháu biết rất rõ nhé, nhà cháu chính là ở nơi như thế, cháu đặc biệt thích ngồi xuồng máy, nhưng cha cháu chẳng bao giờ cho cả.

Cả người Trình Nghi Triết cứng đờ:

- Vậy gần nhà cháu có ai họ Bạch không?

- Cháu cũng họ Bạch, cả nhà cháu đều họ Bạch.

Rồi cô bé cúi đầu ủ rũ một lát:

- Ngoại trừ mẹ cháu.

- Vậy cháu có thể đưa chú đến đó không?

- Đương nhiên là được.

Bạch Tiểu Kiều cực kỳ vui vẻ:

- Nhưng cháu không muốn đi xe buýt đâu, chúng ta cùng đi xe máy được không, chỉ thuê mất có 8 đồng thôi mà.

Trình Nghi Triết căn bản không thèm để ý đến nguyên nhân Bạch Tiểu Kiều rất vui vẻ là vì cô bé để dành tiền vé xe để mua kem, cô bé không còn đủ tiền đi về nhà.

Xe máy chỉ có thể chạy đến đường cái, họ phải xuống xe đi bộ một đoạn khá xa.

Bạch Tiểu Kiều vừa đi vừa liến thoắng:

- Cháu cảm thấy chú và cháu rất có duyên.

Kiểu cách này làm Trình Nghi Triết lắc đầu.

- Cháu cho chú biết một bí mật nhé.

Bạch Tiểu Kiều tỏ rõ thái độ coi anh như người bên phe mình, không thèm quan tâm người ta có tình nguyện nghe bí mật của cô bé hay không.

- Thật ra cháu không phải con ruột của cha mẹ cháu đâu.

- À.

Trình Nghi Triết cảm thấy nên phối hợp một chút.

- Chú cứ vậy mà à`.

Khán giả duy nhất tỏ ra không nhiệt tình lắm, khiến cho người đóng vai trò kể chuyện như cô bé cảm thấy không cam lòng.

- Vậy phải như thế nào bây giờ?

- Chú phải ra thật tò mò, cực kỳ tò mò, hỏi cháu tại sao lại không sống cùng cha mẹ ruột chứ.

Trình Nghi Triết thờ dài:

- Được rồi, Vậy tại sao cháu lại không sống cùng cha mẹ ruột đây?

- Vì lúc sinh ra cháu mẹ cháu còn quá trẻ, hơn nữa cũng chưa kết hôn đã sinh con, người cha không ruột thịt của cháu cảm thấy nếu để cháu gọi mẹ ruột là mẹ, sẽ tạo thành gánh nặng cho mẹ ruột cháu, sau này mẹ cháu khó lấy được một người chồng tốt. Cho nên cháu được cha mẹ hiện tại nhận nuôi, đúng lúc hai người cũng vừa sinh con, nên đăng ký hộ khẩu là sinh đôi để tránh bị phạt đấy.

Thật rắc rối.

Trình Nghi Triết hơi bực mình:

- Thế sao giọng cháu vẫn vui vẻ thế?

- Chú thấy thân thể cháu có giống trong tiểu thuyết không, cha cháu rất giàu, sau này sẽ đến tìm cháu, mang đến cho cháu một cuộc sống tốt đẹp hơn...

Trong đầu Trình Nghi Triết lúc này đầy hắc tuyến, trẻ con bây giờ không hiểu bị người lớn dạy dỗ như thế nào nữa.

Đứa trẻ lớn có chừng này đã bắt đầu đọc tiểu thuyết? Đến mặt chữ còn chưa biết hết, lại còn kể chuyện yêu đương cho người khác nghe.

Bạch Tiểu Kiều lên nhà, không nói hai lời, lớn tiếng gọi vang:

- Cha ơi, con đã về rồi, con đói gần chết, cha dọn cơm cho con ăn đi.

Giọng nói nghiêm nhiên như một nữ chủ nhân.

Trình Nghi Triết nhanh chóng gọi cô bé:

- Cô bạn nhỏ, nhiệm vụ của cháu còn chưa xong đâu, cháu còn chưa đưa chú đi tìm người mà?

Bạch Tiểu Kiều xắn tay áo lên một vòng:

- Đơn giản thôi, cứ hỏi cha cháu, ở đây ai cha cháu cũng biết. Cha ơi, cha mau xuống đi, có người đến tìm.

Trình Nghi Triết chờ một lúc, một người đàn ông xuất hiện, da anh ta ngăm đen, nhìn qua là biết thuộc kiểu lao động phổ thông. Người ông nhìn Bạch Tiểu Kiều:

- Sao lại ra nhiều mồ hôi thế, mau thay quần áo đi, không bị cảm bây giờ. Đúng rồi, sao con về muộn thế, có phải lại la cà dọc đường không, anh con về từ bao giờ rồi.

Bạch Tiểu Kiều bực mình nhìn cha:

- Cha chẳng phân biệt thứ tự gì cả, con nói này, có người muốn hỏi cha kìa.

Nói xong lại chỉ chỉ Trình Nghi Triết.

Lúc này người đàn ông mới đưa mắt nhìn về phía Trình Nghi Triết.

Trình Nghi Triết cười hòa hoãn:

- Xin chào, cho hỏi ở đây có ai tên là Bạch Nặc Ngôn không, tôi có việc gấp muốn tìm cô ấy, nhất định phải gặp được cô ấy.

Người đàn ông đánh giá Trình Nghi Triết rất lâu:

- Cô gái đó, đương nhiên tôi biết rõ.

Thái độ của Trình Nghi Triết càng chăm chú:

- Cô ấy đang ở đâu?

Người đàn ông phát phát tay:

- Chết rồi.

Cả người Trình Nghi Triết cứng đờ:

- Cái gì cơ?

- Tôi nói là cô ấy đã chết, giống như mẹ cô ấy, vì cứu người nên rơi xuống nước chết đuối.

Trình Nghi Triết vẫn ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, không dám tin.

Anh luôn tin rằng, cô nhất định sẽ chờ đợi anh.

Người đàn ông không thèm để ý đến Trình Nghi Triết, kéo Bạch Tiểu Kiều đang mở to đôi mắt long lanh kinh ngạc lên gác, đóng sầm cửa lại.

Trình Nghi Triết đứng rất lâu, rồi nhanh chóng rời đi.

Nhất định là anh đã đến nhầm chỗ, nhất định là như thế.

Cô nhất định đang ở một nơi nào đó chờ anh.

Bước chân anh mỗi lúc một nhanh, anh không dám dừng lại một giây.

Lời của người đàn ông đó liên tục vang bên tai anh: cô ấy đã chết, giống như mẹ cô ấy, vì cứu người nên rơi xuống nước chết đuối.

Cổ họng anh càng lúc càng khô nóng, trong trí nhớ thoáng hiện lên lời cô từng kể, mẹ cô vì cứu học sinh nên đã rơi xuống nước chết đuối, cô không muốn tin mẹ cô đã chết như thế.

Một xúc cảm mãnh liệt khiến anh muốn phủ nhận tất cả mọi chi tiết.

Cô đầu phải giáo viên, cô lại rất ghét trẻ con, cô nhất định không phải là cái cô Bạch Nặc Ngôn sống ở đây.

Chắc chắn anh đã tìm nhầm người.

Nhất định là như thế.

Chắc chắn không phải.

Không phải là cô ấy, khẳng định đó không phải là cô.

Anh từ chối phải công nhận.

Mồ hôi rơi trên trán anh mỗi lúc một nhiều hơn.

Thậm chí không ít giọt mồ hôi lạnh rơi xuống đất, nhanh chóng bốc hơi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Trình Nghi Triết vẫn chờ đợi tại dòng suối trong thị trấn, anh không tiếp tục đến các nơi khác tìm kiếm, mà chỉ dừng lại tại đây.

Anh nhận ra, hóa ra tận sâu trong lòng anh, cũng rất nhu nhược. Thậm chí anh không dám quay lại căn nhà đó dù chỉ một lần, không dám hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra, anh không dám tin người mà họ nhắc đến chính là cô.

Con người vốn là như vậy, đến lúc mất đi mới cảm thấy trân trọng, sau khi ra đi mới biết tình ngộ. Lý trí của anh liên tục cự tuyệt chuyện phát sinh đó, nhưng anh vẫn đến đây, anh không đi chứng minh, anh tự an ủi, anh vẫn chưa tới thời điểm thất bại nhất, anh vẫn còn hi vọng.

Anh thuê một ngôi nhà có điều kiện vô cùng kém, ngay cả điều hòa cũng không có, nhưng đa số nhà ở đây đều như vậy, trên tường chằng đầy mạng nhện. Trong điều kiện hoàn cảnh rất tệ như thế, lòng anh lại đầy mâu thuẫn, đầu càng đặc quánh, khiến anh mơ mơ màng màng, không biết tương lai sẽ đi về đâu.

Sống trong một căn phòng như vậy, anh cảm thấy rất chán ghét, nhưng anh nhớ lại lúc cô từng ở những nơi như vậy, cô chưa bao giờ tỏ ra bất kỳ khó chịu.

Dạo gần đây, anh thường nhớ đến nụ cười của cô.

Cứ nhắm mắt lại, trong đầu anh lại xuất hiện hình ảnh cô đang rơi lệ.

Cô như đang ở chốn thiên thai, trong bóng tối bà vai cô run run, cô cứ khóc mãi, không sao dừng lại. Anh muốn cô đừng khóc nữa, nhưng mỗi khi anh vươn tay ra, không sao chạm được đến cô. Cô đang đi cùng một người đàn ông khác, mỗi khi cảnh tượng này xuất hiện, trái tim anh lại như bị khuyết một góc, đau đến mức không thở nổi.

Anh thường nằm mơ, cảnh tượng trong giấc mơ liên tục thay đổi, cô vừa xuất hiện, lại lập tức biến mất, anh chỉ có thể đứng trơ mắt, chẳng thể làm gì.

Cho nên anh không dám ngủ, anh bật TV, xem một vài chương trình nhảm chán.

Anh chợt nhận ra, chương trình “Không yêu xin đừng gõ cửa” không chán như anh tưởng. Anh muốn nói cho cô biết, Mạnh Gia Gia gần đây thường bị chỉ trích, cô ta đang phải ra sức dẹp yên dư luận. Trên mạng liên tục phát tán tin tức vốn không phải do Mạnh Gia Gia trực tiếp phát ngôn và không có tính chân thực, đó là: “Mạnh Gia Gia đã nói “Không yêu xin đừng gõ cửa” chẳng có tính thực tế chút nào”. Nếu cô ấy mà nghe tin này chắc chắn sẽ nổi giận, cái loại tin tức này mà cũng có khái niệm thực tế sao?

Thế nhưng anh lại không sao nghe được giọng nói của cô, không sao nhìn thấy dáng vẻ tức giận của cô.

Anh càng ngày càng mất ngủ, quãng thâm trên mắt ngày một rõ ràng.

Có lúc anh không chịu nổi chính bản thân mình, khi anh ra ngoài ăn cơm, luôn có người hỏi anh bị làm sao. Con người ở đây rất thuần phác, đơn hậu, họ thường chủ động thăm hỏi anh, chăm sóc một người lạ mặt như anh. Anh từng nghe kể, rất nhiều nơi toàn là kẻ lừa đảo, nhưng ở nơi đây anh lại không hề gặp phải những người như thế, giá tiền bao nhiêu là bấy nhiêu, anh chưa bao giờ phải mặc cả.

Anh ngồi ở một quán trà đá ven đường, ngắm nhìn dòng người cứ tấp ba, tấp năm đi qua, nghe mấy người già vừa uống nước chè vừa chơi cờ nói chuyện tào lao về cuộc sống hàng ngày vô cùng nhảm chán, anh lại được gặp cô bạn nhỏ đó.

Bạch Tiểu Kiều cũng nhìn thấy anh, cô bé đứng rất xa, đưa mắt đánh giá Trình Nghi Triết.

Cuối cùng, Bạch Tiểu Kiều xóc lại cái cặp sách, đi về phía Trình Nghi Triết.

- Chú ơi, cháu muốn ăn kem, chú mua cho cháu được không?

Đôi mắt cô bé to tròn, lòng anh chợt dâng lên một cảm giác rất quen thuộc, anh gật nhẹ đầu.

Bạch Tiểu Kiều ăn kem xong, tâm trạng lập tức khá lên.

Bạch Tiểu Kiều nói với Trình Nghi Triết rằng, các bạn khác đều được nghỉ, chỉ riêng cô bé và anh trai phải đi học hè, cha mẹ luôn đặt nhiều kỳ vọng vào hai đứa hơn các bạn cùng lứa, chính Bạch Tiểu Kiều cũng rất thích đi học, trên đường đi có thể la cà, có thể tiêu một ít tiền tiêu vặt.

Bạch Tiểu Kiều ăn kem xong, liền nói:

- Chú ơi, chú đã tìm được người cần tìm chưa chú?

Trong đôi mắt cô bé mang theo một chút tình cảm, khiến anh thất thần.

Rất lâu sau, anh dời mắt sang hướng khác:

- Không thấy.

- Vậy chú còn tìm không?

Bạch Tiểu Kiều dẫu môi.

Cô bé như đang suy tư, rốt cuộc cô bé vẫn không chịu nói cho anh biết, thật ra cô bé biết rất rõ người anh đang cần tìm đang ở đâu. Dù gì cũng phải có trao đổi, mới được hưởng lợi chứ. Cô bé đã được xem ảnh anh rất nhiều lần rồi, nhưng chẳng qua bây giờ cô bé nhất định sẽ không nói cho anh biết đâu.

Trong lòng cô bé đang cười thầm, hi hi.

Trình Nghi Triết híп mắt:

- Muốn tìm.

Bạch Tiểu Kiều duỗi đôi bàn tay nhỏ bé, kéo cánh tay Trình Nghi Triết:

- Giúp cháu trèo thuyền được không? Rồi cháu sẽ tìm người cho chú.

Dáng vẻ của cô bé vô cùng nghiêm túc, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh, khiến anh không thể cự tuyệt.

- Cháu định làm gì?

Bạch Tiểu Kiều duỗi ngón út, móc vào ngón út của Trình Nghi Triết:

- Cháu nhất định sẽ giúp chú tìm người, chúng ta móc nghèo nào, nghèo tay thất cổ trăm năm không nuốt lời, ai mà không giữ lời hứa chính là đồ heo mẹ nhé.

Trên khuôn mặt tăm tối của Trình Nghi Triết nở ra một nụ cười hiếm có.

Lần này Bạch Tiểu Kiều rất hào phóng, còn chủ động mua vé xe cho Trình Nghi Triết. Cứ 30 phút mới có một chuyến xe ngang qua đây, nên hai người phải đợi 10 phút mới có chuyến kế tiếp, nhưng chỉ ngồi chưa đến 10 phút đã đến nơi, đúng là không công bằng mà. Thời tiết rất nóng, ngồi trên ghế nóng như bị bỏng vậy, Bạch Tiểu Kiều ngồi lên một chiếc ghế, còn Trình Nghi Triết thì đứng.

Vừa xuống xe, Bạch Tiểu Kiều hào hứng đi đằng trước, chiếc cặp sách nhỏ nhỏ trên lưng cô bé cứ hất lên hất xuống.

- Có muốn chú cầm túi sách cho cháu không?

Bạch Tiểu Kiều dùng hết sức lắc đầu:

- Cháu cũng có lưng, cháu cũng không phải là trẻ con.

Trình Nghi Triết lắc đầu, cô bé mà không được tính là trẻ con thì ai sẽ được tính đây?

Bạch Tiểu Kiều vừa nhảy lên vừa bĩu môi:

- Người ta đều không cho cháu chèo thuyền, lúc nào cũng nói là nguy hiểm này nguy hiểm nọ, cháu đâu đến nỗi ngốc chứ, cháu sao có thể chết đuối được.

Cô bé nhắc đến từ chết đuối, lại chạm đến nỗi lo sợ hãi anh luôn cất giấu sâu trong nội tâm, sắc mặt anh chợt trắng bệch.

- Thật ra cháu rất thông minh, rất rất thông minh.

Bạch Tiểu Kiều đắc chí tự khen ngợi.

Trình Nghi Triết lắc đầu:

- Cháu thông minh giống mẹ hay giống cha?

Bạch Tiểu Kiều cúi đầu:

- Cháu giống cha ruột cháu, đều rất thông minh. Mẹ ruột cháu rất ngốc, nhưng cháu không dám nói, nếu không cháu sẽ bị mẹ đánh, cháu rất sợ mẹ cháu.

Đứa trẻ này, sao có thể lạc quan đến thế, dù biết đó không phải cha mẹ ruột của mình.

Bạch Tiểu Kiều đưa Trình Nghi Triết đến một hồ nước cực lớn, cô bé chỉ vào hồ nước:

- Ở đây rất nhiều cá, cha cháu thường dùng lưới đánh cá đem đi bán, những chú cá đó đều rất vui vẻ.

Một đám bèo lơ lửng trôi trên dòng nước, hình như người ta thả bèo cho cá ăn.

Một con thuyền nhỏ nhỏ được cột vào một gốc cây cách đó không xa.

Chiếc thuyền rất đơn giản, có lẽ nên gọi là ca nô mới đúng, nhưng dường như đã cũ như một chiếc vỏ trống không, không biết còn sử dụng được không.

Bạch Tiểu Kiều tiến vài bước về phía trước, rồi nhìn sang Trình Nghi Triết:

- Chú là người lớn, không được gạt cháu đâu nhé, chú nhất định phải đưa cháu đi chèo thuyền, rồi cháu sẽ tìm người cho chú.

Sau đó Bạch Tiểu Kiều nhảy lên thuyền, Trình Nghi Triết cời dây buộc, cầm một chiếc sào, cũng nhảy lên thuyền.

- Cháu ngồi yên đấy, không được nhúc nhích đâu đấy.

Trình Nghi Triết chống cây gậy trên mặt nước, chèo thuyền ra sông.

Bạch Tiểu Kiều ngơ ngác nhìn Trình Nghi Triết mất mấy giây, nhìn thấy con thuyền ngày một xa bờ, liền vui vẻ đứng lên.

Trình Nghi Triết lắc đầu, lòng anh không rõ tư vị, không biết hồ nước này có phải là hồ nước trong miệng cô từng nhắc đến hay không?

Cô từng suýt nữa mất mạng ở đây, cứ nghĩ đến đây, tay anh lại run lên.

Bạch Tiểu Kiều vọc tay xuống nước, thích thú nghịch.

- Rút tay về.

Trình Nghi Triết cảnh cáo.

Bạch Tiểu Kiều càng không để ý đến anh, vẫn cứ nghịch nước.

Ánh mắt Trình Nghi Triết trở nên lạnh giá:

- Không được nghịch nước.

Bạch Tiểu Kiều vẫn không thèm để ý đến anh, cô bé lại cón té nước lên người anh.

Trình Nghi Triết nhìn Bạch Tiểu Kiều, trong lòng anh thầm đồng tình với lời Bạch Nặc Ngôn từng nói, trẻ con nhà người khác đúng thật không tốt, không được đánh, lại cũng không được mắng.

Anh rất tức giận, liền dong thuyền về phía bờ gần đó.

Bạch Tiểu Kiều bĩu môi, nghịch nước một lúc, quần áo đã ướt sũng.

Trình Nghi Triết trong lòng cũng không hiểu anh đang giận cái gì, thế nhưng anh vẫn quát cô bé:

- Tự đi về nhà ngay.

- Cháu muốn chú đưa cháu về nhà, nếu không cháu sẽ đi theo chú.

Bạch Tiểu Kiều ướt sũng như chuột lột lẻo đẻo theo sau Trình Nghi Triết, chiếc cặp sách nhỏ trên vai cô bé lại ra sức hắt lên hắt xuống, trông rất ngộ nghĩnh.

Trình Nghi Triết đi một đoạn khá xa, mới quay lại nhìn cô bé.

Cái tính cách bướng bỉnh nhiệt tình này, sao lại quen đến thế.

- Nhà cháu ở đâu, dẫn đường cho chú.

Bạch Tiểu Kiều cười khi khi, bước lên phía trước.

Vừa vào đến nhà, miệng cô bé đã hô vang:

- Cha, cha mang quần áo xuống cho con, quần áo con ướt hết rồi.

Kết quả cô bé gọi nửa ngày cũng chẳng có ai trả lời:

- Chẳng lẽ lại đi chơi mát chược rồi, con nhất định sẽ mách mẹ, để cho cha thua sạch tiền, cho đáng đời.

Nói xong, cô bé cời hết quần áo.

Trình Nghi Triết cau mày:

- Sao không lấy quần áo trước rồi hẵng cời ra, cời quần áo ướt sũng rồi vớt ở đây.

- Không phải rõ ràng đều như nhau sao?

- Cháu cảm thấy đều giống nhau.

Lại tiếp tục cời quần áo.

- Cháu về nhà rồi, chú đi đây. Nhớ kỹ lần sau không được nghịch nước nữa, nhất là những lúc ở một mình. . .

Lời của anh vẫn nghẹn trong cổ họng, ngực anh đập phập phồng.

Anh tiến lên hai bước, vọt đến trước mặt Bạch Tiểu Kiều, tay anh nắm lấy sợi dây chuyền trên ngực cô bé:

- Sao cháu lại có cái này?

Lực cánh tay anh quá lớn, chiếc dây chuyền cửa vào cổ cô bé.

- Vốn... nó là của cháu.

Anh càng không dám tin, vuốt ve sợi dây chuyền, rồi lại nhìn cô bé thật kỹ.

Đôi mắt này, sao quen thuộc đến thế.

Còn có cái tính bướng bỉnh của cô nữa.

- Cháu mấy tuổi rồi?

Anh run run mở miệng.

- Năm tuổi, vừa tròn năm tuổi.

Bạch Tiểu Kiều kêu la.

Năm tuổi.

Ngày XX tháng XX năm XX, .. đau.

Ngày hôm đó, chỉ có một chữ đau.

Cô từng bảo lưu một năm.

Tay anh lại không ngừng run lên, cô từng nói cô sẽ không bao giờ làm chuyện gì đến mức không còn lối thoát, cô tuyệt đối không sợ sẽ không bao giờ có con, bởi vì cô đã có sẵn một đường lui, dù sao đã có, nên sau này cô không để ý nữa, đây mới chính là đường lui của cô.

Anh không ngừng thở hổn hển:

- Ai cho cháu sợi dây chuyền này?

- Cô cháu.

Giọng Bạch Tiểu Kiều trở nên rất nhỏ rất nhỏ.

Cô?

Trái tim Trình Nghi Triết lại nhói đau.

Anh lại nhớ đến câu nói “Cô ấy đã chết, giống như mẹ cô ấy, cứu người nên rơi xuống sông chết đuối”, trái tim anh lại đau đến trời đất đảo điên.

- Cô của cháu, đang ở đâu?

Cuối cùng anh cũng tìm được giọng nói của chính mình.

- Cô ...

Bạch Tiểu Kiều cúi đầu, như một đứa bé vừa phạm lỗi:

- Không phải đang đứng sau lưng chú sao?

Lời vừa dứt, lòng anh chấn động, toàn thân cứng ngắc, anh không dám quay đầu nhìn quanh.

Trái tim anh thôi đến vô số cơn gió rét buốt, cứ mỗi lần, lại kết thành một tảng băng.

- Anh Trình, đã lâu không gặp.

Giọng nói quen thuộc lại truyền đến.

Tay anh không kìm được run lên, hơi lạnh lan khắp khoang ngực, lan khắp cả người.

Anh không dám quay đầu nhìn xung quanh, anh sợ rằng giọng nói đó chỉ là ảo giác của anh, sẽ giống như vô số lần trong mơ, anh sợ rằng ngay khi quay lại anh sẽ tỉnh giấc.

Anh không dám quay lại, anh sợ rằng người đứng sau lưng không còn xinh đẹp như trong trí nhớ của anh nữa, anh sẽ không được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

Anh sợ rằng, đó không phải là cô.

Anh sợ anh sẽ phải tỉnh khỏi giấc mơ.

- Anh Trinh, đã lâu không gặp.

Một giọng nói gần trong gang tấc.

Trái tim anh chợt chưa xót, có một thứ gì đó dường như đã tiến sâu vào tận linh hồn anh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Ngoại truyện Bạch Tiểu Kiều

Lên 5 tuổi, Trinh Tiểu Kiều có thêm một người cha ruột thịt.

Ngay từ khi còn rất nhỏ, cô bé đã khá hiểu chuyện, khi biết thân thế thật sự của mình, cô bé không quá bài xích đối với chuyện này, cũng không hề cảm thấy bất công hay tủi thân. Điều duy nhất khiến cô bé buồn lòng là Bạch Nặc Ngôn luôn ở bên ngoài rất lâu và cực kỳ ít về nhà, nhưng khi vừa về đến nhà, Bạch Nặc Ngôn sẽ đưa cô bé đi chơi, hoặc mua rất nhiều đồ ăn linh tinh rồi hai mẹ con cùng nhau ăn. Không giống với mấy người lớn xung quanh, Bạch Nặc Ngôn rất thích ăn vặt, Trinh Tiểu Kiều cảm thấy về điểm này cô bé rất giống mẹ nhé.

Đối với người đàn ông có tên Trinh Nghi Triết, Trinh Tiểu Kiều cũng không hề xa lạ, cô bé đã từng xem qua ảnh rất nhiều lần, cho nên buổi học hè hôm đó, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Trinh Nghi Triết, cô bé mới đi theo anh. Cô bé nghĩ, chắc chắn anh đến để tìm mẹ, hơn nữa lần này về nhà mẹ cũng có về không vui.

Cô bé rất ít khi hỏi Bạch Nặc Ngôn về cha ruột mình, vì cô bé không quan tâm, cô bé rất yêu mẹ mình, cô biết nếu muốn nói thì mẹ đã nói rồi, nếu mẹ đã không muốn nói ra, thì dù cô bé có hỏi thế nào, chắc chắn mẹ cũng sẽ không nói.

Bạch Nặc Ngôn không quá quan tâm đến thành tích học tập của cô bé.

Còn cha ruột cô bé cũng đối xử rất tốt với cô bé, chuyện gì có thể tự làm thì sẽ đích thân làm, và cha cũng không bao giờ bắt ép cô bé phải tuân theo ý cha.

Vì vậy cuộc sống của cô bé cũng không quá thay đổi, mỗi ngày đều trôi qua rất êm đềm.

Trong lòng của cô bé luôn ghi nhớ lời dạy của Bạch Nặc Ngôn, cho dù những lời đó có thể sẽ khiến rất nhiều người không đồng tình. Bạch Nặc Ngôn tương đối theo chủ nghĩa cá nhân, cuộc sống không thể dựa vào cha mẹ hay người yêu, vì người đáng tin nhất chính là bản thân. Cha mẹ rồi sẽ già yếu, lúc đó người thân duy nhất của mình là chồng và con trai, rất không công bằng ở chỗ, cả cuộc đời cha mẹ đều hi sinh cho con cái, nhưng đến cuối cùng vẫn không phải là người thân thiết nhất đối với con, thế nhưng đó chính là sự thật, không ai có thể trốn tránh. Suy nghĩ của Bạch Nặc Ngôn vô cùng đơn giản, con người sống không làm hại người khác, ngược lại cũng không nên bạc đãi chính bản thân, bất kể là cái gì đều sẽ có ranh giới cuối cùng, kể cả tình yêu.

Khi Trinh Tiểu Kiều chưa tròn 5 tuổi, Bạch Nặc Ngôn đã từng đưa cô đến nhà một người thân ở rất xa, xe khách không đến tận nơi nên còn phải đi bộ. Lúc đó vì còn rất nhỏ, Bạch Nặc Ngôn từng hỏi cô bé:

- Mẹ đưa con đến đây làm gì nào?

- Để đi thăm nhà người thân ạ.

Cô đang dần dần thực hiện lời hứa đối với chính bản thân cô.

Nhưng con đường thực sự rất xa, ánh mặt trời chói chang liên tục dội xuống đỉnh đầu.

Trinh Tiểu Kiều nhanh chóng cảm thấy khát khô cả cổ, miệng như muốn nứt toác ra. Cô bé nghĩ, hẳn mẹ cũng khát khô rồi.

Con đường đó rất rất dài, cô bé không nhấc nổi chân nữa, nên Bạch Nặc Ngôn phải cõng cô trên lưng. Lúc đó, cô bé nghĩ, mẹ chắc chắn rất yêu cô bé, nếu không đã mệt như vậy sao mẹ còn cõng cô trên lưng chứ. Trước mặt là một sườn núi rất cao, Trinh Tiểu Kiều nhìn sang, chợt thấy hoảng hốt, thật sự rất cao, lại còn toàn là bậc thang dốc, không biết phải đi bao lâu mới đến.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn vẫn cố gắng cô bé, từng bước từng bước leo lên từng bậc thang. Lưng áo mẹ đã ướt đầm, khiến Trình Tiểu Kiều rất muốn khóc.

Khi lên đến đỉnh núi, Bạch Nặc Ngôn dừng lại, nói dừng lại một chút, mồ hôi toát ra nhiều, gặp không khí lạnh, rất dễ bị cảm.

Mặt chời vẫn tỏa nắng chói chang.

Trình Tiểu Kiều không tình nguyện đi tiếp, cô bé cảm thấy sắp chết mất, miệng đã khô khát lắm rồi, cảm thấy chỉ cần thêm một giây nữa thôi là có thể chết ngay tại chỗ. Hai mẹ con đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng đến một cửa hàng. Bạch Nặc Ngôn mua hai hộp kem, cửa hàng này quá nhỏ, đến nước cũng chẳng có, nghe nói vì trẻ con ở đây cũng không bao giờ mua nước. Bạch Nặc Ngôn đưa cho Trình Tiểu Kiều một hộp kem, rồi nhìn cô bé cuống lên ăn, mẹ chỉ cười cười.

Thế nhưng Trình Tiểu Kiều nhận ra, mẹ chỉ nhìn cô bé ăn, dù mẹ cũng rất khát, nhưng chẳng ăn chút nào. Sau khi cô bé ăn xong, Bạch Nặc Ngôn mới nói:

- Nhất định con phải nhớ thật kỹ cảm giác này.

Từ đó về sau, Trình Tiểu Kiều luôn ghi nhớ cảm giác đó, cảm giác sắp chết khát lại được ăn một que kem.

Có một năm hạn hán kéo dài, có người còn bị chết khát trên đường.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn không hiểu tại sao Bạch Nặc Ngôn phải chờ đến khi cô bé ăn xong mới nói câu đó.

Nhưng rất lâu về sau, Trình Tiểu Kiều mới hiểu được, đó là Bạch Nặc Ngôn đang tự nói với chính bản thân rằng, trên thế giới, không có gì đau khổ bằng cảm giác sắp chết, không có gì hạnh phúc bằng khi sắp chết khát lại được người ta đưa cho một que kem.

Ranh giới cuối cùng của con người chính là sinh mạng.

Bạn có thể rất yêu, rất rất yêu một người, có thể rất rất đau khổ vì người đó, nhưng liệu có đau khổ bằng cảm giác sắp chết đâu cơ chứ?

Người đó nói rất yêu rất rất yêu bạn, nhưng như vậy có hạnh phúc bằng lúc bạn sắp chết khát lại được cho một que kem không?

Chúng ta luôn đặt tình cảm lên một vị trí quá cao, lại quên rằng, vật chất mới là bản chất của tất cả sự vật.

Từ đó, Trình Tiểu Kiều luôn ghi nhớ, bất kể là ai, đều không quan trọng bằng sinh mệnh của chính mình.

Điều đó không có nghĩa là đối phương không quan trọng, mà chỉ là nhắc nhở bản thân, phải luôn giữ cho nội tâm được kiên định mạnh mẽ.

Vì vậy Trình Tiểu Kiều rất yêu mẹ mình, mẹ luôn để cô bé tự lựa chọn, tự quyết định, thậm chí dù sau này có thất bại thì chính bản thân cô bé đã tự đạt được một cái gì đó bằng chính khả năng của mình, những kinh nghiệm trong cuộc sống không phải ngẫu nhiên sẵn có mà cần phải qua rất nhiều trải nghiệm mới có thể rút ra được bài học.

Vì vậy, Trình Tiểu Kiều cho rằng mẹ rất yêu cha, có lẽ cả cuộc đời này mẹ sẽ chỉ yêu duy nhất một người là cha thôi, nhưng nếu không có được, mẹ cũng sẽ không cố chấp gượng ép bản thân. Bởi vì Bạch Nặc Ngôn từng vô tình nói rằng, điều quý giá nhất đối với phụ nữ chính là thời gian, cho dù phải dành bao nhiêu thời gian để chờ đợi một tình yêu, cũng không cần phải bỏ ra nhiều thời gian đến thế chỉ để chờ đợi một người không yêu mình, không ai phải dành cả cuộc đời để chứng minh mình yêu người nào đó nhiều đến mức nào. Nếu thực tế không thể có được, nếu không còn cách nào khác, thì đành phải buông tha, sẽ không có một ai vì thiếu một người nào đó mà không thể sống nổi, sẽ luôn có thể gặp được người tiếp theo.

Mỗi lời nói của Bạch Nặc Ngôn, Trình Tiểu Kiều đều luôn ghi lòng tạc dạ.

Từ khi trong nhà có thêm một người đàn ông, nụ cười trên khuôn mặt mẹ cũng xuất hiện nhiều hơn.

Trình Nghi Triết cũng không quan tâm cha mẹ hay trò chuyện cái gì, chỉ cần không liên quan đến cô bé, cô bé sẽ tự chơi đồ chơi của mình.

Trình Nghi Triết không ngừng tâm bỗ cho Bạch Nặc Ngôn, lại thường đưa Bạch Nặc Ngôn đến bệnh viện, sau này cô bé mới biết, là cha muốn sinh thêm một đứa con, hẳn phải là con trai rồi.

Trình Tiểu Kiều rất coi trọng cha nhé, chẳng lẽ cha không biết mẹ vốn không thích con trai sao?

Thời gian đầu, Trình Nghi Triết rất hay ngồi ngắm Bạch Nặc Ngôn đến ngân ngơ, khiến Trình Tiểu Kiều còn lo lắng, không biết có phải cha bị tẩu hỏa nhập ma, muốn có con đến phát điên rồi không nhỉ.

Cuối cùng, Trình Nghi Triết đành bỏ cuộc. Và thế là, đến lúc đó Trình Tiểu Kiều mới nhận ra mình yêu người cha bị tẩu hỏa nhập ma đến mức nào, vì khi cha không còn tẩu hỏa nhập ma nữa, liền bắt đầu hành hạ cô bé. Đầu tiên là học tập, mỗi ngày đến đúng giờ, cha sẽ kiểm tra bài tập, mỗi ngày đều xem thời khóa biểu của cô bé, ngoài ra ngày nào cô bé cũng phải luyện chữ nữa chứ. Trình Tiểu Kiều nhớ đến muốn khóc, vội vàng chạy vào mách mẹ, cô bé hi vọng người cha luôn coi lời mẹ như thánh chỉ này sẽ thỏa hiệp, sẽ từ bỏ ý định bồi dưỡng cô bé thành một học sinh xuất sắc.

Ngoại trừ tức phát khóc, Trình Tiểu Kiều chẳng biết phải làm gì.

Điều quan trọng khiến cô bé càng muốn khóc đó là, đến năm cô bé 20 tuổi, mẹ lại mang thai.

CÔ bé tức muốn chết.

Sao mẹ không mang thai sớm một chút chứ, để cha tàn phá mấy chục năm tuổi thơ của cô bé, cho dù sự tàn phá của cha là muốn tốt cho cô bé, nhưng bỏ qua đi, cô bé phải xả ra mình đã từng đau khổ như thế nào đã.

Thế nhưng lại là một cô con gái.

Vậy mà Trình Tiểu Kiều cảm thấy cha không hề buồn bực, cha đặc biệt chiều chuộng cô con gái này, điều này khiến Trình Tiểu Kiều cảm thấy ghen tị.

Ở trong phòng sinh, Bạch Nặc Ngôn còn buồn bực:

- Còn chưa siêu âm là con trai hay con gái, sao anh đã biết là con gái, còn mua trước bao nhiêu là quần áo dành cho bé gái, không mua chút quần áo nào cho bé trai thế hả?

- Đây là giác quan thứ sáu của anh nhé.

Trình Nghi Triết ôm cô con gái rệu trong lòng nhất định không buông.

Bạch Nặc Ngôn tức muốn chết:

- Đặt xuống đặt xuống ngay, không được bế như vậy. Trẻ con được bế nhiều sẽ thành quen, nhất định sẽ suốt ngày đòi bế đấy.

- Thì đã sao, con gái anh, anh yêu anh quý, anh cứ bế đấy...

Trình Tiểu Kiều lại oán trách cho số phận hẩm hiu của mình, nhưng cô bé nhớ lại ngày bé cha cũng suốt ngày bế cô bé, nghỉ đi nghỉ lại thì cũng rất công bằng mà.

Thế nhưng, tiểu gia hỏa này chẳng giống cô bé chút nào. Mẹ kể rằng hồi bé cô rất âm ỉ, còn tiểu gia hỏa thì vô cùng yên lặng, rất ngoan ngoãn.

Trình Tiểu Kiều lại nhìn mọi người trong nhà, tự nhiên lại cảm thấy rất hạnh phúc, dù sâu trong một góc khác tận đáy lòng, vẫn có một sự chua xót nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Ngoại truyện Bạch Tiểu Kiều

Lên 5 tuổi, Trình Tiểu Kiều có thêm một người cha ruột thịt.

Ngay từ khi còn rất nhỏ, cô bé đã khá hiểu chuyện, khi biết thân thế thật sự của mình, cô bé không quá bài xích đối với chuyện này, cũng không hề cảm thấy bất công hay tủi thân. Điều duy nhất khiến cô bé buồn lòng là Bạch Nặc Ngôn luôn ở bên ngoài rất lâu và cực kỳ ít về nhà, nhưng khi vừa về đến nhà, Bạch Nặc Ngôn sẽ đưa cô bé đi chơi, hoặc mua rất nhiều đồ ăn linh tinh rồi hai mẹ con cùng nhau ăn. Không giống với mấy người lớn xung quanh, Bạch Nặc Ngôn rất thích ăn vặt, Trình Tiểu Kiều cảm thấy về điểm này cô bé rất giống mẹ nhé.

Đối với người đàn ông có tên Trình Nghi Triết, Trình Tiểu Kiều cũng không hề xa lạ, cô bé đã từng xem qua ảnh rất nhiều lần, cho nên buổi học hè hôm đó, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Trình Nghi Triết, cô bé mới đi theo anh. Cô bé nghĩ, chắc chắn anh đến để tìm mẹ, hơn nữa lần này về nhà mẹ cũng có vẻ không vui.

Cô bé rất ít khi hỏi Bạch Nặc Ngôn về cha ruột mình, vì cô bé không quan tâm, cô bé rất yêu mẹ mình, cô biết nếu muốn nói thì mẹ đã nói rồi, nếu mẹ đã không muốn nói ra, thì dù cô bé có hỏi thế nào, chắc chắn mẹ cũng sẽ không nói.

Bạch Nặc Ngôn không quá quan tâm đến thành tích học tập của cô bé.

Còn cha ruột cô bé cũng đối xử rất tốt với cô bé, chuyện gì có thể tự làm thì sẽ đích thân làm, và cha cũng không bao giờ bắt ép cô bé phải tuân theo ý cha.

Vì vậy cuộc sống của cô bé cũng không quá thay đổi, mỗi ngày đều trôi qua rất êm đềm.

Trong lòng của cô bé luôn ghi nhớ lời dạy của Bạch Nặc Ngôn, cho dù những lời đó có thể sẽ khiến rất nhiều người không đồng tình. Bạch Nặc Ngôn tương đối theo chủ nghĩa cá nhân, cuộc sống không thể dựa vào cha mẹ hay người yêu, vì người đáng tin nhất chính là bản thân. Cha mẹ rồi sẽ già yếu, lúc đó người thân duy nhất của mình là chồng và con trai, rất không công bằng ở chỗ, cả cuộc đời cha mẹ đều hi sinh cho con cái, nhưng đến cuối cùng vẫn không phải là người thân thiết nhất đối với con, thế nhưng đó chính là sự thật, không ai có thể trốn tránh. Suy nghĩ của Bạch Nặc Ngôn vô cùng đơn giản, con người sống không làm hại người khác, ngược lại cũng không nên bạc đãi chính bản thân, bất kể là cái gì đều sẽ có ranh giới cuối cùng, kể cả tình yêu.

Khi Trình Tiểu Kiều chưa tròn 5 tuổi, Bạch Nặc Ngôn đã từng đưa cô đến nhà một người thân ở rất xa, xe khách không đến tận nơi nên còn phải đi bộ. Lúc đó vì còn rất nhỏ, Bạch Nặc Ngôn từng hỏi cô bé:

- Mẹ đưa con đến đây làm gì nào?

- Để đi thăm nhà người thân ạ.

Cô đang dần dần thực hiện lời hứa đối với chính bản thân cô.

Nhưng con đường thực sự rất xa, ánh mặt trời chói chang liên tục dội xuống đỉnh đầu.

Trình Tiểu Kiều nhanh chóng cảm thấy khát khô cả cổ, miệng như muốn nứt toác ra. Cô bé nghĩ, hẳn mẹ cũng khát khô rồi.

Con đường đó rất rất dài, cô bé không nhấc nổi chân nữa, nên Bạch Nặc Ngôn phải cõng cô trên lưng. Lúc đó, cô bé nghĩ, mẹ chắc chắn rất yêu cô bé, nếu không đã mệt như vậy sao mẹ còn cõng cô trên lưng chứ. Trước mặt là một sườn núi rất cao, Trình Tiểu Kiều nhìn sang, chợt thấy hoảng hốt, thật sự rất cao, lại còn toàn là bậc thang dốc, không biết phải đi bao lâu mới đến.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn vẫn cõng cô bé, từng bước từng bước leo lên từng bậc thang. Lưng áo mẹ đã ướt đẫm, khiến Trình Tiểu Kiều rất muốn khóc.

Khi lên đến đỉnh núi, Bạch Nặc Ngôn dừng lại, nói dừng lại một chút, mồ hôi toát ra nhiều, gặp không khí lạnh, rất dễ bị cảm.

Mặt chời vẫn tỏa nắng chói chang.

Trình Tiểu Kiều không tình nguyện đi tiếp, cô bé cảm thấy sắp chết mất, miệng đã khát khô lắm rồi, cảm thấy chỉ cần thêm một giây nữa thôi là có thể chết ngay tại chỗ. Hai mẹ con đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng đến một cửa hàng. Bạch Nặc Ngôn mua hai hộp kem, cửa hàng này quá nhỏ, đến nước cũng chẳng có, nghe nói vì trẻ con ở đây cũng không bao giờ mua nước. Bạch Nặc Ngôn đưa cho Trình Tiểu Kiều một hộp kem, rồi nhìn cô bé cuống lên ăn, mẹ chỉ cười cười.

Thế nhưng Trình Tiểu Kiều nhận ra, mẹ chỉ nhìn cô bé ăn, dù mẹ cũng rất khát, nhưng chẳng ăn chút nào. Sau khi cô bé ăn xong, Bạch Nặc Ngôn mới nói:

- Nhất định con phải nhớ thật kỹ cảm giác này.

Từ đó về sau, Trình Tiểu Kiều luôn ghi nhớ cảm giác đó, cảm giác sắp chết khát lại được ăn một que kem.

Có một năm hạn hán kéo dài, có người còn bị chết khát trên đường.

Nhưng Bạch Nặc Ngôn không hiểu tại sao Bạch Nặc Ngôn phải chờ đến khi cô bé ăn xong mới nói câu đó.

Nhưng rất lâu về sau, Trình Tiểu Kiều mới hiểu được, đó là Bạch Nặc Ngôn đang tự nói với chính bản thân rằng, trên thế giới, không có gì đau khổ bằng cảm giác sắp chết, không có gì hạnh phúc bằng khi sắp chết khát lại được người ta đưa cho một que kem.

Ranh giới cuối cùng của con người chính là sinh mạng.

Bạn có thể rất yêu, rất rất yêu một người, có thể rất rất đau khổ vì người đó, nhưng liệu có đau khổ bằng cảm giác sắp chết đâu cơ chứ?

Người đó nói rất yêu rất rất yêu bạn, nhưng như vậy có hạnh phúc bằng lúc bạn sắp chết khát lại được cho một que kem không?

Chúng ta luôn đặt tình cảm lên một vị trí quá cao, lại quên rằng, vật chất mới là bản chất của tất cả sự vật.

Từ đó, Trình Tiểu Kiều luôn ghi nhớ, bất kể là ai, đều không quan trọng bằng sinh mệnh của chính mình.

Điều đó không có nghĩa là đối phương không quan trọng, mà chỉ là nhắc nhở bản thân, phải luôn giữ cho nội tâm được kiên định mạnh mẽ.

Vì vậy Trình Tiểu Kiều rất yêu mẹ mình, mẹ luôn để cô bé tự lựa chọn, tự quyết định, thậm chí dù sau này có thất bại thì chính bản thân cô bé đã tự đặt được một cái gì đó bằng chính khả năng của mình, những kinh nghiệm trong cuộc sống không phải ngẫu nhiên sẵn có mà cần phải qua rất nhiều trải nghiệm mới có thể rút ra được bài học.

Vì vậy, Trình Tiểu Kiều cho rằng mẹ rất yêu cha, có lẽ cả cuộc đời này mẹ sẽ chỉ yêu duy nhất một người là cha thôi, nhưng nếu không có được, mẹ cũng sẽ không cố chấp gượng ép bản thân. Bởi vì Bạch Nặc Ngôn từng vô tình nói rằng, điều quý giá nhất đối với phụ nữ chính là thời gian, cho dù phải

dành bao nhiêu thời gian để chờ đợi một tình yêu, cũng không cần phải bỏ ra nhiều thời gian đến thế chỉ để chờ đợi một người không yêu mình, không ai phải dành cả cuộc đời để chứng minh mình yêu người nào đó nhiều đến mức nào. Nếu thực tế không thể có được, nếu không còn cách nào khác, thì đành phải buông tha, sẽ không có một ai vì thiếu một người nào đó mà không thể sống nổi, sẽ luôn có thể gặp được người tiếp theo.

Mỗi lời nói của Bạch Nặc Ngôn, Trình Tiểu Kiều đều luôn ghi lòng tạc dạ.

Từ khi trong nhà có thêm một người đàn ông, nụ cười trên khuôn mặt mẹ cũng xuất hiện nhiều hơn.

Trình Nghi Triết cũng không quan tâm cha mẹ hay trò chuyện cái gì, chỉ cần không liên quan đến cô bé, cô bé sẽ tự chơi đồ chơi của mình.

Trình Nghi Triết không ngừng tâm bả cho Bạch Nặc Ngôn, lại thường đưa Bạch Nặc Ngôn đến bệnh viện, sau này cô bé mới biết, là cha muốn sinh thêm một đứa con, hẳn phải là con trai rồi.

Trình Tiểu Kiều rất coi trọng cha nhé, chẳng lẽ cha không biết mẹ vốn không thích con trai sao?

Thời gian đầu, Trình Nghi Triết rất hay ngồi ngắm Bạch Nặc Ngôn đến ngân ngơ, khiến Trình Tiểu Kiều còn lo lắng, không biết có phải cha bị tẩu hỏa nhập ma, muốn có con đến phát điên rồi không nhỉ.

Cuối cùng, Trình Nghi Triết đành bỏ cuộc, Và thế là, đến lúc đó Trình Tiểu Kiều mới nhận ra mình yêu người cha bị tẩu hỏa nhập ma đến mức nào, vì khi cha không còn tẩu hỏa nhập ma nữa, liền bắt đầu hành hạ cô bé. Đầu tiên là học tập, mỗi ngày đến đúng giờ, cha sẽ kiểm tra bài tập, mỗi ngày đều xem thời khóa biểu của cô bé, ngoài ra ngày nào cô bé cũng phải luyện chữ nữa chứ. Trình Tiểu Kiều nhớ đến muốn khóc, vội vàng chạy vào mách mẹ, cô bé hi vọng người cha luôn coi lời mẹ như thánh chỉ này sẽ thỏa hiệp, sẽ từ bỏ ý định bồi dưỡng cô bé thành một học sinh xuất sắc.

Ngoại trừ tức phát khóc, Trình Tiểu Kiều chẳng biết phải làm gì.

Điều quan trọng khiến cô bé càng muốn khóc đó là, đến năm cô bé 20 tuổi, mẹ lại mang thai.

CÔ bé tức muốn chết.

Sao mẹ không mang thai sớm một chút chứ, để cha tàn phá mấy chục năm tuổi thơ của cô bé, cho dù sự tàn phá của cha là muốn tốt cho cô bé, nhưng bỏ qua đi, cô bé phải xả ra mình đã từng đau khổ như thế nào đã.

Thế nhưng lại là một cô con gái.

Vậy mà Trình Tiểu Kiều cảm thấy cha không hề buồn bực, cha đặc biệt chiều chuộng cô con gái này, điều này khiến Trình Tiểu Kiều cảm thấy ghen tị.

Ở trong phòng sinh, Bạch Nặc Ngôn còn buồn bực:

- Còn chưa siêu âm là con trai hay con gái, sao anh đã biết là con gái, còn mua trước bao nhiêu là quần áo dành cho bé gái, không mua chút quần áo nào cho bé trai thế hả?

- Đây là giác quan thứ sáu của anh nhé.

Trình Nghi Triết ôm cô con gái rượi trong lòng nhất định không buông.

Bạch Nặc Ngôn tức muốn chết:

- Đặt xuống đặt xuống ngay, không được bế như vậy. Trẻ con được bế nhiều sẽ thành quen, nhất định sẽ suốt ngày đòi bế đấy.

- Thì đã sao, con gái anh, anh yêu anh quý, anh cứ bế đấy...

Trình Tiểu Kiều lại oán trách cho số phận hẩm hiu của mình, nhưng cô bé nhớ lại ngày bé cha cũng suốt ngày bế cô bé, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng rất công bằng mà.

Thế nhưng, tiểu gia hòa này chẳng giống cô bé chút nào. Mẹ kể rằng hồi bé cô rất ầm ĩ, còn tiểu gia hòa thì vô cùng yên lặng, rất ngoan ngoãn.

Trình Tiểu Kiều lại nhìn mọi người trong nhà, tự nhiên lại cảm thấy rất hạnh phúc, dù sâu trong một góc khác tận đáy lòng, vẫn có một sự chua xót nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Ngoại truyện Bạch Tiểu Kiều (tiếp)

- Mẹ ơi, dường như con đã thích một người.

Trình Tiểu Kiều ngã vào lòng Bạch Nặc Ngôn, thở dài than vãn, cô luôn tâm sự tất cả mọi thứ với mẹ.

- Con thích anh chàng đó ở điểm nào?

- Con cũng chẳng biết nữa, mỗi khi nhìn thấy anh ấy con sẽ cảm thấy xôn xao, con sẽ cuồng quít, cảm giác đó thật rất rất vui mẹ ạ.

Bạch Nặc Ngôn nhìn lại Trình Tiểu Kiều:

- A, sao mà giống với lúc cha con nhìn thấy Tiểu Li thế nhỉ.

Được rồi, mẹ cứ trêu chọc cô đi, kể từ khi nhà có thêm Tiểu Li, tất cả tâm tư tình cảm của cha đều dành hết cho Tiểu Li mất rồi, nghiêm nhiên quên mất sự tồn tại của cô con gái này và cả người vợ đang trong thời kỳ tiền mãn kinh đây nữa.

Ấy chết, nói thế thì hơi oan cho cha quá, đây chỉ là tương đối, tương đối thôi đấy nhé.

Bởi vì Bạch Nặc Ngôn chưa bao giờ thiên vị em gái cô hết, ngược lại mẹ càng đối xử với con gái lớn tốt hơn, như để bù đắp phần không công bằng của cha đối với em gái nhỏ vậy.

Tối hôm đó, Bạch Nặc Ngôn nhìn lên trần nhà, nói với Trình Nghi Triết vừa bước vào phòng:

- Hình như Lạc gia có quan hệ rất thân thiết với Trình gia đúng không?

Trình Nghi Triết vừa dỗ Tiểu Li ngủ xong, nghe thấy cô hỏi, anh vừa thay quần áo vừa buồn bực:

- Sao em lại hỏi chuyện này?

Năm đó, Lạc gia gặp chuyện không may, trên thương trường tình hình rất căng thẳng, có thể hình dung bằng một từ nhà tan cửa nát cũng không khoa trương. Chồng bà Dương Bách Sam vừa mất, vừa phải đối mặt với nợ nần, mặc dù bà xuất thân là con thứ ba của một vũ công không tên tuổi, nhưng một người phụ nữ vươn lên được vị trí này cũng khiến người ta phải kính nể. Khi Lạc gia gặp nạn, toàn bộ họ hàng thân thích đều tránh né, nếu ngày đó Trình gia không ra tay thì chắc chắn Lạc gia không thể có ngày hôm nay.

Bây giờ đột nhiên đề cập đến vấn đề này, Trình Nghi Triết tự nhiên phải suy nghĩ. Đương nhiên Lạc gia sẽ phải ghi nhận ân tình của Trình gia, một khi đã là thị trường của Trình gia, Lạc gia sẽ tuyệt đối không xâm phạm, họ sẽ phát triển trên một bầu trời riêng.

Đứng từ góc độ đó, Trình Nghi Triết cũng rất bội phục người lãnh đạo hiện tại của Lạc gia, Lạc Thừa Hiến. Anh là người vừa gan dạ vừa sáng suốt, đồng thời cũng rất quyết đoán không ai sánh bằng.

Câu hỏi của Bạch Nặc Ngôn khiến Trình Nghi Triết kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy thật kỳ diệu, nếu nhìn vào hoàn cảnh của Lạc gia ngày đó, không ai có thể tin rằng họ sẽ có ngày hôm nay, tuy nói một cách dễ nghe là trợ giúp, thực chất chính là người ăn no nhường chút bánh thừa cho kẻ chết đói, không hề có bất kỳ lợi tâm nào.

- Tự nhiên cảm thấy thế giới thật thần kỳ, tựa như một vòng tuần hoàn vậy, cho nên, sống trên đời phải luôn làm việc tốt.

- Cảnh giới suy nghĩ của em người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Trình Nghi Triết leo lên giường, bắt đầu lần mò quần áo cô, Bạch Nặc Ngôn cực kỳ buồn bực:

- Anh thật là, càng già càng hư...

- Anh đang phục vụ em đấy chứ, phụ nữ ngoại tứ tuần bỗng nhiên mạnh như hổ nhé...

- Em nhỏ vào...

- ...

Suốt đêm, Trình Tiểu Kiều nằm trong phòng không sao ngủ nổi, cô nghĩ đến câu hỏi mẹ từng hỏi cô, tình cảm của cô đối với Lạc Thừa Hiến là thích hay chỉ là hâm mộ, nhưng cô không sao trả lời được, cô cũng không dám chắc mình có thể duy trì được bao lâu.

Cuộc sống đại học của Trình Tiểu Kiều sau đó rất nỗ lực, nhưng vẫn trở nên thật buồn tẻ vô vị.

Cô tự hạ lệnh cho bản thân không được nghĩ về Lạc Thừa Hiến nữa, coi như tất cả đã kết thúc. Cứ như vậy cô an an ổn ổn trải qua mấy năm đại học,

ông trời dường như lại trêu chọc cô.

Một lần nữa cô gặp lại Lạc Thừa Diễn.

Ngày đó cô vừa tốt nghiệp đang thực tập ở một công ty, và Lạc Thừa Diễn cũng giữ một chức danh nhỏ ở đó. Tất nhiên Trình Tiểu Kiều biết rõ thân thế của Lạc Thừa Diễn, con trai thứ ba nhà họ Lạc, giá trị không thể tầm thường, toàn bộ Lạc gia hiện nay đều do Lạc Thừa Diễn chống đỡ nhưng Lạc Thừa Diễn rất kỳ vọng vào người em trai này, bởi vậy khi về công ty nhà mình, Lạc Thừa Diễn chỉ giữ một chức nhỏ, thậm chí anh càng phải làm việc vất vả hơn những người bình thường khác.

Trình Tiểu Kiều cảm thấy mình mắc một căn bệnh là bệnh rình mò.

Cô luôn nắm rất rõ giờ nghỉ và giờ tan tầm trưa của Lạc Thừa Diễn.

Nhưng cô không làm một cái gì, chỉ âm thầm dõi theo anh.

Thậm chí cô còn biết anh ăn gì hàng ngày, cái ghế nào anh từng ngồi, chỗ nào anh vừa đi qua, chỗ nào anh thường ngồi xuống...

Cô thích ngắm nhìn anh cười đùa trò chuyện với các đồng nghiệp. Nụ cười của anh vẫn tinh khiết như thế.

Quan trọng nhất là, cô không nhìn thấy Bách Nặc Ngôn xuất hiện. Cô vô tình hỏi thăm và được biết Lạc Thừa Diễn hiện tại đang độc thân.

Cả cơ thể cô như vừa được tưới xăng, chỉ cần gặp một mối lửa, sẽ lập tức bùng hực bốc cháy.

Cô phát hiện ra, dù cô không làm gì, nhưng cô sắp điên lên mất.

Trình Tiểu Kiều tìm gặp mẹ, nhưng Bạch Nặc Ngôn không hề ngạc nhiên hay hiếu kỳ đối với yêu cầu của cô. Lần đầu tiên Trình Tiểu Kiều nói ra yêu cầu của mình, Bạch Nặc Ngôn chỉ yên lặng lắng nghe tất cả những hứng thú, yêu thích cùng gia thế của đối phương, sau đó Bạch Nặc Ngôn cảm thấy Lạc Thừa Diễn cũng là kiểu đàn ông mà chính cô khá thích. Vì vậy cô nói với Trình Tiểu Kiều rằng, khi nào cô cảm thấy thích anh chàng này đến mức không thể kiềm chế được nữa, thì hãy đích thân đến nói với cô.

Trình Tiểu Kiều nói rất nhiều, kể về anh, kể cả những suy nghĩ của cô.

Rất ít mẹ con có thể thân thiết như hai người, thích nói gì thì nói, không phải giấu diếm bất cứ chuyện gì.

- Con muốn lấy anh ta à?

Cuối cùng Bạch Nặc Ngôn chống cằm nói.

Trình Tiểu Kiều gật đầu, không ai biết, cô đã gật đầu bằng tất cả dũng khí.

- Con nghĩ kết quả sẽ như thế nào?

Bạch Nặc Ngôn bình tĩnh nhìn con gái.

- Cái gì cơ?

- Sẽ có hai kết quả, một là có chết anh ta cũng không đồng ý cưới con. Hai là, anh ta sẽ nhận lời cưới con.

Kết quả rất đơn giản.

- Nếu như là trường hợp thứ nhất, con sẽ như thế nào? Cuộc sống không phải là tiểu thuyết, khi con thích một ai đó, chỉ cần ngoáy bút một cái là người con thầm thích hóa ra cũng thích con từ lâu.

Trình Tiểu Kiều hạ quyết tâm:

- Nếu như vậy, con sẽ hoàn toàn hết hi vọng.

Rồi cô lại nhìn mẹ:

- Cho dù đau khổ, cũng không chết được, chỉ khó chịu một chút thôi.

Dù sao vẫn không bằng cảm giác sắp chết đến nơi, cực kỳ vô vọng.

Bạch Nặc Ngôn gật đầu:

- Còn nữa, nếu là trường hợp thứ hai, nếu may mắn, có lẽ con sẽ được ở bên anh ta lâu hơn, có khi anh ta cũng sẽ thích con, nhưng có khi anh ta lại càng ghét con hơn, vì con đã dùng địa vị để ép buộc anh ta cưới con, nên anh ta sẽ ác cảm với con, dù các con có kết hôn, trong lòng anh ta cũng chẳng có con, hơn thế, không lâu sau anh ta sẽ có người phụ nữ khác bên ngoài, trong lòng anh ta sẽ có người khác.

Bạch Nặc Ngôn nhìn lại con gái mình, bất kể là cái gì, cô đều tự đặt ra khả năng xấu nhất có thể xảy ra, để xem bản thân liệu có chấp nhận được một kết quả như thế không.

- Dù sao con cũng sẽ thử một lần.

Trình Tiểu Kiều thở dài:

- Có lẽ con đang gượng ép chính bản thân mình, nhưng dù thành công hay thất bại, con cũng không muốn buông tay.

Bạch Nặc Ngôn vỗ vai cô, mỗi khi yêu một ai đó, tế bào nào đúng là chết đi không ít.

Khi Trình Tiểu Kiều ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Trình Nghi Triết đang trêu chọc Tiểu Li, vì vậy ề a nói:

- Cha ơi, cha thiên vị thế, chỉ quan tâm đến con gái nhỏ thôi.

Trình Nghi Triết vừa bế Tiểu Li, vừa lắc lư:

- Chị gái con càng ngày càng giống mẹ con, rõ ràng vội vội vàng vàng vào gặp mẹ không thêm để ý đến chúng ta, vừa quay lại đã chụp cho chúng ta cái mũ to đùng, ôi chúng ta thật đáng thương.

Trình Tiểu Kiều đi tới, nhận Tiểu Li từ tay Trình Nghi Triết:

- Cha ơi, cha xem cha giới chưa kia, nuôi Tiểu Li vừa nặng vừa ngoan.

Trình Nghi Triết nhìn Trình Tiểu Kiều:

- Về nhà vội vàng như thế, có phải có chuyện gì không?

Cô lắc đầu:

- Vẫn tốt ạ.

- Thực tập có thuận lợi không?

- Vẫn bình thường ạ.

Trình Tiểu Kiều lại ôm Tiểu Li, trầm giọng nói:

- Có nhiều việc, không cần phải nói qua mẹ con đâu.

Trình Tiểu Kiều Sững sờ, sau đó gật đầu.

Trình Nghi Triết trở lại phòng, Bạch Nặc Ngôn trao đổi với anh ý định của cô, Trình Nghi Triết cự nhiên phản đối. Bất kể trong lòng người đàn ông nào đều có suy nghĩ chống đối, dù ngoài mặt có đồng ý, trong lòng cũng không muốn, cũng sẽ nảy sinh khúc mắc. Nhưng Bạch Nặc Ngôn vẫn kiên trì, Trình Nghi Triết không nói gì thêm. Đúng là con gái anh rất giỏi, rất biết tìm chỗ dựa để anh không sao phản bác được.

Chưa đến vài ngày sau, Trình Nghi Triết và Bạch Nặc Ngôn cùng đích thân đến Lạc gia làm khách. Sau khi về nhà, liền thấy Trình Tiểu Kiều đang trêu chọc Tiểu Li. Cô đang nghĩ, có phải lúc nhỏ, cô cũng đáng yêu như vậy, vô ưu vô tư. Nhưng bất kể chuyện gì đều có hai mặt, cô nghĩ muốn có được những cảm xúc này, nhất định phải trả giá bằng một cảm xúc khác. Trình Nghi Triết nhanh chóng về nhà khiến Trình Tiểu Kiều càng khẩn trương hơn.

Bà Dương Bách Sam vẫn chưa trả lời, đại khái nói còn thăm dò suy nghĩ của con trai, trong khi Trình Nghi Triết chỉ hơi gọi mở suy nghĩ của mình, không hề nhắc đến mối giao tình của hai nhà trong nhiều năm nay.

Nhưng Trình Nghi Triết càng sốt ruột, cuộc sống càng khó khăn hơn.

Thế nhưng cũng không kéo dài quá lâu, chỉ vài ngày sau bà Dương Bách Sam đã cùng Lạc Thừa Diển đến thăm nhà, nhưng cô lại xấu hổ trốn trong phòng không dám ra. Từ đầu đến cuối cô đều không dám đi ra. Bạch Nặc Ngôn bị cô con gái vô dụng dọa rồi, gọi đến N lần cũng nhất định không ra. Trình Tiểu Kiều cảm thấy bản thân chưa bao giờ khẩn trương đến thế, quá thuận buồm xuôi gió, thứ cô muốn nhanh chóng có được. Cô đứng trên sân thượng, nhìn Lạc Thừa Diển đang chơi đùa với Tiểu Li. ANh quay lưng về phía cô, nên cô không sao thấy được biểu cảm của anh. Cô chỉ nhìn thấy anh ôm lấy Tiểu Li, Tiểu Li dường như rất thích anh, còn hung hăng hôn vài cái lên mặt anh.

Đột nhiên, Tiểu Li quay về phía cô kêu lên:

- Chị!

Ngay trước khi Lạc Thừa Diển quay đầu lại, Trình Tiểu Kiều đã chạy ngay vào phòng mình.

Sắc mặt cô giống hệt những đám mây đang bay trong buổi xế chiều, một màu đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

Ngoại truyện Bạch Tiểu Kiều (tiếp)

Cuối cùng Bạch Tiểu Kiều cũng đạt được tâm nguyện kết hôn cùng Lạc Thừa Diễn, mặc dù về sau có lẽ sẽ không được “hạnh phúc mãi mãi”.

Lịch trình của Trình Tiểu Kiều là như thế, trước khi kết hôn sốt sắng lo âu, sung sướng kết hôn với người đàn ông mình thầm mến, sau khi kết hôn chính là thế này.

Đêm đầu tiên sau khi kết hôn, Lạc Thừa Diễn uống rượu say đến bất tỉnh nhân sự. Ngay trong hôn lễ, anh trai Lạc Thừa Hiền đã bảo Lạc Thừa Diễn uống ít rượu đi, thậm chí hai anh còn uống giúp anh không ít, thế nhưng trong đêm tân hôn, bỏ qua tất cả những lời đó, say vẫn hoàn say. Trình Tiểu Kiều nghĩ rằng anh đang mượn rượu để trốn tránh cô.

Ngày hôm sau, Lạc Thừa Diễn nhìn cô bằng vẻ mặt bình thản tựa như một người xa lạ.

Không hề có bất kỳ hi vọng ái ố với cô.

Ngày đầu tiên cô về nhà anh, đối diện với người nhà anh, Lạc Thừa Diễn liền đề nghị họ chuyển ra ngoài ở riêng, bà Dương Bách Sam cũng hỏi ý kiến của Trình Tiểu Kiều, cô nói rằng đây là kết quả do hai người đã bàn bạc.

Đến nhà cô mới nhận ra là chị dâu trưởng không có mặt, cô dễ dàng nhận ra bà Dương Bách Sam không thích chị ta, hôn lễ của cô chị ta cũng cáo bệnh không đến, nhưng Lạc Thừa Hiền đã nhanh chóng lấp liếm.

Bữa cơm hôm đó đối với Trình Tiểu Kiều rất khó khăn, dù bà Dương Bách Sam đối xử với cô vô cùng quan ái. Vô tình, cô nhìn thấy một nụ cười châm chọc trên môi chồng mình, trong lòng lại thấy khổ sở, y như lời mẹ nói.

Thế nhưng Trình Tiểu Kiều nhanh chóng chuyển sự chú ý của cô sang mỹ nữ cũng ngồi cùng bàn ăn, đó là An Lan, vợ của Lạc Thừa Hiền. Lần đầu tiên nhìn thấy An Lan, Trình Tiểu Kiều cảm thấy không thể dời mắt khỏi cô ấy, không phải vì cô ấy là một tuyệt đại mỹ nhân. Đó chính là vì, lần đầu tiên Trình Tiểu Kiều gặp Lạc Thừa Hiền, cô cảm nhận từ anh có một sự mạnh mẽ cường đại, rất khó nắm bắt, thế nhưng khi An Lan ngồi bên cạnh Lạc Thừa Hiền, lại có tư thái rất yên tâm, dường như người đàn ông này đã bị cô gái bên cạnh anh hoàn toàn thu phục.

Hơn nữa, Trình Tiểu Kiều cũng cảm thấy bà Dương Bách Sam rất thích An Lan.

Dù mới cưới chưa được bao lâu, An Lan đã có thể xây dựng một mối quan hệ thân thiết với bà Dương Bách Sam, không khỏi khiến Trình Tiểu Kiều bội phục. Cô sợ nhất là vấn đề mẹ chồng nàng dâu, cũng chính vì vậy nên cô mới đồng ý cùng Lạc Thừa Diễn chuyển ra ngoài sống.

Khi họ ra về, An Lan và Lạc Thừa Hiền cùng tiễn họ đến cửa, dường như Lạc Thừa Hiền có chuyện muốn nói riêng với Lạc Thừa Diễn, nên An Lan đứng lại với Trình Tiểu Kiều.

- Con gái, ngốc nghếch cũng có cái hay.

Đây là câu đầu tiên An Lan nói với Trình Tiểu Kiều.

Cuộc sống tân hôn của Trình Tiểu Kiều cũng chẳng có gì khác trước, cô thậm chí còn nghi ngờ, có phải đám cưới của cô chỉ là một giấc mơ, nếu không chiếc giường của cô đã không quanh què đến vậy. Cô tự nói với bản thân, không cần đặt quá nhiều hi vọng, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi thâm oán trách, cô và anh kết hôn, là đúng hay sai.

Cô mặc kệ cuộc sống bên ngoài của Lạc Thừa Diễn thế nào, cũng không quản lý công việc của anh. Lạc Thừa Diễn cũng rất ít khi trở lại, có về nhà cũng ngủ trong phòng khách, nên hai người không bao giờ trò chuyện với nhau. Có lẽ khi đôi mắt với nhau, họ cũng như hai người xa lạ, không tranh cãi, không thân thiết.

Trình Tiểu Kiều thừa nhận, trước khi kết hôn, cô là một cô gái hèn mọn, sau khi kết hôn cô lại trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù anh không hề để ý đến cô, cô cũng tuyệt đối không quy lụy trước mặt anh, cô càng không tỏ ra hiền lành để dễ dàng bị bắt nạt. Nếu anh đã đối xử với cô như vậy, cô sẽ sống thật tốt, cô không tin, cuộc sống của cô sẽ cứ thế mà trở nên tồi tệ.

Trình Tiểu Kiều rất cố gắng làm việc, thỉnh thoảng cô lại về thăm cha mẹ và em gái, hoặc sẽ mua một vài món quà gửi tặng cho bà Dương Bách Sam.

Tất cả mọi người đều khen ngợi cô hiếu thảo hiền lành lương thiện.

Cho nên, một lần nữa, Lạc Thừa Diễm lại về nhà.

Lạc Thừa Diễm vừa đi vào phòng, bọc bối cời áo khoác ra, ném xuống ghế, khoe miệng nở một nụ cười như có như không, nhìn về phía cô đang ngồi trên sofa xem TV.

- Em thật biết cách sống đấy.

Trình Tiểu Kiều nghiêng đầu, cô còn tưởng anh sẽ bảo cô mưu mô thủ đoạn cơ.

Cô lại nghĩ, bản thân cô cũng đâu có ngốc, cô biết anh chịu về nhà nhất định là vì bà Dương Bách Sam đã nói chuyện gì đó với anh, hơn nữa có thể bà yêu cầu anh phải về gặp cô vợ trên danh nghĩa này. Còn anh, anh tất nhiên sẽ cảm thấy cô đã có lòng như vậy chẳng qua là để nhắc nhở anh về nhà, cho nên cô nhất định là một phụ nữ mưu mô.

Được rồi, mưu mô thì mưu mô, chỉ cần bản thân cô không nhu nhược là được.

- Anh đã ăn cơm chưa?

Cô không thêm đề ý hàm ý trong lời nói của anh, bình tĩnh hỏi.

Lạc Thừa Diễm bỏ tay lên, ném quần áo sang một bên.

- Em mà biết nấu cơm cơ à?

Đối với cô thiên kim tiểu thư này, đúng là bản thân Lạc Thừa Diễm không thích sự tồn tại của cô ta, đặc biệt là cái cách cô bước vào cuộc sống của anh. Quả thật Lạc gia đã từng chịu ơn của Trình gia, sao tự nhiên bắt anh trả ơn bằng cách này chứ, thật là một trò cười.

Trình Tiểu Kiều ném điều khiển sang một bên, đi thẳng xuống bếp nấu cơm.

Mặc dù cô không biết làm nhiều món ăn lắm, nhưng một vài món đơn giản cô vẫn có thể nấu ngon lành, ví dụ như trứng xào cà chua, trứng xào ớt xanh, trứng xào ngô..., xin đừng hỏi vì sao lại toàn món trứng xào nhé, bởi vì làm rất nhanh, được rồi, cô vốn khá lười.

Khi cô bê các món lên bàn, mới nhận ra, có gì không đúng, hình như thiếu một món mặn.

Có lẽ vì cô giống với Bạch Nặc Ngôn, không thích ăn mặn. Mẹ từng nói, cả đời này, cái gì cũng có thể để bản thân thiệt thòi, nhưng riêng ăn thì không được, ăn là phải ăn món mình thích, nấu thì phải nấu món mình thích ăn.

Lạc Thừa Diễm cũng không tỏ ra chán ghét với đồ ăn cô nấu:

- Mặc dù không có gì đặc sắc, nhưng hương vị có thể ăn được.

- Đẹp cũng chẳng phải để ăn.

Cô cúi đầu nói.

Lạc Thừa Diễm lại bị cô phản bác, anh nói:

- Món ăn có đầy đủ sắc hương vị không phải càng tốt sao?

- Cuộc sống quá phiền phức có gì hay đâu.

Không ăn còn chê cái con khi ý.

Lạc Thừa Diễm không nói gì, ăn vài miếng, anh phát hiện cô luôn cúi đầu, khi anh ngồi gần cô, anh mới nhận ra lông mi cô rất dài, gương mặt bùng ra sữa như vẫn còn lông tơ trẻ con, da cô rất đẹp, không phải kiểu trắng bệch yếu ớt.

Anh từng nghe nói, con gái chỉ cần dặm thêm chút phấn, da sẽ trắng hồng rất đẹp, anh đột nhiên cảm thấy rung động, anh muốn chứng minh da cô là trắng tự nhiên hay là do đánh phấn.

Thế nhưng anh vẫn không làm gì hết.

Mấy ngày nay, quan hệ giữa hai người đã khá cải thiện, tuy anh vẫn ngủ trong phòng khách, hôm sau vẫn ra ngoài từ rất sớm.

Trình Tiểu Kiều cũng không muốn gì hết.

Cô nghĩ rằng cứ để thời gian dần trôi như vậy, rồi sẽ có một ngày anh thay đổi suy nghĩ về cô.

Hoặc là, anh sẽ nhận ra một vài điểm tốt của cô.

Mặc dù, cô không muốn thay đổi bản thân chút nào.

Cô càng cố gắng làm việc, cô nghe nói dường như Lạc Thừa Hiền sắp thăng chức cho anh, hẳn anh sẽ rất bận, cô tình nguyện suy nghĩ cho anh. Thế nhưng, một bữa tiệc đã kéo quan hệ của họ về điểm xuất phát.

Trình Tiểu Kiều không về công ty nhà cô làm việc, mà Trình Nghi Triết cũng không bắt ép cô, có lẽ ngay từ hồi điển nguyện vọng trung học, Trình Tiểu Kiều đã điển nguyện vọng ở Nam Xuyên chứ không phải Bắc Xuyên, Trình Nghi Triết và Bạch Nặc Ngôn đã biết cô sẽ không về công ty nhà mình làm việc. Bạch Nặc Ngôn cũng hi vọng cô để cho Trình Tiểu Kiều tự quyết định, Trình Tiểu Kiều cũng không nói gì thêm. Đôi khi Trình Tiểu Kiều cảm thấy rất thương cha, nuôi cô bao nhiêu năm, cuối cùng cô cũng chẳng giúp gì được cho cha.

Trình Tiểu Kiều đại diện cho công ty tham dự một bữa tiệc, từ xa cô đã nhìn thấy Lạc Thừa Diễn, bên cạnh anh là một người bạn gái rất xinh đẹp ngọt ngào. Ngay lập tức, cô cảm thấy bức hòa. Được rồi cứ cho là cô không từ té đi, thừa dịp Lạc Thừa Diễn không ở đây, tạt một ly rượu vang lên cô bạn gái xinh đẹp của anh, đáng đời, ai bảo cô nằng cứ liếc mắt đưa tình chứ, không nhận ra người ta là đàn ông có vợ rồi à.

Lúc Trình Tiểu Kiều đang thâm cười trộm, một người đàn ông tiến đến bên cạnh cô.

Ngay lập tức, Trình Tiểu Kiều lục tìm lại tất cả các tin tức có liên quan đến người đàn ông này, đáng vẻ ôn nhu như ngọc của anh, đúng rồi, đó chính là Mạnh Duy Tân, dù đã ngoại tứ tuần, anh vẫn rất anh tuấn đến điển người:

- Cháu chào chú Mạnh.

Cô ngọt ngào chào anh.

Cô từng nghe mẹ kể về anh, anh kết hôn rất muộn, vợ anh hình như tên là Dao Dao gì đó.

- Con càng lớn càng giống mẹ, tính tình lại càng giống đấy.

Trình Tiểu Kiều nghiêng đầu cười hết cỡ:

- No, no, con không chỉ trông giống mẹ đâu, tính con giống y hệt mẹ con nhé.

Rất nhiều người đều nói vậy, thậm chí có người còn nói mẹ cô và cô đều xấu tính như nhau, thật đáng ghét.

Mạnh Tân Du không để ý đến thái độ của cô:

- Tính cách con rất mạnh mẽ, có lẽ mẹ con cũng hi vọng con sẽ kiên cường như vậy.

Trình Tiểu Kiều sững sờ, thâm đánh giá Mạnh Tân Duy.

Bạch Nặc Ngôn vẫn luôn dạy bảo cô, để cô luôn tự cảm nhận, mẹ hi vọng cô có thể tiếp nhận tất cả hậu quả, có lẽ chính Bạch Nặc Ngôn cũng không thực hiện được những điều đó, nên bà kỳ vọng nơi cô.

Nhưng điều kỳ diệu là, lại có người đoán trúng.

Trình Tiểu Kiều bắt đầu nghĩ rằng, có lẽ mối quan hệ của Bạch Nặc Ngôn và Mạnh Tân Duy không đơn giản như cô nghĩ. Cô thử hỏi lại Mạnh Tân Duy một số vấn đề, nhưng khả năng phòng bị của người này quá tốt, cô không thể thu được câu trả lời cô muốn.

Cô cảm thấy rất mất hứng, đặc biệt là đối với cuộc đời cô. Nhưng khả năng công kích của cô rất mạnh, cuộc sống oi là cuộc sống, sống chính là để tồn tại nhé.

Khi một mình cô đứng tại khu vườn nhỏ phía sau khách sạn, một giọng nói xuất hiện bên tai cô:

- Sao lại có thể trò chuyện vui vẻ như thế với một ông già như vậy nhỉ?

Trong đôi mắt Trình Tiểu Kiều chợt xuất hiện một tia u ám, cô quay lại, cười với Lạc Thừa Diễn:

- Ai bảo ông ấy phong độ đến thế chứ?

- Khẩu vị nặng quá không tốt đâu.

- Ôi, dù sao vẫn tốt hơn mấy thằng nhãi tóc vàng hoe nhé.

Được rồi, cô vừa mở miệng, đắc tội với người ta rồi.

Khi Trình Tiểu Li tròn ba tuổi, Trình gia tổ chức một bữa tiệc sinh nhật rất hoành tráng, tất cả mọi người họ Trình đều có mặt đông đủ, kể cả lão nhân luôn “trốn” trong nhà như ông Trình Chí Sơn. Ông Trình Chí Sơn vô cùng chiều chuộng Tiểu Li, nhưng bà Từ Thanh không thích như vậy, trẻ con không nên quá nuông chiều.

Trình Nghi Bắc cũng chuyển về thành phố này, không chỉ đưa Tây Thuần theo, còn đưa cả một cô con gái nhỏ đáng yêu đến, cô con gái lớn thì đang học đại học xa nhà không về kịp.

Trình Nghi Bắc vừa đến, chạy đến chê cười ông anh:

- Anh nói thử xem, có phải ông trời quá sùng ái với anh không, đã sinh được một cô con gái lớn như vậy, tưởng đã vô vọng, lại còn có thể sinh được một tiểu gia hào này nữa.

- Em chẳng biết gì hết, đây gọi là nhân phẩm.

Trình Nghi Triết chưa bao giờ có ý niệm sinh con trai, anh luôn hâm mộ nhà Trình Nghi Bắc sinh được hai cô con gái.

Thế nên Trình Nghi Triết liền cảm thấy cô con gái bé nhỏ của anh xinh đẹp nhất thế giới, có con bé khiến vạn sự vui vầy.

Trình Nghi Bắc nhìn dáng vẻ của ông anh, anh cũng phải thừa nhận, Tiểu Li là một cô bé rất xinh xắn dễ thương.

Trình Tiểu Kiều cùng Lạc Thừa Diễm cũng về nhà, trước hết hai người vào chào ông bà nội, cô chú, vừa nhìn thấy Tây Thuần, cô đã nói với Lạc Thừa Diễm:

- Có phải đàn ông các anh đều muốn cưới kiểu phụ nữ như thế này không?

Mắt Lạc Thừa Diễm đảo một vòng:

- Vậy anh đã có thể li dị em rồi à?

- Một khi đã mua, miễn trả hàng nhé.

Cô vui vẻ trả lời.

Trong đôi mắt Lạc Thừa Diễm chớp nhoáng xuất hiện một cảm xúc lạ.

Trình Nghi Triết và Bạch Nặc Ngôn đứng bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của Trình Tiểu Kiều và Lạc Thừa Diễm, cô vẫn bế con và cười nói với mọi người, nhưng trong lòng lại thoáng lo âu.

Bạch Nặc Ngôn đưa Tiểu Li cho Trình Tiểu Kiều bế:

- Con bé hơi khó chịu, con bế em ra ngoài hít thở không khí nhé.

Trình Tiểu Kiều đùa với cô em gái, gật đầu, đi về phía sân sau, vừa đi vừa hò hét.

Bạch Nặc Ngôn liếc mắt về phía Lạc Thừa Diễm, anh biết ý đi theo Bạch Nặc Ngôn lên tầng hai. Bạch Nặc Ngôn rất ít khi vào thư phòng, dạo này cô lười lắm, ít khi viết chữ hơn, thỉnh thoảng cũng thích đọc sách, nhưng không có hứng thú lâu dài. Thư phòng luôn bỏ trống, mặc dù trong phòng rất nhiều sách của tác giả nổi tiếng. Cô bước vào phòng, ngồi thẳng xuống ghế, không hề gật đầu hay tỏ ra thân mật với anh.

Lạc Thừa Diễm cũng chưa tỏ rõ thái độ, trong lòng đang thầm đoán xem tại sao cô lại đưa anh đến đây.

- Tôi không thích cậu.

Bạch Nặc Ngôn đi thẳng vào vấn đề chính.

Lạc Thừa Diễm nhú mày, khó hiểu.

- Nhưng con nhóc ngang ngược đây lại thích cậu.

Bạch Nặc Ngôn tiếp tục.

- Không phải chỉ là hứng thú nhất thời.

Bạch Nặc Ngôn kể lại tất cả những chuyện ngốc nghếch Trình Tiểu Kiều đã kể với cô, kể cả những chuyện Trình Tiểu Kiều từng bắt cô hứa không bao giờ được tiết lộ với người thứ ba, cả những chuyện Trình Tiểu Kiều để ý, và thái độ của Trình Tiểu Kiều đối với cuộc hôn nhân này.

Trong lòng Lạc Thừa Diễm hơi sợ. Anh thật sự thương chiều Trình Tiểu Kiều, nhưng anh chưa từng biết suy nghĩ của cô. Nhất là sau ngày cưới, Trình Tiểu Kiều càng tỏ ra không thêm để ý đến anh.

Bạch Nặc Ngôn thấy anh luôn im lặng, liền nói:

- Tôi gọi cậu đến, chỉ để nói cho cậu biết, vì sao lại có hôn lễ này, hẳn trong lòng cậu cũng đã rõ ràng. Nhưng tôi nghĩ, đúng là chúng tôi đã dùng chút thủ đoạn, nhưng chính bản thân cậu đã gật đầu đồng ý. Nếu cậu không gật đầu đồng ý, chắc chắn chúng tôi sẽ không bắt ép cậu. Tôi luôn tin rằng, nếu bản thân có quyết tâm, nhất định sẽ thành công. Cậu vốn có thể từ chối hôn sự này, nếu không náo loạn thì tự sát, chẳng lẽ mẹ cậu ép buộc được cậu sao? Cậu là ruột thịt máu mủ của mẹ cậu, dù chịu ơn Trình gia, mẹ cậu tuyệt đối không vì người ngoài mà gượng ép cậu. Cho nên nếu đã không kiên quyết từ chối, thì sau khi kết hôn đừng tỏ ra như thể gia đình chúng tôi đã bức bách cậu.

- Mẹ, mẹ nghiêm trọng quá rồi.

Lạc Thừa Diễn cúi đầu, anh đúng là từng nghĩ như vậy, con người ta luôn nhìn nhận từ góc độ bản thân, sau đó càng nhân rộng sự thiệt thòi của bản thân, càng đổ lỗi cho đối phương.

Bạch Nặc Ngôn vẫn không để ý đến anh:

- Hơn nữa, tôi muốn cầu xin cậu một việc.

- Chuyện gì ạ?

- Nếu một hoặc hai năm sau, trong lòng cậu vẫn chưa có con bé ngang bướng đó, cậu sẽ không thể mang hạnh phúc đến cho nó, vậy xin cậu hãy buông tha cho con bé. Nếu đến ngày đó, cậu vẫn không mong muốn có cuộc hôn nhân này, cứ nói thẳng ra, sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích hai nhà. Hôn nhân, vốn không hề liên quan đến lợi ích.

Lạc Thừa Diễn lại càng khiếp sợ:

- Đã như vậy, vì sao còn nhất định phải....

Bạch Nặc Ngôn lại cười:

- Chưa thử, sẽ chưa hết hi vọng.

Trái lại, không thử, sao biết không được chứ?

Lạc Thừa Diễn lại nhìn cô, anh từng nghe kể Trình Nghi Triết đã vì người phụ nữ này mà khiêu chiến chống lại cha mẹ mình rất nhiều năm, bây giờ anh cảm thấy người phụ nữ này không vô dụng như trong truyền thuyết.

Trong lòng anh đang rất bối rối, anh nhắm mắt lại:

- Tuyệt vọng, không phải là một trạng thái khác của tổn thương sao?

- Thật ra, phần lớn phụ nữ tuyệt vọng không phải vì chồng không yêu mình, hay vì chồng ngoại tình, mà là người đàn ông đó đã phí hoài tuổi thanh xuân của mình, khiến mình trắng tay.

Cho nên, cô hi vọng, con gái cô sẽ tỉnh ngộ, không tiếp tục phí hoài thời gian nữa, đã nhiều năm trôi qua, cô hi vọng con người ta sẽ có thêm kinh nghiệm, thêm lựa chọn.

Lạc Thừa Diễn trầm mặc.

Cuộc nói chuyện ngày hôm đó đã đánh thẳng vào lòng anh.

Thế nhưng anh vẫn chưa biết phải xử lý mối quan hệ của anh với Trình Tiểu Kiều như thế nào, một chuyện khác đã xảy ra.

Sau rất nhiều năm, Trình Tiểu Kiều được gặp lại Bách Đình. Vẫn xinh đẹp như ngày xưa, thậm chí còn đẹp hơn, đẹp đến kinh tâm động phách.

Bách Đình tự sát, sau khi nhận được điện thoại, Lạc Thừa Diễn vội vàng chạy vào bệnh viện. Trình Tiểu Kiều cũng không hiểu rốt cuộc trong đầu cô đang nghĩ gì, cô đi theo Lạc Thừa Diễn vào bệnh viện.

Tự sát không thành công.

Không hiểu tại sao, Trình Tiểu Kiều vừa nhìn thấy Bách Đình, máu nóng đã xông lên.

Cô vốn cho rằng, Lạc Thừa Diễn đối xử với cô như vậy, là vì sự ra đi của Bách Đình, có lẽ cô ấy vẫn luôn tồn tại để ngăn cách giữa hai người. Cô càng nghĩ càng xa, thậm chí còn từng nghĩ, trước đây anh nói là độc thân, là vì họ đang trong thời kỳ cãi nhau, đúng lúc đó cô xuất hiện, phá hoại tình cảm mặn nồng bao năm của họ.

Mà bây giờ, sau khi cô và Lạc Thừa Diễn kết hôn, họ vẫn luôn liên lạc với nhau, nếu không tại sao Bách Đình vừa tự sát, Lạc Thừa Diễn đã vội vàng chạy ngay đến thế này?

Trong lòng cô nổi giận.

Nếu đã tự sát thì tự sát đi, nếu chết được thì chết luôn đi, Trung Quốc cái gì cũng kém, chỉ có người là không thiếu, bớt được một người, đỡ lãng phí lương thực, càng tốt.

Trạng thái cảm xúc của Bách Dĩnh vẫn chưa ổn định, Lạc Thừa Diễn vẫn ở trong phòng bệnh an ủi cô ta rất lâu. Trình Tiểu Kiều ngồi an vị bên ngoài, sắc mặt đen đến dọa người.

Vừa bước ra ngoài nhìn thấy Trình Tiểu Kiều ngồi đây, Lạc Thừa Diễn nhíu mày:

- Sao em lại ở đây?

- Đương nhiên anh không hi vọng em có mặt ở đây rồi.

Cô không nhin nổi nữa.

- Nhưng em cứ ở đây, để xem xem các người có thể làm gì trước mặt em đây. Em gái tự sát hẳn rất đau lòng, rất rất khó chịu, cực kỳ chua xót anh nhỉ. Có phải bây giờ anh đang cảm thấy kết hôn với em là một sai lầm cực kỳ lớn, có cảm thấy cần lập lại trật tự không? Thế nhưng em phải nhắc nhở anh rằng, Lạc Thừa Diễn, anh, đang là chồng của cô Trình Tiểu Kiều này, tất cả đàn ông ở Nam Xuyên đều có thể làm chứng nhé. Anh có bản lĩnh thì ngoại tình ngay trước mặt em đi, em muốn thử nhìn xem anh có phải cái loại này hay không đấy.

Lạc Thừa Diễn tròn mắt nhìn cô, thờ nặng nề:

- Em nhỏ giọng thôi, ảnh hưởng đến bệnh nhân.

- Em đang sợ là chưa ảnh hưởng nữa cơ đấy.

Lạc Thừa Diễn uất ức, không thềm nói chuyện với cô nữa.

- Tại sao anh không nói gì thế, có phải vì em đã nói trúng tim đen của anh không?

Trình Tiểu Kiều vẫn chưa buông tha cho anh.

- Muốn đi à, thôi để em tránh đi thì hơn, mà sao em gái anh lại tự sát thế, xinh đẹp như thế, chết thật đáng tiếc. Chắc chắc.

Lạc Thừa Diễn vẫn đang ngồi, cuối cùng lại cười:

- Rốt cuộc em đã ghen tị đến mức nào mà lại nói ra những lời cay độc như thế được?

- Anh mới ghen tị.

Cô oán hận quay đi, không nhìn anh nữa.

- Em chỉ đang định đến thăm anh chồng vụng trộm một chút thôi, nhưng hẳn anh không muốn rồi.

- Hừ.

Lạc Thừa Diễn nhắm mắt lại, nhìn vào di động xem giờ, không thềm để ý đến cô.

Anh càng không để ý đến cô, anh càng thấy tức giận.

Đúng lúc đó trong hành lang bệnh viện truyền đến tiếng bước chân, Lạc Thừa Diễn kéo Trình Tiểu Kiều rời đi. Trình Tiểu Kiều bị lôi đi, không nhin được quay lại nhìn xem ai vừa đến, người đó là Lạc Thừa Diễn.

Tâm trạng của Lạc Thừa Diễn cũng không tồi, anh lơ đãng theo sau Trình Tiểu Kiều.

Khi về đến phòng của mình, Trình Tiểu Kiều nhận ra có điểm không hợp lý.

- Tại sao lại vào phòng em?

- Em là vợ anh, em nói thử xem tại sao anh lại vào phòng em

- Cút ra ngoài.

Cô còn đang điên đây, đừng chọc vào cô.

Lạc Thừa Diễn cười vuốt ve khuôn mặt cô:

- Ai da, thành thật khai báo, em thâm thương trọng nhớ anh bao lâu rồi.

- Có mà thiên tài mới yêu thâm anh.

Trình Tiểu Kiều ném một cái gối vào mặt Lạc Thừa Diễm.

Lạc Thừa Diễm cũng không giận, trái lại anh đẩy Trình Tiểu Kiều lên giường, nằm đè lên người cô.

Trái tim Trình Tiểu Kiều không ngừng nhộn nhạo.

Đến khi Lạc Thừa Diễm hôn lên môi cô, cô vẫn chưa dám tin đó là sự thật.

- Giữa Bách Đình và anh không có chuyện gì cả, cô ấy là chị dâu anh, vừa rồi anh trai không đến kịp, nhờ anh đến trước...

Sau khi Trình Tiểu Kiều bị ăn sạch sẽ, mới để Lạc Thừa Diễm chỉnh trang lại quần áo.

Lạc Thừa Diễm cũng chưa từng qua lại với Bách Đình, nhưng anh rất ghét những nữ sinh cứ luôn bao vây anh, nên anh muốn để họ hiểu lầm mối quan hệ của anh và Bách Đình. Còn Bách Đình vốn thích Lạc Thừa Hiên, nên lúc nào cũng lẩn quẩn bên cạnh anh để hỏi thăm tin tức của Lạc Thừa Hiên.

Trình Tiểu Kiều di chuyển cơ thể đang đau như cứa cô, cô chưa xót nhớ lại, có một lần duy nhất cô ra cổng trường cùng Lạc Thừa Hiên, cô nhìn thấy anh đang đứng cùng một cô gái đáng yêu điệu, họ cùng cười nói, nếu sáng suốt đều dễ dàng nhận ra mối quan hệ của họ rất không bình thường. Nhưng điều quan trọng nhất là vợ của Lạc Thừa Hiên là An Lan, khi cô ấy nhìn thấy cảnh đó, không hề đau khổ, nét mặt không hề thay đổi, tóm lại Trình Tiểu Kiều không thể hình dung được, nhưng An Lan lại chỉ quay đi.

Nhớ đến chuyện này, Trình Tiểu Kiều nói:

- Nhà các anh thật phức tạp, anh trai thì yêu bạn gái của em, em trai cưới vợ xong ở bên ngoài hàng tháng trời với bồ nhí...

Lạc Thừa Diễm lấy tay che miệng Trình Tiểu Kiều:

- Có nhiều việc, chỉ nên biết thôi, hiểu rõ như vậy làm gì.

Trình Tiểu Kiều trừng mắt:

- Thế còn tình sử của anh.

Lạc Thừa Diễm nhắm mắt, trong mắt chợt hiện lên một tia đau khổ, nhưng nhanh chóng tan biến như nước chảy mây trôi:

- Từng yêu một người, cũng đã chia tay.

Mặc dù đó không phải là Bách Đình, nhưng trong lòng Trình Tiểu Kiều cũng không rõ tư vị.

Thấy cô không nói gì, Lạc Thừa Diễm lại cúi xuống hôn cô:

- Quá khứ của anh không có em, nhưng từ bây giờ trở đi, tương lai của anh sẽ có em.

Khúc miệng cô, cuối cùng cũng nở nụ cười, biết bao lâu cô từng chờ đợi.

Trong bóng tối, cô không nhận ra, anh khẽ thở dài, cô đâu biết rằng, cô vừa cứu vớt linh hồn anh.

Anh hi vọng cô vĩnh viễn không bao giờ biết đến mối tình đã qua kia.

Ngón tay cô hướng về vị trí trái tim anh:

- Em chỉ hi vọng, em sẽ ở đây.

Ở trong trái tim anh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Ước Trọn Đời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.